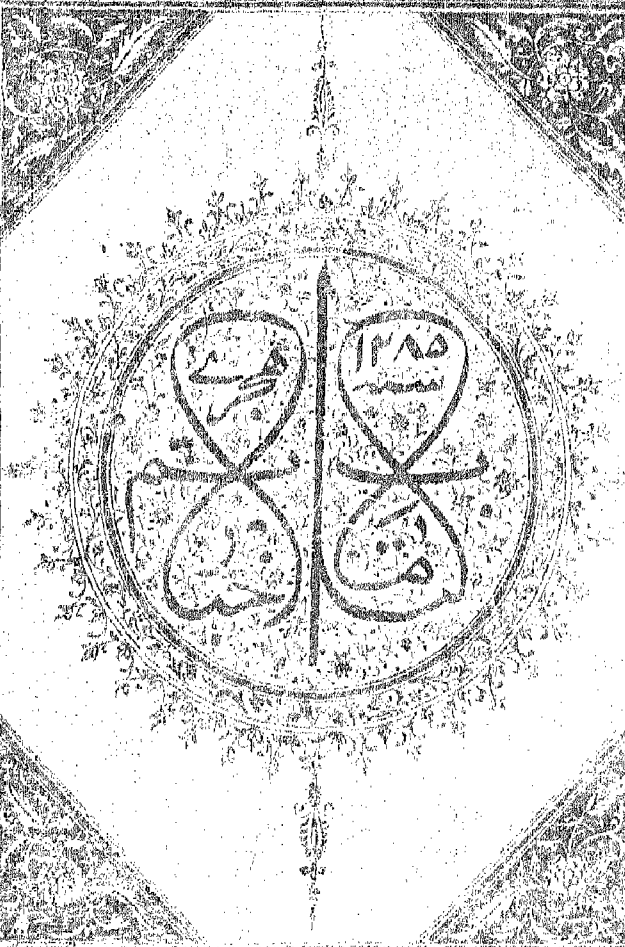

هو الله والاول والاخر المهيمن العزيز الجبار المتكبر
الغفار

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

M.A.LIBRARY, A.M.U.

U35934

U35934

[illegible]

[illegible]

۱۰۸	نظم مولفانه گفت ای کی سیری زبان بیان کو	۱۵۳	نظم مولفانه هم دی سوره هم دی در وقت
۱۰۹	تیزی مجلس مناقب و مصائب بن خطاب علیه السلام	۱۵۴	ذکر شهادت و جرات و شهنش کی رفت و آمد کی
۱۱۰	سراپا هیات داخل این خلیل شد کی مفاون میں سرپاچے	۱۵۵	حقیقہ بخشی و مالی ثم ائلی دانستنی
۱۱۱	میں سی میں عبادت کا سر انجام ہوا سرپاچے کی فضائل کو	۱۵۶	حکایت مردانہ بیسناہ قصہ عورت بیوہ
۱۱۲	کب جاتا ہی سرپاچے خالص بر ایمان کو جو ہونا ہو گا تمہید	۱۵۷	نظم مولفانه سکتہ ہی اب مقال ہی بسج خیر کو
۱۱۳	منعت و رفاعی ثانی شب معراج و منت قد رتھا برشت کی گنا	۱۵۸	چونہی مجلس مناقب و مصائب امام حسن علیہ السلام
۱۱۴	و کبر انصاف کعبہ میں و دشمن پیر پر ہونا نظم نوری	۱۵۹	ن باغی پیدای و بیامی ایسی ششم کی ایمن باغی ہر کو
۱۱۵	تاریخ ولادت و ذکر مولد و نسب و بار و خواہر و کنیت و القاب	۱۶۰	بنی لیجا و یکی سر باغی ہر شیار ہی غفلت کی کہیں ہو و کیاں باغ
۱۱۶	در پیش اول ایمان و تقریر باطل و حق و صلوات علیہ و آسائے	۱۶۱	بغایمی جو بکستی تھی محبت زینب
۱۱۷	یوم احمد و باب علم و فضل ضرب خصمہ حق و شر و جہاد و	۱۶۲	تمہید مدحت و حسرت
۱۱۸	اخوہ پیغمبر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۳	تاریخ ولادت اور پدر و جد کی ہمارا و اہل بیت
۱۱۹	و ستر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۴	کنیت اور والدہ کا سنور و بی الناف و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۰	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۵	شہادت صلوات پیغمبر و خطاب بیانات
۱۲۱	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۶	دروازہ فاطمہ پر بندہ کار و سوار کا اور برادر و خیر و خیر
۱۲۲	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۷	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۳	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۸	امام حسن کو محبت کا دوش پر ہونا و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۴	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۶۹	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۵	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۰	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۶	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۱	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۷	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۲	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۸	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۳	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۲۹	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۴	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۰	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۵	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۱	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۶	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۲	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۷	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۳	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۸	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۴	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۷۹	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۵	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۰	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۶	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۱	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۷	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۲	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۸	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۳	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۳۹	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۴	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۰	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۵	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۱	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۶	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۲	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۷	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۳	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۸	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۴	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۸۹	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۵	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۰	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۶	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۱	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۷	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۲	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۸	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۳	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۴۹	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۴	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۰	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۵	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۱	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۶	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۲	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۷	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۳	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۸	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۴	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۱۹۹	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر
۱۵۵	محبت و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر	۲۰۰	خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر

چونہی مجلس مناقب و مصائب امام حسن علیہ السلام

۳۰۸ مجلس سون روکی تہ اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 سہ ماہی آہم اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 دشمن عزیز پرستہ ایمان و اسماہی و شہر و شہر
 صباہنہن کی سہ ماہی پر کی تھی کہ میں نے ہر ایک کو
 ۳۰۵ تہید کیا میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۲۰۹ عرشہ شہاب شہنشاہ شہنشاہ شہنشاہ شہنشاہ
 ۳۰۶ روایت شہنشاہ شہنشاہ شہنشاہ شہنشاہ
 ۳۰۹ ناولی حروف کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۳۱۱ نظم ملو لفظہ کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۳۱۲ نصیب روکی تہ اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۳۱۳ مجلس سون روکی تہ اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۳۲۲ روایت نصیب اولاد نامہ شہنشاہ شہنشاہ
 ۳۲۵ نصیب اولاد نامہ شہنشاہ شہنشاہ
 ۳۲۶ نصیب اولاد نامہ شہنشاہ شہنشاہ

فرزدان عبد اللہ جعفر و اخلاف امام حسن و برادران اشہد کہ میں نے
 سرور و علمدار کا نام طہ نثر لکھی جانے اور تفرقہ و الکی عباس
 علیہ السلام کو خاک و خون میں گرا کر اس قدر ہزیمت غرور ہذا
 وفا داری حیدر عالی قدر گریز و مقال مثال ملال کو
 نظم ملو لفظہ اس غمی جگر کڑی ہو اخلق بہان کا
 ۴۸۱ مجلس سترہویں فضائل حاضرین بیت الحزن اور شہادت
 قاسم بن الحسن علیہ السلام
 سراپے روشن رخ قاسم کو شہر میں پایا سراپے کس طرح کر کے ایک عالم
 افسوس سراپے ہر چند ہزار رنگ عالم دینی سراپے فرزند کی پادشاہ
 ۴۸۲ تہید کیا و حدیث امام رضا علیہ السلام کہ تہید کیا و حدیث امام رضا علیہ السلام کہ تہید کیا
 وعن ابی حمزہ و عن ابن محبوب و عن زید شحام و عن ابن مسعود
 شہر ای مرثی عزاد ثواب اکابر و تباکی
 روایت زکریا بن شیبہ تکررہ و اقدہ عاشوراء جزای ملکیت
 ۴۸۹ نظم نصیب اہل نامہ کی ہی الفت میں ہی کا یہ حال
 ۴۹۰ نصیب شہادت قاسم بن الحسن علیہ السلام سامان عروسی میں
 روایت ناشادی تمام
 نظم ملو لفظہ کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۵۰۱ مجلس اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 سراپے عباس میں رشک ملک انان میں باہمی نیم عدا
 پسر ہر ہی سراپے رومال کو اس کور کہ ہو گوارا ہو گوارا
 خون میں شہر مظلوم کا سینہ ڈوبا
 ۵۰۲ نصیب اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 روایت اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو
 ۵۰۵ روایت اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو

مجلس سترہویں فضائل حاضرین بیت الحزن اور شہادت

مجلس اشہد کہ میں نے اس میں ہر ایک کو

عبدالمصطفیٰ بن ابی بکر اسلمی

۵۰۹ مصیبت شہادت عباس بن علی علیہ السلام اور دواعی رزائیکان
 ۵۱۰ نصیبت بین کرامت لائیک کا نقل سی زاونسا امام کا مرتبہ برہنہ
 ۵۱۱ نظم مولفہ ختم کر نامہ حیات رقت ادکا کسان
 ۵۲۰ مجلس اویسین انیا کو سنا کہ کربلاسی اخبار دادر شہادت
 ۵۲۱ رباعی ہر وصف میں شکل ہے بچہا ہی رباعی جگہا ہی
 ۵۲۲ اکبر جوان آئی ہن رباعی ہر شب غم شبیرین روئی بول
 ۵۲۳ رباعی ایدل نور باعیش کا جو یاکو
 ۵۲۴ تہید کا سی الہی انبیا کو واقعہ عاشور الہی ابتلائی صحت کو
 ۵۲۵ روایت مہو ط آدم علیہ السلام خبت الداوی اور لہم رہین مسجودا
 ۵۲۶ روایت کشتی نوحی علیہ السلام کا ارض مارید میں طغیانی ہونا
 ۵۲۷ روایت حضرت ابراہیم علیہ السلام کا مرکب سی وادی بلالین
 ۵۲۸ روایت کو نضدان اسماعیل علیہ السلام کا مخم ذات پر پیاسا رہنا
 ۵۲۹ روایت موسیٰ علیہ السلام کا بد نعل کوڑا لہو کھلنا
 ۵۳۰ روایت بسا سلیمان علیہ السلام کا ہلک کرنا
 ۵۳۱ روایت عیسیٰ علیہ السلام کا گمراہ روکنا
 ۵۳۲ روایت عمرو سال میں سید الشہد کی فرشتہ کا صورت شہر ہونا
 ۵۳۳ پیغمبر کو ماجرای عاشور اسما نا
 ۵۳۴ روایت امیر المومنین کا برابر غاضری کدر نداشت خال و
 ۵۳۵ راو کو کوحالی کرنا
 ۵۳۶ روایت پیو و ہر کی جب امام شہید موسیٰ رو کھانی سفر کرنا
 ۵۳۷ نقل و غارت و اسیری کی بیان سی رود یا ہنگام بار
 ۵۳۸ جزئی اور صحابہ کو کھند سود مند کی
 ۵۳۹ روایت ہر ترغودہ صفین کی جہت میں امیر المومنین کا
 ۵۴۰ کربلا کو کھونا اور وسطی مری و گری مود کی مبارک جہت کھنا
 ۵۴۱ روایت سلمان نامہ رخشا گنج سراہہ احمد کو غمنا

نظم مولفہ جس میں راوی کو خالی اس قدر کرنا ہو
 ۵۳۲ مصیبت شہادت علی اکبر اور لائیک پر ہونے والی مصیبت
 ۵۳۳ نظم مولفہ نامہ سے علی اکبر مقتول شاکی
 ۵۳۴ مجلس بیسویں مذکر حبیب و صحابہ بنی نصیب مودع
 ۵۳۵ حرم غریب رباعی سی ادکی دوا جو مرض آدم ہے
 ۵۳۶ رباعی تاریکی قبر سی جو مجھو ری سی رباعی آئینہ یون کی
 ۵۳۷ یہی غارہ ہی رباعی ناموس سول حق کی والی رہی
 ۵۳۸ تہید کا الم ساخہ عاشور
 ۵۳۹ ملافت پیغمبر حبیب بن سلمان ہر کی حال پر
 ۵۴۰ حکایت خرید و سمہ حبیب و ملاقات سلم عسبہ دار نام
 ۵۴۱ او کی نام اور جانامہ غلام
 ۵۴۲ روایت ہنگام و رو کر بلانہ امام سی ہزار اضافہ
 ۵۴۳ خانوں کشتی میں بہت پہلی کشتی اور خالص باقی سی
 ۵۴۴ ذرہ ناحیہ باشندہ مدینہ کا سیدہ سنا کو واسط میں کھنا
 ۵۴۵ نظم مولفہ ای کو سوس نقل میں نیکو اشارہ
 ۵۴۶ مصیبت دواعی سید الشہد ہر کی خانوں مخدوم سی
 ۵۴۷ ذکر وصیت باسم زمین العباد زاری مکتبہ و بقرانی کتب
 ۵۴۸ و اشعار حب مکتبہ و باب سکا نامہ شہر بانور و بیت کنا
 ۵۴۹ اور نوافضہ حبشیہ و تناسی ذوالجناح بن بان و کنا
 ۵۵۰ نظم مولفہ ناظم خوشش کو مصیبت کو دی نہ طول
 ۵۵۱ مجلس اکیسویں فضائل شعر و اہل غزا و جہاد سید الشہد علیہ السلام
 ۵۵۲ نظم عربی قدرت الایام بالفعلات رباعی قار سہر و
 ۵۵۳ آل مصطفیٰ پر کشتہ رباعی قار و بیہ ای آل عز انصاف و
 ۵۵۴ رباعی عربی القلوب سبلا مصطفیٰ مقرون

عبدالمصطفیٰ بن ابی بکر اسلمی

۱۰ مورسای ناخلفین واقعات از سید ایزدین اورا و کی تعظیم
رعایت موجب مزید تعزیت و رونق و نوشی معصومین
۵۴۲ روایت علقمه حبیب حضرت باقر اواب غدا و نام
۵۴۳ روایت سمیع خباب صادق سی اچر بکاو حله اشک احباب
از کین شور نشنا
۵۴۴ کلام امام رضا علیه السلام اواب ذبح کوسفند و جبرائیل غلام
۵۴۵ اخبار بنی الوری فاطمه کو قتل سید الشهدا سی مانتداری آل احباب
نظم ابو لغه ای حاضران با خرد و صا جان نوش
صحبیت استغاثه امام و فصد سید سجاد نا کام شهادت صفت و
شاه نشسته جگر اشعار مقلع ابتلا و بهاد غریب کر با نقد در جرات
بجوم احباب سرافات کثرت زخم می رونا ایک طفل حرم
سیدان بن جان کهنه نازیب خانو کی کا چیده سی تهر آنا شیون زاری
نظم مولفه محاسن بن تهلکه مو انا نظم زبان کو تمام
۵۴۳ محاسن با پیوین حسین کی داسلی پیوه حله جنت کا آنا و اما کو
در باعی زینب فی کما بختی سی بن جوش کی در باعی عابدی
کما که سر او تار ی جاین در باعی کھار کی کر بلا بن کما لکم کما
در باعی ای مو مو فاطمه کا پیار شیر
تنبیه نرو نازه روایت بیماری پیغمبر بن جبرئیل کا ملین انار و انوار
روایت عذرا کما کما حسین کا آنا او کو پی ما نوش کی پیو و کما سیح خدا
شما پیو علی مرتضی کا شراب مو جانا انا جنت کا تیل کما جاب
او تیلن ایک صحابی کو لا او کی کما فی بن ده نمر کجه نه بولا
۵۴۳ روایت حسین کا جد بزرگوار کی پاس جانا جبرئیل سی شهادت
سبحنا او کما پیه و انار و سبب بیانا ماز نر ایلان و غم شیده خدای کا
در هنا سبب کار و ز عا شور کما سید الشهدا کی فرار سی شهادت
جسد مطهر

حسین کی منزل و ما و اسی
روایت ثانی مضمون مذکور بن ابی عایشه کی زبانی
۵۴۸ روایت پوشاک عید کو حسین کی بی نبوک کا خیاط و حلا
اور بقیع رات کو رضوانا کما جاسه انوائی من لانا عا رب غنید
محل کو خطاب سوز و کداز و حسرت
۶۰۲ نظم فضیحه ای ابل عرا که یه وزاری کی یه جاهی
صحبیت امام کا جائید رس منکا نا محرفات پر جا کی بھر کنا
و فور جرات سی شش بی شش کما ناعبد حسن علیہ السلام کما لانا
نظم فضیحه ایک اہوم صحبیت کی اوئی و شت بلا سی
۶۱۲ محاسن پیوین فضائل مودت حسین علیہ السلام خاک و خون
کون سی امام
مرا جی یہ محاسن نام نہ والا کی سی مرا جی احکام ابی کنا
تہا حسین مرا جی سی نقشہ کر لاکر و شیون شین مرا جی
کما بزم ضیاء باری سبحان اللہ
۶۱۳ تہید مودت چخن کا بار مہد افرض مو نا ایل قل لا تسکرم صحابیا
اسما ی قدس و بخنا
۶۱۴ روایت عمران بن حسین بن پیغمبر و فرحبیت ابنا ی طبعین روا
و عوت پر سید قلین کا جانا راہ من امام حسین کو صرف بازی بابا
۶۱۵ روایت سلمان فارسی اتوار احمد خمار الفیت سی نواسو کی او
او تیلن جو دوست رکین جنتی مو کی
روایت ابو ہریرہ پیغمبر کا ماز پر ہنا او سیک کا پشت پر یک چرخ
روایت سرور کما یات کا دعاء قبول سی کدنا آوا کما جی بن شکی
کما کدنا روایت ابن عمر سجدہ بن لای بنیر ظلیہ خیر البشر کما انام
۶۱۶ پیرا سی اولیج کر فقرات شیون انگیز و اسلی مردم اشک
۶۱۷

حسین بن علی بن ابی طالب علیہ السلام کا شہادت پر کما لانا

۹۳۰ دینی و عمر کا اور نام سرائفین کا جہاں اباس اور کا لونا جہاں
 سرپردہ حرم سی پھر آنا خبر شہادت آقا و رو کی لیجانا
 ۹۳۱ فوج مولفہ جب حیدر بن آبی خیر شاہ دود عالم باری علیہ السلام
 نظم مولفہ زیاد کیا لکھوں خامہ کو اضطراب ہوا
 ۹۳۲ مجلس چوبیسون تہید بکا فروش بنت صاحب مراد و دو کھجنا
 سرباچی شیریں غم میں جبکو وقت ہوگی سرباچی نزلت سیر
 کچی عباداری میں سرباچی عابد غم شہید میں ہر دم روئی
 سرباچی کیا پائیں میں تہی عبادت شیر
 تہید و نظم سید سرائف اس غم میں جسی روئی خوبی کی
 روایت ہی لوری کا خانہ بھول تھڑا میں ہوگا جانا اور آں عباد
 مجمع سی حضرت بابریا پھوٹا نا امام حسین کا طلب تان بمانا اور
 حجرہ سی ملحق ہر اس سیدہ کا لانا اسم اللہ علیہ رسول کا سبک بھلانا
 نوید نیٹا یکا نیل و اسرافیل و جبریل و حوران جنت و جلیل
 سی آنا
 ۹۳۳ حکایت عزا دار کا دختر کو فروخت کرنا و سوچنا کا زرشتری
 دینی کو خواب میں گذر
 نظم مولفہ شیریں کا نام جو سدا کرتی ہیں
 ۹۳۴ نصیبت بعد شہادت غبار طوفان کا اوٹھنا اسمای شہد رو
 باختلاف کہنا جو صحابی بادشہنیز میں کام آئی روز عاشورا
 او کی نام و سبک مذکور ذوالجناح کا آنا اور چلانا ننگاہ میں زخم
 سی جو بگی جانا اور خیمہ شاہ میں بیکہ کی زاری زینب مکمل نوم کی
 بیقراری البیت کی رقت دستور باقم پرسی کی عبارت
 ۹۳۵ نظم مولفہ زیادہ شرح حمیت کی اب نہیں طاقت
 مجلس چوبیسون شعر کا امام سی انعام پانا اعلیٰ کا تاج جہاں
 قدم بڑھانا

مجلس چوبیسون شعر کا امام سی انعام پانا اعلیٰ کا تاج جہاں

۹۵۲ تہید بکا روایت فزوق شاعر کو عطای مولا
 ۹۵۳ روایت عبدالرحمن سلمیٰ کو حق تعلیم مسند زہد ہزار دنیا و ہزار
 اور بیون سی تہہ بھر دیا
 روایت مدینہ میں احوال کا آنا اگر ماس پوچھی امام کی جان
 شہر میں کھنا چار ہندارہ دینار پانا
 ۹۵۴ روایت اُسامہ کی عبادت کرنا امام کا کفر قرض میں سکار و نا
 اور دینا سفر و آنا امام کا
 ۹۵۵ روایت و خیل خدائی کا خدمت امام رضا میں آنا آیات قائم
 کو خلعت حسین محمد لا سنا
 نظم مولفہ یار و سنا کلام پسند امام کو
 نصیبت بیان اندوہ و محنت اور تارانی البیت سات
 بکیرین و ایل کی حمایت اور جلالا بنو کھنا و پردہ جسی ستار
 عصمت و ذکر عارفانہ فانی سفر و تھکا ارادہ قیل بکار گزار
 نظم مولفہ کرباب مختصر نامہ بیت درد و محنت کو
 ۹۵۹ مجلس چوبیسون آشوب روز کا خواب ملا و ارادہ پانا
 سرباچی اس روئی کا محشر میں صلہ پاو کی سرباچی قبول
 شیعوں کا رونا ہوگا سرباچی پید ہوئی دینا میں اسی عمر کی ربا
 الفت ہی جواب ساقی کوثری
 تہید بکا طفلی و جوانی و پیری کا نہیں ہر دو قیامت کو و ساری
 سیر شک ہزار تہیہ اراقدین سی بعض فقرات عبرت ہست
 روایت سید علی عباد و شہید رضا و طالب العلم کا واقعہ روز
 نظم مولفہ جناب فاطمہ کرتی ہیں مطلع ارستا
 ۹۶۳ نصیبت بیان آہ و ناله و رقت ذکر سکر شہید علی بابا و شہید
 احسا کو آنا زہد خاں کا لکھنا انا و ہر دم ہست

مجلس چوبیسون شعر کا امام سی انعام پانا اعلیٰ کا تاج جہاں

مجلس چوبیسون شعر کا امام سی انعام پانا اعلیٰ کا تاج جہاں

۴۸۰ همی زمین مرابعی حاصل و بین روی کلزاهو و یکجا مرابعی
 زهر ارجه سبده آه و فغان پستی بین
 ۴۸۱ همید یکجا و سیم برسات کاسا خزان کلزای عبا
 ۴۸۲ روایت غزوه خیمه و اسیری صفیه حبی بنی نعلب کی و خنتر
 ۴۸۳ روایت غزوه ثمود و شهادت جعفر و عبدالله و اوکی برادر و
 نادر کو تعزیت و دلاری پیغمبر
 ۴۸۴ روایت غزوه احد و شهادت حمزه و یونس و شیون ران و پیغمبر
 ۴۸۵ روایت اسیری بنت حاتم و رعایت رسول مکرم
 ۴۸۶ روایت که فزاری همشیره رضائی سید فیا و قوم کی را می و کینه
 غریب ناله و فغان و ذکر شاه شهیدان
 ۴۸۷ نظم مولفه نریم غزاین ناله و مستند یاد چاه بی
 ۴۸۸ حبیت بیدار باربان و نزول لایکه و نبی و علی و حسن و سیده نان
 بیان مصایب غریب که یاه و شور و زحمان ایل و
 ۴۸۹ حرمیه ایام شریفه الذی الی الحسن
 نظم مولفه اکی هو ی لال ظلم کی زبان حال
 ۴۹۰ هماسن قیسون زبانت ناحیه و حال و فن شهید
 مرابعی و اردو شخاردن بین حسن آن هو مرابعی عابدی
 دم و نهر کی و یکجا مرابعی جو مری فی القور و سب فن بو
 مرابعی مرده همی شهید و کی بنائی نهگی
 ۴۹۱ همید یکجا همی شهید و کی بنائی نهگی
 ۴۹۲ استادی زبانت ناحیه و خروج و تعدیل معارضه عمارت زیارت
 ۴۹۳ روایت شیخ صفیه و ذکر در فن مجاهدان شهید
 ۴۹۴ روایت پست امام حسین علیه السلام بر اثر جراحت حمل و فغان
 ۴۹۵ روایت قول امام رضا علیه السلام و فن کرنا امام کو و سهری
 ۴۹۶

علیه السلام کو صبا و فغان
 نظم مولفه همی همی شهید و مظلوم حسین
 ۴۹۰ هماسن قیسون تمهید یکجا و خواب امام رضا و سانه انبای
 مرابعی اعدا کی تصرف بین جوایا پانی مرابعی شهید کی
 الله کا پاریا بین هوں مرابعی کسپر ستم قاضی ناقص هوا
 مرابعی جفا طعنه کی شریک مایه هوگی
 ۴۹۱ بیان تحریص ناله و فغان پانی پلانا ذبیحش اکی کما کما ناله
 ۴۹۲ روایت نعل بن فغان امام کا خواب و قصه خیمه بی برادر پانی
 نظم مولفه ایونسو شریفه کجا جو مدح سهری
 ۴۹۳ حبیت شهادت حمزه و ابراهیم و حارث کا ظلم ظلم
 نظم مولفه کیا اکی هوں ناظم احوال حبیت که
 ۴۹۴ هماسن قیسون تمهید یکجا و تقسیم سرهای شهید و کو فغان
 مرابعی کعبه بی و مان حسمه بی خانه همی مرابعی شهید
 روئی بی تول مرابعی سر به جو نعل باغبان کی کانی مرابعی
 زهر ارجه سبده و زمین سده ای و لکبه
 ۴۹۵ خطبه و فضایل یکجا حدیث بنی و ذکر تحسین غزوه و حدیث
 موشین فاضل طیفیت بی اسطالین کی
 حرمیه قواش و لایق الحسین و در خطه
 نظم مولفه ای جو داران سیلات طفی شیون که و سهری
 ۴۹۶ حبیت تبایل سپاده کو تقسیم سرهای شهید و کو فغان
 رقت بر بال و سنا و صورت کالاک کی باس و زیارت بی کلام
 سی با جبر و چوپا او کما نظاره سهر برادر می کرنا استعاره و شهید
 ۴۹۷ نظم مولفه اکی زیاده کیا کهون رقت کا جتس بی
 ۴۹۸ هماسن قیسون سحر کو فغان و کما کما و کما کما و کما کما
 ۴۹۹

همی کیسون ناخن و جگر

همی کیسون سر و دست و پا

همی کیسون پا

مجلس ختمی و در این زمان در این مجلس

۸۱۱ تمهید بیان اعلان عباس کاظم و یحیی نقیر حضرت
و انزال و تبیین رویاکی واقعه شاه شهبان
نظم فیضی اهل عراق که به وزارت کی یونین
۸۱۲ مصیبت روایت مسلم شمار و امام زین العابدین کی اشعار طری کا
روئی و خرم اطفال کو دنیا مکنشوم کا محل می و یکنه آرام نه لینا
سر سرور کار و در و نیزه بر تازینب کا آیات بین شرح غم سنا
سید الساجدین کا اپنی نسب و سبب بنا ملاست به عهد کی لازم فنا
مردم کا شورش و فریاد و وقت چماز بان حال می ابراهام کا اندیشه لیت لانا
نظم لمو لغنه نام زیاد طرول نه دوس میان کو
۸۲۵ مجلس ختمی وین حضرت سید الشهدا و در این ایام وین مجلس
سرباچی ایدل نور ماعیشین کا جو یا کو سرباچی اقا ترین مکی
بی جنبای سرباچی امیو شو خوش جو کون هو نوم سرباچی ماکوئی
ش گیاره مار
۸۲۹ عبارت رنگین حضرت و حضرت حاضرین است آیات بهار و قول می
۸۳۵ روایت اشیع مایه واقعه مسجد تار وایت دفع برضی خبابه کا سینه
روایت دوم و کا ایک عورت و طفل بین فیصله راه است مهر کدین
درم پای امام اور عیشی سیت روضی ایفا وید پیش فرزند علام
عبادت برضی خا و قد حضرت می عیاری کا ستر
۸۳۳ روایت حلی و تراشع بین امام کا فقر کی پاس جلالن جهان ملا و ملا
اطعام و لباس روایت سنا کین کی مراتبه بینا کما اگر کون
لالی درم نیافت و کرم کما
روایت اهل کو ذکا امیر المومنین پی پانی انعام سید الشهدا کی دعا
۸۳۵ نه کا سینه برسانا و کی مناسب عیارت مفید نادر وقت
نظم لمو لغنه اهل عراق غم سیر بین زولو
۸۴۱ مصیبت نگارش این زیاد نامه بنام مسجد علی صلوات الله علیه

مجلس ختمی و در این زمان در این مجلس

نظم لمو لغنه بن غم و نام محمد و ن یروایت
۸۵۰ مجلس ختمی وین و کربان شب آسمان پر شیده سید الشهدا و انزال
سرباچی سراج بی بین جای شنگ بین باغی نام غم وین خاصه
نم و سرباچی زهراسی کوئی غم سیر و پچی سرباچی آماپی حرم شیک و
تمهید و فضل امیر المومنین جعفری و اثبات می ای گنیم لا اله الا الله
روایت سلمان انخرام غره احد کما کی صفت می فرض و لایست
۸۵۶ متعال صوم و صلوة حدکی طر فنی روایت انبا و اولیا و هضی
سرور و صبا اندنی طو کا و کربا بیار وایت عیاری بقول غذا
و منظر العیاب کا انور لانا و روایت آسمان پر صوت می خدا کا کار
زیارت کرنا و روایت سب امام بین و ایله السلام کا بارشال چاکری
روایت نبی و وصی کا نین روزگار به جسم بهر متعال کی وین
اور پهره بند زینح فرشته اعلی و رجات کو جانی قول و کون
و اعلی مونی ابدان مظهر کی اپنی فرار بین روایت زیارت حضرت
عظام آدم و نوح و نوح خج بین
۸۴۲ روایات و اختلافات سرورن سید الشهدا کی وین بین
روایت ابی عبد الله مانی کا مدینه می و انجاز قبر امیر المومنین پر کد
و اشاره ادای سلام اور وین سر امام حسین علیه السلام کی خبر
۸۴۵ روایات و کربان عربی و فارسی و قاریان آقا مری حضرت علی
و خبر علی بن سالم و خبر زاره بری عین خبرانی طالب و خبر عیادت
بن کا و اور بهر جناحانی زمین کن و ازین بهار بهر سخن کا کس کی
سازشی تمهید کو وایت سنگونی اور خبر محمد بن علی بن فراتی زانو
ادای لوازم شجعت اور بیان صدق پرانج عبادت
نظم لمو لغنه با پی حب می جهان ین کما و غم کا اس
۸۴۱ مصیبت نگارش این زیاد نامه بنام مسجد علی صلوات الله علیه

۸۷۸ مجلس چلشویں کو قوسی جانب شام اہلوم کو لیجانا قصہ لکھنے کا
 سراچی ملوی بن بنی زاد یوگی دید ہونی دباچی پر شہ نہ کیون
 سنگا پیری دباچی سجادتی ماتم بن ہی ایذا بن ہی دباچی
 دیدار دم کمانی بن علی

۸۷۹ شعی مہیہ عربی فیہ صلیت و نکات ضایع بیان طاقت نامہ
 اندوہ و اخلا و سرگشت عورات اہلبیت کی بیان و ثمنان کا
 دستور سواری اور بیہوشی میں آئی کی ناچاری

۸۸۵ حنیہ عربی با حین لایمراج و خشیام

۸۸۶ روایت محل ہر نام و منزل پر نمود قلم و دست کا شہد و تحریر نام
 روایت و روشکر ذریعہ موصوفہ راہب اور ہر حضرت زوی
 لیجانا کلام اعجاز پر اسکا اسلام لانا

روایت بلبلک میں اسیران مظلوم کا گھر نا آواز نہ مارہ و
 ام کلثوم کا نفرین کرنا

۸۹۰ مقامات و منازل راہ کی نام کو قوسی نام شہر شام
 نظم اہل لفظ جو نمونہ روان اشک لگا کر کری

۸۹۱ حسیبت و وصول مقدم المہرم شہر حلب میں اور دورہ قصہ کا خراج
 حجت و قصب میں راہ کی آفت و خواری و زاری غریبی کو
 محلہ و بازار میں دل آزادی

نظم اہل لفظ کہتے قلم روک کون بس بیان
 مجلس چلشویں فضائل سید الشہداء و شعی میں و در و در
 سراچی لکھا ہی کہ اکثر بنی فخر عوب دباچی کا کو دوا اور
 خداوتی ہون سراچی یہ پیش کش گریکل مراد یوگی کی دباچی
 در در پھری خاطرہ کی جابی زینب

۹۰۳ روایت زیادتی رکھات نماز براہ رسوخدا قیام نام شہد
 ۹۰۴

۸۷۸
۸۷۹
۸۸۵
۸۸۶
۸۸۷
۸۹۰
۸۹۱
۹۰۳
۹۰۴

اوسی مقدار

۹۰۵ روایت جد بزرگوار کی خدمت میں چنیج والدہ پاس جا رہا ہوں
 برقی کا شعلہ نور و ضیا اپنا دکھانا روایت مخبر صادق کا
 قرب الہی کی خاطرہ نہرا کو بتانا روایت جبریل کا زمین پر آنا
 امام حسین کا سہوا لہلانا

۹۰۸ بیان حسرت و رقت و زاری امام حسین علیہ السلام اور ملاکی
 جو راعی نامی ناچاری

نظم اہل لفظ جو نظم کہ راہی کر بلا میں رسول حق کی ان حکمر
 مصیبت و داخلہ شہر شام نظم و ترثر شہ ار وہ کا فقرات کی
 التزام ام کلثوم کا شہر سے کلام و سکا طعنیان جو ہر نام شہد
 در و دیوار و نام و کوچہ و بازار میں ہجوم عام مجوزہ کا تہہ مارنا
 امام پر اور ہلاک حاضرین قصہ کی انہدام پر

نظم اہل لفظ لگی نہیں زبان کو طاقت کلام کی
 مجلس چلشویں نزول ملائکہ عاشوراکو دشن میں سہیا مال
 سراچی جو چشم غم شہ میں سداوتی ہی سراچی فرزند دل
 بی سبب قتل ہوا سراچی کیا کیا نہ سمجھا جاکر تی ہی
 سراچی پانی جو پانی کو کوئی نانا تھا

روایت عاشوراکو دن ملائکہ جی سس بن آتی میں شہدانی آنگ
 خراج ہر لہجائی میں روایت سوال عبد بن بکر سادق آل نبی کی
 اگر قبر سید الشہداء میں یکسین تو ہر با بن لاش ابن علی ہی روایت
 جعفر بن عثمان کا جعفر بن محمد علیہما السلام کی پاس آنا شہد کا
 اشعار ہر نامی خیر موصوفی ملائکہ اور بیت سنانا روایت
 مرد گناہ کا کار کا خدمت رسول میں حسین کو تین نام ہر
 اہ و آقا قصہ نامہ مظلوم کا

مجلس چلشویں شہر شام

مجلس انوار السیون در کماله علم و شرف کمال

مجلس انوار السیون در کماله علم و شرف کمال

۹۳۴ مجلس انوار السیون فضایل مردم پر کجا و شام کما احرا
 سرباهی حاصل حسی آفاکی حضوری هوهای سرباهی مشکلی
 و شادمانی کث جای سرباهی کرموس سی خود کوی مسند
 و سرباهی قارون فی سبت عزیز خصال کیا
 ۹۳۱ روایت و ذرات ابراهیم خلیل و فدیای زهر کی چنانچه
 ۹۳۲ روایت ابراهیم خلیل و فدیای زهر کی چنانچه
 ۹۳۴ مصیبت عنوان و در و شام و سپرد کاسید سجاد و سی کلام
 قرآن دلیل شرف و افتخار زید کاسریشین باز قید خانی
 اهل بیت کا قیام بیان سر و صوت اسیران و ربی سالک
 ۹۵۵ نظم مولفانه جصیت آل احمد فی اوتهانی شامین
 مجلس جالیسیون عظیم عطیه جنت و زید طاهره کا پانا و
 زیدین مردم کا جانا
 سرباهی کیا کیا ستم ابل جفا سی کینیا سرباهی کیا ستم
 حجاز کی کاهی دباچی عابدی غم شاهین سونا چو طائر با
 سب ماتم سه و رکافه اثر تابی
 پیشگوئی مولفانه ای نازنا سوزنا و کهادی
 ۹۵۸ حدیث اجتماع اهل قبله امامت حسین پر شریف فاطمه و
 ۹۵۹

۹۶۱ او کجا پانا روایت زید مجاور مدینه کا خواب کینا قیامت کو شفا
 امام حسین علیه السلام سی نجات هونا عاقبت کو
 نظم مولفانه کیا ستم نه ماتم سه زید سی
 ۹۶۲ مصیبت ارایش بارگاه یزید و یارین و شرب خمر و جلوس
 ستم بن ستم کا ذکر تاج و تخت و سر امام کا آنا ستم سیر ستم
 سیاهی فرق مبارک آشفته او کلف بلاین ده ماه و دوشنه الحکم
 درین در غیر و طوق سی رو بر و لانا فاطمه بنت خضر شامین
 زینب خاتون کا سر انده مکر انا و فقرات سوزناک سنا ستم
 سب اقدس پر گانا ابو بکر و صحابی کا چلانا زید کا اشعار ابن
 پیر سنا جلال ما شتم و حج بنی امیه کینا
 نظم مولفانه مجلس در و شام کی اند و سناک ہی
 ۹۶۳ مجلس انوار السیون فضایل و معجزات امام و در بار زیدین
 سرباهی شبیر کی غم من جان سب کبوتی بین دباچی کینا سی
 مدام او سکا مون سرباهی کس کس طرح سی بکونر بخ و الم و ی
 سرباهی سجاد کا دم سینه بین گبر تابی
 ۹۶۵ تقریر عظم الله جوار روایت آنس هرا خاذه السید
 ابو هریر کا خاک زیر قدم کو سنده پر گانا روایت عورت و
 طواف مین طمان او رکاب امام سی خلاص جو رها روایت
 مردم بیان حدیث عظام کا اور امتحان پر تحمل هونا فر و امام
 ۹۶۶ روایت یحیی معجزه امام مدیک جلا نادر ستم او نه کی امان تابی
 ۹۶۷ روایت آزادی علامه هود اسلامه شوشه هود و روایت
 حسین و جنت حعل جبریل و رسول الثقلین روایت هرا جاز
 شاخ ریجان کو اور پانا آزادی دو جبران کو
 نظم مولفانه ای مونسو شبیر سب اهل و فاهی
 ۹۶۸

مجلس انوار السیون در کماله علم و شرف کمال

انشاء و سید مجاهد و زیات قرآن کا ایسا و نام و ذکر احادیث سے
 ذکر کرنا امام زین العابدین کا حکم نقل دینا ظالم ہر ایک اہلسنت کا
 رشت کی رونا اور جلا دکان حضرت عیسیٰ جان کہونا
 نظم مولفہ خوش خاطر مہرون ہین ہی رب سخن
 مجلس رالیسویں ذکر سو فانی دنیا المہرم کا بڑید کی محل چا تا
 سراچی و نیا سی طبیعت نہیں ہستی ہی تری سراچی سرسنگ
 و نیا سی چلی جاوے گی سراچی آرام سی کس دن نہ اٹھاکری
 سراچی تدبیر سے غافل نہیں جو دامی
 تمہید کا ریزہ کافی ہی ہی بقا روایت اپنی نصیر نام و یاد قبر
 و سیلان بدن کا ذکر کثرت تقویٰ ہی روایت تہذیب پر
 و سیلہ نجات آتش و عذاب عسی آیات قرآن الایام
 بالفضائل و بیان عنوان ہمارے موت و قتل و کفن و تدفین
 اور تسلی و تریابی پر غم نہ ہوا ان سب کا واسطی امام حسین علیہ السلام
 کا بڑید رکس ہوی سجا سی تسل جفا و جور اعدای امام کی روبرو
 خاتون کا قتل بین گنا اشعار جانور پر کھنجر بریدہ سی
 نظم مولفہ امی محبوبہ و وصیت نیک چکی سب سے رک
 وصیت دربار بڑید کی شان طغیان ال علی کا سہ ماہ حق پرانی
 زاری او کو بٹھایا اور تباہی کجیہ کی شرمایا فاطمہ بنت امام حسین
 علیہ السلام کو مانگنا مر و شامی کا اور لوڈی بنانی پر علیا خات
 او کہ بہ کلامی کا حکم شقی سرا امام کو دروازہ میں لٹکا یا اہمیت کو انہ
 سہری ظلم کی پنچیا لیا مان بنی امیہ فی استقبال کیا امام و بیرون
 ترک لباس و زیور میں پر سادیا بند باہر نکلی پردہ نوازش چھایا
 ملاحت ابن زیاد سی اوس کو بھجایا وہ دیکھ کر ہر امام بچا کی
 روئی خواہی سیر فی ہی زاری میں جان کہونی
 فاطمہ امیہ و فاطمہ امیہ و فاطمہ امیہ

۱۰۱

۱۰۲

۱۰۰۰

۱۰۳۲

بلا کو پیا سراچی دربار بڑید میں سب کی زینب سراچی
 مایکونی اشک فشان کم ہو گیا
 تمہید کا روایت فیصل حدیث تھنوں و تھنوں حدیث
 سن و متعت تھنہ فیما حدیث ما من قوم اٹھو اٹھوں کی لیا
 نظم مولفہ یہ دن و دین کہ مدینہ ہی کا ویران ہے
 نظم مولفہ یہ دن و دین کہ مدینہ ہی کا ویران ہے
 وصیت قیام المہرم درخانہ زبون اور وفات سکینہ خاتون
 فوجہ و احسرت و در داہونی بیوان سکینہ
 نظم مولفہ اکی زیادہ کیا کہوں دگو ہی منظر اب
 مجلس رالیسویں غافلہ قور میں کیا اور غلبہ پڑنا سید اسحاق
 سراچی مانی دل ایل شرم ہو جاتا ہی ن باچی یاد ہے حسین
 انا سیر اسراچی امام حیات میں کہہ کی کسے سراچی
 دین ووری کر بلا سی سب پرانی
 تمہید کا جھفل کورستان میں ویرا پناست و تھنوں
 السلام علیکم یا اصحاب القبور انی ابعثکم و انتم ابعثکم
 انھما القارون ل لا قارب ولا غائب شا خاک ایت
 و من سکوت حدیث امیر المومنین کروا خور کو میں جو مال
 عیال و اعمال نظر تنگی فانی کنت شعور لاشی خاک کن
 حدیث امیر المومنین جو جھلا پھر نامی اندر زمین کی ہا بیک
 ایضا حدیث بہت غافل غلام کر نامی ہا سہ کہ وہ کفر و کفر
 حدیث نبوی درجہ شہداء پانچا جو و ت کو کہ سب درجہ روز و جہا
 لا یتکھا انتہی ذکر ظلم کہ ظالم کہ ہی سرشت خدین و جہا
 نظم مولفہ زمانہ و مال و فراوانی کو تو شہید
 وصیت بڑید کا سیر لاشا جہا کہ سب درجہ روز و جہا
 خدا شہد فدا ۱۰۳۲

جس کا ذکر ہے کہ وہ ایک عورت تھیں جو ایک شخص کے ساتھ تھیں اور ان کے بچے تھے۔ ان کے بچے ان کے ساتھ تھے اور ان کے بچے ان کے ساتھ تھے۔

مجلس تالیف تفسیر قرآن کریم در تبریز

سی بهار کر ملاکو بلانا اور تین حاجت کار لانا

نظم مولفہ نغان و نالاسی برہم ہی آسمان زمین

۱۴۴ مجلس تالیف تفسیر قرآن کریم در تبریز

سرباعی خوشوقت بین کیا ز ایزد مولا ی ذریعہ سرباعی ہر روز کی
خالی فی وہ اسید کی سرباعی بیجا ہر کوشش و طلب کو پایا
سرباعی اس غم میں جو مرگمی وہ مغفور ہو

تہذیب کار روایت محمد بن مسلم زیارت شوق کی حسنت ہاں
حدیث کہ زوار و کھوندا دی پکار پکار عرصات میں روایت مذکور کی
جزای علی خیر کی روایت علقہ تہذیب مذکور سی آب زیارت مذکور
دو سی ترک آمد رفت پر ملاست جو ہمدی ولایت عبد الرحمن
ابن کثیر روایت بارون بن خارجہ روایت علقہ تہذیب
حسرت و خروج شیعہ سی ترک زیارت خبر محمد بن مسلم و خبر تہذیب
و خبر ہشام و خبر علی تہذیب روایات حد و خارجہ بلا و آداب و خبر
خاک شفا تو اب زیارت قبر علی مرتضیٰ و مزار فاطمہ ہر علیہ السلام

۱۰۵۵ اگر سختی اجابی آل عبا کی اور محضی کار زیارت و غزائی مثل ماہیت
کا شامہ و محصول اندھنا

۱۰۵۶ مشکوٰۃ کار اخلاقی تربیت شہیدان پر اور ظہور معجزات او کی علی علیہ السلام

اول روایت قابیہ بن محمد و سہری از اہل بیت سہری علیہ السلام
ابن زبید جو تھی سہری بن زبیدہ یا جو بن جعفر بن محمد سہری تہذیب
ادیس برس آبیاری و کبیت جو تھی کا مضمون پس تہذیب مہر کرنا
زیدی اور خلق کو دعوت سفر بلائی کی

نظم مولفہ وہ ظلم و ستم جو اہل بدعت کی کیا

۱۰۶۶ تہذیب زیدی کی معذرت و اہلیت کو حضرت کر بلا میں مانا
شور و شین آنا اور شور و آواز پر باقم و جہنم کی دھماکا جابر بن عبد اللہ

مجلس تالیف تفسیر قرآن کریم در تبریز

سرباعی اب خواب سی چونک وقت بیداری ہی سرباعی کب
و حیدر کی مقابل کعبہ رباعی ظاہر میں خود پایہ علم کی رباعی
عابد جو اوٹھا کی شیخ و ایدائی

سلام و تحیات نام پرستید اللہ اور بنی العابدین زینت عالم کا مضمون
و کعبہ و فاطمہ و بنات ہاشمیہ صلوٰۃ اللہ علیہم کی
تہذیب کار روایت سیاہ پوشی عورت روایت روز عاشور میں
ترک حاجات روایت ذکر امام حسین علیہ السلام کی سہ سالہ میں بار
صلی اللہ علیہ وسلم یا ابا عبد اللہ کی روایت داؤد بن یحییٰ بیان آمد و
صادق روایت کجای سید شہزاد روایت روز عاشور کا مہرب جو
اعظم ترین ایام رفت و مصیبت ہی روایت امام کا مہرب جو کی
پاس آنا او کی سینہ پر لٹا خاک تربیت کو مہربا ہاں است و مہربا
غبار کو دیکھنا بارفت توحہ جہات کی سماعت اور سلطان ناخبر تھا
نظم مولفہ وہ کوئی دل ہی کہ اس بزم میں نگار ہوا

۱۰۸۸ مصیبت شام و کر بلا سی الحزم کی حاجت تہذیب مذکور کا مدینہ
زمان محلات کا نوحہ سی شور مچانا سید شہزاد کا واقعہ شہر استیفا
لوگوں کی پڑسی کو چارہ مرضی آنا ائمہ کثرت کا حق خدمت تہذیب کو
اور اشعار مرثیہ میں رسول و نبوی دایلیہ مقام و منزلت
زبان حال ہی روزانہ و جہانگیر شاہ تہذیب کا نام دار ہونا کا
سرگذشت کی بیان چوٹی کا سماعت پر جان ہی گذرنا
نظم مولفہ کسی جگر کو تاب ہی لگی بیان کی

۱۱۰۳ خانہ کتاب اخبار عالم اور مہنگات کا دیباچہ صلوٰۃ اللہ علیہم

شہناج التلوک سی ذکر خلقت لوح و قلم عرش و کرسی و جہشت
و جہنم ایجاد روح و جسم حضرت آدم علیہ السلام اور عبد
پیدائش و فراغت و اخراجت میں قیام

۲۵۳	امامت پر ساخت محمد حنفیه و تکمیل حج سوره و روایت خاقان و علم و دکرا و اولاد امجاد	۳۸۱	و اما القرب الثاني و مونا روی یعنی روایت جابر بن عبد الله خیر فرخ تحویل بقول خدا و بیان اسامی ائمه و غیره اخبار محمد عظیمه و قائم الزمان و حدیث و التمار ذات البر و ذی قیل و حدیث ابو الحسن
۲۵۹	باب رابع ذکر امام عظیم محمد باقر علیه السلام و غیره ۲۵۳ غلط نامه	۳۸۹	منقبت امام حسین علیه السلام و در بیان خیر الامام
۲۶۰	روایت جابر بن عبد الله سی بعد موفی نایا کی بازی کرنا او علی کا ادب رکھنا روایت شریف جو در مایا جنگ شاعر مہاری مع کتب مہار	۳۹۰	الفصل الثالث من القیم الاول فی ذکر عمل من الدلائل علی انبیا علیہم السلام روی ماکرناہ
۲۶۲	باب خامس ذکر امام ششم جعفر بن محمد علیہ السلام روایات ثبوت روایات معجزات روایات علوم و معجزات و بیان عنقرت	۳۹۲	اسامی علمای شیعه محمد جعفر بن علیہ السلام و ذکر بر این امام
۲۸۲	باب سادس ذکر امام ششم موسی جعفر علیہ السلام روایات نص امام کتابت در اعجاز علی بن افضین و کلام نظم نظام روایت شہاد	۳۹۹	دکرا اسم و کنیت و لقب حضرت صاحب و روایات ولادت دکرا و نکاح و شرفیاب زیارت مہوی باب پنجم امامت جداد و تشریح انبیاء کی سیرت امجاد سی و ذکر تعداد انصار مائت و یک
۳۰۲	دکرا و اولاد پس و دختر و او کی سیرت مختصر باب سابع ذکر امام ششم علی بن ارضا علیہ السلام روایات اثبات امامت و روایات معجزات قصه و عمل خدای روایات معجزات ماون ساختہ شہادت و کرامات مدنی و بیانی و تہلیل و تکلیف	۳۹۹	وجود مہوی تو فخر و کرم کی روایات و تشریح سیرت و بیان در کتب ایمان و روبروی امام کی بر این بیان ذکر معجزات و تہلیل و تکلیف دکرا نام او کی و جود عقیقت قدم توس روی باب اعجاز اوصاف و اوصاف و کرا و ان شخص و تہلیل و تکلیف و تہلیل و تکلیف
۳۰۳	باب ثامن ذکر امام ششم محمد بن حواد علیہ السلام روایات و لایا صحت مقابلہ اعلام الوری کی کتاب سی معجزات و کرامات رسول	۴۰۰	اعلام الوری فی الفصل الثانی علیہ السلام یعنی ذکر سیرت شہادت و تہلیل غلط نامه کتاب مائت و یک ورن کا
۳۰۵	یعنی بر ائمہ اور جواب علم اعظم و معجزات امام بیلم باب ناسخ ذکر امام دهم علی بن ابي طالب علیہ السلام روایات نص امام معجزات و اخبار و صفت و اسطی حضرت جعفر المعروف کذاب سی	۴۰۱	دکرا کتب ما فخر بکار الاوار بیان مصائب شہادت این امامی و ارتقاء و اذوق و تشریح الاخوان و مقال و نقل کثیر و ساقط و شرف شہادت مبارک ائمه اسی عظیمه و دیما ج مع سلطان بزرگوار
۳۰۶	باب عاشق ذکر امام یازدهم حسن عسکری علیہ السلام و خصوصاً بعض معجزات و قصه مبارک و جو مہر موفی تابسی می جواب علی و مناقب شہادت مقدمہ تہدی جعفر خاد و احوال و مکان و سن	۴۰۲	جوان لیصاف مہوی شہادت مہری برین واقع کشور ایران شہر علی اربعه اگر کان کن اول فی ذکر سید الانبیاء کن دوم ذکر سرور و لیاکن سوم ذکر سایر ائمه و اگر کن پنجم ذکر امامت الاثنی عشر الامام الثانی عشر
۳۰۷	شیعه و حنفی و بلایر اگر کن رابع ذکر امامت خلفای اثنا عشر بن خاصه ولادت و غیبت و استقامت و الدل و غیره و عشره صفات و غیره و حنفی و حنفی	۴۰۳	باب اول ذکر امامت و تشریح سیرت و احوال و غیبت و حنفی و استقامت و الدل و غیره و عشره صفات و غیره و حنفی و حنفی

وایام هجرت کسی طرف مدینه روایات مورد ارجح است
ولادت روایت سلوک جدد و عم استلال هجرت زان خرقه
و هجرات حسن القشقره کامرگ و نافه و اخبار غنیات ذکر
حیث نبوت بیت انصار و هجرت عائشه بارگه پر نام و کنی جو
اولی و اهل و اهل بختاری و عربی و عجمی نام باره نقیب انصار
انجیل خروج و اتساع مدینه می
دور و حضرت مدینه بین کسی پیمائش طول و عرض سجده
و سد ابواب و قرار نهر لیل و فاطمه سلام الله علیها خانه خارج
علمان بین تحویل فاطمه بیت المقدس می گفت و تبیه جهاد و عز و
تقداد و جویش غزو و سیریه بین اورشادت قره و
احد بین هجرت مغیر کا خون بنوا و سکوف آسمان او جهاننا
عم حیره و نقل سیری تحقیقه و نشأت بیت و در نصف کین
فتح کعبه ثم شیمی لبیخا و ابریه و یا قصه تمام نبوت خاتم
و بیت خاتم بازگشت سفر که و معارفه و تحم سکه حلت حضرت
دکار و زوج و اولاد و عم و انتقال ابوطالب اسامی غلام و
باب احوال سیده نسا فاطمه زهره اصحابه الله علیها
رکنانی ذکر امیر المومنین علی علیه السلام بانی لای علی نبوت
الاست و بر این و فضایل نقلی و موالی استلال ام اندر
تجربیات و احوال و دیگر اندک حادثات اخبار نقل و ایه روایات
در بخش کلام باقی قصه شیر و روایات سنی اسلام و فضایل
الا کلام ذکر کلام اسلام و احکام و احوال و روایات و مجاهدات
سرخ و افکار ذکر اختلافات و روایات شهادت اورسین
و حیات ذکر اولاد امیر المومنین و کتوز و ابانت
رکنی است ذکر ائمه هدی حسن مجتبی حسن عسکری علیهم السلام
روایات ولادت و مدت گذران همراه پدر و کتوز و

[illegible]

ولادت و شہادت حضرت سالت رحمہ اللہ
چشمہ طبع ہونی صفحہ ۱۱۸ میں الفضل الشانی فی ذکر ائدہ اللہ علیہم اجمعین
۱۳۹۰ ختم نامہ فاسی ذکر ولادت مختار و معالہ امام حسن علیہ السلام
۱۳۹۱ خروج بانی و مسلم و عرفہ اداد مختار و ولادت سنی بانی کا قید کرنا
۱۳۹۲ عقدہ کبیرین حاضر علم اور اسکا محبس ہونا رقم مختار نام علیہ السلام
۱۳۹۳ و ربانی مختار و اخبار ملاک یزید و ابن زیاد کا بصرہ میں ہلی سجاد
آشوب کو قتل و اولاد و اسکی عیال کا جزو عدل عبد الرحمن
و شہادت بن خجہ اور مختار ابن زیاد میں ساری محبتیں
کو قید و عبد الممنون بن زبیر کا قصہ کرنا مختار کا نامہ محمد بن عبد الممنون
چرخا اور قید ہونا پھر مختار بن عبد الممنون بن نام عبد اللہ بن محمد بن نام
ابراہیم بن مالک آشتہ مختار بن عبد الممنون بن محمد بن عبد الممنون بن محمد بن عبد الممنون
بن زبیر کو جان و سون بیاس سید بن عامر افندہ شکر شام کو مختار کا
ابراہیم کا قیدہ بخود ہی خزانہ پانا امام شکر مختار کا فاسی
امام ابراہیم بن خاتمہ شہادت بن زبیر کی بانی بن زبیر میں
۱۳۹۴ سنہ ۱۰۰ ہجرت و ہفت سال مختار فی شہر ملاک بابا
چوہو میں ربیع الاول سنہ کو خروج کیا اختارہ مبینہ مگرانی کو قید
اختارہ ہزار دشمنان امام کو مارا
۱۳۹۵ عقدہ کبیرین بن زبیر و شہادت مختار بہت شہادت مختار بن عبد الممنون
کابند و مگر مقامی و روضہ خوانان فاسی عبد شجاع الدین بن عبد الممنون
۱۳۹۶ ذکر نام و نسب ابابا و اجداد رحمہ و نسب و روضہ و ذکر نام و نسب
۱۳۹۷ حاشیہ مختار ذکر شہادت و مد علیہ السلام و اولاد و ذکر نام و نسب
۱۳۹۸ سید امام بن اور مختار بن ابراہیم کا نسب کا ذکر و اولاد و نسب مختار
۱۳۹۹ مختار بن سید سال بن زبیر اور حوادث فوت ابوالشہر و اولاد
و شہادت مختار و سوسہ و سوسہ علیہ السلام ذکر خلاصہ و کالات

رضی الله و قدس لباب و اسمی بنی عباسی که متعالی
 اور بغداد پرتخت و خونریزی بسیار که چسبید و کشت
 زن کو مارا ذکر بقیه خلفای عباسی طرف بصره و آنکس ذکر
 پادشاهان آل عثمان روم حضرت آدم و نوح علیهما السلام
 اوکی اسمای اولاد او همین یافت خلف نوح کی فرزند و
 کو مرو ترک و دو تنهانش با چیتن اوکی میرچین اوکی پسر قوی
 بنشین شست شاهی بین ۱۲۰۰ اسمی سلطان عبدالغفر خان
 مدت پانسوناسی او چهر بر سکی او رنگ طرازین ذکر نام و
 سلاطین توریه یافت بن شیخ کی اولاد سی راجه و تنگه خان
 شامل می نوخته خاککی و دومی توأم نوی مل خان جده توأم فاجه
 جده ششم صاحبقران ولادت امیر ۳۶۰ بین می توای اخر عهد پادشاه
 ۵۹۰ که دولت و تخت کی سعادت گذری
 ۳۰ ذکر نام و نسب فرمانروایان آوده و قرا و نشت می تازان
 جهان پناه و احمد علی شاه ۳۰۰ بین طرف کلکته سده
 ۳۲ ذکر نام و نسب محمد اسحاق خان شوشتری جده مادی
 نواب سیدی علیخان بھادر پرنز جنگا ذکر خاندان نواب نظام
 الملک بھادر شمر و دی نقشبندی خواجه زاده نوران که محمد بھادر
 پادشاه بین میر شهاب الدین بنده بین آئی ۱۱۰۰ عیسوی
 اصطفی جده نظام الدوله نواب میر محبوب علی خان بھادر جنگا
 و ساد چشم پرجاوس کیا ذکر و ارثان صوبه جنگا نواب علیخان
 بھادری عالمگیر سی زمان حکومت پایا و ماکسی مرشد آباد کو
 دارالقرار بنایامز الله و دینی خان و مرزا احمد خان کا عروج
 تا ۵۲۰ بین منتظم الملک محسن الدوله صدرین جده سید علیخان
 حضرت جنگا رئیس بھوی

ذکر سلاطین سادات صفویه امام موسی کاظم علیه السلام
 ۳۷ شرف و هوشنه بین شاه اسماعیل بھادر خان بن سلطان
 حیدر فی جاوس کیا تا عهد سلطان حسین بھادر خان سلسله
 ۳۸ بزرگ ولادت و ترقی نادر شاه اورا فاخته سی نظام خاطر خواه
 ۳۹ پھر انقراض دولت ذکر سلسله زندیه کریم خان کیل سی تا
 و ترقی خواجه آقا محمد خان قاجار و تصرف ملک و سبانه
 و اوکی اولاد جو ۱۲۰۰ بین حساب اتا تا مردوزن کا بھو و
 سلطنت سلسله ۱۲۰۰ کو پنهی بجایوس ناصر الدین احمد شاه خلد الله
 بایک ایران بھوی
 ۴۰ ذکر فهرست پچیس مجله بخارا آوارا خنده تا ۱۱۰۰ عیسوی
 ۴۱ ذکر علامات و رسوم کتاب مذکور آورده تالیف کس فاضل کی
 تنبیه جوامعی روایات و حدیث نو صنفون کل شادی کا
 و هند و حکایات بلاد بنده ی پنهی او کشتی بین بر بخت
 جس خیره بین می آخوند صاحب کو پنهی پنهی و ده کج بین
 عذر بدتر از گناه کهلا نا می
 ۴۲ ذکر ارباب اعتبار جنگا آینه آرقه ملک چار نوب و صلی نا یا
 ۵۳ خطبه و بیایچه و مقدمه تو خند و انبات نبوت و لوازمات
 عقل سلیم و نقل قویم سی ساز عده دهری با امیر المومنین علیه السلام
 اورا کجا خلافت اما عشر پرا تو ال شاطر کجا جواب راجع
 و صیت کی نفی می درایت اور اثبات محبت ضروری هر گاه
 تا وقوع صیت
 ۵۸ حدیث مستفاد قریب سی اور کتاب فیه الناطقین سی بھادر
 نقل عبارت و حسن تقسیم بر اهل سنت ایک خراج بھدره
 باره رافضیه چوده زیدیه چه بھدره بی چه مرجه بھدره
 بھدره ایک بھدره ایک بھدره ایک بھدره ایک بھدره ایک

هو الكتاب الذي لا ينفك عن المؤمن ولا يتركه

في القول كتاب

لا ينفك فيه بينك وبين نفسك

الفقيه الموقر على الكفاء ولا يتركه بآبائنا

مجمع أحوال الولد الموعود والمصدا الواقعا رسول

الكبرياء توثيقا لثقلين في الزمان أم السبطين في السيرة

مولى الكونين مقتله إماما من أئمة آل محمد الحسن الحسين

عليهما السلام في السيرة ما لا ينفك في الأئمة من

تأليف عبد الله الرازي محمد حسين بن محمد علي

غفر الله له ولوالديه وعفان

الحق في الحيلة

جسني مطبع حسيني في واقع سبوكي في طهران

[illegible]

صادق ترجمانان، احادیثِ عظمہ کے اخبارِ باجمہ کو زبانِ حال میں دانستہ و مخفیہ میں
بسوطِ حال میں ہر دم خطبہٴ حمد و ثناء سے توفیقِ کتابِ حدیث و قدیم کی عظیم
رہتی ہیں۔ اور وثائقِ بیابانِ آیاتِ المجمعہ سائنحہ عالم پر ادیانِ تہالین
سنگشتہ قدیم گذر تہین، صفتِ خیالِ مین، مقدمہٴ دیباچہٴ شکر و سپاس کو جان
لوح و قلم کی رقم کر تہین، جسینی استہام رسالتِ سی باب ہدایت چلنا
وسلکِ اذیتہ فی حیاتِ حکایتِ ذلک العوثر العظیمہ کی
اور تہین کا کہہ تہین کا کہہ باغ
سعیل کتاب رکھی، اور فرمانِ اطاعت کی عنوان پر طغیانی کی عین
انی انا العوثر العظیمہ کی کائنات کو نہایت کہی
کرم ہون کی شہنی والا محسوس ہاں

خطیب پروردگار

[illegible]

وینا میں کہ ان المتفكرين في مقام ايمان کی نیلگوں شایانہ است
 بی ستون برپا فرمایا اور ایں سور و نو کی دایرہ کو ذکر و سحر عجا
 الی معجزہ میں سر تکمیل ملار اہل میں بربایا کہ ہم عدم میں
 تو قیق صفحہ این نشان والذین جاهدوا فی الله ورسوله سئلنا
 پیغمبر پر چکا یا اور محسن سری کجا میں فتاویل راہ و انجم کو مصباح نوری
 روشن کر کی اوج پھر پر لکھا یا اگر سوز و جود و اصل حجرہ گردانی نصیران
 عہدہ لغوی کل نفس بما تشغی بین عقل فعال کو دیا اور کلام
 پاش چشم پر لنی کو رسا ازل رقت کی عطیہ وار تعالیٰ و فیہ اللہ
 لا تخصوہا سی عا لہ دم کیا بیت الاخران سینیہ میں بی دم کی
 دلکو تربیت در دوازندہ کا خطبہ بنایا اور علم ناکہ کو جبریدہ آہ اور شدہ
 فنا کی ساتہ روضہ جگر میں قدسیوں کی اوٹھایا ایوان بدن میں بساط حیات
 جن و بشر کی مجلس اعضا و جوارح کو بجایا اور نمبر کام و زبان پر ذکر ناظرہ کو
 سامعہ افروز کلام کا مقام ترنم تیا یا و غریبہ لایکلف الله نفسا
 وخلق الانسان ضعیفاً راغ غیو دین کو صد و بیخ و شابانی
 اور بنایان آدمی زاد کو زور و نصیب

[illegible]

سینه و دانه های من
که میخورم زده باشم
بچه های من را

[illegible]

حکیم دانا دست کار داد
آل خیرین و سالان و کسب
که در دشت باری غریب
گفتن و مردان مسلم داور
پیش او دل جا گردان
تسلیم آن کوه خورشید
نیت دین خورشید
آبی زنگی و جی زنگی
ز لایم پیش کام زنگی
سودن سنگ و لایم سپرد
آل کسب و الفهم ایام
شادان آفرین ایام
شادان آفرین ایام

[illegible][illegible]

طرز تالیف کتاب

اور صاحب دیوان غزل تھی، علم نظریات کی شایق ذی استعداد اجل تھی خادم فی جالیات فیکما
 اور نقیصہ دعا کو پیشتر کی تخصیص نام پر تحریر کیا، بقای نام ولی نعمت کی ایسی اوسل نظام کو
 قدیم سی تغییر نہیں دیا تاکہ موجد خیر کی روح نتیجہ حسنات سی جائزہ بخشنای پائی، حدیقہ عمل کا پائل
 روضہ جنات میں ہاتھ آئی، جسکی زبان ہم پر مزید کی لذت اوٹھائی اور گاہ چند میں دعا
 مغفرت کو دست موافقت برائی، سابق ایام عشرہ مجسم کی پرہیزی کو شایع منوع سی مجلس
 مشہور تھیں، باب ائم ذلک الکتاب میں شان و نزول حکم سی مشابہ آیات صواب و مہم
 مستطور کریں، جو ہر واحد کا عبارت تہید میں تحریریں نالہ و فغان پر جہاد عدوان گھٹا رہے
 شایب وقت ایک سی دوسرے کو بدلنی کا خواندہ کی ہاتھ میں اختیار ہی، خلاصہ بزم اس اقل
 انام کو متبادر فیاض فی طور انجم کا یوں انجام نہ مایا کہ آغاز میں رباعیات کلام شکر کو عدد
 توجہ خاص و عام کیو اسطی مختلف اقسام لایا، بعد ازان برکت استہلال پر شور و شین کی روایا
 فضیلت اور مصیبت کا متن شایع بوستان اختران بنایا، سرگزشت کو زبان حال میں متین
 مقام سی مقتضای واقعات پر بہت درود و شفقت بیان بڑا یا بہتر تحفہ میں حاصل مضمون کی رعایت
 کجی، جو بات سنانی عصمت اور طہارت پہنچی وہ نہیں لکھی کجی عبارت فارسی اور عربی کی
 جامعہ عربی نہیں پینا یا بہت اور شہرت کی طلب کو القباس حدیث کا فقرہ لوحہ دل شایع
 قرب و جوار میں تکرار الفاظ سی دور کا ملاحظہ موجود ہی بہت درامکان ایک جنس کی دور
 فاصلہ مقصود ہی، ہوز و فی طبع فی چہان تک صفائی کتب باقی، ووجود فقرات کو زیور سنج کی لہریں
 مرقع پینائی اس دستور العمل خیرات کو تالیف کیا اور ہفت دمہ واحد اور پینتالیس محلک کی بنا
 خاتمہ حائل ترخیص ہو اسی ادب زیارات اور حیات و ممات کی ضروریات اہل ولایت
 جب اظلام حق ازبک نام فی آثار ساق اور نواب اہل سید نام کو حلیہ تمام دیا تبہ استقام

نظریات کی شایق ذی استعداد اجل تھی خادم فی جالیات فیکما
 اور نقیصہ دعا کو پیشتر کی تخصیص نام پر تحریر کیا، بقای نام ولی نعمت کی ایسی اوسل نظام کو
 قدیم سی تغییر نہیں دیا تاکہ موجد خیر کی روح نتیجہ حسنات سی جائزہ بخشنای پائی، حدیقہ عمل کا پائل
 روضہ جنات میں ہاتھ آئی، جسکی زبان ہم پر مزید کی لذت اوٹھائی اور گاہ چند میں دعا
 مغفرت کو دست موافقت برائی، سابق ایام عشرہ مجسم کی پرہیزی کو شایع منوع سی مجلس
 مشہور تھیں، باب ائم ذلک الکتاب میں شان و نزول حکم سی مشابہ آیات صواب و مہم
 مستطور کریں، جو ہر واحد کا عبارت تہید میں تحریریں نالہ و فغان پر جہاد عدوان گھٹا رہے
 شایب وقت ایک سی دوسرے کو بدلنی کا خواندہ کی ہاتھ میں اختیار ہی، خلاصہ بزم اس اقل
 انام کو متبادر فیاض فی طور انجم کا یوں انجام نہ مایا کہ آغاز میں رباعیات کلام شکر کو عدد
 توجہ خاص و عام کیو اسطی مختلف اقسام لایا، بعد ازان برکت استہلال پر شور و شین کی روایا
 فضیلت اور مصیبت کا متن شایع بوستان اختران بنایا، سرگزشت کو زبان حال میں متین
 مقام سی مقتضای واقعات پر بہت درود و شفقت بیان بڑا یا بہتر تحفہ میں حاصل مضمون کی رعایت
 کجی، جو بات سنانی عصمت اور طہارت پہنچی وہ نہیں لکھی کجی عبارت فارسی اور عربی کی
 جامعہ عربی نہیں پینا یا بہت اور شہرت کی طلب کو القباس حدیث کا فقرہ لوحہ دل شایع
 قرب و جوار میں تکرار الفاظ سی دور کا ملاحظہ موجود ہی بہت درامکان ایک جنس کی دور
 فاصلہ مقصود ہی، ہوز و فی طبع فی چہان تک صفائی کتب باقی، ووجود فقرات کو زیور سنج کی لہریں
 مرقع پینائی اس دستور العمل خیرات کو تالیف کیا اور ہفت دمہ واحد اور پینتالیس محلک کی بنا
 خاتمہ حائل ترخیص ہو اسی ادب زیارات اور حیات و ممات کی ضروریات اہل ولایت
 جب اظلام حق ازبک نام فی آثار ساق اور نواب اہل سید نام کو حلیہ تمام دیا تبہ استقام

۱- نام و نام خانوادگی: محمد علی محمدی
 ۲- شماره شناسنامه: ۱۳۵۷۸۹۰۱۲۳
 ۳- تاریخ تولد: ۱۳۸۵/۰۵/۰۱
 ۴- محل تولد: تهران، ایران
 ۵- شماره تماس: ۰۲۱-۱۲۳۴۵۶۷۸
 ۶- آدرس: تهران، خیابان ولیعصر، پلاک ۱۰، واحد ۵
 ۷- امضاء: محمد علی محمدی
 ۸- مهر: مهر سازمان
 ۹- تاریخ: ۱۳۸۵/۰۵/۰۱
 ۱۰- محل: تهران، ایران

از سروران خوشنودی و انصاف
 از سروران شایسته یاران
 خجسته ی عجب عجب از خدا تویم
 بی جایی جزید که از شرف و بزر
 یز چه علم خواهان پادشاهی
 از این شهرت بدیم سر که کو بی بار
 از اعلام اوس شتاب جال عهد
 معصوم از لانا اعلیٰ قبری صحیح
 تدریجی صحیح دست که در شمس
 به کفایت و ذوق خوب و شرق
 فخری از شرف فخر الدین احمد علی ابدی
 از شرف محمد اعلیٰ خجسته یاران
 از اعلیٰ قبری

[illegible]

کچھ کہیں ارفاؤ، دو چھین رفل کو، محل و جانی، دین شرمندہ، و طار کردہ شدہ حاکم، جو تنگ اندیش، غارتگران بہمنہ، دلاور مردم و دھت اس، سب کی سب کی، سب کی سب کی

حقیقت سبحانی آب و رنگِ حدیث و روایت سی و قواعدِ صوت اور معنی سبائی کہ صفہ
 سینہ پر نقش نام نہی، آذوقہ تطہیر نصرت کی ایسی عطر گلزار بنائی تا جانشین کو گویا
 شمیم الم بہنجی، ملکہ عشق بآلان با ایمان جو کشتین اندوہ و کلال سی بہیستی ہیں دانو
 حریف شیطان کی ٹھہر عمل کو نہ مارین، اور سہ و سرایان بزم عرفان جو نمہ
 خیال میں تان اور اوچکی لیتی ہیں حال و جذب سی قول و فعل پر ہائے پیر نہ مارین، انقباض
 طبع قاسیہ اس حبِ ریاخت سی کھینٹ مال پر ملازم رہی، اور سکتہ نفس غالیہ کو گویا
 روح فسد آشور و اتہال سی شہاچہ کری، حاذقِ طب قتل اور سو گوری مہر سی
 کہ تپِ نحر و عصیان کو اس تدبیر سی چھیدہ دیدہ تبسید مقتدی، اور شایق کج آہ و
 زاری پر ظاہر کہ فلسفہ میں روزِ حساب کی خرید بس نخران کو یہ بدرہ شور و شین سہ مایہ
 کامل سی خاکستان زمرہ البیت کو جو ہر ناکس کی جیوٹی لقمہ پر فکِ معاش میں نہ سپلائی
 کل جلد لہ لہ زندہ ماتی، صدقِ مقال سی آذوقہ حلال کا انبار ہی، اور عابد و شان
 صومعہ ریا کو جو دیر ترس و مجوس میں شہِ حرم چراتی، ذکرِ خات میں ناخوش سجاتی
 اصلاح حال سی حسنِ اعمال کا وظایف زحار ہی، درجا کہ سبقِ پرہیزی والی سیہی
 شریعہ موم کی مکتب دارین میں روبروی عالم اسرار آموختہ الزام و مقبول انعام پر
 بی سواد رہین، اور کاتبِ حروف کو مخططات انجام پر پچ آب و جذرونی و رولانی میں جب
 فضیلت پائین، و دعایِ تحفہ سی یاد کرین، اسید کہ یہ ذخیرہ ثوابت دارین جو دامن
 آرائش میں بھرا ہی، اور پیرایہ جناتِ تعلیم کی مینار استعدادی کفِ مالیش دہریہ
 بظرف قبول نذر حضور محمد رحال ہو، اور یہ تحفہ مانول نتیجہ حصولِ تدریس شہِ لادول

۱۲
 حقیقت سبحانی آب و رنگِ حدیث و روایت سی و قواعدِ صوت اور معنی سبائی کہ صفہ
 سینہ پر نقش نام نہی، آذوقہ تطہیر نصرت کی ایسی عطر گلزار بنائی تا جانشین کو گویا
 شمیم الم بہنجی، ملکہ عشق بآلان با ایمان جو کشتین اندوہ و کلال سی بہیستی ہیں دانو
 حریف شیطان کی ٹھہر عمل کو نہ مارین، اور سہ و سرایان بزم عرفان جو نمہ
 خیال میں تان اور اوچکی لیتی ہیں حال و جذب سی قول و فعل پر ہائے پیر نہ مارین، انقباض
 طبع قاسیہ اس حبِ ریاخت سی کھینٹ مال پر ملازم رہی، اور سکتہ نفس غالیہ کو گویا
 روح فسد آشور و اتہال سی شہاچہ کری، حاذقِ طب قتل اور سو گوری مہر سی
 کہ تپِ نحر و عصیان کو اس تدبیر سی چھیدہ دیدہ تبسید مقتدی، اور شایق کج آہ و
 زاری پر ظاہر کہ فلسفہ میں روزِ حساب کی خرید بس نخران کو یہ بدرہ شور و شین سہ مایہ
 کامل سی خاکستان زمرہ البیت کو جو ہر ناکس کی جیوٹی لقمہ پر فکِ معاش میں نہ سپلائی
 کل جلد لہ لہ زندہ ماتی، صدقِ مقال سی آذوقہ حلال کا انبار ہی، اور عابد و شان
 صومعہ ریا کو جو دیر ترس و مجوس میں شہِ حرم چراتی، ذکرِ خات میں ناخوش سجاتی
 اصلاح حال سی حسنِ اعمال کا وظایف زحار ہی، درجا کہ سبقِ پرہیزی والی سیہی
 شریعہ موم کی مکتب دارین میں روبروی عالم اسرار آموختہ الزام و مقبول انعام پر
 بی سواد رہین، اور کاتبِ حروف کو مخططات انجام پر پچ آب و جذرونی و رولانی میں جب
 فضیلت پائین، و دعایِ تحفہ سی یاد کرین، اسید کہ یہ ذخیرہ ثوابت دارین جو دامن
 آرائش میں بھرا ہی، اور پیرایہ جناتِ تعلیم کی مینار استعدادی کفِ مالیش دہریہ
 بظرف قبول نذر حضور محمد رحال ہو، اور یہ تحفہ مانول نتیجہ حصولِ تدریس شہِ لادول

مُقَدِّمَةُ الْكِتَابِ

کَیْفَ آمَنَّا بِهِمْ لَکِنْ وَاجِبُ الْوُجُودِ فِي أَفْرَادِ الْكَفَالَةِ كِي هَدَايَتِ كَوْنِهِمْ بِهِيَ اَوَّلِي سَرَفِ
 بَشَرٍ وَخَيْرِ عِلْمٍ سِي سُبُوتِ بَيِّ قَلْبُو بَعَثَ إِلَهُهُمْ رَسُولًا مِنْ غَيْرِ صِفَتِهِمْ وَصُورَتِهِمْ
 لِنَقَرُوا عَنْهُمْ وَكَلَّمَ قُلُوبَهُمْ مِنْهُمْ أَكْرَأَ كِي صَوْرَتِ سِي رَسُولِ نَبِيِّنَا تَوَهَّدَتْ
 كُو كُو كَادِلِ بَرَكَةِ لَمَّا قَوْلِ نِي كُو قَبُولِ نَكْرَتِي هَا تَخْلِيفِ سِي بِي كَانَهُ رَيْتِي فَمَا جَاءَ وَهُمْ
 وَكَانُوا رُسُلًا مِنْ جَنِينِهِمْ يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَشْرَبُونَ فِي الْأَسْوَاقِ بِسَرٍّ
 رِي هُنَا جِ اَوْ سِي قَسَمِ اَوْ نَوْعِ كِي اَمِي رِي شَالِ مَرْدَمِ كَمَا نَا كَمَا تِي كُو چِه اَو بَارِ اَزِ مِي بَرِي بَرِي
 قَالُوا لَهُمْ اَنْتُمْ مِثْلُنَا فَلَا يَقْبَلُ مِنْكُمْ حَتَّى تَأْتُوا نَا هُنَا فَيَقْرَأُ نَا فِي مِثْلِهِ
 اَوْ سِي كَمَا جَعَلَنِي تَمِ هَمَارِي صَوْتِ كِي هُو تَهَارِي بَاتِ نَبِيْنِي بَاتِي چِتَنَكِ وَهَ كَامِ كَرُو جَوَابِ
 بِهْمِ نَبِيْنِي جَانِي مَعْلَمِ اَنْكُمْ مَخْصُوصُونَ دُونَنَا اِلَّا اَلْقَدِيرُ عَلَيْهِ سِرِّ تَمِ قَادِرِ نَبِيْنِي
 وَهَ ظَاهِرِ كَرُو تَوَجَّاهِيْنِ كِي شَرَفِ اَو رَا سَتِ تَرَمِ مَخْصُوصِ مَاهِرِ مَوْجَعَلِ اَللّهُ عَزَّ وَجَلَّ
 لَهُمُ الْمُعْجَزَاتِ الَّتِي يَعْجِزُ الْخَلْقُ عَنْهَا اِسْلَامُ اَللّهِ تَعَالَى فِي اِبْنِي خَيْرِ كَوْنِهِمْ وَكُو مَحْزَرِ قُوْتِي
 عَطَا كِيْنِ اَكْ طَاقَتِ بَشَرِي سِي نَبِيْ كِيْنِ هُو بَاعَثَ عِزِّ خَلْقِ اَوْ مِيْنِ خَيْرِهِمْ مَن جَاءَ
 بِالطُّوفَانِ بَعْدَ الْاَنْذَارِ وَالْاَعْدَارِ فَعَرَّقَ جَمِيعَ مَنْ طَغَى وَتَمَرَّدَ اَلَيْكِ اَوْ
 دَرَانِي اَو رِي هَمَانِي كِي بَعْدِ جَلَالِ مِيْنِ اَيَّاهِ اَوَّلِ اَنْكَارِ بِلَا طُوفَانِ كُو لِيَا بَرِيْنِ كُو كُو كَادِرِ
 طِفَانِ دِي كَمَا تَهَامَا وِنِ سَبْ كُو مَوْجِ تَهْمِيْنِ دُو دِيَا وِ مَنَّهُمْ مَن اَلْفِي فِي التَّلَوُّ فَكَانَتْ
 عَلَيْهِمْ هَرْدَا وِسْلَامًا دُو سَرِي مُنْقَدِرِ رِنَا رِنْدُو دِي مِيْنِ دَالِي كِي كَدَّ تَشْسِ سَوْرَتِ
 سِرِّ دَا وِسْلَامَتِ رَا كِيْنِي دَالِي رِيْنِ جَرِ تَا دِي نَبِيْ وِ مَنَّهُمْ مَن اَحْسَجَ مَن اَلْحَجَرِ صَلَاةِ
 نَاقَةٍ وَاَجْرِي فِي صَرْحِهَا اَلْبَيْتَا اَوْ نَبِيْنِ اَيْكِ وَهَ تَهَا جِي خَارِ تَهْمِ كِي اَلْمَدْنِ اَوْ نَبِيْنِ
 كَالِي كِي چَهَا تَوْنِي دُو دِي تَهْمَا تَوْنِي دِي كِي يَهَالِي اَوْ مَنَّهُمْ مَن قَلْبُ كِي اَلْبَصَرِ وَفُجْرَةٍ

مُقَدِّمَةُ الْكِتَابِ
 اَوَّلِي سَرَفِ
 بَشَرٍ وَخَيْرِ عِلْمٍ
 سِي سُبُوتِ بَيِّ
 قَلْبُو بَعَثَ
 إِلَهُهُمْ
 رَسُولًا
 مِنْ
 غَيْرِ
 صِفَتِهِمْ
 وَصُورَتِهِمْ
 لِنَقَرُوا
 عَنْهُمْ
 وَكَلَّمَ
 قُلُوبَهُمْ
 مِنْهُمْ
 أَكْرَأَ
 كِي
 صَوْرَتِ
 سِي
 رَسُولِ
 نَبِيِّنَا
 تَوَهَّدَتْ
 كُو
 كُو
 كَادِلِ
 بَرَكَةِ
 لَمَّا
 قَوْلِ
 نِي
 كُو
 قَبُولِ
 نَكْرَتِي
 هَا
 تَخْلِيفِ
 سِي
 بِي
 كَانَهُ
 رَيْتِي
 فَمَا
 جَاءَ
 وَهُمْ
 وَكَانُوا
 رُسُلًا
 مِنْ
 جَنِينِهِمْ
 يَأْكُلُونَ
 الطَّعَامَ
 وَيَشْرَبُونَ
 فِي
 الْأَسْوَاقِ
 بِسَرٍّ
 رِي
 هُنَا
 جِ
 اَوْ
 سِي
 قَسَمِ
 اَوْ
 نَوْعِ
 كِي
 اَمِي
 رِي
 شَالِ
 مَرْدَمِ
 كَمَا
 نَا
 كَمَا
 تِي
 كُو
 چِه
 اَو
 بَارِ
 اَزِ
 مِي
 بَرِي
 بَرِي
 قَالُوا
 لَهُمْ
 اَنْتُمْ
 مِثْلُنَا
 فَلَا
 يَقْبَلُ
 مِنْكُمْ
 حَتَّى
 تَأْتُوا
 نَا
 هُنَا
 فَيَقْرَأُ
 نَا
 فِي
 مِثْلِهِ
 اَوْ
 سِي
 كَمَا
 جَعَلَنِي
 تَمِ
 هَمَارِي
 صَوْتِ
 كِي
 هُو
 تَهَارِي
 بَاتِ
 نَبِيْنِي
 بَاتِي
 چِتَنَكِ
 وَهَ
 كَامِ
 كَرُو
 جَوَابِ
 بِهْمِ
 نَبِيْنِي
 جَانِي
 مَعْلَمِ
 اَنْكُمْ
 مَخْصُوصُونَ
 دُونَنَا
 اِلَّا
 اَلْقَدِيرُ
 عَلَيْهِ
 سِرِّ
 تَمِ
 قَادِرِ
 نَبِيْنِي
 وَهَ
 ظَاهِرِ
 كَرُو
 تَوَجَّاهِيْنِ
 كِي
 شَرَفِ
 اَو
 رَا
 سَتِ
 تَرَمِ
 مَخْصُوصِ
 مَاهِرِ
 مَوْجَعَلِ
 اَللّهُ
 عَزَّ
 وَجَلَّ
 لَهُمُ
 الْمُعْجَزَاتِ
 الَّتِي
 يَعْجِزُ
 الْخَلْقُ
 عَنْهَا
 اِسْلَامُ
 اَللّهِ
 تَعَالَى
 فِي
 اِبْنِي
 خَيْرِ
 كَوْنِهِمْ
 وَكُو
 مَحْزَرِ
 قُوْتِي
 عَطَا
 كِيْنِ
 اَكْ
 طَاقَتِ
 بَشَرِي
 سِي
 نَبِيْ
 كِيْنِ
 هُو
 بَاعَثَ
 عِزِّ
 خَلْقِ
 اَوْ
 مِيْنِ
 خَيْرِهِمْ
 مَن
 جَاءَ
 بِالطُّوفَانِ
 بَعْدَ
 الْاَنْذَارِ
 وَالْاَعْدَارِ
 فَعَرَّقَ
 جَمِيعَ
 مَنْ
 طَغَى
 وَتَمَرَّدَ
 اَلَيْكِ
 اَوْ
 دَرَانِي
 اَو
 رِي
 هَمَانِي
 كِي
 بَعْدِ
 جَلَالِ
 مِيْنِ
 اَيَّاهِ
 اَوَّلِ
 اَنْكَارِ
 بِلَا
 طُوفَانِ
 كُو
 لِيَا
 بَرِيْنِ
 كُو
 كُو
 كَادِرِ
 طِفَانِ
 دِي
 كَمَا
 تَهَامَا
 وِنِ
 سَبْ
 كُو
 مَوْجِ
 تَهْمِيْنِ
 دُو
 دِيَا
 وِ
 مَنَّهُمْ
 مَن
 اَلْفِي
 فِي
 التَّلَوُّ
 فَكَانَتْ
 عَلَيْهِمْ
 هَرْدَا
 وِسْلَامًا
 دُو
 سَرِي
 مُنْقَدِرِ
 رِنَا
 رِنْدُو
 دِي
 مِيْنِ
 دَالِي
 كِي
 كَدَّ
 تَشْسِ
 سَوْرَتِ
 سِرِّ
 دَا
 وِسْلَامَتِ
 رَا
 كِيْنِي
 دَالِي
 رِيْنِ
 جَرِ
 تَا
 دِي
 نَبِيْ
 وِ
 مَنَّهُمْ
 مَن
 اَحْسَجَ
 مَن
 اَلْحَجَرِ
 صَلَاةِ
 نَاقَةٍ
 وَاَجْرِي
 فِي
 صَرْحِهَا
 اَلْبَيْتَا
 اَوْ
 نَبِيْنِ
 اَيْكِ
 وَهَ
 تَهَا
 جِي
 خَارِ
 تَهْمِ
 كِي
 اَلْمَدْنِ
 اَوْ
 نَبِيْنِ
 كَالِي
 كِي
 چَهَا
 تَوْنِي
 دُو
 دِي
 تَهْمَا
 تَوْنِي
 دِي
 كِي
 يَهَالِي
 اَوْ
 مَنَّهُمْ
 مَن
 قَلْبُ
 كِي
 اَلْبَصَرِ
 وَفُجْرَةٍ

خداوند متعال
 این کتاب را
 تقدیم می‌نماید
 به
 حضرت امام
 علی‌الحسین
 علیه السلام
 و
 به
 همه
 شیعیان
 و
 پیروان
 اهل بیت
 علیهم السلام
 آمین

مقدمه کتاب

امتحان او را قبل از آنکه بر آید ساری نهدی خدا کو بول جاتی او کی صورت کی عبادت سبب لاتی
 و لما عرف فضل صديهم على البلاء والهمج والاختيار پس او کی شرف کو تقدیر
 صبرین او پر بلا و محنت کی بچا نه که اختیار نهاده قبول کرین یا چو دین اذیت او بهانه و گرنه
 درجه فضل خلائق پر چهار بهانه ترست عمل اقتدارین او پر بلا کی برگزیده بخت و لکنته تعالی
 جعل احوالهم في ذلك كاحوال غيرهم ليكنوا في حال المحنة واليسوى صبرین
 و في حال العافية والظهور على الاعداء شاكرين لکن خالق فی او کو جانم انسانی
 پنهانیا گذران معاش میں شال او را دیو کی بنایا که بتلای محنت او را یزای اهل عداوت میں تم
 جب آرام و چین او صحت پائین و شمنون پر ظفر ہو تو شکر کرین و یگوئوا فی جميع احوالهم
 متواضعين غير شاكجين ولا متجبرين و ده بزرگوار هر حال میں قوت و ضعف کی
 عباد الله می متواضع رہی تکبر او زخمت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوئی و لیعلم العباد ان لهم
 عليهم السلام لما هو خالقهم و مدبرهم فعبده و و طيعوا رسلك تا که خلائق
 جانین او سر زمر یکا جان آفرین مدبر امور او ربانی و الاهی پیغمبر کی طاعت و عبادت
 پروردگار کو بچانین واجب الادائی و یكون رسله حجته الله تعالى ثابته علی من
 تجاوز الحد فهدم و ادعی لهم الزبونیة ہر آئینہ او کی انبیا و رسول محبت و اثن
 او سپر جہود و الاهی ہی کل جائی اللہ کو ببول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 او عاند و خالف و عصی و جحد بما انت به الانبياء و الرسل یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیا و مرسلین ہی حسنی انکار کیا
 و لہم انک من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة پس اگر ایسی نیل اور بران
 عیان کو نہ و بچھا وہ منہ قد بھاہ اور ہلاک ہوا جو اوس طریق کا مطلع او پریر و بنا البتہ امر زیدہ

و لما عرف فضل صديهم على البلاء والهمج والاختيار پس او کی شرف کو تقدیر
 صبرین او پر بلا و محنت کی بچا نه که اختیار نهاده قبول کرین یا چو دین اذیت او بهانه و گرنه
 درجه فضل خلائق پر چهار بهانه ترست عمل اقتدارین او پر بلا کی برگزیده بخت و لکنته تعالی
 جعل احوالهم في ذلك كاحوال غيرهم ليكنوا في حال المحنة واليسوى صبرین
 و في حال العافية والظهور على الاعداء شاكرين لکن خالق فی او کو جانم انسانی
 پنهانیا گذران معاش میں شال او را دیو کی بنایا که بتلای محنت او را یزای اهل عداوت میں تم
 جب آرام و چین او صحت پائین و شمنون پر ظفر ہو تو شکر کرین و یگوئوا فی جميع احوالهم
 متواضعين غير شاكجين ولا متجبرين و ده بزرگوار هر حال میں قوت و ضعف کی
 عباد الله می متواضع رہی تکبر او زخمت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوئی و لیعلم العباد ان لهم
 عليهم السلام لما هو خالقهم و مدبرهم فعبده و و طيعوا رسلك تا که خلائق
 جانین او سر زمر یکا جان آفرین مدبر امور او ربانی و الاهی پیغمبر کی طاعت و عبادت
 پروردگار کو بچانین واجب الادائی و یكون رسله حجته الله تعالى ثابته علی من
 تجاوز الحد فهدم و ادعی لهم الزبونیة ہر آئینہ او کی انبیا و رسول محبت و اثن
 او سپر جہود و الاهی ہی کل جائی اللہ کو ببول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 او عاند و خالف و عصی و جحد بما انت به الانبياء و الرسل یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیا و مرسلین ہی حسنی انکار کیا
 و لہم انک من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة پس اگر ایسی نیل اور بران
 عیان کو نہ و بچھا وہ منہ قد بھاہ اور ہلاک ہوا جو اوس طریق کا مطلع او پریر و بنا البتہ امر زیدہ

و لما عرف فضل صديهم على البلاء والهمج والاختيار پس او کی شرف کو تقدیر
 صبرین او پر بلا و محنت کی بچا نه که اختیار نهاده قبول کرین یا چو دین اذیت او بهانه و گرنه
 درجه فضل خلائق پر چهار بهانه ترست عمل اقتدارین او پر بلا کی برگزیده بخت و لکنته تعالی
 جعل احوالهم في ذلك كاحوال غيرهم ليكنوا في حال المحنة واليسوى صبرین
 و في حال العافية والظهور على الاعداء شاكرين لکن خالق فی او کو جانم انسانی
 پنهانیا گذران معاش میں شال او را دیو کی بنایا که بتلای محنت او را یزای اهل عداوت میں تم
 جب آرام و چین او صحت پائین و شمنون پر ظفر ہو تو شکر کرین و یگوئوا فی جميع احوالهم
 متواضعين غير شاكجين ولا متجبرين و ده بزرگوار هر حال میں قوت و ضعف کی
 عباد الله می متواضع رہی تکبر او زخمت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوئی و لیعلم العباد ان لهم
 عليهم السلام لما هو خالقهم و مدبرهم فعبده و و طيعوا رسلك تا که خلائق
 جانین او سر زمر یکا جان آفرین مدبر امور او ربانی و الاهی پیغمبر کی طاعت و عبادت
 پروردگار کو بچانین واجب الادائی و یكون رسله حجته الله تعالى ثابته علی من
 تجاوز الحد فهدم و ادعی لهم الزبونیة ہر آئینہ او کی انبیا و رسول محبت و اثن
 او سپر جہود و الاهی ہی کل جائی اللہ کو ببول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 او عاند و خالف و عصی و جحد بما انت به الانبياء و الرسل یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیا و مرسلین ہی حسنی انکار کیا
 و لہم انک من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة پس اگر ایسی نیل اور بران
 عیان کو نہ و بچھا وہ منہ قد بھاہ اور ہلاک ہوا جو اوس طریق کا مطلع او پریر و بنا البتہ امر زیدہ

مقدمه کتاب

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالی ذکره علی ضربین
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی ثواب الله تعالی که
 دو قسم است و یکی ای ایک استحقاق که طاعت سی ملایم و دوسری اختصاص بر عمل و کرد
 عطا کتابی و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقیرة ولا مریضا المرضة
 لکن هر شخص بر او سکا سبب نیستین که کسی لای خالق ابتلا بین کتابی ۳۲ سوا علی
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت بین حقیر و مجبور یا فقیر کو سبب ناداری خواه مرئی و غیر
 بیماری سی ناخیز و مجبور و لیعلموا انه یستقیم من کیشاء و کیشفی من کیشاء منی شاء
 کیف شاء یا ای سبب شایعین جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتابی جسی چاهتایی اور
 دیتایی جکو مناسب جاتایی جب چاهی جس طور چاهی جس طاعت سی چاهی و یجعل
 ذلک عبرة لمن شاء و سقاوة لمن شاء و سعاده لمن شاء او سبکی و سطر کتاب
 شقاوت یا سعادت نصیب کتابی و هو عز وجل فی جمیع ذلک حدل فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عباده الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا که باجور
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای او اینی افعال بین نصف او
 حکیم و دانایی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح اور ضرورت نیستین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نیستین لامای مرضی فی المستحب ان موسی کتابا
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بابت سند سی که بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو سطر اراوه کیا ناگاه به بندگان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی انی
 ربک انی احبه و انا مطلق له کما موسی اینی رب کو سید پیام بچا نایین او سی هست

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالی ذکره علی ضربین
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی ثواب الله تعالی که
 دو قسم است و یکی ای ایک استحقاق که طاعت سی ملایم و دوسری اختصاص بر عمل و کرد
 عطا کتابی و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقیرة ولا مریضا المرضة
 لکن هر شخص بر او سکا سبب نیستین که کسی لای خالق ابتلا بین کتابی ۳۲ سوا علی
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت بین حقیر و مجبور یا فقیر کو سبب ناداری خواه مرئی و غیر
 بیماری سی ناخیز و مجبور و لیعلموا انه یستقیم من کیشاء و کیشفی من کیشاء منی شاء
 کیف شاء یا ای سبب شایعین جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتابی جسی چاهتایی اور
 دیتایی جکو مناسب جاتایی جب چاهی جس طور چاهی جس طاعت سی چاهی و یجعل
 ذلک عبرة لمن شاء و سقاوة لمن شاء و سعاده لمن شاء او سبکی و سطر کتاب
 شقاوت یا سعادت نصیب کتابی و هو عز وجل فی جمیع ذلک حدل فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عباده الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا که باجور
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای او اینی افعال بین نصف او
 حکیم و دانایی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح اور ضرورت نیستین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نیستین لامای مرضی فی المستحب ان موسی کتابا
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بابت سند سی که بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو سطر اراوه کیا ناگاه به بندگان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی انی
 ربک انی احبه و انا مطلق له کما موسی اینی رب کو سید پیام بچا نایین او سی هست

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالی ذکره علی ضربین
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی ثواب الله تعالی که
 دو قسم است و یکی ای ایک استحقاق که طاعت سی ملایم و دوسری اختصاص بر عمل و کرد
 عطا کتابی و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقیرة ولا مریضا المرضة
 لکن هر شخص بر او سکا سبب نیستین که کسی لای خالق ابتلا بین کتابی ۳۲ سوا علی
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت بین حقیر و مجبور یا فقیر کو سبب ناداری خواه مرئی و غیر
 بیماری سی ناخیز و مجبور و لیعلموا انه یستقیم من کیشاء و کیشفی من کیشاء منی شاء
 کیف شاء یا ای سبب شایعین جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتابی جسی چاهتایی اور
 دیتایی جکو مناسب جاتایی جب چاهی جس طور چاهی جس طاعت سی چاهی و یجعل
 ذلک عبرة لمن شاء و سقاوة لمن شاء و سعاده لمن شاء او سبکی و سطر کتاب
 شقاوت یا سعادت نصیب کتابی و هو عز وجل فی جمیع ذلک حدل فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عباده الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا که باجور
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای او اینی افعال بین نصف او
 حکیم و دانایی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح اور ضرورت نیستین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نیستین لامای مرضی فی المستحب ان موسی کتابا
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بابت سند سی که بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو سطر اراوه کیا ناگاه به بندگان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی انی
 ربک انی احبه و انا مطلق له کما موسی اینی رب کو سید پیام بچا نایین او سی هست

[illegible]

مقدمہ کتاب

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

داده در بیگانه جاده کند و در پیش شدن حاکم
و حاجت شیرین و در خند و در پیش شدن حاکم
که در دست الکس و پیش نام شیرین

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

یوسف اشک دامن شیون پر بختیوس و کهای و او و خوشن جان ناله زمره و احمر ترای خاطر
قاسمی کو نرم بنای سلیمان اخلاص ملک مجلس مین جن و انیس کو بساط نوحه پر امیر سینہ زنی فرما
ازدیس توفیق آملی و لاکو و نیای قنص جاسه بی صبری پنهانی خضر مقال سه چشمه زاری پر
لب تشنگان و ادو کمال کو پنچائی ایاس ابتهاج منزلی سمیتہ رازی مین خشکان بادیه اسما کو
لای موسی دریا شگاف اندوه طور ترقی پر بیدریضای خج کو ص زای آرینی می چکائی عیسی سیاح
عشق انضای نفس خلق کو دل پر مژده فی فوسه قم باذن ربی سنائی محاکش سی ازده تاسف کانیک
تخل کاجسم دوپاره ہو بچش خج مختلف می گردن عیسی شکیب حواله آه و ناله ہو اس هست زای
روز عاشور اور ثانی یوم شوری مین اشکار می کرتنت المعنوی مین ذکر اصیغت رازی زبان قدسیون
نگار می بصیرت مین صیف ملائکه غفلت و افتخار سی برهم حجاج ناسوت ہی وفات زبدہ دنیا
یافهاسی در هم زمین اور ساری زمانی مین صدای نر و ش کاجوش سماوات رنگ انقلاب
نیل پوش دریا چشم خاب سی درمای بر شک بهائی مین کوه اور حشره خاک اندوه سپر اوراق مین
اسو اصل که فاطمه زهرا کی اعضا و پهلوی نگار مین علی مرتضی کی انجمن خوبار مین حسن مخمینی کادل و
صد پاره حسین بیگو اکا سر و سینہ و خاک تو ازده زینب اور ام کلثوم مو پریشان از و جابت طاهره
مقتنه و نالان مگر مین اہلبیت کی رقت سی کبرام و صحابہ کافت از پیغمبر سی کام تمام ہماجر و انصاف
بیات منبر اور حجاب سبب خراب نزول وخی اور برکات الہ کا سلسلہ قطع ہوتا ہی پشت و پناہ عالم
جانا کمر اور مدینہ رومانی مینہ انجمن شیون مین سخن دخت کرتا ہوں کہ رقت شوق آئی درو
زل کو چین عذرا و صیف رسالت کا و کہا تا ہوں جو حالت ذوق بر لائی شامیل بی عربی جو نہ کو
آیات و آثار مین وہ فضایل شعی و حبشی سجد شہار مین کیا کہنا سقیبت کا او کی جو صہر طرائف
لا مکان ہی چاہی درو و پڑہنا او سپر کہ سر و از بساط قرب یزدان ہی چمکا با ی عبور خوشن

[illegible]

[illegible][illegible]

مجلس اول

عالم محزون نام ضیاء مرا بر سر زار و رفت کو خاطر ناخدا وین بر لبایا و قلم بکده بعد البغثة
 ثلاث عشر سنة ثم هاجر منها الى المدينة بعد ان استخفى في الغار ثلاثة
 ايام ودخل المدينة يوم الاثنين الحادي عشر من شهر ربيع الاول وبقى
 بها عشر سنين ثم قبض صلى الله عليه واله يوم الاثنين لاثنتي عشرة سنة
 صفر سنة احدى عشر من الهجرة بوقت ما في زهري تيره سال كرمين بكري بعد ان
 غنم هجرت برتين روزگار من چپكي مدينة كوراي هوي دوشنبه كي دن چهار دين ربيع الاول
 شهر طيبة كرتب شوكت سي بهي وس برس وان ربي ما بها مئويين ماه صفر كرم سال ايدهم
 بهي من خلد برين كني في ذكر اياته الباهرة ومجراته الخارقة للعادة
 وهذه الايات فثمان احدها ما ظهر قبل مبعضهم والاخره اظهر بعد ذلك
 اما ما ظهر قبل اللهوت والمبعث منها ما استفاض في اليدين ان ام
 رسول الله صلى الله عليه واله اما وضعته مرات ثورا اضاءت له قصود
 الشاهر حيث من اردو بهي كه والده برنوخ اصل الله عليه وادني حبيب وضع كل كرمي بتوا وكني
 ايساف حقيقت چمكا چكي روشني من قصراي عمارت شام كو بخري ديكرها وحل شدي
 انها انكثت حين حمله رسول الله فقيل لها انك حملت بسيد هذه الا
 فاذا وقي على الارض فقولي محضر صادق والدين في خبر دي كه هرگاه رسول مقبول
 باري حمله هوي ندي غيب كني كركو ميپ راهي سيد است بتي اخر الزمان كاپرس ده سوره
 جب پيدايون تو اس دماكو پنهان احمده بالواحد من شر كل طاسد فان اية
 ذلك ان يخرج معه ثورا يلا قصود قصود من ارض الشاهر بشارت
 ريشاني كرمال سوره هوي ده نوزدهم كرمكا جوهور بصر في شام كو جلوه افسه روزگار

[illegible]

مجلس اول

کثرت ہو قرآن کی تلاوت میں اور پلو کر ہی صاحب عصا رسالت میں ہل جایا ہوتا ہوا نازل ہو کلام تم کو
 سوکھی جگر ساوہ کا شان کا آستانہ فارس ہر کا ہجیکا پس شام اور طبع او میں باقی زسیہ کا
 مِلَاتُ مِنْهُمْ مَلْؤُکَ وَمِلْکَاتُ عَلٰی عَدَدِ الشَّعْرَاتِ وَکُلُّ مَا هُوَ اَوْ اِت
 خاندان سلطنت میں ملک اور ملکہ جو شخص کنگرہ شمشیر کی عددی بادشاہت کر نیکی پھر جوبات
 ہونی والی ہی ملک اور عیت میں اسکا کلام ہو کہیں کی عیالک مِنْهُمْ عِشْرَةٌ فِیْ اَمْرِ کَوْسِیْنِ
 وَالْبَاقُونَ اِلٰی اِمَانَةِ عُثْمَانَ یہ خبر جو کسری فی سستی تو اپنی دلیسی تجویز کی اتنی سلاطین کہ
 عرصہ بعید حکمرانی کرتی گذریا بعد ازان معلوم نہیں کیا انقلاب جلوہ کر گیا مگر چار برس میں
 پادشاہ ماری گئی باقی عہد خلافت میں عثمان بن عفان کی پوری ہوی صنفها عن حکمرانہ
 عَنْ اَبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ كَانَ يُوَضَّعُ لِعَبْدِ الْمُطَّلِبِ قُرْآنٌ فِیْ ظِلِّ الْكَهْبَةِ لَا یُحْلِسُ
 حَکْمَهُ اَحَدٌ اِجْلَالًا وَكَانَ یَبُوءُ یَحْلِسُونَ حَوْلَهُ حَتّٰی یَخْرُجَ عَبْدُ الْمُطَّلِبِ مَرَّةً فِی
 ابن عباس کی زبان کہا سیکھ میں داخل عبد المطلب کی داخلہ فرس چہما تعلیم تمام اور حوت کے
 سبب او سپر کوئی نہیں بیٹھا بسا ادا کی چاروں طرف حلقہ فرزند و کما بند با کرتا جبکہ عبد المطلب
 گہری با بر شریف لاتی صدر عزت اور جلال پختہ کاتی حکمان سُرَّوْلُ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ
 وَاٰلِہٖ وَسَلَّمَ مَعَهُ وَهُوَ عَلَاہُ قِیَمَتِی حَتّٰی یَحْلِسَ عَلٰی الْفِرَاشِ سَیِّئًا جُلُوسًا جَدِیًّا
 ہر اہ او کی اتنی دوا کی ساتھ قدم بڑ ماتی پہلو میں جلو س فراتی قِیَمَتِمْ ذٰلِکَ اَعْمَامُہُ
 وَیَا حُلْدُوْنِہٖ یُوَجِّزُوْنِہٖ فِیْہِمْ عَبْدُ الْمُطَّلِبِ اِذَا اَمْرَی ذٰلِکَ مِنْہُمْ دَعَا
 اِنِّیْ نُوَ اللّٰہُ اِنَّ لَہٗ لَشَآءًا عَظِیْمًا یہ مرتبہ تو قیر نا کو ا رہو تا سب اعمام خیر الانام کو با تہہ پکڑ کے
 نیچے او تار بی کہ فرس پر علی حدہ بیو ہر کا عبد المطلب او کی بی ادبی و کیتی تو کہتی تھا کہ کیا
 خدہ ہی سیری فسر زند کو پاس رہی و جب نشان او کی عظیم و بڑی اتنی اَمْرَی اَنّہٗ سَیِّئًا

خلک نقل ماہ و دیالین ان کی شب بلال ملک کا
 کلام و کلام کہ قوتی ہی ہوتی تمام فرمودت سبب
 بیت شعی قوتیت رفتی و ماندن اشد تہہ و سبب
 توشی مع آداب سبب از فرزند شدن حلس و جاتون
 دشتیہ کا تاجیس جاتی شست نفس زمین شست طلاق
 مہمان نشان کار و مال و زر و ہوا ہر شگون کا شان اور
 کر اسہ افزا و خیم فرود کو و کراش و قاتل
 قوتی بزرگ داشتن و چشم کردن و از سر و زوایا و شترانی
 از این باب کہ آمدن آن ملک قیاداران و آوردن آن قوت و جاز
 توشی و جاز و کلام و شست و شستن و شستن و شستن
 بدین پیدایا سبب تاشی کلید مردم وضع و وضع
 شمر خدہ و دہوی ایل و خود اچھا در زمین و کای
 و سبب ارشدن بالان ملک ملک اسل ہر شعل و حقی
 غلو تہہ و گری ہوا و سبب گشتی صدر و شعل و حقی
 جتنی اللاب لاک مطابہ از جنت کردن و دہہ عبد المطلب
 علی اقبال مطلوب جنت جنت شدہ اللاب جنت و صدق
 سبب و شعل و دہہ و اول جنتی و دہہ و کشت
 و دہہ و شعل و دہہ و اول جنتی و دہہ و کشت
 کعبان کعبان و دہہ و کعبان و کعبان و کعبان

[illegible]

عَلَيْكُمْ تَوَكَّلُوا وَهُوَ سَيُكَفِّرُ بَعْضَ مَا فِي أَرْحَامِكُمْ إِنَّ أَرْحَامَكُمْ لَشَدِيدَةٌ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَوْلَى وَهُوَ الْغَنِيُّ وَهُوَ الْعَلِيمُ

[illegible]

[illegible]

مجلس اول

وَلَئِنْ الْبَنِيَّ لَمَّا مَاتَ تَرَدَدَىٰ لِحَاظِي فِي بَيْتِي جَنَّ حَا وَخَنَّ ثَامَاتٍ هَرَّكَاهُ بَنِي اسد کا
 واقعہ رحلت ہوا عالم کو داغِ صیبت دیدادہ مرکبِ فطر حزن و اندوہ سی جا کی چاہ میں گرا
 تر تبار یا تا کر کیا بہت شباهت ہی اس مرکب کی حال کو ساتھ اسب سید الشہید کی جو رِوایات
 بعد قتل مولانا و داغِ غیمہ پر پکارا چلا کی یہاں تک سر کو زمین پر پہنچا کہ آہستہ گریہ ہو کی مرا خاک پر گرا
 مِنْهَا خَرَجَ الْمَاءُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ وَذَلِكَ أَنَّهُمْ كَانُوا مَعَهُ فِي سَفَرٍ فَشَكَّ
 أَنْ كَلَامًا مَعَهُمْ اُورْجوسہ و دیکانات علیہ الصلوٰۃ و آلہی اُمویہ ازلت کی فہمور میں آئی
 وہ ہجرات و خارق عادات سوای مسہ ان کی بہت سی خبر کو کہانی اوسمین جاری ہونا تھا
 انجست شریف کی بانی کا جو ثقات صحابی علمی پایا ثبت تالیف کیا کہ ایک سفر خیر الشہیدین
 جمعیت شکر ہوا تھی منزل قرا کر اکھ میں رہنقا شاکی ہوئی جو بوند پانی کی باقی نہ رہی و اہل
 بَعَرَضِ التَّلَفِّ وَ سَبَبِيلِ الْعَطَشِ فَقَالَ كَلَّا اِنْ مَعِيَ رِبِّي حَلِيكَ تَوَكَّلْتُ
 وہ سب لوگ پیاس کی شدت سی قریب ہلاکت پہنچی جب کہ بھرائی تو ان کی حضرت سی قحی ہوئی خلیفے
 ساری اصحاب کو جواب دلا سا دیا کہ میری ساتھ فضلِ غلامی اوسپر بھی ہمیشہ تھوہ توکل رہا
 تَرَدَدَ حَا وَخَنَّ ثَامَاتٍ هَرَّكَاهُ بَنِي اسد کا واقعہ رحلت ہوا عالم کو داغِ صیبت دیدادہ مرکبِ فطر حزن و اندوہ سی جا کی چاہ میں گرا
 تر تبار یا تا کر کیا بہت شباهت ہی اس مرکب کی حال کو ساتھ اسب سید الشہید کی جو رِوایات
 بعد قتل مولانا و داغِ غیمہ پر پکارا چلا کی یہاں تک سر کو زمین پر پہنچا کہ آہستہ گریہ ہو کی مرا خاک پر گرا
 مِنْهَا خَرَجَ الْمَاءُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ وَذَلِكَ أَنَّهُمْ كَانُوا مَعَهُ فِي سَفَرٍ فَشَكَّ
 أَنْ كَلَامًا مَعَهُمْ اُورْجوسہ و دیکانات علیہ الصلوٰۃ و آلہی اُمویہ ازلت کی فہمور میں آئی
 وہ ہجرات و خارق عادات سوای مسہ ان کی بہت سی خبر کو کہانی اوسمین جاری ہونا تھا
 انجست شریف کی بانی کا جو ثقات صحابی علمی پایا ثبت تالیف کیا کہ ایک سفر خیر الشہیدین
 جمعیت شکر ہوا تھی منزل قرا کر اکھ میں رہنقا شاکی ہوئی جو بوند پانی کی باقی نہ رہی و اہل
 بَعَرَضِ التَّلَفِّ وَ سَبَبِيلِ الْعَطَشِ فَقَالَ كَلَّا اِنْ مَعِيَ رِبِّي حَلِيكَ تَوَكَّلْتُ
 وہ سب لوگ پیاس کی شدت سی قریب ہلاکت پہنچی جب کہ بھرائی تو ان کی حضرت سی قحی ہوئی خلیفے
 ساری اصحاب کو جواب دلا سا دیا کہ میری ساتھ فضلِ غلامی اوسپر بھی ہمیشہ تھوہ توکل رہا
 تَرَدَدَ حَا وَخَنَّ ثَامَاتٍ هَرَّكَاهُ بَنِي اسد کا واقعہ رحلت ہوا عالم کو داغِ صیبت دیدادہ مرکبِ فطر حزن و اندوہ سی جا کی چاہ میں گرا
 تر تبار یا تا کر کیا بہت شباهت ہی اس مرکب کی حال کو ساتھ اسب سید الشہید کی جو رِوایات
 بعد قتل مولانا و داغِ غیمہ پر پکارا چلا کی یہاں تک سر کو زمین پر پہنچا کہ آہستہ گریہ ہو کی مرا خاک پر گرا
 مِنْهَا خَرَجَ الْمَاءُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ وَذَلِكَ أَنَّهُمْ كَانُوا مَعَهُ فِي سَفَرٍ فَشَكَّ
 أَنْ كَلَامًا مَعَهُمْ اُورْجوسہ و دیکانات علیہ الصلوٰۃ و آلہی اُمویہ ازلت کی فہمور میں آئی
 وہ ہجرات و خارق عادات سوای مسہ ان کی بہت سی خبر کو کہانی اوسمین جاری ہونا تھا
 انجست شریف کی بانی کا جو ثقات صحابی علمی پایا ثبت تالیف کیا کہ ایک سفر خیر الشہیدین
 جمعیت شکر ہوا تھی منزل قرا کر اکھ میں رہنقا شاکی ہوئی جو بوند پانی کی باقی نہ رہی و اہل
 بَعَرَضِ التَّلَفِّ وَ سَبَبِيلِ الْعَطَشِ فَقَالَ كَلَّا اِنْ مَعِيَ رِبِّي حَلِيكَ تَوَكَّلْتُ
 وہ سب لوگ پیاس کی شدت سی قریب ہلاکت پہنچی جب کہ بھرائی تو ان کی حضرت سی قحی ہوئی خلیفے
 ساری اصحاب کو جواب دلا سا دیا کہ میری ساتھ فضلِ غلامی اوسپر بھی ہمیشہ تھوہ توکل رہا

[illegible][illegible][illegible]

مجلس اول

[illegible][illegible]

درد این کاک اخوت در شول و خوشی زنی زیر کی و کار در دست
 طبعه جویدگان و نه عبد الخلیف طایفه یار جنت حسن
 که دران آب گرم کندیم آب گرم و باران را و خوی قائم بود
 دشت بریدر کی و ناز و خوشی و جانب راست و ناز
 زمین و خالی شدن شمع و قحطی حای بلند و بخت در این
 کسی را قهر و مان غفور زمین است دلب و خور و

جلس اول

فَقَرَأَ قَوْمُهُ وَأَصْحَابِيهِ فِي غَزْوَةِ بَنِي نَضْلَةَ فَشَكُّوا الْجُوعَ رَوَيْتُ بِي غَزْوَةِ بَنِي نَضْلَةَ مِنْ غَزَايِ
 سپاه اور اصحاب رسول الله وکلی خدمت میں فراہم ہوئی بہرہ وک اور خدمت طعام میں الجوع کی نالی
 اور شکوی کی قد عایض فیل نہاد لہم فلم یوجد الا بضیع عشرۃ ممرۃ فطرحت بکین
 یکدیگر حضرت فی توشہ پس ماندہ او کا شکایا بہر چند ساری لشکر میں ڈھونڈ پا پندرہ سولہ دانہ کی
 سو اچھے ملاوہ خوش قلیل نو بادہ خیل کولاک دی خلیفہ اللہ فی اپنی روبرو کہی فاجعل اللہ
 فوضع بین علیہما وقال کوا لیسلم اللہ قوم طلب خدا کا خوش و خوش ہوا ابو العاصم فی اپنا
 ہاتھ اوپر دیا نکا کو کو کو دینا اور بھلا شریع کیا فرمایا تم سب او لیسلم اللہ کہو نعمت نہاد
 عطای رسول توں فاکل القوم حتی شبعوا وہی یخالی یس فی ہما حیاتا پس جلیہ ہر
 رکاب سعادت آب کا وہ خوش سی پی بھر بھر ویکھا تو اطعمہ و سیاہی برقرار اور موجود رہا
 ایسا بھڑو بارہ اشکارا فطرس لکڑیا ہر یمن کو سرور نہا فقیں کار سیاہ رہا ہما ان ظبیۃ
 کلینۃ حین وقعت فی شبکۃ فقالت لہ یا رسول اللہ ان لی طفلا یحتاج
 الی لبن فتقول ہی مادہ ہر بنی النضلۃ سی ہم متن ہوی جب صیاد کی جال میں پسی کبوتری تھی
 عرض کی اسی حاجت روا کی کوئیں میرا بچہ پھوٹا ہی جنگل میں بہو کا دو کو تر تیا ہی وانی قد
 فی ہذین الشبکۃ فخلانی حتی امرضعۃ میں ہندی میں گزرتا ہلا ہوں اگر چہ اوداوی جاکی
 شیر ملاون فقال صلی اللہ علیہ وآلہ کیف اخلیک وصاحب الشبکۃ غایب
 فرمایا کیونکر تھی رہا کروں صیاد مالک دام غایب ہی او کا جواب کیا وون قالت فایسے
 امرجی فخلانا وجلس حتی رجعت الطبیۃ وجاء صاحبہا فشفع رسول اللہ صلی
 اللہ علیہ وآلہ حتی خلی سبیلہا مادہ آمونی کہا میں عدہ کرتی ہوں خلاف ہمو کا اپنی بچہ کی
 پاس جلدی جاو کی دو دو ملاکی اوی سپر پراو کی پس شکاشی عالم فی اوی چوڑا او کی پٹھان

فصل فی توشہ وکلی خدمت میں فراہم ہوئی بہرہ وک اور خدمت طعام میں الجوع کی نالی اور شکوی کی قد عایض فیل نہاد لہم فلم یوجد الا بضیع عشرۃ ممرۃ فطرحت بکین یکدیگر حضرت فی توشہ پس ماندہ او کا شکایا بہر چند ساری لشکر میں ڈھونڈ پا پندرہ سولہ دانہ کی سو اچھے ملاوہ خوش قلیل نو بادہ خیل کولاک دی خلیفہ اللہ فی اپنی روبرو کہی فاجعل اللہ فوضع بین علیہما وقال کوا لیسلم اللہ قوم طلب خدا کا خوش و خوش ہوا ابو العاصم فی اپنا ہاتھ اوپر دیا نکا کو کو کو دینا اور بھلا شریع کیا فرمایا تم سب او لیسلم اللہ کہو نعمت نہاد عطای رسول توں فاکل القوم حتی شبعوا وہی یخالی یس فی ہما حیاتا پس جلیہ ہر رکاب سعادت آب کا وہ خوش سی پی بھر بھر ویکھا تو اطعمہ و سیاہی برقرار اور موجود رہا ایسا بھڑو بارہ اشکارا فطرس لکڑیا ہر یمن کو سرور نہا فقیں کار سیاہ رہا ہما ان ظبیۃ کلینۃ حین وقعت فی شبکۃ فقالت لہ یا رسول اللہ ان لی طفلا یحتاج الی لبن فتقول ہی مادہ ہر بنی النضلۃ سی ہم متن ہوی جب صیاد کی جال میں پسی کبوتری تھی عرض کی اسی حاجت روا کی کوئیں میرا بچہ پھوٹا ہی جنگل میں بہو کا دو کو تر تیا ہی وانی قد فی ہذین الشبکۃ فخلانی حتی امرضعۃ میں ہندی میں گزرتا ہلا ہوں اگر چہ اوداوی جاکی شیر ملاون فقال صلی اللہ علیہ وآلہ کیف اخلیک وصاحب الشبکۃ غایب فرمایا کیونکر تھی رہا کروں صیاد مالک دام غایب ہی او کا جواب کیا وون قالت فایسے امرجی فخلانا وجلس حتی رجعت الطبیۃ وجاء صاحبہا فشفع رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ حتی خلی سبیلہا مادہ آمونی کہا میں عدہ کرتی ہوں خلاف ہمو کا اپنی بچہ کی پاس جلدی جاو کی دو دو ملاکی اوی سپر پراو کی پس شکاشی عالم فی اوی چوڑا او کی پٹھان

انک دست گردن بندار نہا کی جلی ہوی
 شستن و نشینہ گان و خلد و ہر دامن
 فی ہر دامن و خلد و ہر دامن

مجلس اول

ذکر علی بن ابراهیم بن هاشم و هو من اجل رقاۃ اصحابنا فی نگارده آغاز وقت و طرز
 و سادہ رسالت میں ذکر کیا ہی علی بن ابراهیم بن جوہاری بری اصحاب حدیث ہی اپنی کتاب میں لکھا
 ان الشیء لما اتی له سبع و ثلاثون سنۃ کان یزنی فی نومہ کان ایتا اناہ ہرہ
 صفوۃ اللہ کا سیر شریف تیس و رسالت برس کو پہنچا تو خواب میں ایسا دیکھتی کوئی شخص لگی ساسی کمر ہوا
 یقول یا سر رسول اللہ فیکر ذلک وہ بشارت سی خطاب کرتا ہی ای روح خدا مگر یہ حضرت کے
 دل کی گوارا نہوا فلما طال علیہ الاکثر و کان بنی الجبال یسری عتھا لابی طالب
 جب مدح کا زمانہ سپر گذرنا تو ایک دن ابی طالب کی دینی چرائی کو پہاڑ میں عبور ہوا فقط علی شخص
 یقول لہ یا سر رسول اللہ فقال لہ من انت فقال انا جبرئیل امر سلی اللہ
 لک لست بخداک سر رسول کا نگاہ مرد نورانی صوت و کہانی دیا یا ورا و سنی ادب سی عرض کی
 ای روح خدا تو چھا تو کون ہی جو بیان آیا ہی کہ میں جبرئیل ہوں کہ اسد فی تہاری پاس پہنچا ہی
 کا حضرت نبوت اکبر پہنچا ہی اور دعوت خلق پر واصلی ہدایت دعوت قرآنی فآخبرہ رسول اللہ
 حدیجۃ ذلک و کان شجرۃ بقرۃ فی الہما خبر الہم ویدی و خبر یحیی و حدیث
 بہ ائمۃ ائمۃ پس خبر صادق فی یہاں خبر بدیسی دہرایا کہ او کو بیان یہود اور قول یحیی و حدیث
 اسند و ان حضرت سی گوش زد ہوا فقال انت یا محمد فی لکمر جو ان تکون کذلک و کان رسول
 اللہ یکتبکم خیرہ بولین کہ یا محمد امیہ ہی یونین اکی واصلی ہو میں آئی گا لکن خبر البشر فی بہت تک
 یہ راز اخبار سی چپا ہی کہا فترک جبرئیل و انزل علیہ ماء من السماء فقال یا محمد
 فرفو صا الصلوة پس ایک روز جبرئیل امین آئی تہو راپانی آسمان سی لای کما ہی محمد و
 نماز کی یعنی و صوکر و فعلہ جبرئیل الوضوء علی الوضوء و الیدین من المرفق و مسح
 الرأس و الرجلین من الکعبین جبرئیل فی سندہ دیو ناہستی تک با تہون پر پانی دناست یا

ذکر علی بن ابراهیم بن ہاشم و ہو من اجل رقاۃ اصحابنا فی نگارده آغاز وقت و طرز
 و سادہ رسالت میں ذکر کیا ہی علی بن ابراهیم بن جوہاری بری اصحاب حدیث ہی اپنی کتاب میں لکھا
 ان الشیء لما اتی له سبع و ثلاثون سنۃ کان یزنی فی نومہ کان ایتا اناہ ہرہ
 صفوۃ اللہ کا سیر شریف تیس و رسالت برس کو پہنچا تو خواب میں ایسا دیکھتی کوئی شخص لگی ساسی کمر ہوا
 یقول یا سر رسول اللہ فیکر ذلک وہ بشارت سی خطاب کرتا ہی ای روح خدا مگر یہ حضرت کے
 دل کی گوارا نہوا فلما طال علیہ الاکثر و کان بنی الجبال یسری عتھا لابی طالب
 جب مدح کا زمانہ سپر گذرنا تو ایک دن ابی طالب کی دینی چرائی کو پہاڑ میں عبور ہوا فقط علی شخص
 یقول لہ یا سر رسول اللہ فقال لہ من انت فقال انا جبرئیل امر سلی اللہ
 لک لست بخداک سر رسول کا نگاہ مرد نورانی صوت و کہانی دیا یا ورا و سنی ادب سی عرض کی
 ای روح خدا تو چھا تو کون ہی جو بیان آیا ہی کہ میں جبرئیل ہوں کہ اسد فی تہاری پاس پہنچا ہی
 کا حضرت نبوت اکبر پہنچا ہی اور دعوت خلق پر واصلی ہدایت دعوت قرآنی فآخبرہ رسول اللہ
 حدیجۃ ذلک و کان شجرۃ بقرۃ فی الہما خبر الہم ویدی و خبر یحیی و حدیث
 بہ ائمۃ ائمۃ پس خبر صادق فی یہاں خبر بدیسی دہرایا کہ او کو بیان یہود اور قول یحیی و حدیث
 اسند و ان حضرت سی گوش زد ہوا فقال انت یا محمد فی لکمر جو ان تکون کذلک و کان رسول
 اللہ یکتبکم خیرہ بولین کہ یا محمد امیہ ہی یونین اکی واصلی ہو میں آئی گا لکن خبر البشر فی بہت تک
 یہ راز اخبار سی چپا ہی کہا فترک جبرئیل و انزل علیہ ماء من السماء فقال یا محمد
 فرفو صا الصلوة پس ایک روز جبرئیل امین آئی تہو راپانی آسمان سی لای کما ہی محمد و
 نماز کی یعنی و صوکر و فعلہ جبرئیل الوضوء علی الوضوء و الیدین من المرفق و مسح
 الرأس و الرجلین من الکعبین جبرئیل فی سندہ دیو ناہستی تک با تہون پر پانی دناست یا

جلسہ اول

اور سر و پا کا مسح کھینچنا رکعت سجدا وعلیہ السلام رکعت وکذا وکذا اور اسی صلوٰۃ میں قیام و قعود کی ترکیب بھی بتائی عہد و عبود کی راہ سلوک و رضا پر حبیب و کھانی فلکنا شمس کہ اس معجون سنہ آخرہ بالصلوٰۃ وعلیہ السلام حد و دھا حکم نازل علیہ اوقات ہمارا ہر گاہ چاہیں عمر مبارک کی گزری چھر جبریل حاضر خدمت والا ہوئی نماز پڑھیں کو امر کیا تاکہ بجائیں اور کوئی ارکان و حدود و حضرت کو جاننا لاکن وقت ہی خبر نہ دی اور حد درمعات ہی ہی کہی رہتی تھیں کہ ان سے رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و ایلہ یصلیٰ رکعتین فی کل وقت ہر بیوی کا نماز عبادت میں کھڑی رہتی ہر وقت میں دو رکعت نماز ادا کرتی و کان علی بن ابی طالب علیہ السلام یا لکھ ویکون معہ فی حبیبہ و ذہابہ لا یغایر فہ قد حل حکم رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و ہو یصلیٰ علی بن ابی طالب علیہ السلام جو خیر اللہ سے الفت زیادہ کرتی تھی ہر دم انی جانی میں رفاقت ہی جہانزہی تھی حبیب رسول مقبول نماز میں مشغول تھی تاکہ شاہ ولایت پناہ وارد ہوئی فلکنا نظر الیہ یصلیٰ قال یا ابا القاسم ما ہذا قال ہذا الصلوٰۃ الکی آخر فی اللہ ہمارا ہر گاہ سرور اولیا فی سید انبیاء کو صلوٰۃ رکوع اور سجود میں ویکھا عرض کی اسی الواسع ہم یہ کیا فعل ہی کہا نماز بسکوت بھی خدائی امر کیا و دعاہ الی الاسلام فاسلم و صلی و دعا ہادی است فی شاو یغیب کو دعوت اسلام اودھا ملت کی دل اندی فوراً مسلمان ہو کر ساتھ نماز پڑھی و اسلمت خلیفہ و کانت لا یصلی الا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و ایلہ و علی و خلیفہ خلفہ پس خیرین ہی مذہب اسلام رغبت ہی قبول کیا خیر الوری کی بھی نماز پڑھیں والا کوئی تنہا سوای خیر عبادت اور علی رضی فلکنا انی لذالت آیاتہ حل ابو طالب رضی اللہ عنہ الی المنزل رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و ایلہ و معہ جعفر ہر گاہ یونہی چند روز گزری ایک دن ابو طالب رضی اللہ

مجلس اول

کرم بن محمدی و اردوبوی او کی سائمه جعفری بنی زین العابدین و سلام بجالای قنظ الی رسول الله
 و علی علیهما السلام یحییة یصلیان فقال لجمعه صل جناح ابن علی خلیفه فی دنیا
 و کما صوف غازی بن او علی علیه السلام او کی برادر کثری بوی دسان بن ابو طالب بنی فز
 جعفری بولی جانی همی بیانی عم زاکی ششیدی بولی هو قف جعفر بن ابی طالب من
 جانب الاخر فلما وقف جعفر علی کسایم بدست رسول الله صلی الله علیه و آله
 و آله من بینهما و تقدروا شد ابو طالب فی ذلک یقول بر جعفر بنی که
 بگویند بنی اوسم شری جیب یاسین طرف شاه خفکی ده دی شرف قیم بنی تو رسول الله و کی کسایم
 کی بری او سدم بیج امام اور ولای امام واکا بر سلام بر ابو طالب فی بنی شری
 بن عبد بن عبد الله عن علی علیه السلام قال کما مکه مع رسول الله
 علیه و آله فخرج فی بعض نواکیم بن عبد الله فی بنی ابن ابی طالب علیه السلام
 روایت کی بی فرمایا که هم رسول الله کی سائمه کرم بنی زین العابدین بنی ناکاه ایک سنه کوسه
 بوی او کی براه قدم بیا بوی فلما استقیما فیه و لا جمل الا قال له الکسایم
 علیک یا رسول الله پس او مین کونی رخت او پاره و رنگ نهین ملا که جعفری و فز
 او بی السلام علیک یا رسول الله نه بیا و فی حدیث ابی ذر عنه علیه السلام
 ان الایماء مائة الف و اربعة و عشرين الف نبی و ذکر ان الرسل منهم
 ثلاث مائة و ثلاثه عشر و هم ادم ابن ذری او سر جناب سی نقل کی جو فرمایا
 بدستی که خدای تعالی فی ایک کاهه چوس هزار بزرگوار کو بی بنایا او بری راوی فی ذکر کسایم
 کاذبین تین سوتیه که درجه رسالت و یا پہلی سبب سی آدم ابو البشر بنی آخرین محمد
 علیه السلام خیر و اور بنی شری عن اذله بن الاصفی قال علیه السلام ان الله

صلاح و صلوات نماز دعا و رحمت جعفر بنی زین العابدین
 جعفری بنی زین العابدین و سلام بجالای قنظ الی رسول الله
 و علی علیهما السلام یحییة یصلیان فقال لجمعه صل جناح ابن علی خلیفه فی دنیا
 و کما صوف غازی بن او علی علیه السلام او کی برادر کثری بوی دسان بن ابو طالب بنی فز
 جعفری بولی جانی همی بیانی عم زاکی ششیدی بولی هو قف جعفر بن ابی طالب من
 جانب الاخر فلما وقف جعفر علی کسایم بدست رسول الله صلی الله علیه و آله
 و آله من بینهما و تقدروا شد ابو طالب فی ذلک یقول بر جعفر بنی که
 بگویند بنی اوسم شری جیب یاسین طرف شاه خفکی ده دی شرف قیم بنی تو رسول الله و کی کسایم
 کی بری او سدم بیج امام اور ولای امام واکا بر سلام بر ابو طالب فی بنی شری
 بن عبد بن عبد الله عن علی علیه السلام قال کما مکه مع رسول الله
 علیه و آله فخرج فی بعض نواکیم بن عبد الله فی بنی ابن ابی طالب علیه السلام
 روایت کی بی فرمایا که هم رسول الله کی سائمه کرم بنی زین العابدین بنی ناکاه ایک سنه کوسه
 بوی او کی براه قدم بیا بوی فلما استقیما فیه و لا جمل الا قال له الکسایم
 علیک یا رسول الله پس او مین کونی رخت او پاره و رنگ نهین ملا که جعفری و فز
 او بی السلام علیک یا رسول الله نه بیا و فی حدیث ابی ذر عنه علیه السلام
 ان الایماء مائة الف و اربعة و عشرين الف نبی و ذکر ان الرسل منهم
 ثلاث مائة و ثلاثه عشر و هم ادم ابن ذری او سر جناب سی نقل کی جو فرمایا
 بدستی که خدای تعالی فی ایک کاهه چوس هزار بزرگوار کو بی بنایا او بری راوی فی ذکر کسایم
 کاذبین تین سوتیه که درجه رسالت و یا پہلی سبب سی آدم ابو البشر بنی آخرین محمد
 علیه السلام خیر و اور بنی شری عن اذله بن الاصفی قال علیه السلام ان الله

[illegible][illegible]

دانی این شد آن و چنین گوش از آن باید صحت نفس از آن گشت
 مسوئی از آن غایت و عافیت یافت شود که به واسطه این که
 حقون از آن در هر یک و دیگر شدن آن و خوار شدن آن و دیگر
 بیکان و عافیت خوار و دیگر شدن آن و خوار شدن آن و دیگر
 ذل خوار و خوار شدن آن و خوار شدن آن و خوار شدن آن و دیگر
 ذل شود و خوار شدن آن و خوار شدن آن و خوار شدن آن و دیگر
 نام گویند که ذل از وی و ذل از وی و ذل از وی و ذل از وی و ذل از وی

[illegible]

مجلس اول

خجانی پر ہی تیر پیدا بعد شہادت سبکی قال قیلت یا رب و سلمت و ان الله و اننا
 الیه و ارجعون عرض کی رسالت پناہی کی کہ الہی بھی یہی منظور ہی اور دل و زبان پر تسلیم و مضامین
 صبر و شکر و نوری و اعلیٰ انہا الآخر فقد عوہ ائمتہ الی الجہاد ثم یقاتونہ صبرا
 و یقتلون ولادہ و من معہ من اهل بیتہ دوسرا دنیا و دوسرا کاست کی کوئی نامی
 بھیجائیگی پر دس مین جہاد کی واسطی غریب مظلوم کو بانیگی حالت صبر و کجی اور پائیں تین کر مینے
 اوکی فرزند و ساری اوزیا جو ساتھ ہوگی سبکو بانیگی ثم یموتون حریمہ پھر عورت الہم کما اسباب
 زیور توئگی وہ بی وارث نادر و کاسی چانی کوئیں کی فیکستعین فی وقد مضی القضاء یسین
 فیہ بالشہادۃ لہ و لمن معہ وہ تہمزدہ جسی امداد ناگی گا اپنی حال زار پر اعانت چاہی گا
 جتنی سبکی سیری تضا و قدر مین اوکی شہادت کا امر ہو چکا اور جو رتھا و عزیز ہر ہی مین ہوگی اوکا اعلیٰ
 کہہ گیا و یكون قتله حجة علی اممائی قتل اوکی قتل کا حادثہ جہان پر دست آویز اور حجت ہوگی
 غضب اور ثواب کا نتیجہ ماری و انہی کوئی گا ہما کیسکینہ اهل السماوات و اهل الارض
 جزا حلیہ اوکی شہادت سی ساری اہل آسمان و زمین نوحہ و تہمزدہ کرینگی با شہر پر چکا اور دل خوش
 و سبکیہ ملائکہ لم یدرس کو انصرونہ دلم رقت مین آنسو ہائیگی سبب جہان فدائی آودہ
 فرشتی جنہون فی اوکی سعادت نصرت نہیں پائی ثم کخرج من صلیبہ ذکر آیدہ انصرونہ اوکی
 صلیب الہم اور نسل بہر و ہر سی ایک فرزند تیر پیدا کر و تھا اوکی برکت و جود سی تیری اور ملت کو تو
 رون و دگا و ان شعبہ عندی تحت العرش یملأ الارض بالعدل و یطعمہا
 بالقسط یدیر سعة الرغب یقبل حتی کیشکی فیہ وہ موت نورانی کی شبیہ سیری تحت
 عرش نیست افزائی اوکی با تہمزدہ روی زمین پر چہی عدل اور برکت کو بھرنا ہی لشکر حبیب اور اقبال
 ظفر و سرور کی ہر ہر ہی گا کا فر اور نا پاک انسان و حیوان کو قتل کر یکجا ایمان تک جو نور تھا کہ ہے

قبل شہادت سبکی...
 خجانی پر ہی تیر پیدا...
 الیہ و ارجعون...
 صبر و شکر و نوری...
 و یقتلون ولادہ...
 بھیجائیگی پر دس مین...
 اوکی فرزند و ساری...
 زیور توئگی وہ بی...
 فیہ بالشہادۃ لہ...
 جتنی سبکی سیری...
 کہہ گیا و یكون...
 غضب اور ثواب...
 جزا حلیہ اوکی...
 و سبکیہ ملائکہ...
 فرشتی جنہون...
 صلیب الہم اور...
 رون و دگا و ان...
 بالقسط یدیر...
 عرش نیست افزائی...
 ظفر و سرور کی...
 قبل شہادت سبکی...
 خجانی پر ہی تیر پیدا...
 الیہ و ارجعون...
 صبر و شکر و نوری...
 و یقتلون ولادہ...
 بھیجائیگی پر دس مین...
 اوکی فرزند و ساری...
 زیور توئگی وہ بی...
 فیہ بالشہادۃ لہ...
 جتنی سبکی سیری...
 کہہ گیا و یكون...
 غضب اور ثواب...
 جزا حلیہ اوکی...
 و سبکیہ ملائکہ...
 فرشتی جنہون...
 صلیب الہم اور...
 رون و دگا و ان...
 بالقسط یدیر...
 عرش نیست افزائی...
 ظفر و سرور کی...
 قبل شہادت سبکی...
 خجانی پر ہی تیر پیدا...
 الیہ و ارجعون...
 صبر و شکر و نوری...
 و یقتلون ولادہ...
 بھیجائیگی پر دس مین...
 اوکی فرزند و ساری...
 زیور توئگی وہ بی...
 فیہ بالشہادۃ لہ...
 جتنی سبکی سیری...
 کہہ گیا و یكون...
 غضب اور ثواب...
 جزا حلیہ اوکی...
 و سبکیہ ملائکہ...
 فرشتی جنہون...
 صلیب الہم اور...
 رون و دگا و ان...
 بالقسط یدیر...
 عرش نیست افزائی...
 ظفر و سرور کی...

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible][illegible]

مجلس اول ثقات سرور کائنات

سبحانه کویا میم فراق شایه کما ای که در حقایق میری رحمت کا وقت آید این غریب سزاوت گزین
 عَمَّنْ كَانَتْ لَهُ عِنْدِي عِدَّةٌ فَلْيَأْتِنِي اعْطَاهَا لَهَا وَمَنْ كَانَ لَهُ عَقْلٌ دِينَ فَلْيَعْرِضْ
 به چکی و اعلی میرا کوئی طرح کا وعدہ ہو بیان کری اوسے دیا جانی اور جو کسی کا میری اوپر کچھ فرض
 مانگی تا اسدم اپنا حق بائی فَعَمَّا مَلَائِكَةٍ رُّجُلٌ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لِي عِنْدَكَ عِدَّةٌ لَكُمْ
 تَرَوْجِبْتُمْ فَوَهِدْتُمْنِي اَنْ يَنْطَلِقَنِي تَلَاكِي اَوَاقٍ اَيْكَةً شَخْصٍ نِي حَضْرَتِ کِی روبرو اوئید کی کس
 ای سید دنیا تمہا میری ساتھ اقرار ہوا تھا جب مہنی شادی کی تو اپنی وعدہ کیا بھی تین او عطا
 کرنی کا فقال عَلِيمٌ اِلَهِ السَّامِعُ اَلْحَمْدُ اَنَا اَنَا يَا فَاضِلُ فَمَا اِي فَضْلُ خَزَانَةٍ كَرَمٍ سِي لَادُو
 اور سایل کا مدعا پور کر دے تَمَّ نَزَلَ قَلْبُكَ الْاَمْرُ بَعَا وَالْخَمِيسُ اَجْدَا زَا اِی ہند اور نصایح
 نبی اور تری روز چہا شنبہ اور شنبہ علیہ برین میں بتلا رہی و کما تَانِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ جُلَسَ عَلَى
 الْمَنَابِرِ فَخَلَبَتْ بَعْضُهُ كِي دِن سجد میں قدم سما بہتر چاک خطبہ پڑھا تَرَّ طَالَ اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ
 لَيْسَ بَيْنَ اللَّهِ وَبَيْنَ اَحَدٍ شَيْءٌ يُعْطَاهُ بِالْمَسِيرَةِ اَوْ يَصْرِفُ بِهِ عَنْهُ شَيْءٌ اَلَا لَمْ
 پھر چاک کی کما ای کہ در حقایق یقین جانو در بیان بندی اور خدا کی واسطہ قرابت نہ مانو چکی کچھ
 اپنی نیکی دی اور برائی کو عبادی و دگر کی سوای کل خیر کی جو اوس میں ملے اور سرگرمی کام یَدِجِ
 مَدَّجِ وَلَا يَتَمَنَّيَنَّ مُمْتَنِّ اس دعوی باطل پر کوئی قدم نہ پڑائی اور تناسی بیوہ میں نہ کی
 وَالَّذِي بَعْثَنِي بِالْحَقِّ لَا يَخْفِي عَلَيَّ اَلْعَمَلُ مَعَ رَحْمَةِ اللَّهِ وَلَوْ عَصَيْتُ لَكُونْتُ
 قسم ہی او کی سنی بھی برحق ہی کیا کہ خوات دینی والا میرا کوئی نہیں مگر عمل خیر کا وہ بھی جب رحمت
 الہی شامل ہوا اور اگر میں گناہ کروں تو پاکت سی جان پہچانی اَللّٰهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ تَلَاكِي حَضْرَتِ
 خداوند امینی تیرا حکم پہنچا یا پس میرا گواہ باغت رہنا اس کلام کو میں بارگاہی رہا اور نہ فقیر کہ بہت
 دُرُويَاتُمْ تَزُولُ فَضْلِي بِالنَّاسِ ثُمَّ دَخَلَ بَيْتَهُ وَكَانَ اِلَيْكَ اَمْرٌ سَكَنَةً

مجلس اول ثقات سرور کائنات
 در بیان حقایق میری رحمت کا وقت آید این غریب سزاوت گزین
 عَمَّنْ كَانَتْ لَهُ عِنْدِي عِدَّةٌ فَلْيَأْتِنِي اعْطَاهَا لَهَا وَمَنْ كَانَ لَهُ عَقْلٌ دِينَ فَلْيَعْرِضْ
 به چکی و اعلی میرا کوئی طرح کا وعدہ ہو بیان کری اوسے دیا جانی اور جو کسی کا میری اوپر کچھ فرض
 مانگی تا اسدم اپنا حق بائی فَعَمَّا مَلَائِكَةٍ رُّجُلٌ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لِي عِنْدَكَ عِدَّةٌ لَكُمْ
 تَرَوْجِبْتُمْ فَوَهِدْتُمْنِي اَنْ يَنْطَلِقَنِي تَلَاكِي اَوَاقٍ اَيْكَةً شَخْصٍ نِي حَضْرَتِ کِی روبرو اوئید کی کس
 ای سید دنیا تمہا میری ساتھ اقرار ہوا تھا جب مہنی شادی کی تو اپنی وعدہ کیا بھی تین او عطا
 کرنی کا فقال عَلِيمٌ اِلَهِ السَّامِعُ اَلْحَمْدُ اَنَا اَنَا يَا فَاضِلُ فَمَا اِي فَضْلُ خَزَانَةٍ كَرَمٍ سِي لَادُو
 اور سایل کا مدعا پور کر دے تَمَّ نَزَلَ قَلْبُكَ الْاَمْرُ بَعَا وَالْخَمِيسُ اَجْدَا زَا اِی ہند اور نصایح
 نبی اور تری روز چہا شنبہ اور شنبہ علیہ برین میں بتلا رہی و کما تَانِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ جُلَسَ عَلَى
 الْمَنَابِرِ فَخَلَبَتْ بَعْضُهُ كِي دِن سجد میں قدم سما بہتر چاک خطبہ پڑھا تَرَّ طَالَ اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ
 لَيْسَ بَيْنَ اللَّهِ وَبَيْنَ اَحَدٍ شَيْءٌ يُعْطَاهُ بِالْمَسِيرَةِ اَوْ يَصْرِفُ بِهِ عَنْهُ شَيْءٌ اَلَا لَمْ
 پھر چاک کی کما ای کہ در حقایق یقین جانو در بیان بندی اور خدا کی واسطہ قرابت نہ مانو چکی کچھ
 اپنی نیکی دی اور برائی کو عبادی و دگر کی سوای کل خیر کی جو اوس میں ملے اور سرگرمی کام یَدِجِ
 مَدَّجِ وَلَا يَتَمَنَّيَنَّ مُمْتَنِّ اس دعوی باطل پر کوئی قدم نہ پڑائی اور تناسی بیوہ میں نہ کی
 وَالَّذِي بَعْثَنِي بِالْحَقِّ لَا يَخْفِي عَلَيَّ اَلْعَمَلُ مَعَ رَحْمَةِ اللَّهِ وَلَوْ عَصَيْتُ لَكُونْتُ
 قسم ہی او کی سنی بھی برحق ہی کیا کہ خوات دینی والا میرا کوئی نہیں مگر عمل خیر کا وہ بھی جب رحمت
 الہی شامل ہوا اور اگر میں گناہ کروں تو پاکت سی جان پہچانی اَللّٰهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ تَلَاكِي حَضْرَتِ
 خداوند امینی تیرا حکم پہنچا یا پس میرا گواہ باغت رہنا اس کلام کو میں بارگاہی رہا اور نہ فقیر کہ بہت
 دُرُويَاتُمْ تَزُولُ فَضْلِي بِالنَّاسِ ثُمَّ دَخَلَ بَيْتَهُ وَكَانَ اِلَيْكَ اَمْرٌ سَكَنَةً

مجلس اول ثقات سرور کائنات
 در بیان حقایق میری رحمت کا وقت آید این غریب سزاوت گزین
 عَمَّنْ كَانَتْ لَهُ عِنْدِي عِدَّةٌ فَلْيَأْتِنِي اعْطَاهَا لَهَا وَمَنْ كَانَ لَهُ عَقْلٌ دِينَ فَلْيَعْرِضْ
 به چکی و اعلی میرا کوئی طرح کا وعدہ ہو بیان کری اوسے دیا جانی اور جو کسی کا میری اوپر کچھ فرض
 مانگی تا اسدم اپنا حق بائی فَعَمَّا مَلَائِكَةٍ رُّجُلٌ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لِي عِنْدَكَ عِدَّةٌ لَكُمْ
 تَرَوْجِبْتُمْ فَوَهِدْتُمْنِي اَنْ يَنْطَلِقَنِي تَلَاكِي اَوَاقٍ اَيْكَةً شَخْصٍ نِي حَضْرَتِ کِی روبرو اوئید کی کس
 ای سید دنیا تمہا میری ساتھ اقرار ہوا تھا جب مہنی شادی کی تو اپنی وعدہ کیا بھی تین او عطا
 کرنی کا فقال عَلِيمٌ اِلَهِ السَّامِعُ اَلْحَمْدُ اَنَا اَنَا يَا فَاضِلُ فَمَا اِي فَضْلُ خَزَانَةٍ كَرَمٍ سِي لَادُو
 اور سایل کا مدعا پور کر دے تَمَّ نَزَلَ قَلْبُكَ الْاَمْرُ بَعَا وَالْخَمِيسُ اَجْدَا زَا اِی ہند اور نصایح
 نبی اور تری روز چہا شنبہ اور شنبہ علیہ برین میں بتلا رہی و کما تَانِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ جُلَسَ عَلَى
 الْمَنَابِرِ فَخَلَبَتْ بَعْضُهُ Kِي دِن سجد میں قدم سما بہتر چاک خطبہ پڑھا تَرَّ طَالَ اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ
 لَيْسَ بَيْنَ اللَّهِ وَبَيْنَ اَحَدٍ شَيْءٌ يُعْطَاهُ بِالْمَسِيرَةِ اَوْ يَصْرِفُ بِهِ عَنْهُ شَيْءٌ اَلَا لَمْ
 پھر چاک کی کما ای کہ در حقایق یقین جانو در بیان بندی اور خدا کی واسطہ قرابت نہ مانو چکی کچھ
 اپنی نیکی دی اور برائی کو عبادی و دگر کی سوای کل خیر کی جو اوس میں ملے اور سرگرمی کام یَدِجِ
 مَدَّجِ وَلَا يَتَمَنَّيَنَّ مُمْتَنِّ اس دعوی باطل پر کوئی قدم نہ پڑائی اور تناسی بیوہ میں نہ کی
 وَالَّذِي بَعْثَنِي بِالْحَقِّ لَا يَخْفِي عَلَيَّ اَلْعَمَلُ مَعَ رَحْمَةِ اللَّهِ وَلَوْ عَصَيْتُ لَكُونْتُ
 قسم ہی او کی سنی بھی برحق ہی کیا کہ خوات دینی والا میرا کوئی نہیں مگر عمل خیر کا وہ بھی جب رحمت
 الہی شامل ہوا اور اگر میں گناہ کروں تو پاکت سی جان پہچانی اَللّٰهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ تَلَاكِي حَضْرَتِ
 خداوند امینی تیرا حکم پہنچا یا پس میرا گواہ باغت رہنا اس کلام کو میں بارگاہی رہا اور نہ فقیر کہ بہت
 دُرُويَاتُمْ تَزُولُ فَضْلِي بِالنَّاسِ ثُمَّ دَخَلَ بَيْتَهُ وَكَانَ اِلَيْكَ اَمْرٌ سَكَنَةً

مجلس اول وفات سرور کائنات

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

جلس اول وفات سرور کائنات

ویم واپسین کلمه بی رحمت شریف فی خلد برین کی راه لی بداند فی اپنا دست حق پرست پیر کی خساری چرپا
 وس ما نه سی ایسی منہ کو مسح کیا تھو و جہنم و عظمہ و مملکت علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام
 فی آخرہ شاہ اولیائی سید بنادیکو قبلہ روئی یا اکبر کور و مال سی باند مار جہد طہر پر بالا پوش اور یا
 او کی حال میں شیون اور بکاسی اہتمام کیا قال و صاحت فاطمہ علیہا السلام و صاحت
 المسکون و یصعقون الشراب علی رؤسہم او سوت فاطمہ زہرا غم پرسی جلا میں حسین
 اور سر پٹ کی چھائیں کھائیں دامعده و اسید و التباہ کہتیں زبان حال میں جگر خراش فوج تیر
 ہا سی طیف ہر و جنت کہاں پاؤ گی اندوہ و بلا میں درد جگر کس کو سناؤ گی تین کی ناز کون اور ہا
 اقرار و فاقہ میں نصرت راحت کون پنچا کجاساری سلیم بقیاب ہو کی آنسو بہا تی حسینہ چاک اپنی سر
 انکاح مصیبت اور اتالی قلی مرتضی ماتم سی نالای سبط مصطفی ناما کی ای محو فغان رین اور ام کلثوم
 ماری رو میں زو جات بنی شیون اور فریاد میں جان کہو میں و مالت حکیمہ و الیہ السلام و الیہ السلام
 یقیناً میں صغیر سکہ عشرین و چھتر تہ سال و ہجرت میں حضرت کی رحلت ہوئی جو ماہ
 صفر کی دو راتیں تاریخ آخر میں باقی تہن و و سروری ایضا الا شتی عشرہ لیلۃ من شہر ربیع
 الاول جو کہ گذشتہ تہن اور دوسری روایت میں ماہ جون ربیع الاول کو ذکر کیا کہ وہ دوشنبہ کار و
 قال ابان بن شکیب و حدیثی ابو موسی عن ابی جعفر علیہ السلام قال قال النبی
 کیف الصائم علیہ السلام و حدیثی ابان بن شکیب یہ روایت کو ابو فریم سی لایا کہ اوستی بہا حضرت ماجر
 علیہ السلام فی فرما یا بعد از وفات پیغمبر معابدی چرچا کیا اسمہ میں کہ خوارہ رسول پر کو نکار و تہن
 فقال علی بن ابی طالب و رسول اللہ اما ما کنا حیا و سبت فاکلنا و اکلنا عشرہ عشرہ انتم فی
 ہما شیر اوری اموت اور حیات میں ہی جاری پیشہ لاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما
 کہ واداف صائم علیہ السلام یوم الاربعین و لیلۃ الاربعین و لیلۃ الاربعین و یوم الاربعین

جلس اول وفات سرور کائنات
 ویم واپسین کلمه بی رحمت شریف فی خلد برین کی راه لی بداند فی اپنا دست حق پرست پیر کی خساری چرپا
 وس ما نه سی ایسی منہ کو مسح کیا تھو و جہنم و عظمہ و مملکت علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام
 فی آخرہ شاہ اولیائی سید بنادیکو قبلہ روئی یا اکبر کور و مال سی باند مار جہد طہر پر بالا پوش اور یا
 او کی حال میں شیون اور بکاسی اہتمام کیا قال و صاحت فاطمہ علیہا السلام و صاحت
 المسکون و یصعقون الشراب علی رؤسہم او سوت فاطمہ زہرا غم پرسی جلا میں حسین
 اور سر پٹ کی چھائیں کھائیں دامعده و اسید و التباہ کہتیں زبان حال میں جگر خراش فوج تیر
 ہا سی طیف ہر و جنت کہاں پاؤ گی اندوہ و بلا میں درد جگر کس کو سناؤ گی تین کی ناز کون اور ہا
 اقرار و فاقہ میں نصرت راحت کون پنچا کجاساری سلیم بقیاب ہو کی آنسو بہا تی حسینہ چاک اپنی سر
 انکاح مصیبت اور اتالی قلی مرتضی ماتم سی نالای سبط مصطفی ناما کی ای محو فغان رین اور ام کلثوم
 ماری رو میں زو جات بنی شیون اور فریاد میں جان کہو میں و مالت حکیمہ و الیہ السلام و الیہ السلام
 یقیناً میں صغیر سکہ عشرین و چھتر تہ سال و ہجرت میں حضرت کی رحلت ہوئی جو ماہ
 صفر کی دو راتیں تاریخ آخر میں باقی تہن و و سروری ایضا الا شتی عشرہ لیلۃ من شہر ربیع
 الاول جو کہ گذشتہ تہن اور دوسری روایت میں ماہ جون ربیع الاول کو ذکر کیا کہ وہ دوشنبہ کار و
 قال ابان بن شکیب و حدیثی ابو موسی عن ابی جعفر علیہ السلام قال قال النبی
 کیف الصائم علیہ السلام و حدیثی ابان بن شکیب یہ روایت کو ابو فریم سی لایا کہ اوستی بہا حضرت ماجر
 علیہ السلام فی فرما یا بعد از وفات پیغمبر معابدی چرچا کیا اسمہ میں کہ خوارہ رسول پر کو نکار و تہن
 فقال علی بن ابی طالب و رسول اللہ اما ما کنا حیا و سبت فاکلنا و اکلنا عشرہ عشرہ انتم فی
 ہما شیر اوری اموت اور حیات میں ہی جاری پیشہ لاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما
 کہ واداف صائم علیہ السلام یوم الاربعین و لیلۃ الاربعین و لیلۃ الاربعین و یوم الاربعین

جلس اول وفات سرور کائنات
 ویم واپسین کلمه بی رحمت شریف فی خلد برین کی راه لی بداند فی اپنا دست حق پرست پیر کی خساری چرپا
 وس ما نه سی ایسی منہ کو مسح کیا تھو و جہنم و عظمہ و مملکت علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام و ائمتہ علیہ السلام
 فی آخرہ شاہ اولیائی سید بنادیکو قبلہ روئی یا اکبر کور و مال سی باند مار جہد طہر پر بالا پوش اور یا
 او کی حال میں شیون اور بکاسی اہتمام کیا قال و صاحت فاطمہ علیہا السلام و صاحت
 المسکون و یصعقون الشراب علی رؤسہم او سوت فاطمہ زہرا غم پرسی جلا میں حسین
 اور سر پٹ کی چھائیں کھائیں دامعده و اسید و التباہ کہتیں زبان حال میں جگر خراش فوج تیر
 ہا سی طیف ہر و جنت کہاں پاؤ گی اندوہ و بلا میں درد جگر کس کو سناؤ گی تین کی ناز کون اور ہا
 اقرار و فاقہ میں نصرت راحت کون پنچا کجاساری سلیم بقیاب ہو کی آنسو بہا تی حسینہ چاک اپنی سر
 انکاح مصیبت اور اتالی قلی مرتضی ماتم سی نالای سبط مصطفی ناما کی ای محو فغان رین اور ام کلثوم
 ماری رو میں زو جات بنی شیون اور فریاد میں جان کہو میں و مالت حکیمہ و الیہ السلام و الیہ السلام
 یقیناً میں صغیر سکہ عشرین و چھتر تہ سال و ہجرت میں حضرت کی رحلت ہوئی جو ماہ
 صفر کی دو راتیں تاریخ آخر میں باقی تہن و و سروری ایضا الا شتی عشرہ لیلۃ من شہر ربیع
 الاول جو کہ گذشتہ تہن اور دوسری روایت میں ماہ جون ربیع الاول کو ذکر کیا کہ وہ دوشنبہ کار و
 قال ابان بن شکیب و حدیثی ابو موسی عن ابی جعفر علیہ السلام قال قال النبی
 کیف الصائم علیہ السلام و حدیثی ابان بن شکیب یہ روایت کو ابو فریم سی لایا کہ اوستی بہا حضرت ماجر
 علیہ السلام فی فرما یا بعد از وفات پیغمبر معابدی چرچا کیا اسمہ میں کہ خوارہ رسول پر کو نکار و تہن
 فقال علی بن ابی طالب و رسول اللہ اما ما کنا حیا و سبت فاکلنا و اکلنا عشرہ عشرہ انتم فی
 ہما شیر اوری اموت اور حیات میں ہی جاری پیشہ لاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما
 کہ واداف صائم علیہ السلام یوم الاربعین و لیلۃ الاربعین و لیلۃ الاربعین و یوم الاربعین

مجلس اول وفات سرور کائنات

شرف تجریشی غیر کی محروم نہ ہو ایک ادبی ہمارا ہی اپنی ساتھ شریک ملاو فقال لیَدْخُلْ اَوْسَ
 بن عوفی رجل من بني عوف بن الخزرج وكان بدمریا فَدْخَلَ الْبَيْتَ وَقَالَ لَهَا
 اَنْزِلِ الْقَبْرَ فَتَمْلِكِ حَسْبَ تَمْلَا اَوْس بن عوفی مقرر ہو گا کہ وہ صحابی غازیان مدنی تہا کے ہیں
 آیا تو شاہ اولیائی فرمایا تمہاری اندر چاہیے وہ نیچے اتر لو وَصَّعَ عَلَیْکَ سُرُّوْلُ اللّٰہِ عَلَیْکَ
 تَمْلُکَ وہ بی حضرت تم تم قال کہ اُخْرِجْ خُشْرَجَ وَکَرَلْ عَلَی حیدر صفہ رنی سرور کا نیات کہ
 مانتوں پر اوہا یا تمہیں ظہر میں جنازہ پہنچایا اوس انصاری سی کہ کہ باہر آیا تو غیر خشرانی اپنا قدم اندر
 بر آیا فَکَسَفَ عَنْ وَجْہِہِ سُرُّوْلُ اللّٰہِ وَوَصَّعَ خَدَّہُ عَلَی الْاَمْرِضِ مُوْجَّہًا اِلَی الْقَبْرِ کہ
 عَلَی یَمِیْنِہِ ثُمَّ وَصَّعَ عَلَیہِ الْاَلْبَیْنَ وَهَالَ عَلَیہِ التَّرَابَ پس منہ چا کر کہن سی ہو کر اُخْرَا
 مانا کہ سچ خاک پر کہما و بقبیلہ دہنی کرو سی لٹا یا تو دُحْدُحِ خُشْتِ خام لکا کی سی کو ڈالایا اسی
 یہ سانچہ جانگزا و خات خیر الوری کا تھی سنا کہ جب چراغِ حیات بنی گل ہوا عالمِ اسکان میں غم کا انداز
 چھایا کائنات میں شیون سی زلزلہ آیا لکن خاتمِ انبیائی جو اتھا کہ خوش اور عزیز نہی نہی اتمام
 قبلہ رہا تہہ پیر کو برابر پہلایا بختِ انصاک اور آنجھوں میں رونال کو باندھ لایا بے غیب سی باو
 جہیم ظہر نہ لایا جائے نہرو اور برودیائی سی کہن پسیا یا کہ فوجِ جنت ہدیہ جبریل سی حضور پر کارباری
 صحابہ فی ماکر کو پڑا بھجور مقدس میں مزار بنایا جسید پاکیزہ قبر پر انوار میں لٹایا اچھرم میں برسم نام
 بر باو سی چند روز و شب تربت پر فریاد و زاری بہم ہی اس بیان میں میری وہ بیان میں گذرا
 اوس مظلوم کا خاندان سی ان اسباب سی کچھ میسر نہوا لاشِ صد پاش کو صدر زین سی زمین پر گرایا
 سیدہ کو زانو کی گلی قاتل سی دبا یا سیاسی کی شدتیں تو ہندیانی کی ندری خجھر کی رگڑوں سی غش غش
 کاٹی بدن کا اہو خاک پر بہا یا کہ سر کو خونچکان نیزی پر چڑیا یا جنازی کو بی غسل دبی دفن چور یا پو
 کہوڑوں کی استخوان پہلو کو توڑا جسید سی سسر خاک اور خون ہیرا دھوپ میں پڑا یا ہا ولا و صحر و

دوسری مجلس فضائل قبول عذیبہ السلام

حسنت میں پنہائی ہو گمروہ بیت الشرف کہ جسکی پائیں ادب سی ملائکہ مقرب بی ذوق اندر آئیں
 بدوہ پیشوای سلف کہ اوکی علمای است مژگان بی انوار بقیعت لیجانیں شود لیسرا حجاب
 کہ اوں نظر انسرار کی دیکھیں سی بندوں فی خدا کہاں فرزند و اولاد نامور کہ جسکی تعریف پر خند آفریں
 دست رحمت کی اہل انبیا ان الہی گامی نصیب جو اسیری میں برقع رضا تسلیم کو اور تی نظریں
 نوڈیاں گل و حرمت کی بقیعت جو نبات انبیا اوکی تعظیم کرتی رہیں ای حاضران سو گوارا
 شفق سیدہ انرا کو سوز تو لازم ہی دل نیک بنادی شادمانی کر وادان رحیمیت جو دیار
 بصیرت میں و کجیہ تو واجب ہی کہ شمیم اعتقاد کی درامی سرشک سی رخسار فوج خوانی مجروح
 دست پر شوق علی بابہ ہر فرقہ حرمت و محبت پر جوین نالہ و کجا بوقب ولادت فاطمہ
 حکمۃ بعد النبوة سیدین نقاب این شہر آشوب میں روایت کی ہی ادا
 ظهور نوریتہ نسا کی شہادت سوسن کو دی ہی کہ شکر گاہ میں نبشت غیر الانبیاسی جب پنج بزم
 تو اہل بصیرت فی سرور عالم کی گہر میں فاطمہ زہرا کی قدم و کجی و بعد الانسار و شکلاشت
 سیدان رسول قبول بعدین سال شب سراج کی کرد و ولادت سی شہل کی سرور ہوئی و
 فی الشہر من جمادی الآخر جمادی الثانی کی سوسن تاریخ سی جواہ و ہر بنیاد و خیر
 خیر النسا کی واقعت می اینہا مکہ ثانی سیدین نور حاجت معہ الی اللہ
 والدہ بزرگوار کی پاس کہ میں سات برس رہیں پھر اوکی ہمراہ دید کہ نماز جہرہ ہونیں و وجہا
 من علی بعد مہم الی اللہ سیدین اول یوم و من الی اللہ بشارت کی کر
 اوکی علی مرتضی علیہ السلام سی اول با و ذیحجہ کو جو دو برس و روز و مدینہ منسور ہوئی و فخر
 النبی و ہا یوم مہدی ثانی عشر سیدہ و سیدہ اشہر و ولدت الحسن و علی
 اشقی عشرہ سیدہ جب شفیقہ حشر کی عمر بارہ برس گذری تو امام حسن علیہ السلام کی تولد

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

دوسری مجلس فضائل قبولِ عذر اعلیٰ علیہ السلام

حضرت داورنی ساری عالم پر شرف دیا و اہل الاخرین ان کی خدمت میں حاضر ہوا و ما بخیر علی علی
و جہا من شرف الاخرین الی الخیر ہا زمین کو ماور کیا امیر المؤمنین سی باتین کری جو کہ کچھ
گذری مشرق ہی مغرب تک وہ خبر کہتی رہی سب ان کی شان و قہر اور مقام بندگی میں اونکا ہر
تکلیف ہی مالک دنیا و ما فہما کا عمل و رضا پر کیا جزل و اور توکل باریسی توسل ہی اوس قدر و اختیار
کتنی جبر علی سخت سہی روایت اور سنو کہ زہد و قناعت میں کیونکر عیشیت گذری کا سخن علی
عن امیہ عن ابی عبد اللہ علیہ السلام قال کان امیر المؤمنین یخطب یتسبیح
و یکتب کتابا فی بن علی اور او کی پدری سُنند لکھا ہی کہ وہ ابی عبد اللہ علیہ السلام سے روتا
کہ تاجی جب علی مرتضیٰ کی فاطمہ زہرا علیہا السلام ہی شادی ہوئی صورت گذران خانہ داری کی
باہر ہوئی شہری کہ امیر وزیر سید شیر و وزیر ماہر سی جلالت کی گلشن ادودہ لائین پانی بہرین کچھ
بناتین شوب دین ہر گاہ بلی ہو جائین و فاطمہ طحس و یحسین و یحسین فاطمہ زہرا کی پسین آنا
کو نہ دین روئی کجا بن کر کہی خد تین بہرین جب این طرح یحسین عن جعفر عن امیہ علیہ السلام
السلام قال کان فراس علی و فاطمہ حیدر دھلت علیہ اذ اب کثیر کتاب
قریب الانا و میں این طریق ہی مقبول ہی کہ یہ روایت جعفر ابن محمد اور انکی اما کی کریم علیہم
السلام تک موصول ہی کیا کہ شاہ لائمی کا یہ ائمہ رسول اللہ کی ساتھ حیدر ہوا بیت
الشرف میں ہر رومہ فی مطلع انوار سی قرآن السعید کیا و دینی کی پوست خشک سی اذ کجا بچونا
ہی اسباب سحاشین سر پایہ سار ہا اذ انزل اذ ان ینا ما علیہ قلبا لا قما ما علی صوف
ما کو جو استراحت کی طالب ہوئی تیرید ہی طرف سی بالو کی سہا کی او سپر سوتی و کو کچھ کی کجا
پیلائی آونٹ کہ دانہ اور ہوسہ کہلائی قال و کانت و سادہا اذ ما حشو وھا لیس
راوی کہتا ہی تکیہ اون صاحبان سیدہ جلال کا پوسٹ ہی شد ہا تھا کہ او کی اندر خراکی ہوئی

دوسری مجلس فضائل قبول عذر علیہا سلام

ہوئی اور پوچھا کہ کیا تھا قال وکان صدقاً ثماً ویرثا من حدید اوس بانوی ہبان کے
صدقہ نکاح میں نہرو آہن بند ہی تھی جسکی قیمت تیس درہم حسین پور ہی تھی مروی عن انس
بن تميم قال لقد جھرت فاطمة بنت رسول اللہ الى علي بن ابي طالب
وما كان حشور شہما ووسائد ہا الا لایف اسما بنت عیسٰی بن ہاجب فاطمہ زہرا کا
فرود گہر میں علی رضی کی ہوا بستر آسگاہ میں پیاں بھی اور بچہ کچھو کی تونکا دیکھا ولفدا ولم
علی فاطمہ فاکانت ولیمۃ ذلک الزمان افضل من ولیمتہ سرور دلیانی قبول عذر
ولیمہ کا ایسا طعام کہلا لیکہ اس عہد میں ادا شادی کا اوس سی تیر پاپا تر ہن دیر عہد
بہودہ وکان ولیمتہ اصغار شہیر و شہر وچینس زہرا اپنی عرض فرمائی
پاس گرور کبھی دعوت پر صلائی عام کی اردو خوار و خن اور کچھ آتش کانی وہ سب کو دی
مروی نقیذ الثعلبی عن جعفر بن محمد علیہما السلام قال ساری النبی فاطمہ
وعلمہا کسائمن ارجلہ الیل وھی قطن بیک ہما وشر صغ ولکہا لیکہ نہ نصف
مقدم ہی خانہ فاطمہ میں پہنچی تو دیکھا کہ قبول عذر کسل و شہ کی شہیم کا اور ہی تین صد شہر
کسی زمین پر شہی نہیں دونو ہاتھ سی اسیر کردانی کر تین اور گو دین ای فرزند کو دو دلا میں
عینا رسول اللہ فقال یا بنیۃ تعجلی مرادک اللہ یا بنیۃ وکوالا فری اس عہد
ناری میں انکب حسرت غیری کہ کچھ نہیں ہی دلو ازرا و رصدا ت نہر سپہی کرتی رہی فرمایا ای پکار
میشی تھوڑی رحمت دیا سہو کہ جلدی گذری کی کلمی ناداری اور فقر و فاقہ ساتھ حلاو کی عیش آخرت
بدلی کی فقال لست یا رسول اللہ لک اللہ علی بنیۃ والشک اللہ علی الامم من کی پیر
کہ کارہ دشا ہی پروردگار کی نعمات پر اور شکر عیشی اور کمال اور نیات پر فائز کہ اللہ تعالیٰ
وکنوف فیضیاد سربلک فقر شہی پس خدائی یہ آیت نازل کی عزت مسطی کو شہر کالی

صدقہ نکاح میں نہرو آہن بند ہی تھی جسکی قیمت تیس درہم حسین پور ہی تھی مروی عن انس
بن تميم قال لقد جھرت فاطمة بنت رسول اللہ الى علي بن ابي طالب
وما كان حشور شہما ووسائد ہا الا لایف اسما بنت عیسٰی بن ہاجب فاطمہ زہرا کا
فرود گہر میں علی رضی کی ہوا بستر آسگاہ میں پیاں بھی اور بچہ کچھو کی تونکا دیکھا ولفدا ولم
علی فاطمہ فاکانت ولیمۃ ذلک الزمان افضل من ولیمتہ سرور دلیانی قبول عذر
ولیمہ کا ایسا طعام کہلا لیکہ اس عہد میں ادا شادی کا اوس سی تیر پاپا تر ہن دیر عہد
بہودہ وکان ولیمتہ اصغار شہیر و شہر وچینس زہرا اپنی عرض فرمائی
پاس گرور کبھی دعوت پر صلائی عام کی اردو خوار و خن اور کچھ آتش کانی وہ سب کو دی
مروی نقیذ الثعلبی عن جعفر بن محمد علیہما السلام قال ساری النبی فاطمہ
وعلمہا کسائمن ارجلہ الیل وھی قطن بیک ہما وشر صغ ولکہا لیکہ نہ نصف
مقدم ہی خانہ فاطمہ میں پہنچی تو دیکھا کہ قبول عذر کسل و شہ کی شہیم کا اور ہی تین صد شہر
کسی زمین پر شہی نہیں دونو ہاتھ سی اسیر کردانی کر تین اور گو دین ای فرزند کو دو دلا میں
عینا رسول اللہ فقال یا بنیۃ تعجلی مرادک اللہ یا بنیۃ وکوالا فری اس عہد
ناری میں انکب حسرت غیری کہ کچھ نہیں ہی دلو ازرا و رصدا ت نہر سپہی کرتی رہی فرمایا ای پکار
میشی تھوڑی رحمت دیا سہو کہ جلدی گذری کی کلمی ناداری اور فقر و فاقہ ساتھ حلاو کی عیش آخرت
بدلی کی فقال لست یا رسول اللہ لک اللہ علی بنیۃ والشک اللہ علی الامم من کی پیر
کہ کارہ دشا ہی پروردگار کی نعمات پر اور شکر عیشی اور کمال اور نیات پر فائز کہ اللہ تعالیٰ
وکنوف فیضیاد سربلک فقر شہی پس خدائی یہ آیت نازل کی عزت مسطی کو شہر کالی

وہ سب کو دی

وہ سب کو دی

دوسری مجلس فضائل قبولِ عذر علیہا السلام

پیچ مروی ان کا بذمہ قال تعجبیٰ سرسؤل اللہ اذ عوا حلیا کتاب خراج میں کہا ہے
کہ انور فی کہا ہی ایک وزیر الوریٰ فی بھی بھیجا کہ علی مرتضیٰ کو بلالا فَاَنْتِ بِنْتُہ فَاَذِنِہُ
فَلَمْ یُجِیْبْنِیْ اَحَدٌ وَالرَّحْمٰی فَمَنْ وَلَیْسَ مَعَهَا اَحَدٌ میں اونی در دولت سرپرگیا یہ چند کہا
سینی جواب نہ ملا کہ دیکھا چکی آپس پھرتی تھی اور کوئی عورت سینی والی نظر نہ پرتی تھی فَاَذِنِہُ
فَخَرَجَ وَاصْفٰی اِلَیْہِہُ سُرْسَوْلُ اللّٰہِ فَقَالَ اَلَا شَیْئًا لَمْ اَفْہَمْہُ پھر کی آیا خدمت میں سرور کیا
چلا آیا سارا ماجرا سنایا جو بد و ن سہاری آسیا کو دوران میں پایا حضرت کی پاس خانہ زاد کی
بیت الشرف سے قدم رکھا رسول داور برابر چالی ایسی کلام سے گویا ہوی کہ میں باؤ کنوین
فَقُلْتُ جَعَلْتُ مِنْ دَحٰی فِی بَنَاتِہِ عَلٰی ذٰلِکَ وَنُر لَیْسَ مَعَهَا اَحَدٌ میں کہا تعجب ہی آسیا
جو کن علی میں دیکھی کوئی آدمی پاس تھا آپ ہی گردش کرتی تھی قَالَ اِنَّ اَبْنَتِیْ خَاطِمَہُ
مَلَکَ اللّٰہِ قُلْہَا وَجَوَارِہَا اِنَّمَا نَا وَدَیْنَا وَاِنَّ اللّٰہَ عَلِمَ صَعْمَہَا فَاَنَاہَا عَلٰی ذٰلِہَا
وَاَنَاہَا فَخِیرِہَا دق فی فرمایا سیری دختر خاتمہ کی اعناء و دلو خدا فی ایمان و یقین سے بھر دی
اؤں کی صنف پرانہ فی تیس کہا یا خواب و آرام غالب کیا اور سلا دیا ہی اَمَّا قُلْتُ اَنَّ
اللّٰہَ مَلَکَہُ مُوَدَّیْنِ مَعُوذَۃٌ اِلَیْہِمْ اَلَا یَوْبِیْنِ جانا کہ قادر توانا فرشتہ ہاں مقرب کو
بھیجا ہی واسطی خدمت شری الی محھا او کو ماور فرما تا رہنا ہی پیچ مروی عن جابر بن عبد اللہ
قَالَ اَنَّ سُرْسَوْلَ اللّٰہِ اَقَامَ اَنَا مَا وَلَمْ یُطِیْعْ طَعَامًا حَتّٰی شَقَّ ذَلٰلَکَ عَلَیْہِ
کتاب خراج میں جابر ابن عبد اللہ سے منقول ہی جو کہا اتنا قار سو کھانہ چن روز گذری اٹھا
سیر نہوا زحمت فاقہ سی دشواری پائی طاعت بشیسی زیادہ محنت شکیبائی تو تھا سہانے
فَطَاعَتْہِ فِیْ دِیَارِہَا رَاجِعَہُ فَلَمْ یَصْنَبْ عِنْدَہَا خَدِیْمَتٌ شَیْئًا ابھی ہر ایک زوجہ کی
جبری میں تالاش فوت پھر گردش فرمائی لاکس کسی جاسی طلق خدا اتنے نہ آئی فَاتٰی خَاطِمَہُ

[illegible]

دوسری مجلس فیضانِ مشعل عند اعلیٰہما السلام

إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ عرض کی واسب الطیابی عیب سی ہجو ایامی
 جس وہ چاہتا ہی روزی حجاب پہنچا ہی فَبَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ إِلَى حَلِی قَدَاحَهُ وَجَعَلَهُ
 وَاکَلَ رَسُولُ اللَّهِ وَعَلَى وَفَاطَةُ وَالحَسَنُ وَالحُسَيْنُ وَجَمِيعُ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ
 سَبَّحُوا پس رسول خدا فی آدمی روانہ فرمایا علی مرتضیٰ کو باہری وہ کہ میں بلالیا اوس خانہ
 طلبہ کو ایکجا میں خیر الوری وہی مصطفیٰ اور فاطمہ زہرا جنین طہم السلام فی تادل یکا سیاہی
 مخدرات حرم زوجات نبی کو ہی اوس طعام سی پٹ بھر کی ملا فَاَلَّتْ فَاطِمَةُ وَفَقِيتَ الْعَبْنَةُ
 کما ہی فَاَوْسَعَتْ مِنْهُ عَلَى جَمِيعِ خَيْرِ النَّاسِ جَعَلَ اللَّهُ فِيهَا بَرَکَةً وَخَيْرَ أَجْرٍ لِمَنْ يَكُونُ
 خزانہ میں وہ کاسہ و سیاہی طعام سی مخلو تھا مینی اوس میں سی جملہ زمانہ سیاہی کو حصہ صحیح
 پھر ہی خیر و برکت سی ہزار ایلچ قب مروی اِنَّ الْيَهُودَ كَانَ لَهُمْ عِشْرَتُ حِجَابٍ وَاللَّيْثِي
 النَّبِيُّ وَقَالُوا لَنَا فِي الْحَوَامِرِ فَلَمَّا لَكَ اَنْ يَبْعَثَ فَاطِمَةُ وَفَتَكَ إِلَى دَارِنَا خَيْرِي فَجَاءَ
 عُرْسَانَاهَا وَكُلُّهُنَّ كَتَابَ خَرِيجٍ اور ناقب میں یہ قصہ کہا ہی جب شاہ اولیا کا تہل لکھا
 بیاہ ہو کما ہی اسرار الطیبات الطیبتین کا تعداد کھلا دار مرہج الکھربین یکتیات
 دیامی بخت اور امانت کو وصال ملا منافقین قریش کو جذبہ پیش کیا بے شکرین اور بیوقوف
 صدرہ صدق کہہ ایاد اتفاقات سی زمرہ نوسانی میں کسی فی بساط انبساط پیلا فی انیسرین عوت
 زہرا کی رسم اسو علی ٹھرا نیکہ اوف کو فروا حضرت میں زیور و لباس صیر نہیں کہنے جامہ ہی نیکی
 ہماری گہنی اور بہاری جڑی و کینہی سی شمر ماٹکیں چوس حضور میں رسوخد کی سماجت سی کہا
 تیر جی ہمایا کی ثابتہ ہی ہمارا سامان نشا طغریب خانی میں بریکہ کی حاضر خدمت ہو ی
 چاہتی ہیں اپنی دختر کو بنم عروسی میں ہیحد کہ سنگا نہ عشرت بڑی فقال اَلَمْ اَنْسَ وَجْهَ
 عَلِيٍّ ابْنِ ابْنِ طَالِبٍ وہی مجھ کو حضرت فی جواب دیا وہ زوہر علی مرتضیٰ ہی اختیار شریہ کی

[illegible][illegible]

الحق عجب من اجرام وصف من

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ

المفصل هو كثر الو

بأنه مع الحذر
صاحبه ولا يمنع من ان يكون
قد وصلت على احوالها

عليها السلام
ذلك ويقتضي لنا افضل
الامامية وهو

الرسول انسان فاطم

دوسری مجلس فضائل بقول غزالیہا السلام

دوسری صدی دُرّیّت نبی الاولاد زہر اسی بُرائی و لم یفحصہا بذلک الا یفصل اخلاص عرقہ
 میں نیتہا یہ خدمت نہیں بل کہ سبب اوس نصیحت کی جو حق تعالیٰ کو کی نیت خالص یہی حرف
 طاعت کی ایضا و مر و اعن جلیستہ اَن فاطمہ کا منت اِذَا دَخَلْتَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ
 فَامْرَأَتَانِ مِنْ بَنَاتِهِ بِنِی عایشہ زوجہ خیر النور سی روایت کی ہی جو یہ خبر صدق و راست کہی
 جب فاطمہ زہرا رسول خدا کی خدمت میں آئیں بیت الشرف پدر میں قرآن السّعیّین پائین حضرت پنی
 مقام سی او کی تعظیم کو سرود کہہ کر ہی ہو جاتی پاریں سر کا بوسہ لیتی چاتی سی لکاتی پہلوی اکرام اور
 میں برابر بٹھاتی قدر و منزلت بھی کی سب سی بُرائی و اِذَا جَاءَ الْيَوْمَ لَقِيتُهُ وَقَبَّلَ كُلُّ وَاحِدٍ
 مِنْهُمَا صَاحِبَةً وَجَلَسَا مَعًا بِرِجَالِهِمَا رِجَالُهَا رِجَالُ رَسُولِ اللَّهِ وَكَانَ ابْنُ مَرْثَدَةَ
 سلام کو ادب سی بیکسیں دست پدر چوشین شادمان اور مَحْمُودِیْن سید انبیاء بعد از بوسل بھی
 اجلاس فرماتی و مروی اَبُو السَّعَادِ ذَاتِ فِي قَضَائِلِ الْعَشْرِ وَأَنَّ الْمَوْذُونِ فِي
 الْأَمْرِ بَيْنَ الْأَسْنَادِ عَنْ عِكْرَمَةَ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالُوا كَانَ النَّبِيُّ إِذَا امْرَأَتُهُ
 كَانَ أَخْرَجَ النَّاسَ عَنْهَا بِفَاطِمَةَ اَبُو السَّعَادَاتِ کی فضائل اور ابن مَوْدُودِ کی اربعین میں کہا سی
 جو سند بطور سی زبانی ابن عباس کی یوں کہا سی جب ارادہ فرما کر رسول اللہ میں کہتی تو کسی فاطمہ
 زہرا سی لیتی اور وداع کرتی و اِذَا دَخَلَ كَانَ اَوَّلُ النَّاسِ عَمْدًا بِفَاطِمَةَ ہر گاہ ملاقات
 سفر سی اتنی تمام اقربا و حرم محترم سی پہلی ملاقات بخیر کو جاتی و کو لم یکن لَهَا عِنْدَ اللَّهِ عِشَاءُ
 فَضْلٌ عَظِيمٌ لَمْ یَكُنْ رَسُولُ اللَّهِ یَفْعَلُ مَعَهَا ذَٰلِكَ اکر حضور داوید میں فضل و راست سی
 عظیم پائی ہر آئینہ خیر النور سی او کی ساتھ ایسی مکرم اور مدارات فرماتی اِذَا كَانَتْ وَلَدَةٌ وَقَدْ
 اَمَرَ اللَّهُ بِتَعْظِيمِهَا لَوْلَا لَدِي وَلَا يَجُوزُ اَنْ يَفْعَلَ مَعَهَا ذَٰلِكَ وَهُوَ بِضَيْدٍ مَا اَمَرَ
 اَمْنَهُ عَنِ اللَّهِ بِرِسْتِ کہ وہ بوسہ فرزند تہیں امدنی اولاد کو تعظیم والدہ پر امر کیا بغیر کہ جائز نہا

[illegible]

عظیم استخوان عظام و چوبان
غلامان پرورش دهنده قطع نم
کردن و در آتش جوشان و جوارک
و در آتش و آب کرسنه
سخت و در بند و گشتن آوا
عاج ابن عباس قال قلت
یا رسول الله و هو
یقبل فاطمة فقال له اتبها
یا رسول الله قال اما والله لو
علمت یحیی لها لاسر ددت لها خبا
انه لما هج بی الی السماء الی بقعة اذن جبرئیل
یا رب فو علی ادن و اهد علی
قال نعم ان الله عز وجل
الرحمن الرحیم و

[illegible][illegible]

عظیم استخوان عظام و چوبان
غلامان پرورش دهنده قطع نم
کردن و در آتش جوشان و جوارک
و در دشتان و آب کرسنه
سخت را در بند و گدازشی آرا
عمر بن عبید بن قحط
عایشه علی رسول الله و هو
قبیل فاطمه نقالت له ابیها
یا رسول الله قال اما والله لو
علمت یحیی لها لا سر ددت لها خبا
انه لما هج بی الی السماء ان ابعدت
ابن فوعلی ان ادن و اهدت فوعلی
ان الله عز وجل
قال نعم ان الله عز وجل
المتعین و

الجارون بها قال فاناه
ابن جريح فقال يا ابا عبد الله
حدثنا ابو محمد بن النضر عن
الناس قال وعدهم قال نعم
ان رسول الله قال لفاطمة
ان غضب يغضب اغضبك وغيرة
لغضب فيما ترون نعم ان الله
ورضى لرضاء فقال نعم فقال
فانتكروا ان تكون ابنتي منكم
فما ترضى الله لرضاها ويغضب لغضبها
الله اعلم حيث يعمل رساله
من يبين سريته

زهر الکونین پنهانی که که می ستایا اور جب سیری ادا کر گشت هوا خد کو لید خوش شمشکین میا یہ انشادہ ہو گیل
کلب غلام کا جو آیا سوئے کلام قد نظام کا کج مرفی آن اذ اقمین لکنا توفیت فاطمة خلعت آن لا
تکون بالمدينة اذ لا تطیق ان تنظر الی مواضع کثرت ہا مناسب علاج میں یہ روایت آتی
اور جب فاطمہ زہرائی وفات پائی ہی اُمّ امین کثیر بی بی خدیجہ بی بی زینب کی قسم کہانی ہی صورت
زندگی اور شہر میں مرفی سے بد رفتاری ہی اس واسطے کہ شدت غمی تاب نہیں لاکھتی مکان کو
جہاں بیستین سو تن عبادت کرتی خالی دیکھتی فخر جت الی مکہ فلما کانت فی بعض الکلبین
عطشت عطشاً شديداً چار وطن چور کی سفر کو اختیار کیا ہر گاہ مھری بی آب و گیاہ تھیں
پیس کا فطہ ہوا فرحت یدکما و قالت یارب انا خادمة فاطمة فتشکلی عطشاً شديداً
سی دونو ہاتھ اور ہامی در گاہ خد میں یہ کلام سنائی میں خادمہ ہوں فاطمہ زہرا کی اور لوندی خدیجہ کی
جمی شدت عطش فی را تا تو انی سبغ رحمت می بانی بلا فانزل الله کلیمہ اذ لولوا من السماء فکثر دشت ناگا
و بای کر است بوش میں آیا اسدی دول پانی کا ہر ایک نہایت سی بھو یا اُمّ امین بی وہ آب سرد گولہ پا
شکر و حب الطما یا رطب اللسان ادا کیا فلم یخفج الی الطحان و الشارب سبغ سیندن او کی کثرت
بوک اور پیاس جاتی نہی سات برس تک ہرگز کہانی اور بانی کی حاجت نہ تھی و کان الناس یسعدون
فی الیوم الشدید لئلا یخرفا یسعدون عطشاً استحان کی اپنی لوک اوسی ستانی جو ای گرم خون میں براہ دوز
دار کو جو قی وہ انداز گرسنگی اور تشنگی کہیں پانی خوش اور خرم براہ جگہ سی جاتی سلامت بھرانی قسب
عن مالک ابن دینار انه قال ساریت فی موضع النجج امرأة ضعیفة علی دابة خبیثة والناس
یتضحون بها الشکھ کتاب مناسب میں مالک ابن دینار سی روایت کی ہی کہ اوسی یہ حکایت سنہ کی
ایک سال سفر بیت اللہ کی لوک خانم جو ی ہر گاہ میں اور سب اہل شہر نزل و دل میں سہی ایک ضعیفہ
بی بی اور دلی دراز گوش بر سواراتی دیکھا غلیظ فی جو جا ہیوں کی خدمت کو آئی ہی اوسی ضعیفہ میں کہا

[illegible]

منها كشف الطير وفشايل ابن
السادات في معنى قوله تعالى لا تفرحوا
بما اهل الجنة في الجنة بعد ما سخطوا
وما اوعوا الضياء الجنان فيقولوا
براهمه من النار وجاء في
مجلدات

اطلاع پنج رسبندک دوست
 فغان در کردن خلق حدسید
 پانچ کچور رسبندک دوست
 خلق صبح با تو توی کرسیدان
 شون بجای وقت سکب
 کیک شتر سولان و حد و فزاد
 دوزخ و دوزخ کرب و کرب
 ملکات سربهاقت قجج النجی
 و طایوین شانی عشره تسته و سبعة اشهر
 ده ائین و سبیدن یویا و قیل و خیال
 (شهر و قیل و خیال و خیال و خیال)
 ان قیل و خیال و خیال و خیال

دوسری مجلس فات بول خدا علیها السلام

ناظم فی یہ شرافت اعظم حصول کی *

مُصِيبَتٍ وَفَاتٍ فَاطِمَةُ زَهْرًا مَعَ وَحْيَتٍ بِأَعْلَى رُتَبٍ عَلَى لِسَانِ أَمِيرِ شَكْرٍ

نامش آن بیت الاخران فراق و فراقه زنان نامنکره امتیاق مجبورین و این وصال و توجور باغیان
شکسته حال تیمان بتلای اندوه آزاره و ضعیفان بهلو کار آشکارا حدیث مسطور و در محنت کز تبار
بیان حسرت نشان پر جنبش سماعت بین بهنجای یون خاکر حبیبیت سیلانی این که جب ایام حیات
فاطمه زهر کی قریب تمام بودی اور قیام غدا و اقام کی ابواب خاص و عام پر کبلی ده وقت یکا که خانه زاد
خاک کی کبری رفت کاشورا و بوی نقیض بجله نقیض عاریت سرای دنیاسی جا کی دار النسیم خلد می سیسی
نمکره الهیبت فوج و احمر تاسی سر که یوم عاشورا دکهای آه و زاری سیسی حسین کی عالم بالانه و بالا بود جا
ریب و ارام کشوم کی افغان و زاری پر شعله ریز روی رحلت خاتون محشر کی صد می سی پنا بیکانه جان
موسی مع و سر روی و سر فقه ابن عبد الله الاسدی قال فی حجت حاتم الی بیت النبی
فبیتنا انا اطوف و اذ اننا جاریه یتیمه امیله الوجهه حدیثه الکلام و می سنا
بعضاً حصره مظلوم انساب معانی الاخرین گباهی که در ده این بعد از اودی فی کهای می و در
ج کی عازم اور مخبر بود اوانسین پیر تا تما ناگاه ایک عورت سینه رنگ شیرین من کو نه سینه
سلام کرتی دیکھا فقالت یا جاریه یتیمی لا کلامک من مولی اهل البیت فقالت اجل من
ای بی تهم پر مولی الهیبت کا منسله ہوتا ہی جواب یا جہمی جو تیرا گمان جانا ہی تھکت کہا و سر تیر

مَدَاتِ سِتِّ مِائَةٍ قَضَى النَّبِيُّ
 وَلَهَا يَوْمَانِ ثَمَانِ عَشَرَ سَنَةً وَسَبْعَةَ أَشْهُرٍ
 وَخَاشَتْ بَعْدَهُ اثْنَيْنِ وَسَبْعِينَ يَوْمًا وَقِيلَ خُصْتُ
 وَسَبْعِينَ يَوْمًا وَقِيلَ السَّيِّدُ الْمُرْتَضَى مَرَّ يَوْمًا وَشَهْرًا
 نَحْوَيْنِ الْمَجْعُودَاتِ ثَمَانِ عَشَرَ سَنَةً وَسَبْعِينَ يَوْمًا وَفِيهَا
 تَوَفَّيْتُ وَلَهَا يَوْمَانِ ثَمَانِ عَشَرَ سَنَةً وَسَبْعِينَ يَوْمًا وَقِيلَ
 وَأَقَامْتُ بِبَيْتِ النَّبِيِّ خُصْتُ قَبْرًا فَاشْكُلُ قَبْرَهَا
 فِي الْبَقْعِ وَفِيهِ رَأْسُهَا وَاسْتَقَامْتُ تَوَفَّيْتُ سَنَةً
 أَيْضًا وَقَالَ عُمَدُ بْنُ إِسْحَاقَ وَخُصْتُ سَنَةً
 وَخُصْتُ سَنَةً وَقِيلَ سَبْعَ عَشَرَ سَنَةً
 وَفِي رِوَايَةِ الْهَوَالِاتِ عَلَى رَأْسِ سَنَةٍ
 بَيْنَ سَنَتَيْنِ سَبْعِينَ سَنَةً وَخُصْتُ سَنَةً
 عَنِ الطَّاهِي بِأَسْنَادِهِ مِنْ عَمْرِو بْنِ عُمَرَ قَالَ تَوَفَّيْتُ
 فَاطِمَةَ ثَلَاثَ أَيَّامٍ خَلَوْنَ مِنْ شَهْرِ رَجَبٍ
 وَفِي سَنَةِ ثَمَانِ عَشَرَ سَنَةً وَخُصْتُ سَنَةً
 عَنْ سَيِّدِ الْوُجَّاهِ إِلَى خُصُوصِ الدَّاءِ بِأَسْنَادِهِ
 وَعَنْهُ الْكَلْبِيُّ قَالَ فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ
 يَا أَبَا جَعْفَرٍ كَمَا رَأَيْتُ فَاطِمَةَ بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ
 قَالَ بَعَثْتُ ثَلَاثِينَ قَوْلًا لِيُطَاعَ مَا قَوْلُ
 قَالَ لَأَتَمَّ مَا قَوْلُ الْكَلْبِيِّ قَالَ فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ
 لَأَتَمَّ مَا قَوْلُ الْكَلْبِيِّ قَالَ فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ

عاشت فاطمة بعد رسول الله سنة
وزمن من وفاتها قالت عائشة
هو اعم بها في العلم من ابيها
فانا اعلم بها وسئل النبي عن امه
عبد الله يا امير المؤمنين
ليزيد الله

[illegible][illegible]

[illegible]

و جویند بخار غم بر آهنا آید و گوشتش بین لایه های پیرا که بر سر کلین و کشان افشان و خیزان جلین است که می گویند که
 بکند که بانی نبیند و تا تا که نزدیک قبر و انداختن فلکاً منکرت الی الجحیم و وقع طر منها علی الماء
 ففصصت خطاءها و دامر فحشها و بجاها الی ان اطحی علیها سیرگاه فرارید بر کار
 نظرا قدم خیرای او کی سانه و بای سیر شک بر طاعت و نذر نهی صبری جواد یا چون که
 فرط کاسی می شکری قبا دست القیوان الیها ففصص الماء علیها فلما افاق من
 غشيتها فاست و هی تقول یہ حادثه زمان می باشم می جویدها و درین بانی لای می جویدها
 بکند که تا که سیر شین افاد یا که می جوید که روح رسول کوید نوح سنایا یا انباء یسیت و الهی
 و حید که و حیدانه فی بد که ففصص صوفی و افطع طهری و معص عینی
 و نیک که در هر می ای پدید تباری بعد بین تنها و اله و حیدان چون سبلای هزارافت آوراند
 فراوان چون بار غم می سیری که خوش کنی ناله و فریاد بین آواز می آید آرام و چین می چوشت
 دنیا آنکه من غم می خطه بجزینا و شور می یا انباء ما بعد که انیس الوشینه
 و لا مراد که معنی و لا یسیت الی معنی تمباری می سیری کوئی بانی و حش و او حشیت می
 نبیند بانی نه ایک زن و دوسر زنده رقت کاسیری می سیری یا انباء من لا یسیر و لا یسیر
 و من لا یسیر الی یوم الیقین فیسیر بعد که سیر و خوش و خوش طایر می
 و فکر که و فتح بحقیقه مع السرائک و الجنة مشناه الیک و الی دمارک و صدارک
 ای بابا فکر کاسی را ند و کاسه و کار کون جوگا اس است کاسه بران خشرنگ اسب کوئی زنا بر
 تمباری نشست کی جابین و حشیت متوالی می حراب بهلا آواز مناجات می بگی خالی
 و درین هوا قبر کی خوشی بین اغوش بهری حشیت شوقی دعا و صلوات می خود فراموش می با
 کمال و فانی سیر یگا ففصصت المعصیت الی یوم یا مؤلا ای پس خدا می استجابت الی سیری
 و کاسه حشیت و دایس می بگو خیر می

[illegible][illegible]

فصل در بیان انواع و اقسام غلاب و غلاب سحر
و ذکر آنکه این نوع غلاب که در میان مردم مشهور است

[illegible]

Handwritten notes in Urdu script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

[illegible]

دوسری مجلس وفات رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم

اس بعد میں دوسرے روز آپ کی بعد وفات رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم نے رشتہ خواتین فاطمہ زہرا باقی رہا ہر گاہ وقت رحلت آیا انھیں کویون کہا جبریل منکام انتقال خیر الانام آی چالیس درم کا کورہ لایا ہی جو پیر میں سری اور علی اور پسرین جی فرمایا ہی فقالت یا اسماء ایستینتی یقیناً حوط والدی من مخرج کذا وکذا صنعہ عندنا ہی فوصفہ بولین لای وہ فقیر حوط والدو ہما لایسری بالبنی لکھا بنت غیس نازل ہی کہ مینی ویسا ہی کیا فرمادہ بنت شہما و قالت استظنی ہینہ و کہ عینی فان اجنبتی الی اہل فی قد مت علی ابی پس چادر نہ کی دراز ہوین مجھ یا تھوری دیر انتظار کرنا پھر کھانا اگر جواب نہ دیا تو جان لینا کہ میں اپنی والد کی پاس کی خبر مرگ دینا خانہ نظر تھا ہینہ قرآنہ تھا مجھ یا فکشت الشرب عنی وینہا فاذا لہا قد فارقت الذبیبا و ہی قدری راہ دیکھی کرا کر جواب نہ لاکر اس نہ ہی ہا کی دیکھا تو ویسا کی کوچ کیا تھا فقیستہا ہی کذا لک اذ دخل الحسن والحسین فقالا یا اسماء ما یبیدم امنا فی ہذی الشاحۃ قالت یا ابی رسول اللہ لکست امنا نائمۃ قد فارقت الذبیبا ناگاہ اس حال میں جنین گہریں ہی سکی تھیں مخزون و کھین و بولی ہی اسما سو وقت کیون ہماری والدہ سورہین اویسی کہا ہی فزیران خان ہماری غرابیدہ ہین بلکہ شہرت مرض میں ویسا کی کڑ گین ہی ہی علیہا الحسن و حسینا من و یقول یا امناہ کلہینی قبل ان تقارقی رفیجی بدنی پس فرمادہ امام حسن علیہ السلام دور کی لاش پگری دست و پاکی بوسی لیتی چلائی نالان رہی ہی مادر پور لو آواز سنا و تاکہ قرار ہی قبل از ان جو میری جان غسی نکل جاتی قالت و قبل الحسین یقبل من جہما و یقول یا امناہ انا انک الحسین کلہینی قبل ان یتصدخ قلبی فاموت امام حسین علیہ السلام خذ العنت میں دوری قدم نہر ہی جکی لپٹی چکاری

لما یصلون من بعدک وانی
ابی لعلک مات یا رسول اللہ
عبد جبرئیل الخالق فی فاک
اول من یلحق فی من علی
عن الصادق عن ابیہ عن علی
قال لقد سمیت بنی علی
النبیہ وان ذاک انخل فی حیکمہ
لیعلی وناہ لعلی حقد دخلت علی رسول اللہ قال بلک
یا علی قلت لعلی یا رسول اللہ اعلم واذہو یان
فی التی فی قلت رسول اللہ وانی لطیف علی ففت
بنی وینہ بنی ابی اذانی رسول اللہ
فاطمہ فاشقت بنی اذانی رسول اللہ
قال لایجب الذبی ولسع فاسک بنی رسول اللہ
اشد وکامنہ العیور قال فانتبہ مسرعا فاذا
فی حق ام سلمہ علیا نظر الی ہاکی وجمہ فرما
فقیستہا ہی کذا لک اذ دخل الحسن والحسین فقالا
یا اسماء ما یبیدم امنا فی ہذی الشاحۃ
قالت یا ابی رسول اللہ لکست امنا نائمۃ
قد فارقت الذبیبا ناگاہ اس حال میں جنین گہریں
ہی سکی تھیں مخزون و کھین و بولی ہی اسما
سو وقت کیون ہماری والدہ سورہین اویسی کہا
ہی فزیران خان ہماری غرابیدہ ہین بلکہ شہرت
مرض میں ویسا کی کڑ گین ہی ہی علیہا الحسن
و حسینا من و یقول یا امناہ کلہینی قبل ان
تقارقی رفیجی بدنی پس فرمادہ امام حسن علیہ
السلام دور کی لاش پگری دست و پاکی بوسی
لیتی چلائی نالان رہی ہی مادر پور لو آواز
سنا و تاکہ قرار ہی قبل از ان جو میری جان
غسی نکل جاتی قالت و قبل الحسین یقبل من
جہما و یقول یا امناہ انا انک الحسین کلہینی
قبل ان یتصدخ قلبی فاموت امام حسین علیہ
السلام خذ العنت میں دوری قدم نہر ہی جکی
لپٹی چکاری

من ابیطالب رضا من بعضہ بعض
ثم بعث الله نبيك و دعا سبطك
ابيضاء فقطرت عليهم من لونه لونها
ثم ابى جد هادي و اقتبها و قامت للاد
فمنعت من سبط الجنة و فقلها
هذا الحديث الملايكه ثم امر الله

بین تبار ابرحسین مومن میسر می بود تا در جگر بین فراق کی نه مر جان فالت کما اسماء یاکا
 رسول الله اضلکنا الی ابیجنا علی فآخبرناه بموت امیکم فخرجا حتی اذا کان
 قریب السجده فاعصوا نهما بالنبکاء اسماء بنی اوسى کما ای ابنا مصطفی خیرت بین
 جاذ و حلت سی خاتون قیامت کی خبر و یهان لا و جلدی و دو غمزه نکلی قریب سجدی تو کجا
 روی گئی فابتدئتم هاجب جمع الصحابة فقالوا اما یبینکنا یا ابائی رسول الله لا کما یکنی الله
 اعینکم العکم نظن شما الی من قف جدد کما فیکم ما شوقا الیه بشیر صحابی و دو
 پونچما ای ابنا بنی الله خدا کون نه رو لای مگر جایی مانا کو خانی و دیکسی سی رقت بین ای فاعلا
 اولیس قد ماتت امنا فاطمة الزهراء قال فقی علی علی و جبهه یقول جلایا
 مگر نہیں جانتی که ہماری والدہ مگر حسین امیر المؤمنین یہ باجر اسکی و دوی جاذہ بتول پر گری
 باین گئی بین دالین بنی اختیار چشمه حسرت سی دریای سیر شک بهائی یہ اشعار مرثیه ضا کو
 سنا شی شعری بمنی الزهراء یا بنت محمد کنت یات اقری و قدیم العزاء من یعدیل
 و فی رفا ایتہ الکافی قد ذکرته قبل هذا اشم و فیت صاحت اهل المذبح
 صیده و احل و اجتمعت ذناب بنی هاشم فی ذابرها فصرخوا و ابیت یوم ذک
 پو پملی و اسکا و کر هو الکبابی که سبب سیده النسانی و ناسی از حال کیا ہی کیاره شور کجا خلق مدینه کا
 ایسا و نما که عالم کو لادیا ساری زمان بنی نامم گم بین شاه مرواکی فرا هم کین خوش نام و اور عزا
 بتول بن کما کو کل چلائین و اقبل الناس مثل عرف الفریس الی النزل و هو جالس
 و الحسن و الحسین بین یکدیگر یبینکنا یا تمام اهل مدینه مثل انور و الی سبب امام نام
 پاس حاضر ہوئی حسین اوکی خدمت بین صحبت مادی روی پر سرگرم رہی مکتبی الناس
 ابکار و نما و اجمع الناس فجلسوا و هم یخفون و یبطلون ان شرج الجنان
 و دوسری مجاس فات بتول عذرا عیسا

[illegible]

قالت النبي قلت
السلام عليك يا ابي
قال و عليك السلام
بابية فقلت والله ما
اصبح في بيت علي طعام
ولا دخل بين شقيقه طعام
ولا اناغية ولا اصبح
من الغنم في بيته شقة قال لما
اذني مني قد انت فقال اذ دخلت في
طهي من ثقت فاذا هو في بيتي قال
يعاشه الى صلاه فصاحت صبيحة شادق
وقالت اوقظني دايما في بيتي قال
لما مات علي فلي فلي في بيتي قال
عشر سنة وقل الا يطال في هوان سبعة
سنة وفتح هوى و هوان اثنين و عشر
سنة فاشترى وجبة طالة و لم يزل قد لاها من فها
ثم انت عليا و الله ميتة اخافت مني و جهها
قال ١٠٠
الا صاكر قال كما جلت في بيتي
از اهل بيتي ففحقني بالبيت و صفة قال صلاه
و قيل ما بين عيني و صفة قال صلاه
من دخل بيتي و كان له عشر في ايام
يسك يسك طال ان شئت فافعل صل الله عليه
قال هذا اخي جبرئيل عليه السلام قال شادق
ادم و صفي الى بيتي فقال ادم يا اخي ما صلا
الشاق فقال تنق لنا ما صلا الله اعني
في ملكنا و صفي الله اليه ان يادم خطيب
فاظن ما ادمي قال فبقا ادم يطوف في الجنة
اذ قال في بيتي لا اذ في بيتي و فها

فيصرون جليهما ساري لوك فرزدان رسول كي رفت سي ترمي بي جمع آوری کرنی کی چپی
بیٹی مصروف نامہ و بکار بی تی انتظار میں انگبین بھائی جنازہ باہر آئی تا او سپر نماز پڑھیں
پھر تاوت کی ہمراہ بادل گداز جانب مدفین پڑھیں و حرج ابو ذر سے فقال انصر فوا
قوان ائسہ رسول اللہ قد اخرجنا من ابي هذه العيشة ناگاہ ابو ذر کل زن
مردی اپنی کھر چھ جانی کو کہا کہ اس رات میں اونٹنا نیست کا سو قوت رہا مقام الناس
واقصر فوا سب لوگ اوٹکی چلی گئی و مان در حرم پر کچھ نہی فلان ان هدايت
العيون و مضي من الليل اخرجها على و الحسن و الحسين و عمار و القاد
و العقيل و التميمي و ابو ذر و سلمان و براء و عمر بن عبد
و خواصه صلوا جليهما پس ہر گاہ ساری خلقت کی انکھنیت دسی بند ہوئی رات ہی
زیادہ نصف سی گذری عیسی مرتضی علیہ السلام فی تاوت کو اوٹکی بیت الشرف ہی باہر
کھلاشتیں و عمار و مقداد و عقیل و زبیر و ابو ذر و سلمان و زبیرہ اور دو بی ہاشم و جعفر
ہمراہ نماز کو پڑھا و دقو ہا فی جوف الليل و سوا علی علیہما قون بر اعر و ق
و مقداد سبعة حتى لا یجوز قبی ہا پڑہ شیب میں اوس سترہ کو داخل فرمایا افسان
نہ اکر کو نظر اختیار سی شاد با علی علیہ السلام فی بعد زہر کی برابریات ترشین بنائیں تاکہ او
مدفن بنوں کو نہایت مخافین و فی ہر فایت و من فین فضة فقال علی و الله لقد
اخذت فی امرها و غسلتها فی قمیصہا و کم اکتشفہ عنہا فو الله لقد كانت
میسورہ طاهرہ مکشورہ و روایت و فین فضہ سی مذکور آیا ہی کہ شاہ و ولایت فی ہما
خدا ہی میں سلمان و فہم زہر کی مشعل ہوا کر کی ساتھ بیت کو نکلیا ہرگز جاہر سیکری نہی
تو مارا معصومہ کو پاک اور پاکیزہ پایا فخر حصہ امان فضلة صوفی رسول اللہ

قال آدم يا جبرئيل ما هذا
هو فضلك و هو من عبود و لا عباد
ما وحي الله يا ادم ما هذا السبع و اوس
في اذنيه ق طان فوا ادم
شخص عریسہ ناچ فی حقیقہ خان
نہاد عین من قہما داخل القصبہ
اد فقال فی بیتہ لا اذ في بيتي و فها

ثم قالت والذي نفسي بالذي
ما على الاعباء قال اصبر
يا هكذا وكذا وانما سر يا
تخيف هذا جدى امرته
ملاده كانت عليه خلقة قال
ثم اذنت له فدخل فقال السلام
عليك يا ساره كيهما صبحت
فقلت والله في فاجل ما في
اذا في والله في فاجل ما في
الله ما قد

یا ابا الحسن امر ففعل ما عیننا فلفقد انبکنا والله ملائکة السماء ارات فقد
ارشتاق العیب الی الحبیب انما هک س ما بق غیب فی کما راجدی خبره اوی
ابو الحسن دونه انهای پیغمبر کو بتول کی چہائی پر سی او ہوا وہ کہ انکا مان سی ملنا اثم انک کہ ہرانی
محبت کرنا جو دیدہ قدسیوں کی گدرا تو سب ملائکہ فی روادیا غلبہ خزن سی حبیب و محبوب کے
نام سے کیا قال فنفثما عن صدکیر ہا وجعلت اعداء الرداء و منی عطفی فی کما
کہ یعنی حسن اور حسین کو صدر سی بنت بنی کی چھڑا یا جلد سی روای کھن کی ہند کو با ند ما تابست و ہوا
فترحمنا علی یدہ واقبلنا الی قبرائہا و نادى السلام علیک یا رسول اللہ
السلام علیک یا حبیب اللہ عنی السلام علیک والعلیہ و اصداء جیم
الیاک و کذلیک و من ابتلیک التافکة علیک یفنا یت پس پی ہا تہ نہ خبر سی
جنازہ لیا سمیت فرایہ والد نہر جاکی سلام کیا کجاری یا رسول اللہ پیغمبر محبت اور درود و ہو میرا
اور جانب سی تہاری مٹی کی جو خدمت اقدس میں پہنچی و ان الودیعہ فقد استغنی دت
والہمیتہ قد احدثت فواحننا علی الرسول شتم من بعد علی التبول بقرین
ایک ہوشانی تھی پیغمبر اور گروی و دست گیری کی ہاتھ میں چلی افسوس میں اشتیاق پر چڑھا گیا
اور خزن و المہی فراق سی بتول کی شتم عداک بہا علی الرسول ضمة فضلی علیہا فی
اہلیہ و اصحابہ و مولایہ و اہل بیتہ و طائفتہ من المهاجرین و الانصار
پھر حلی روضہ سی دوسری طرف لیکن تابوت چلی الہیت و اصحاب و مولای و اصحاب و طائفتہ
مہاجر و انصار کی ہمراہ غار سی خارج ہوئی و فی ہر فایتہ فلما جئ الکلب غسلنا علی
و وضعنا علی السریر و قال الحسن ادع لی ایا دہر فقد ماہ فکما الی اللہ
فصل علیہا شتم صلوات سر گفتیں بر روایت میں ایا کہ جب رات اندھیری بہت گہرا

من طعام آكله في الدنيا
 على طعام في الآخرة
 قال لا لا تقوى يا ابن آدم
 في الدنيا لا تقوى في الآخرة
 طمأنينة الدنيا لا تقوى في الآخرة
 ولو شملت الدنيا من غير الله
 إلا في الدنيا من غير الله
 قال لها انظر في الدنيا
 الجنة فقال يا ابنتي فابني
 أمي في الدنيا من غير الله
 سيدة له في الدنيا من غير الله
 ثم قال طمأنينة الدنيا
 زودك سيدة في الدنيا من غير الله
 أبو القاسم القاسم في الدنيا من غير الله
 انقطعت في البادية من القافلة فوجدت
 امرأة قتلت لها من ابنتي فقال
 سلام فوفت قتلها من ابنتي فقال
 ما تصنعين هنا قالت عليها قتلت
 مفضل قتلت أمي من ابنتي فقال
 قالت يا بني كم خذوا منكم فقال
 ابن أمي قلت قالت نادوا منكم فقال
 أنت ابن قصدي قال نادوا منكم فقال

اليوم قتلت اثنين من طهاة ما قتلت
خلقنا الثقل والارض في خمسة
مضى انقضت قات ولقت
اليوم قتلت ابايكم
الظلم فاطمتهم قات هر

فقال اسحان الذي سخر لنا
 فهدنا ما كنا ضالين
 فقال ان كان فيما اولا
 ولا تعجل قال لا يخف الله
 هذا اذ ادرى كماله
 فقال يا داود
 وود سرى مجلس وفات اور وفتح اور غدا عيسى السلام

سیده نسا کو نملایا جانہ آخرت پہنایا عمارین لاش رکھی شاخجفی فی امام حسن سی کہا اباد کرو
بلاو ہر گاہ سعادت حضور می ثابت تو کیو لیکجا کی مصلحا میں غازی پڑھی پھر دو رکعت اور بھی
اداکر شاید یہ صلوة تیت بہرگی و س قع یدیکہ الی اللہ فنادی ہذین بیک
بیک فاطمہ آخر جہان من الظلمات الی النور فاصابت الارض منیا
فی منیل پھر اپنا ماتہ جانب آسمان اوٹھایا مناجات میں سابع الدعا کو سنایا انجید پڑھی
تیری بنی کی جنی ظلمت قہمی کلا لا مقام نور میں وہ پھنی پس روشن کراو کی واسطی قبر طہر عرض او
طول میں نور کی سیل پھر فلک اسرار و ان ید فوھا فو دوا من بقعہ من البقہ بیع
الی الی فقد سفع تر بہما مٹی جو وقت ارادہ کیا زہر کو مدفن میں لٹانا بقعہ مبارک کی
بشیر کی آواز آئی سیت کو میری پاس لانا بدستی کراو کی تربت سی جانبانی سی میری می سابق سی
اوٹھائی خواجگاہ معصومہ مقدر فرمائی سی فقد فو واخاذا ہی بقیر یفوق فکل الشیر
الکما فذ فوھا قریب جاکی دیکھا و ان قبر مبارک بنی ہوئی تیار تھی ہر سیر کو کی بایا خاک میں
دفنایا تو ساری دواوی غصہ انوار تھی فجلس علی شہ قبر العبر فقال یا ارض ارض استغفر
و دعیتی ہذین بیک سر سول اللہ فو دی منیا یا علی انا ارض فیہا امانت
خارج و لا فتنم پس گو کہ سربانی علی مرتضی علیہ السلام مٹی اور کھائی زمین پڑھی تاکہ
خبر پیغمبر خدا کو بھی سونپنا حفاظت و حرمت کرنا عزت و آرام سی خاف نہ نہنگا گوشہ مدی جو
لو جان سلو سی ہو بہ ہنایا میں تھی نہ یادہ ہر بان بہرنگی نا طر جع کہنا اب گھر کو پھر جاد
و فرار میں ہم ٹھہرا و قع و انشد القبر فی استوی بالارض فی کلم یدکم ان کان
یاقیر القیامتہ اودم فو کہ بیکار اور نشان زمین پر شادیاں کو فی زمین جاننا وہ کھانا ہی
رو نہ قریاست معلوم ہو گا ہاں ہی و سوی کہ لکنا صنادیدنا الی القبر المبارک

1104

و من السنن ما فقه الى
عليه السلام فضيحت عينا
اكثر منه حتى بات فاضحا
قال سينا الانامع مع رجل لله
ثم كره حديثا ثم قال لا اله الا
فنهض لاقته عبدك قال
غير نيك قال ذلت ثلاثة
مات ثم قال لقد صلينا
الي ان يصلي احد سبعا في نفس
يقربنا في قوله تعالى انفق
العلم في اول
مجلس تيسري فضيلت اور منتقبت شاه ولايه

[illegible]

ثم قال اللهم هوذا اهل بيته
واهل بيته ائمتي من صفات
بر فعد الى جابر بن عبد الله
الانصاري قال قال علي الله
الله جاء في خبري بل من خلقه
بعرفة آس فيها ارض الى اقصى
خلق فمخبة الى اقصى على
البحر ارضي بر فعد الى علي عليه السلام
سئل الله يا علي لو ان عبد
اقام نوح في فوه
سبيل الله

زبانه جو خجرات قزقلان سلف کی متواتر اہل خبری سن سے وہ اشارات سی پشت شاہ جف کی
 ویکھی بلکہ بعد انتقال کسی نبی کی قبر سی خارج عا و کا عقدہ نہیں کما جو حلیفہ رسول کی تربیت
 مرقبہ قین کو مکاشفہ ضرب ملا و یان آثارنی زبان صدق و صفاسی بیان کیا ہی کہ اس شخص
 دہان و سی ترخان سی نشان دیا ہی جب میں شب سراج درجہ ثاب قوسین آوا کی
 پہنچا دل مضطرب کا انتشار خوف الی سی بی انہما و یکھا پس ایک ماہہ بازوی رحمت اور
 قدرتی سیری پشت پر لایم کہ کیا جو دست ید اللہ ہائی علی ابن ابیطالب کی نچر شکلات
 شاہ و یکھا نکل سی التہاب جگر میں فوراً سنگین آئی قلب شوشن بہت سی راحت اور کیا
 راوی کا ہنسی بعد از فتح کذخیر اوری اور علی مرضی حکم کعبہ میں داخل ہوئی اضمحام قریش پھر کی
 پست و بلند میں رکھی کبھی ہار دم کفر و بدعت فی جو نیچے پائی چکر لگی کچھ دیوار و طاق بلند یابی
 رہی پیدا نیانی سرور و یاسی کما سیری دوش پر پڑھو اونچی ہو کی ہاتھ بڑا و او تہو کو توڑو و
 حسب الارشاد و فی خدا عمل میں لائی قدم پاک بالای غیر نبوت و ہر کی لات و شری گرائی و رنج
 صلی اللہ علیہ و آلہ سی منقول ہی کہ یہ بات فراموش نہ کی کہ قبیل ہی اس پائی سر فرازی میری پشت
 سینہ کو و ہر دی بخشی جو شب سراج میں اوس ہاتھ سی ہی تھی اس حضور کو سلا تا پڑی رہی
 قول مصوم اتی میں عرض خدای ہی متعارف منظوم فرماتی ہیں قیل لی قل لعلی مکہ کا
 و کجیم مکہ نارا اقص صدکہ و حکو شرات دی کہ علی علیہ السلام کی حج مکہ و ذکر و کسا کجا
 اور در کرا ہی آتش ہو انکی ضرر کو قلت لا اقدم فی مکہ سراج افراد جبر تیلی و سرور
 حکہ و ہر سی مینی کما او کی شانہیں کہ کتا جسکی مناب خان ہون جیر کی او پڑی جبر
 و اللہ المصطفیٰ قال لکنا لیک اللہ عراج لکنا صدکہ بدرستی کہ فراموشی کسی خانہ
 کہ ہر کا لیلہ العراج میں پایہ رفت سی قرب میں پہنچا نہ صلی اللہ علی کفی یدک و کما

لموت بترجم على وجهي من ابياتي
 البنت ثم ملك الموت وان ملك
 السماء اطلعني ثم ثم خضوني خازن
 ثم جبرئيل وادعني ابياتي
 اهل السماء اسر اهل ثم ميكائيل
 وادعني ابياتي
 اسعد قال قال رسول الله
 صلى الله عليه وسلم

مستقر وجهه في الثراب كيف حضرت ابو الحسن والابو بختين والثراب جو غل
رسالت مابني مقرر کی تھی ہر گاہ خاک سجده گاہ پیشانی ومنہ پر کی ہوئی دیکھی تھے
القَابُ الْمُرْتَضَى وَيُصَوِّبُ الدِّينَ وَإِسْلَامُ الْمُتَّقِينَ وَالْقَبَّةُ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَاللهُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَحَصَّةُ النَّبِيِّ بِهَذَا قَالَ سَلُّوا عَنِّي رَأْيَ
الْمُؤْمِنِينَ الْقَابُ سُبَّانَكَ مِنْ مُرْتَضَى وَيُصَوِّبُ الدِّينَ وَالْمَامُ الْمُتَّقِينَ كِي سَوَاحِشِ
امير المؤمنين مقرر کیا سلام کرو علی مرتضی پر سرداری ہو نہیں سکتی کہ اس کو حکم دیا ہو کہ بیگوئی
اصحاباً اِنَّ يُلْقُوا هَذِهِ الْقُلُوبَ الْعَبْرَاءُ مِنَ الْأُمَّةِ عَلَيْكُمْ السَّلَامُ مِنْ جَانِبِ
کہ ہماری طرف سے اہل اسلام میں یہ لقب کسی امام پر نہ حاوی عشرت علیہم السلام ہی آت
فضائل امیر المؤمنین وَمَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَلَيْسَتْ الشَّيْخَةُ مُخْتَصَّةً
برفائیتها وان اخصت بكثير منها قلنا وب العادة والاعمال فمن ذلك
تحقیق کہ فضائل اور منافع امیر المؤمنین کی وافر ہیں ایمان افکی جماعت شیعہ پر کیا منفع
مخالف اور عاصی تھی روایتیں مذکور ہیں جو کثرت میں شمار ہی زیادہ مشہور ہوئی
قال السيد الاجل المرتضى علم الهدى سَمِعْتُ شَيْخَنَا مُقَدِّمًا فِي النَّبِيِّ عَلَيْهِ
من اصحاب الهدى يقال له ابو جعفر محمد بن شاهين يقول اني سمعت
من خلق عليه السلام خاصة الف جوزه سيد مرتضى علم الهدى في كتابه مني منكم
شخص نابہر احادیث کو سنایا جو شخص عربین شاہین اسم کہتا اور کہتا تھا میں نے فضل و کرامت سے
علی علیہ السلام کی ہزار جروز کہی و امام راہ اصحابنا من ذلك فلا يجمع احداً
کہ کیچھ الافہ جو ہماری فاضلین امیر میں اس باب میں روایتیں فراہم کیں وہ ہرگز
احادہ شمار میں تعداد الواف ہی نہیں آئیں گے کہ کسی من خصائصہ التي لم يكثر

[illegible]

[illegible]

قال قال لي رسول الله اذ فرغ من سيد
الغروب يقف عني فقال عاتشة
الست سيد الغروب فلما
والسيد ادم وعلى سيد الغروب فقال
جاء من ل الاضداد الا اذ اكرم على ما
يا مضر الاضداد اذ اكرم على ما
ان تمسكتم بي لن تضلوا من ابدا
قالوا يا رسول الله قال حدثنا

يا حسين بن علي وكني بكري ابيته ماقلت لكم في عري
 الى ابن عباس قال سمعت رسول الله يقول لاياله
 اني ربي اني صلت الجبريل ما هذا اللون الذي رايته
 اليك فقلت هذا اللون يخرج من عبادي ثم قد فرغ
 منكم يا حسين بن علي بن ابي طالب اطقت فظن
 اللعان اني اريد حمله ابراهيم الوثن عليه السلام
 فقال ارك فركا فقلت حينئذ كذالك في ما كنت
 وكنيفه الا كان به حاك ووصيك واما اميرت
 علي بن ابي طالب فقلت في يوم اكرم الله اخي
 واما اميرت قال يا بني عبادته البارحة
 في حله من شه قال ما كنت انظر الى اخي
 في امر فيه بعدني قد حضرته في التراب
 فافضوا العظيمة ثم بعدكم انه امام خطي في
 بني بني بعد محمد في منها كبره الى ان قال
 رسول الله اذا كان يوم القيامة ينادون
 يا علي يا علي يا علي يا علي يا علي يا علي
 يا علي يا علي يا علي يا علي يا علي يا علي

الحق بغير حساب ومنها الى شيان وشقيق الى يوسف
بن عثمان قال قال عمر ابن الخطاب ان الله خلق ملائكة من نور
وجعل من ابي طالب ومنها

یہ عبارت کہی قال لما قدم علی علی بن موسیٰ اللہ ففتح خیمہ قال لہ سر رسول
اللہ لو لانا ان یقول فینک طوائف من ائمتہ ما قالت النصارى فی جیسی بن
حزیم کہ راوی خبر دینا ہی بعد کشایش باب طغر خیر جب حیدر صفہ حضور نبیرہ زاین ابی من
سانی کوثر بن سرور و انبیاء سخن اب پر لای اگر اندیشہ نہو تا کہ بعض است سی من بن علی کہ
کلمہ کہیں جو نصرا عیسیٰ ابن مریم کو نسبت دیتی یعنی خالق ماسی رہیں لقلت فینک النعم
قولا لاتمر علی ملک الا ائمتہ و امن شراب مر جلیک و من فضل طهر و
یستشعرون یم توہر ایندہ یا علی کچھ بیان کرنا میں وہ فضیلت سی تمہاری جو میں گذر کی
قوم کی محبت سی ایکباری والا یہ کہ خاک قدم کو دوڑ کی اوہانی و اور پانی ہاتھ پاؤں دھونی کا
و اسطی شہای امراض یجانی و لکن حسبک ان تکون منی و انا صلت تر بنی و ان
لاکن یہ کھایت کرنا ہی جو تم دنیا و آخرت میں میری اور میں تمہارا تم ہو سیرت امینی ولی میری
اور میں وارث تمہارا و ائمتہ منی منیر لہ ہمارے من منی الا انہ لا یبہ عباد
اور کو نسبت قدر میری ساتھ ہی ائمتہ جیسی بار و کو کو سنی کی قربت میں برابری تھی مگر کہ
نبوت نہیں ہو سکتی جو خدائی وہ تشریف مجہر قطع کردی و ائمتہ تو جدی دینی و شعی
ذمہ و انہا ان کل سبب میرا عرض تم و اگر کوئی جو کہ کسی کار بجای میری طرف سے پہنچا
طریقہ سنت پر کمر ہوں سی لڑو کی اہل خروج اور بغاوت کو تر تیغ نہو کی و انک فی الاخر
خدا اقرب الناس منی و انک عدا علی المؤمنین فلیقہ و انک اقول من یر
علی المؤمن عداک و در عشرم سے زیادہ میری مقرب ہو کی اور پہل اہل حق کو
پانی پانی کو نائب ہنر و انک اقول من یکسی منی و انک اقول من یدخل البیت
من ائمتہ درستی کہ ساری مخلوق سی پہلی میری ساتھ قدم بڑاؤ کی حادہ جنت پہنکی یا آخر

و من جهة انه و بر كاته قتيلا كنه
السلام عليا يا امير المؤمنين
بني شهابه جاء ابو بكر و عمر فخلا
عليه السلام كنه مع علي في ارضي له و
الكوف و من جهة ان فقه السلام هو
بني شهابه فان شهابه و ابي

[illegible][illegible]

تاجی مائتہ و فغان سادات
 لکم اللہ و صلی اللہ علیہ
 الی ابن سعید قال ذکر علی
 اللہ لعل ما یبلغ من بعدہ
 قال فیکاف قال اسئلک بحق
 توبی و یجی صحتی لا یغفل
 اللہ ان یقضی الیک ما لک
 قال فی ان ادعی الیک لکلی
 مؤجل فقال لیس فی الی الی
 ما قال القوم قال علی الاحداث
 فی الدین و فی منهاجہ الی ابن سعید التیمی
 عن علی علیہ السلام قال عہد الی رسول اللہ
 ان اقاتل الناکثین و القاسطین قال
 ان اقاتل الناکثین من الناکثین قال
 قلیل الیہ یا امیر المؤمنین الخلیفۃ
 اهل الجبل و المار فوج القاسطین
 معافیتہ و اصحابہ فی منهاجہ الی
 ابی الجعدہ قال ذکر النبی صلی اللہ علیہ و آلہ
 خدیج بعض اصحاب اللہ من فضیلتہ
 فقال انظر الی کرمہ یا جبریل انہ لم یقتل
 بالکفر بل بالظلمۃ و النفاق
 قال لیس فی کرمہ من اسلم الیک
 فقتلہ یا رسول اللہ او شاکک
 و منہما من یقول انہ یقتل
 و ان یقول انہ یقتل

الی خیر البریۃ خاتم النبیین احساناً منہ الی و فضلہ منہ خلق یرثون
 سکن شاہ ولایت سجدی میں ہر کسی کی شکر غایت پر کہی کہی ہر مذہب کی
 جہیز منت رکھی عطای اسلام کی اور تعلیم تہران فرمائی اپنی کلام مخیر نظام کی دوست گردا
 پیغمبر خیر البشر کا فضل اور شرف دیا داری مشہر کا فقال لہ النبی عند ذلک کولاً
 آنت یا علی کرم فی حق المؤمنون بعدی اوس وقت مخیر صادق فی و حق برحق
 خطاب کیا کہ بعد میری یا علی تمہارا قدم در میان میں اس امت کی نہایت ہر اینہ کہ ہر حق
 طریقہ ایمان کو نہ پہنچائی دین اور شریعت کی ارکان کو و منہما ان ذکرہ اللہ تعالیٰ با حق
 الشاہ علیہ السلام عن عبد اللہ بن عمر قال سمعت حکیماً یقول انا قسبہم
 الشاہ اقول ہذا لک و ہذا لک اور شرف دیا اللہ فی امیر مومنان کو جو قبول کرے
 جہیز و کی فرمان کو اپنی سند سی عبد اللہ بن عمر کی ہر ایک علی مرتضیٰ ہی بخش خود سنہ فرمائی تھی
 ہر منت کریمہ الابد کاروں پر دوز کی عذاب اور نکال کا ام ایسی ہی حکم دو مشا وہ شعی تیرے
 اور یہ سعید سیری و علی جی گئی قال فذلک کرم فی حق المؤمنون بعدی اوس وقت مخیر صادق فی و حق برحق
 فی الجنتہ و عذوق فی فی الشاہ توفیق سیدین راوی کہتا ہی اس حدیث کو محمد بن
 ذکر کیا ہی وہ بولایعی علی فی فرما بل و شہن اک میں ہر ایک اور دوست سعید سیری ساترہ جنت کو
 قلت سمعتہ قال نسسم یعنی پونچھ اس بیان کو تھی اوس ہی سنائی جو ابہر ایک
 در عاساعت کیا ہی و منہما قال الشاہ فی حدیثہ کان اذ کلمت صلی اللہ علیہ
 انما علی علی و اذ اقام و صبح مکہ علی یک علی علی علیہ السلام فرمائی تھی
 یہ عبارت ذکر ہو یہ فرط الفت رسالت پناہ کو بار و زیباہ ہی اتنی تھی کہ ہر گاہ رسول اللہ
 اجلاس فرمائی تو اپنی قوت باز و شہنایان میں ہی تہہ لگائی جب کبھی ہو کی راہ جی تو یہ کہی

خروج شاب من بنی سدد فقال یا
 طلحہ یا بنی بنی فقتلہ فاضل
 بنی انما فاضل فاضل فاضل
 من النبی یقین ہر
 کلہ سبط ابن الخو
 مطا السؤل ابی قریب

با تهمین نامه بی سحر و سحر و جانی الجعفی قال أخبرني وحي الأوصياء قال قال
 رسول الله صلى الله عليه وآله لعائشة لا تؤذوني في علي فإني أمير
 المؤمنين وسيد المسلمين نقل بی حاجتی می که خبر دی همی بهترین اولیانی او
 همه که فرمایا اس حدیث کو بی بی عایشه سی رسول دو سرانی رحمت و اید اند نیامی سیرین
 علی مرتضی کی ستانی بی تحقیق که وه ایبر زمین اور سر دار سلیمین بی زمانی بین یقعد
 الله هذا يوم القيامة على الصراط فيدخل أولياءه الجنة وأعداءه النار
 خدای تعالی فردای قیامت اوسی پل صراط بر حاکم بیای گاه تا که اجنبی دوستو که خست کی
 اور اعداد و زخمین بیجائی گاه و منها ان الله عليه السلام جعل محبة كل اهل الا
 يمان و محبة كل اهل الفراق بقوله فيه لا يحبك الا مؤمن ولا يفضلك
 الا منافق تا بی بی اسپر قول حضرت پیغمبر جو خاتم انبیانی محبت شاه مردان کو علم ایمان
 او رخص کو فراق کا شان بنیاد بولی ای حیدر صفدر تمهین دوست نہیں برکبگا اگر کسی
 اور دشمن ہوگا الا منافق یہ کلیہ جایا امرووی فی البحار عن مسید الانبار قال
 حبنا اهل البيت يكره الذنوب و يضاعف الحسنات كتاب من بخار کی
 روایت بی که جناب سید ابرار سی یہ بشارت بی جاری الہیت کی خودت کتابوں کو
 موجب نثار رہتی بی ثواب کو اعمال جمین کی رحمت خدا دیر حسنت میں مضاعف
 کرتی بی و ان الله تعالى يستعمل عن حببنا اهل البيت ما عليه من مظل
 العباد الا ما كان منهم فمنا على الاضرار و ظلم المؤمنين فيقول للسلطان
 کوئی حسنت بدرستی کہ خدایتالی بخاری عترت کی دوستی میں خدا کو ثواب ملے
 دیتا بی جو ہماری محبوب پر بار نثار خالق یا مظلہ خلاق بی جو تباہی کرے کہ وہ موال حصان پر
 با تهمین نامه بی سحر و سحر و جانی الجعفی قال أخبرني وحي الأوصياء قال قال
 رسول الله صلى الله عليه وآله لعائشة لا تؤذوني في علي فإني أمير
 المؤمنين وسيد المسلمين نقل بی حاجتی می که خبر دی همی بهترین اولیانی او
 همه که فرمایا اس حدیث کو بی بی عایشه سی رسول دو سرانی رحمت و اید اند نیامی سیرین
 علی مرتضی کی ستانی بی تحقیق که وه ایبر زمین اور سر دار سلیمین بی زمانی بین یقعد
 الله هذا يوم القيامة على الصراط فيدخل أولياءه الجنة وأعداءه النار
 خدای تعالی فردای قیامت اوسی پل صراط بر حاکم بیای گاه تا که اجنبی دوستو که خست کی
 اور اعداد و زخمین بیجائی گاه و منها ان الله عليه السلام جعل محبة كل اهل الا
 يمان و محبة كل اهل الفراق بقوله فيه لا يحبك الا مؤمن ولا يفضلك
 الا منافق تا بی بی اسپر قول حضرت پیغمبر جو خاتم انبیانی محبت شاه مردان کو علم ایمان
 او رخص کو فراق کا شان بنیاد بولی ای حیدر صفدر تمهین دوست نہیں برکبگا اگر کسی
 اور دشمن ہوگا الا منافق یہ کلیہ جایا امرووی فی البحار عن مسید الانبار قال
 حبنا اهل البيت يكره الذنوب و يضاعف الحسنات كتاب من بخار کی
 روایت بی که جناب سید ابرار سی یہ بشارت بی جاری الہیت کی خودت کتابوں کو
 موجب نثار رہتی بی ثواب کو اعمال جمین کی رحمت خدا دیر حسنت میں مضاعف
 کرتی بی و ان الله تعالى يستعمل عن حببنا اهل البيت ما عليه من مظل
 العباد الا ما كان منهم فمنا على الاضرار و ظلم المؤمنين فيقول للسلطان
 کوئی حسنت بدرستی کہ خدایتالی بخاری عترت کی دوستی میں خدا کو ثواب ملے
 دیتا بی جو ہماری محبوب پر بار نثار خالق یا مظلہ خلاق بی جو تباہی کرے کہ وہ موال حصان پر

في دينهم وإنه أخذ هذه الآية من كتاب النبي صلى الله عليه وآله وسلم
في دينهم وإنه أخذ هذه الآية من كتاب النبي صلى الله عليه وآله وسلم
في دينهم وإنه أخذ هذه الآية من كتاب النبي صلى الله عليه وآله وسلم

تیسری مجلس فی ۱۱ ربیع الثانی ۱۲۸۱

مروی الصدوق فی یاسنادہ عن عبادہ بن ربیع قال قلت لعبد اللہ بن عباس
 لم کنتم رسول اللہ علیا ابائنا ربنا ابی من شیخ صدوق فی عبادہ ابن ربیع ہی ابی
 اوس بن کما بن ابن عباس کی خدمت میں دریافت حقیقت کی در رسوخانی کیا سبب تھا کہ جو کہ
 ابائنا رب کی علی مرتضیٰ کو معروف رکھا قال لا کتبہ صاحب الکفر فی وجہ اللہ علی اہلنا
 بعد فیہ بقاء ہمارا الیہ سکوٹھا عبادیا اسو علی کہ وہ مالک و مختاری زمین اور اہل بنا
 محبت خاتمی بعد غیر المرسلین کی وجود عالی کی باعث خالص بقا و پایداری دی ارض کی ہر لہ
 آفت کو او کی قدم سے تکیں واستواری ملے و لقد سمعت رسول اللہ یقول انہ اذا کان
 یوم القیامۃ و مری الکافر ما اعد اللہ تبأس کہ و تعالیٰ الشیعہ علی بن ابی طالب
 من الثواب و الثقلی و الکا امۃ بدستیک ہی الوری سی بنی حسن یا فرمایا جب روز قیام
 ہوگا ہر ایک منافق اور کافر کو یہی کا وہ رتبہ عالی جو شیعہ علی بن ابی طالب کو ثواب اور کرامت کا
 لیکھا و مرزا بہشت اور دروازہ جہنم کا رسمہ الکی کو ثبت پر کل گیا قال یا الیٰ بنی کنت من اہل
 اہل من شیعۃ علی علیہ السلام و سبب ہر کافر خدایان تناسی ہو لیکھا میں ہی کاش کہ شیعہ
 یعنی پیرو محبت علی علیہ السلام جت اذ انک انزل اللہ عز وجل و یقول الکافر بالشیعۃ
 کنت من اہل ابی نازل ہوا قول خدای عز وجل ہی قرآن میں کہ روز عشرہ نور کو کجا جو ہمہ کاش کہ
 و من و عن عبد الرحمن بن عوف قال سمعت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 قال انما شجرۃ فاطمۃ و علی لقائہما الحسن و الحسین و الحسن و علی
 و مرقا اعلام الوری بن عبد الرحمن بن عوف ہی روایت کی ہیں جو صاحب حدیث فی اشعری
 معتبر کی کتابت کی ہی کما ہی یہ قول میں سنا ہی خاتم نبیاء و انبیاء علی نبوی فی ارشاد کیا
 میں اصل ایک دخت ہوں کہ تنہا فاطمہ شاخ اور علی نقیاح یعنی مادہ پیدائش شری جن جن میں شجر

[illegible]

[illegible]

قال السكندر وعنه ابن أبي حاتم
في غالب ابن عبد الله بن أبي حاتم
سبحانه انما وليكم الله والمؤمنين
والذين يقيمون الصلاة ويؤتون الزكاة
والذين يؤتوا العلم والمال والذكور

الحاجب من ذلك ان الله تعالى قال الذين آمنوا الذين يعجبون الصلوة ويعطون الزكاة وهم كاعيون الى يومنا هذا احد نصفه في الخاتم في الركعة وزلت طالب وقد بان ان يكون هذه النون

تسرى على بيان فضيلة او زنت شاه ولایت علیه السلام

وقد ذكره تعالى في آية المباهلة لم يلفظ المصنف

وقوله انفسنا وانفسكم لا نقس رسول الله

وذكر تعالى فاطمة لم يلفظ المصنف بقوله وفسادنا

وذكر آية في بيان زهده في الدنيا وقاضيه

ما يسير من آية كتاب سلطان الجوز شاه

الزمان في فعله على سبيل من عقلة قال خليف

عليه عليه السلام وليس في داره سوى شجرة

وهو جالس عليه فقلت يا امير المؤمنين

قلت يا امير المؤمنين في بيتك الاطاري فقال

يا امير المؤمنين في بيتك الاطاري فقال

يا امير المؤمنين في بيتك الاطاري فقال

يا امير المؤمنين في بيتك الاطاري فقال

يا امير المؤمنين في بيتك الاطاري فقال

والاخر كتاب ما احصوا فضائل علي بن ابي طالب اكثر مما في حديث يني
روایت کی چو رو بخ اصل اند علیه وآله فی منقبت حیدر کبی اگر ساری اشجار دنیا قائم من آید
در ایام سیاهی رقم کی عین بن ولس ثابت با هم کین تو بی فضائل علی علیه السلام تمام نگین
و سروری قال رسول الله علیه وآله السلام ان الله تعالى جعل له خلی
بن ابي طالب فضائل لا یحصى عدد لها غیره سید فریقین سی روایت کی اگر خیر
صادق فی حدیث ذرافانی تحقیق که ضانی علی بن ابی طالب که اسقدر فضائل علیا کبی بودی
الله کی سر او را خدای بی نین و کی من ذکر فضیله من فضائله مفسر انما عفر الله
ما تقدر من ذنبه و ما تاجر و لو انی یوم القیامه یدنو من ثوب الثقلین
بویان کری او کی شایسته سی ایک فضیلت که او را دین بی ناما هو صاحب کرامت کوهی
تعالی شایسته اول و آخر او کی شایسته اگر چه روز قیامت ده شخص ذنوب ثقلین من ای شایسته ای
من کتب فضیله من فضائله لم تزل اما لیکه یستخیر الله ما یقو من ثبات
الکتابه من هم من جوفی ایک تعریف یا صفت کبی مجموع کرامت سی شاد ولایت سی
پیش لایکه او کی کتاب کی یکی طالب مغفرت سیگی ماوی که از هر صغیر و بزرگ کارین فانی و بگیا
ومن استمع فضیله من فضائله عفر الله له الذنوب الیه اکتبتم بالاذن
والاستماع جو من سی کوئی فضیلت سه و اوصیا کی عفو کری کاتبه العفرت و خط که
ساعت سی اونی پسید کی ومن نظر فضیله من فضائله عفر الله له الذنوب
الکی اکتبتم بالانظار او جو بنده خاص داو شوق سی و یکی طرف ایک منقبت سانی کوهی
خان کبر خدی کا او کی ده گناه که کسب کبی و کی نظری سابعی برتری علی کبر شمس سی
او سی خیر شکر پاک شمس پایا که من ولادت هو سی حیدر من وفاتت جو کجه پایا که

۱۲۵
و من منقلب الیه من قریب
ابن خضیر و من الی ان یقاب قال و من فضائل
یوما و هو یضعف نقلا عن قاضی عیاض
هذه النمل التي تفسد فقال علی بن ابی طالب
من دیکم و افرانکم هذه النمل ان افسد خالو ک
باطلا قال ابن عباس ما کان یاکل من شئ
کان یأثم من المذنبه و من استسکب الی
یوفه الی عبد الله بن ابی لهی یذکر ان ابراهیم
علیه السلام فیهما ذابا ادا من باغ الظفر
و اذا رماه کان منی نصف الذی باع الظفر
یوفه الی سید من عفاة قال و من فضائل علی

بدره صفیة فی النی خار را جید و در کوه
و در و صفیة از شاد و از صفیة از صفیة
ابن خضیر و من الی ان یقاب قال و من فضائل
قال علی بن ابی طالب و من فضائل علی بن ابی طالب
کان من فضائله ان

و هو جالس مع
 المسلمين على باب المسجد
 و لما سمعوا فقالوا لست هذا الله هم
 يا ايها الكونين فقال ما شاء فقال كان
 في بيان سوره اعراف و صلى و اخطى خطه
 في مجلس بيان خديتة و رقت شاه و ايت عدي السلام

ان قوما نفصوا على امرنا على اهل البيت
 فهداه الله وثمة عليه و صلى على النبي و آل البيت
 ما يقبضتم قال حدثني عن ابي الحسن ع
 عن ام سلمة قالت بيضا رسول الله خاتما فلما
 جئت ناداه فقلت يا رسول الله خاتما فلما
 عنه قالت يا بني و انما افضلك يا رسول الله
 انما جئت لانه تترى و هو في ذوق و هو
 ما لم تدرى بعض حيله قال قد روت عليه
 في فحاشات و قال يا رسول الله ما جئت
 برفق و قد جئت بصفاء من عبد الله بن جعفر

حرب و ضربت في صفته من عالم المكان بمرابي و غنم كى و تهنيتى شاه بنى جان كاس باقى
 قوت و طاعت او بنى بغير قدرت الهى كى زو نه پسر ملايكه اور با زوى بهنرى زيا ده اى نعل سيم
 جنگ خيمه بن جب اشكر بيو و نى برش كى بهر دو و نيا بهن كى ما تهى كرى دار و كير من سپهرى
 ايك جهوى خالعين سى او عشا كى ليك سپاه من پاي جا كى چپ رها شيم نه اى غصبي بن خرق
 چسان كى ما تهى بيايد حلقه و برك كى ايسالايك سارا قلعه زلزله من ايا ده در و ازه جى عايس آدمى زو
 بند كى دار و ريسا هى كرك كى شكل سى بولتى و يده اند فى نه كى اوكه كى جيساى ذمال بجه من
 ليا رحله بهنرى حله فوج عدو كى ميدان و عايس بركا و يا خرق من كرك كى اوسس جبارى كيو كرك
 عوض بل او چا كيا تا كى سارا اشكر اسلام اوسس پسرى كرك كى جبار من و نعل بوا و سخاوت
 اور بريت عالى خاصه بيو و كى و ده تى كى اسيد سابل نه دن و نى بيو پورى كى جين سپهر كا كا
 كو نى ايا اين اى طالب سى فورا وى بايد و است سى كى كمين لائى من ايك شير كى تلوار كو كا
 حضرت بجر خانى شير كو او كى روبرو پيد كا ده خيمه بركى بولايى صاحب ذوالنقاب رستم عطا
 ايسى بچام كارزار من ايسى سيف كو نى هيمى و يا خيال كى دشمن من بهن شيرى كا نام كينى نين يار شا
 نه و نازنى بهن جيب توى دى عايسا ما كا بهنرى كى مرمى اسيد عشا كى تيرى سوال كو پور كرك كا ده كا
 دور كى عرش و سا پر كرك صدق دل سمان بركى ساهنه ما نعل سى ايك سفر من بغير حجاج
 ملك سهره تاج بل اى تى و نى ما كى جعفر و نى سوارى فسنه سى سهره بايا پورى كى مراد و
 عوض كى با مولار و نى سى و ستر خان من بنه سى كى ما سى و ستر خان و دقه نرى التماس كى او
 او شير لدا سى فرمايش كى ساهنه غايت كى و عظام بولايى اكا بار كس قطاره من چلا جا توى
 ارشاد جو اسارى قطاره بيو كو خوشه و قبر جلد سى پشت ناهى كى و نرى دور جا كى خايت بركى سى
 جانبى پونچا قمر كى ايك گبر سى كركش كى سا و اوريا كى كرم خوش من سى ام و الا و كرك و نى

۱۲۰
 مقام ال حلقه نه ارجا اطلع فقال اوتى
 فى طلاقى كاهنه فقال انسان فقال له احد
 جلال و انت اعدا المومنين فقال الله عن
 طلاق الامه بخت لى و جلد فانه
 فانه ما كاهنه فقال عمر و ناك و نرى
 من هذا لدا عايسا بيطالب و ستر خان
 الله يقول لوان الله و لا من و لا من و
 فى كنه و ندى ايمان بيطالب و ستر خان
 و ستر خان و ندى ايمان بيطالب و ستر خان
 طالب البشيت يتقل فى بيطالب و ستر خان
 يا محمد قال ايمان و حكمة قتال
 ابو طالب ايله يا بيطالب و ستر خان
 و ندى ايمان و حكمة قتال

و ندى ايمان و حكمة قتال
 اسلام لى طالب كاهنه
 بيان انه اقرب الناس من
 رسول الله من مستدين خيل
 و ندى ايمان و حكمة قتال

قدسياً وحقناً في الشتم لا على
 من استجاب له الكائن في
 الى عسانا من الخصم
 الى قتال
 في

[illegible]

اهل کما و در مرتبه اعلی که با وجود پادشاهت اور خلافت جو ملک مفتوحه بر قفسه تها کشور مجاز و بین و
 عراق و ایران و توران تا از افریقه مغرب تصرف مین کردن بنی فخر و ساکنین کی سائده نشست و بر سر
 یحسان مطلق مین رهبنی ایاس نشاندن بنی پای پادیه تنها با زار و ن مین بهرتی داهتمام سوار
 تنگ بزرگوار مین بهی توجه نکردن برگاه و خوا و محتاج و تعیین بلای و توانی کی پاسر جانی نان شک
 جو کی بساط بور یا پر سیسی کهانی هر چند قبول اسلام می بشنوار و روح دین مین کی نام برینماهی سکولم
 مودن مین حاضر مین بر سبقت فرماتوی بخود بزرگ رعب و دشت مین شایسته کی دینی لاکر دت
 سخت مین پیش کی جب نطف و جوان و پیر سانی برتی سلم اور مردست کا و حال که مانند او کی
 بشیر خیال محال هیچ اپنی و اصل کهی طبیعت کو خضه نایا اگر کوئی نادان قضا می فی بکهامایا نادان
 طاعت اور مدارا مین بهیایا خدای او کی و اصل استغنا میا عضو فرمایا بقیل مین یکای بخود مین
 کافر کو زیر کیا سرکاشی کو زمین پر گردایا بیخه بر چوکی و دشمنه خود نیز کمالا بشر کی دلو مینها لایا
 تبه مین خساره و لا پر و لا بخود خانی تحمل می سید مین که چو را و تقییم مین کی فرامسکون مین نه کو
 عد و لا ای حق کی شناسایا مصیبت بجا اور او تمل کی میری و اصل پورا دیکه فرمایا مین تبهی خدای
 راه مین مازا تنها بهیایا بی او بی تو فی کی نفس کو خود نه تمام می یا انشس غضب کو آب و لا
 بهیایا میری ملاکت می دست تصرف او نهیایا هرگاه نفس رضای خدایا از زبانه خضه و قفسه و لا
 ملاقی کهایا کلام دایت انجام سنگی و ده گرا و قدم سرور پر و سه کهایا صدق بیعت می حضرت کی
 کله طیفه پرا فروخ اور چه بهی کارای زنده اور تقوی مین سار کهایا ناست کردی دست العزم مین
 ردقی می مین و زنی و پی سید نهی نان خوب کهی نصف به که خوش فرماتی بیشتر تنگ یا سر
 ناخوش سانی و اکثر کلام و سس جانب کهایا تمام نیرای اذات مین ارشاد و بهر کهایا علی کو کو
 طام سیر بهانی اور مجاز مین کوئی تقییم به کار و طامی ایک دن کسی محبت فی طامی بطریق هدیه و او

من قولك هذا الذي وابتاعها من
تفسيره قال علي بن فاطمة والشيخ
الشيخ في نسخة من قوله لا اله الا الله في
القول في قال قال سعيد بن جبير
في ال محمد بن شيخ
في نسخة من قوله لا اله الا الله في
قال لا اسلام عليه اجر الا انما

حدثنا يونس بن مفضل عن الحسن بن علي بن فضال عن
علي بن السراة قال سئلت عن رجل أكل من
شعره لله حسد الناس في أهل الجنة أما
يؤكل من أهل الجنة أما

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
 قل لا إله إلا الله وحده لا شريك له
 له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير
 قل لا إله إلا الله وحده لا شريك له
 له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير
 قل لا إله إلا الله وحده لا شريك له
 له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير

[illegible]

[illegible]

کاتفاق الفجر الثاني فلعن هذا نصبه فليقتل هناك
 كبرية فانت فادع من ردفك
 كاتفاق الفجر الثاني فلعن هذا نصبه فليقتل هناك
 كبرية فانت فادع من ردفك
 كاتفاق الفجر الثاني فلعن هذا نصبه فليقتل هناك
 كبرية فانت فادع من ردفك

ان رسول الله عز وجل من فضله على الناس
 من الجهاد والضعف خلقها العبيد
 من الجهاد والضعف خلقها العبيد
 من الجهاد والضعف خلقها العبيد
 من الجهاد والضعف خلقها العبيد

وذلك المشير في فرق سي شياني ملك دو باره كيا فلما احسن الامام بالاضرب لم يتاخر
 وصرير فاحسب وقم على وجهه وكنيس عنده احد فائلا باسم الله
 وبالله وعلى حلة رسول الله بهرگاه زخم کا صدمه جانگاه ولاست پناه کوشش
 آه نه کی تشن و صبرين دل مضطرب بهر اسير نرسی که چشمه سار فضل و کرم تعاخون مانند فواره
 او طار کن ایمان قبله محیط یه کنی بوی جوی جانناز پر شاه او یا سینه کی ابل گری با لبیک بر که
 کوئی تنها جو سر گذشت محنت کین ساسنی کچه نظر آید که او سپهر کیه گاهی به یون بر که
 سرور بار شهادت سی جانب کعبه خم بوی و بستم لید و یا سید علی قدر قبل الله به عبارت بوی
 تم ساج و قال قتلوا ابی مسلم و سرت الکعبه ایها الناس لا یقین شکم ان
 ملکیم سیر فرایا سجدای کعبه کبرین الخیم می مارای حاضرین تباری با تبه سی جانی بنایانی
 و سائر القوم فی راسهم و بکدیم و حق فی قولهم یبذل الشریفة و یا خدا لشکر
 و یقتلهم بکلهما اشر و هر ساری بدن می سرایت کر گیا سزا قدم احضار کی طاقت دل جوابیا
 حواری بین نام و مخازن خم که تبه سی سبها لای ابو بندر کیکو شست خاک او شکلی او شست
 که تلاقی نه تالی شهنشاه کفکناکم و یقینا هم یکنام و شهنشاه کفکناکم و یقینا هم یکنام
 اوس حجت اور کلام ایندا طن فی شان و نزول بلا کور علی سیر پر لیا اور صورت صبر و صفا
 اس آیت کوتاوت کیا قدر قال علیه السلام جاء اخي الله و صدق رسول الله
 بهر فرمایا قصه و قدر ای کاه ایداد و جبر و سخته لای و عدده کیا تبارا و پایا به ششم او صبر
 بلکه من ان نه حجت الاخر فی و اجبت الیمان و الشقاوت و کدنه حقت ابی
 الباری بر حجب اوس بیدین کی تلوار علی تهن زمین کابی می ادر پی تی در یاد و کور
 اور جوش و خروش می ظاهر بود ساتون فاکه شمرای انقلاب انجم بود و واری سجد کی انجم

در نه الامه من و سیر
 علی سنگ لیسین
 فصل خاتمه
 در نه الامه من و سیر
 علی سنگ لیسین
 فصل خاتمه

[illegible]

من الفتحة الناجية من مشقة
 و هي التي تسمى بالتفاني
 و كتاب الله و سنة
 ان نكلمكم بها طوبى
 النجاة من شر تلك التسلط
 بها من طوبى في الصلاة و ما
 يتقيد ذلك ما ذكر في التعليل
 ايضا في تفسير قوله تعالى
 من جاء بالحسنة فله عشر
 منها مجزاة
 جلس تيسري شهادت امير المؤمنين عليه السلام

فرست بانی آب راحت یکی هذا جلدك محمد بن المصطفى و خديجة الكبرى فاجله
 الزهر او الحور العين محمد بن قون مستطرون قد و ما يك فطبت نفسا
 و عينا و اكف عن البكاء اسم تيري نانا محمد مصطفى ثاني خديجة كبرى مان فاطمة زهر
 حوران جنت کی حاضرین اور اپنی پاس درود مقدم کی بہت منتظر ہیں پس انھوں کو روئیں
 کہ جو صنف اندوہ اور مصیبت میں رونی سی چپ رہو فان الملائكة قد ارتفعت
 اصواتهم الى السماء تمہاری نالہ و فغان جو ملائکہ سنتی ہیں تو صوفیہ طاعت سی دریا
 زمین و آسمان آواز شیون بلند کرتی ہیں یا نبی الخرج علی امیک و عدا تقتل بعد
 صبیحہ و مظلوم ما و يقتل اخوانہ بالسيف هكذا جان بدرجی ان تم بابا کی ہند
 محنت سی روتی ہو اور اپنی اور جوارف کا سامنا ہی غافل ہوتی ہو یا حسن کل زہر جہاں نکو
 مظلوم شہید کرے گی تمہاری بہانی حسین کا تیغ سی کلا کی نیرہ پر سر چڑھائی پھر گی و تکفان
 بیدار جا و ایچکا و امیچکا افسوس کہ دو نو با جگر صدا پادہ اور تن خون آلودہ رہو گی
 حالت سی جنت میں جد و پدر و مادر کی ملاقات کرو گی فقال له الحسن يا ابا عبد الله ما
 شعرت من قتلك ومن فعل بك هذا قال قتلتني ابن الیه و ویتہ عبد الله
 ابن مکیلم المرادی امام حسن پرسان ہوی ای بابا بدینیں فرمائی کہ نہیں کسی مارا بولی
 ابن لہج کی شرارت ہی او کی تیج جہاں یہ واقعہ شہادت ہی قال لم ینزل الشتم کبیری
 فی راسه و بدنه شتم اٹھئی علیہ سالتہ راوی کہتا ہی شاہ لافچی پر ویدہ
 زہر کا اثر پڑتا ہر سرا و بدن شریف میں زخم کا فساد بڑھتا یہاں تک جو ہر شہر جا بارا
 محراب میں جا جا ہوا کہ تمام لاجرا کہاں ان الاساتذہ و کما جاء و ابعد و الله ان
 ملک مکون فان هذا یلعنه و هذا یضربه حتی اذ خاوا السیف کما کتبت

من الفتحة الناجية من مشقة
 و هي التي تسمى بالتفاني
 و كتاب الله و سنة
 ان نكلمكم بها طوبى
 النجاة من شر تلك التسلط
 بها من طوبى في الصلاة و ما
 يتقيد ذلك ما ذكر في التعليل
 ايضا في تفسير قوله تعالى
 من جاء بالحسنة فله عشر
 منها مجزاة
 جلس تيسري شهادت امير المؤمنين عليه السلام

من الفتحة الناجية من مشقة
 و هي التي تسمى بالتفاني
 و كتاب الله و سنة
 ان نكلمكم بها طوبى
 النجاة من شر تلك التسلط
 بها من طوبى في الصلاة و ما
 يتقيد ذلك ما ذكر في التعليل
 ايضا في تفسير قوله تعالى
 من جاء بالحسنة فله عشر
 منها مجزاة
 جلس تيسري شهادت امير المؤمنين عليه السلام

ما لا دليل على ان الرسول اراد هنا في معنى اول الكلام
 دون غيره فان قيل ان ما عليه قوله والخذوا قرآن
 الذي قاله صلى الله عليه وآله من انكم ستعلم بانفسكم
 الا انه بقي له ان كنت ان لم يجد غير الحق الذي قد قسم
 دليل على انه لم يجد غير الحق ما هو معلوف اذ لا
 فانه قصدا بالمعروف ما هو معلوف من امر
 يجوز من التكليم ان قسم بلقط مقصود من
 يتكلم به في غيره الا وما داه المعصية
 الذي قد قسم دون غيره وبقي له ان كنت
 في كل ما كان من معنى الاول الذي

بغيره من
 لا يتقبل له والغير لا
 الذي في قوله دون غيره بقوله الذي ذكره
 في قوله ولا منى الا اول الذي ذكره
 الا ان من انفسهم قالوا ان
 في ثبته الله تعالى وقد صرح به
 في كتابه المسمى بجمع العبيد بن سعيد
 هذا الحديث ابنه الى مشايخه
 في كتابه المسمى بجمع العبيد بن سعيد

منهاج الدين في الأول تنافع

رواه محمد بن اسماعيل البخاري
في صحيحه

الذي مات
بأسناده عن عبد

عليه وسلم رضه
المتوفى يد وانه فوفا

الكتاب المكتوب بالاصطواب
فيه قال الله عنه ان رسول الله

مكتبة الشيخ حسين كساب
بني عليه السلام

فذكر اللفظ فقال له
ليس في حدي التماسه
التي تريد

[illegible]

محلیس میبری شہادت علی بن ابرہالب علیہ السلام

وَقَالُوا يَا أَبَتَاهُ مِنَ الصَّغِيرِ حَتَّى كِبَرٍ وَمَنْ لِّلْكَبِيرِ بَيْنَ الْمَلِكِ وَبَيْنَ
مَنْهُ مَلِكٌ جَوْشِ الْفَتْ مِینِ بوسی ایلی دینب خانون بُری میثی نی یه مین جگر خاش کبی ای بابا
کون می بعد از تهرای جو الطفال خرد سال کو پرورش کیا کردی کوئی باقی نهین که بشوند که
شیر اعدا هجوم بلا می بجا تار می یا ابنتاهُ مِنْ سَنَاءِ حَکِمَاتٍ طَوِيلٍ وَخَبَرَاتٍ لَا تَحْتَرِی
بهار غم و الم تهرای شهادتین بی پایان بویانه و بکاساری عمر کا خوش جان هو اقال
فَفَتَحَ النَّاسُ مِنْ وَرَاءِ الْبَحْرِ إِلَى الْبَحْرِ وَالْقَيْسِ بْنِ الْمِیَانِ اورد صاحب جگر
در بیت الشرف پراثر دایم تهرای پرده گیان حضرت سر کا جب سنا تو غله شیون کی سحر هم
سب فی با هم فخره اور ستم ظلم او نمایا بدناقب اور فضا کی ذکر مین و اعلی او انا ماه کا
سپایا و فَاَصْنَعْتُ دُمُوعَ امیرِ الْمُؤْمِنِیْنَ عِنْدَ ذَٰلِكَ وَجَعَلَ یُقَلِّبُ طَرَفَهُ
و یَقِیظُ اِلٰی اَهْلِ بَیْتِهِ وَاَوْلَادِهِ اود سدم او از بکاسکی شاه فردا کو پیوستن بابا
او کی رودنی پر حضرت و اندوه می فی اختیار دریای سرتنگ بهاید دهنی با مین جانب نظر
یاس مین انهمین پیرانی پیرونی سخی اور حرم کو دیکھنے کی غم سنا فی قدس و الحسین و الحسین
و جعل یصنعها و یبذلها و اَشْمَاعُ عَشْرِ عَکَبَ سَاعَةِ لَیْلِ یَسْمَعُ مِنْ طِلْعَا
السلام کو واسطی دلدار کی یاس بلایا پیر مین او فخر سر پاتی می لکایا پیشانی کا بوسه لیا
اثر دهرسی پخش کیا جب دیر تک روشن نرنا ج حاضر مین کو اور ہی حمد و دیا کلما افاق
اَوَّلَهُ الْحَسَنُ وَفَتَا مِیْنِ اَلْبَیْنِ فُتْرِبَ وَفَتْهُ طَیْلَانُ ثُمَّ لَحَا عَنْ فِیْهِ وَطَالَ
اَسْجَوُهُ اِلٰی اَسْبِرْ کُم بِرِکَاهِ اخافه بهر اچس جعتی علیه السلام پاره دو دکا بهر اسامی کی
شیر خانی تهرایا پیرا و ریپر دیکر قاتل مہول نہ جابی فرمایا اسکو ایجا و اپنی قیدی لہن
پہنجا و قَالَ وَ لَمَّا جَعَلَ امیرِ الْمُؤْمِنِیْنَ اِلٰی مَکَّةَ لَہِ جَاءُ وَاِلَی الْبَیْنِ مَکَّةَ

[illegible]

1

مات أمه قبل إيلام إلى
التي حفرها فيها البكر الكبار
من المهاجرين وضع دفنه إلى مكة لأنها
سقطت رأسه و ما من نفسه من الأ
فما ودقه بالمدينة لأنها كان
فما ودقه بالمدينة لأنها كان

جامعہ قادیان بیت المقدس
 منہ معراج الی السلام علیہ وسلم
 علی ذلک بالبلدینہ المانی
 عندہ اندفال الانبیاء علیہم السلام
 حنفیہ معراج الخلفاء
 الخلفاء من الی الامامہ ما عظم
 از ما سبل سیف فی الاملاہ
 خاصۃ دینیہ مثل سبل علی
 الامامہ فی کل زمان و قد سبل المہاجرین
 من الصدرا الاحل فاختلف المہاجرین
 ذلک فی الصدرا فالت الانصار فی حیاتہ و الاصل
 والامامہ فیما قالوا فالت انصار علی حیاتہ و الاصل
 امیرہ و اتفقوا علی انہم سجدوا علیہ و اتفقوا
 فاستلزموا الیہ و عنہ فی الحال بان سجدوا
 بنی ساعدہ و قال عمر کنت آخر قریظ فی نفسی
 فی الطریق فلما وصلنا الی السقیفہ استرنا ان
 انکم نقول ابیہ کی صراحتہ فی اللہ فی اللہ
 فاذک ما کنت اقول فی نفسی کانت فی نفسی
 ان سجدوا لالان سجدوا لالان سجدوا لالان
 من عاد الی مثلہا فالت فالت فالت فالت
 و جلا من فی شہرہ من السبلین فانہما جلا
 لروایۃ ابی بکر عن النبی الا کنتہ من قریظ و وہ
 البیۃ عن ابی جہش فی السقیفہ ثم لا حاد ال
 المسجل اهل الناس علیہ و ابیہ عن حنفیہ
 سوی جاعۃ من بنی ہاشم علی سفیان من
 بنی امیہ و امیر المؤمنین علی و کما انہ جہ
 کان مشغولا بالامر الی علیہ السلام من
 و ذلک و ملازمۃ قبرہ من غیر زمانہ و کما
 مدافۃ الخلفاء الی الخلفاء الی الخلفاء
 عدلہ و التلذذ عن النبی علیہ السلام
 و دعوی طاعۃ علیہ السلام و رایتہ
 نان و تملیک الخوی عن ذلک عن ذلک
 بال رایتہ الشہود عن النبی علیہ السلام
 عن معاشرا لالان لا غیر ما
 تہکلا صدقہ الخلفاء السالین

اَلِی بَلِیَّتٍ مِّنْ یُّوْتِ الْعَصْرَ فَحَسْبُوهُ رَوِیْتُ کِی ہر گاہ سیر المؤمنین کما اوہما لای بی
 الاخرن من لثامہ بن النعمان بن شکیں باندہی کینیا ایک حجرہ دارا خلافت میں نظر بنہا
 فقالت لہ امر کلثوم وھی تنکی یا و یلک اما انی فانیہ لا باس علیک
 و ان الله خیر لک فی الدنیا والاخرۃ ام کلثوم فی و کان جاک زنت من او کو
 الزام دیا و اسی او پر تیری ایشمن خدا کہ بڑا ظلم و ستم کیا بسلو کہ اور اسان کی بدنی تیری
 بچھا ہمارا ساری امت پیغمبر کو سارے تہا ہی اور ہلاکت میں اوقالا کہ امید وار ہوں سیری
 سبب ہلاکت سی خدا بچائی او بھی دیا و آخرت میں عذاب شدید کو پہنچائی فقال لہا
 انی ملجئہ ان کنی ان کنت باکیۃ فواللہ لکند استویت سنی فی ہذا الی
 و سمنۃ بالک و کو کانت صرت فی ہذہ لجمیع اهل الکوفۃ ما نجا
 منہم احد بن النعمان او نکو جو ایدیا ای ام کلثوم اپنی والدہ بزرگوار پر فریاد و زاری کہ و
 ہر گاہ روتی ہو تو سامان غراو ماتم سی مصر و نہ پیراری رہو قسم خدا کی ہزار و ہزار کو یہ کوا
 محل آئی اور ہزار و ہزار دیکر زہر لالان سی بچائی اگر حضرت سیری تیج کی ساری اہل کوفہ پر
 قسمت ہائی ہر آئینہ ایک آدمی ہی ہلاکت سی چارہ بچائی اس کلام کو سنی دفتر زہر مارا یں او
 ناکام پھر قیامت گوشتہ میں قیامت کی زانو اندوہ پر سر جکا یا روتی رہیں قال علی علیہ السلام
 وبتنا لیکہ عشمی من شہرہ رمضان مع ابی و قد نزل السعیم الی قدسیہ
 صحر خنیہ فی ہما شب بستم رمضان کو بالین پر والد کی حاضر اور جانتا رہا اثر زہر کو دیکھا
 حضرت کی قدم شریف تک چڑھا و کان فیہ لک ذلک اللیلۃ من جلاوس و کم یزیر لک
 یوم صینا یوصا یا و یبتینا من نفسہ و یخیرنا یا و یبتینا من
 جین طلو علیہ صنف و تھا ہمت سی حضرت فی اس رات کو شہی ہوی نماز پر تھی کہ

مدافۃ الخلفاء الی الخلفاء الی الخلفاء
 عدلہ و التلذذ عن النبی علیہ السلام
 و دعوی طاعۃ علیہ السلام و رایتہ
 نان و تملیک الخوی عن ذلک عن ذلک
 بال رایتہ الشہود عن النبی علیہ السلام
 عن معاشرا لالان لا غیر ما
 تہکلا صدقہ الخلفاء السالین

أولها النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 الثاني أبو بكر الصديق رضي الله عنه
 الثالث عمر بن الخطاب رضي الله عنه
 الرابع عثمان بن عفان رضي الله عنه
 الخامس علي بن أبي طالب رضي الله عنه
 السادس محمد بن عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 السابع جعفر بن محمد بن أبي سفيان
 الثامن عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 التاسع عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 العاشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الحادي عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الثاني عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الثالث عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الرابع عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الخامس عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 السادس عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 السابع عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 الثامن عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 التاسع عشر عبد الله بن عباس رضي الله عنهما
 العشرون عبد الله بن عباس رضي الله عنهما

مصر و کاهن جلدت و ماضی
 حتی آنرا قدس علیه و قائل
 مطلق مافی دان و ثبات
 الفتنه من الظلم الذي سجد
 عليه ولم يكن بعد الخلال
 العائنه في زمان امير المؤمنين
 من قبل كل كرم الله وجهه
 بعد الاتفاق عليه و عقد
 البيعه فافلاخر و عقد
 في الزبيل ملكه ثم جعل ماضيه
 الى البعث ثم نصب القتال معه و بعض ثبات
 بجنب الجبل و التي انها و جعله ابن الجبل و بعض ثبات
 ابرافا ذكر فاما الزبيل فقتله ابن الجبل و بعض ثبات
 وقت الاضرف و هو الناصر لقتل النبي
 عليه السلام فشره قاتل ابن صفية بالنار و لما
 طلعه فراه مروان ابن الحكم بهم وقت الاضرف
 فخر ميتا و اما ما ثابته في حق الله عنها و كانت
 محمله على ما فعلت ثم ثابت بعد ذلك و رحبت
 في الخلاف بينه و بين صحابه و من بعد صفين
 و الخلاف في الجاهل و حمله على التكبير و معاد من
 في الفقه الخارج و حمله على التكبير و معاد من
 في الفقه الخارج و حمله على التكبير و معاد من
 في الفقه الخارج و حمله على التكبير و معاد من

وكان انزل الله قدرا مقدورا اهلكوا النبي شرهت الجميع ولم ابق لا سيركم
 سيمنا من هذا الا وانه اخر من رزقي من الدنيا فبالحق عليك يا بني الاما
 اسقيته مثل ما شرهت خاب في افسوس من فرما يا بني يدوني لياسا راجع
 تقديرتها اوسى انا طور و كما يا بهاري قيدي كي نام كوداسي زناه جانكو و نيا سي آخري
 رزقي سيرا نها قسمي نهين يا حسن جعفر ميني بيا ابن نجم كوبي اوتنا كاسه بھر و نيا خجل از
 ذلالت فشرهت به حسب الارشاد ايك قرح ليحاكي اوسكو هني يا كرم ساقى كو ترسي باياني
 هو كي شقي في زهر مار كيا اور سره لايه قال محمد بن الحنفية لانا كانت لي ليله اخذني
 وعشيري و اظلم الليل جميع اولاده و اهلي بيته و ودعهم فتر ايد و كو
 السيم في جسده الشريف حتى نظرنا الى قدس منه قد احسرتنا جميعا فحسب
 كما حسب شيب سبت و كم رمضان آني اور اند بيري ظلمت ما تم كي جهان ازان من جهاني كو
 خاب في ساري اولاد اور اهل بيت كو فراهيم كيا و ارج باريسين من داغ الم اور صده حسرت با
 زهر كي شدت في بدن اقدس من سرائش كي ديهان تاك جوباي عرش پيا پر تمام شوي دنا
 چري علامت رويه بشره سي پاني هو كي اوداسي نظرون من نجوم لاني فذكر في ذلك لينا
 و آيسنا منه بھر به حالت سخت ناگوار گذري چيني سي شايد من كي اسيد قطع هو كي فم
 فقيل فكل الناس عليه فامرهم و نهاهم و اوصاهم بهت محبت ماري عم كي
 دروازي سي جبرانه و تاكي خوش الفت من و تات ميني اور كبري روي محبت صبح حسيت
 دشواري من كهاني دي ملون في اجازت سي اندر جاكي زيارت قدس سرور كي حضرت في او
 انصر و ف او نهني شكر سي و سبت فرماي كويا و اخري الاقات مقدسي كبري سر زاني فم
 عرضنا عليه الما كوك و المشهور و فاني ان يشرب پس او كي باس آب و لعا

بمنت بالاتفاق قال بامامه كل
 والنعين فمن قال ان الامامة
 القول بان الامامة بيثت با
 ثبت بالاتفاق والاختيار والثاني
 في الاصول و لا اختلاف في الامامة
 في الاختلاف في الامامة والثاني في الاختلاف
 اختلاف اثبات فيه و بعض و بعض قال في
 هناك اثبات فيه و بعض و بعض قال في

جو منی لادیا سب سی انکار فرمایا کچھ نوش زبیا فقط زالی شغفیه و هاتھا تجلیان بدن
 الله و جعل جبینہ یزین عرقا و هو یسبحہ بیدہ اوسدم و دجا بہای سارک
 جنبش کی وضع ملحق کان و ہر کی سنا تو ذکر خداین زبان اپنی قطرات عرق پشانی نوزانی گشتی
 ہر دم دست ناتوان سی پسینا پونہا کرتی قلت یا ابت اراك متیح جبینک فقال
 یا بنی انی سمعت جدک رسول الله یقول ان المؤمن اذا انزل بہ الموت
 و دنت و فاته عرق جبینہ و صار کالؤلؤ الرطب و سکن انینہ
 یعنی عرض کی اسی پدر اسدم اگلی ماہی پر عرق بتاہی تبدیل رنگ سی کیا دل چین بہتائی
 بولی بان ای نور دیدہ پیغمبر سی سنہا ہی کہ جب وقت رحلت و ناسی ہوتا ہی موس کی حسین
 و تنکاسینا گرتا ہی کرب مرض اور آہ و نالہ اوسکا ٹھرا ہی شتم قال یا ابا عبد الله
 و یا عون شتم نادى اولادہ کلہم یا سماءہم صغیرا و کبیرا فاحدا
 واحدا و جعل قیوہ عمامہم پس آواز ضعیف سی لغزہ مارا چون اور با عصب کو چکا ایستوی
 بری اولاد کو رو برو ملا یاد بان و رخسار کا بوسہ لیا چاہی سی لگا یا بیٹا می سی ناکام اور شاہ
 ملحق آہ سر و بھرتی دلدار کی کی باری باری و داع کرتی و یقول الله خلیفتی است و کلہم
 الله و ہم ینکون قرأتی حفظ خداین تم ساری یتیم بچوں کو سوچتا ہوں و سکو پنی بی و ک
 سر بہت کرتا ہوں حسرت سی جملہ حور و ان الہیت و اربعین مارکی روتی ہوتی
 عباس اور جعفر لای بابا کہل ہستید رہوتی فقال یا ابا عبد الله خیر فانتا خیر
 و اما منی شاہ بدرو خنیں بکاری ای حسن و حسنت سسوخو کتا ہوں یا ابا عبد الله
 خیر اور سلامتی سنا ہوں تم و ونو میری دل و جان کا سہارا روح و جسمی تو ان کی
 فمر التفت الی اولادہ الذین من غیر فاطمہ و اوصاہم ان ینزلوا الی اولادہ

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

کوئی راہ میں مضطرب اور پریشان پرتا کیوں حاضران ہنرمند ارگاہ اوس روز تم بھی
 وہاں بارپاتی تو سولا کی حادثہ شہادت میں کیا حال بنائی اگر جرات سرور ہی ہو رہا کئی
 تو اپنی فرق کی دستار اور کلاہ و کسر الصبح بالکوفہ و قباہا و د و نہر ہا و
 جہنم خطا ملکان ذلک کیوم منات فیدرسول اللہ فود اور شیون کو فو کلا
 اور قباہ شہر و اطراف میں وہ دہوم ہی ہوا کہ جیسا مدینہ میں یوم وفات کو سورج اعلیٰ السلام
 والہ کی غلغلہ بجائتا تھا فلما اظلم اللیل قعیر افق السماء و انزلت الارض
 و جمیع من علیہا بکرتا جب دفن حضرت کی شب محنت آئی بدست روزگار فی سب
 لاسر صبیح پرنائی افاق آسمان میں خونباریسی تغیر دیکھا زمین کا نالہ اور انسان فیت
 او نہادات بھر تو این ہر طرح کی ظلمت ہو گواہی تھی دوسری دن تک شدت عذاب آدھ
 طاری تھی و کذا نسمی حلبة و تسمی فی الهواء فعلنا انہا اصوات للمادک
 فلم یزل كذلك الى ان طلعت الفجر یوم این باکب تسبح اور ٹیل سکو سائی دی جز
 صدی تقدیس تغزیت مولاسین پچان کی درباری فلو اور طلال کا یون تالار پایا کہ دست
 حسرت کی گریان صبح چاک ہوا ہوا کمر تقصبات الاصوات و سمعنا لها اصوات
 دھمکے الماضون ولا یقرن شخصہ پھر ایک مرتبہ جب ہی ہاتھ فی مذاہی طبع
 عزیز سی یہ شہریت رفت ردیف کی نظم پڑھی حاضرین کو مضامین اتہال کی اشد تاحت آتی
 الا کہ پڑنی والی کو چہرہ ڈھونڈ پاتی بنائی حشیہ بنفشی و مالئی ثم اهل و انی
 خدا عزوجل اقصی قتیل ابن جحکم جان اور مال قوم اور قبیلال و حیاں میری خداون
 اوس ظلموں کی جیتجین ابن تمیم سارا گیا اوکی ضد زندیقیم اور مال منہم رہی علی سرفا فو
 الفلانی فی الوفا و فہدت لہ امر کان بکیت الحور و علی علیہ السلام جز تہ و فاد
 عہد الا انہ قال یا رب

حسن بولی اسی مینو شقی ترین خلق فی او کی سر پر ہر کی بھی تلو اور لگا کر کہ او کی صدمات سی
شہید ہوئی جنت کو حلت فرمائی ابھی مہنی او کو دھن کیابی اس ماتم فی داغ تہی بکھو دیا ہی +
نامانیانی جو یہ غیر نصیبت اکثر کو سنا طاقت ضبط از ہی متیاب ہو کی سر و بنا ہنہ اور سینہ اپنا
پیش کی چلا یار دار اور پتھر ار انہون سی در بای سہر شک ہمایا ہمتا مای افسوس ای مونسو کی
اب کون میری خبر لینی کو انیکھا صد حیف ای غریب کی پرستار اس تہرانی سی کون بکھلائی
وا حشر تا ایسا شقیق و نیاسی گذر جائی اور بین جتیار ہوں + شو ظلم و جناسی شہادت پای او
عزا و نصیبت میں جان ہی نہ مروں مہر چنڈا و سس غرہ کو حسین علیہا السلام قسلی دیتی مگر جو
خروش میں سہر شک نہیں دم لیتی + شاعر و دہنی تناسکی و اسلی اپنی نامار سو لہا کی بھی قبر حضرت پر
پہنچا و غلام کو جلدی اوس تربیت مقدس کی پوی روح افسوس کھنڈا و فرزند ان بتول او سکھا
چکر کی مزار و الدہ لڑائی و بھلاؤ کی برابر بٹایا الفاظ صبر و شجائی فرمائی اوس روشن فی فی
مولایہ سر اپنا کھانک پاک ہنہ بین کاکا کی دگاہ خداسی طالب رہا پر در و کار بھی قسم دنیا ہوں صا
تربت کی میری موت آجائی اب در و فراق میں ایک لمحہ جیسا شاق سی مروں تو آرام ای دھاؤ کی
در ہوا جابت کو پہنچی مزار شاہ مردان پر جان پتھر پر کھلی حسین علیہا السلام فی او سکھل اکھڑ دیا
جوار نام سلطان او صیبا میں فقیر کو دھن کیا ایتھنا اوسی کتاب میں اتم لکھو مہی روایت کی حسب
بہائی حق اور حسین کو تنہا پیری فراغت ملی اور بکھو خبری نصف نام حیدر صفدر کی اہلیت میں
ابھوم فی رسم سوگ اور غزا داری بر پارکھی دھاری گزرتی نوہ اور بجاسی شوہر جھڑی لگا جھڑ
زیادہ ایک عورت کو سر پیٹ کی روتی ویکھا مینی جانا کوئی زن ناشیہ سی وہ ویکھائی جو فرط غم
او سکھانام اور نشان بھی ہو لکھیا ہی نزد یک جاکے پونچھا ای بی تہی عشرت رسالت سکا
کہ مہی زیادہ بھلائی زاری و رفت ہی او مینی جوا دیا ای بنت خاتون جنان یہ نصیبت میں

فانما من دارا به الجاهلية وصلى في
دار الكوفة ثم قدم الحسن والحسين
فاثابته وسيرهما مع بعض النسيب
وقد عن الحسن البصري قال اخط
عند راسي خوقار من الجنة
وزلاثة آكلان انا مئت فاما سفيانا
فنسألفني وحقوقي بالخطوط

وَقَفَّوْا قَالِ لِمَنْ فُوحَا
عَنْدَاسُهُ طَبِيعًا مِنَ الدَّنِ
عَلَيْهِ خَسَنَ شَمَاتٍ مِنْ
كَافٍ الْجَنَّةِ وَبَدَأَ مِنْ
سَيِّئِ النَّبِيَّةِ ظَلَامٍ فَوْضَا
عَسَلَهُ وَكَلَفْنِيهِ لِي الْعَبْدِ
فِي قَبْرِهِ فِي قِيَامِ عِنْدَهُ قَاتِ
الْبَعِيَّةِ وَوَقَفَ عَلَى شَفْرِ الْقَبْرِ
فَوَالَهُ مَا عِلْمُ أَحَدٍ مِنْ حَصْوَةِ
عَلَيْهِ وَأَكَلَتْ النَّاسَ عَمَّا كَسَبُوا
تَبَهُ حَكَايَتِ زَيْنِ بِيْرِهِ بِرَايَتِ أُمِّ كَلُوشُمِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا
هَبَّتِ الْخَاصَّةُ وَالْجَمْعُ

سیر بر باد کاسا سالان آید زمانه بین دو باره ملک فی جہی ہر وہ الملک کو تیر بی خانان بسا یا
 یمنی کما بیان کرنا وہ کیا ماجرا ہی بولی سیراشو ہر جا دین مارا جیامی چند طفل صغیر فی وارث تہوں
 اذکم محنت اور فردوسی پالشی ہوں ایک روز شک پانگی بھری انی راہ سی گذری سیری او کا
 حال پرسو لای دو جهان کی نظر پڑی رحم اور مروت سی کما ای ضیفہ نہ شک بھی کی کہ لچکان
 اس باریکو تیری مکان تک پہنچا وہی مینی قبول کیا ماہ میں سیری گذران اوقات پونہی
 سر گذشت منکی تاسف میں روزیسی مرا بہت کی دوسری دن راہ کرم اور غبار پوری میں
 قدم رکھا دروازی پر آواز دی تو میں پوچھا کہ کون ہو بولی وہ بندہ خدا جو کل تیری شک
 الایاتما جب کیو ارا کوئی تو صحن سر میں کسی چتر طعام بخونگی واسطی بٹنل میں بھری لالہ شہ
 کیا میں اطفال کو بہلا تا میں جب تو آکا کو بدلی تو آتش تھوڑی میں روشن کر دیں پس بھری تھوڑی
 سہنہ میں اپنی ہاتھ سی نوال بنا کی دیتی ہی اور کہتی ہی کہ کما صاف کر دو جو تھی خیر ایک رہتی تھی
 ہوئی باتو سی لڑکو کو بھلائی بھلائی والد سی زیادہ محبت میں او پر دست شفقت چرائی
 ہر گاہ خیر تیار ہو چکا سینی چار کی ادنیسی کما داو ٹھوٹا گلہلا اور خود میں روٹی لگا و حضرت
 آتش کو روشن کرتی ہی جو شراری سہنہ میں گتی تو کہتی ہی ہی شمس حرارت کو ناسہ شیب کی
 اوٹا مانا پر دش آرا علی اور آتیام کو بھول جانا داس حال میں ایک عورت ہمایائی سرور وادیا
 مصروف محنت دیکھ کی چلائی اسی جیامی کیا جیامی کہ شوہر بڑی سی خدمت لیتی ہی برابر حضرت
 رسول کو اذیت بخت و پڑ دیتی ہی پہنی جب کہ اوس ضیفہ ہمایا کایان سچا جانا اور دام نہ بنا
 دینی خدا کو پچا نہ ورنہ کی قدم عرش چار پیر خجالت کہ کما نہاست اور غرض ہی میں باخیریم کما
 ای اتامی دو جہان کو نہ کی تھوڑی کما صاف کر دوسری جان اور تاجی سہ زندان کی شفقت
 قرآن مجید اور دینی وہ پریشان اور شہر ہر وہ زمانہ ہمیشہ اتی آؤ تو چند روزہ اپنی ہاتھ

بعد ما حضر في بلادهم في الايام الاولى
و طيور في مشارق الارض
روى الشيخ في مشارق الارض
اهل الكوفة ان امير المؤمنين لما حله الحسن
والحسين على سريره الى مكان الخليل
ففي الخليل فقام وقال الحسن انت
رايت المسك والريح والتزييل وفطيم العلم
بن علي رضى الله عنه
والثالث في الليلة فقام فقال
الامير الحسين فقام فقال
منها فقام فقال
قال الحسن يا ابا عبد الله لا تخف مني
الا ويشهد بها ابا عبد الله لا تخف مني
وقال الحسن والحسين بن علي ان امير المؤمنين
فضلياً رضى الله عنه قبل ان يميل على الفراش
وانظر اليما يكون فقام فوضاه في الايام
القدس فقام فقال

بیان علی امیر المومنین وندب
فوجہ الزہراء وندب
شفیع الحسین جابلی رحلیہ
عبداللہ مع امیر المومنین
فوجہ رسول اللہ وندب
الحسین جابلی رحلیہ
صالح منطقی شوبہ بن سندری شفق
امیر وندب وندب

ابن اناثا
و ابو
الحسين يصفى في

فوقان اصرار
مدون قتل

فَقَالَ احْضَرِي
مَدُون قَتْلِكَ

من عبد الله بن محمد
الشيخ الكليني

نظام عالم بقدره
نظام دین

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

فان المجلد
مكتبة الشيخ الفقيه
ال

الحمد لله
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله

كبيره الامام عند
الامام امير

التي يعلم ما يكون فيه

السلامة

روایات ابن عباس رضی اللہ عنہ بیان فضائل شاہ مردان

وبلغ عضد الدولة الغاية في تعظيمها والاقفاف عليها ونيزفته انه ذكره شمس مجتهد
رسيد شمس يكشبه شهيد كريد وفي كتاب الذخيرة جرح امير المؤمنين لشمس
عشرة ليلة مضت من شهر رمضان سنة اربعين وتوفي في ليلة الثانی
والعشرين منه وعلى بن محمد بن محمد الجعفی معتمداً عن سليمان بن يسار قال سمعت
ابن عباس رضي الله عنه لما توفي امير المؤمنين علي بن ابي طالب عليه السلام
بالكوفة وقد قعد على المسجد فحتماً ووضع وقفاً على ركبتيه واسند يده
تحت خده وقال ايها الناس اني قائل فاسمعوا من شاء فليؤمن ومن شاء
فليكفر سمعت عن رسول الله يقول اذا مات امير المؤمنين علي بن ابي طالب
واخرج من الدنيا ظهرت في الدنيا خصال الاخير فيها فقلت وما هو الاخير
فقال قل الامانة وتكثر الخيانة حتى يركب الرجل الفاحشة واصحابه يظنون
اليه والله لتضيق الدنيا بعد مكنية الاوان الامرض لم يخجل مني ما دام علي
ابي طالب حي في الدنيا بقية من بعدى علي في الدنيا عوض مني بعدى علي في الدنيا
على ابي علي عظمى على كدى على عروى على اخي وصيبي في اهل وخليفتي في قري
ومخبر عدائي وقاضي ديني قد صممت على في هلمات امري وقاتل مني انخراب الكفا
شاهدني في الوحى واكل مني طامع الاربار وصاحبه جبرئيل مراراً وانها راجعاً
وشهد جبرئيل واشهدني ان علياً من الطيبين الاخياري واذا شهدكم شمس
الناس لا يقتسأون من علم امركم ما دام علي فيكم فاذا فقدتموه فخذوا من
فقوم الاية لهم لك من هلك عن بينة ويحيى من حي عن بينة صدق الله و
صدق النبي صاواة الله عليه واله وعني ابي مخنف قال جاء رجل من مراد

[illegible]

على التخصيل فاما هذه بوقت
وارجاء بانتم على التخصيل
المتضمن اذ كان لا يفرق
ان تعيدوا الله تعالى بالصبر
تحتكم الى

ما قرأه بخط والدي على ظهور كتاب بالشهد الكاظمي على مشرفها السلام
 ما صورته قال سمعت من شهاب الدين بشار بن ملكاوا القمي يقول
 حدثني جمال الدين شرف المعالي بن غياث القمي قال دخلت الى حضرت
 امير المؤمنين علي بن ابي طالب عليه السلام فترتته وتولت الى موضع
 ودعوت وتوسلت فتعلق مسبار من الصريح المقدس في قبائي ففرقه
 فقلت يا امير المؤمنين ما عرف عوض هذا الاضنا وكان الى جانبي
 رجل رايه غير رائي فقال مستهزئا ما يعطيك عوضه الاقاء وترديا
 فانفصلنا من الزيات وجئنا الى الدلة وكان جمال الدين قشمرى الناصري
 مرحة الله عليه قد هبنا الشخص يريدان ينفذه الى بغداد يقال له ابن مائنة
 في قباء وقلنسوة فخرج الخادم على لسان قشمرى قال هاتوا جمال الدين القمي
 المذكور قال فاحذبيدي ودخل الى الخزانة وخلق على قباء امريكا ومنديا
 فخرجت ودخلت اسلم على قشمرى واقبلته فنظر الى نظرات اعراف الكراهة
 فاست

في بعض الايام قد مررت على ذلك مدقة فادانا
 غفيرة فظننت انه قد جاء الغلو بيني وبين بنده
 فاقول ان الشهيد قتل فرجنا الله العزير فقبل
 هذا حتى قد مررت بصدرة فوجدت ان يكون ذلك
 الاصح فلما وصلت الى الحضرة الشريفة وجدت
 ذلك الاصح فقلت له في عيانه كالحسن ما يكون
 شكرت الله تعالى عن ذلك وهدد والدي عن
 هذه الرواية فان كان
 يقول من جملة كلامه كتاب
 لا يجاء وكيف لي ان اجد ما مشيتمني

ما يقصص على حقه وكان كبريا
 ما يقصص على حقه وكان كبريا
 ما يقصص على حقه وكان كبريا
 ما يقصص على حقه وكان كبريا

وكان قد وفد الى الف الروم
 وكان قد وفد الى الف الروم
 وكان قد وفد الى الف الروم
 وكان قد وفد الى الف الروم

في بعض الايام قد مررت على ذلك مدقة فادانا
 غفيرة فظننت انه قد جاء الغلو بيني وبين بنده
 فاقول ان الشهيد قتل فرجنا الله العزير فقبل
 هذا حتى قد مررت بصدرة فوجدت ان يكون ذلك
 الاصح فلما وصلت الى الحضرة الشريفة وجدت
 ذلك الاصح فقلت له في عيانه كالحسن ما يكون
 شكرت الله تعالى عن ذلك وهدد والدي عن
 هذه الرواية فان كان
 يقول من جملة كلامه كتاب
 لا يجاء وكيف لي ان اجد ما مشيتمني

ما قرأه بخط والدي على ظهور كتاب بالمشهد الكاظمي على شترها السلام
ما صومته قال سمعت من شهاب الدين بندار بن ملكدار القمي يقول
حدثني كمال الدين شرف الملحان بن غياث القمي قال دخلت الى حضرت
امير المؤمنين علي بن ابي طالب عليه السلام فترتته ^{فترتته} وتقولت الى موضع ^{الموضع}
ودعوت وتوسلت فتعلق مسبار من الضريح المقدس في قباني فخره
فقلنا طيبا لاميير المؤمنين ما عرف عوض هذا الامانة وكان الى جانيه
رجل رايه غير راي فقال ^{لمستتر} يا ما يعطيك عوضه الاقياء وترديا
فانفصلنا من الزياره وجئنا الى الدلة وكان كمال الدين شتمري الناصري
مرحمة الله عليه قد هيا الشخص يريدها يغذاه الى بغداد يقال له ابن مائنة
في مباءة وفلسوة فخرج الخادم على لسان شتمري وقال هاتوا كمال الدين القمي
المذكور قال فاحذ بيدي ودخل الى الخزانة وخلص على قباء امريكا وزياد
فخرجت ودخلت اسلم على شتمري واقبل منه فظن الى نظر اعرفت الكراهة
في وجهه والتفت الى الخادم كالمغضب وقال طلبت فلانا يظن ان مات
فقال الخادم انما قلت كمال الدين القمي وشهد الجماعة الذين كانوا جلاء ^{مير} الا
امر بحضور كمال الدين القمي المذكور فقلت ايها الامير ما خلعت علي انت
هذه الخلعة بل امير المؤمنين خلها علي فالتفت من الحكاية فحكيت له ^{قري}
ساجدا وقال الحمد لله كيف كانت الخلعة على يدي ثم شكر وقال فتبين
هذا الخبر ما حدث به شهاب الدين وكتب احمد بن طائوس هذا الخبر ما وجد
خطه فقلته ايضا وجدت ما صومته من العم السعيد رضي الله

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

يَا أَيُّهَا الْمَدِينَةُ إِنِّي بَالِيكَ قَالَتِ الْغُلَامَةُ
لِلْمَلِكِ إِنَّ هَذَا الْبَلَاءَ لَا يَكُونُ إِلَّا بِسَبَبِ
مَنْ يَكُونُ فِي الْمَدِينَةِ مِنْ أَهْلِهَا

والله كما يمسحها يا مانع جان غوش میں لیا، منہ پر کل بہت پیار کیا، قہقہہ مسکاتا تھا
عنه کنگا حضرت نے اوس کو دوسو دو کا نام سن بتایا اور ہر جمعہ حقیقہ دینی کو قربانی میں
بج فرمایا وخلق رأسه وأمر أن يصدق بوزن شعيرة فضة موسى
سند اسی چاندیسی توئی فرق میں خلق نکالیا اوس مال کی برابر قرہ برکت سال کو صدقات
نظر میں بتو یا مروی عن علی عن ابنه عن الحسين بن خالد قال سالت ابی الحسن
الرضا عن الثمنینۃ بالوکی منی فقال اما انہ لنا ولک الحسن بن علی هبط
جبرئیل علی النبی بالثمنینۃ فی الیوم السابع علی نانی باب اربعین خالد
روایت کی جو کہ کہ منی ابو الحسن امام رضا علیہ السلام سی پونچھاکر فرزند کسی کا پیدا ہوا تو کونسا
دن ہی خوشی منائی کو فرمایا یا حب جنمیتی کی ولادت فی دایہ ایام کو پیر نہ نشا طویل و کونسا
روز جبرئیل نے خدمت رسول میں تہنیت کو زول انسا کیا یا و امر انہ انیس ہنہ
وکیثہ وخلق رأسه وعلق عنه ووثق اذنه بعد از اسی مبارک
محض کی اس سپر ماہ یکہ کہ نام اور کنیت نام سی پونچھاکر نام رکھو دوسرے پر خوشی و خلق پیر
عقبہ کر و کان کی تہنیت و قال کان لها ذواتان فی القرن الاکبر کان
الثقب فی الاذن الیمنی فی شحمة الاذن و فی الدبر فی اعلی الاذن والذکر
فی الیمنی والثقب فی الدبر فی راوی کہا کہ فرق حسین کی دہنی سمت چوٹیاں میری
اور کان کی سیدی یونی سیدی بائیں گوش میں اور سر پر کچھ تھی حسین جانب راست میری
دائی اور دوسری طرف شقی بنائی مروی عن الحسن بن خالد عن الصادق
کان نقش خاتم الحسن للرحم لله وکان نقش خاتم الحسين لله الخ
ایمہ حسن ابن خالد فی امام رضا علیہ السلام سی روایت کی فرمایا انگلیں گشتہ پر حسین علیہ السلام

[illegible]

[illegible]

قریباً منہ فامول خیر منہ
 دینار عامر بان بچو ملو مہم
 ال داندہ وادن لد فی الجعج
 قال الشیخ غلام صحتہ
 فی نفسی قد صحت علی ان
 ان هذا الشيخ فاقهم منہ
 معانی القرآن لان کنت الحکم
 انی احب ما فادانا الا احب ما
 فانیته فاذا اهلوا فی السجود
 کانت اللہ باقیرین یدیدہ بقرینا
 عشر عشر ویتصدق بہا غنما
 عترة الحسن والحسين انی کما اخصنا
 مجلسی تہی وایان فضیت اور حال شہادہ نام منی علی علیہ النجۃ والسن

فلم یجبه احد ان عباس فی ہما لیکہ سرورانی کی براہ تمام اس جناب فی دروازہ کا
 زہر کی قدم رنجہ کیا تین مرتبہ باب ولایت مآب پر پکاری مگر کسی فی جواب ندیا قال ان
 الحائط ففقد فیہ وقعہ ثانی جانیم پس دیواری بچہ گایا زمین پر چلوس دیا
 میں ہی رفاقت میں بڑا اوکی پاس جاکی بیٹھا ہوتا ہوگا کہ الہ اذہ خرج الحسن
 علی قلعہ غسل وجہہ وعلقت علیہ سبختہ ناگاہ نور گاہ زہر اس کی
 علیہ السلام برآمد ہوئی و نور خاری غیرت صبر و ماہ و ہوی سند پر کیسوی غنیر پر
 تہی قال فہبط السبی یدہ ومدہا ثم ضمہ الحسن الی صدرہ و قبضہ
 وقال ان ابني هذا سيدي شباب اهل الجنة ولعل الله عز وجل
 يصلي عليهما يومئذ فيستبين من المسلمين راوی تہا ہی وکتبی ہی خیر البشر فی
 سیلابی پیار و محبت میں سینہ و سرور لبند قبول کی پہاچی ہی لکائی فرمایا یہ بیاباں
 جنت کا سید اور سرور ہی اوکی اتہدی خدا ملائی کا و گروہ سلسلہ کو حنین لڑائی
 مروی عن الترمذی فی صحیحہ ہر قولہ علی اسماء ابن زید قال فی
 حل السبی ذات لیلۃ فی بعض الحاجۃ فخرج الیہ و هو مشغول علی شئ ما
 ادہی ما ہو ترمذی فی اس روایت کو اپنی صحیح میں زید ابن اسماء ہی مرفوع کہتا
 اوسی کما ایک راگو خدمت رسول میں و اعلی بعض حاجت کی قدم سبکائی جب حضرت
 برآمد ہوئی دولت سراپی معلوم نہیں کیا خیر فعل میں لئی ہی فلما فرغت من حاجتہ
 فقلت ما هذا الذی انت مشغول علیہ ہر گاہ میں اپنی کام ہی فراغت کر چکا
 پوچھا گیا تہا ہی تہا ہی ساتھ ہی خیر الوری کشفہ فاذا الحسن والحسين
 علی و صرکیہ سرورانی کی کر کہو لا تو نور خد اکلا حسن اور حسین علیہما السلام کو دوا

بیکہ الحسن والحسين انی کما اخصنا
 ان هذا الشيخ فاقهم منہ
 معانی القرآن لان کنت الحکم
 انی احب ما فادانا الا احب ما
 فانیته فاذا اهلوا فی السجود
 کانت اللہ باقیرین یدیدہ بقرینا
 عشر عشر ویتصدق بہا غنما
 عترة الحسن والحسين انی کما اخصنا
 مجلسی تہی وایان فضیت اور حال شہادہ نام منی علی علیہ النجۃ والسن
 قریباً منہ فامول خیر منہ
 دینار عامر بان بچو ملو مہم
 ال داندہ وادن لد فی الجعج
 قال الشیخ غلام صحتہ
 فی نفسی قد صحت علی ان
 ان هذا الشيخ فاقهم منہ
 معانی القرآن لان کنت الحکم
 انی احب ما فادانا الا احب ما
 فانیته فاذا اهلوا فی السجود
 کانت اللہ باقیرین یدیدہ بقرینا
 عشر عشر ویتصدق بہا غنما
 عترة الحسن والحسين انی کما اخصنا
 مجلسی تہی وایان فضیت اور حال شہادہ نام منی علی علیہ النجۃ والسن

علیہم کثیر و قد مضی لاجل ان الفضل
 فی باب احتیاج الرضام عند الامور
 فی الامامة و سباق فی احتیاج
 ان جعفری خلفاء زمانہ و اهل بیت
 الاحتیاج بالایۃ الاشراف ہوا فی حق
 فیہ دخول ولد البنت فی ہذا کون

کتابه ففعلهم الطاعة بنحو
الامانة مثل ما وجب للنجاة
بنحو النجاة وقال تعالى لا تحلفوا
العقود من حوله ليعلموا
بهدرهم وبعثهم في سجون
انوارنا وسنت كل نبي
مرجعه وعلما لا تقصر الدارين
تاويلوا نبعوا اسبيلك والارباب
مذاب عدن التي وعدتهم ربنا واهلهم
الابرار وانما واجهم وذرناهم ومن جحد
الكبر وهم السيات وقال ايضا الذين
رباهب لنا من ارضنا وذرناهم في
ولا يبق النبي صلعم في فضيلة وليس اخي
والدعاء بهذه الصيغة منه وذرناهم في
لهم الامانة ويستدل على امامتها بما سواه
الطريقان المختلفان والطائفتان المختلفتان
من غير النبي على امامته الا في حق من ادعت
تلك من قال بالامانة الا في حق من ادعت
فان كانا حقيقين فقد ثبت امامتهما وانما
كانا مبطلين فقد ثبت امامتهما وانما
تضليلهما وجوب القول بامانة ما دون
ايضا لان طريق الامانة لا يقوله مسلم ويستدل
يكون هو النص والوصف والاختيار و
كل ذلك قد حصل في حقها فوجب القول
بامانة ما دون ويستدل ايضا بما قد ثبت
بانهما خرجا وادعيا ولم يكن في زمانها
خبرهما وادعيا ويزيد وما قد ثبت لهما
فيكون تكون الامانة لا في حق من ادعت
ويستدل ايضا بما لا يخفى لاشهر
لانهم اجمعوا على امامته وادعوا
هجرة ويستدل هذا امامان
انه قال ابناي هذان امامان
فاما او قدما والجميع اهل القبلة
طهران البشير قال الحسن والحسين

اسكن نهال وجودي معطري وهو سيد شباب اهل الجنة وحجة الله على الامم
امرته اخرى وقوله قول من تبعه فانتهى مني ومن عصاه فليس مني به
جوان خان بن اوسيري است پر خدا کی حجت عیان بی او سکا حکم اور قول بعینه امری یا
جنسی او سکا طاعت مانی میرا فرمان بجایایابی جواد کی هدایت پر ستر مانی اور خلاف
کر گیا وہ ملت مغنی اور طایق اسلام سی خارج رہیگا وانی لما نظر ت الیه مذکرت
ما یخبر من کلک من الذکر بقدرتی من جب اس فرزند نظام کو سامنی دیکھتا ہوں
جو سخت اور ذلت او سپر کردی کی یا کرتا ہوں فلا یرال الامر به خط يقتل
والتم ظلمنا وعدنا وانا یومئذ جرد و خفاى احدی صیبت او ہمایا یکا تاکہ نہ برخاستی
شہید کیا جائیگا فقید ذلک تمکلی للکلا لک و السبع الشداد بوقر و شہید
کل شیء و یحیی الطیر فی جوا السماء والنباتان فی جوالما و اسکی غم اور ماتمی
جلد فرستی و ادبکا و لکی زمین اور آسمان سی اشک خونیں ہینگے سب مخلوق و نیا نالاد
شون کرنگی حتی مرغان ہوا مایان دریا تریستی زمین کی زمین بکا کہ تم حینہ
یوم تقسی العیون و من حزن کلک لم یخزن قلبه یوم تحزن القلوب
جواد سکی شہادت سی روئیکار وہ روز قیامت بتلاسی رفت ہر نگار جواد سپر حزن و
الاسی فرما و چائی گا جس دن ساری قلوب عین ہوگی کوئی اندوہ نہ پاسیگا و من زکرت
فی لعمریہ یکتب قد مہ علی الصراط یوم قیل فیہ الاقدام جواد سکی مرتبہ
سفر پر زیارت کر فی جائی گا کہ فرشتہ کو اسکا قدم عبور صراطی تشرش میں نہ آئیگا
مرفی عن الدنای فمندیہ عن عبد الله بن شداد عن ابيه قال خرج
حکیمہ امر رسول الله صل الله علیہ و آلہ فی احدى صاوقی العشاء و هو

طهران البشير قال الحسن والحسين
فاما او قدما والجميع اهل القبلة
انه قال ابناي هذان امامان
هجرة ويستدل هذا امامان
لانهم اجمعوا على امامته وادعوا
ويستدل ايضا بما لا يخفى لاشهر
ففي ان تكون الامانة لا في حق من ادعت
خبرهما وادعيا ولم يكن في زمانها
بانهما خرجا وادعيا ولم يكن في زمانها
يكون هو النص والوصف والاختيار و
كل ذلك قد حصل في حقها فوجب القول
بامانة ما دون ويستدل ايضا بما قد ثبت
بانهما خرجا وادعيا ولم يكن في زمانها
فان كانا حقيقين فقد ثبت امامتهما وانما
كانا مبطلين فقد ثبت امامتهما وانما
تضليلهما وجوب القول بامانة ما دون
ايضا لان طريق الامانة لا يقوله مسلم ويستدل
يكون هو النص والوصف والاختيار و
كل ذلك قد حصل في حقها فوجب القول
بامانة ما دون ويستدل ايضا بما قد ثبت
بانهما خرجا وادعيا ولم يكن في زمانها
خبرهما وادعيا ولم يكن في زمانها
فان كانا حقيقين فقد ثبت امامتهما وانما
كانا مبطلين فقد ثبت امامتهما وانما
تضليلهما وجوب القول بامانة ما دون
ايضا لان طريق الامانة لا يقوله مسلم ويستدل
يكون هو النص والوصف والاختيار و
كل ذلك قد حصل في حقها فوجب القول
بامانة ما دون ويستدل ايضا بما قد ثبت
بانهما خرجا وادعيا ولم يكن في زمانها

السلام واما في الحديث الثاني في ابي سفيان عن ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الثالث في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الرابع في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الخامس في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له

حَامِلٌ حَسَنًا مُّحَدَّثٌ ثَنَانِي فِي ابْنِي سُدْسِي رَوَيْتُ كَيْ هِيَ كَرَّ عِلْدِي بِنِ شَدَاوِي بَاكِي
 زَبَانِي يَهْ عِبَارَتِ كَيْ هِيَ كَلِمَةً رَسُوخًا نَارًا عَشَاكِي وَاسْطَى بَرَابِئِي حَسَنٌ مَّجْتَبِي كَوْنُ عَشِي
 بِنِي سَجْدِي بِنِي مَقْدَمُ مَرَّيْنِي فَوْضَعُهُ مَحْرَابِي قَدِيمُ الزُّرْبَا يَابَا دُوسُ فَرْزَكِي
 بَرَابِئِي بَرَابِئِي شَمَّ كَثِيرَةً لِلصَّلَاةِ فَضْلِي قَبِيحٌ بَيْنَ ظَهْرَانِي صَاوَتِهِ بَعِيدَةٌ
 فَاطَمَةُ لَهَا كَثِيرَةٌ الْأَخْرَامُ كَيْ نَارُ شُرُوعِ كَيْ حَبِيبُ سَجْدِي مِينَ هَكَكِي تَوْهِيْتِ دِرْغَكِي
 قَالَ آبِي فَوَقَّعْتُ مَرَّيْنِي فَادَّاهُو الصَّبِيحِي هَكَكِي ظَهْرِي مَرَّيْنِي سُولِ اللَّهِ وَهُوَ يَشَدُّ
 وَجَعْتُ إِلَى السُّجُودِي رَاوِي كَتَابِي زَبَانِي وَالْهَدِيرِي عَنِّي كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 نَاكَاهُ أَوْسُ طِفْلِي كَوْنُ شَيْخِي خَيْرِي رَسُوخًا وَكَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 قَضَى مَرَّيْنِي اللَّهُ الصَّلَاةُ قَالَ النَّاسُ يَا مَرْيَمُ سُولِ اللَّهِ إِنَّكَ سَجَدْتَ بَيْنَ
 ظَهْرَانِي صَلَوَاتِكَ سَجْدَةً أَكْثَرَتْهَا مَقْدَمِي أَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 تَعْبَسِي مَرَّيْنِي كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 طُولِي يَابَا حَسَنًا كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 اِتْرَانَهُ نَهْرِي كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 إِلَّا كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 اسْ سَعَالَتِي كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 بَخْشِي نِي نِي كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ كَيْ
 يَوْسُفُ بْنُ الْجَرَّاحِ عَنْ رِجَالِهِ عَنْ حَدِيثِ بْنِ الْإِيمَانِ قَالَ بَيْنَمَا مَرُّوا
 عَلَى حَبِيلِ أَطْنَةِ حُرِّي أَوْ غَيْرِهِ وَمَعَهُ أَبُو بَكْرٍ وَعُسْرُ وَغُثْمَانُ وَعَلِيٌّ وَغَيْرُهُمْ
 مِنْ الْأَنْبِيَاءِ جَرَيْنِ وَالْأَنْبِيَاءِ وَالْأَنْبِيَاءِ حَاضِرٌ لَهَا الْعَدِيَّةُ وَحَدِيثُهُمْ

واما في الحديث السادس في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث السابع في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الثامن في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث التاسع في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث العاشر في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له

السلام واما في الحديث الثاني في ابي سفيان عن ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الثالث في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الرابع في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له
 واما في الحديث الخامس في ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال لا ايمان لمن لا ايمان له ولا طاعة لمن لا طاعة له

[illegible][illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

ارشاد الهی شکی نداشتی ای پسر واده فاطمه زهرا که خدمت من قدم رگبتی ساری احکام منزل او
 سانس بیان کنی کلاماً دخل حلال و جده عند هاکم بالمشیزیل فیکما لهما عن
 ذلک فقالت من وکذک الحسن همیشه ایسا بود که تا خانه الهیبت بن اسکا حراجا
 ایدن علی علیه السلام فی زبان بول می و حق کی خبر نین بود چها تها ری پاس یہ بیان
 کہا تھی چھین جو اید یا فرزند سعادت من حسن مخفی کنی کہیں و او یہ مکاشفہ جای تعجب او
 غریب نین فیجی علیہ السلام یوما فی الدار و قد دخل الحسن و قد
 سمع الوحی فامر ان یلقیہا الیہا فارفع علیہ ایک روز شاہ لافنی و اسلی
 دریافت باجر کی عقیب حجاب پوشیدہ رہی چیب حسن نیز قبا سجدی گہرین وارو ہوئی
 صحبت پیغمبر جو قرأت دمی بائی تھی ضبط کر لای بوج حضور پر خاطر اقدس کی علم الہام
 نصیر بطنای ارادہ کیا سلطان سابق افادات فرمایں و الودہ ماجدہ کو سب عادت
 سنائیں ایسا رغب کا اثر و ہام ہو کہ زبان کو طعن یاری کا کلام نہ فرما چھینا
 من ذلک فقال لا تجھین یا امناہ فان کبیرا یسمی و استیسمی فقہ
 او فقیہہ جرمہ نوش پیاڑہ راست بولی تعجب نہ کرو ای مادر جو منی لب شہولی بدشتی گزیر
 سعادت فی جو کو کو چ کیا بھی فراموشی کال مثال پر حلاوب و یا فخر علی علیہ
 السلام فقہلہ و فی روایۃ یا امناہ قل سبحانی و کل لسانی لعل سیدنا
 یسرا فی پس شاہ اولیا کی گوشہ فخاصی قدیم نذر رب یا امام حسن کی پیشانی کا بوسہ لب
 سینہ سی گایا دور و دوسری روایت میں آیا کہ سبط بنی فی بیتا یا امامی مادر ہر این پر
 قلت بیان از دست کی زبان کا سبب ہی پر دیکھا جانا از زبان جو بزرگوں کیا گیا کہ
 وہ مکاشفہ طلب ہی فی ہجیم الطیرانی یا سنا دہ عن ابن عباس قال

ما دخل اصبعي في البصية فخرج
في فيه قال فظن اني مرهول الله
القوم قال و حسن بيني وبينه
صدقه قال الرجل صدقه قد مرها
بالحق من ثم قال هذا هدي تام
بالله اعلم الاخرى و ذكر ان رجلا اذ
بجنته و سروى عي ابن

كان الحسن وعيسى ابنيه اصغر الامينين
ظاهرة في معالم الدين وهيون عليه عهدا مشهورا ووصيته
بالعز في دوقته وصفت قاتله وبنه
ظاهرة في معالم الادب وقد نقل
اللكمة والااداب وهو
هذه الوصية جمهور العلماء

[illegible]

عن شاهد
الشاهد فيقول الحقبة زاماد
الفرقة فيقال غلام كان وصيه
لدينا وهو يثمن عن رسول الله
صقلت اخبرني عن شاهد وصيه
عقال نم اما الشاهد فيقول بالحقبة
فيقول القيام اما سمعت يقول بالحقبة

والله اعلم
بما لا يعلمون

کما غلبت ساسین جیام جانن بود و فتحی که جانب السیر کاذا امیر المومنین علیه السلام
 پیش سر آمدنی جو پرده پڑتا او کی ساسنی سی او تدا دیا بختاری بخیاره امیر المومنین علیه السلام
 بیٹی و کینه دیا فقال علیه السلام تعرفونه قالوا بجهنم هذا امیر المومنین
 و کتمه انک و الله حقاً و الامام مرتب بعد حضرت زین کما تنسب بها که علی مرتبه
 علیه السلام بنی خاصین بودی که برحق سید و میا شاه اولیا اینی تم خدا کی ولی او کی بعدا
 بدی ہو پیشوای است جانشینی سرور انبیا ہو و کذا را بینا امیر المومنین بعد
 موقوفه کما امر ابو ابا بکر رسول الله فی مسجد قبا بعد موقوفه بدی است
 کرامت سی همین نایب بود فی نظم القیام کی بعد مات کی حیا و کما یاتها شکست فی کما
 محبت کبریا پس از وفا کی فقال الحسن و یحکم اما سمعتم قول الله عز وجل
 و لا تقولوا لمن یقتل فی سبیل الله امواتاً بل حیاء و عند ربهم و لاکن
 کتمه و ان امام حسن علیه السلام فی ارشاد کیا دای او پر تباری فهم کی نقصان سی انین
 مناسبتی قول خدا که جوابت سی قرآن کی ترجمان سی فاذا انکارت هذا انک فقیه قضا
 فی سبیل الله ما تقولون فینا قالوا امنا و صدقنا یا رب رسول الله
 جب یہ کیت نازل ہی حقین او کی جو شہیدین تو ہماری و اعلیٰ کیا کہتی ہو کہ برگزیدہ
 جمیعین بسبب فی اقرار صدیق کیا کہ جمیعہ سی اغیر نہ پیغمبر خدا و سی عز الصادق
 علیه السلام قال قال بعضهم للحسین فی ربه الله الشاهد من معاویہ
 کتاب خراج من حضرت صادق علیه السلام سی روایت کی سی فرمایا بعض صحابہ فی انما
 حسن علیه السلام سی شکایت کی ہی افسوس یہ شدت بیعت اعدا سی او شاقی ہو کوئی
 راحت نیامین نہیں پاتی ہو فقال علیه السلام کلاماً معناه او دعوت الله

[illegible][illegible]

Handwritten notes on lined paper:

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

مقتول او مسوم و قتل في
بينه وصفته علمنا الا
بملكه الشكر ايا ما من اجل
جدى من قول الله الانزل
قوله ان قال خطبة طويلا
فمنعه الصرة فقد رماة
على النبر خرا دا الكلام

مجلس قس قتي بر و یا فضیلت او و حالا شهاد امام حسن مجتبی علیه التحیة و لشنا

عليه السلام بالدين ابيه وهو متوجع
لشيء قال الماطن الحسن بن علي
منه من عني زبدون
ما نزل الله معاوية بن خنيس
لشيء ابعوث اهل بيته من هؤلاء
والله لان اخذ من معاوية عهد
واصله في اهل بيته من عهدي
بدا فله لو خالف معاوية لاخذ
خير من ان يقتله واذا اسلمه
سنة على ما علمنا من احواله
يا ابن رسول الله شريكك
منا والميت قال قلت تراء
بينهم وعقبه عن ابي
الذي قال الماطن الحسن بن علي
منه من عني زبدون
ما نزل الله معاوية بن خنيس
لشيء ابعوث اهل بيته من هؤلاء
والله لان اخذ من معاوية عهد
واصله في اهل بيته من عهدي
بدا فله لو خالف معاوية لاخذ
خير من ان يقتله واذا اسلمه
سنة على ما علمنا من احواله
يا ابن رسول الله شريكك
منا والميت قال قلت تراء
بينهم وعقبه عن ابي
الذي قال الماطن الحسن بن علي
منه من عني زبدون
ما نزل الله معاوية بن خنيس
لشيء ابعوث اهل بيته من هؤلاء
والله لان اخذ من معاوية عهد
واصله في اهل بيته من عهدي
بدا فله لو خالف معاوية لاخذ
خير من ان يقتله واذا اسلمه
سنة على ما علمنا من احواله
يا ابن رسول الله شريكك
منا والميت قال قلت تراء
بينهم وعقبه عن ابي

فَقَالَ أَسْكَتُ فَإِنَّهُ أَهْلُهُ مِمَّا صَنَعَ لَوْ لَا مَا صَنَعَ لَكَ أَنْ أَهْرَ عَظِيمُ ارشاد فرمایا
ای زبانی تمام فی بدرستی که و بهت ایچمی عالم احکام تهی جو مناسب جانا و بی عمل لای
صلح کنیسی سفاست شای اگر ملاط پرده راضی نهوتی تو جان و مال خلق بهت موقوف
پس ای حاضران بریم عزاد بجای تنی ساقب اور مراتب علیا کونست ای سولای امام متناکی خدایت
پچانای سلوک کی محبت خدا و اسطی رفاه احباب قوت ایمان سی جانا یاند اصحاب اور محبت کی
گوش کر و بنای سوگوری بین مصروف مال و خر و ش بهر فطر ملول فده اب آیا وقت زاری
فریاد این پیشو محمود سی کرو ماتیم حسن + ایضا جان و ش جان لر و خر و شمع خوش بجا
تجملو فان بر طعنه زن + اس غمر بین روح شاه خف بقراری اتربی سیر شک فاطمی داری
نیاب بین رسول نواسی کی و اسطی تنیت اخرنی کا بهر غلذ کاجن + ناظر تهی کانی بی
دو نو جهان بین + راضی خدا کی داست به خوشن و خجتن

ذکر مصیبت او و شهادت ایل عیال امام حسن مجتبی علیه السلام و
لب شمعان زلال خون و دلال و شسته گان مایه اندوه و استیصال جرمه و شاپان
زهر بلا و سیر پویشان جانته تسلیم و رضا و فدا کیشان سلسله نصیبت و ماتم و در ایشان
دوره غم و الم حاتم بیان حسرت خام و سوختن مضمون شوهر کن منی چهل کانی و در طلیعه قیامت که
اس کفایت بین زبان و دهن پر لاتی بین که مدام قیح خنج نیانی می آید الام حریان بزم حلقه کو
بد خوش که تابی او و دستای لشکرم کو خندان شوق دوره و در خراب سی خرافت کاسه خوش پالیز
فوش بین بختیاری کسی کی خراب میامانی بین روزه کشانی کو شیر لایل ازین طریق افکار و دلکش کا
شبی فی جمیع زندگانی می روزه و عدوه وصال بین الزان گرسنی او و شمعنی کافره چها کسی فی شبیه سیم

[illegible]

قال الشيخ تفتيحه والكر و...
 والبرود بغيره ثم حاد في
 كلامه فقال اما ما خلق الله
 من خلقه مما ونيه ان يخلق بعد
 ذلك بما يقتضيه الناس
 فقال يا ابا عبد الله انزل فقد
 كلف ما جرى فقول قسبنا
 عن ابي جعفر العبد بن فضال
 ان رجلا من اهل البيت
 قد دخل في ذلك الحسين بن علي
 فذكر رجل بن ابي طالب فقال
 جالس فلما بلغ ذلك الحسين بن علي
 يا ابن الزنا فادانت فقال لستم بهذا
 فدخل على الحسين فقال لستم بهذا
 فقال له شيئا فقال وما عسيت ان اقول
 فقال يقول ما شاء وفعيل ما شاء
 على بن ابي طالب فقال ما عسيت ان اقول
 عقصا قال قلت للحسين بن علي بن ابي طالب
 رسول الله لم ادمت ما فعلت يا ابي
 فقال ما فعلت ان الحق لك وقد فعلت يا ابي
 فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 اما ان قاما او قد فعلت بل قال فاما
 من الله فاما من الله صلى الله عليه وسلم
 اني قد فعلت ما فعلت يا ابي
 اولئك طاروا بالحق في ابي ابي طالب
 اما من قبل الله فاما من الله صلى الله عليه وسلم
 راق فيما انتم من بهاد في ابي طالب
 وان كان وجه الحكمة فيا انتم ما
 الا تخرج للضرر ما خرق المصيبة
 العلم والامام البدار منكم
 فله لا يشبه وجهه عليه السلام
 فوضي هكذا انا منكم
 وجه الحكمة فيه ولا في
 لما انتم من شيتنا على وجه الانبياء
 احد الا قول قال الصدوق

ذكر اربعة خوارج من شهر ربيع الثاني
 كرسا بريح فاني باني بلا ياتوه باءه ملاك سي بصر الا يا بركاه ساقى در وبلا في سوكا كلا با يا بركاه
 ابو خاك بر بهايه وصبو كشي بين دست جور وبنكاي ده عاشق ووش بين لذت صدق وفاكي
 ايك سر دار بده عرفان يي ايك باكو ب عرصة ايتان يي امام حسن عليه السلام كي دل و جا بركاي
 كشي بوي امام حسن عليه السلام پارس كي ماري زير جده دل خمر ترشي بر يي شج مرفي عير
 الصادق عليه السلام عني اباؤه ان الحسن قال لا اهل بيته ابي اموت
 بالسلام على مات رسول الله قراب خراج بين حضرت صادق اورا كي اباي كرام
 السلام رايت كي يي كه امام حسن عليه السلام في ابي الهيثم سي بر عمارت كي يي عفرين بر جيا
 بين شهيد كيا جا ونگاه چيكه رسوخد اسسوم هو كي دگر دري صدره پاو نكا و من يقيل ابي
 قال امرتني جعدة بنت الاشعث بن قيس فان يدهش اليها ويا امرها
 من ذلك اقرباني بوجهه ناهمانني افت بهمان يي انكي جوابه يا ميري زوجه جعدة بنت اشعث
 دست بخاير انكي قريب يي مني اما دستم كي جاينكي اشاره دشمن يي همي زهر قابل پلا شيكي
 قالوا اخرجهما من منبرك وباعد هاهن نفسيات عرض كي اوسي ووتخاير
 سر كذا بني جان پر محنت اور مصاحبت سي و دكره قال كيف اخرجهما وكم تفعل
 شيئا وكونا اخرجهما ما قبلني غيرهما وكان اما عذر عند الناس فرما كي
 او سوكا لدون جبك ضرر بچاقي زير بون اگر مني گوسي ما بر يي سياتو ساي او سوكا نو كي
 ما ريكاه پير الزام كي گناه دهم بر ييكاه خلق بين منير ظلم بنام كيا قمانه هبت الايام
 ختم بعث اليها اما الاخيصة وبعث اليها بان يعطها مائة الف درهم
 ايضا ويزوجهما من يي يي بوي ن دگر دري كجدة كوست ساز و مال راكيا

ان رجلا من اهل البيت
 قد دخل في ذلك الحسين بن علي
 فذكر رجل بن ابي طالب فقال
 جالس فلما بلغ ذلك الحسين بن علي
 يا ابن الزنا فادانت فقال لستم بهذا
 فدخل على الحسين فقال لستم بهذا
 فقال له شيئا فقال وما عسيت ان اقول
 فقال يقول ما شاء وفعيل ما شاء
 على بن ابي طالب فقال ما عسيت ان اقول
 عقصا قال قلت للحسين بن علي بن ابي طالب
 رسول الله لم ادمت ما فعلت يا ابي
 فقال ما فعلت ان الحق لك وقد فعلت يا ابي
 فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 اما ان قاما او قد فعلت بل قال فاما
 من الله فاما من الله صلى الله عليه وسلم
 اني قد فعلت ما فعلت يا ابي
 اولئك طاروا بالحق في ابي ابي طالب
 اما من قبل الله فاما من الله صلى الله عليه وسلم
 راق فيما انتم من بهاد في ابي طالب
 وان كان وجه الحكمة فيا انتم ما
 الا تخرج للضرر ما خرق المصيبة
 العلم والامام البدار منكم
 فله لا يشبه وجهه عليه السلام
 فوضي هكذا انا منكم
 وجه الحكمة فيه ولا في
 لما انتم من شيتنا على وجه الانبياء
 احد الا قول قال الصدوق

حسن دينار واطلاق الثانية تسعة واربعين دينار واعطاني الثالث ثمانية واربعين دينارا فقال عثمان ومن لك بمثل هؤلاء الفتية اولئك طغوا العلم فظلموا حمار الحكمة والبير الصدوق رجع الله عنه اي قطعوه عن غيرهم فظلموا من يقطعوه لا ينفعهم يوما

جلس عتي في ايات فضيلت اورحالا شهيد امام حسن بن علي النخعي وثمنا

ويكون ان يقروا فطما واحل بناء البذرف والا يحصل الخرج

انعام منہ طلبت الاکرام
 من مصلحت فاندفعوا طلوع
 یوز البیض الکبیر فکما
 الفلفل الصغیر فکما
 فاستحق جالتا فقال من
 انصفک انت مستقال
 لہ الفقر فاطرقا
 راسه الی خادمه وقال
 فاحضر ما عندک من موی
 فاحضر خسته الیک
 اذ فیها الیہ ثم قال لہ
 یجئ هذه الافاق
 فاحضر ما عندک من موی
 فاحضر خسته الیک
 اذ فیها الیہ ثم قال لہ
 یجئ هذه الافاق

جو کہ اوٹھائی ہو اور اپنا علاج مرض نہیں فرمائی ہو فقال یا عبد اللہ بنا ذا علاج
 الموت بونی ای بندہ خدا نہیں جانتا ہی مذاوی موت کس چیز ہی ہو سکتا ہی قلت اننا
 لله واننا الیہ راجعون ثم التفت الی فقال او سدم تأسف ہی جی رونا آیا
 فقرہ اما نہ زبان پر لایا پھر وہ سرور میری طرف متوجہ ہوئی آواز دروڑا کہ منعیف کلکلی
 والله لقد علمت ان الله ان هذا الامر یلکک احد عشر اياما
 من ولد علی وفاطمة ما مالا الا مسموم او مقبول ثم خدا کی عذرا پریشان سول
 ہماری سانسہ کیا اچھی ہی مصیبت ساری فرزند ان علی اور فاطمہ کی اپنی حیا ہی نہ چھپا
 کلا جائیں خواہ تلوار اور خنجر ہی کل کٹوائیں ثم مری ففت الطست و بکی قال ثم
 انقطع نفسه واصفر کونہ حتی خشییت حکیتہ بعد اذان وہ طشت پر خون
 اوٹھایا اور شاید خادم فی سرمہ میں بھیچا یا دوسری بیار کا طشت بہر گاہ اوٹھ کر کی اسٹیج
 ملاحظہ کو بر سر اور نکلا ہجوم او سپر ہو جاتا ہی اگر علامت صحت کی اوس میں پانی ہرین تراختہ
 علاج ہی دلو ہلوائی ہرین اور جو تھو او فاسد سی قرینہ لاکت خیال بن گذر تائی تو کچھ
 تشویش سی چین نہیں پڑ تائی مرنجو کا خم ہر دم ہمتی ہرین مذکور علیل کی سو کلام نہیں
 ہرین امام حسن علیہ السلام کی شتر بہائی اور نو نہیں تندرہ او لادہ ہرین نان سکوحہ اور
 اور کینزین فراہم نہیں کہ ہجوم و سوسہ مرگ سی اوس مظلوم کی سبب مصروف خزن و تلم
 زینب خاتون اور ام کلثوم مانڈ پر او پیر غریب قرار و زات بستر براد کی اپن بیٹی خود
 خواب ہی بربار اندیشہ موت اور زینب سی دائرین مارگی رو تین علامت روید کی شاہ
 میں حسرت سی جان کہوتین و بختی ہی پارہ ہی لکی ہر ایک بی بی کا حال خیر ہو چاروں
 جمع ہوئی حتی چو کاشو ہر ایک کی ایک بی دوسر کو سخت جگر دکھائی تا دہ قاسم اور زور و ج

اقتبت باطلی منی مالک خضبت جان الامامین
 منہ مطلقا و جادہ بعض الاحزاب فقال
 ما فی الغزاة فوجد فیہا عسرون الف وینار فہا
 الاعراب فقال الاعراب یا مولای الی کثیر فہا
 یطاعہ وانشرہا حتی فاشاء الحسن
 قال خضبت ریح فی الی جاء والامل تجوز قبل
 السوال انفسہ بخوف طاعہ ووجہ من دیکر
 البحر فقل بالکمال الفاضل من بعد فیہ خجل منہا
 ابو جعفر النعمانی عن ابن العابدین قال کان السیاح
 اذ انما اوقات فقال رابن دہر وانا لله فہر
 المنار فی دار الی جنب دارک منہا انک
 انما اشتری دارک ثم ان الله صرہا علیہم
 عن ابن عبد الله علیہ السلام قال الحسن بن علی
 معاویہ جلسا بالخیار فقال معاویہ یا ابی
 محمد لطف ان رسول الله کان یصلح النخل
 فہل عندک من ذلک قال ہا فان شیتہ
 نہ حصون انہ کا یضیف عندک مای شیہ
 ولان السماء فقال الحسن ان رسول الله کان
 یضی یلا وانا الخیر عندہ فقال معاویہ
 فی هذه النخل فقال الحسن ان رسول الله کان
 یضی یلا وانا الخیر عندہ فقال معاویہ

خبری علی و ابی ترکت ہر شخص را کہ نام

ثم صعد الدب فبسطها فقال والله
 لم یضی الدب فبسطها فقال والله
 لم یضی الدب فبسطها فقال والله
 لم یضی الدب فبسطها فقال والله

[illegible]

[illegible]

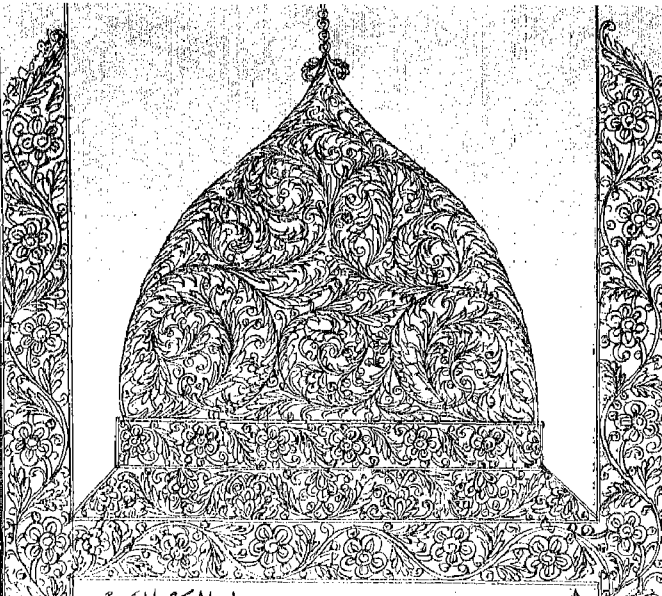
مَا قَالَ بَعْضُ حَاضِرِينَ صَحَبَتِي كَمَا اِيْضًا يَزِيدُ رَسُوْلُهُ اَمْرًا مِّنْ خُصِي بِكَارَتِيْ هُوَ اَوْ مَوْجُوْدَةٌ
 عَالِيْ اَوْ قَرَابَتِ بَعْضٍ عَزِيْزٍ مِّنْ هُمُ اَمْرًا مِّنْ شَانِ مِّنْ وَمَا يَنْطَلِقُ عَنِ الْهَوَىٰ فَاِنْ
 كَمَا هِيَ جَعَلَتْ كِيَّ عَنِ مِّنْ نَّمِيْنِ فَرَمَا اَوْ رِيْ شَرَفِ الْعَدُوِّ تَكْوِيْدًا هِيَ وَقَدْ جَعَلَتْ
 حُجَّةً مَّاشِيَةً وَقَدْ قَامَتْ رِبَاكَ مَالًا ثَلَاثَ ثَمَرَاتٍ حَتَّى التَّعْمَلِ
 وَالتَّعْمَلِ بَسْمَ دَفْعِ هَامِيْ سَيَادَةِ كَبِيْرٍ جَاكِيْ جَعَلَتْ هِيَ خَدَاكِيْ رَاهِ مِّنْ تِيْنِ بَارَانِيْ
 مَتَى جَعَلَتْ هِيَ دَفْعِ لَهَا هَامِيْ + فَقَالَ اِنَّمَا اَبْكِيْ لِحُضْرَتَيْنِ هُوَلِ لِلطَّلِيْعِ وَوُتِيْ
 الْاَحْيَا اَشْرَادُ فَرَمَا اَوْ دَسْبَسِي رَتَّ اَوْ زَارِيْ كَرْتَا هَمُوْنِ اِيْكَ اَنْدِيْشَةُ رُوْمِيْشَرِ
 دُوسَرِيْ صَدُفِ فَرَاقِ عَزِيْزٍ وَاجَابَ سِيْ تَرْتَا هَمُوْنِ ثُمَّ وَصَّى اِلَيْهِ بِاَهْلِهِ وَوَلَدِهِ
 وَتَوَكَّلَاتِهِ وَمَا كَانَ وَصَّى اِلَيْهِ اَمِيْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ جَدِيْنِ اَسْتَحْلَفَهُ وَاهْلَهُ
 لِمَقَامِهِ وَسَلَّمَ اِلَيْهِ اَسْمُ الْاَعْظَمِ وَمَوَادِيْثِ الْاَيُّبِيَاءِ اَلَّتِي كَانَ لَمِيْرُ
 الْمُؤْمِنِيْنَ سَلَّمَ اِلَيْهِ پَهْرِيْ الشَّهَدِ كُوَانِيْ وَصِيَّتِ سَانِيْ اَوْ رَاوِيْ وَعِيَالِ وَاولَادِ
 وَطَلِيْ نَامِ بَامِ مَفَارِشِ فَرَمَانِيْ تَبَرَكَاتِ اِنْيَا وَاصِيْنَا جَوَاشِيْ اَوِيَانِيْ سَوِيَا تَمَا اَوْ كُوْدِيْ
 اَسْمُ اَعْظَمِ اَوْ رَعِيْلِ اَمَامَتِ مَوْرُوْتِيْ حَضْرَتِ رَسَالَتِ سِيْرُوِيْ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ قُلَانِيْ
 اَوْصِيَّتُكَ يَا حَبِيْبِيْ مِمَّنْ خَلَقْتُ مِّنْ اَهْلِيْ وَوَلَدِيْ وَاهْلِيْبِيَّتِيْ اَنْ تَصْنَحَ
 عَنِ مُسِيْبِيْنِهِمْ وَتَقْبَلَ مِنْ مُّحْسِنِيْنِهِمْ وَتَكُوْنُ لِمُسْتَحْلَفَا وَوَالِدَا بَانِيْ سِيْرُوِيْ
 يَا حَبِيْبِيْ مِّنْ تَمِيْنِ عَالِيْ كَرْتَا هَمُوْنِ جُزْنِ وَفَرْزِ وَاجَابَ رَكْتَا هَمُوْنِ اِيْ پَهْرُوِيْ تَجْمَانِيْ
 شِيْرُوَارِيْنِ عَمْرَاتِ مِّنْ خِيْدِ حَضِيْفَةِ خَمْرُوْدَةِ اَشْبَارِ جِيْنِ اَنْ سَكِيْ بَقِيْرِيْ مِّنْ وَارْتِ اَوْ
 سِرْ سَرْتِ رَهْمَانِيْ اَوْ لَوَاكِيْ شَالِيْ پَرُوْشِ كَاوَكَبِيْ سَهْمَا اَخْلَا سِيْ بَدَكَ اِنْ سَاوَاتِ كِيْ
 دُرْ كَنْدَا پَهْرُوِيْ كِيْ بَهْلَانِيْ اَوْ حَضَرَاتِ پَرِ نَظَرِ عَطَا كَرْتَا بَسْمِ سِيْرِيْ اَلِيْسِيْ كِيْ مَالِكِ اَوْ فَرَاوِيْ

[illegible]

ہوا وری ویر جو کہ ری تو سوسوم نہر خانی آہستہ سی دبا لیا و فقیر ب الحسن اذ تکل
 الی قیمہ فقال علیہ السلام لہ پس امام حسین علیہ السلام فی انہا کان بہا کی
 دہان مبارکہ پاس رہا اوس حضرت فی کمال تقاہمت میں خان یاس کو یوں کہا
 قال لی ملک الموت ابشر فان الله عنک راض وجعلک شافع فابشر
 مجوسی گو یا ہی دل خوش ہو کہ خدا تیری راضی ہی اور تہاری جد نہر گوار شافع محشر امدا و جہا
 میں کافی ہی پس وہ رکین اور کعبہ یقین امام حرم فی طرف قبلہ ہاتھ پر پہلائی کلمہ شہاد
 اور ذکر خدا و ساجد نہ بان پر لای جان شریف فی تن لطیف سی سفارت کی و الی انک
 دیا سی خلد بین کی راہ لی فکما اقبض الحسن علیہ السلام و وضع علی سرہ شہید
 و انطلق بہ الی مصطفی رسول اللہ الذی کان یصلی فیہ علی المنابر سنہ
 روایت کی جب امام حسن علیہ السلام فی شہادت پائی ہی الامم فرما و زاری میں مصطفی
 پجانی ہی جنازہ کو ادھار لیا قربانی لکی نہ لایا کہ نہ پنا یا تابوت میں لایا یہ سب غریب و
 اکی چھی ہاتھ لگایا دھوم اور ہجوم عام سی مصلا میں جہاں غیر شہادت پر نماز پڑھتی پنجایا افضل
 علی الحسن علیہ السلام نماز کو ساری مرد و عورت ابھڑت اوس میں صحابہ جمع ہوئی اما
 حسین علیہ السلام کی ہر اہل جملہ برادران اور سارے عزیزان توجہ معاولہ رہی فلما ان اقبل
 علیہ فادخل المسجد ہر گاہ در و در اسلام سی فراغت کی لاش نورانی کلمہ طیبہ
 پڑھی اور ثانی تابوت روضہ رسول اللہ میں رکھا جہاں نہ رو و بدل فی این محل میں ہر بار
 وقال لہ علیہ السلام تزوج ہاتین و تحسبین امراة و قد قبل ثلاث
 مائتہ ان ہذا فی النساء کالہن و حقہ فی حلف جنانہ جہاں نہ حافیات رکھا
 ہتھائی دوسو چاس خاتون کرات امام حسن علیہ السلام کی تصرف میں تھیں اور تھیں

علیہ السلام فی شہادت پائی ہی الامم فرما و زاری میں مصطفی
 پجانی ہی جنازہ کو ادھار لیا قربانی لکی نہ لایا کہ نہ پنا یا تابوت میں لایا یہ سب غریب و
 اکی چھی ہاتھ لگایا دھوم اور ہجوم عام سی مصلا میں جہاں غیر شہادت پر نماز پڑھتی پنجایا افضل
 علی الحسن علیہ السلام نماز کو ساری مرد و عورت ابھڑت اوس میں صحابہ جمع ہوئی اما
 حسین علیہ السلام کی ہر اہل جملہ برادران اور سارے عزیزان توجہ معاولہ رہی فلما ان اقبل
 علیہ فادخل المسجد ہر گاہ در و در اسلام سی فراغت کی لاش نورانی کلمہ طیبہ
 پڑھی اور ثانی تابوت روضہ رسول اللہ میں رکھا جہاں نہ رو و بدل فی این محل میں ہر بار
 وقال لہ علیہ السلام تزوج ہاتین و تحسبین امراة و قد قبل ثلاث
 مائتہ ان ہذا فی النساء کالہن و حقہ فی حلف جنانہ جہاں نہ حافیات رکھا
 ہتھائی دوسو چاس خاتون کرات امام حسن علیہ السلام کی تصرف میں تھیں اور تھیں

ہوا وری ویر جو کہ ری تو سوسوم نہر خانی آہستہ سی دبا لیا و فقیر ب الحسن اذ تکل
 الی قیمہ فقال علیہ السلام لہ پس امام حسین علیہ السلام فی انہا کان بہا کی
 دہان مبارکہ پاس رہا اوس حضرت فی کمال تقاہمت میں خان یاس کو یوں کہا
 قال لی ملک الموت ابشر فان الله عنک راض وجعلک شافع فابشر
 مجوسی گو یا ہی دل خوش ہو کہ خدا تیری راضی ہی اور تہاری جد نہر گوار شافع محشر امدا و جہا
 میں کافی ہی پس وہ رکین اور کعبہ یقین امام حرم فی طرف قبلہ ہاتھ پر پہلائی کلمہ شہاد
 اور ذکر خدا و ساجد نہ بان پر لای جان شریف فی تن لطیف سی سفارت کی و الی انک
 دیا سی خلد بین کی راہ لی فکما اقبض الحسن علیہ السلام و وضع علی سرہ شہید
 و انطلق بہ الی مصطفی رسول اللہ الذی کان یصلی فیہ علی المنابر سنہ
 روایت کی جب امام حسن علیہ السلام فی شہادت پائی ہی الامم فرما و زاری میں مصطفی
 پجانی ہی جنازہ کو ادھار لیا قربانی لکی نہ لایا کہ نہ پنا یا تابوت میں لایا یہ سب غریب و
 اکی چھی ہاتھ لگایا دھوم اور ہجوم عام سی مصلا میں جہاں غیر شہادت پر نماز پڑھتی پنجایا افضل
 علی الحسن علیہ السلام نماز کو ساری مرد و عورت ابھڑت اوس میں صحابہ جمع ہوئی اما
 حسین علیہ السلام کی ہر اہل جملہ برادران اور سارے عزیزان توجہ معاولہ رہی فلما ان اقبل
 علیہ فادخل المسجد ہر گاہ در و در اسلام سی فراغت کی لاش نورانی کلمہ طیبہ
 پڑھی اور ثانی تابوت روضہ رسول اللہ میں رکھا جہاں نہ رو و بدل فی این محل میں ہر بار
 وقال لہ علیہ السلام تزوج ہاتین و تحسبین امراة و قد قبل ثلاث
 مائتہ ان ہذا فی النساء کالہن و حقہ فی حلف جنانہ جہاں نہ حافیات رکھا
 ہتھائی دوسو چاس خاتون کرات امام حسن علیہ السلام کی تصرف میں تھیں اور تھیں

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَكَمُ اللَّهُ عَلَى تَعَاهِيهِ الَّذِي جَعَلَ الْبَلَاءَ كَوَلِيَّائِهِمْ وَأَحْبَابِهِمْ وَالصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ عَلَى أَنْبِيَائِهِمْ وَأَصْغِيائِهِمْ وَالشُّهَدَاءِ مِنْ أَوْثَانِهِمْ مَنُورُونَ أَكْثَرُ
عَالَمٍ وَتَمَعَانِ الْخَبَرِ مَا نَحْمُكَ بَشَارَتِ مَن تَهْنِئُ بِرِشَارَتِ هِيَ أَوْ تَهْنِئُتِ سَي تَوَاقُفُ مَسْرُوعِي
خُشَارَتِ مَن كَرُجِ عَصْفَتِ سَي كُورِ جَلَالِ فِي سَلَفِ أَوْ خَلَفِ كِي فَهْوَ كَرِيمٌ أَتَشْفِدُ أَوْ رَاكِبُ
رَفِيعَتِ سَي الْخَبَرِ اِقْبَالِ كِي ثَابِتِ وَشِدَا كُو شَرَفِ نُوْرٍ مَلَاهِدِ مَاهِ اَوْجِ سَعَادَتِ أَوْ جِهَرِ مَحْزَنَتِ
مُحْضَرِ شَهَادَتِ كَا طَهْرِ اِي تَعَزُّوْ شَوْرِ شَفَاعَتِ مِيْنِ فَرَا نِ رَوَا يِ رُوْزِ بَرَاءَتِ اِي عِبَارَتِ نَامِ وَنِي
عَجْرَاتِ كِي شَوْرِشِ هِي اَوْ حَصَفَاتِ بُهَامِ كِي ذِكْرِ دِيَارِ پَر حَسَاتِ كِي جَوْشِشِ هِي دَهْرِ خِرَابِ
مُفْضَرَّتِ كُو اَوْ كِي مُجِبَّتِ كَا اِيَاغِ هِي اَوْ رَا لَزَارِ رُبُوعَتِ مِيْنِ اَوْ كِي حَصِيْبَتِ كَا دِيَاغِ هِي اَوْ رَا
سَنَبَتِ سَي مِيْدَه دَلِ كُو جَلَالِ اِي اَوْ رُوْشَوَارِ عَوْشِ عِلَا كِي دِيحِ وَنَا مِيْنِ كَانُوْنِ كُو حَصَفَاتِ اِي اَوْ كِي
غُخُوْ اِيَانِ نَزِيْمِ تُو لَا كُو اِنْعَامِ فُو اَكْمِيْبَتِ اَوْ رُطُوْبِي سَي كَا سِيَابِي هِي مَجْرِدِ نُوْشَانِ دَوْرَه كِيَاغِ اَوْ
چَشْمِه شَيْفِيْمِ كُو شَرِي ذَرِيْعَه سِيْرَانِي هِي اَسْتَبْ مِيْنِ پِدْرَه دِي كَبَرِيَا خَانَه زَادِ خُدَا مَادِ صَدِيْقَه كِي
فَرِيْمِ وَتُو اَحْسَبِ مِيْنِ بِيْطِيْرِ اَلُوْرِي اَبُو الْاَمَةِ اِمَامِ اَبْنِ اِمَامِ كِي كِيْمَتِ اِي اِيْلَمِ مِيْنِ اِنَا يِ رُوْشَوَارِ

مفت کلمه
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل البلاء كوليائهم واحبائهم والصلاة
والسلام على انبيائهم واصغيايهم والشهداء من اوثانهم منورون
عالم وتمعان الخبر ما نحمك بشارت من تهنيئ برشارت هي او تهنيئ
ساي تو واقف مسرعي
خشارت من كرج عصفت سي كور جلال في سلف او خلف كي فهو كريم
اشفد او رايك
رفيعت سي الخبر اقبال كي ثابت وشدا كوشرف نور ملاه ماه اوج سعادت او
جهر محزن
محضر شهادت كا طهر اي تعزو شور شفاعت مين فرمان رواي روز براءت اي عبارت نام وني
عجرات كي شورش هي اور صفات بهام كي ذكر ديار پر حسات كي جوشش هي دهر خراب
مفطرت كواو كي مجبت كا اياغ هي اور لازلز ربوت مين او كي حصبيت كا دياغ هي اور
سنت سي میده دل كو جلال اي اور كوشوار عوش علكي دح ونا مين كانون كو صفات اي او كي
غخو ايان نزم تو لاكو انعام فواكميت اور طوبي سي كاسيابي هي مجرد نوشان دوره كياغ او
چشمه شيفيم كوشري ذريعه سيران هي استب مين پدروني كبريا خانه زاد خدا ماد صديق كي
فرم وخواهسب مين بيطير الوري ابو الامه امام ابن امام كيمت اي ايلم مين اناي روي

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل البلاء كوليائهم واحبائهم والصلاة
والسلام على انبيائهم واصغيايهم والشهداء من اوثانهم منورون
عالم وتمعان الخبر ما نحمك بشارت من تهنيئ برشارت هي او تهنيئ
ساي تو واقف مسرعي
خشارت من كرج عصفت سي كور جلال في سلف او خلف كي فهو كريم
اشفد او رايك
رفيعت سي الخبر اقبال كي ثابت وشدا كوشرف نور ملاه ماه اوج سعادت او
جهر محزن
محضر شهادت كا طهر اي تعزو شور شفاعت مين فرمان رواي روز براءت اي عبارت نام وني
عجرات كي شورش هي اور صفات بهام كي ذكر ديار پر حسات كي جوشش هي دهر خراب
مفطرت كواو كي مجبت كا اياغ هي اور لازلز ربوت مين او كي حصبيت كا دياغ هي اور
سنت سي میده دل كو جلال اي اور كوشوار عوش علكي دح ونا مين كانون كو صفات اي او كي
غخو ايان نزم تو لاكو انعام فواكميت اور طوبي سي كاسيابي هي مجرد نوشان دوره كياغ او
چشمه شيفيم كوشري ذريعه سيران هي استب مين پدروني كبريا خانه زاد خدا ماد صديق كي
فرم وخواهسب مين بيطير الوري ابو الامه امام ابن امام كيمت اي ايلم مين اناي روي

[illegible]

۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶

وَأَوْرَى إِلَيْهِ الْمَلَائِكَةَ وَالنَّاسَ أَجْمَعِينَ ذَلِكَ أَخْبَرْنَا لِسَعْدِ بْنِ جُبَيْرٍ أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِنَّ رَجُلًا مَاتَ وَهُوَ يَتَذَكَّرُ أُمَّةً مَاتَ مِثْلُهَا وَأَمَّا مَا لَنَا جَمِيعُونَ عَلَى ابْنِ عَبَّاسٍ فَقَدْ لَمَّ الْإِسْلَامَ الْفَقِيرُ إِلَى الْحَدِّ فَنَبِذَ الْعَصَا صَافًا وَرَفَا
بَنَاهُمْ إِذَا مَطَرًا عَلَيْهِمْ الْبُحْبُوحُ كُنْتُ بَنَيْتُ الزَّفَاقُ وَفِي حَتِّ كِتَابِ مَكَّةَ فِي حَدِيثٍ مِنْ لَدُنْ أَبِي خَالٍ صَفُوحًا

لسان جبرائیل المبین
 الامامة من اهل البيت
 المرفیة آه و هذا شیء
 لا یزال فی قلوب فیصل
 کل مسلم ان لا یطعن فی شیء
 من خصال النبی و آل النبی
 الثلاثة بعد رب العالمین
 الذین علیهم السلام
 باخون مجلس ذکر فضیلت
 اوصیبت فی مجلس ال جابر
 امام حسین علیہ السلام

صَفْوَةً بِاللَّسِينِ وَالْقُدْسِ وَالنَّشَاءِ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى اَكْبَرُ لَا يَكُنْ اسْمًا كَوْنًا تَمًا
 فِي اَوْ هُوَ كَرِي يوصف بأنه كل تسبیح اور تقدیس اور شای الہی او کبر و اوحی اللہ الی
 جبرئیل و میکائیل و اسرئیل فیل ان اھبطوا الی الارض فی قندیل
 من الملائكة قال ابن عباس و القندیل کف الکف ملک پھر ارشاد ہو کہ
 میکائیل و اسرئیل کو ایک قندیل ملا کہ ہر ایک زمین پر اترو ہاری رسول کو بشارت
 ابن عباس کا بیان ہی قندیل شاکر کہ تی بین دس لاکھ فرشتوں کو قال قمی طت انبا
 علی فاطمة و قالت لھا امر جابر یابنت عجل کیف حالک قالت کھا
 بختیراوی فی خبردی بس قبا نازل ہوئی اور خدمت میں فاطمہ زہرا کی پہنچی کھا خوشا جاہ و
 جلال آپکا پوچھا ہی حضرت محمد مصطفی علیہ الصلوۃ والسلام کی حال ہی تمہارا صدیقہ کبریٰ فی حور
 خسل خدای بخیری مزاج میرا کھن علیاء فاطمہ من انبا کم تقدیر ما تقدیر کھا اوقرت
 عباسی بخول عذر اسرندہ سوین کر لائین جو اجلاس لباکی و اکل گہرین پیلا میں قیسا
 متفکرن اذ طیت حوراء من الجنة و معها من اولی من درم انبا لکھا
 قیس طمت فی منزل فاطمة فکلت کلینہ انبا اس شوش میں زہر نہیں ناگاہ
 جنت انی شامہ شبرق شبت کی لان دو شری امیر عرب میں بھادی امر فاقون شری
 انبا او شریہ فی کھن تھران فاطمة و کدت السین فی وقت البقر فکلتھا
 و قطعت شریہ و کشفنہ یمنہ بل من صا دیل الجنة یز فاطمہ
 وقت جبرائیل علیہ السلام کو جاتے ہی فی نال کافی خلا یار مال حیر خدی یو پنا جاہ
 فردوس میں لپیٹا گو دین لیا درود و سلام بھی اسرندہ و کھت کو صندا دیا و کھت یمنہ
 و کھت فی فیہ و قالت لہ بارساء اللہ فکلت من عولویہ و بارساء اللہ فکلت
 فی فیہ

فی ایام بنی امیہ طے المساجد الف شری
 الزمندی فی صلی علیہا السلام بعد ما باع
 رجل الی الحسن بن علی طیبہا السلام بعد ما باع
 معاویہ قال سقت وجهہ المؤمنین فقال
 لا توتینی سلحا لہ فان النبی صلعم اسر
 امیہ طے مندرہ فادہ و ذلت فازل اہ علیہ
 ان اعطیناک الکوفی الکوفی فی الخبۃ و کھت
 انما انما فی لسلۃ القدس من الف شری
 لکھا القدس لکھا القدس باجہ قال القاسم
 بکھا بکھا بکھا بکھا بکھا بکھا بکھا
 ال ال شری شری شری شری شری شری
 اسرینک قال و ما جھن الارواح
 بنی امیہ طے الناس الانہ قال انما
 انما الدینا یطوہا فکھت عنہ انما
 الناس بلاد الناس و منہا و منہا
 فکھا فکھا فکھا فکھا فکھا فکھا
 ترک فی بنی امیہ و بنی امیہ و بنی امیہ
 الذین احبہم اللہ فاکھت و اعطی
 ثم یمنہ بنی الامیہ طے الف شری
 طے فاطمہ تحت کل حجر و مدرال
 فکھا فکھا فکھا فکھا فکھا فکھا
 غیر ذلک من الف شری
 العدد الذکر فی الف شری
 فی فیہ انما الذی قد صا
 الفضل النلی و الف شری
 امیر علیہ السلام فکھا
 لکھا لکھا لکھا لکھا لکھا لکھا

ووجب الامامة
وان الامام لا يدان بكيون من
عليه وعليه ان الحق لا يخرج
عن تلك سيرة القول الا
مقت ذلك عليه السلام فقابل
الكونين عليه الامامة في قابل
باطل بانيت من وجوب الامامة
باطل بانيت من ليس بمصنوع
باطل بانيت من قابل يقول
من وجوب العصية في قابل
الكن في يقول عصيته في قابل
الشبهة وقطعا طفا في ذلك
المؤمنين طيا في طابه ان
مختصة شيعته واستخلف عليهم
فيما واشرت به من اديع عليهم
على الاثمة الكذب به من
والله واديع على الشيعة الكذب
فيما واشرت به من النقص على
طيه السلام وكل سوال يسأل
في هذا الكتاب

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

الاخوان واطهر و التقيع والاشجان وريان زين اسنان بكار باس و نال
 پهنواي خلق خدا ناله و شيون بين سامان ماتم كرو بر پاداساس عزادو سو كاري پرتصور نو كوا
 فان في حق محمد بن حنفية مطلق مرقم حق و بدست كمره و محمد مصطفي عليه السلام
 جبر است او نهائيكار و در عاشورا سنا و دم او و مقهور و نج كيا جانيجا ثم جاء ذلك الملك
 الى النبي و قال يا حبيب الله يقتل كل هذه الارضين و من اهل
 بيتك يقتلهم في سنة باغية من اممك ظالمه يقتلون و هلك الصلح
 ابن يونس الظاهر يقتلونه يا من في كبرك هذه سنة يهوده ملك
 حشيم بن النورى كى ايا عرض كى اى حبيب كبريا من خير حبيب لا ياتى اى
 فرقة باقى و ست جبار باينكي سارى مروان الهيت كوا من شرب بر شهادت كوا پنهانكي
 حسين فرزند بنت طاهره كوا كى زين كبرلاين راينكي او كى تربت سى يه خاك لا يابون كبر
 ال عباكو او راينكي ثم ناو له قضاة من شراب اسرف كى بلاك پرتورى شى راكى
 سيدنيا كواى او راى خاك شنانسان بى كبرلاكي و قال له يا محمد كى هذا
 الذي به عندك حتى تراها قد تغيرت و اسمرت و صارت كادى
 فاعلم ان ذلك الكون قد فوكل مماي خير النورى اس يبيت نقه سه كوا بلاك
 اين راى كوا كى جب ديكوا من تيرى كوا كى نازد نظاى جازين پرا ديكوا
 زخم نيزه و تبغ كواى سر كالا شى كواى و دوى تراق ذلك الملك كى من شرب
 الكسبي على بعض ابيحيرة و صعد الى السماء و اصابا ان اوس فرشتى من فرشتى
 خاك او نهائى بنى پرون بيناى و اسلى نقه رقت كى كواى تربت مقدس كى كواى كى
 غم او را ندوه كوا بلاك فاعلم يقي في السماء ملك الا و يتم سنة الحسين و شرب
 ما و ثلاث عشرة سنة و انما

[illegible][illegible]

[illegible]

الحمد لله الذي جعل في هذه الدنيا
 منافع لا تعد ولا تحصى في كل شيء
 من خلقه لا يخلو من نفع لمن
 عرفه وحسن استخدامه
 والحمد لله الذي جعل في هذه الدنيا
 منافع لا تعد ولا تحصى في كل شيء
 من خلقه لا يخلو من نفع لمن
 عرفه وحسن استخدامه

صَفْرُؤُا عَلَيْكَ كِتَابٌ فِي مَدْفَعِ الْخُسُوفِ عَنِ الْكَافِ الْكَافِ

فمن الوليد البيماني الحسين طيب
السلام والركضه
باعتني به يدي شيخه
فقال الوليد اجل
فقال الحسين طيب
يا محزون هل تذكر فضيت
وانضبت فطاس آل عباس
ام حسن عليه السلام

الولي انصرف على اسم الله
فقال صرنا لان فان ملكنا
للحين السعة ولم ياتك
على مثلها ابدا حتى كثير
من عند الله يا ايها
الولي عليه السلام

دُفِّيَ لَاهِيَهُ يَدُ الْإِمَامِ يَدُهُ وَفَدَا حَبَّتُ أَنْ تَكُونُ دَعْوَتِي ذَخِيرًا
 لِمَنْ عَتَى فِي الْعَصَاةِ مِنْ قَبْلِي وَبَقِيَ اللَّهُ فِي وَكْدَائِي مَا كُنْتُ أَعْلَمُ فَمَا يَكُ
 بَرَادِ جَبْرِ كِلِ ابْنِي رَبِّ كِي حَكَمِي مِنْ رِضَا سَمِعُونَ خِلَافِ ارَادَةِ الْهَيْكَلِ نَبِيْنِ تَكَرُّبُوهُنَّ
 مَسْطُورِ هِي سِرِّي دَعَايَتِ عَاصِي كِي وَسِيْلَةَ نَجَاتِ هِي اَوْ جَوْ مَقْدَرِ مِيْنِ اَنْتِ هِي اَوْ نِيْرَ كَدَرِ
 اَيْضًا وَقَالَ فِي حَقِّهِ الرَّوَايَاتُ الْبَارِعَةُ بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ
 بْنِ وَجِيهٍ عَنْ الشُّطَاعِ الْأَوْرَاقِ قَالَ سَمِعْتُ الْعَصَجَةَ بْنَ شَخْرَفٍ الْعَلَابِيَّةَ
 يَقُولُ أَتَيْتُ الْخَبْرَ الْعَصَاةَ فِي كُلِّ يَوْمٍ فَكَانَتْ تَأْكُلُ مِنْهُ مِقْدَرَهُ هِي كَتَبَ نَسَائِبُ
 ذِكْرِ هَوَايِي كُشْطَاعِ وَزَارِقِي كَمَا شَرُفَ عَادِي هِي نَسَائِبِي اَوْ هِي سَيَاكِنِ يَارِ رُوزِ سَطَلِ
 چَرُو كِي رُو دُوِي تُوْزَرَا اَوْ رُو دَلَا تَلَا هَلَا وَنَخَا جَوْ مِيْرَ تَا كَمَا نَسِيْ بِسِيْطِ بَهْرَنِيَامِيْنِ تَا شَا دَهْنَا هَسَا
 فَكَمَا كَانَتْ يَوْمَ عَاشُورَا أَتَيْتُ هَلْ كَسَمُ كَلَمًا تَا كَلَّ فَعَلَيْتُ أَكْمَلُ الْمُسْتَعْتَدِ لِقَوْلِ
 الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ جَبِ رُوزِ عَاشُورَا نِيْ دَلْكَو حَصْرُ غَمِّ دَا اَوْ كِي لِي رُو دُوِي كُوْجَرِيْ كَمَا
 زِيْنِ پُرَا اَوْ كَسِيْنِيْ كَيْكُ ذَرِهْ هِي نَبِيْنِ كَمَا يَا مِيْرِيْ جَا سَا خَا كَا مِيْرِيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي تَابَانِ
 اَوْ كِي شَرَا دَتِ هِي اَوْ حَرَامِ هُوَا دَا اَوْ دَارِيْ هِي شَا كَانِ الْحُسَيْنِ سِتْمَةُ اَوْ لَا اَوْ
 بِنِ الْحُسَيْنِ الْاَكْبَرِ كَيْتْمَةُ اَوْ شُجْرِيْ اَمْتُهُ شَهْنَانِ بِنْتُ كِسْرَاهِيْ مِيْرُ وَجُوْ دَتَا
 اَرْشَادِيْنِ كَمَا هِي اَمَامِ هِيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي هُوَا اَوْلَادِ سَعَادَتِ شَانِيْ تِيْنِ بَرِيْ فَرْزَنْدِيْ
 الْحُسَيْنِ الْاَكْبَرِ كَيْتْمَةُ اَوْ كِي اَلْوَحْدُ وَاللَّهِ ذَكِيَّةُ شَهْرِنَانِ ذِكْرِ كِسْرِيْ نِيْرُوْ دَتَا اِيْرَانِ تِيْنِ
 وَعَلَى بْنِ الْحُسَيْنِ الْاَصْغَرِ قُتِلَ مَعَ اَبِيْهِ بِالطَّلَبِ وَفَدَا تَقْدَرُ دَكْنِ وَفَدَا
 سَلَفُ اَمْتُهُ كَيْتْمَةُ بِنْتُ اَبِيْ مُرَّحٍ بِنِ عُرْوَةَ بِنِ مَسْعُودِ النُّفَيْثِيَّةِ وَهِي
 كَاتِبَةُ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ الْاَصْغَرِ خَلُوْءُ الْاَكْبَرِ مِيْرِيْ وَهِي كَرَبَلَايْنِ اَبْنِيْ وَالدَّيْرُ زُوَارِ كِي تَهْرَانِ

سُبْحَةَ فَلَا يُجِزِي
 قُبْحُهُ فَنُشِبَ عِنْدَ ذَلِكَ لِقَاءُ
 اَمْتُ يَابْنَ الزَّيْنِ فَقَاتِلْنِي اَوْ هَوِّكْ سَارِ
 وَخَرَجَ فَقَالَ مِرْوَانَ الْوَلِيدُ عَصَيْتَنِي فَقَالَ
 الْوَلِيدُ وَفَجَّ عِبْرًا لِمِرْوَانَ وَانِ تَقَاتَلْتُمْ حَتَّى
 لِي مَا طَلَقْتُ عَلَيْهِ النَّحْسُ وَانِي تَقَاتَلْتُمْ حَتَّى
 اَنْ قَالَ لَا اَبَالُجُ وَاللهُ اَنْ لَا اَقَاتُ اَوْ اُجَابِسُ
 بَابِ الْمَسِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ خَفَّفَ الْمِرْوَانَ عِنْدَهُ
 بِرَأْفَتِهِ فَقَالَ مِرْوَانَ اخْتَارَ هَذَا لَكَ
 ٢١٤
 اَبُو زَيْدٍ وَاسْتَبَاهُ عَلَيْهِمُ وَخَرَجُوا فِي الْمَسِينَةِ
 مِنْ اِيَادِهِ مَقْرُونًا إِلَى الْمَكَّةَ وَنَسَبَ الْوَلِيدُ
 فِي آثَرِهِ الْوَلِيدَ وَطَلَبُوهُ فَأَمَرَ بِمَقْرُونِهِمَا
 اِسْرَاقًا رَجَعَتَا إِلَى الْمَسِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَطَلَبَا
 فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ اَصْبَحَا وَتَوَقَّعَا
 فَتَوَقَّعَا ذَلِكَ الْيَوْمَ فَصَبَّحَا وَفَرَّجَا
 لِيَهُمَا الْاَحَادِثَ الْبَتِينَ فَيَقْتَاتُهُمَا مِنْ
 تَقْوَاهُمَا وَمَقْرُونُهُمَا

فقال يا رب اجعل مني من القوم الطاهرين
فما دخل مكة دخلها الناس في
من شعبان وهو يقول ولا تخرج
لنكافئ الدين قال عيسى بن علي

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنَّ أَهْلَ الْبَيْتِ يُكَفِّرُ السَّيِّئَاتِ وَهُم بِأَعْيُنِنَا

موسیٰ بن اوی کی ماجرا کو ساری شہدائے پہلی ذکر کیا ہی اور گرامی کا نام کنی بنت ابی قریظہ
 عروہ شقیقہ کہا ہی وجعفر بن الحسین لایقینہ لہ وائتہ ضاعیتہ وکانت
 وقاتتہ فی حیات الحسین علیہ السلام اور ایک بیابا جسکی ان تضاعیہ تھی
 بن الحسین اور کا نام ہوا جو جیتی زہی والد کی حیات میں صغیر السن فانت کیا اور عبد اللہ
 بن الحسین قتل مع امیہ صغیرا جاء لا ستم وهو فی حجر امیہ فلذبحہ
 اور عبد اللہ طفل شیر خوار اغوش پدر میں تہا ناگاہ لشکر مخالف سی تیرا اگل پر کا وار پا کر
 وکینتہ بنت الحسین واما الزباب بنت امرؤ القیس بن عدی
 کلیتہ معدیۃ وہی ام عبد اللہ بن الحسین علیہ السلام وکینتہ حرمہ
 حسین علیہ السلام او کی ماں زباب بنت امرؤ القیس اور وہی ماں علی صغیر بن کر یہ دونوں
 بی بی انھوں کی ماری اور شیم زہر کو بہت منظور ہیں وفاقہ بنت الحسین واما
 امرؤ سحاق بنت طلحہ بن عبد اللہ بن عقیلۃ دوسری بی بی ام میں علیہ السلام
 فاطمہ بن والدہ کرام او کی ام سحاق بنت طلحہ بن عبد اللہ بن عقیلۃ بن علی بن الحسین
 الابی کان یومرکبکام من ابناء ثلاثین سنۃ وان ابنہ محمد الباقی
 کان یومرکب من ابناء خمس عشر سنۃ وکان لعلی الا صغیر المقتول
 نحو اثنی عشر سنۃ علی بن الحسین بن العابدین علیہ السلام واقصہ کہ بلا میں تین برس کی
 تھی اور او کی فرزند محمد باقر علیہ السلام کی عمر شریف روز عاشورا بندہ برس گذری تھی
 علی صغر شہید کو جو علی اکبر شہور میں بارہ سال کا بتایا ہی او کسی ذات میں اٹھارہ برس کا
 ہوا ہی آیا ہی مروی قال ابن الکلبی ول امیر المؤمنین علی بن ابیطالب
 حویث بن جابر البصری جابا من الشرقي فبعثت بنت یزدجرد بن شہر

[illegible]

الاستيذان فاقبل منهم
فقال له دار الخوارزم بن عبد الله وبارك الله فيك
الشبهة فتنازعنا اليه
فقالوا فاقبل منهم
الى السيد علي السلام فكتب اليك
وأيضا بالعلمة ومرو علي الكوفة
يعني الي النعمان بن بشير بن قبل
عز يدو كتب عبد الله بن مسلم الخوارزمي
الرواسي بن معاوية بن مسلم بن

١٤ فلهما وصلت الكتب الى يوزيد حاجب سجن صوكه صفارية وبنات سونوخ الدار

موجودہ اہل بیت علیہ السلام کے لئے اور ان کی اولاد کو عطا کیا گیا ہے۔ یہ سبھی شیخ ابوزحاکم کے ذکر میں آئے ہیں

من دار الصالحين فقد دارها
مؤلفه ومفادها لا يخرج
مسلم عن عقله حتى ان زيارته
احد الناس اخذنا شيدا ولما سمع
فريقا او شرا على نفسه منزلا
عن قوله افرط في الصدوق
قالوا له البرية وهو في
والاحسان الى مسلمهم
باعتصاف

ترتیب نسبت امام زاده عالی نسب کا سفر ادری والا حسب کی خاندان میں پہنچایا اور سنا ہی حضرت
مہذبیتیں حیا کو سنا صدق و صفائی لاکھی سلیمان آل عبا کا سیاہ شجرہ و نشان میں رچایا
اور بام پر عالم وجود کی نوبت خوشی رکھی گئی ہر عام اور کیوں پر آئیں ملک اور ملکوت کی
وہوم بھی چشم سر و اس بزم کی تسامین پر نو اور دل خور و قصور محفل کی صبح و شام
قب کا مٹاؤں دیکھتی الفرب الی اللہ نیتہ اسرارہ عسرین الخطاب ان
شیخ الفناء وان یحصل الرجال عینہ العرب کتاب سائب میں ابن شجرہ
نی روایت کہی ہی کہ جب سیاہ اسلام ملک چشم غلام فتح کی بھری ہی شہر دینی میں
اسیر و کو ٹھہریاں دجال و نسا کو سیر و خوی میں لای کر گیا غلیفہ وقت کا ارادہ ہوا عورت کے
شیخ و الین اور ساری مرد و کو عرب کا غلام کرین و عمر علی ان یصل الہیکل و یخفف
والشیخ الکبیر فی الطواف حول البیت علی ظہور و ہم یہ تحریر کی جو جاری
ضیف ہون اوپر ٹھہریں بزم حج میں حرم خدا کی طاف کو سیر و عین فقال آدمیر
حکیرہ السلام علی النبی کہ قال اکرؤکم کتم کویر وان لا اکرؤکم و ہوا لا اکرؤ
حکامہ گما و بعد القول الینا التسلو و ترعدوا فی الاسلام راہی تفتین اسیر الین
بولی رسو تھانی فرمایا ہی کافرین سی طریقہ ملک اور مدارات بنایا ہی کہ اشرف قوم کی غربت
تو فرکہ کہہ چہ دین اسلام سی او کو مخالف دیکھو پس سیال فارس کو حکما اور بزرگان کرم ستم
جو جاری ہاتھ میں گرفتار ہو کی غربت حیف سی کہتی ہیں و قد اعتقت فیہم لو
کمی و حق ہی ہاشیم حقیقت کہ مینی اسحاق و بنی ہاشم کا پیروی اوٹا لیا اور وہ مطالبہ
خدا کی راہ میں عزم و بخش یا فقال لکم الیچون والاقتضائ قد وہبنا احصا ال
یا حکامہ قولی اللہ ساری ہمارا بنی و انصار پاس حرمت و صفائی حیدر کرار کی بولی ہی

فصل این دیباچه در کمال الباریه معروفه و هو
عنه مال انانیته به کلامی در حواله داره
و الله لا یتکبر به و کمال الباریه
من جوده مقال این زیاد و الله لا
من داری حیث دیباچه این از منی
فصل این دیباچه

السَّلاطِينُ وَالشَّهَابُ الْأَجْمَعُ الْكُسَيْنُ إِنَّ كُنْتَ خَيْمَةً شَرِبْنَا نَوْجًا طَرَفُكَ لَكَ
 بِمَسْرُورٍ خَالِدٍ يَارِي مَقْدَرِ تَمِيمٍ نَاكَاةً أَقَابَ سَهْرًا مَاتَ أَوْ مَاهُ رَسَالَتُكَ كَوْنُكَ
 بُولِينُ يَا نَهْنِيسَ بُولِينُ وَاسْطَلَى أَوْسُكِي جَوْفُ رَسَانِي طَوْرُ تَجَلَّاهُ سَوْفَ تَرَانِي فَرَمَانِي
 أَوْ تَسَارُوهُ رُوشَنِي زِيَادَةُ حِمْرَةٍ تَابَانِ تَطْلُعُ شَوْقِي مِنْ نَظَرِ تَابَانِي وَهْ جَوْ مَرْدَمِي مِي
 خُشْيَايِ غَنِينِ هِي أَوْ زَامِ نَهَامِ اَدَاكَ اَمَامِ حَسِينِ هِي اَكْرَمِي هِي نَفْسِ بَقِيَّةِ رِيَايِ تَوِي
 وَلِي دَا عَدَاكَ اَمَقَصَدُ دِي لَاهُ عَدَايِ فَهَالِ اَجْمِي لَوُ مِي نِي وَنِي فَتَنَانِي
 اَنْ يَكُونُ وَرَيْدِيكَ فَقَالَتْ اَنْتَ عَلِي مَرْغُوبِي عَلِيهِ السَّلَامُ فِي اَهْلِيكَ مَا كَسَبَ اَهْلِيكَ
 خَدَايِ طَرْفِي اَزَادُ اَوْ رَسُوْدُ اَخْتَرَمُ وَدُوْهَا كَلِي اَجَبَاكَ اَلَيْتَ اَوْ بِمَسْرُورِ سَابِ اَهْلِيكَ اَوْسُكِي
 تَابَا اَخْرَاجِ مِيْنِ شَادُ كَامِ دُوْ مَرَاتِ مَرْدَمِي كِي مِيْنِ اَوْسِي قَرْدُ خُشَانِ بِرَكَبِي دُوْ مَرَاتِ
 اَوْ طَلُوْبِ مَرْدَمِي نَزَلِ شَرَفِ مِيْنِ جَانِكِي شَتْرِي هِي اَنْ جَانِكِي دُوْ مَرَاتِ مَرْدَمِي كِي كَاشِفِ
 دُوْ مَرَاتِ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي
 عَاقِدِ تَمَامِ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي اَوْ اِي شَهْرِي
 عَلِيهِ السَّلَامُ حَذِيْقَةُ بَنِ الْاِيْمَانِ اَنْ يَخْلُصَ فَرَسِيكَ وَنَزِيْرُ جَنَّتِي
 حَكِيْمَةُ السَّلَامِ اَرْسِي اَمَامِ نَهْنَانِي اَوْلِي كَلِمَاتِ اَرْشَادِ اَوْ اَوْ كَلِمَاتِي فَرَايِي طَاوُفِي
 نَهْمُ كُو سَالَا اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ
 نَهْمُ كُو سَالَا اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ
 چَالَايِ خُشْيَايِ كَا كَرْدَا اِنْ رَحْمَتِ فِي بِيَاةِ كَا سَالَا اَمَا دُوْ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ
 بَابِ مِيشِ وَخَشْتِ اَنْشِ وَجَانِ بِرَحْمَتِ نِي كَشَادُ كُو مَرَاتِ اِيْمَانِ اَوْ اِيْمَانِ
 مَرْدَمِي مِيْرِي اَوْ دُوْ مَرَاتِ مَرْدَمِي مِيْرِي اَوْ دُوْ مَرَاتِ مَرْدَمِي مِيْرِي

من الناس من لا يملكون مقاليد
مسكناتهم من احدثت في
الامم والاعمال ما يقع من الفتن
وقد جعلت فيهم من السيرة وكرم
القبائل وانما هذا من زيادة في العلم
وعلمنا اننا في السلام والعدل
الذي

وضعدوا
 يصلي على النبي واله
 وبين قوماً من رفاة وخلقنا وضرنا
 واتبع حبيد راسه وامر بان عروة تافخ
 الى الشوق وضربت عنقه وهو يقول الى الله
 المعاد اللهم الى رحمتك ومن عذابك
 قاتلها يقول عبيد الله بن الزبير الاسدي
 ان كنت لا تأسى ما الموت فافعلوا ما
 في السوق وابن عقيل الى بطي قد شتم السيف
 في هذا البيت
 مضمون مرادى
 عروة شتمتني وكان في
 السهم من

[illegible]

روتق افزا ہوی محفل شادانی ہر گاہ شوکت سیما فی سی آراستہ کی اور منزل سدرہ کھائے
 مزید تہت چادوانی سی پیرانہ کی کہ خدیقہ ابن یحیٰ حکم سی شاہ مرداکی مشیر بڑا چٹن بکات
 اور کچھ ضاحت سی سخن و جدو وین خطبہ پڑھا پھر تکرار است کو اجلہ بیاد کی کہ جب الہ
 کجایں بہر ہمارت پر لایا اور عالم ایجاد فی شرف توالہ اور خیر سائل کا شادیا نہ سرت
 بجایا پھر یان بزم فضیلت کو نقل و شیرینی کی عوض لائی اور جواہر عطران سی دکن بھری جا
 غاب کو بجای پیرانہ شربت زلال رضوان کی سپرشی ملی ہر گاہ دو نواہ و بہر فی درجہ انجاء
 اور قبول سی منزل سعادت کی راہ ملی اسراخیل اور میکائیل فی شمال قیسیب سیدانی بڑاؤ
 عمر و دولت کی صدای سہولاک کی یمن اور یسار میں ترک اور شان خدا داد عمدہ شجہ
 لئی دورتی چلی آسبہ اور قریم دست تعظیم سی دامن بربق عروس کو سب نہالی ہوی
 خدام اقبال و جاہ کی صفین جلو میں طوق کو بان تہین کیزان شیرین اندام احتشام نام جا
 طرف جدادب سی روان تہین حواہ لطیفی فی پانڈاز کو انہیں بھجائیں خورانی طبعی
 پیرانہ جنت نثار کو لائیں پس دوہن اور دولہہ فی قدم بکرت شیم جملہ ہمارت میں کیا
 نظر صدق و صفاسی آپس میں آئینہ رخسار اور نصیب رو ویکھا زمرہ فی کف نگارین سے
 دہ ماہ دوریت کی تال پر بجایا پھر طوبی کی ہر ورق فی سار عشرت میں نغمہ داؤد
 مشتری مقام شرف کی شعبہ ترقی پر محو رانگری اور بہرام اصول طرب سی ہر گوشہ نشا
 سرگرم پاکو بی ویریل اس تقریب فرحت نصیب میں مجسمہ غوی علی عطر پاش اور لیل
 جلیل فروزند زادی کی شادی میں سیر سامانی سی بٹاش مبارکباد از دواج کو اخیان کس
 دست بوسی کرتی اور موج انبساط میں فصحا کی گرو فی قابل خرد و شمار تھی واہ واہ قدرت
 الہ فی کاشا ز رسالت پناہ میں کیا اچھا بیاہ و چایا چکی پخت اور درگاہ میں سفید و سیا

[illegible]

۴. اَخِيهِ يَسْعَىٰ إِلَىٰ اَخِيهِمْ مِنْ اَيْنَ لَاقُوا هَٰؤُلَاءِ الَّتِي كُفِّرُوا

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ویکجا میرت بری قال آدم رب من هو لاء مناجات کی الہی یہ کون سرور مقدس ہیں
 کر زینت عرش اور تیری نور و تجسسی مقشس ہیں قال عمر و جعل هو لاء الدین اذا اشتقوا
 الی خلقی بهم شفعم انور و کریم فرمایا یہ سیری وہ بندہ مقرب ہیں جب خلق تکلم
 شفعم لاین و گاہ کبریا سی اثر قبول پائین برکت واسطہ سی کا سیاب ہو جائیں فقال
 آدم ربنا رب بحق قدر ہم عندک ما استهم ادم فی سوال کیا اسی خدای عالم
 تجلو انکی قدر و منزلت کی قسم میں تبا انکی نام معظم و مکرم تاکام آئین بروقت حاجات انهم
 فقال عمر و جعل اما الاول فانا الحمد و و هذا محمد فرمایا حدیثیانی پہلا نام
 ہیں محمود ہوں اور وہ محمد مصطفیٰ ہی و اما الثاني فانا العالی و هذا علی و دوسرا
 جواسم تعالیٰ ہی پس میں عالی ہوں اور وہ علی مرتضیٰ و اما الثالث فانا فاطمہ السامیہ
 و هذا فاطمہ الزہراء تیسرا نام ہیں فاطمہ سادات ہوں اور وہ فاطمہ زہرا و اما
 الرابع فانا الحسن و هذا الحسین چوتھا اسم ہیں احسان کریم الاحسن شایہوں او
 ہیں حسن محبتی و اما الخامس فانا ذو الایحسان و هذا الشہین اور پانچواں جو نام
 ہیں صاحب جود و احسان ہوں یہ حسین شہنہ کام و و سرور صاحب الذہر
 الشہین فی تعبیر قولہ تعالیٰ کتاب زائد اسامی ہیں روایت کی ہی کہ صاحب نور
 اس قول مذکور کی تفسیر یوں کہی ہی فتکلی آدم رب من ربہ کلامات کتاب حکیمیہ
 انہ هو الثواب الرحیم یعنی جب حضرت آدم ترک اولیٰ سبائے شرعی و بارخ جنت سی
 کمال سرتست میں پریشان خاطر کل و زلت فراق حوا و قصویٰ روقی مناجات میں اور تیری
 طالب ہوتی اور عظیم فی او کو کلمات فتح الہام کی او کی ذکر سی شغول نانہت اور بارہم ہوتی و
 او ان اما کی ادم فی دعا عالمی و گاہ باری میں توبہ قبول کو پہنچ بدرستی کہ وہ خدای بخشنہ بہرمان

[illegible]

و حیت رحمت او کی نسبت خلق کی جان ہی راوی فی کما حقیقت ماجرا یون گدزی که ابوالمشرقی
مدت و از آنک رفت بری آنکه رای ساق الفرس استماء الدبئی و الاکتمه علیه السلام
حکایتی تحقیق که اوم فی ساقی عرش پر کنه یوس و بجا بها نام نمیرد و اینکه مدتی صلوات الله علیه بخوان
گفتا بها قلعه جبرئیل و امره قل یا حمید یحق یحق یا عالی یحق یحق علی یا فاطمه یحق یا
یا حسین یحق الحسن و الحسین و منک الاحسان جبرئیل ملاقات کو حقش آمد که این اور
بر اسمای مقدسه درگاه مذاهب شیعه لایک و بتائی امر کی پیاری فرزند و کو منی یاد کرد و او کی در طبع
نام او در جاد و مقام می دعا مانگد یا حمید یحق محمد یا عالی یحق جبرئیل علی یا فاطمه یا عیسی بر این
او حسین کی جرتو قدیم الاسان او غریبند و حصیان ی قلما ذکر الکسین سالت دوهو
و الخضر قلعه حب نام یا خوان زبان اوم بر آید که صدقه غم فی لایا یابی اختیار انجمن است
و یای سیرتک بهایا قل یا اخی جبرئیل فی ذکر الغامس تنکرم علی و تسبیل
عبر فی قیاب هو کی جبرئیل سی بولی ای بانی چار نام بزرگوار سی من شاد و تاجوان یا خوان
اسم کی یعنی سی دل شکسته اشبار قرین نادر و فید و حواس کو تاجوانی حزن اور اند و چاک و
اوم او در قرباتی بین حق من قل جبرئیل و لکنه هذا لیتصاب فی مصیبه قصه
عندها المصابت حایل و فی فی شیم کو پراب بیکد اوم کو حسرت سی جواب داید تبارکی الا
یه فرزند و بهاری مصیبت او نهائی لکه ساری عالم کا باریست او کی برابر شامین و نای کا
فقال یا اخی جبرئیل و ما هی پونهای برادر جبرئیل و ه میاشتت تحلیل بگو که جواس
خیل کو پیغمبر کی قال یقول عطا ناعزیا و حید فیدا لیس له ناصر و لا مدین
این راز فی بهار و ز عاشوراد شرب بلایین پیاسا مار جانی گان تنها منظم غریب بری گایم
اور مدکار پانکو فی پیاسکا و کو نرا یا ادم و یقول و عطا ناعزیا و حید فیدا ناصر

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

وَاَنَا سَأَلْتُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ عَنِ الْقَبْرِ وَمَنْ فِيهِ إِلَّا اخْتَرْتُ فِي مَا
هُوَ لَكَ رِضَى وَلَمْ تَسْأَلْ رِضَى اِىْ خَدَايَ تِيرِى نَمِيزِى قَبْرِ طَهْرِى جِسْتِ شَقْمِى سَبْرِى
اور مین او سکا پس نور نظر عازم سفر ہوئی میری اور صد نہ فراق نہایت دشوار ہوا تو جاننا
کہ اعدا کا زخہ بشمار ہوا پس ہمیا فرما وہ سامان جسمین تیری رضا ملی اور بتا ایسی راہ جو
خوشی سرا پا بخلی قَالَ ثُمَّ جَعَلَ يَبْكِي عِنْدَ الْقَبْرِ حَتَّى إِذَا كَانَ قَرِيبًا مِنَ الصُّبْحِ رَأَى
ہتھاپی کہ حضرت کلمات کو ذکر فرماتی اور قبر انور پر سنبہ کہی روتی جاتی تاکہ اُس صبح ہوئی
اور چادرِ ظلمت کی تاریک بھری گئی وَضَعَ رَأْسَهُ عَلَى الْقَبْرِ فَأَعْفَى فَإِذَا هُوَ رَسُولُ اللَّهِ
قَدْ أَقْبَلَ فِي كِسْفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ عَنْ مَدِينَةٍ وَعَنْ شِمَالِهِ وَبَيْنَ يَدَيْهِ
اوسوقت مانا کی تربت سی تھجیہ اسید ویم گھایا غنود کی میں لکھو نہ بند کیا سر تسلیم جھکا
ناکا کہ رسول اللہ او کی قرین فرما سی شریف لای فرشتو کی غول بین و میا را کی چھٹی میری
اِیْ حَتَّى خَظَمَ الْحُسَيْنُ إِلَى صَدْرِهِ وَقَبَّلَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ فَرَطُ شَوْقٍ مِنْ كُلِّ بَرٍّ
امام حسین علیہ السلام سی لی بیان تک جو سینہ سی کا کی پیشانی کی جو سی ایسی وَقَالَ
جِسْمِي يَا حُسَيْنُ أَمَّا لَكَ عَقْرَبٌ قَرِيبٌ قَرِيبًا لَدَاكَ مَا لَيْتَ مَذْبُوحًا يَا مَرْحُومَ
کَرِيبٌ وَبَلَاءٌ مِنْ عَصَابَةِ مَنْ أُمِّتِي فَرَمَا اِیْ روشنی چشم دکی بین پیاری تو
نانا کی یا حسین وہ دنِ حریب ہی کہ تجھی اپنی لہو میں دو با خاک پر لوٹا ویکھوں اور اوٹا
زمینِ محنت اور بلا کی کر ملا میں است اشتیاق کی ہاتھ سی سر کٹا ہوا تو اَنْتَ مَعَ ذَلِكَ
عَطَشَانٌ لَا شَقِيَّ وَطَمَانٌ لَا رَوْحِي اوس حال میں تو پیما جو کوئی پانی نہی مانند
چمکی کی تر تباری ایک رحم دل خبر نہی جیسینی یا حُسَيْنُ اِنَّ اَبَاكَ وَامَّا لَكَ حَالٌ
قَدِمْ مَوَاعِلَ وَهَمْ مُسْتَأْتِرُونَ اَلَيْسَ اِیْ آرام جان یا حسین بدست کی تیری دلا دلاؤ

في اصحاب الحسين عليه السلام
 ولا يتبين في اصحاب الحسين عليه السلام
 وكثرة القتل في فصل الحسين عليه السلام
 عن زلت الشمس وقد مر سعد بن قنبر
 باصحاب صلوة الخوف عليه السلام فادب
 الشافعي بن يدي الحسين عليه السلام
 اهل الكوفة يا قوم اني اخاف يوم التماس
 الاحزاب يا قوم اني اخاف يوم التماس
 ثم قلتم فقال اني اخاف يوم التماس
 بعدة سؤ ذنب مولانا محمد الله وقدر
 عليات يا ابا عبد الله ثم قال السلام
 استودعك الله ثم قال ولم يزل يتقدم
 دجل بعد سرجل من اصحابه يقتل حتى
 لم يبق من اصحابه يقتل حتى
 خاصة فقتلوا به علي بن الحسين عليه
 السلام وكان من اصحاب الناس وجماعه
 يومئذ ضجع عشر منه في سائر الاراس
 وهو يقول: انا علي بن الحسين بن علي
 الله اولي بالشيء ناله
 فلذلك

برادر سیری پاس نمی بین و ده سبب شتاق ملاقات انظارین کجری هدیه سلام ای بین +
 قَاتِلَکَ فِی الْغَیْبِ لَکُمۡ جَایۡزٌ کُنۡ تَنَآلُهَا اِلَّا بِالشَّهَادَةِ تَبْرِیۡ وَهَلۡیَ بَشَرِیۡنِ
 ایسا برادر چه رکبهای که او سکو بدون شهادت کی پانین سنجای فجعل الحسنین فی مقام
 یَنْظُرُ اِلٰی جَدِّهِ وَکَیۡفَ یَقُولُ یَا جَدُّ لَا حَاجَۃَ لَیۡ فِی الرَّجُوعِ اِلَی الدُّنْیَا فَقَدْ لَیۡ
 لَآیِلَۃٌ وَّاَدۡخُلُنِی مَعَهُ فِی قَبْرِکَ اَمَامِ حَسَنِ عَالَمِ رُویا مین جید بر گوار کو و کجری تری
 اور یہ کلام حسرت انجام عرض کرتی ہی ای نانا جی اب دنیا میں جاگوارا نہیں اس صبیح
 زندگی فانی کا فروما نہیں نظر تو جی ہی ای دیکھو میرا ہاتھ پکڑو اپنی قبر میں داخل کرو جو اگر
 رکھو فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللّٰهِ لَا تَدَّ لَکَ مِنَ الرَّجُوعِ اِلَی الدُّنْیَا کُنۡ تَنَآلُهَا اِلَّا بِالشَّهَادَةِ
 وَاَمَّا مَا کَتَبَ اللّٰهُ لَکَ فَمِنْ اَمَامِ الشُّوَابِ الْعَظِیۡمِ رُسُوخانی فرمایا ای حسین دنیا میں
 اور بلا ہستی کی کوئی ضرورت نہ جاؤ تا شہادت اور جہنم تیرے جلیل ثواب کا خانی اوس وعدی پر چھوڑ
 وہ پاؤ قَالَ فَاَتَسْبِعُ لَیۡسَ مِنْ نُّوۡسِهِ فَمَا عَرَفُوۡا بَارَاوِی کِتَابَی کہ وہ جناب صاحب
 دہشت اور ہراس میں جاگی آمادہ ہوئی واقعہ شہادت اور مصیبت کر بلا کی فقص من و دیالہ
 علی اهل بیتہ پس امام حسین و شہر با شہر تیرا و دل مضطرب گریں شریف لای عالم رو کیا
 قصہ حسرت نازدہ میں بہانی اور فرزند و کوسائی فلم یکن فی ذلالت الیوم فی مشرقی ولا
 مغربی قوم آتش عجمی من اکل بیت رسول اللہ عجب طرح کا غم اور الم اور طاری ہوا
 گویا روز عاشورا کا صدمہ او کو کد کمانی دیافرط المسمی یاری سیندا اور توار نہا جب عورت
 اور مردی رقت و ناری میں حال تباہ کیا مشرق اور مغرب میں کوئی مکان غمزدگانہ کو کیا
 جس شدت کی گریں المیبت کی اوس روز غم اور ماتم کا چرچا پہلا قَالَ وَهَيَّاهُ الْحَسَنِ
 الرَّجُوعِ مِنَ الدُّنْیَا یُنَادِی کِتَابَی کہ سید الشہدانی انی شہد جور و جفاسی اند کی جہت

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

شال شینج پوست اور استخوانِ احصوت گذرانِ مین زندگی و بال جان روز و شب حق و
رخورد ندوده و تعب سی مادر کی فراق مین ناصبور باپ اور بہان کی وصال سنی تسکین پائی
پہوچی کی ملاقات مین اپنی جی کو ہلائی و اسطی تسلی کی ہر وقت شاہدین او کو چہائی سے
لگائی و اس محبت مین رات کو آرام سی سلاقی پیشہو ہی چوٹی چچی کو عاقد الفت کا بدنگی
طبیعت مین پدر اور مادر سی بڑہنہائی اپنی پالنی والوں سی بیج اور محنت مین ایکدم کی ہدائی
پر سامنا کو تکا پڑہائی فاطمہ کو ہی والدین کو رسی و انسنت کمال تھی حضرت کی کپس
وزرات رہنی مین راحت سی مالا مال تھی زانوی پدر کو بالین فرحت کا تکلیف جاننی خوشی
صحبت کو دماغِ محنت کا کھنجر پہچانتی بڑہنہ عقید او کی مزاج کو کشریت دیدار تہا قدم
عیادت سی سرور کی پاشوئیہ بخار تہا لکن اس آفت کی خبر تھی کہ دست قضا جہائی پر
آفتخا نگہ بگاہوئی عمر مین بڑی حصبت کی بارادھائی کو دیکھا حضرت اب اعوش محبت سی
باپ کی ہی خدائشہائی کلام و تپ سوزان مین جلانی سی علاوہ عزیز و دست بکا نازہ فراق
و کما گنا آرام حسین علیہ السلام فی ہر گاہ غم سفر کو جزم ٹھہرایا حبشیہ مرضیہ کی وداع کو بالین
فاطمہ پر قدم بڑایا جدم نظر حضرت اوس نور چشم علیہ کی جانب پڑی بی اختیار آنکھوں
انسو ہی اور کی چھڑی عالم تصور مین فاطمہ کی بکسی کا نقشہ دیکھا خالی کہ مین در و دیوار پر سر
خیال بندہ بیک شوقی ملاقات مین بنیائی سی وہ گہرا نیکی زمان انتظار مین قاصد اور نمانہ وصال
در وازیسی باہر جانکی و وہ مصور وقت حضرت سی اپنی طرف پینٹلہ نہوی کہ شاید بیاری کی
طول سی اب مدت زیست باقی نرہی عرض کی بابا جان بیشتر عیادت کو میری آتی تھی
مجھی لگی حیرت اور تپ در دوسر کی شدت مین تسلی فرمائی تھی اسدم کیا باعث ہی کہ دکنی تھی
یون روئی ہوا سرد بھرتی ہوش اور جو اس میری کہوتی ہو شاید تیر کمال گیا اس رضیہ سی مین

[illegible]

فقد أُلغيت هذه العليين خطاً

[illegible]

[illegible]

والله اعلم
والله اعلم
والله اعلم

[illegible]

ابيك
 قلت فقلت لعلك يا ابيك كاتبت من ابيك
 في جملته النعمان بن شبيب سوادته
 اليه ان ليس لهم في الدليل ولا في
 آية حيث لا يفتنون طرفة
 عين ما داروا لو انهم هم من الذين
 كرهوا

مسعود الفقيهية والناس يفتنون
 أمية ليل ينتاب في عرقه عرقه
 شربا وعل الأصغر قبل من أيسه
 الأكر من العاردين طبع السلام أمة
 ولا طبع السلام سنة الزلازل على النبين
 ففتنون انه على الأكر وجفون
 الحسين فانه ضاحية مات

كتاب وادع الينا يا زبادة

مرضى الله عنها الكتيب والوصية
 طاهر الزكي قال ان الحسين طاهر الزكي
 عي ان بكره القصر في عي ان الحسين طاهر الزكي
 علي بن الحسين طاهر الزكي
 رحمه الله عنها الكتيب والوصية
 طاهر الزكي قال ان الحسين طاهر الزكي
 عي ان بكره القصر في عي ان الحسين طاهر الزكي
 علي بن الحسين طاهر الزكي
 رحمه الله عنها الكتيب والوصية

[illegible][illegible]

[illegible]

پایان حجت و طوبی کو باس صورتین لازم می که دایم بقوت صحت تقریرت میں زیادہ و بسیار
مادام حیات تو از من محبت و در صدق ارادت سی پائیده و او بهاؤ فظلم مولفہ شیر کے
ماتمی حاصل وہ شرافت ہی بخشش یہ نگاہوں کی محشر میں فراغت ہی مفرد و منجای گام
جو روی رو لای گام مفروضہ صادق سی یہ بگو بشارت ہی چاہو کہ خدا را صنی خوش و دیگر
وزارت رہو نالان افضل یہ عبادت ہی اقلیم بکل کارین میں مو مالک جسکو شہر و کس
دعوی ولایت ہی پائیده سی مو لای ناظر فی کمی وہ فظلم و بگو تو هر ایک مضمر دیوانی

في جامع الشهداء
 مصلياً في مسجد
 كما اني احيى
 حقيقته في
 اني قد
 في جامع الشهداء
 مصلياً في مسجد
 كما اني احيى
 حقيقته في
 اني قد

[illegible][illegible]

في هذا اليوم وفيما هم في حصة
عليه السلام قد رأوا ذلك ولا يخاف
عن أبي بصير قال لما مات علي بن
زيدم وداود بن جابر بن
الدينية كذا وكذا قال علي بن
عن جابر بن اسحاق بن عبد الله
قال انه هب لي بعد الله فامسك
عن حنيفة قال قلت والله ليجب
والواحد من الناس ما

بن الجراح عن ابن عبد الله عليه السلام
 التهم قال ان محمد بن الحسن
 كان يقول ما كنت ارجو ان
 انفصل علي بن الحسين خضرتي
 زينة علي بن الحسين خضرتي
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 ساقون بغير ذكره غم رواه ابي سعيد اشهد انه يمدني كلانا اور محمد خفيه كا وواع من يهجر كونا

بن الجراح عن ابن عبد الله عليه السلام
 التهم قال ان محمد بن الحسن
 كان يقول ما كنت ارجو ان
 انفصل علي بن الحسين خضرتي
 زينة علي بن الحسين خضرتي
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 ساقون بغير ذكره غم رواه ابي سعيد اشهد انه يمدني كلانا اور محمد خفيه كا وواع من يهجر كونا

غربت اور در بدری کو سہوختے نظر ما یوں کہ اللہ الیہ امر الناس ویحکم اللہ
 بیننا و بین القوم الفاسقین تاہم دیکھیں غلے کا آخر کار کیا ہوتا کمان پتھاری پھا
 و شرف اس پر خدا تعالیٰ کیونکر حکم دیا ہی قال فقال الحسنین یا اخی واللہ لو لم یکن فی
 الدنیا ملجأ ولا ماوی لما باعیت یزید بن معاویہ قطع محمد بن الحنفیہ
 الکلام و بکی الحسنین علیہ السلام معہ ساعۃ الاممین علیہ السلام فی مسہاب
 ای بار خدا قسم کہ گاہ دنیا میں بھی کہیں انان و آسائش نہ ملے تین ظلم اور تعدی ہم جا گردن پر چلی
 تو ہی یزید کی بیعت نہ کرو کا بعد مات جو رو بخلائی اعدا سہو ملگا پھر محمد خفییہ فی بہت قطع
 زاری اور کہا کہ امام حسین علیہ السلام کہہ ہی او کی ساندہ رقت عظیم دیر تک طاری رہی شتم
 قال یا اخی جزاک اللہ خیرا فقد ضعت ما کسرت ما اصاب وانا حارم علی
 الخروج الی مکہ فرمایا ای بھائی خدا سی نکو خیر ای خیرگی آئی خوشی صلاح اور شوریہ نیک بھی
 بنائی میں حرم الہی کو جاؤں گا اور کہہ میں پناہ نروان سی راحت پاؤں گا و قد قضیت لک
 انا و اخوتی و بنو اخی و شیعۃ بنی امیہ ہم ائمہ بنی و سر ائمہ را ہی ہی سامان اور
 سفر کرنا ہوں بھائی بہن اور بیٹی اولاد اور شیعہ بنی کہ ہمراہ لیجا تا ہوں اور خاسار کام فی حق
 میری اور بھی اونی اتفاق را کی کاجر و ساری و اما انت یا اخی فلا ملکات ان تمیم
 بالملک یتکون لی عینا علیہم لا تمیمی غمی شیعۃ بنی امیہ ہم ائمہ بنی و سر ائمہ را ہی ہی سامان اور
 کچھ نہیں جو دین میں رہو میری آنکھوں کی جا حال اعدا و نزات و بھوک بھی خبر کرو پس محمد خفییہ
 سوای رقت اور صبر کی چارہ نہ ملا حضرت سی قد و بالا یکھا لا تو کہہ بوسہ دیا گو یا اوست
 زاری میں فرقت کی علامت پائی اور اپنے خیمہ فی شہاوت برادر کی صحت و کھائی سپر کر
 عرق میں ہمیشہ امام کا وہبان رہتا اور ایسی خالغین کا اندیشہ درام و لہیں کہ نہ تاکتا

بن الجراح عن ابن عبد الله عليه السلام
 التهم قال ان محمد بن الحسن
 كان يقول ما كنت ارجو ان
 انفصل علي بن الحسين خضرتي
 زينة علي بن الحسين خضرتي
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 ساقون بغير ذكره غم رواه ابي سعيد اشهد انه يمدني كلانا اور محمد خفيه كا وواع من يهجر كونا

بن الجراح عن ابن عبد الله عليه السلام
 التهم قال ان محمد بن الحسن
 كان يقول ما كنت ارجو ان
 انفصل علي بن الحسين خضرتي
 زينة علي بن الحسين خضرتي
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 فخطب فقال له اصحابه يا بني
 ساقون بغير ذكره غم رواه ابي سعيد اشهد انه يمدني كلانا اور محمد خفيه كا وواع من يهجر كونا

باب في ذكر ما في حياة الإمام عليه السلام من مناقب
 ومباني منتهى ومدة إمامته وولادته بالمدنية
 الثالث عشر من مناقب الإمام عليه السلام
 الأول من مناقب الإمام عليه السلام
 ومباني منتهى ومدة إمامته وولادته بالمدنية
 الثالث عشر من مناقب الإمام عليه السلام
 الأول من مناقب الإمام عليه السلام

پانی سی جو سبک خوک و خوش و طیر سیراب تھی ہمیں ر و کا بہوک اور پیاس کی حد تک
اطفالِ اہلبیت کا برا حال ہوا اور جان تنی وہ رفت کا ہجوم نہیدی کہ یکہ کہ جسم علی کبریا قلم عبا
کنا پاش پاش تہا چھکے گاہ ہناری و افغان کا ہر دم کہام ر بلہ بید فنی کفن لاشو تنخا انبار
خاک مقتل میں لہو بہا ایک چلو پانی کی لئی خلق علی صغر کو ہدف تیر نہا یا نہ یکسی میں پر
بزرگواری وہ استغاثہ فرمایا کہ زمین و زمان آسمان ہی تھرا یا ضرب نیزہ او تو کو اس کے
امام حسین علیہ السلام کا لہو بہا یا کہ سندا و تشند بدن سار اور کھڑی گریا یا شمری سر کا ک
سنان پر چڑھایا عمامہ و رد او پیر غارت گری او تار یا تار ت قلاب میں جسدِ عراق
رجنی دیا بدن سادات شہد اکو تم شوری ر و نہا جرم محرم کا زیور او صبر و تاب میری تھی
سختا پر وہ چوٹا مانند اسیر اکھا او ٹون پر شہا یا او لا رسول کو و رد تھرو نہیں بھایا
ضرب و شتم فی خزانِ تبوک کو بہت ستایا عجیبی بجاری میں طوق پہنایا نہ بخیر سی ہندا
کایا اہلبیت کو روشنی و داغ تھقو لین میں منع کیا و دربار میں یاد ویزید میں شل بھکار
تھرا کہما اور فتنہ دیا و زندان کو فہ اور شام کس کہ سی بھیا قید رہی ہزاروں طرح کا بھاسنا
شرحِ حبیبیت ہماری سلسلہ بیان میں طوافی ہی + ماجرایِ حضرت نبی دنیا میں لاثانی ہی
اس کلامِ حسرت انجامی ہو غصہ کہ کو فریٹو میں ہوش نہلا + چاروں طرف غلغلہ آؤ
خروش اوٹا فظم ملو لافہ زیادہ اس میں سنا سبب ہی قیبت کھوٹو + کہ تانہ میں
طبع سار میں لائن فضا کی نازی برہم ہو اہی خیم بکاہ زمانہ سوگ نشین سی برای آل
مقول حسرت ہاری میں ہی تمام دعا و بزرگو اور خدا یا یہ تفریت ہو قبول + عجب نہیں
افتخارِ جهان + مرادو مطالبہ شمار ہو وی جلد حصول + خصوص میں داخل افسردہ آل حسرت
مقال کہ کہ دسی رہنمای ریخت ہماری تھی

عن أبي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم من أحب الله وأحب الناس أحب إليّ ومن أحب إليّ لم أحب

۹. بابی اولیٰ تک هو الله یعنی زور و تکیه فقط مستویان بدانند الذکر کما فی قرآن و نه و کون یعنی هستی برتری و تعالی بر آریات کون و کلمه مخصوصه کبر است و از هر صفت صلیوات جایز نیست

[illegible][illegible]

[illegible]

عليه السلام فقلت يا هادي عندي عندك من يبيعني هذا
هذا الدواء قال يا هادي عندي عندي عندي عندي
فقلت يا هادي عندي عندي عندي عندي
فقلت يا هادي عندي عندي عندي عندي

قال كرهت ان يراه الله ويحفظه ويحفظه
 فقال بوجاهة وحيطة
 يعلم عنه ويعتبر عقوبته
 الله آخذة رايته وانصاف
 ما ذكرناه من الاخبار في
 الابه ودلائل و اخباره
 بالغيب كثير يطول قصده
 ومن ذلك ما رواه آقاي
 ابن الحسين الاصمغاني في كتاب
 مقال الطالبين ومرواه الاسبغيني
 المتصلة عن رجاله ان جماعة من بني هاشم
 اجتمعوا الى ابي جعفر عليه السلام
 عبد الله بن عباس وابي جعفر النضر و
 بن علي وعبد الله بن الحسن وابي
 ابراهيم محمد بن عبد الله بن الحسن وابي
 عليه فقال لعبد الله بن عباس
 فقاموا فقالوا له فقال ابراهيم
 انفسكم والله لقد علمتم ما الناس الى احب
 اصوب افضا ولا اسخا
 هذا الصادق عليه السلام في ما رواه
 له عبد الله بن الحسن في كتابه
 كلامه فقال جعفر بن محمد ثم تعلموا
 لم يات بعد ان كنت ترضي عن عبد الله
 ابنك هذا هو الهدي فليس به ولا هذا
 اولاد وان كنت ابا يزيد ان ترضي عن عبد الله
 وليا في المروعة وبنو علي بن ابي طالب
 لا تدعك وانت شيخنا وناصحنا
 هذا الا في قصب عبد الله
 عليت خلافتنا يقول والله ما اطلب
 الله على عبيده ولكن عيالتك على هذا
 المستدلين فقال والله ما اطلب
 ولكن هذا اوله واما
 دونك و ضرب بيده على
 ثم ضرب بيده على كتف عبد الله
 بن الحسن وقال يا والله ما اطلب
 ولا الى ابنك ولكن الله

بجاری ہیں + جو ہمیں ستانی ہیں اونی دور جاتی ہیں + راہ و رسم محبت کو پورا کرتا ہے
 ہیں + اللہم اخی شیعتنا مثنا و مصافقنا الیکنا خداوند جلالتا رہنا الفت
 کہیو انکو ہماری حیات میں اور ملای رہنا انکی جماعت باخلاص کو اہلبیت کی
 زمرہ برکات میں فمن ذکر مصائبنا و بکنا لاجلنا او بنا کی استخی الله ان
 معذبة النار جو ذکر صیبت کو ہماری بیان کر کی توی + اور بسبب قدر و منزلت علیکم
 ہماری نالان ہوئی + یا جب کہ اوسی رقت نہ آئی + ولی محزون سی روینو انکی صورت
 شرم رکھتا سی غفار الذنوب و شرا الغیوب کہ اوسی پاداش میں کماہ کی ستانی آخر میں
 عذاب ماری جلائی عقاب پہنچائی اور دوسری فضیلت اپنی شو + جوش خوشی میں
 پہنچی رقت کرو قال ابی عبد الله علیہ السلام لا تمروا معین احب الی الله
 ولا عبرة من عین بکت و دعت علیہ و ما بالی یمکیہ الا وصل
 و امسک ہا امام حق ناطق جعفر صادق علیہ السلام فی فرمایا کہ نہیں ہی کوئی انھیں
 رو پر و پیار میں سوا + نہ آنسو ہنسی کی محبوب باری زیادہ اوس شمیم جاشک ہماری
 اور امام حسین کی یا یحییٰ میں اوسی + رو آئی + مگر یہ کہ وہ رزق عیدہ قبول قدر
 کرتی ہی + اور فاطمہ زہرا کو بد خوشی اور محبت دیتی ہی + و وصل رسول الله
 حجتا اور وہ عین بنی و این رسول الثقلین سی نظر اتحاد میں ملتی ہی + ہماری عیال
 اور طاعت کو پورا ظاہر کرتی ہی + و ما من عبد یحسب فیئادہ باکۃ الا کان
 علی جدی علیہ السلام خلایق میں کوئی آدمی ہو گا جو روز شرا ہنسے آنسو روئی
 سوا اہل بجای سید زکرا و دھما شہید شہد کی سو گا کہ وہ شہاش ہوئی فائز
 جیسے و عیبتہ و قریۃ و اکث ارة یلغاه و الشرو و حل و جسم ہر کسی خدا

و لا الی ابنک و اکملہم ول
 بن الحسن و قال یا والله ما اطلب
 ثم ضرب بيده على كتف عبد الله
 ولكن هذا اوله واما
 المستدلين فقال والله ما اطلب
 الله على عبيده ولكن عيالتك على هذا
 عليت خلافتنا يقول والله ما اطلب
 ولكن هذا اوله واما
 دونك و ضرب بيده على
 ثم ضرب بيده على كتف عبد الله
 بن الحسن وقال يا والله ما اطلب
 ولا الى ابنك ولكن الله

آهویں مجلس مدنیسی غم سفر سید الشہادت فاطمہ نجات شہرین اور مقال وقت اقرا

اشک سی چہرہ دھونی دالی + کوثر و شبنم پر ہی ابرو باقی ہیں + سوزہ آہ میں ل جھکے
تبر و بزم کی خوشبو کو دھاتی ہیں + ایک غم کمانی سی بختی کی زلفی میں شمار ہوئی
دو گہری کی مجلس میں آئیں حساب روز جزا کا اندیشہ بھوتی ہیں + نظروں کو لغتِ حلیٰ صرا
بزمِ غری شہ بُدی + تنہی سنایہ شروہ جان بخش بر بلا + ماتم سی نوشہ چیم کی بہاؤ
ہی فرض عین اسکو نہ ہو کو کر داد + سوز جگر کا داغ ہو سینہ پہ اشکار + ماتم سی سیٹو
فرقِ حبیب کی ہی یہ جا + اس غمی بقیہ رہی ساکنانِ عرش + قصرِ خیال میں سوگ
نشینِ فخرِ انبیا + ناظر جو ذکرِ خلفِ بو تراب ہی + ہر شہر میں ہی او کی بھرا دفترِ بکا

مجلس دایع فاطمه کبری بن شهر شریف باسلطان کربلا و در میان روزی اعلی

مربعیان ماده اند و لال + و متیان سرخ چرخ و آتھال + مجھواری قافلہ و مستربیان
و مستوران نژاد و محنت و بینوائی + رہروان کاروان اشک و آہ + و پیادگان کرب
عازم قمر با گنج + فاطمہ کبری کی حبیبیت صفراو + و اع پیر زنگارین + سلطان جوان
غیتہ زاری و رقت کی واسطی اسطح بیان کرتی ہیں کہ جب سامان خانہ ویران
اہلبیت رسول کی گھر میں آیا + اور سب پیر و جوان بنی ہاشم کا ہمراہ فرزند رسول کی
سفر قرار پایا + ارض شریب و عجاز میں شیون کی تہلکہ عظیم ٹپا + دل بندہ و آزاد میں
یقین تھا کہ سید الشہداء کا پھر نانا ہوگا + زن و مرد میں سیدہ زنی کا جوش و خروش
روح و تن میں الفراق کی نعرہ سی فحاشی حواس و ہوش + روضہ احمر میں کعبہ سی
ہای نور عین کی آواز آتی + مستحضر اب سی مسجد کی نام امام حسین علیہ السلام پر خج و فیا
جاتی **سُورِیَ اَنْ فَاطِمَةُ الْكُبْرٰی بِهَتْ اَلْحَسَنِ کَانَتْ حَوْضِیْنَةُ یَوْمِ حَوْضِ**

[illegible]

جبریل علم اجمال کا حامل اسرافیل تغیر صلت کا حامل روح القدس کا بار بنادیکھا کیل جلوس
شاہ و ارچاء کو کتبہ فریاد و خیم و سوار و اسین گرد تھا، طلینہ خرو و خیم و توفیق و نبین ہ نور
ایک طرف خون جگر و عباس نوجوان ادب سی ترکی و نازی پروان، ایک جانب شاہزاد علی اکبر
قاسم توسن، مخاط پر نام جاز کی گرم جولان، گرد و پیش باغ خیر کی مانہ خیل کو اکب صاحب ثابت
جلی، شان خیر البشر و بدتہ حیدر، صفدر سی سلطان اُمم با البحر ممل کیون ای حاضر جمع غم
تمنی سنا جاہ و چشم اپنی مولکا، اولی یکتہ نازان، صفت نام و دیہا مرتبہ شاہ عالم کی سپاہ نور
افرا کا، روز بجزرت وطن کیا سامان ناز و نیم پرچم اقبال کی ہر تہا، کیا ریخت و شمع کمال
رکاب میں سید عرب و عجم کی درگاہ تہا، فریاد میں کہ ملاحظت مدینہ میں شام ہی فقط لشکر نور
آہ کا اہتمام تہا، امام حسین علیہ السلام کا نام او کی ساتھ بیان قتل عام و تاراجی خیاں و
ہلرام تہا گھوڑا بی صاحب عرایس آقا کی سپاہ پوش، و فرزند قسیم سید جاد با حال تہا رقت سی
بیہوش، زینب خاتون و ام کلثوم کالی کفنی گل بی دلی، باوان محزون دلع مرگ فرزند
دکلو بہنالی، سب کربلا و کوفہ و دمشق کی باحسبیت او تہا، غارت خانان کی کہانی
ضرب تازیانو کی نشانی ہدیہ لائی فرد نہ لشکر و نیپاہ و نہ کثرت ناسی، نہ قاسم نہ علی اکبر
نہ عباس، لو کہ پرسی کو اتنی رقت میں سبکو بیلاقی، فکنا ادا دالمسیر تبعۃ فاطمہ
الکبریٰ الی ظاہر الہدیتہ و تعلقت و اذ یالہ خلاصہ کلام امام نام برویت
سید و شیخ تغیب شب کی شبنہ اٹھائیں، شہر جب سال ششم ہجری وطن سی راگو ٹکلی جو
ستم عدلی مائوسی باوید توکل میں باسید خد جل تاکاہ فاطمہ کبرا جو سا فلان حرم سی باقی
تی، شوق پر میں او ہی قیاب ہو کی پیادہ پاشم مدینہ کی باہر باب کی دہن حلیہ بی
و قال لہ یا ابی کیف تفلد و عتی وانا بقی بعدکم صغیفۃ علیہ

[illegible]

ولقد فخرنا في خاتمة ما قلناه يا هاشم
وأيها الناس اتقوا الزنا والشقاق
المعجز المال على أسامة بن عبد
عليه السلام صلوات الله عليه
الفضل

النظر وكلاهما الامامة
الفضل في ذكر كرم
من مناقبه ومختصرين
اخباره وما تروى عليه
كان عليه السلام اهل اوكاد
رسول الله صلى الله عليه
واله في زمانه بالافان
واخبارهم ذكره اعلام فائدة
والخاصة ولم يقل عن احد من سائر
ان اصحاب الحديث قد جعلوا
على اختلاف في سائر

[illegible]

دوڑی جاتی صنف کی سبب ہو کرین کہا قی + مانند کرد کاروان انکی بھی روان
نارسانی مراد و مقصد سنی لانگ کریان فلکنا سیمع الحسین صراخ فاطمة و حجاب
بجھ الی حند لها و خا طہا بکلام لکین جو امام حسین علیہ السلام فی فریاد فرما کر
فاطمہ کی سنا + ہوڑا پھر اکی پاس کی زبان شفقت و مہربانی سنایا و قال لها
یا بنت اربعی یا فاطمة و استغلی الصبر کما ی فاطمة زیادہ بقیاری سی دکھ
نہ کرنا و گھبریں پھر جاکی بار صبر کو اوٹھا و فاستغبرت و بکت و قالت
یا ابت لا تلینی فانه خلل بآلی افرحهم ففیقت بینهم و علی انہوں
اشک بھرائی در و جگہ سی یہ کلام سنائی ای پد رجہی کبہرانی اور بیانی سی باہر دوی
آنی پر ملاست نکرو + انصاف سی دیکھو کیا حد نہ پڑائی + طاقت بیان سی زیادہ سیر
ماجرای کہ غم و الم بھری ایکل گھبریں ہوگی + بیاری بین جانکاہ حد نہ وراق کا سہو
و انہی عنک شئی یاتی عریضة و کخاف ان یزداد عریضی و اموت
قبل ان یاتینی احد منکم میری دکھ تشویش ہی کہ بیار ہوں ہر گاہ مرضی
زیادتی کی اور مرئی پیش از تمہاری پھرائی کی تو حسرت ویدر باقی رہی فاید
منک ان من علی غیظ الرجال سو یغیظہ انودع منکم و داع
مفاریق لا یعود چاہتی ہوں کہ میری اوپر احسان کرو دم بھرائی قافلہ کی باگ
ٹھرا لو تاکہ میں پھر سب سی ایجاہر و داع ہو لون + ایسا کہ درقی ہوں پھر نصیب نہو
جو ہوں + و اصبر حتی یحکم اللہ فی با عہم و هو خیر لما کہین آئندہ صابر
شاکر بیہون کہ ہماری واسطی حکم دی خدا پکڑی اؤکو جو اعدائی بابکو گھبریں کلا انہی
آرام کیا و فیک الحسین من کلامہا و افرحهم الرجال امام حسین علیہ السلام

وَمَا مِنْ أَهْلِ سُوءٍ وَهُمْ أَزْوَاجٌ
أَوْ شُرَكَاءُ فِيهِ يُصَلُّونَ فِي
مَسَاجِدِنَا فَذُقُوا آلِقَامَ
الْحَرِّ إِذْ أَخْرَجَهُمُ الْعَذْ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

[illegible]

عشر سنين وثمانين
ملك ابنه الملك موكي
ملك هارون بن الجليلي
التي تسمى وان شمسك
صلوات الله عليه
من ملكه من سنة
التيجون شاهك دين
بند من التاجم المظفر
الفصل الثاني في
التي عليه الامامة دليل الاختيار الذي
قد ملكه على كل الامامة عليه السلام
يدل على امامته واما في جميع احوالها
واذا دلنا على طلاق جميع احوالها
الفاصلين مصدق الامامة ان عبد الله عليه السلام
انما خلف بعد وفاة النبي صلى الله عليه وآله وسلم
على احوال فاني قيل ان الصادق عليه السلام
لم يثبت ولا ثبوت خلفه بل انما يثبت ان
وفاة النبي صلى الله عليه وآله وسلم واما في جميع احوالها
وكانت حجة لما ائتمرت من احوالها
وقوله عليه السلام في جميع احوالها
على نفسي عليه من ايمه بالامامة واما
عقوله في ذلك على انه اكبر في ذلك واما
انهم رجوعوا في ذلك الشادة ايضا ولا يوجد
منهم احد وانما في ذلك منهم من
التي وما عليه صفة فلا شك

تماشاد كيهو وكيو كيهو في النار كني بين + اور ونيامين ايكه بي زنده نين
كه بي بين خراهم الحسين عليه السلام خير كيه بيام اراوت فرجام سينك
امام في شاباش كيه اور مقام حسين بين خراي خيري + وقال لهم او ما
قوانتم كتاب الله المنزل على حدي رسول الله ارشاد كيه تني قرب
جيد كونهين ياي حوسري نانا رسول حميد نازل هو ابي آينا تگو واند كيه
الموت وكوتنهم في روج مشيد كيه خاني اس ايت مين كيه فرما ياي +
مر كسي چاره صفر بين تبا ياي واذا اهمت يما في فما ذا ايتل هذا
المعقوس وما ذا ايجت برون كيه ياي جاسي حركت نكرون توييه سنهين كس
انباي هلاكت مين استخار كيه جاني + اور هر گاه قلگاه بين قدم نكهن تو قوم
ايميه جو مانند كيه سيري كيه بين كيه كيه ازا يني ياي ومن ذا ايكو سلا
حرفي بكر بلا وقد ائتمرها الله يوم دحا الارض وجعلها مقعلا
لشيعةنا ويكون لهم اما ثاني الدنيا والاخرة كون هي سطر متصل
رهي اور سيري كيه كيه اندر كيه بلان ارام كيه كيه خاني جب دهر خاك دست
ييلاي او او سن بين باك او ريب كوه سيري واسلي اختيار كيه دوستو كيه لني نياه دنيا
نيا او او كوه شرف وساعات هي قريه كيه است ديا ولكن تحضرون يوم
السبت وهو عاشور الذي في اخيره اقل لكن تم سب يوم عاشورا
راوسن كيه انك كيه قتل يا جاونما ولا يبق بقدي مظلوم كيه اهل
وكسبي وخواهي واهل بيبي وكيان براسي الي نيد سيري نيه
كوهي غلو بامل شقاوت باقي نين ريگا او اولاد رسول سيري بهاني سيري

ان اسما حيل وني زمني ايمه
عليه وهم شذاد و منهم من قال
حيوة ايمه وني زمني ايمه
فهم من انكر وفاة اسما حيل في
اسما حيل بن جعفر على استاروت
في شهادته وقال يقول
التي وما عليه صفة فلا شك

ماری جانی سی ایک نہ بھی کاسرکاش کی نرید کو ہدیہ دیکھی اہلبیت کو غارت اور
 کرینگی وہ بہو کہ پیاس میں اطفال کا ترپنا تر و فراق سی عیال کا سر سچنا شور مٹا کر
 دہوم بیدا کر فکا جوم فقالت لکن نحن والله یا حبیب الله وابن
 حبیبہ کو لا ان امرک طاعة واثمة لا يجوز لنا فحماقتک قتلنا
 جمع اعدائک قبل ان یصلوا الیک لشکریا بنات فی عرض کی ای حبیب
 فرزند محبوب الہی ہم تابع فرمان ہیں او دل جان سی ایکی ارشاد پر سب قربان ہیں
 اگر بجا تو ہماری حکم قدر تو ام کی طاعت میں نظر نہ ہتی اور خلاف رضا فی انضاس کو
 حرکت جائز ہوتی ہر اینہ ال حبائی ساری اعدا کو قتل کر تی وہ شکرین ہماری ضرر
 حرب سی زندہ نہ ہتی پیش از اسکی جو وہ شکر آپکو از ار پناہی اوں کی نام و نشان
 دنیا سی فی النار ہو جاتی فقال لهم والله اقل من علیکم منکم ولكن الله
 من هلك عن بینة ویحیی من حی عن بینة سروا نام فی ارشاد کیا
 قسم خدا کی بین کسی بہت زیادہ قدرت و طاقت رکھتا ہوں اگر اشارہ سی سخت
 سچر نما کی چاہوں تو اوں سیکو ایک خطہ میں فنا کر دوں ہر گاہ غضب کی نشین
 چرماؤں تو شہر و بلاد شکرین کو اولٹ دوں + لکن جمعی استخوان جبر و کمانا ہی
 شیشیت و رضای نیردان سی قدم نہیں ہٹانا ہی ہلاک ہو جاسی نشان ہدایت سی
 ہند کی زندہ جاوید رہا جسکو برہان سعادت کی تلاش رہی و کنا دخل الحسین
 مکہ و کان دخولہ ایاھا یوم الجمعة لثلاث مضی من شعبان
 و هو یقرع پس فوج بنی جان فی امام زمان سی مرجعت کی اجازت پائی اپنی مکان
 اور منزل میں جا کی اندیشہ موالسی خاک اورائی روز جمعہ شیر شہبان کو وہ قبلہ کعبہ و ما

[illegible]

تیرا عہد و پیمان توڑ کر کل حمایت دین اسلام و گنجہانی فدیت سی منہ موڑیگی و اپنی
اوجھت علی نفسی لمن فعل ذلک الا اخلہ محل کرامتہ ولا اسکنتہ
جنتہ ولا انظر الیہ بعدین و حممتی یوم القیامۃ پس مینی اپنی آواز دینا
لازم کر دانا جو تمہاری اہمیت کی ساتھ ترکیب تقصیر ہوا و سو کھل کر است و شک
دور کر دینا روز قیامت او سپر نظر لطف و رحمت سی ندیکہنا عذاب و نکل از آہ
اون بکو مبتلا کہ نہائی عن محمد بن عبد الرحمن عن ابيه عن علي بن ابي
طالب قال بیننا و فاطمة و الحسن و الحسين عند رسول الله
اذ انزلت الینا و کل کتاب آمانی میں یہ روایت لکھی ہے کہ محمد بن عبد الرحمن
اور او کی والدہ امیر المومنین سی حکایت کی ہے ایک روز میں و فاطمہ و حسن و حسین
رسول میں حاضر تھے او گشتی اخلاصی باہم شگفتہ خاطر تھے ناگاہ رسالت پناہ فی
ہماری طرف و یکجا ہجرت و بیابی میں رو دیا فقالت ما بینک یا رسول
الله مینی عرض کی اسی خیر الوری کیا سبب ہی اسدم استخباری کا فقال انک
ما بینک و بیک بعدی مینی یا دوسیت سی تم سبکی رقت آئی جو میری بعد از او
پہنچی کی فقالت و ما نالک یا رسول الله مینی پوچھا اسی نبی الوری وہ کہا ہی
جو اکی خیال میں ہمارا حال گذر ہی قال انک یصوبک علی القرن و علی
فاطمہ خذھا و طعنة الحسن فی القصد و التسم الذی فی دُفقی و قل
لحسنین فرمایا زاری و ماکہ کر تا ہوں واسطی تمہاری فرق کی جو ملواری شکاف
ہو گا اور یاد میں ناچاری فاطمہ کی جب حق چین کی طمانینہ منہ لگیا کہ نصیب حسن
اس بار کا است جانا و زخم خیران میں لگانا زہر و ماکہ پانا سخت جگر بہا ناز مذکی

[illegible]

زینج و دیوانچه پیرایه شده از خمر زینج شکافتن زلف همه اب جامه پوشیده از همه جامه تنگ شده در

ركان زمانه و كان السلطان
 قد دخل يوم الاثنين و قد اقبل
 اليه فاما ما قال فقال له ارجع
 اليك ما انت فيه و انت في
 ركان زمانه و كان السلطان
 قد دخل يوم الاثنين و قد اقبل
 اليه فاما ما قال فقال له ارجع
 اليك ما انت فيه و انت في

عن يدة فسيكون لك بها
وكتب اليه اخطبها ولا تخشها
عليه غير الرسول الى علي بن يقطين
السال والنياب ومن الامراة
ذلك ان لي النبي عليه من خشى ما لا

قال فلان فقال له
ابن خنوخ بن يعقوب اصابنا
من خالد بن الربيع قال ورضينا
ابو الحسن عليه السلام قد ملكه
الارمني في فلاحته ودعاه
فكتب فقال ما بينك الى

[illegible]

[illegible]

11. 11. 11.

پیغمبر کی البیت سے ایک جہان انابھی وہ سخت کشیدہ خوف اعداسی یہاں پہنچا
لایا ہی فَمَا ظَاكُمَا لَهُ ذَٰلِكَ فَاذْكَا كَمَا فِي صَدْرِهِ وَكَانَ ابْنُهُ سَارِقًا
لِعَبِيدِ اللَّهِ فَبَنِي زِيَادٍ جَبَّ اَوْسُ بَابُكَارِ فِي يَهْ كَلَامِ ابْنِي مَا تَخَانَا بِنَصْرِ دُكَيْلِ
میرسی دل فی سینہ میں ناوچ کھایا اوس طفل کباب شہر طوعہ کو کلبا ہی کرین
زیادہ کا صاحب شرب تھا فَضْضَىٰ اِلَىٰ عِنْدَ اَيِّهِ اسْتَبَدَّ الضَّرْفُ فِي رَقْلِ
لَهُ يَا ابْنَةَ اِنَّ صَفِيْنَا الْبَلَاءَ رَجُلٌ مِّنْ اَهْلِ بَيْتِكَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَنَايَا
ماکی انتہہ چاکر پدر کی پاس دوڑ گیا آہستہ سی اوس بی حیثیت کی کان میں کہا
ای بابا مجاری گہر میں اقربا ہی پیغمبر سے ایک مرد جہان ہی میری اکی حجت ہی گو
میری میں پہنایا ہی فَسَمِعَهُ الْكَلْبُوعُ وَعَبِيدُ اللَّهِ فَقَالَ لَهُ مَا يَقُولُ هَذَا
الْقَبِيْطَةُ نَاكَا اَوْسُ شَرِيْكَ تَقْرِيرُكَ ابْنِ زِيَادٍ فِي سَنَا ابْنِي نَصَابِ سِي بَكَارِ
پونچھا ای انسید یہ لڑکا کیا کہتا ہی اور کہاں کی خبر تھی دیتا ہی فَقَالَ ابْنُ اَبُو بَكْرٍ
اِنَّ مَسْلُوْمًا بَيْنَ عَقِيْلٍ صَفِيْفٍ عِنْدَ اَهْلِيْ اَوْسِيٍّ جَالِدٍ يَا اَيُّ امِيْرٍ يَزِيْدُ
نیک لایا ہی کہ سلم ابن عقیل ہماری سکان میں جہان ہی اسی فَهَرَجَ بِذَٰلِكَ وَ
اَذْهَبَ عِنْدَ ابْنِ اسْتَعْشَبِ الْاَكْنَدِيْ فِيْ يَهْ خَبْرُ سَكِي وَه ظَالِمٌ سِرُورُكَ فِيْ كَلَامِ اَوْسِ بْنِ
اشعث کندی کو بلایا وَهَمَّ اِلَيْهِ خُصَمَاءُ فَارِسٍ وَقَالَ امْعُوْا فَاَتِيْنَا
باجھ سو اراوسی وی کی بوجا جلدی جا طوعہ کی سکان ہی سلم کو میری پاس پکڑ لا
فَضْضَىٰ اِلَىٰ مَنِيْرٍ الْاَفْرَاةِ يَحْسَبُ الْاَفْرَاةُ يَشُدُّ وَيَمِيْرُ مَحْمُودُ شَبَابِ
رسالہ سوار و نسا کی کی دوڑ گیا اوس پیرہ زن کا جھرہ ہر طرف سی کبیر یا بلو کہ
جسد کم کور و کی او ایہ سکان میں پہنچی پریشان و مضطرب اوس باخند ٹہری ہوئی

[illegible]

وإن كنت تود أن أكون في الدنيا
فأعلم أنك لا تستطيع ذلك
إلا إذا كنت تدين الله تعالى
بما أنت عليه من النعم

فَالْأَثْبَاتُ الْأَوَّلُ
جَابِلِيَّةٌ وَرَمَضَانِيَّةٌ
قَالَ أَخْبَرَنَا عَبْدُ الْمُعْزِي
أَبُ الْحَسَنِ مَوْحِي طَبَقَ الْأَثْمَ
مُخْتَصِرٌ مِنَ الْقَتَنِيدِ وَهَمْزُهُ
قَالَ لَهُ هَلْ يُعْزَلُ الْمُعْزِي
أَنْ يَكُونَ مَوْحِيَةً وَهَمْزُهُ
قَالَ لَا يُعْزَلُ ذَلِكَ مَعَ
الْإِخْتِيَارِ فَقَالَ عَبْدُ الْحَسَنِ
فَقَوَّيْتُ أَنْ تَكُونَ شَيْءَ ثَقْبِ الْخِلَالِ فَغَالَ
نَوِيحٌ مِمَّنْ شَهِدَتْ سَلْمُنَ عَقِيلٌ عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْخَلِيلِ
بَابُ الْإِخْتِيَارِ

میمون سیری طرف بیچم لاتی ہوا اس بروایت میں یہ عبارت خارج از باب امتیازی
 کہ مسلم کا ہنا کہوٹی پر چڑھنا دونوں میں اختیاری تھا اویا مسلم است
 البنا خیر الامیرین **فَصْنَعُ عَنْ ذَلِكَ اَوْنِ اشْتِیَافِی کَمَا یَسْلَمُ**
 بامید نیکی امیر سی اگر ملو ابن زیاد کی خدمت میں ہماری ساتھ چلو تمہاری
 گناہوں کو بخشید یا کچھ خطای کہ ششہ کا سواخذہ نہ کر کیا فقال لهم یا ویککم
 ايعطی رجل من اهلبیت محمد ان یبدا من نفسه واللہ لا یكون
 ذلک ابدا مسلم فی فرمایا عذاب الہی نازل ہو اوپر تمہاری کوئی آدمی ہستی
 پیغمبر سی دشمن کی ہاتھ میں اپنی جان کو نہیں دیتا اور کہیں ہستی لت کا قبول کرنا
 نہ ہو کہ **فَعَمِلَ عَلَى الْعَوْمِ وَحَمَلُوا عَلَیْہِ بِاَجْمَعِہِمُ** بعد ازان وہ دلاور شکر
 ستمگر پر حملہ آور ہوئے اور سب اشتیابی ایک بارہ اوں خستہ جگر پر ڈس دی
فَمَا تَرَ حُلَّ الثَّامَرِ حَتَّى قَتَلَ مِنْہُمْ مِائَتَیْنِ وَخَمْسُوْنَ فارس مسلم فی منہ
 سپر ہوئی شجاعت اور بہادری کا ہنر دکھایا یہاں تک کہ تھوڑے دن چڑھا تھا
 جو دوسو چاس سوار و سوار بابائی کو بھگا یا **فَصَلَحَ ذَلِکَ اِلَى عَسْبَدِ اللہ**
 زیاد **فَفَقَدَ اِلَیْہِ حَتَّى بَنِیَ الشَّعْبِ یُحَاتِبُہُ وَہُوَ یَقُولُ یا ویکک**
اَفَقَدْ نَالَ اِلَیْ رَجُلٍ فَاِحِدٍ تَأْتِیْنَا بِہِ یہ ماجرا ہر گاہ جمیع اعدائے زیاد
 سنا یہ محمد ابن اشعث کو پیام عتاب و سرزنش دیا آدمی مرو و تہی ایسا مجسم
 ایک آدمی کی پکڑ نیکو سونپا ہی او سپر تو فی اتنا عرصہ کیا اور کچھ کام نہیں بنایا
فَانْشَلَخْ عَسْکَرُکَ ہَذَا وَ الشُّکْرَ الْعَظِیْمَ اِسْ شُکْرِی تَدَارِکُ فِی سَادِہِی خِزَہ
 بندی کر دو ہو سکی جلدی دامت ویر اور فریب آگے دھر کعبت البیت الکریم

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

عن عثمان بن عفان عن عبد الله بن مسعود عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال: من أحب الله وأهله أحب الله وأهله ومن أحب الله وأهله أدخله الله الجنة ومن أحب الله وأهله أدخله الله الجنة ومن أحب الله وأهله أدخله الله الجنة

لا اى قسم يا مسامير كلنا السقيفة الى ان بقيت خمسة مسامير من نوح
 سوف يعلم روح الامين كى تخفى جثري مخين كتمان اخر كارمين باخ عكيل ادين من باقى برين
 فترى رب بيده الى مسمار فاشرق بيده واضاء كما يضيئ الكوكب الذرى
 فى اوق السمار على كل رجب مائه دورا يكر اوهاكى نصب كرين كسى جاليسى برق عكى او ميسرى
 دسيت تصرف برنكل جيسى اسنان بين ستاره روشن كى ضياء يهيل وه كيهي فقبحي فوج فحق
 الله المسمار يلسان كلاقى فلاقى فقال انا على اسم خير الانبياء محمد بن عبد
 نوح بنى خيبر موسى كيسى اسرار نظر سياه كاهه فداني اوسايل كوتوبت ناطقه دياكار كى زبانا
 خرب ورتيم ورواى كى كاهه بنام هون محمد بن عبد الله كى جوى اشرف نيا شهيد كى
 فقال له يا جبريل ما هذا المسمار الذى ما رايت مثله فقال هذا اياهم
 سيد الانبياء محمد بن عبد الله اسمه على ارقها على جانب السقيفة الا
 بنى جبريل كاترول بوا نوح فى سماى جابل وى هذا على كل نفيس كيا سبه تمارك ويساكر
 نيكمانه ساره فوج الامين بولى به اسم سيد الانبياء محمد بن عبد الله عليه الصلوة والسلام برنى سبه
 بوا كوكبى كى اول سرى من جانب راست اسكونه كوكب فترى كوكب بيده الى مسمار
 ثان فاشرق وانار فقال نوح وما هذا المسمار فقال هذا مسمار اخيه
 وابنهم سيد الانبياء على بن ابي طالب فاشمره على جانب السقيفة
 الا كى بنى اولها بجر نوح فى دوسرى كيل اوهاكى وى وبن عم بنين خلفا على ابن ابى طالب كاترول
 اى براديه كيا اسرار تبار جابدى اى او كى وى وبن عم بنين خلفا على ابن ابى طالب كاترول
 اسكونه كى كيا اسرار تبار جابدى اى او كى وى وبن عم بنين خلفا على ابن ابى طالب كاترول
 واشارى وانار فقال جبريل هذا مسمار فاحمله فاشمره الى جانب مسمار

[illegible]

دوسری مجلس کہ کسی روانگی سیال شاہد جانکے بلا تاویل میں حروف کی معنی کے چار سا نچہ عاشورہ چنانچہ کر آیا

باجامه قال صدق ربهم في
الامة في نعمك وصدقوا ما فيه من
الحكمة فقال فاني قد علمت ذلك ومن ذاك قال
ان الله على كل شيء شهيد

باب كبرية وعظمة جلاله
صاوي

و قد مر في هذا الكتاب على الله تعالى في كل ما ذكره من الآيات والقرآن الكريم

امانة من كبريى من عبادة قال فاست
التي انا في التسليم قال فقلت له
الرباب كبرية وعبادة كبرية
صادق

فِي خُطْبَةِ الْمَغْزِيِّ
الْفَصْلُ
فِي دَلِيلِ الْإِيمَانِ

و قد تاملت القوافي

من القائمة

تاریخ فی حیاتہ

مجلس

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه

قال ابن

الكتاب

قال الخب

١٥٠

و سیدین مجلس مکہ سہی روانگی سید الشہد اطراف کر ملتا ویل کی معص میں حبسا رسا نسخہ عاشورا پنجاب زر کیا

صادق صبر و تسلیم و رضا را نگاشت رهنما فلما سمع ذلك ذكره يا لم يقارب
مسجدَهُ ثلاثة ايام و منع فبين الناس من الدخول عليه و اقبل على
البكاء و الحجب و كان بين ثيابه جب زكريا في سار و اقمه جانكزا سنا مسجد
جاكي صف ماتم بجايكي تين شب و روز آنا جانا سبكا بنده كيد و ناپينا ناله و فراوان
هر دم برهتي با آواز سوز و گدازي گري بهنگامه عرايين مرثيه پڑهتي پس اي سپروان امام
اور حبان ميشو اي ارض و سجا آندون كي غم اورالم كاتصور كر و اوراس يام كي واقعه
غافل زده كر مولا بهاري احاطه نصيبت مين كر قنارتي يغم شهادت پر جان و مال و كمي
طياتي فظم مولا فكه كعبسي جب امام احمد كر بلا چلي و رقدسي اپني روقي بهوي مصطفی
نكلا حرم سي قافله يون الهيت كا جيسي نايش خلدي باد صبا چلي اكي علم غني كاش
علي اي سايه مين جسكي اوج كي نور خا چلي اوس ن سوار و دشني كي ركاب مين سينكالي
بجز نيل بصدق و صفاء چلي انصار و اقربا بشيه و الاشم كي ساهنه قتل مين سر كي ديني كوفه
رضا چلي ارواح انبياي مختلف مين به شور بهاء حق كي وصول و عده په ايل و فاجلي چلي
طرف سپاه بلاني حيا بجوم شمشير و تير و ذيره اي شقيقا چلي كا ثين هكر كو حيدر و نه هر كي اسلي
شمر و عمر كي خبر نولم و بجا چلي بنتاح حضرت بي ناظر غن تر بعثي مين جسكي ساهنه مير شمس الدين

محسن و انوار عالم حسين الاسلام كه برق و صفا قشيشي از سر منزل شوق

رہروان شہر لے مقصود قدم زنان محفل قرب مسجد و ششاقان کوئی وصال و جانباڑ
 معرکہ استہمال از دزدان در دہلاد و مسافران وادی کہ بلا اخبار حیرت امام حسین علیہ
 السلام کو مکہ سے طرف عراق پر نفاق کی یونہی بیان کرتی ہیں کہ سید ائمہ و قبلہ عالم کا امام

[illegible]

في السجل الذي يوزع على كل من
 في الناموس قد ولى الشاؤون
 في السجل الذي يوزع على كل من
 في الناموس قد ولى الشاؤون

تَبَيَّنَ ذَلِكَ فَلَمَّا تَلَسَّ
فَمَا التَّمَنَّى قَالَ سَتَجِدُونَهُ
هَارُونَ هَكَذَا وَفَمَ أَصْبَحَ مِنْ الْمَسْجِدِ الْيَوْمِ
الْأَمْسَ حَتَّى قَالَ حَتَّى هَارُونَ مِنْ الْمَسْجِدِ
مِنْ بَابٍ وَخَرَجَ إِلَى خُصَامِيسَ مِنْ بَابٍ
فَقَالَ الْخُصَامِيسَ أَتُوبُ إِلَى اللَّهِ بِمَا بَلَغْتُ
مَا أَتَيْتُكَ بِهِ وَأَبْسَدْتُ مِنَ الْكُفْرِ عَلَى الْإِسْلَامِ
سَتَجِدُونِي قَائِمًا بِإِسْلَامِي خَشِيتُ أَنْ يَكُونَ
قَالَ قَالَ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ
أَبْدَأْتُمْ فَلَمَّا تَلَسَّ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ
قَالَ كُنْتُ مِنَ الْكُفْرِ عَلَى الْإِسْلَامِ الْإِسْلَامُ
خَالِدٍ فِيهِ مِنْ الْإِسْلَامِ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ
مَا يَدْرُونَ مَا يَكُونُ فِي هَذِهِ الشَّيْءِ
وَأَجِبَ مِنْ هَذَا الْإِسْلَامِ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ
بَيْنَ أَصْبَحَ قَالَ سَتَجِدُونَهُ الْإِسْلَامُ
حَدِيثَهُ هُوَ فَتَلَسَّ مِنْ بَابٍ وَخَرَجَ
صَفْوَانُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ سَتَجِدُونَهُ الْإِسْلَامُ
طَبِيعَ الْإِسْلَامِ خُصَامِيسَ مِنْ بَابٍ وَخَرَجَ
الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ الْإِسْلَامُ

قاتلہ جانی من حی الاصلہ والعباد ولقد اثار الکلمۃ
 وکثرت بکثر الحاجات کثیرا من ذلک وبقیۃ ما
 علیہا علیہا کما لا یجالی الذلک
 والذی فی معناه ولقد
 تفرغ فی اربابہ ذلک
 عن التفرغ فی هذا الکتاب
 القصص فی ذکر کثر طلبة
 ونافیہ واحلا فی الکثر
 القصص فی ذکر کثر طلبة
 بن العباس یقول ما رايت الرضا علیه السلام
 سئل عن شیء فطأ الی فقیہ فی عصبہ وکان
 بما کان فی النمان الی فقیہ فقیہ عنہ وکان
 المامون یحییہ بالتحال فقیہ عنہ وکان
 کلامہ کلہ وجاہۃ وکلمہ انتراجات من التفرغ
 وکان یحییہ فی کل ثلاث وبقی احوالی التفرغ
 وکان یحییہ فی کل ثلاث وبقی احوالی التفرغ
 عن اربابہم بن العباس ان قال ما رايت الرضا
 علیه السلام ونافیہ واحلا فی الکثر
 عن اربابہم بن العباس ان قال ما رايت الرضا
 علیه السلام ونافیہ واحلا فی الکثر
 عن اربابہم بن العباس ان قال ما رايت الرضا
 علیه السلام ونافیہ واحلا فی الکثر

ابی باقی رہا ہی و سار الرجل وکم یعلم بہ أحد من اصحابہ وہ سانی لانیوالاعجاز
 او ای کلام محنت فرجام حکامید او حضرت کی اصحاب واقربا بن کیکو او سکا حال معلوم نذا
 نقل وکان لمسلم بنت عمرها أحد عشر سنه مع السین علیہ السلام
 منقول ہی کہ مسلم کی ایک دختر گیارہ برس کی سن میں امام حسین علیہ السلام کی ہمراہ ہی
 رقیہ بنت علی خاہر سید الشہداء علیہما السلام وکی مادر دبیچہ ہی فلما فامر الحسن بن
 علیہ السلام من مجلسہ جاء الی الغنمہ ففزع زالمیت وقومہا منہ منبرها
 خاسر ال عباہ ماجر اسکی اپنی جاسی او ہی خیمہ البیت میں تشریف فرما ہو کی بیٹی بنت
 مسلم کو پیار میں نزدیک بلایا بدافوی محبت کی قرین غرت اور تو قریبی شہایا مگی ککایا پیشا
 بوسہ دیا دست شفقت سر پر سپرد بالونکو پیچہ مرحمت سی پہلایا اگر دو غبار لال چھری پہلایا
 مگر جو ش غمی روی حضرت شہید ہوا بیضا ختمہ السونکا وریا انجو شنی ہما آہ و ناکہ کو سیدہ بنا
 ہر چند ضبط کیا مگر تیراری دل پی رده رفت او ہا لیا محبت الی الشین
 لان الحسن بن علیہ السلام قد سمع علی راسہا وناجیہ ہا کما یفعلہ
 بالانبار وہ دختر اس محبت تازہ اور الفت بی اندازہ کبیرانی اوی مصیبت بی پر
 اور تباہی کی در بدری یاد آئی کہ حضرت شمال انہای تیم اوسی دلا سکر تی ہی ککایا شہ
 یاس میں دیکھ کہ آہ سر و بھرتی ہی فقالت یا حکم ما را کتک قبل هذا الیوم
 ففعل فی مثل هذا الیوم اکلن انة فکما استشهدہ والذی فی پس وہ مکی شہ
 اندوہ سی بقیار ہوئی طبعہ خرن اور طلال میں عرض کی ای حکم کراہم وای سر پرست اناہم
 اکل دن سی پیشتر آچھو اپنی نسبت ایسی ہر باقی کی نہ ککایا تباہی سلوک الفضال تیم کی تباہ
 ہوتا ہی جو سیری او پ لطف حسی سو ککایا کان ہی کہ سیری والذی فی شہادت پانی جہای

دیکھتے تھے وہ کان اذا خلا وفضی لہ
 البسم وکان اذا خلا وفضی لہ
 ما یذکرہ الخیر علی ما یذکرہ الخیر
 ووالیہ الخیر علی ما یذکرہ الخیر
 وکان قلیل الخیر علی ما یذکرہ الخیر
 وکان قلیل الخیر علی ما یذکرہ الخیر
 وکان قلیل الخیر علی ما یذکرہ الخیر
 وکان قلیل الخیر علی ما یذکرہ الخیر

روزگار منی چه شب صیبت که بمانی فلم یثبات الحسین من البکاء و بکلی بکاء
 شک پیدا آید کلام حسرت انجام منکلی امام علیه السلام کو تاب ضبط بکار می و درین ماری
 ایساروی که ریش مبارک سر شک می تره می و قال یا ابنتی انا ابول و بناتی
 اخوانک فرمایای ارام جان زاراب صبر و تحمل کی جای بهاری پدر کو خلق یوسفانی
 جنایماهی جو قضا و قدر می گذری اوسمین دل خیزن کو تسلی دو و صد نه مرگ تاب کی زیبا
 بیاب نه زاده و فریادی چپ بهر عزت و درست بین خاطر جمع بگو آینه همی جای پدر گوا
 سیمو میری نبات کو انی بن کبر و اصغر کو بهانی جان و ذرات الطحال کی سانه می بهلانا
 جو حاجت بوده زینب و ام کلثوم می مانک لانا فضاحت و نادبت و بالی نیکی
 و الهم و لی قتل مسلم می اوس یم مضطرب کا حال غیر بولایت کا جوش واد بکافروشن می
 آسمان کو پنچا گو یاز بان حال می نوحه او برین کرتی تپی خاک پر پچاژین کهانی غمی می
 های بابا و غربت کی بملایکس و بی اقر با مظلوم و تنه تهمین شهر ناپرسان من شهید کیا
 بی خلا سرت می او تار لیا معلوم نهین مرتی دم پیاس من پانی می دیاهی بیاتشده می
 تهرای لاش فی کفن او رکافور یا یایی میاتین مجروح عربان را بهی کیا جانو ستمکار من فی خفا
 او تها یا بی یا خاک و خون من پڑا می کسی خد ترس فی عز او نام من سوگ بر کهانی یازم سو
 چلم کو چوڑا می واهی صیبت مرتی وقت من و صیبت کسکو سنایا هوگا یا نهون پرتستانی
 رومال کب با نیا هوگا افسوس تهمین خوری و زاری می پردیس من موت کی چو بی
 سن من فلک فی بھی غصتی تپی و بهانی فیهو اولا د مسلم فزالت الکلام و ساقا
 و بعد و ابکو بکاء شدیدا و سر هو اعجازهم الی اخر فیض نگاه یکلام جانگاه
 فرزند این مسلم کی سماعت من پنچ نوحه او رضای من چلانی او سرد میکی خواهر کی پادشاهی

وَأَيْتُ الدَّيْبِ يَا أَيُّهَا الْمَرْءُ
فِيهَا وَكَوَيْتُكَ الدَّيْمَانُ يَا أَيُّهَا الْمَرْءُ
عَيْتُ وَمَوْلَا غَيْبُتُ دَرَمَانُ وَالْغَيْبُ
مَنْ كُنْتُمْ دَرَمَانُ وَالْغَيْبُ
وَأَيْتُ الدَّيْبِ يَا أَيُّهَا الْمَرْءُ
فِيهَا وَكَوَيْتُكَ الدَّيْمَانُ يَا أَيُّهَا الْمَرْءُ
عَيْتُ وَمَوْلَا غَيْبُتُ دَرَمَانُ وَالْغَيْبُ
مَنْ كُنْتُمْ دَرَمَانُ وَالْغَيْبُ

[illegible]

[illegible][illegible]

گیا رہو میں مجلس کہ سی عراق کو روانگی سید الشہداء ثواب سورہ فجر کی تلاوت کا

[illegible]

فَدَاوُدُ وَالسَّنْطَانُ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ جَدَّةُ قَلْبِي
وَأَرْكَبُ وَبَدِيعُ وَأَخْلَفُ النَّاسِ
أَنْ يَلْبِغُوا شَيْئًا فَإِيَّيْهِ وَأَصْلِي
سَطْلًا وَأَمْسَالًا وَأَسْتُ لَيْسِي
وَحَسْبُنَا ظَنُّنَا عَلَى دَارِنَا فَأَعْلَانِي
عَلَى هَذَا السَّبِيلِ الْمُتَقَرَّبِ إِلَى النَّاسِ

سخطا جاوز المقدور والحد وتجاوز عن الحق

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده

[illegible]

فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب

رواكي امير حسين عليه السلام انه سئل عن احوال راءة تاملت عليه
 قدم بياض وادى اندوه وطلال وده نور دامن صحرای زاری واهتال سافران وشت
 كرب وبلاد وقلبان لشكر شيون و بكاء رسيد كان مراحل قرب يرواني و ميثان سنابل تنان
 رباني رخصه برخصه قرباني راء و فاء و ساعته واقعه ثانی بخي بن زكريا زبان صدق و صفا
 يون بيان كرتي بين كجب عاشق باری كوكب باری طلال دوری فی شبلاي بقراري
 اور پيام بكمباري غلايق واسطی وصال حضوری كی سروروش كامگاري فی ويا در فوج پر
 پر جاسته بي ناگوار هوايشوق تين سي سر پر شور كاگردن پر باره هوايشاني سنگ طعنه و سقا
 كشاده ابر و كجاري چرخ مشقوش پر كاده انجين نور نظر كی خاك مين لانيكو راه اشاره تين
 گوش كوهدي انقياس كی سماعت سي خبرين گذرين و داغ شميم شهادت كا جوي زبان ياد
 گويا دلب و دبان زلال عطش كی رغب چهره رخساره بلا كا طالب بينه عرش محبت مين
 نيزه محنت كاغوايان جگر پاره وكي لگري هوني پر خندك جذب كانشان هاتون كو قطع
 حيات پر خنجر خفاكي جستوي كمر قوت بازو كی اوث جاني پر بندي اتی قدم راه خبر بكمباري
 ساكت سرتاپا اخاف و مينو كی كمالك جان تحمل هزار آزاره اورن ستميه زخم تيره و تلو و
 وه وقت اياك نام نشان بخين و نياس جاني خاندان رسول پيوشن بلا و گن درينجا باري
 سكينه بي پدرام كلشوم و زيب نكل سر بهر پيا اطهار شير ضرب پيلي و تازياني تزي مين
 اولاد بول شال خمار ترك و ذلم لعل اهل بيت كی عزت اسيري و قيد مين مئي مروي عین
 ألواقدي و نزاره بن صليح فاللهيما السمين بن علي قبل خروجه
 إلى العراق شلا تارة آياهم فآخبرناهم بهوى الناس بالكوفة و ان قايهم

من باب التمار وطلال الناب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب

وكان طبرستان في احواله
 وطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب
 فطلبوا يدومه ورجاءه
 بالتجنان لتخفف السائب

بجدة فابا ابراهيم فقال له فونزلناها
في الجارية في ساحة خلدنا لها
فكانت اى ما ظهر من اندلوع في اللسان
مضى الصبي عن كل جرح من ذلك
انهم لا يمانوا في انهم لا يمانوا
فان كان ان اسقاه في اللسان
في القبلة فقلت اقول ان اسقاه
فمن اسقاه من فاعلم ان اسقاه

انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس
 انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس

سمي بربون عيسى بن مريم سيد الشهداء عبد الله جعفر حاكم بني امية امان الانا

انصرفت حين تنظر في كتابي هذا فاني مشفق عليك من هذا الوجه
 الذي توجهت له ابي قايص تمام رسول اور نشان ونام حيدر ونبول خدكي واصل حب
 مير نوشته پنهان او سد م سفر عراق سي پنهان واما هرگز قصد نكرنا مين از راه غير خواهي
 كه تاهون اور جهر جاتي هو مال مين تباهي كا سامان وكيه تاهون بان يكون فينه هلا
 واسنيضال اهل بيتك به اسباب بين تهازي شهادت كي اور ملاك و بر باد ي اهل و
 عيال و عترت كي وان هلكك اليوم طغي قور لا ترضي فانك علم الهنك من
 ورجاء المؤمنين پس اگر خد انكزي ايكو كچه بلاور آفت في كير ارجان سي ارا تو كوايا علم
 كرا رونق اسلام پراپي پير ارجان اور علفه خدا و نيا سي گميا اسيد گاه اهل سعادت كو نرزا
 تم نرين و زمان كي نور جهان مين اندير اچا بيجار نشان طريق دين سرور و نرين نوشته
 ايمان كا كبر جا بجا ولا تعجل بالسير فاني في اثر كتابي و السلام كنو كنو تاهون
 جاني مين جله ي كور جهان مير ارضيه و بجهو اوس تمام پرتو شمس به كه مين اس تحرير عبي
 انا هون اور جهر تيرين سبب هي وه كرانا تاهون و صار عبد الله الى عفو و سعيه
 فساله ان يكسب الي الحسين امانا و يمينه لي جمع عن وجهه عبد الله بن
 شتابان قدم بر ملايكه مين جاكي عروين سعيدي چاهل اسي امير گردن تقديري حضر شير
 عجب بصيبت مين كهي مين خوف اور زرع اعدا سي كمين چاه نري تو قتل كي طرف چان
 اگر كوشه عافيت اور سلامت او كي رهني كولي نوين پير الاون بخير آل عباس و بني هاشم
 عراق كو جاني ندون و كسب اليه عمرو بن سعيد و كذا با يمينه فيه الصلوة و
 يومينه على نفسه و انقذه مع يحيى بن سعيد و اسي سبب اسكي طومار
 قول قرا كه ادا و پي بهاني كي ما تر نوشته دلاري سيد الشهداء اكيهيا فلفقه يحيى و كذا

و دخت و فاني كرام
 انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس
 انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس
 انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس

انك تدين ما اخرجنا من الدنيا

انك تدين ما اخرجنا من الدنيا

انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس
 انك تدين ما اخرجنا من الدنيا
 عيسى بن مريم في العباس
 ان ملككم في العباس

هذا الموضوع من أبي طاهر السلفي
عنه عن أحمد بن محمد بن محبوب بن عمار

[illegible]

وَجِئْتُكَ قَادِي عَلَى
عَلَى الْحَالِ قُلْتُ لَهُ أَنْ تَقُلْ
فَعَلْتُ قَصَّةً إِلَى عَجُوبٍ
لِلْمَلِكِ النَّبَاتِ قَالَ أَفْضَلُ
فَأَتَيْتُ عَنْهُ قَصَّةً خُصَّاصًا
فِيهَا قَصَصُهَا إِلَى عَجُوبٍ عَلَيْهِ
الْمَلِكُ قَتْلُهَا مِنَ النَّاسِ فِي ذَلِكَ
الْمَلِكِ قَتْلُهَا مِنَ النَّاسِ فِي ذَلِكَ
الْمَلِكِ قَتْلُهَا مِنَ النَّاسِ فِي ذَلِكَ
الْمَلِكِ قَتْلُهَا مِنَ النَّاسِ فِي ذَلِكَ

الْمَدِينَةِ وَمِنْ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ
قَصَدْتُكَ مِنْ مَكَّةَ إِلَى خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
خَبْرَكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ

الْحُسَيْنِ بْنِ نُسَيْرٍ صَاحِبِ شَرْطِهِ سَمِعْتُ سَيِّدِي شَيْخَ مَغِيذِي كَمَا بَيَّنَّ بَرَكَاهُ جَسَدُ
هَجْرَتِ إِمَامِ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا بَيَّنَّ زِيَادِي سَائِي كَمَا وَهَّ قَبْلَهُ شَعْرًا وَمِنَ الْجَهَنَّمَ كَمَا بَيَّنَّ كَمَا
كُوْفُهُ عَازِمٌ بِهَوَايَةِ أَمْدِنِ حُسَيْنِ بْنِ نُسَيْرٍ وَارْعَاهُ أَوْ رَغِيْبُ كُوْفَرَاوَانِ لَشَكْرِي سِرَّهَا
حَتَّى نَزَلَ الْقَادِسِيَّةَ وَظَهَرَ الْهَيْكَلُ مَا بَيْنَ الْقَادِسِيَّةِ إِلَى الْقُطَيْطِ طَائِفَةً
وَقَالَ النَّاسُ هَذَا حُسَيْنٌ يُرِيدُ الْعِرَاقَ وَهُوَ مُتَكَنٌّ فِي قَادِسِيَّةٍ مِنْ بَرَاهِ سِيَاهِ أَوْ
وَمَا بَيَّنَّ قُطَيْطِ طَائِفَةً نَكَبَ إِيَّاهُ لَشَكْرِي نَكَبَ يَدُ كُوْفَرَاوَانِ كَمَا بَيَّنَّ سَيِّدِي كَمَا بَيَّنَّ
سِرَّهَا رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
طَرِيقَ الشَّامِ إِلَى طَرِيقِ الْبَصْرَةِ فَلَا يَدْعُوْنَ أَحَدًا يَلْحَقُ وَلَا أَحَدًا يَخْرُجُ
أَوْ سِي طَرَفِ سَيِّدِي كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
جَانِي نَهَائِي فَأَقْبَلَ الْحُسَيْنُ لَا يَشْعُرُ بِشَيْءٍ حَتَّى لَقِيَ الْأَعْرَابَ فَأَسْأَلَهُمْ إِمَامِ حُسَيْنِ
عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا بَيَّنَّ كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
وَكَيْفَا أَوْ سَيَّ أَعْرَابِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
وَلَا يَخْرُجُ فَسَارَ تِلْكَ لِقَاءَهُ وَجْهَهُ جَوَابِي أَمْلُوهُ لِي بِمَنْ كَيْفَا بَرَكَاهُ كُوْفَرَاوَانِي
جَاسِكُنِي بَيْنِ أَوْرَثِهِ أَوْ كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
بِكَا حَتَّى مِنْ فَرَادَةٍ وَمِنْ جَيْلَةٍ فَأَلَوْ كَمَا مَعَ زُهَيْرِ بْنِ قَيْنٍ أَلْبَجَلُ جَيْنَ أَفْئَلْنَا
مِنْ مَكَّةَ بَعْضُ كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي
فَوَاعَتْ جَبَّ رَاغِبَتِ كِي وَكَمَا نَسَارَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَلَمْ يَكُنْ شَيْءٌ لَبِغُ
عَلَيْنَا مِنْ أَنْ نَسْأَلَ فِي ضَرْبِ رِيْزِ نُسَيْرِ إِمَامِ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي جِي رَاغِبَتِ رَوَى
بَكْرًا كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي رَوَى كُوْفَرَاوَانِي

الْمَدِينَةِ وَمِنْ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ
قَصَدْتُكَ مِنْ مَكَّةَ إِلَى خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
خَبْرَكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ
قَصَصْتُكَ هَذَا قَالَ قُلْتُ بِنِ خَالِدٍ فَقَصَصْتُ ذَلِكَ فِيهِ

الْمَدِينَةِ وَمِنْ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ

قَصَدْتُكَ مِنْ مَكَّةَ إِلَى خَالِدٍ

خَبْرَكَ هَذَا

قَصَصْتُكَ هَذَا

قَصَصْتُكَ هَذَا

[illegible]

باب ہویں مجلس کھمسی روانگی سید الشہداء ائمہ بیجا میں فوجہ عزرا

جو شکیبای بودی تپائی تمسید بکا احادیث فضائل و مصائب روز عا شعورا
 و سرقت ائمه هدی ما محمد بن یزید آدمی چندی و عالمی سبب راحت کم
 سامان حسرت فراهمی پیرو جان کو شغل ناله و افغان بی دل گیر و سلمان کو جوش خزان بی ظاهر
 هر شکایت سیرت بقدر این چشم هر صاحب بصیرت استخبار بی نوحه و نام کما جهان بین هر چه
 سینده و سر پیکلی جن و ملکات بین غلغله بی خوش و طیر صحراییم بین مجاد و نبات بی خوش و شور و شین
 زمین غبار حصیت سر پر دالی سوگوشین بی آسمان بردای بنی دوش پر سنبهائی سنگین بی
 دیده اختر و انجم رات بھر ارام جان زهر کی و اعلیٰ بخواب بین مینوی مهر و ماه کی ساری دن سرگردانی
 اکی مصطفیٰ پر سوز تشبیه کباب بین هوای حسنه جلوماری اندوه کی قیاس پھر تی بی پانی
 آنچه خباب آسمان موج میر شکست بی بھرتی بی آتش کو آه فریاد کی شکله کی جلایا بی خاک پر سنده طیش
 طلالی زلزله آبیای غلج بین جبکو و دیگر گریان چاک افسرده حال بی جانده سوگاییمین حورست
 مرد کو ابتغال بی بچی روتی بین که ہمارا والی مرنی چلا اساتیم یونگی بوڑھی جان بھوتی بین کہ ہمارا
 وقت شہادت آیام ہی رفت چینیگی اسو اسطی کہ فاضل طلیعت سی اندھ ظاہرین کی سیرت
 اور یہ سو سویم بین اون مرنگو اور کھا خاندان اندو گین بین پس خود بخود و ہر شخص کا ہوش مارا
 او تھو و نام امام حسین علیہ السلام سی نالہ و خروش کرتا ہی فوجہ ای وانی حصیت کہ تیر تیر گیا
 دل جوش بین الایا اسحر کو لہو رونیکو ترست سی اوٹھایا وہ ظلم کما یا وہ حاجرت و دور و دیگر
 ستایا گھبرا جلایا سب لوٹ لیا خانہ جید بین جو پایا بیخونو گورگایا ابن اسد اپنے پیرہن کا
 برسا وہ ہائی کو ترسا و اسپر یہ ستم نان کی بہا لاجو لگا یا کاٹو نہیں لایا زہرائی جی چائی
 و زلت سولایا اور ناز اوٹھایا بالای سمنان غریبی سرا و سکا پڑ لایا کیا قمر جایا و بیدا دی
 اگر کی جوانی ہوئی بر باد و قاسم انا شاد و ریایہ علمدار کو چھڑک بنایا تن فون بین انھایا و سرخ

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

الفصل في معرفة ما كان عليه حال المسلمين من قبل الإسلام
باب الأول في بيان ما كان عليه حال المسلمين من قبل الإسلام

وہی ہے جو کہ ان کے لئے ہے

[illegible]

في الجبل امامه بقية ملك القصة
والحقبة والامير والملك
يقال طاسلانة واقبة الفخر والعلامة
الاسم من دان فاقام في المدينة
مع يحيى بن عمر بن ابي من الدار
في الجبل امامه بقية ملك القصة

قال لانه ما الذي قال
 قال خير قال فاشك في جميع
 فقال له اي احد عليه يا سيدي
 جاك ذلك لان الله تعالى
 يقول لا تحسبوا اننا قد
 لم نغفل هذه الشهادة
 ان نعلم حال اهل بيتنا
 فلما خرج الى بيتها
 في عشرين راجع لفظها
 من وجه العصابة من قال له ان حدثت في
 الموت فلما قال ان اهل البيت عليهم السلام
 في منزله فممن خرج حتى اخبرني في ايامي
 عند محمد بن القتيبي انني فخرت في القام
 جعفر بن محمد في ذلك فكتب علي بن القتيبي
 قتلوا ابا جعفر الفوري عنده واذنوا له فقام
 اصاب منهم اليه واما ان ياتي فكتب ابن
 صابر اليه في ذلك فكتب علي بن القتيبي
 ان يكون معك في هذا الامر فقام
 لم ابي فقامت ايام الله ما يكون هذا الامر
 الا في يومئذ بل يطلع هذه الى سالكون
 ان يثبت في وقت ابو جعفر فقامت الى سالكون
 البياض في وقت ابو جعفر فقامت الى سالكون
 قال قد ثبت ذلك في الحق فقامت الى سالكون
 اجبت ان تكون هذه الكثرة في القام
 فلم يخرج القوم في هذا الامر فقامت الى سالكون
 علي السلام في ذلك فقامت الى سالكون

بارهون مجلس كهسي رو انكي سيد الشهادت صاحب عاشورا و ثواب ايل عونا

وَسَيِّئِي فِيهِ فَمَرَدُنَا وَنَسَانَا وَاصْرَمَتِ الْبُيُوتُ فِي مَصَارِ بِنَانِ
 بي رمي ايسي شهر مبارک ميں عترت رسالت کا ہوا بھایا، البیت نبی کو ہتراد کھار چھوٹ
 بھرمت بنایا کچھ میں رو لا کر کیمہ حضرت سر کو جلایا ہمارے عورت پر وہ نظیر کو لیکھا
 در بدر ہرایا و انشب مايقها من ثقلنا ولم ترع لرسول الله حرمته في
 آخرنا جمال و اسباب و در ثانیایا و ہتراد ہری لوٹ ایاء عزت و قدر ہریم کا ہمارے
 حق میں مطلق کھانا نہ کھایا شدت جو رستم کی الجھم پر گزری ہی ہوا جی تک حلال کی
 کسی لاش بی سر کو قبر نہیں ملی ہی ان يوم الحسين افرح جثونا و انسبيل
 دعو عنا واذل عزنا بادخركم بلا و اوسرنا الكرب و البلاء الى يوم
 القضاء و روز شهادت امام حسین علیہ السلام کی ذکر کسی ہمارے ہر شک ہتی ہون کر تبت کا
 رفت ہی انتھیں اور بکھوٹ میں زخم ہتی ہون زمین کر بلا فی عزرائیل رسول کو خوا کیا اور
 بایحنت کرب و بلا قیامت تک بشمار دیا و فاعلم مثل الحسين فليبسات الباكون
 پس چاہی کہ سانچہ امام حسین علیہ السلام بنای شود و شین ہوی اور ہر فرد شہر شال زن فرزند
 عمر ہر روی فان البكاء حليته يستطاع ان تجوب العظام يد رشي و او پر گریہ و گمان
 ثواب وافر دای اور صاحب رقت کو بڑی گناہوں ہی مشرہ کرنا ہی اسی تمناں حدیث بکھا
 وای حاضران برہم نالہ و شیون فی تحقیقت اب کچھ جب فرج صدف میں چھای تو تھہر رقت
 اپنی بڑا ناہی اور اشک بصر ہر گاہ گوشہ نفوس کی گناہی تو ابروی عزت اور ہمای شہرت
 دلو ناہی یہ شور پانچا قطر جب شہرہ رفت ہی پٹیا ہی تو در بای حمت اور علایت رسد کو
 جوش میں لاتا ہی اگر ظاہر میں بقیہ ہی باطن میں و شہرہ ہی یہ وہ گوہر ہی جس کا باز شہرہ
 خیر الوری جو ہری او حضرت و اور شہرہ ہی قربان امام حسین علیہ السلام جسکی نام ہی اگر اکرام

و الاخذ في هذا الباب كين في
 الاجماع النصا في هذا الباب كين في
 السلام و درم من بدني اما هذا
 عبرة عناية في ايراد الاخذ في هذا
 و هو في ايتنا عليهم السلام في هذا
 الاخذ في عرقهم من اهل البيت
 و نقسمهم منهم اوجب شيعتهم

(Faint handwritten notes at the bottom of the page)

قدیم یوم همیشه میسر شاید ما اندر سی جایا و آن یکن ملا آمدند منه ففقدوا شهادته
ان شاء الله او رجسکا چاره نین جووه امر واقع موابدن شارسه شهادت و دستکاری
یا و کما تم حکمت المیرزا فی اهل و اوصیه بهم با مؤرهم و خرجت اربید الحسین
طعنی بنی سماعه بن زید الشهبانی فاحبر فی یقتله و فحبت و فی المناقده
و کما نزل الحرمة اقام بها یوما و لیلته فلما اصبح اقبلت الیه اخته
و ذکت تمام مناب من کما بنی جب نزل حریمه من اتری ده مالک کوثر و سینه
ایک در شب یقیم بی دوسری دن صبح کواوکی غا هر خرم زین خاوندین عجب خبر
بهانی کی پاس این و فقالت یا اخی الا اخبرک شی شی سقمه الباریحه بهمان
تکوه خبر و نجر الکوینی سانی فقال الحسن و ما ذاک سید الشهدا بنی و عجمایان کرد
و کما بی فقالت خرجت فی بعض اللیل لرفضاء حاجته فمیت هاتقا
یقف و هو یقول عرض کی تهوی رات گذری من نیمه با هر کل ایک طرف رفیع
منی ناگاه آواز یافتی بهمانا الایا عین فاحصلی بجهنم و من یکن علی الشها
بعدی ای چشم منی کانسو بهانی من که ایسا وقت نهو یگا بعد ازین اون شهید کی حال کرد
و یگا علی قوم قوهم النسا یا محمد ادر الی الخار و عدلی چنین موتی بیانی
و عدله شهادت من پیچاقی منی فقال لها الحسن یا اخاه کل الذی فی هیهو
طایر فیما ای ظاهر با جان برابر جو امر قد بهو ای الاما که ده ظهور کردوا لای سر و سه
عبد الله بن سلمان و المنذر بن السهمی الا سدیدان قالاما قضینا
جنتنا لم تکن لنا همة الا الخاق بالحسین فی الظن لیتظر ما یکن
من امره عبد الله بن سلمان او شهادتین شغل سی روایت کی بی جوابون فی کما جکی

[illegible]

عن ابن أبي عمير قال سمعت أبا عبد الله عليه السلام يقول قال الله تعالى يا أيها الذين آمنوا اذكروا نعم الله التي عليكم هي عظيمة فذكر ما لا يحصى من نعم الله عليه السلام

[illegible]

[illegible]

شهادة الى الله اعلمه وانصرفت من دون
الذين فاست على الذين الذين
لجده هانفت

[illegible]

نفاستہ کراکھیاں

فلمّا ذُهِبَ إِلَى جَبْرِ حِوَا

[illegible]

لعل من أهل اليمن فاقوا عليه
 بجأه طولي جهم فقام
 عليه بالولاية وقد علموا القول
 قاسم دنايوس مجلس الشيخ
 فقلت في نفسي كنت شغور
 من هذا فقال أبو محمد هذا
 من فداي الأكرمية صاحبة
 العناية لك من أبيها ثم
 قال لها فآخر قصيدة في
 جانب منها موشع أمكن خلفا
 لآخره فأنشدت فيها وكان آخرها ثم
 على فقلت للياقوني راية فقلت
 مبدعهم من عجب
 فقام

و قد اطلق الكتاب بذكر كل
 وحدا احد بن عبد الله
 قال حدثنا سعد بن عبد الله
 وحدثنا عبد بن جعفر قال حدثنا
 ابو هاشم قال شكوت الى
 ابو عبد الله عليه السلام من الناس
 فقال يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر

و قد اطلق الكتاب بذكر كل
 وحدا احد بن عبد الله
 قال حدثنا سعد بن عبد الله
 وحدثنا عبد بن جعفر قال حدثنا
 ابو هاشم قال شكوت الى
 ابو عبد الله عليه السلام من الناس
 فقال يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر

اس عرصه بين اين زياد و كوهلون بلكه راه عايت او صلح و همچون نهاري متايله مي نشست و غروب
 بچاره بون سباد امواضه خدا و رسول بن پكر جاوون فقلت ها ههنا قتيلا سر عن طريف
 العديب والقادي سبيته يمان سي دريان عديب و قاضي كه راه چلو شايه مسلك خيره
 سلاست اكي و بيهو و سار الحسين عليه السلام و سار الحزني اصحابه يساري
 ناچار حضرت بضرورت باين جانب كور وانه هوي سواران حربي اپني سواركي براه كطرف
 چلي و هو يقول له يا حسين اني اذكر لك الله في نفقات راه من حرشاه ظلمون كي
 پاس ايا آهسته امام هدي سي كه ايا بن رسول الله مكو قسم ديتا بون اس گروه سي اپني جان با يا
 فاني اشهد لك اني فقلت لست اقبل بين كواهي تيا بون اگر لراكي كرد كي تو ضرور درجه
 شهادت سي نايه بونكي فقال له الحسين اقبلا الموت فموت فبني و هل بعد و بكم
 الطيب ان تقداوني حضرت في ارشاد و ما تو موت سي چهي در تاهي سيري قل كي سوي
 سيا بون سحابي قلنا سمعنا الحزني سمعنا عمنه هرگاه يك كلام حرن سنا جا نكردي بركم كو
 بانه تاهي مايوس بونكي اپني اشكر كطرف بركم گياهي ثمر اقبل الحسين على اصحابه
 وقال هل فيكم احد يعرف الطريق على غير الجادة و ه سالك طريق نجاستي
 اصحابي پوچها تم بين سواي جاده متعارف كي دوسري راه كو ني جاستي فقال له
 الطريق شايه نعمم يا بن رسول الله انا اخير الطريق فقال له الحسين بين
 بين ايند بينا طريق ابن عدي في عرض كي بين واقع بون اي فرزند مصطفي سهر و غراب
 فرماي پس باري اكي قدم بركم با قنار الطريق شايه و ائبعه الحسين و اصحابه و جعل
 الطريق شايه يوزن طريق شايه و بركم با قنار الطريق شايه و ائبعه الحسين و اصحابه و جعل
 سواي او كي چهي روان هوي يا نا فقه لانت عوي بين دوي و ائبعه بينا قبل

و قد اطلق الكتاب بذكر كل
 وحدا احد بن عبد الله
 قال حدثنا سعد بن عبد الله
 وحدثنا عبد بن جعفر قال حدثنا
 ابو هاشم قال شكوت الى
 ابو عبد الله عليه السلام من الناس
 فقال يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر

و قد اطلق الكتاب بذكر كل
 وحدا احد بن عبد الله
 قال حدثنا سعد بن عبد الله
 وحدثنا عبد بن جعفر قال حدثنا
 ابو هاشم قال شكوت الى
 ابو عبد الله عليه السلام من الناس
 فقال يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر

و قد اطلق الكتاب بذكر كل
 وحدا احد بن عبد الله
 قال حدثنا سعد بن عبد الله
 وحدثنا عبد بن جعفر قال حدثنا
 ابو هاشم قال شكوت الى
 ابو عبد الله عليه السلام من الناس
 فقال يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر
 يا عبد الله بن جعفر

طُلُوعِ الْفَجْرِ الْمَاجِدِ الْجَدِّ حَبِيبِ الصَّدْرِ اَتَا بِهِ اللهُ الْغِيَرِ اِلَى اَوْغِيَرِ
فَتَيَّانٍ وَخَيْرِ سَفَرٍ اِلَ رَسُولِ اللهِ اِلَ الْفَجْرِ الشَّادَةِ الْبَيْضِ الْوُجُوهُ الْفُجْرِ
الطَّاعِنِينَ بِالرِّمَاحِ السَّمْرِ الضَّارِّ بَيْنَ السِّيُوفِ الْمَدْحَةِ حَتَّى يَحْدَى بِكُمُ الْفَجْرِ
عَمْرَةَ اللهِ بَقَاءَ الدَّهْرِ يَا مَالِكَ النَّفْعِ مَعَا وَضَرْ أَيْدٍ حَمِيماً سَيِّدِي
بِالنَّصْرِ عَلَى الطَّغَاةِ مِنْ بَقَايَا الْكُفْرِ فَلَمَّا سَمِعَ لِرُؤُوسِكَ تَخْتَفِي حَمْنُهُ وَكَانَ
يَسِيرُ بِأَصْحَابِهِ نَاجِيَةً وَالْحَسَنُ فِي نَاجِيَةٍ حُرِّيَّ جَبٍ وَهُوَ مَحْمُولٌ حَسْرَتِ أَفْرَاسِيَا
تَوَأْنَى فَوْجٍ اَوْ سَوَارِيْ حَضْرَتِ سَيِّدِ خَارِهِ كِيَا شَاهِدِيْنِ اَوْ اَوْ كَلِ الْغَمَارِ وَالْبَيْتِ وَالْجَدِّ
تَنْتِ اَضْطِرَابِ اَوْ سَبِيْرِي دَلِ سِيْ هَوَلِ كَمَا فِي تَنْتِ تَابِ اَلَا اَوْ سَبِيْرِي بَيْنَ حَالِ اَنْتِ اَلَا
مَمَامِيْ اَوْ حَرْجِ كَلَسِيْ تَاوَزُ فَوْكِرِ بِلَا اَحْوَالِ اَوْ نَزَلِ اَوْ تَهَامُ كَوَكَلَا بِيْ جَبِ اَلَا اَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
بُشَانِ بِيْ عَامِرِيْنِ اَوْ فَرَزْدَقِ شَاعِرِ كَوِيَوْمِ تَرْوِيهِ وَكِيَا بَحْرِ عَجْرِيْ اَبِيْ سَعْدِيْنِ عَامِرِيْنِ اَوْ اَبِيْ
حَتِيْ زَبَانِيْ تَكَرَّرِيْ مَا زَايَا اَوْ هُجَايَا اَوْ سَبِيْرِيْ طَفَرِيْ اَبَا بَعْدِ اَزَانِ عَبْدِ اَللَّهِ اَبِيْ طَعْنِ قَرَبِ وَجُوْدِيْ
حَرَمِ اَلَا اَبْنَانِ صَحْلَتِ كَوَسْمِ عَزَمِ كَوَفِيْ اَلْهَارِ كِيَا اَلَا كِيْ جَوْرِ دَايْتِ اَبَا حَسَنِ اَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
اَبِيْ اَخْبَارِ كِيْ اَبُوْ جَرِيْ اَلَا فِيْ بَيْنِ اَوْ طَلَبِ زِفَا قَتِ مِيْنِ نَزَارِيْ عَمْرَتِ كَوَا سَبِيْرِيْ سَبِيْرِيْ كَلَا فِيْ
دَوْنِ مَعْمُوْنِ شَاعِرِ كِيْ رُوَيْفِ اَوْ فَاَرِيْ رَوْضَةِ خَانُوكِيْ تَحْسِنِيْفِ اَبَا شَهْرَتِ اَفْرَاسِيَا اَلَا
اَبِيْ نَاهِ حَسَنَاتِ سِيْ بَحْرِ اَبِيْ اَوْ حِكَايَاتِ خَوَابِ وَخِيَالِ سِيْ بَسْتِ حِمْرَةِ جَمَالِ كَوَزَنِكِ دِيَايَا
حَقِّقِ بَارِهِ وَجَاهِرَاتِ اَبْدَارِ طَلَايِ فَرَطِ اَلْعُيُوسِ اَلَا فِيْ دَانِسْتِهِ دِهَوِيْ كِيْ كَمَا وَهْنَهَا اَلَا
اَبُوْ حَسَنَتِ وَاِذَا يَا رَجُلَةً نَعْرِ قَدْ اَقْبَلُوا اَعْلَى رَفَاعِهِمْ مِنَ الْكُفْرِ فَتَحَسَّنُوا
السَّيْرِ عَلَى اَفْرَاسِيَا قَوْلِ اَبُوْ حَسَنَتِ سِيْ كَبِيْرَةِ الْعِبَادَةِ مِيْنِ ذِكْرِيْ اَنَا كَاهِ اَمَامِ كِيْ رَاهِ
جَانِبِ كَوَفِيْ جَاهِرَاتِ سَوَارِيْ رِكَابِ كَا بُوْسَه لِيَا وَلِذَا اَهْتَمُّ نَافِعِيْ نُنْ هَالِ اَلَا

[illegible]

وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْحَمِيمِينَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْحَمِيمِينَ

[illegible]

بن میرنی اوسکو پکڑ کی پاس بن زیاد کی بیجا ادنی مار ڈالا قاتلاً سمیع الحسنین تغیر کرت
 عیناً بالذموع شرعاً منهم من قضی نحبه ومنهم من یستظیر وما
 بدک لوان تبیک حضرت فی یہ ماجرا سکی بہت اندوہ و غم کا صدر پر پایا چشم گہما گہما باری
 سرشک بہایا سامان غم وقت کثرت ہی بڑا بڑا آن کی اس آیت کو پڑھا فاقبل الطیر شاخ
 الی الحسنین و اخذ بزمامنا قتله و قال له یا بن رسول اللہ اوسوف طرکنا
 اکی یا ہما زنا قدام کو پکڑی زبان پر لایا لو انہ قاتلناک الا هؤلاء الذین تراہم کفوا
 وقد رايت قبل خروجی من الکوفة من الناس ما لہم اہل و مثلہم قط فی
 جمع اکثر منهم اگر اس گروہ اعلیٰ جو موجود ہیں لڑکی تو شاید سرسرا جام و طرف کا دہ لالہ دلی
 کو خدا جنت سپاہ کا میں وہ انجہ و کیجا ہی جو کہی نہیں ہوا قیال عرب کی فرج فراہم جوئی ہی کثرت آہا
 خونریزی ہوش کوئی ہی فسکتے تھنم فقہیل انہم جمعوا لیخرجوا و انقضوا الی
 حرب الحسنین بنی اوس مجرم عام اور شور و یام پر تعجب ہی پوچھا یہ کیا عزم اور سکا زرم و شری
 تو کہا ساری تیاری پیادہ و سوار کی ہوئی جو تھا بلکہ امام حسین کو جائز تھا اور کو روکین آپ واد
 ذین سرکاٹ لایین فان قدسرت ان لا تغلبوا لہم فاقبل بس فی ہذین اگر
 تو او دوسری خذر کرو جائز تیغ و تبرین قدم کی نہ دہر و ہم تو تھم کی کوئی نہ باہر ہی ہونے تھا بلکہ
 الکی لکی تار کو لای ہون قال و ساء الحسنین علیہ السلام و الحسن بن علیہ السلام
 معہ ختہ انتہوا الی عذیب الہما نابت ثم مضی الحسنین ختہ انتہا الی قصیر
 بنی مقاتل بس امام حسین علیہ السلام اور حرمین ینید باہر چلے راہ بن ہر طرکی صدقات اور کیا
 طریق کو پیہل میں ہر کام پر و نو لشکر انہیں لڑنا جو بہتی سپاہ و حربہا بساں شاہ مجر و بر کو نگران کرتا
 تاکا خوین و فرکی وہ خضر چشم و قاتب عذیب پر اور تری و ان کی قدم رکھی تو سہا

این میری واسو که یکی پاس این زیاد کی بیجا اوستی مارو الا فاقنا سميع الحسين تغررت
عينا بالدموع ثم قراء منهم من قضى غيبه ومنهم من ينظر وما
بدا لواء تبديلا حضرت فی یہ ماجراںکی بہت اندوہ و غم کا صدمہ پایا چشم گہما گہما
سیر شک بہایا سامان غم و رفت کثرت سی بڑا فرق آن کی اس آیت کو پڑھا فاقبل الطرح
الی الحسين واحذر من امرنا قتيه وقال له يا بن رسول الله اسوت طرنا
اکی کیا ہمارا نام کو پکڑی زبان پر لایا لو کہ مینا نالت الا هؤلاء الذين تراهم لکونوا
وقد رايت قبل خروجي من الكوفة من الناس ماله امارت مثلهم قطني
سچھے اکثر منہم اگر اس گروہ اعداسی جو موجود ہیں لڑکی تو شاید سرسجام جو طر کا دادا اقبل کوئی
کو وہ اجتماع سپاہ کا مینی وہاں وہ دیکھایا جو کہیں نہیں ہوا قبائل عرب کی فوج فراہم ہوئی کی کثرت بہت
خونریزی کی ہوش بھڑکی ہی فسکتے تھے فقيل لهم اجتمعوا اليه رضوا او كرهوا والى
حرب الحسين مینی اوس مجرم عام اور شور بام تعجب سی پوچھایا یہ کیا عزم اور کھکارم دہری
تو کھاساری تیاری پیادہ و سوار کی ہوی جو مقابلہ امام حسین کو جائیں او کور و کین آب و دھ
نہیں سرکات لایین فان قد سرت ان لا تقدر على انهم فافعل پس انی زید بن عرق
تو او دھری خذر کرو جانب تیغ و تبریں قدم کی نہ و ہر وہم تو مٹھی کو نہ سی باہر آئی ہیں نقد جاننا
ال انکی نمی شا کو لای ہیں قال وساء الحسين عليه السلام والحرين يزيد بن معاوية
معهم حتى انتهوا الى عديب الهلجانات ثم مضى الحسين حتى انتهى الى قضيب
بني صفوان پس امام حسین علیہ السلام اور حرین زید باجمعی راہ میں ہر طر کی صدمات اور آد
طریق کو پیہمی ہر کام پر دو نو لشکر آپس میں ٹکراؤ بہتی سپاہ حربہ امیران شاہ مجر و بر کو گران متی
تاکرا آخر میں رز کی وہ خضر شمشیر و قاب عذیب پر اتر سی و ان کی گئی قدم رکھی تو ستم

الفصل الرابع في ذكر طو
نبايعة ونبلا

بارہویں مجلس بکھسی روانگی سید الشہداء راہبین عبد اللہ بن جر کا ملنا

فَقَالَ قَبْرُ سَعَالٍ شَرٌّ وَأَذَا هُمْ بِقُسْطَاطٍ مَضْرُوبٍ وَدُحْجٍ مَرْكُوزٍ وَوُفْسٍ
 اِيْخَافُ وَيَحْمِيْهِمْ بِرَبْرِ كَبْرًا اَوْ رَنْزِقًا دِرْكَرًا اِهْنِ كَوْثَرًا بَيْنَ كَسَاهِمَا بَاكٍ دُوْرِيٍّ كَلْبًا
 فَقَالَ الْحُسَيْنُ بَيْنَ هَذَا الْقُسْطَاطِ قَبْلُ لِرَجُلٍ يَقْطِيعُ الطَّرِيقَ وَيَحْنِي السَّبِيلَ
 يُقَالُ لَهُ عَبْدُ اللَّهِ بْنِ لُتْلُ الْجُعْفِيُّ اَمَامُ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي بُوْغَاهَا يَغْمِي وَحَرَكَاةِ كَسَاهِي لِي
 جَوْعِي رَاهِ حُلَا عَبْدِ بَنِي حُرَامٍ اَوْ كَسَاهِي قَادَ سَلٍّ فِي طَلَبِهِ فَدَعَاهُ اِلَيْهِ جَاءَهُ
 يَرْكُلُ فِي خِلَالِهَا حَادِقَةً حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِشَرَاهَا
 طَلَبُ كَوَامِي بِسِحَاوَةِ جَانِبِهَا يَكُ بِنِي اَيَا سَانِي حَضَرَتْ كِيْثْمَاهَا فَصَالَحَ فَقَالَ لَهُ يَا
 وَيْلَكَ اِنْ جِئْتَ وَالَيْسَ غَيْرَ هَذِهِ الشِّيَاطِ وَالَيْسَ شِيَابُ الصَّالِحِيْنَ سُرُورًا
 خُضَاهِي بُولِي وَاِي اُوْرْتِي بِهَرَجِ اسْبَاسِ كَوَامٍ جِلَاحٍ اَوْ تَقْوَى وَاَوَكِي بِوَشَاكٍ بَدَنِي
 فَوَجَّعَ وَالَيْسَ غَيْرَهَا وَقَبْلَ حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ لَهُ
 يَا هَذَا اِنَّكَ لَتَجْلِبُ عَلَيَّ نَفْسِكَ ذُنُوبًا كَثِيرَةً قَهْلُكَ مِنْ تَوْبَةٍ تَحْتَ بَهْلَا
 ذُنُوبِكَ وَهَ كَثُرِي بَلْ كِي سُرُورِ اسْ كِي بَاسِ اَيَا جَعَلْتَنِي فَرَايَا اَمِيْرًا غَضِيْ خُسٍ مِنْ بَيْتِ كَلَا
 مَرْكَبٍ رَهْلَا يَا تَوْبَةَ اَوْ تَلَانِي كَرْتَحَاهِي جَوْرَاضِي هُوَ خُذَا فَقَالَ وَمَا هِيَ يَا بَنِي بَنِي
 اللَّهُ قَالَ تَقْصُرُ اِنْ بَلَّتْ بَنِيَّاتٌ وَتُقَاتِلُ مَعَهُ اَوْ نَهْمَاهُ كَمَا عَلَّ خَيْرِي اِي سِرِّ خَيْرِي
 كَمَا بَارِي خَضِرَتْ وَيَارِي اِبْنِ بَنِي كِي جَوَادَارِي كَرْتَحَاهِي مِنْ جَاكِي اَعْدَايِ دِيْنِي لُزَا
 اَوْ سِرِّ رَسُوْلٍ كَامِيْنَ رَهْلَا يَا بَنِي بَنِي رَسُوْلٍ اللَّهُ مَا خَجَتْ مِنْ اَلَا
 الْاَخْلَاقَةُ اَنْ تَقْدِمَ اِلَيْهَا مَا كُوْنُ اَوَّلُ مَنْ يُقَاتِلُكَ مَعَ اِبْنِ زِيَادٍ بُولَايِ زَا
 خَيْرَ اَوْرِي مِنْ اَسِيْ خُوفٍ كَا سَبْلَا كُوْخِي كَالْكَرْبِ زِيَادِيْ طَرَفِيْنَ شَاهِدِيْنَ تَسِيْ لُزَا اَلَكِنْ هَذَا
 قَبْرِيْ سَا اِيْشَامٍ مِنَ الْحَيْلِ مَا طَلَبْتُهَا شَيْئًا اِلَّا لِحَقَّةٍ وَمَا هَرَبْتُ اِلَّا لِكُوْنِي

[illegible]

قال في انما استجلبت
منها ما كان فيها من اهلها
فانهم قد ماتوا الى ما مضى
وكانت تلك متكررة في حق
الذين هم ما ينبغي ان يكون
فيهم من جسد بين يديه
فاذا علمت انهم لا يزالون
بالعلة فقلت من الاجل

المستمر فلما راع خبر قوائمه صارت
في هذا لطم زبالا الوضاعة عندهم عليه
اللس عليه السامر اولى لهم بل فيه الملا
خيلة وكرهه ان يشاره في ذلك
وبمسار الى طافه القضاة فاصغروا
في مساء فلما كان بعد منى ان
في هذا لطم زبالا الوضاعة عندهم عليه

بارہویں مجلس مکہ میں روانگی سید الشہداء و روضہ زین کربلا

[illegible][illegible]

اور عزیز اور بہائی اور فرزند ملائی کچھ کچھ نظر حسرت سے دیر تک اونکی صحت دیکھ کر روتی
 عباس برادر کی شافی کٹنی اور خاک و خون میں گرنے کا تصور نہا قاسم فرزند حسن علیہ السلام کے
 لاش صد پاش کا پامال ہونا خیال میں گذرا علی ابکر کی سینی میں سنان فرق پر ضرب محو و کا صد پاش
 علی اصغر کا گلوئی خشک تیرسی ہر ہنسی و ہیان کیا وہ قتل میں جوانان نبی فاطمی لاشوں کا
 اور پری از دہانم وہ اللہ رحمہ اللہ ان کا اپنی شہادت میں غارت ہوئی پر کھرام قر قال اھلہ
 کربلا فقالوا انفسم یابن رسولہ اللہ پھر پوچھا یہ ارض کربلا تھی جہنم ہمارا مقام اتفاق
 پڑی عرض کی ہاں یابن رسول اللہ وہی محل بنی ہمان زراعت اور آبادی کا نام خشک
 تھی فقالت ہذا مویشی کرب و بلا ہا ہذا مناسخ و کنا بنا فرمایا یہ حکم کرب
 اور بلا کی ہی اور غلبہ محنت و رنج و غنا کی ہی اسی زمین پر چاری اونٹ جبریں ہٹائی چلی
 اوز مصیبت و غماری کی لشکر جہوم لائی و خط و خال و مقتل و رجا لانا و مصیبت
 و مناسخ اساتیر کی اور تری کا مقام ہی عزیز و کی سرکشی تیر وں پر پھرنے کا سرخ جام ہے
 جوان و سپر کی بدن پر تلوار و تیر و نیزہ چرنگ و بان زخمی لہو کی پرنائی ہینگ پانی کی بندش
 طغیانی ہوئی ہی ہم سب کو جنابی امدادی بیان جان کہوئی ہی اس خاک پر لاشیں میدان پر چری
 مان بہنیں چوٹی بڑو نہا ماتم کر گئی خاندان رسول کی چیرشی کا سانسنا ہی و خزان بول کو سوت
 امدادی ہاں اسیر جانمازی پنجو زمین غارت و ماراجی اسباب کا سامان ہوگا قیامت تک یہی
 اولاد ابوتراب کا مکان ہوگا و اولاد جب خبر محنت افزا سہر و قات محنت سرائیں گذری کہ تیر
 کربلا ہی وہاں عزت خیر الو را کی سواری اوتری پیشتر سببانی زبانی رسوخ و اعلیٰ ترقی و حسن
 عظیم السلام کی سنا کہ حسین و غلام و شہت کربلا میں پیا سنا شہید ہوگا یہ نام حسرت انجام کی
 سعادت ہی جگہ عورت کا ہوش جاندار با تمام البیت کو اپنی اپنی عزیز و کی ہوگا سامان نذرانہ گما

تعارف

عن ابن عباس رضي الله عنهما قال قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من قرأ سورة النجم حياها لم يمت حتى يرى مقادير امره في كتاب
 مكتوب عنده الله تعالى في ليلة القدر في ليلة القدر في ليلة القدر
 كما ثبت في صحيحه من حديث ابن عباس رضي الله عنهما قال قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من قرأ سورة النجم حياها لم يمت حتى يرى مقادير امره في كتاب مكتوب عنده الله تعالى
 في ليلة القدر في ليلة القدر في ليلة القدر

قد مضت تلك كما مضت السبعون سنة
 عليهم السلام وان كانت الدرة في الخزانة
 في الخزانة على هذه الهيئة لا تستخرج
 من الخزانة من طرف الخزانة
 على ان الله تعالى هو الذي يحكم

[illegible]

بنای اهل حق و صفات عظیمین و اورا با جابر فارسی آل عابین محل تردد اول انوار ضای ارباب
یقین کبرین ده کعبه طلایی چسبکا شسته پیچیده میضای کمانهای اگر شکوه عرش که کبرون تو بجای اورا
ابواب ینانی پر فرشتون کار بارگاه تنای بارگاه در حاکم مسجد گاه که کبرون تو روای پیچ تو صبح خطیر
قدس کی پیشوای اورا صندوق بین مخفی عظمت و جبروت کبریا بجزای ارواق عین نبی که درون
پرده دار بین کهش کن من ملائکه مقربین پاسبان نژاد بین قلعه سعادت بنیاد و اصل دفع فرج که
حکم صرافیت حرکت بی اورا شهر مقدس ایادی معیان ابواب کی لبی تخت کار زعفران بی حلاوت
خلع سکن و نافای ارواح عبیر شرف بی کوچ و بازار کی وضع صفا بخش خیابان پشت بهشت
نخاستان بی روش و لکشتانی حلاوت رضوان کو بی منزه ریشانی طریقه سرسری نهال طوبی
نخسری که در دستیم فی جلال کبر و پانی هوای نسیم اسکا کی تریخ خوشبو کمانی در میان داود و حال
سینه نشسته بی هم آشیان بین اورا و دستان خنجر کدران غزالان باده لایزال کی پرده دمان بین
او کی وایم سایه فضل و کرم ذوالجلال بین اورا و ساغر بینیا و آخرت بین غرور شیرین جات اقبال بین
ارزش تو در سر کشف غنچه غنچه بین کیم پرده ای خفت و جات بی اورا عزت و حرمت بین بیت احترام
بای خرم و سلامت بی مرغی عن ابی جعفر الباقر علیه السلام انه قال خلق الله
کتابا قبل ان یخلق الکعبه بان جوده و عشرین کلف عامه فخلق بها و اماره
فیها انشعب فیها بین حضرت ابی جعفر باقر علیه السلام بی روایت کی بی جا که کافری حقانی
بین که باکی چوین بر برین ایجا همه بی غنچه کی بی سپهر او خنجر قدس او بر بار که فضل
که با اولی بزرگی و جلالت قدسی چکایا همانا انت ارض کن کتاب مقدس سه صبا که
ظاهره قبل ان یخلف الله الخلق و قبل ان یتوکل الله الکلون همیشه و با کرم و
و لایکه و در سیر بی سیکار بی سواد و شنی کی بیاد نهی می و که کن کتاب خنجر جلال

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

عن أبيه قال له يا بني أي الامانات
خفف من ثقلها عليك ان تترك
عبد الله الاصلانية في الدنيا
عليه السلام

ابن اسحق الطائفي قال حدثنا الحسن بن سعيد بن محمد
 القطن قال حدثنا عبد الله بن محمد
 ابن باقر عن عبد العظيم بن عبد الله
 بن الحسين بن علي بن ابي طالب قال حدثنا
 عبد الله بن محمد بن جعفر بن محمد بن علي بن باقر
 عن جده عليه السلام ان محمد بن جعفر بن محمد بن علي بن باقر
 العلم في ائمة و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 آخره في ائمة و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 و اما في ائمة الله و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 هذا كتاب من الله العزيم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 ان الله في الدنيا و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 المهتدون انهم قال في ائمة عليهم السلام
 القعب كل القعب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 محمد بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 هذا كتاب من الله و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 علي بن محمد بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 عن ابيان بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 قال سمعت عبد الله بن جعفر بن محمد بن علي بن باقر
 عن جده عليه السلام و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 علي بن محمد بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 عليه و لا يقبل ان ائمة عليهم السلام
 انفسهم ثم ائمة و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 فاد انفسهم فاد انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 من انفسهم فاد انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام

اور كبريا ربك قال فما زال الامام عليه السلام يدعو كل ائمة
 و زوار الحسين و هو ساجد في حجاب راي على الاتصال امام عليه السلام ابي
 نام من عاتق زواران امامين عليه السلام ابي محمد بن فضل و كرم ضاحا من فلما سرق رأسه
 انيت البيه و سكتت عليه و تاملت وجهه فكم عراب عبادتين جاست منه و ما
 مني بشيء جاك سلام يا ابي محمد و ما اذاه و كاشف اللون متغير الحال ظاهر اللون
 و دموعه تتلوى على خديته كاللؤلؤ و قد رقت عيناه و تغير بهوى هجوم حركته
 رخسارون برسانه اشك منه و تولى ابي فقلت له يا سيدى فما بك و لست لاني
 الله لك عينا و ما الذي حل بك يا سيدى عرض كى امير لا خداهارى انهم كونه رولان
 ما سبب كونه و ما سبب بغيره اسفد انفسه و ما اذى عقله عن هذا اليوم اما علمت
 ان جدى الحسين قد قتل في مثل هذا اليوم في ايامي و هو غافل عن نواجذ كى و قد
 نبت جاسا كى مثل السبي و روى عاشور كى امامين عليه السلام كى شهيد كى كى كى كى
 الحزن را و كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 فما الذى افضل في هذا اليوم و نوحيا يابن رسول الله جاسا و كى كى كى كى كى
 ناس كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 ارشاد و ما اين نوب امامين عليه السلام كى نيات كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 اللون عليه و اكثير البكاء و الشجوة صعب ما كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 ناد و شيعون كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 انت ساجد كان لمن لا يعرف الله تعالى لظننت ان الشار لا تقهر منته
 شهيد ائمة و لا يامولاه و ما جاسى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 الحسين اولى بالمؤمنين من انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 بالموثوقين من انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 يا حسين تكلم الله عز و جل و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 من اولاد الحسين قال عبد الله بن محمد
 ثم انفسهم و الحسين و قد علمهم في ائمة عليهم السلام

عن ابيان بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 قال سمعت عبد الله بن جعفر بن محمد بن علي بن باقر
 عن جده عليه السلام و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 علي بن محمد بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 بن ابي طالب و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 عليه و لا يقبل ان ائمة عليهم السلام
 انفسهم ثم ائمة و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 فاد انفسهم فاد انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 من انفسهم فاد انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام

الحسين اولى بالمؤمنين من انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 بالموثوقين من انفسهم و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 يا حسين تكلم الله عز و جل و قد علمهم في ائمة عليهم السلام
 من اولاد الحسين قال عبد الله بن محمد
 ثم انفسهم و الحسين و قد علمهم في ائمة عليهم السلام

[illegible][illegible][illegible]

تیرہویں مجلس بلا مینجی ول سید الشہدار روایت فضائل نیران ہوا

قالوا له يا ربنا

بسم الله الرحمن الرحيم

فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ قَدِمَ عَلَيْهِمْ عُمَرُ بْنُ سَعْدٍ بْنُ أَبِي وَقَّاصٍ فِي أَنْبَاءِ الْفَارِسِ فَفَزِعَ نَبِيُّهُمْ صَبِيحَ رَوْضِ جَهَنَّمَ كَوْمِ عُمَرَ سَعْدٍ بِنِ ابْنِ وَقَّاصٍ جَارِئَهُ رَسِيْدَهُ خُزَّاءَ كِي سَاهِيَةً أَيْدَا وَتَوْبَةً يَنْتَوِي كِي خَازِنِي مِيْنِ اَوْشِ شُومِيْنِ فَرَزْدُو كَا بَنَگَا سَهْ جَاهِيَا فَعَبَّتْ اِلَى الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عُرْوَةُ بْنُ قَتَيْبٍ الْأَخْصَعِي فَقَالَ لَقَدْ سَأَلَهُ مَا الَّذِي جَاءَ بِكَ وَمَا ذَا تَرِيدُ عُمَرُ سَعْدِي عُرْوَةُ ابْنِ قَتَيْبٍ كُو اِمَامِ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي خَدَتْ مِيْنِ جَانِي كُو حَكْمَ دِيكَا سَهْ جَاهِيَا كِي اِيْوَ جَهِيَهْ يَمَانِ تَشْرِيفَ لَا يَنْجَا سَبَبُ كِيَا هُوَا وَكَانَ عُرْوَةُ مَعَهُ كِتَابٌ اِلَى الْحُسَيْنِ فَأَسْتَحْصِي مِنْهُ اَنْ يَأْتِيَهُ عُرْوَةُ اَوْ اِنْ اشْتَغَلَ مِنْ جَهَنَمِ مِيْنِ نَاسِ طَلَبَ كِيَا تَامِيْسِ اَوْشِي شُومِيْسِي خَدَّجِيَا اَوْ سِيَامُ كِي كِيَا فَعَرَضَ ذَالِكَ عَلَى الرَّوَّسَاءِ الَّذِينَ كَانُوا مَعَهُ فَكَلَّمَهُمْ اِبْنِي ذَالِكَ لَكَ اَنْهُمْ كَانُوا مَعَهُ اَلْكَلامُ كِي سَهْ لُجَا كُو مَجْنُونِي سَهْ رُوِي كِيَا هِيَا لِكِي جِيَا بِي كِي عَضِي كِي هِيَا قَدِمَ بِي اِنِّي سَهْ جَاهِيَا قَدْ خَافَتْ اَنْ اَلْقَيْسَ فَمَعَهُ نَجَاءٌ فَلَمْ عَلَى الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَاَنْبَلَعَهُ رُسُلُ آلِهِ اَنْ سَعْدًا نَاجَا عُمَرَ سَعْدِي فَرُوْهُ بِيْشِي سَهْ اَتَقِيْنِ سَهْ جَاهِيَا وَخُزَّاءَ اِيْوَ سَلَامُ اِمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَيَا اِبْنَ عُمَرَ كِيَا فَقَالَ لَهُ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَتَبْتُ اِلَيْكَ هَلْ مَعَكَ كِتَابٌ هَذَا اَنْ اَقْدِمَ رُفَا اَنَا اِنْ اَكْرَهْتُمْ فُوِيْ فَاَنَا اَنْصُرُكُمْ عَنْكُمْ مَعِيْ خِيَارُ اَلْوَرُثَةِ فَوَا يَا تَهَارِي تَهَارِي رُوْسَانِي خَطَرُ بَلَاكِي كِي تُوَا يَاهُوْنِ اَرْبَا كَرْتَمِ شِيْمَانِ اِيْوَ اَوْ رُوْحَالِ سِيَا اِيْوَ اِيْوَ سَهْ جَاهِيَا

فَلَمَّا سَمِعَ عُمَرُ هَذِهِ الْمَقَالَهَ قَالَ اَرْجُو اَنْ يُعَاذِرَنِي اللهُ مِنْ حَرْبِهِ وَقَالَ لَهُ جِبْرِ عُمَرَ سَعْدِي يِهْ جَهِيَا اُوْهَا كُو خَدَّاجِي جَاهِيَا اَيْمِيْدِي كُو فَرَزْدُو رُوْسُو كِي لُثْمِي كَا دَنْ مَهَابِي وَكَتَبْتُ اِلَى عَبِيْدِ اللهِ بْنِ زِيَادٍ اَنْمَا بَعْدُ فَإِنَّ اللهَ قَدْ اَطْلَعَنِي السَّائِرَةَ وَجَعَلَ الْحَاكِمَةَ وَأَصْلَحَ اَفْرَ الْأُمَمِ اِبْنِي يَا كُو كَلَامَا بَعْدُ خَدَّاجِي شِيْمَانِي سَهْ جَاهِيَا مِيْنِ مَوْتِ اَهْلِي يَجِيْتِي وَصَلَحِي اِهْتَدَا وَكَمَا بِي مِيْنِ هَذَا حُسَيْنٍ قَدْ اَعْطَانِي اَنْ يَرْجِعَ اِلَى الْمَكَانِ الَّذِي

الحمد لله الذي جعل في الدنيا والآخرة ما يشاء من الخير والشر
والصالحين والصالحات والصلوات والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين المعصومين أجمعين

أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمداً عبده ورسوله
وأن علياً وليه وصيّه الخليفة بعده بعد النبي صلى الله عليه وآله وسلم
وأشهد أن هذا المذبح الشريف هو من ممتلكات آل البيت عليهم السلام
وقد ائتمروا به في سنة الف ليلة وليلة من الهجرة النبوية
وأن هذا المذبح الشريف هو من ممتلكات آل البيت عليهم السلام
وقد ائتمروا به في سنة الف ليلة وليلة من الهجرة النبوية

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في الدنيا والآخرة ما يشاء من الخير والشر
والصالحين والصالحات والصلوات والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين المعصومين أجمعين

أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمداً عبده ورسوله
وأن علياً وليه وصيّه الخليفة بعده بعد النبي صلى الله عليه وآله وسلم
وأشهد أن هذا المذبح الشريف هو من ممتلكات آل البيت عليهم السلام
وقد ائتمروا به في سنة الف ليلة وليلة من الهجرة النبوية

[illegible]

1. *Chrysomelidae*
 2. *Curculionidae*
 3. *Chrysomelidae*
 4. *Chrysomelidae*
 5. *Chrysomelidae*
 6. *Chrysomelidae*
 7. *Chrysomelidae*
 8. *Chrysomelidae*
 9. *Chrysomelidae*
 10. *Chrysomelidae*
 11. *Chrysomelidae*
 12. *Chrysomelidae*
 13. *Chrysomelidae*
 14. *Chrysomelidae*
 15. *Chrysomelidae*
 16. *Chrysomelidae*
 17. *Chrysomelidae*
 18. *Chrysomelidae*
 19. *Chrysomelidae*
 20. *Chrysomelidae*
 21. *Chrysomelidae*
 22. *Chrysomelidae*
 23. *Chrysomelidae*
 24. *Chrysomelidae*
 25. *Chrysomelidae*
 26. *Chrysomelidae*
 27. *Chrysomelidae*
 28. *Chrysomelidae*
 29. *Chrysomelidae*
 30. *Chrysomelidae*
 31. *Chrysomelidae*
 32. *Chrysomelidae*
 33. *Chrysomelidae*
 34. *Chrysomelidae*
 35. *Chrysomelidae*
 36. *Chrysomelidae*
 37. *Chrysomelidae*
 38. *Chrysomelidae*
 39. *Chrysomelidae*
 40. *Chrysomelidae*
 41. *Chrysomelidae*
 42. *Chrysomelidae*
 43. *Chrysomelidae*
 44. *Chrysomelidae*
 45. *Chrysomelidae*
 46. *Chrysomelidae*
 47. *Chrysomelidae*
 48. *Chrysomelidae*
 49. *Chrysomelidae*
 50. *Chrysomelidae*
 51. *Chrysomelidae*
 52. *Chrysomelidae*
 53. *Chrysomelidae*
 54. *Chrysomelidae*
 55. *Chrysomelidae*
 56. *Chrysomelidae*
 57. *Chrysomelidae*
 58. *Chrysomelidae*
 59. *Chrysomelidae*
 60. *Chrysomelidae*
 61. *Chrysomelidae*
 62. *Chrysomelidae*
 63. *Chrysomelidae*
 64. *Chrysomelidae*
 65. *Chrysomelidae*
 66. *Chrysomelidae*
 67. *Chrysomelidae*
 68. *Chrysomelidae*
 69. *Chrysomelidae*
 70. *Chrysomelidae*
 71. *Chrysomelidae*
 72. *Chrysomelidae*
 73. *Chrysomelidae*
 74. *Chrysomelidae*
 75. *Chrysomelidae*
 76. *Chrysomelidae*
 77. *Chrysomelidae*
 78. *Chrysomelidae*
 79. *Chrysomelidae*
 80. *Chrysomelidae*
 81. *Chrysomelidae*
 82. *Chrysomelidae*
 83. *Chrysomelidae*
 84. *Chrysomelidae*
 85. *Chrysomelidae*
 86. *Chrysomelidae*
 87. *Chrysomelidae*
 88. *Chrysomelidae*
 89. *Chrysomelidae*
 90. *Chrysomelidae*
 91. *Chrysomelidae*
 92. *Chrysomelidae*
 93. *Chrysomelidae*
 94. *Chrysomelidae*
 95. *Chrysomelidae*
 96. *Chrysomelidae*
 97. *Chrysomelidae*
 98. *Chrysomelidae*
 99. *Chrysomelidae*
 100. *Chrysomelidae*

[illegible][illegible]

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ

وَاَقُولُ لَهُمْ مَا بَدَأَهُمْ وَتَسْتَأْهُمْ عَاجِلًا وَآخِرًا
 مِنْ عَشْرَتَيْنِ فَاَرْسَلْنَا فِيْهِمْ زُهَيْرَ بْنِ قَيْنٍ وَجَبَّحْتُ
 وَمَا تَرِيدُوْنَ عَجَسَ الْوَارِثِ مِنْ سِوَارِثٍ اَوْ نَجَّاشٍ
 جَانِيْ كَابَعْتِ بُوَيْهَانَ فَاَلُوْا جَاءَ اَخْرَافُ الْاَمِيْرَانِ
 وَهَاشِيَا كَجَارِيٍّ اَمِيْرَانِ يَدُوكُمَا يَدَايِ
 فَلَا تُفْعَلُوْا اَحَدٌ اِلَّا اِنِّيْ عَبْدُ اللهِ عَمْدُ رَشَدِيْ
 بَيْنَ ابْنِ عَبْدِ اللهِ عَلِيٍّ اَمِيْرٍ اَمِيْرٍ اَمِيْرٍ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ

وَاَقُولُ لَهُمْ مَا بَدَأَهُمْ وَتَسْتَأْهُمْ عَاجِلًا وَآخِرًا
 مِنْ عَشْرَتَيْنِ فَاَرْسَلْنَا فِيْهِمْ زُهَيْرَ بْنِ قَيْنٍ وَجَبَّحْتُ
 وَمَا تَرِيدُوْنَ عَجَسَ الْوَارِثِ مِنْ سِوَارِثٍ اَوْ نَجَّاشٍ
 جَانِيْ كَابَعْتِ بُوَيْهَانَ فَاَلُوْا جَاءَ اَخْرَافُ الْاَمِيْرَانِ
 وَهَاشِيَا كَجَارِيٍّ اَمِيْرَانِ يَدُوكُمَا يَدَايِ
 فَلَا تُفْعَلُوْا اَحَدٌ اِلَّا اِنِّيْ عَبْدُ اللهِ عَمْدُ رَشَدِيْ
 بَيْنَ ابْنِ عَبْدِ اللهِ عَلِيٍّ اَمِيْرٍ اَمِيْرٍ اَمِيْرٍ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ
 اَلْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَجَسَ تَنْهَاهُ رُوْدَانِيْ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَخَصِّ بِمَنْ تَشَاءُ

وادی حیات العلوم و کارهای معنوی

و در صندریه شیخ ابی انیس و حذیره عن حذیره

و یقول فی دعائه بانو ابی انیس و انیس

یا منیر بانو ابی انیس و انیس

تیرم بن جلیس کر بلا مین در و وسیه الشهدا حالات شب عاشورا

و منقور ه اجماع علیه السلام فی احوال اعدائک فرمایا ای برادر من چه جاویدگی تو ایدم بمو
جنگ میال و کل خبر پهر او تا هم جنگی رات عبادت کی هجرت پامین آخری نماز پرین مناجات
استغفار کو بیا این فمضی العباس الی القوم و مرجع من عندهم و معه رسول من
قبل عمر بن سعد یقول انا قد اجدناکم الی عبدس عباس علی بایم یکی ایدم کو بیا
جب ان لیا تو حضرت کی خدمتین بگری و کل عربی ساهته یا عرض کی پهنی تهراری خاطر سوات بگری
هجت کی نکالشی سیدین علی و ابی زبیر کی رضا و اطاعت کی فجمع الحسین علیه السلام
اصحابه عند فرب الساع بعد ان جوشک پهر او امام شنه جگری سیر شام و بارعام بیا جگر
صاحب و قربا کو اخبار حبیب کی واسطی ابی حمزه بن ابیالبه قال علی بن الحسین ذین العارین
علیهم السلام قد قوت منه لا یمنع ما یقول لهم و انما اذ قاله فربض امام زین العابدین
السلام فرمائی بین که اوس را کوین بت مریم او زبلائی و خوش تما لا کن شتاق موی و کون کیا
اشنا کوین کن کر تا پرتا زویک جایشما فیمعت ابی یقول لا صلاهی اثنی علی الله احسن
النساء و سجد علی الشجره و الصراخ سنابین که حضرت کمال فصاحت و بلاغت خلیه با و
ما کو او کیا بود شنه و امیر ای کوین زناش کر کیا الام احمد علی ان کشتنا بالنبوة و
علینا القرآن و فقهنا فی الدین بیا یزید شکر جلالا هون که بگو شکر مکر کرمانا بیا
زبان قریشی شریف کو تعلیم فرمایا و بنی او رشع سنابین کا خزانه مبین بیا یا ساسنی شمس و رحمت
ارض و سما بین پیشوا طرا یا اما بعد فانی لا اعلم اصحابا ابی و فی ولا خیر امر اصحابی و لا
اهلبیت ابی و لا اوصیل من اهلبیت پس از حمد و ثنات بیا بیا انصاری ابی انصاری فاد
بیزنه بنی بیا و در زقربا و ابی سیدیه زیاده بیا بیا و یکس عز و قرب کی کی سینه جزاکم الله عنی
لوزاء الا و فی قد اذنت لکم فانظروا لیجمعوا فی حل لیس علیکم حرع مته و لا واکا

و منقور ه اجماع علیه السلام فی احوال اعدائک فرمایا ای برادر من چه جاویدگی تو ایدم بمو
جنگ میال و کل خبر پهر او تا هم جنگی رات عبادت کی هجرت پامین آخری نماز پرین مناجات
استغفار کو بیا این فمضی العباس الی القوم و مرجع من عندهم و معه رسول من
قبل عمر بن سعد یقول انا قد اجدناکم الی عبدس عباس علی بایم یکی ایدم کو بیا
جب ان لیا تو حضرت کی خدمتین بگری و کل عربی ساهته یا عرض کی پهنی تهراری خاطر سوات بگری
هجت کی نکالشی سیدین علی و ابی زبیر کی رضا و اطاعت کی فجمع الحسین علیه السلام
اصحابه عند فرب الساع بعد ان جوشک پهر او امام شنه جگری سیر شام و بارعام بیا جگر
صاحب و قربا کو اخبار حبیب کی واسطی ابی حمزه بن ابیالبه قال علی بن الحسین ذین العارین
علیهم السلام قد قوت منه لا یمنع ما یقول لهم و انما اذ قاله فربض امام زین العابدین
السلام فرمائی بین که اوس را کوین بت مریم او زبلائی و خوش تما لا کن شتاق موی و کون کیا
اشنا کوین کن کر تا پرتا زویک جایشما فیمعت ابی یقول لا صلاهی اثنی علی الله احسن
النساء و سجد علی الشجره و الصراخ سنابین که حضرت کمال فصاحت و بلاغت خلیه با و
ما کو او کیا بود شنه و امیر ای کوین زناش کر کیا الام احمد علی ان کشتنا بالنبوة و
علینا القرآن و فقهنا فی الدین بیا یزید شکر جلالا هون که بگو شکر مکر کرمانا بیا
زبان قریشی شریف کو تعلیم فرمایا و بنی او رشع سنابین کا خزانه مبین بیا یا ساسنی شمس و رحمت
ارض و سما بین پیشوا طرا یا اما بعد فانی لا اعلم اصحابا ابی و فی ولا خیر امر اصحابی و لا
اهلبیت ابی و لا اوصیل من اهلبیت پس از حمد و ثنات بیا بیا انصاری ابی انصاری فاد
بیزنه بنی بیا و در زقربا و ابی سیدیه زیاده بیا بیا و یکس عز و قرب کی کی سینه جزاکم الله عنی
لوزاء الا و فی قد اذنت لکم فانظروا لیجمعوا فی حل لیس علیکم حرع مته و لا واکا

و منقور ه اجماع علیه السلام فی احوال اعدائک فرمایا ای برادر من چه جاویدگی تو ایدم بمو
جنگ میال و کل خبر پهر او تا هم جنگی رات عبادت کی هجرت پامین آخری نماز پرین مناجات
استغفار کو بیا این فمضی العباس الی القوم و مرجع من عندهم و معه رسول من
قبل عمر بن سعد یقول انا قد اجدناکم الی عبدس عباس علی بایم یکی ایدم کو بیا
جب ان لیا تو حضرت کی خدمتین بگری و کل عربی ساهته یا عرض کی پهنی تهراری خاطر سوات بگری
هجت کی نکالشی سیدین علی و ابی زبیر کی رضا و اطاعت کی فجمع الحسین علیه السلام
اصحابه عند فرب الساع بعد ان جوشک پهر او امام شنه جگری سیر شام و بارعام بیا جگر
صاحب و قربا کو اخبار حبیب کی واسطی ابی حمزه بن ابیالبه قال علی بن الحسین ذین العارین
علیهم السلام قد قوت منه لا یمنع ما یقول لهم و انما اذ قاله فربض امام زین العابدین
السلام فرمائی بین که اوس را کوین بت مریم او زبلائی و خوش تما لا کن شتاق موی و کون کیا
اشنا کوین کن کر تا پرتا زویک جایشما فیمعت ابی یقول لا صلاهی اثنی علی الله احسن
النساء و سجد علی الشجره و الصراخ سنابین که حضرت کمال فصاحت و بلاغت خلیه با و
ما کو او کیا بود شنه و امیر ای کوین زناش کر کیا الام احمد علی ان کشتنا بالنبوة و
علینا القرآن و فقهنا فی الدین بیا یزید شکر جلالا هون که بگو شکر مکر کرمانا بیا
زبان قریشی شریف کو تعلیم فرمایا و بنی او رشع سنابین کا خزانه مبین بیا یا ساسنی شمس و رحمت
ارض و سما بین پیشوا طرا یا اما بعد فانی لا اعلم اصحابا ابی و فی ولا خیر امر اصحابی و لا
اهلبیت ابی و لا اوصیل من اهلبیت پس از حمد و ثنات بیا بیا انصاری ابی انصاری فاد
بیزنه بنی بیا و در زقربا و ابی سیدیه زیاده بیا بیا و یکس عز و قرب کی کی سینه جزاکم الله عنی
لوزاء الا و فی قد اذنت لکم فانظروا لیجمعوا فی حل لیس علیکم حرع مته و لا واکا

تیرہویں مجلس کربلا میں درود وسید الشہداء حالات شیب عاشورا

[illegible][illegible]

ما صَنَعُوا بِهِمْ سِوَالِ مَا كُنُوا عَلَيْهِمْ يُهْرَاسُونَ هِيَ سِرِّدَارِ سِي هُوَ فَا نِي كِي سَعْلُومُ مَنِينِ وَ بَرَكُونِ سِي بِلَاوَأَفْتِ كَدَرِي
 همیشه خلائق من سپهر لایست هیچکس اوس غنی نیست ایسی هیچکس لا اوالله لا تفعل ولا کن
 فَتَدْبِرُكَ بِأَنْفُسِنَا وَأَمْوَالِنَا وَ أَهْلِبِنَا وَ نَقَاتِلُ مَعَكَ حَتَّى نَرُدَّ مُوْبَرَكًا
 و اندک هم آب سی کبھی علاحدہ ہونگی جان مال و اہل عیال کو سب فکر گئی ایک کی و نمنون ^{لن}
 ہتیار جنگیں جہان آپ جاتین ہم قدم کی و ہر گئی فَفَجَّ اللَّهُ الْعَيْشَ بَعْدَكَ و مال نکالی
 تہاری بعد زندہ ہونا خدا نہ وہا کی بدوین حضرت و دیا بین ہنا و قَامَ الرَّسُولُ مُسْلِمًا مِّنْ عَقِبِ
 فَقَالَ اَلْحَمْدُ لِلَّهِ فَقَالَ اَللّٰهُ تَعَالٰی فِیْ اَدَاۃِ حَقِّكَ لَا وَاللّٰہِ
 حَقُّهُ اَطْعَمَ فِیْ صَدْقِ دُوْهِمْ رُبْحًا وَاَصْرَعَهُمْ فَمِیْنَعُ مَا بَقِیَتْ قَائِمًا بِسِدِّیْ
 پس صاحب و خدا داری سلم این خود تہ کبری ہو کی بولایا ایم پاکو سب سخت بین تمامانی کی ہو کی
 کس عذری خدا کی حضور پر جان بنگی او ای حتی رفاقت بین جو سر نہا بین تو کیا پہل بایگی و اندک
 خدا کوئی سینہ پزیرہ چلا بنگی جہان تک قابو پری کا نوار گنا بنگی ما دای کہ ہمالا بل قبضہ ہا نہ
 سہی اور تری قدیم سرور و دم کلن وَاللّٰہُ لَوْ عَلِمْتُ اَنِّیْ اُقْتُلُ شَتَمْتُ اُجْبِیْ ثُمَّ اُحَرِّقُ ثُمَّ
 اُجْبِیْ یُفْعَلُ فِیْ ذٰلِكَ سَبْعُ مَرَّاتٍ مَا فَارَ تِلْكَ حَتّٰی اَتٰیَ سَاجِدًا دُوْكَتَ بِنَدَامٍ
 بین جانو کہ مارا جاو نکا ہم جو بجا بعد از ان کہ بین جلا بنگی ہم جو بجا ہر مرتبہ ای انسان پری
 تو ہی عبادت و نہا بلکہ تہاری رعایت بین گئی بولی لڑو کجا مردہ کرو گا فکیف ذٰلِكَ لَا فَعَلَ
 وَ تَبَا هٰی قَسَّةً وَ اِحْدَاةً ثُمَّ هٰی الْاَمَةُ اَلَيْسَ لَا اِنْقِصَاءَ لَهَا اَلْبَدَا کَیْرَ کَیْرٍ سِیْ جَرَاو
 کہ ایک مرتبہ قتل ہو بین یادہ مرزا بین ہو کی بعد ہی کہ است آبزی اور نیم خد برین و قَامَ مَرْهَبًا
 الْقَبْرِ فَقَالَ وَاللّٰہِ لَوْ دَرَسْتُ اِنِّیْ قُتِلْتُ ثُمَّ فُتِرْتُ ثُمَّ قُتِلْتُ هٰکِذَا اَلْفَ
 مَرَّةً وَاِنَّ اللّٰہَ دَفَعَ بِذٰلِكَ الْفَتْلَ عَنْ نَفْسِیْ وَ بَنَى الْقَبْرَ هُوَ لَا اَلْفَ اَلْفَ اَلْفَ

[illegible]

من الساعات فيكون انما هو في ذلك الوقت
في ذلك الوقت فيكون انما هو في ذلك الوقت
في ذلك الوقت فيكون انما هو في ذلك الوقت
في ذلك الوقت فيكون انما هو في ذلك الوقت

عاشد ما اشد ودميه واقفتم بحسنه وانشاء الرحمن

[illegible]

امير المؤمنين و
المؤمنين بالحق

(Handwritten notes in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

من اذنیہ

سهمها گرفت و بلا قدر خضاسی آنی بنی سپهر در فی جانانی بی بر شمران بی بی اختیار سیری آنسو کل لپری
دنان حرم کی عای می که تیاب نهون پونهجه دانی ناله و رخت خاموش مله مرگ بدر و اوقا کا و دینا
بند و آقا عیسی قاتنها سمعت و هی افراده کون شان النساء الرقة و العرج
لاکن بهوی زینب بی جوه بیان حبیب تر جان سناوه عورت ذات یتیم اوکل شان نرم
ولی می روناها فلک تراثک نفسها ان و ثبت یحرقونها و انها الحاسره و انت
الیه منج و الم صدمه راوشی ضبط بهو کادل قابوسی جابر باثر گیسین سینه پیکریان بهارا
سزگی بانی کی پاس و وین فقالک و انکلاک لیت الموت اعد منی الحیوة الیوم
ما انت اخی فاطمة الزهراء و اخی علی و اخی الحسن یا خلیفة الماضی و المآل
الباقی ناره او یلاقیه و ادینا کید شدت کجایین یکی بند می سینه که کله کله انوش بیانی تها
حال پر کاشن که اسدم محبی موت آنی و اوقه که بلا می پهل مرجانی لای ای ای کجا و دن روز و قات
المان طله زهر کی بند جانشده می یغم حسین حادیه شهادت علی رضی و در حین کی پیش ترش
ای جانشین ابا و اجداد ای شنبه بزرگان و الاثر دای قهای نام او شان سول ای پر دونه
ارام جان بخل حیف بین زنده بری تهین ماته می کوفی کو یسار سجد کجا بانی میگو کی رونی کو
فقطر الکیم السین بن علی علیه السلام و قال لها یا ائمة لا ین هبت حلیات
الشیطان و منعت عینک الدنور حب الامم علیه السلام فی زینب کو تیاب
پریشان پایا مصرک نرکی دلاسی بین فرمایای بین اتانیا بی بر جان سیکبری تها سکی
نخل کوشیطان زینبای استدر جیح او فرغ هرگز نکر و زار کو حبیب بین قائم که کلاک اوکی زینب
حضرت کو رم ایام در یای بر شک کهنون بی بیایا و قال کون ترک العظام النام حضرت کجا
انوش که محبی بی حال پر چوخی تو آرام می رتا تپه بر حدت نگذری فقالت یا و یلکاه

وَلَا تُخْشَى عَلَيَّ وَهِيَ مَا وَلَا تَدْعُنِي عَلَى الْاَوَّلِينَ وَالْثَوْرُ اِذَا اَنَا هَا كَلْتُمْ بِهَرَاكُو
 سَهْمَا اِكْرَا اِيْن سِيرِي سُو كَمَدْ عَمَل مِيْن لَانَا قَتْمِيْن بَهَارِي قَتْم وَتِيَا هَوْن حَب مِيْن شَبْت بِلَا اِيْن شَا
 يَاوَلَنْ زَهْرَا كِرِي سَايَنْ تِيَا اِيْن چَا كَنْ كَزَا دَخَارُون بَر طَا اِيْن زَهْرَا نَا اِنْدَه كُونَه نُو چَا بَال سَهْرِي كِي تَه كُونَا
 نَعْرَه دَاوِلَا دَمَال جَا لَانَه سِي نَه چَلَا مَكْرُو كِي كُونَنْ مِيْن كَرَا كَرَا اِتْبَالِي اَنَسِي اَنَسُو بَهَا لَمْ تَعْرِ جَاوِلَا
 قَا جَلَسَهَا اَعْنَدِي وَحَرَجَ اِلْاَصْحَا اِيْن سَيَا جِيْن فَرِيْن اَتِي مِيْن كَرَا اِنْدَه ظَلُوم مِيْن يَه فَعَرَسَتْ
 سَنَابِلَه مِيْن خَاوَلَنْ كُو مُزِيْد قَوِيْر مِيْن مِيْن سِي اُو تَهَا يَا دَه تَه كِي كِرِي لَا سِي سِي بَا سِ بَالِيْن بَر تَهَا يَا اَعْرَا
 صَحَابَه كِي خِيْمَه مِيْن قَدَم بَر تَهَا يَا اِلِي اَعْرَا وَاحْبَا اِلِي اَعْبَادَه تَصَوَّرَاوَر عَوْر كَرُو دَا كَرَا جَب سَر كَرُو حَمِيْت
 اُو رَهَا تِيْن يَه بَا جَرَا اَلْدَه بَهَا مِيْن مِيْن اِيْن اَلْكَهَاتِ جَا كَرَا كُو اَلْمِيْتَه سَنَابِلَه لَكَب مِيْن بِي كِي اَلْمِيْتَه
 رُو زَهْرَا شَوْر كَا اَلْقَشَه كِي چَاوَر شَا كَا رَا نَا اِيْن فَرَزَنْدُو بَرَاو كِي مَوْت كَا اَلْمَا قِيْن هُوَا اِيْن خِيْمَه مِيْن شَرْم كُونَا
 ضَبَطُو قَرَار جَاتِي سَرِي اُو كِي نَالَه وَزَارِي سِي چُو كُو مِيْن نِيْمَه حَرَام هُوِي بَر خِيْمَه شَدِيْت اَنْدَه دَر كِي
 كَهْرَام حُوِيَا اَشِيْمَه وُنُو وَفِيَا دِي شَوْر عَشِيْر كُو خَرَاب حَرَم سِي جَا كَلَا اِيْن اَتْمِيْن سِي اَمِيْنَه كُو شَكِ نَامُ كِي كَرِي
 اَتْمُ قَلْبُوْم بَاهِيْمَه بَرَا تِي دَا اِلِي عَبَا سِ كِي جَا نِ كِي وَنُو نَادِي قَا حَرَمِي فَرَزَنْدُو كُو حَسْرَت زَهْرَه اُو شَا
 كَرَان تَهِي اَرَا بِلَا اَصْغَر شِيْر خَوَا كِي كِي جُوِي بَر زُرْتِي اُو رَا نَا اَتِي سِي كِيْنَه وَفِيَه كَا دَل دَهْر تَه دَوْرِي كَا
 اَنفِيْشَه وَهِيَا مِيْن كَرْتَه تَه لَا كِن اِيْصَا حَبَا نِ نَامُ قَس حَرِيْشَكِي بِيَا نِ سِي تَهَا رِي سَاعَت مِيْن اِيْلَا اَنَسْ
 خَاوَلَنْ كَارُو مَاسِر پَرُو عَرَسَتْ مِيْن اَلْمَا مِيْن حَلِيْتَه لَام شِي دِي كِي كَا يَا دَر گَاه مِيْن كُو دَر حَمِيْت بَر تَه
 تَوَان يَا يَادُو اَلْخَا طِ اَسْلُ اُو رُو لَاسَا كِي تَهَلَا يَادُو اَصْغَر تَهَا سِي خَوَا هَر سِيْتَه اَشْتَهَا نِي اَر گَاه لَاش بَرَا دَر فَرِط
 رَقِيْت مِيْن شَرِي كِي كَا يَا اُو كُوِي فَرِط مِيْن چَرَسْتَا رَهْلَه پَرَا نِي وَا لَآ پَا كِي قَا طَرَه پَلَا نِي كُو بَا قِي تَهَلَا اُو پَر اَلْمَا كِي سَقَر
 مِيْن تَخَا شَا سَتَا يَا عَوْضُ مِيْن كِي اُو رُو دَارِي تَهَا يَا تَهْمُ كَا يَا دَر بَا نِ سَر كَرْتَه مِيْن خِيْمَه خَاوَلَنْ كُو خَبِرَا اَلْمَا مِيْن
 قَلْب مِيْن خُوْن اَبَا جَرَا نِ اُو جَوَا نَا بَرَا نِي سَر خَا كِ دَعُو مِيْن اَلْخَا نِ كِي كَا دَه صَدَه سِي كَرْتَه سَرَا اَلْمَا كِي

[illegible]

فيسلموا وعلما ما لميت ظلما وجورا وقد
تقدروا ان هذا المذهب في اخبار الصائغ
عليه السلام كما ذكره من هذا الحاجة اليه
ما شئت فقل في الاحاديث كثيرة لا يحتمل هذا
الكتاب اكثر مما ذكرناه وقد ذكرنا فيها
الشيخ ابو جعفر بن ابوبرهة في كتابه كمال الدين
في تاريخ النعماني في الباب العبد وكشف الغيرة
في راد الزيادة في طباطب من هذا الكتاب
في راد الزيادة في طباطب من هذا الكتاب
في راد الزيادة في طباطب من هذا الكتاب

مصیبت عزیز و کی ماری جانی کی دوسری آفت ناز پر ورده زهر کی گلگستانی کی تیسری گهر باکا
لکھا خیمو کا جلنا چڑھتی ناصر مومن بنی چادر اور مہاجر اسیر پھر ناپا پھونجی بھائی بیٹو کی سر پر ہوتی نیرنگی
چڑی بھیتی چھٹی کس صدایش عزیز و کو میدان سیدان بن پڑا نظر کرتی فرج احمد گھوڑی او پھر دوڑتی چھٹی
آل مسطی کی ہوشیاری ہر گز نہیں جاکی جھپٹیں بھی تڑپتی وہ آفتا کس چھری بالوں بن چھپائی ہوشیاری
قیامان خضار اوٹون پر پڑا ہائی نظم مولفہ جو عرض کرونگی نیل لافت کھنڈ تیار ہوئی مال و شہ
عزازت اسکان حبان برہم و درہم نظر آئی شیون ہی ہوا غفلتہ شہر نوادہ ہی چار طرف تھوڑا گھر
دھوم انسان تو میا جن و ملک روتی بین شہر ہی شور پائای جینا کی صدا کا فریاد زمین کی
افلاک پر ہر بار ناظر سر نہر یہ دعا مانگ خدا ہی پھر و ضہ پر فور و کبائی بھی غفرا

جوی هوئی عیسیٰ علیہ السلام و قدامت سید الشهدا علیهما السلام و شهادت
 و غفر

سرانجامی که میاد دنیا و صاحبش را که می داند دولت نه بودی سانه نه الهال که می بین چاک می کشک بجزی
 سبب کو که همراه اگر می تو افعال کنی + سرانجامی شکسته می می کل تیزی اور سینه می بید یون کو می
 بی سبب کینه می دنی نیست که ای جبار و ختم می عالمین گذار و شب آینه می سرانجامی شوکا
 زمانی من که انداز می چه اور تیزی می تمام نه می بسط کملاری نه سو فار کار سته قتل اسفر کار
 خیاندی بودا می جب بیون می دود می هوشی می سبب تقریری سبک می هوش کو می می حسین می کو
 تسلی دنی جانی می گلو زنیب می طرف و کینه می دنی می حسین تهید بجا ذکر ایات کلام خدا
 احادیث فضائل شهدای که بلا هر عنوان الله علیه الی دودم الجزا می است
 سر کو دین شرفای قبل و الذی طاعت و انبیا الله سیدنا جانی می هر که زیارت
 درین زمانه که در این عالم است

عليه السلام في الصلاة
التي كانت من سيد المايدين
في ذلك من على العلم السلام
الذي والمصدق عليه السلام
الذي والمصدق عليه السلام
عليه السلام في الصلاة

أربعة آلاف دينار
في السنة الأربعة
الأولى

وَأَصْحَابُ الْأَنْصَابِ وَالَّذِينَ عَمِلُوا الصَّالَاتِ هُمْ فِي صَفْوَةٍ

كتاب الله أي الحسن من عليه السلام وأما
 أن يكون مؤلف الميم الأمامية فإنه على التسليم فيكون
 أبو بكر وكذلك كانت حال ابنه موسى عليه
 السلامين بعده في الظاهر العلوي لأن حجة
 الزيدية متضمنة لذلك وقد انشترضا
 بين ذلك ما ليس عليه إجماع بل السامع
 كذلك كما ثبتت سبل إلى الحسن وأبي جعفر عليه
 السلامين في حقهما من غير التمسك
 بالسلطان فمتعين عن الذات وازالت
 من أياها فما كل شيء من الذات والسمعة
 والأكرام به يتبعه أثباتا عليهم السلام
 على صفاته من جنس الإلهام والكمال
 أن يلقى منهم لقاء والسمعة من حال
 العامة أو تخاصص من طائفة من العامة
 لا أنهم استألفوا بغيره ولا من طائفة
 في علمهم من الخاصة ولا من العامة
 في صفاتهم أو أنه كان من العامة

10/10/10

১২৪০১

[illegible]

وَبَشِّرِ الصَّالِحِينَ الَّذِينَ إِذَا أُتُوا بِالْحَسَنَةِ قَالُوا هَذِهِ لَنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

وكان هذا سبب إعتقادهم بذلك منهم من
 ان القادة قد اعتقدت منهم الذين
 الكلاب والخرات والعصوف والكلام
 بهم الامانة الى ختار الشوق وادعت عليهم
 حاكمهم في تلك المدة على كل من
 جود من مجلس فضائل فتاى سيد الشهدا صاحب روحا شورا

مقتدره عسكرين لال ماه جدارى كچا نسا پكر وسكا خون شقى سى چمكا بيمه اصحاب عسكرين
 زمير برارى پشت وپناه ايل توحيد اور شير وضايرين مين حبيب دى وقارى دوستى شام
 زما نى مين وحيد رونق حبيب پناه او من لبند خيمى كز نيز خست جگر على كبرى و د بالابى نظم
 نقش مين ساقه جنود مسعوداوس قائدين وشه كى وجودى خيل انجم پر غيرت افزاى جلوه عظيم
 نشان حيدر كزار عباس غازى كى مانتدين شكوه عرش كبريا كهلا تاهاى اور سوا صغيب جوانان
 حسينى اور مجازى ميدان و غاين شغفه نوزخا دور و نرديك پيلا تاهاى ده فوج قسيل
 نوازه خليل كى نظر لطف وكرم ريب جليل تهر پيدين دليل راه نجات كى قربان يونيكو موجود جان
 روح جبريل و ميكايل تهر آسمان كو تناسك مين كر بلاير خاك هو جان و جويك كو كيب ثابت قدم
 جگوه ملين مبر و ناه شوق نى كبر كرا ان بلكه اخره كو نظردنگى هم سپر ملاه كى روبرو جلين روز
 ازل باون بارونكى فهرست كتاب قضا و قدر نى فروخت پر كهي تهر شاه و سپاه كى شوكت
 باه عالم زمين انبياه و مرسلين كى انجمنى بشير كدرى تهر سرچا و عتق ان عباس علكا
 ترك الحسين عليه السلام فقال ان اصحاب الحسين لم يبقوا وارجلوا وكم نريد
 دجله ففرقهم باسمائهم من قتل شهودهم كتاب مناقب شمر شوب مين روايت كى
 كواكب نداشت اور شيمانى سى ابن عباس كو ملاست كى تهر كيون تهر رفاقت امام عظيم
 چهور دى جود ربه نور عظيم سى شهادت طبعى جواب ديا بدستى كرا صاحب طير رسول سى كوى حوض
 نين هو سكره اور نوازين كيك آدمى زياده لايلاجا نداشت او شكار كى تهر ده لوگ نام سى
 ابي آباء اجداد كى اور كهي موسى لوح محفوظ كامل پدايش و ايجاد كى سرچا وقال علكا
 المعوية وان اصحابه عندنا لم يكتوبون يا اسماء و اسماء اليانوم اسماء
 محرابى شيعه نى فرمايك سبب انصار و رفاة امام ابرار كى نام او ابا كى اسم جارى بار كى

وكان هذا سبب إعتقادهم بذلك منهم من
 ان القادة قد اعتقدت منهم الذين
 الكلاب والخرات والعصوف والكلام
 بهم الامانة الى ختار الشوق وادعت عليهم
 حاكمهم في تلك المدة على كل من
 جود من مجلس فضائل فتاى سيد الشهدا صاحب روحا شورا
 مقتدره عسكرين لال ماه جدارى كچا نسا پكر وسكا خون شقى سى چمكا بيمه اصحاب عسكرين
 زمير برارى پشت وپناه ايل توحيد اور شير وضايرين مين حبيب دى وقارى دوستى شام
 زما نى مين وحيد رونق حبيب پناه او من لبند خيمى كز نيز خست جگر على كبرى و د بالابى نظم
 نقش مين ساقه جنود مسعوداوس قائدين وشه كى وجودى خيل انجم پر غيرت افزاى جلوه عظيم
 نشان حيدر كزار عباس غازى كى مانتدين شكوه عرش كبريا كهلا تاهاى اور سوا صغيب جوانان
 حسينى اور مجازى ميدان و غاين شغفه نوزخا دور و نرديك پيلا تاهاى ده فوج قسيل
 نوازه خليل كى نظر لطف وكرم ريب جليل تهر پيدين دليل راه نجات كى قربان يونيكو موجود جان
 روح جبريل و ميكايل تهر آسمان كو تناسك مين كر بلاير خاك هو جان و جويك كو كيب ثابت قدم
 جگوه ملين مبر و ناه شوق نى كبر كرا ان بلكه اخره كو نظردنگى هم سپر ملاه كى روبرو جلين روز
 ازل باون بارونكى فهرست كتاب قضا و قدر نى فروخت پر كهي تهر شاه و سپاه كى شوكت
 باه عالم زمين انبياه و مرسلين كى انجمنى بشير كدرى تهر سرچا و عتق ان عباس علكا
 ترك الحسين عليه السلام فقال ان اصحاب الحسين لم يبقوا وارجلوا وكم نريد
 دجله ففرقهم باسمائهم من قتل شهودهم كتاب مناقب شمر شوب مين روايت كى
 كواكب نداشت اور شيمانى سى ابن عباس كو ملاست كى تهر كيون تهر رفاقت امام عظيم
 چهور دى جود ربه نور عظيم سى شهادت طبعى جواب ديا بدستى كرا صاحب طير رسول سى كوى حوض
 نين هو سكره اور نوازين كيك آدمى زياده لايلاجا نداشت او شكار كى تهر ده لوگ نام سى
 ابي آباء اجداد كى اور كهي موسى لوح محفوظ كامل پدايش و ايجاد كى سرچا وقال علكا
 المعوية وان اصحابه عندنا لم يكتوبون يا اسماء و اسماء اليانوم اسماء
 محرابى شيعه نى فرمايك سبب انصار و رفاة امام ابرار كى نام او ابا كى اسم جارى بار كى

وكان هذا سبب إعتقادهم بذلك منهم من
 ان القادة قد اعتقدت منهم الذين
 الكلاب والخرات والعصوف والكلام
 بهم الامانة الى ختار الشوق وادعت عليهم
 حاكمهم في تلك المدة على كل من
 جود من مجلس فضائل فتاى سيد الشهدا صاحب روحا شورا

ولا ينبغي ثبت العاشر منهم بقوله تعالى
 على ظهر النجوم وقوله النجوم في صوب
 فاما كان لا يحل القدر في صوب
 ما لا يطابق ما بين قولها ما
 الزكوات الا على غير علم في حسننا
 من بين النجوم في ما لا يطابق في اخذ
 الا في كبريتهم في اخذهم في اخذ
 في كبريتهم في اخذهم في اخذ

[illegible]

٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١
 ٥٢٢
 ٥٢٣
 ٥٢٤
 ٥٢٥
 ٥٢٦
 ٥٢٧
 ٥٢٨
 ٥٢٩
 ٥٣٠
 ٥٣١
 ٥٣٢
 ٥٣٣
 ٥٣٤
 ٥٣٥
 ٥٣٦
 ٥٣٧
 ٥٣٨
 ٥٣٩
 ٥٤٠
 ٥٤١
 ٥٤٢
 ٥٤٣
 ٥٤٤
 ٥٤٥
 ٥٤٦
 ٥٤٧
 ٥٤٨
 ٥٤٩
 ٥٥٠
 ٥٥١
 ٥٥٢
 ٥٥٣
 ٥٥٤
 ٥٥٥
 ٥٥٦
 ٥٥٧
 ٥٥٨
 ٥٥٩
 ٥٦٠
 ٥٦١
 ٥٦٢
 ٥٦٣
 ٥٦٤
 ٥٦٥
 ٥٦٦
 ٥٦٧
 ٥٦٨
 ٥٦٩
 ٥٧٠
 ٥٧١
 ٥٧٢
 ٥٧٣
 ٥٧٤
 ٥٧٥

منه الى من يصدق ما في الدنيا من الخير
والصالحات ما في الدنيا من الخير
والصالحات ما في الدنيا من الخير
والصالحات ما في الدنيا من الخير

چو دہوین مجلس فرک صبح عاشورا نغائش مرا شبہا

فی اللیلۃ الّتی قُتِلَ فی صُحُفِہا کتابُ علّ الشّرائعِ مین ثمانی سی روایت کی ہی کہ اس کو
 کہا امام زین العابدین علیہ السلام سی یہ حدیث سماعت کی ہی حضرت نے فرمایا مین اپنی لاکھی
 پاس باجر کی صبح کو جناب نے درجہ شہادت پایا فقال لا صُحابِہِ ہذا اللَّیْلُ فَاخْتِطَفَا
 جَعَةً فَإِنَّ الْقَوْمَ مَرَامًا یُرِیدُ وَنَحْنُ وَنُؤْتِیْہِ لَمْ یَلْتَفِتُوا إِلَیْکُمْ وَأَسْتَمِعُ فِی
 حِلِّ وَتَسْمِعُ مِیْہِ کا نون سی یہ کلام کو سننا کہ وہ حضرت اُبی یارابن باؤ فاسی ارشاد کیا کہ اس نے
 اندھیرا چھایا ہی کوئی کسی کو نہیں دیکھتا ہی ہر ایک دو سری فریق کا ہاتھ پکڑ کر وہ جہر چا ہو سری
 کل کی چلی جاؤ تین ہی بیت تہاری گردن سی اوٹھائی غشی اور رضا میں غشا رقت کی اجازت
 بدست کی یہ سب لوگ سری خوان مین اور پی دینی اپنے یاد کی اتنی فرمان مین جب جسٹل کی گئی کہ
 کسی کی نشان بریں سنگسار فقالوا لا للہ الا ھذا لَیْلَہُ اَوَّلُ سَیْرِہُ دُنِیَ بَیْہِہُ اَوَّلُ سَیْرِہُ اَوَّلُ سَیْرِہُ
 خدائی ایسا گھر کہ کچھ کچھ تہا چوڑوین اور سپرد دنیا مین سیتی سپرد فقال اَلَا کُمْ تَسْمَعُونَ خَدَا کُمْ
 وَلَا یَسْمَعُ مِنْکُمْ ^{میں} جسٹل میں ایسا کہ تم سب کی لاری جاؤ گی ایک ساوی ہی عورت نجات نہاؤ گی اَوَّلُ
 لَعْمَہُ لِلّٰہِ اَللّٰہِ شَرُّ فَا یَا اَلْقَدِرُ مَعْلَکَ ساری انصاف و انصاف ہی جواب کیا کہ زہی جھیل تہا
 ساتہ شہادت تو کیا کہ میری خدا کا فقال لَہُمْ اَرَفَعُوْا رُءُوسَکُمْ وَانْظُرُوا شَاہِدَ اَوَّلِیَّانِ جِسْبِہُ کا
 امتحان کر لیا تو فرمایا کہ اب ثابت قدم رہنا فرما کہ وہ چار گروہ ایک ہی تمام عالمی کو دیکھو جھیل
 یَقْرَؤْنَ اِلٰی مَوَاضِعِہُمْ وَمَنَازِلِہُمْ مِنَ الْجَنَّةِ مِیْنِ وہ کھینچت اور گرکن ہوئی ہر واحد فی
 رَیْفَہِہُ خِشْتِ پائی سنی کی لا حکمِی وَہُوَ یَقُولُ لَہُمْ ہَذَا مَنَزِلُکَ یَا قُلَانُ وہ اسی بل تجھ
 نام کل شخص کا اوی تائی نیز گہری ہی غلام خدین پائی گا مَنَازِلُکَ اَنْ تَجْلِسَ فَمَقْبِلَ الرَّجُلِ
 وَالشَّیْءُ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ فَمَقْبِلَہِ
 ہوا تہا کہ کوئی نیزہ اور تلوار کا زخم سینہ و سر پر کائی کو بڑھتا رہا تاکہ جلدی گردن ثمانی ہر شے مین

[illegible]

Handwritten notes in Urdu script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to the cursive style and orientation.

في فنوننا إلى المرحم من ذوي الألبان لا يمكن أيضا أن يكونوا

[illegible]

وكانت الفتنة في حبيبتنا الزانية
وكانت الفتنة في حبيبتنا الزانية
وكانت الفتنة في حبيبتنا الزانية
وكانت الفتنة في حبيبتنا الزانية

[illegible]

قال لا يا ابن السوء قل لي
في سنة من سنواتك
ما كنت فيه من
الاستغفار والالتجاء
إلى الله تعالى
فأجابني
قائلًا يا ابن السوء
قل لي في سنة من
سنواتك ما كنت فيه
من الاستغفار والالتجاء
إلى الله تعالى

هذا قول الإمامين عليهما السلام في جواب ما سأله عن قوله تعالى
 فاستمعوا له يا أُولِي الْأَلْبَابِ وَأَطِيعُوا أَمْرَهُمْ
 قالوا نعم يا رسول الله فاستمعوا له وأطيعوا
 أجمعين

وَقَدْ تَذَكَّرْتُ
هَذَا الْفَصْلَ بِكَ تَذَكَّرْتُ جَدِّكَ
الْمَوْلَاةُ فِي نَائِصٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
عَنْ خَدِيجَةَ وَهَّابَةَ وَشَمَةَ وَنَائِصَةَ
الْإِسْلَامِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي
وَقَدْ تَذَكَّرْتُ الْفَصْلَ بِكَ تَذَكَّرْتُ

فردی که اخبار وارد می شود از آن آید علیهم السلام
که آنرا فماتد من الکتاب
ایها

حد قنا سایندها خیر یا لا احرصا من اراها
فی ذلک سوی ما ذکرناه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم

چون در مجلس شکر آرائی روز عاشورا و ادای خطبه سید الشهدا

قبله ولا بعده ابلغ في مطلق منه بعد زمان او سر و ما ينطق عن الهوى ^و حتى ^و حسنه
بلاعتين محد و ثنای ای کا خطبه پڑھا اور خیر الوری ہی ہدی کی نام پر تحفہ سلام اور دو دو ہیکار کیا
قبل میں کسی گنبدہ فی ہرگز انشا نہیں کیا تھا اور نہ پھر بھی یہاں آجے جو شناساعت میں لگی نہ قال
اما بعد فاتسبونی وانظر وامن انا انتم را جعوا انفسکم و عاتبوا فانظر انا
هل يصلح لکم قبلہ و انتہاک حرمتمے ہر فو با یا ای گروہ پر دعائیا بھی بلدا و یا اب ہیری جان
بتوجہ و کچھ میں کون ہوں اپنی گریبان میں منہ ڈالو ذرا شش کی کو ملاست کر دیا جائی ہی کو ظالم
ستم ہی ہمارا اور ہیری حرم قسم قسم و ذریعہ بغیر کو لوٹو جو المیت مصطفی و حضرت رسول کو ظالم
نہو کہ است ان بنیت بعبادکم و ان و حصیہ و ابن عمہ و اقول المؤمنین المؤمنین
رسول اللہ ایہا بنی ہمایوشی رحمت کی دختر کا خلف اور جی دین عم محمد شکر کا پسر ہیں
چو کی سبب ستمیں ہی ایمان لایا حبیب کو تصدیق کیا اور کھا دلبر نہیں ان اولکین خیرہ سیدہ
الشہداء و پھر اپنی اولکین جدہم الطیارہ فی الجسدہ پچاس حدین عجمی آیات میں جانے کہ حضرت
سیری والد کی چاہیں کیا نہیں پچانی کہ جعفر طیارہ پشت میں پرواز کر نیوال ہیری ہم ما و فانی کو
فاحیہ الہراء عجمی اولکین الحسن الحسن عجمی مگر فاطمہ زہرا سیدہ النساء است جو مصطفی کا
نہیں یا سیدہ سبطہ شاہ انبیا مبارک ہی نہیں اوکم یبلغکم ما قال رسول اللہ
ولا یخفی هذا ان سیدنا شباب اهل الجنة کو کلو شیف و کلاست کی خبر نہیں ہے
حدیث پھیریں سیری اور ارد نامور کی حق میں کہی کہ یہ دونوں سردار جوانان اہل جنت میں اور سید
یاری برگزیدہ رب العزت ہیں فان حمدہ فتونی بما اقول فکلمکم کہ تو کوئی ولا فتونی
پس از تو میں اقول یا کو سیر و طن پھر جائیگا کہ روم کا ہی روان کتہ فتونی فان فیکم
من اذ اسأله عن ذلک اجبرکہ ان ان بالون میں فرق جائی ہو تو اوٹس جو خبر دین کا

١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or a note, located at the bottom of the page.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاهله

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or a note, appearing on a document page.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

1000

فَالَّذِي صَاحَفَتْ عَلَى رُءُوسِهِ الْعَذَابَ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مَا جَاءَكَ مِنْ بَعْدِي
وَصَلَّيْتُ فَقَالَ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

چند مہینے میں روزہا شورشہادت با وفا

خود را در جری ہون نگار و ناوہا و کتا اپنی تلوار سی تہاری گردن مار و گناہن خیر من حل
 بارض النبی اخبرکم وکذا رے من چینی اوکی حمایت بن جز من خیف پر وارہ ہوا
 روکھا و بدیع تم جہاد و قتل کرو گھا قال الحصین بن نمیر یا رب ید هذا الخو انی
 کنت ممتاہ قال نعم فخرج الیہ فما لبث القرآن فتکلم فیہ بنیر بن
 یزید رکابک بولادہ و کچھ حرکت کر سیدان میں آیا جسک بڑو کا بھی ارمان تھا کہ میں اسکی سانی جانا
 تا شا کر یا کہ سارا ہون پس کی مقابلہ کو آیا ابھی سجدہ ہونی پایا کہ حرفی اور شی کو فی المناکبا
 و قتل اربعین فارسا و ارجا فلکم یزل یقاتل حے عرف و سہ و یقی بجا
 و هو یقول حرفی خوش بہتر و شجاعت میں چالیس پایوہ و سوار کو مار د لیرانی در پی حکم کرنا
 تاکہ ایک نام در پی بھی کی رہو او کی کیا حریادہ ہو کی مانند شیر اور گناہ دا و جگہ تیار و افواج میں
 انہا نام سنگ سی و دوسرا جزیرہ تانی انا العرو و جبل التواشیع من بی لک ہنر و بواست
 بالجنان عند الکاکتہ اوفاف عند الفوق ثم یزل یقاتل حے قبل رحمۃ اللہ
 علیہ وہ جزیرہ سدا امای بن سی حرب و شرب بن صروف و یاکہ و فرج و احاب نیزہ او رتو کر
 شہید ہو کی زمین پر کر فاحصلہ اخطاب الحسنین علیہ السلام حے و صوفہ بین یادی
 الحسنین و یم و سق اسباب نامن علیہ السلام فی و در کی اوٹھایا دین حرکت کو لکی سانی حضرت
 خاک و قتل پر آیا ابھی اوس دلاور کی بدن بین تی جان باقی تھی انہیں کہو کی نگاہ یاس اور حسرت میں
 عرض کی یا ہولا یا سیری جانانازی ہی رضی اللہ عنہم حے و در و دنازل خدا کی ہو و جمل الحسنین علیہ
 السلام یسبح و یم و یقول انت الخو کما ستمت اس امات و انت الخو فی الدنیا
 و انت الخو فی الاخرۃ امام عرش مقام پوری زمین پر پوری دست مبارک سی خاک و خاک و خاک
 کرھا و چھپکی بولی بیسیا تیری ماورنی نام کرھا و تحریفی ارادہی اور دنیا و آخرت میں زیارت کرھا

وَمَقْدُونُ الْأَمَامَةِ وَأَحْكَامُهُ وَرَأْسُهَا
بِقِيَّةِ خَادِمِينَ فَلَا يَنْبَغُ عَجَائِبُ طَرِيقِهِ
وَحُجْرَتِهِ بِاللَّهِ بِالْفَرَجِ وَأَوَّلُ الَّذِينَ
عَشَرًا مَامُهَا لِيَا أَصْحَابِ صَلَاحِهِ بِحُجْرَةِ الْأَمَامَةِ
دَانَ قَلْبِهِ السُّقْرَ الثَّلَاثِ عَشَرَ بِكَاشِفِهِ
سُفْهِائِهِ بِكَاشِفِ رُجُلِ اللَّهِ صَلَواتُهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
وَأَقْبَلِ الْكَلَامَ فَقَدْ نَسِيتُ إِلَى مَقَالِ الْبَيْتِ
الْمَلِكِ أَحَدَ عَشَرَ رُؤُوسًا إِلَى مَقَالِ الْبَيْتِ
فَمَا قَالَتْ نَسِيتُ

هو القوم الذين يبيعون كنسهم
وهو جالس فقال يا ابراهيم
الذي هو جالس فقال يا ابراهيم

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

فَمَنْ يَتَّبِعْهُ يَكُنْ مِنَ الْغَالِبِينَ
فَمَنْ يَتَّبِعْهُ يَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ
فَمَنْ يَتَّبِعْهُ يَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ
فَمَنْ يَتَّبِعْهُ يَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

[illegible]

عبد بن الحسين الرضا في ذلك الحارة
بن يزيد بن ابي بن فريخا
أصل النان

[illegible]

بند و چون عاقل فضل شهادی که بلا سکو اگر بعبادت کتب
 از این کتاب که در حدیث است و از این کتاب که در حدیث است
 از این کتاب که در حدیث است و از این کتاب که در حدیث است

و کوه طانی و استشفیع فی خلفی شغعت فی اکثر من تبیین الفاضل حضرت برکت
 جواب یکایکی و دشمنان ملازمی بدستی که به دست میراثیه بین می شالی نیاید که دعا مانگی عفتین
 خفت کی قبول کردن او در ستر نه از سی زیاد و او می شند و ان اشاد الیه رسول الله علیه
 و الیه التسلیم بقوله ان الله شر ابلا و لیایه اذا شربوا سکروا و اذ اسکروا
 حکموا و اذ اطربوا طلبوا و اجدوا و احدثا و بهی سدر که مانگی صفات مومنین بر
 اشاره یکایکی حضرت بین پی صحابه که فرمایانی از و خف و در کی شرب طهور و سطحی اولیای مذکور کی
 جب بین مخرج مومنین نشسته بین کی طرب او و ذوق سی چهر مومنون هرگاه نشایر بخودی کا و فور و او که
 طلب کریں تا جلوده مومنون وجود مومنین و بین باین دولت وصال بین صحبه که جاین
 ایضا فاعلم انک قد عمرت ان شهید که کربلا و حواری سید الشهداء لم
 یسبهم سباق و لا یلحق بهم لاق من الشهادۃ العظمی و مکاتر الا خلا
 الحسنى ارباب صدق و صفا جاین اصحاب مخرج و ذاق ماین که شهیدی که با حواری شهید
 سعادت بین او سکا و غیر بین در چه پایا که سکا و ذاق او و لیت لاق بین کوئی برگزیده او کی تبیه و
 بین و قد عمرت انهم باقوا در حجة العترة لیکلة ما شئوا و انهم كانوا
 اعدا طیم اهل المشاهدة و انکاشفة تحقیق که جان منی ده جو لو که شرب حاشد و قرا
 حقیقت بین فایز مومنی او اهل نصیبه نظر بین اهل کاشفده سی که در حق سسر الاهی کو اشکار و بهما
 حجاب مومنون کار از او بر کلا و قد عمرت ستر قول رسول الله فی شایعهم انهم
 لا یجذون الامر من العبد ید رسوخه کی ارشاد سی پیغمبر چنانی که او کی شان یکایکی با و
 انفسی ایسا سسرست یکایکی جو زخم تیغ و خیر فولا دی که و الم نمین و یابی نقد جان او و با و
 پر و خیر و شرف و راست بر لیا سی و هکذا سسر آخر الامم النور الطاهر ان الی

و کوه طانی و استشفیع فی خلفی شغعت فی اکثر من تبیین الفاضل حضرت برکت
 جواب یکایکی و دشمنان ملازمی بدستی که به دست میراثیه بین می شالی نیاید که دعا مانگی عفتین
 خفت کی قبول کردن او در ستر نه از سی زیاد و او می شند و ان اشاد الیه رسول الله علیه
 و الیه التسلیم بقوله ان الله شر ابلا و لیایه اذا شربوا سکروا و اذ اسکروا
 حکموا و اذ اطربوا طلبوا و اجدوا و احدثا و بهی سدر که مانگی صفات مومنین بر
 اشاره یکایکی حضرت بین پی صحابه که فرمایانی از و خف و در کی شرب طهور و سطحی اولیای مذکور کی
 جب بین مخرج مومنین نشسته بین کی طرب او و ذوق سی چهر مومنون هرگاه نشایر بخودی کا و فور و او که
 طلب کریں تا جلوده مومنون وجود مومنین و بین باین دولت وصال بین صحبه که جاین
 ایضا فاعلم انک قد عمرت ان شهید که کربلا و حواری سید الشهداء لم
 یسبهم سباق و لا یلحق بهم لاق من الشهادۃ العظمی و مکاتر الا خلا
 الحسنى ارباب صدق و صفا جاین اصحاب مخرج و ذاق ماین که شهیدی که با حواری شهید
 سعادت بین او سکا و غیر بین در چه پایا که سکا و ذاق او و لیت لاق بین کوئی برگزیده او کی تبیه و
 بین و قد عمرت انهم باقوا در حجة العترة لیکلة ما شئوا و انهم كانوا
 اعدا طیم اهل المشاهدة و انکاشفة تحقیق که جان منی ده جو لو که شرب حاشد و قرا
 حقیقت بین فایز مومنی او اهل نصیبه نظر بین اهل کاشفده سی که در حق سسر الاهی کو اشکار و بهما
 حجاب مومنون کار از او بر کلا و قد عمرت ستر قول رسول الله فی شایعهم انهم
 لا یجذون الامر من العبد ید رسوخه کی ارشاد سی پیغمبر چنانی که او کی شان یکایکی با و
 انفسی ایسا سسرست یکایکی جو زخم تیغ و خیر فولا دی که و الم نمین و یابی نقد جان او و با و
 پر و خیر و شرف و راست بر لیا سی و هکذا سسر آخر الامم النور الطاهر ان الی

و کوه طانی و استشفیع فی خلفی شغعت فی اکثر من تبیین الفاضل حضرت برکت
 جواب یکایکی و دشمنان ملازمی بدستی که به دست میراثیه بین می شالی نیاید که دعا مانگی عفتین
 خفت کی قبول کردن او در ستر نه از سی زیاد و او می شند و ان اشاد الیه رسول الله علیه
 و الیه التسلیم بقوله ان الله شر ابلا و لیایه اذا شربوا سکروا و اذ اسکروا
 حکموا و اذ اطربوا طلبوا و اجدوا و احدثا و بهی سدر که مانگی صفات مومنین بر
 اشاره یکایکی حضرت بین پی صحابه که فرمایانی از و خف و در کی شرب طهور و سطحی اولیای مذکور کی
 جب بین مخرج مومنین نشسته بین کی طرب او و ذوق سی چهر مومنون هرگاه نشایر بخودی کا و فور و او که
 طلب کریں تا جلوده مومنون وجود مومنین و بین باین دولت وصال بین صحبه که جاین
 ایضا فاعلم انک قد عمرت ان شهید که کربلا و حواری سید الشهداء لم
 یسبهم سباق و لا یلحق بهم لاق من الشهادۃ العظمی و مکاتر الا خلا
 الحسنى ارباب صدق و صفا جاین اصحاب مخرج و ذاق ماین که شهیدی که با حواری شهید
 سعادت بین او سکا و غیر بین در چه پایا که سکا و ذاق او و لیت لاق بین کوئی برگزیده او کی تبیه و
 بین و قد عمرت انهم باقوا در حجة العترة لیکلة ما شئوا و انهم كانوا
 اعدا طیم اهل المشاهدة و انکاشفة تحقیق که جان منی ده جو لو که شرب حاشد و قرا
 حقیقت بین فایز مومنی او اهل نصیبه نظر بین اهل کاشفده سی که در حق سسر الاهی کو اشکار و بهما
 حجاب مومنون کار از او بر کلا و قد عمرت ستر قول رسول الله فی شایعهم انهم
 لا یجذون الامر من العبد ید رسوخه کی ارشاد سی پیغمبر چنانی که او کی شان یکایکی با و
 انفسی ایسا سسرست یکایکی جو زخم تیغ و خیر فولا دی که و الم نمین و یابی نقد جان او و با و
 پر و خیر و شرف و راست بر لیا سی و هکذا سسر آخر الامم النور الطاهر ان الی

صفر حرمی و اسرار افروزی و در تابستان که کائنات را خیره خورده و از آن تابستان به یاد افتد

قال تعالى
الذين قالوا لا اله الا الله
عليهم السلام والذين هم في
الدين المستقيمين
الذين هم في
الدين المستقيمين
الذين هم في
الدين المستقيمين

عن جابر بن عبد الله عن أنس بن مالك عن النبي صلى الله عليه وسلم قال سمعت رسول الله يقول من أحب الله وأهله أحب الله وأهله ومن أحب الله وأهله أدخله الله الجنة ومن أحب الله وأهله أجمعين

پندرہویں مجلس فضائل سید الشہداء و اوصیائے حسنیٰ ائمہ ہدی

لا قابلية لهذا التدبير في الأتمتة إلا في
 الحالات خاصة من النوع الثاني
 لا قابلية هذا التدبير في الأتمتة إلا في
 الحالات خاصة من النوع الثاني

سَبِيلِ اَبُو مُحَمَّدٍ
اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ سَئِلُكَ

ان الله يحب المتكفلين

الحمد لله رب العالمين

الخزائن الاماميه

مدرسة الإمام
جامعة الإمام

البرهان

باب الثالث في بيان

وَلَا يَكُنْ فِي أَرْوَاحٍ مُتَنَبِّئَةً وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَكُنْ لَكُ خِزْيًا فِي الْأَعْيُنِ

الاجابة الى تقدم ذكره

الاستاذ ...

الإثنين عشرين من شهر ربيع الأول سنة ١٢٨٠

15/10/2011

[illegible][illegible]

وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها

تبتک بالکلام لیسنا طیریل ملا و شان النحان من برین زبان و می ترجمان می است کو
 برین ششم برین برین خضیر الصمدانی بعد العرو و کان من عباده الله الصالحین
 فکبر من و هو یقول بس برین برین خضیر بعدانی بری می کلام بعد از خود و لا در زکیه و اداسی حب
 و ده نیکان صالح اور بر گزیده خداسی تمام مضمون رحه کو فی البیدیه کما انا بریر و ابی خضیر
 لیس یرفع الاسد عند الزیر یعرف فیما الخیر اهل الخیر اضرکم ولا اری من خضیر
 کذاک فعل الخیرین برین و جعل کل علی القوم و هو یقول مانی شیر کسبه مکرنا و سانی
 کوفی یون سنا اقتر بواصی یا قتله المؤمنین اقتر بواصی یا قتله اولاد السد فین
 اقتر بواصی یا قتله اولاد رسول رب العالمین و ذر تر تیه الباقین اوی شمس
 سونین مقابل کوه سرباز یمن کی قدم بر پا و ای قاتلان اولاد مجاهدین نذر میری تلوار کی سانی کر
 ای دشمنان محترمت رسوخا خضر بدست مولی خیر الوری او کما ای می مخالفان فی ذریه طاهر کی
 والی روبروی غلام امام او و کان برین اقراء اهل من مانه فلم یزال یقال حتی قتل
 فلا یسین من جلا برین زانی من همت زاهدی بدل اور طقاری ضرب المثل تمام است
 اور حاجت البیست طاهری من ایسا لکه شمس اوی کو مارا قهر الیس و رجل یقال له یرید
 معقل فقال لیرید اشد انک من الضالین فقال له بریر هلم فکشد علی الله
 ان یلعن الکاذب فینا وان یقتل الخیر منا المیطل من مقابل کوه ایک نام در بری
 کلام او سکا نام برید برین مشهور تمام برین می و لا ای شمس نذر خضیر برین دیا برین که توفیق
 کرا برین می اوس غازی جواب دیا استکان کوه قدم کی بر پا از مالین وجودی بریعت بود خدای
 ناگین میدان اور کاه من مبارک برین جوق بریر باطل کوه مار و الی و کما دین فضا و الا فضا
 برین لیرید برین حقیقه لم یقل شیئا و صریح بریر صریح فکرت البصر و وصلت
 فکرت البصر و وصلت

لک فی التوفیق صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها

وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها
 وکان الرجل فی مدینة صنف لیس فیها

[illegible]

اِلَى دُ مَا غَمَهُ فَسَقَطَ قَتِيلًا بَسْ وَدَوَاكِي بِرُيُودٍ فِي ضَرْبِ كَلْبٍ كَمَا تَمَرُّ نِي تَلَوَا
 چلانی که غم او رسد کمال و باغ پر او ترانی و دوزخ که روح شقی پهنانی مراد و خاک پر که استخوانها و اَللّهُ
 رَا قَالَ فَحَلَّ رَجُلٌ مِّنْ اصْطِعَابِ ابْنِ زِيَادٍ فَقَتَلَ بَرِّمُورًا وَكَانَ يَقُولُ لِقَاتِلِهِ يَحْيَى
 بن اَوَسِ الضَّيِّبِ پس دوسر منافق ابن زياد کایار نکلا بريمور که شهيد کي بعضی فی او کما کما حمير بن
 اَوَسِ يَا قَتْلَ بَرِّمُورٍ بَعْدَهُ وَهَبْتُ بُوَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَبَابِ الْكَلْبِيِّ وَقَدْ كَانَتْ
 معه امته يومئذ بعد از آن و هب ابن عبد الله بن طيار ياری کی اور او کی ان ہی قاتل
 انی تی فَقَالَتْ قُرَيْبَةُ فَأَنْصَرُ ابْنَ عَبْدِ رَسُولِ اللَّهِ فَقَالَ أَفْعَلُ يَا أُمَامَةُ وَلَا
 أَصْبِرُ فَبَرَّزَتْ وَه زین جواد بولی ای سیما او بهد فرزند عتب رسول خدا کی نصر که جواد باری
 سیر اول آماد هو ایو بنین که نکلا ورتعصیرین نه برهونگا قتل حکم نیزل بقاتل حتم قتل
 منهم حاکم فرجج الی امته وافر آنه فو قعت علیهما پس حکم کرد که ده شیر مرد برادرست
 تیغ دلاوری و جماعت که مار بهر کی مان او جو روکی پاس یا بهر هوکی دلاوم لیا و صاحبین
 او کی انو بهر لیا فَقَالَ يَا أُمَامَةُ اسْرَضِيْنِي فَقَالَتْ مَا رَضِيْنِي أَنْ تَقْتُلَ بَيْنَ يَدَيَّ
 المسلمین و نهیای ای و تو میری جانبا نی می رضی ہوئی بولی ایو زمین جتیک کام می علی
 السلام کی رو برد مار نه جای نهی خوشی هوکی فَقَالَتْ اسْرَأْنَاهُ يَا اللَّهُ لَا تَجْعَلْنِي فِي قَتْلِكَ
 فَقَالَتْ أُمَامَةُ يَا سَيِّدِي لَا تَقْتُلْ قَوْلَهَا وَإِنْ جِئَ رَوْحِي سَمِعْتِي كَمَا تَمَرُّ نَوَاحِي خَلْقِ خَلْقٍ
 چکاو حیه نه نوا و پی غشی و دلا و مان پکاری ای فرزند کوا کی است بر من که رویدن بن برهون را و او
 سر دو فَقَاتَلَ بَيْنَ يَدَيَّ ابْنُ رَسُولِ اللَّهِ فَيَكُونُ عَدَا فِي الْوَيْلَامَةِ شَفِيعًا لِّلْ
 یَدِی اللّهُ و بروی فرزند رسول ثنی بن کلاش حاکم که نکلا و در قیامت خلکی ساسی و نه
 تیری چون جنتین نه نوا فَوَجَّعَ قَالَ ابْنُ زَيْدٍ كَلْتُ يَا أُمُّ وَهَبٍ يَا لَطِيفٍ فَبَرَّزَتْ تَادَةً

[illegible][illegible]

فقال من سالك ان يدركني او يحل علي
له عهد فقلت انما الاشرار هم هذا

[illegible]

ان بابويه رحمه الله عن علي بن ابي حمزة
 الحارثي عنه عليه السلام التخييل
 الفصل الثالث في ذكر بعض التوفيق
 او مرداه كما هي في ان شاء الله تعالى
 فيخرج عن التوفيق في الاحتضار وفيها
 يسير عما جاء في هذا الفن وايراد ما يروى
 في هذه الخبر انه توفي في ذلك اليوم وهذا هو
 حسب الشايخ ما يروى في ذلك اليوم

پندرہویں مجلس شکر اعداد کا حلقہ کرنا مسلم بن عوفیہ کا خاک پر کرنا اور مرنا

٢٥
 من جملة ما كتبه
 في تاريخه
 في تاريخه
 في تاريخه

[illegible]

المراجعين في كتابهم محمد بن أبي
 جابر بن أبي العلاء الطبرستانى الكوفي
 القوم كلامه معتد او الصريح في رواية
 صاحب الزمان عليه السلام رواه في
 من اشهر الكتب في وقت على محمد بن

[illegible]

(الكتاب الثاني في ذكر علامات قيام
 الساعة على الناس من جهة الجوارح
 وخصائصها من جهة العقل والبدن)
 الفصل الأول في ذكر علامات قيام
 الساعة على الناس من جهة الجوارح
 (الكتاب الثالث في ذكر علامات قيام
 الساعة على الناس من جهة العقل والبدن)

سور احمد خاتون الشیخ و صاحب صیغہ اتنی از خود

[illegible][illegible]

وروایت کی سعید بن عبد الله و بروی امام علی السلام کبریا و تیر شکر خفا شک شاه شہ کلام
 آنکه در کی اینی جهانی بر او در اینی باینی رو نماییان تک بهت پیکان جبابا که آخر کو غش
 کما کی زمین پر گریزا و هو یقول اللهم اللعنهم لعلهم غاد و مؤود اللهم ابلغ نیتک
 عنی السلام و ابلغه ما لقیته من الکر الجراح فانی امرت بذلت نصره و ذریه
 نیتک ثم مات و من ازین نفرین کی الهی اس نوم کوشل عاد و ثمود لعنت کرنا پس فریاد کبرا
 سلام کنما و در جم الجرح حایت بین ذریه طاهره کی سها او کی خیر البشر کو خبر دیا پس تها حب
 که آخر تو زکی اگرما فوجدهم ثلاثه عشر سها ماسوی ما بین ضرب السیفون
 و طعن الرماح علاوة زخم شمشیر و نیزه کی جودن بن گئی ای اوس قربانی وفا کی تیر و نیزه و نیزه
 هوی و قال ابن نما و قیل صل اللعین و اصعدا به وادی بالیماء قول ابن عیین و دعا
 لکن فی الامام و صاحب کرامت فی فردای شایعین نازا و کی بی فقره الا و آخر حرج عبد السلام
 بن عبد الله الیزنی ثم حل فقاتل حتى قتل جميعه الرحمان ابن علقمة بکانه و نیزه و نیزه
 سنا فو کما ما که شهبه و قال الترمذی حرج عمرو بن قوطه الا تضاری فاستاذن
 اللعین فاذن له فقاتل و قال المشافین الی الجرح و بالغ فی خدشه سلطان
 السماء حتى قتل جمعا کثیرا من حروب ابن دیا و بعد از ان عمرو بن قوطه تضاری سها و
 حضرت اذن و فاما سها و حضرت ابی تو مانده شافان طالب جرایبسی با و شاه کی حسین ثانی ما
 شوق بر طایری و از وی می جویند بر ما کثیر کران زیاد کی بیدم یا و جمیع مکتب سید ادر
 جها و کان لا یاتی الی الحسن سها الا لانه لم یکنه ولا سیف الا لانه لم یکنه
 فلم یکن یصل الی الحسن سو و جمیع کشتن بالجرار و وی و جان بازی کانه کجا و نیزه
 آنکه و کی ماتهی و دستا و کما و سربینه و سربینه و بر و ادرین و سربینه و کما و کما و کما

وروایت کی سعید بن عبد الله و بروی امام علی السلام کبریا و تیر شکر خفا شک شاه شہ کلام
 آنکه در کی اینی جهانی بر او در اینی باینی رو نماییان تک بهت پیکان جبابا که آخر کو غش
 کما کی زمین پر گریزا و هو یقول اللهم اللعنهم لعلهم غاد و مؤود اللهم ابلغ نیتک
 عنی السلام و ابلغه ما لقیته من الکر الجراح فانی امرت بذلت نصره و ذریه
 نیتک ثم مات و من ازین نفرین کی الهی اس نوم کوشل عاد و ثمود لعنت کرنا پس فریاد کبرا
 سلام کنما و در جم الجرح حایت بین ذریه طاهره کی سها او کی خیر البشر کو خبر دیا پس تها حب
 که آخر تو زکی اگرما فوجدهم ثلاثه عشر سها ماسوی ما بین ضرب السیفون
 و طعن الرماح علاوة زخم شمشیر و نیزه کی جودن بن گئی ای اوس قربانی وفا کی تیر و نیزه و نیزه
 هوی و قال ابن نما و قیل صل اللعین و اصعدا به وادی بالیماء قول ابن عیین و دعا
 لکن فی الامام و صاحب کرامت فی فردای شایعین نازا و کی بی فقره الا و آخر حرج عبد السلام
 بن عبد الله الیزنی ثم حل فقاتل حتى قتل جميعه الرحمان ابن علقمة بکانه و نیزه و نیزه
 سنا فو کما ما که شهبه و قال الترمذی حرج عمرو بن قوطه الا تضاری فاستاذن
 اللعین فاذن له فقاتل و قال المشافین الی الجرح و بالغ فی خدشه سلطان
 السماء حتى قتل جمعا کثیرا من حروب ابن دیا و بعد از ان عمرو بن قوطه تضاری سها و
 حضرت اذن و فاما سها و حضرت ابی تو مانده شافان طالب جرایبسی با و شاه کی حسین ثانی ما
 شوق بر طایری و از وی می جویند بر ما کثیر کران زیاد کی بیدم یا و جمیع مکتب سید ادر
 جها و کان لا یاتی الی الحسن سها الا لانه لم یکنه ولا سیف الا لانه لم یکنه
 فلم یکن یصل الی الحسن سو و جمیع کشتن بالجرار و وی و جان بازی کانه کجا و نیزه
 آنکه و کی ماتهی و دستا و کما و سربینه و سربینه و بر و ادرین و سربینه و کما و کما و کما

وروایت کی سعید بن عبد الله و بروی امام علی السلام کبریا و تیر شکر خفا شک شاه شہ کلام
 آنکه در کی اینی جهانی بر او در اینی باینی رو نماییان تک بهت پیکان جبابا که آخر کو غش
 کما کی زمین پر گریزا و هو یقول اللهم اللعنهم لعلهم غاد و مؤود اللهم ابلغ نیتک
 عنی السلام و ابلغه ما لقیته من الکر الجراح فانی امرت بذلت نصره و ذریه
 نیتک ثم مات و من ازین نفرین کی الهی اس نوم کوشل عاد و ثمود لعنت کرنا پس فریاد کبرا
 سلام کنما و در جم الجرح حایت بین ذریه طاهره کی سها او کی خیر البشر کو خبر دیا پس تها حب
 که آخر تو زکی اگرما فوجدهم ثلاثه عشر سها ماسوی ما بین ضرب السیفون
 و طعن الرماح علاوة زخم شمشیر و نیزه کی جودن بن گئی ای اوس قربانی وفا کی تیر و نیزه و نیزه
 هوی و قال ابن نما و قیل صل اللعین و اصعدا به وادی بالیماء قول ابن عیین و دعا
 لکن فی الامام و صاحب کرامت فی فردای شایعین نازا و کی بی فقره الا و آخر حرج عبد السلام
 بن عبد الله الیزنی ثم حل فقاتل حتى قتل جميعه الرحمان ابن علقمة بکانه و نیزه و نیزه
 سنا فو کما ما که شهبه و قال الترمذی حرج عمرو بن قوطه الا تضاری فاستاذن
 اللعین فاذن له فقاتل و قال المشافین الی الجرح و بالغ فی خدشه سلطان
 السماء حتى قتل جمعا کثیرا من حروب ابن دیا و بعد از ان عمرو بن قوطه تضاری سها و
 حضرت اذن و فاما سها و حضرت ابی تو مانده شافان طالب جرایبسی با و شاه کی حسین ثانی ما
 شوق بر طایری و از وی می جویند بر ما کثیر کران زیاد کی بیدم یا و جمیع مکتب سید ادر
 جها و کان لا یاتی الی الحسن سها الا لانه لم یکنه ولا سیف الا لانه لم یکنه
 فلم یکن یصل الی الحسن سو و جمیع کشتن بالجرار و وی و جان بازی کانه کجا و نیزه
 آنکه و کی ماتهی و دستا و کما و سربینه و سربینه و بر و ادرین و سربینه و کما و کما و کما

وروایت کی سعید بن عبد الله و بروی امام علی السلام کبریا و تیر شکر خفا شک شاه شہ کلام
 آنکه در کی اینی جهانی بر او در اینی باینی رو نماییان تک بهت پیکان جبابا که آخر کو غش
 کما کی زمین پر گریزا و هو یقول اللهم اللعنهم لعلهم غاد و مؤود اللهم ابلغ نیتک
 عنی السلام و ابلغه ما لقیته من الکر الجراح فانی امرت بذلت نصره و ذریه
 نیتک ثم مات و من ازین نفرین کی الهی اس نوم کوشل عاد و ثمود لعنت کرنا پس فریاد کبرا
 سلام کنما و در جم الجرح حایت بین ذریه طاهره کی سها او کی خیر البشر کو خبر دیا پس تها حب
 که آخر تو زکی اگرما فوجدهم ثلاثه عشر سها ماسوی ما بین ضرب السیفون
 و طعن الرماح علاوة زخم شمشیر و نیزه کی جودن بن گئی ای اوس قربانی وفا کی تیر و نیزه و نیزه
 هوی و قال ابن نما و قیل صل اللعین و اصعدا به وادی بالیماء قول ابن عیین و دعا
 لکن فی الامام و صاحب کرامت فی فردای شایعین نازا و کی بی فقره الا و آخر حرج عبد السلام
 بن عبد الله الیزنی ثم حل فقاتل حتى قتل جميعه الرحمان ابن علقمة بکانه و نیزه و نیزه
 سنا فو کما ما که شهبه و قال الترمذی حرج عمرو بن قوطه الا تضاری فاستاذن
 اللعین فاذن له فقاتل و قال المشافین الی الجرح و بالغ فی خدشه سلطان
 السماء حتى قتل جمعا کثیرا من حروب ابن دیا و بعد از ان عمرو بن قوطه تضاری سها و
 حضرت اذن و فاما سها و حضرت ابی تو مانده شافان طالب جرایبسی با و شاه کی حسین ثانی ما
 شوق بر طایری و از وی می جویند بر ما کثیر کران زیاد کی بیدم یا و جمیع مکتب سید ادر
 جها و کان لا یاتی الی الحسن سها الا لانه لم یکنه ولا سیف الا لانه لم یکنه
 فلم یکن یصل الی الحسن سو و جمیع کشتن بالجرار و وی و جان بازی کانه کجا و نیزه
 آنکه و کی ماتهی و دستا و کما و سربینه و سربینه و بر و ادرین و سربینه و کما و کما و کما

عن ابن صبيح بن عبد الله عليه السلام قال

ان فلانا من اهل البيت

عن محمد بن عبد الله عليه السلام قال

عن علي بن ابي طالب عليه السلام

بند بر من مجلس بهار چون به دختاری فدای سید الشهدا

زخم ده و کا امام بر آنی دیاه فدا هو نیکو انبی جان پر کیا تا که در قورا حاکم جور بهیما فلما انفتحت
الی الحسنین و قال یا بن رسول الله اوفیت قال نعم انت امامی فی البیت
فانور رسول الله معنی السلام و اعلمه انی فی اکثر حرج امام بن علیه السلام فی اوکا
حال نادر و بهیما و حضرت بکار کی بهای فی فرزند رسوخداین راه و فاین بهاری ثابت را فرمایا
تونی عن خدمت پر کیا و در جنت بین سیرا شیر و بهیما پس ناخیر الوری کو سلام بنیما خبر نیک
بین بی چینی تا بهیون غم بهیما فقاتل حتى قتل مرصوان الله علیه چه روه جاننا بقا که
بر ما تا ما فکا که یاجور و شهادت فایز هوا و قال السید ثم قد مر جو من مولى ابي
ذری العضا و و کان عبدا اسود فقال له الحسن انت فی اذن منی فاما نبعنا
حکما لاهافیه فلا یستبلی بطرفنا سید بنی روایت بین بیان یک که بعد از آن سیدی غلام
ابن دختاری ایام طالب رخت مولا کی ساسی کبار را در ده ششی سیاه کام که به نظر فکا حضرت فرما
تجی با است را وی بی تونی رفاقت بهاری و سلمی بین و آرام کی اختیار کی می پس اب غمزد کی
ایستلای رحمت هنوز زنده اور سلامت چلا جا سیرت فقال یا بن رسول الله انا فی الخا
لکس قصدا حکم و فی الشدة اخذکم بولای بن رسول الله بن یام رفاه بین تبارا فکفوا
هو اما تاراه صفت و صفت کی دن منه بیا و بن یمن روا و الله ان رجلی لمنین و ان
حسبی الکثیر و کونی لا سود فقتل علی بالجنة قسم خاک می بر سینا به بوزب و
کفینه و رنگ سیاه بی سپر زدی جنت اور سخا فقه و جواریم بهیما چاه بی فکفینیب و رجلی و
فکفیر و حسینی و بیعض و رجلی تا که روضه فدا و روزانی اور نام و نمود و شرف بین لانی
هو جان را قدم و الا بر سر دی خوشی شک و عنبر عرق ششیان بین با و لا و الله لا افادکم
حتى یقتلکم با کما لکم الا سود و معی دما لکم اسجا تانی بهیما که زنگا کون راه فقا و

و حسن بهار ایستاد من در آن مجلس و بهیما و حضرت بکار کی بهای فی فرزند رسوخداین راه و فاین بهاری ثابت را فرمایا
تونی عن خدمت پر کیا و در جنت بین سیرا شیر و بهیما پس ناخیر الوری کو سلام بنیما خبر نیک
بین بی چینی تا بهیون غم بهیما فقاتل حتى قتل مرصوان الله علیه چه روه جاننا بقا که
بر ما تا ما فکا که یاجور و شهادت فایز هوا و قال السید ثم قد مر جو من مولى ابي
ذری العضا و و کان عبدا اسود فقال له الحسن انت فی اذن منی فاما نبعنا
حکما لاهافیه فلا یستبلی بطرفنا سید بنی روایت بین بیان یک که بعد از آن سیدی غلام
ابن دختاری ایام طالب رخت مولا کی ساسی کبار را در ده ششی سیاه کام که به نظر فکا حضرت فرما
تجی با است را وی بی تونی رفاقت بهاری و سلمی بین و آرام کی اختیار کی می پس اب غمزد کی
ایستلای رحمت هنوز زنده اور سلامت چلا جا سیرت فقال یا بن رسول الله انا فی الخا
لکس قصدا حکم و فی الشدة اخذکم بولای بن رسول الله بن یام رفاه بین تبارا فکفوا
هو اما تاراه صفت و صفت کی دن منه بیا و بن یمن روا و الله ان رجلی لمنین و ان
حسبی الکثیر و کونی لا سود فقتل علی بالجنة قسم خاک می بر سینا به بوزب و
کفینه و رنگ سیاه بی سپر زدی جنت اور سخا فقه و جواریم بهیما چاه بی فکفینیب و رجلی و
فکفیر و حسینی و بیعض و رجلی تا که روضه فدا و روزانی اور نام و نمود و شرف بین لانی
هو جان را قدم و الا بر سر دی خوشی شک و عنبر عرق ششیان بین با و لا و الله لا افادکم
حتى یقتلکم با کما لکم الا سود و معی دما لکم اسجا تانی بهیما که زنگا کون راه فقا و

عن ابن عبد الله عليه السلام قال

عن محمد بن عبد الله عليه السلام

عن علي بن ابي طالب عليه السلام

عن الحسن بن علي بن فضال

بين الركنين والقباب
 السبعة كمنبسطة شبيهة من الخشب
 تعلو على طم فلما خشي ان ياتع ثلها ان
 يتطاير عند ذلك ما كانت جوار وظلها ان
 في ذلك بنيد من بنيد عند تلك الجوار
 في الحكايا ووصف من ان الركنين
 من الركنين من تلك من ان الركنين
 ابن جعفر بن الجاني عليه السلام قال كان الركنين
 طابا له طاب له الكعبة فداها الركنين
 بين يديهم من الركنين
 في سرها ركنين من الركنين
 قال ذكر الهمداني قال يدخل الكعبة من الركنين
 ثلاث رايات فلما دخلت في الركنين
 يدخل من الركنين في الركنين
 ما يقول من الركنين
 الناس ان يدخل من الركنين
 من الركنين من الركنين
 من الركنين من الركنين
 من الركنين من الركنين

فانما قال في قوله تعالى في ظهركم اكون فاعلموا
صحة الامانة لله عليه السلام يقول اذا
روايت عن من عن الفضل بن محمد قال
قال قلت لابي عبد الله عليه السلام في قوله تعالى
فانما قال في قوله تعالى في ظهركم اكون فاعلموا
صحة الامانة لله عليه السلام يقول اذا
روايت عن من عن الفضل بن محمد قال
قال قلت لابي عبد الله عليه السلام في قوله تعالى

الباعية لله عليه السلام يقول اذا نادى الله تعالى
 للقيام بالحق ورجع صعد النبي فقال قد انكسر
 الى نفسه وانكسرتم بالله ودعاهم الى الحق
 بقرآنه ورواه الله صلا الله
 جونا

پند بر بزرگوار مجلس روز عاشورا جلال ابن سعد صاحب السیاسة الشیخ

[illegible]

سیند سپنا او کی نه اور سرگردن جسم پر وار پرتی هر چند او برقی گها و گشتی قدیم و فاخته است
 یحیی نه منشی و اخذ ینادی یا قوم رقی آخاف علیکم مثل یوم الکذاب مثل
 ذاب قوم یفوح و فادی و فادی و الدین من بعدهم و ما الله بربکم ظالم العباد
 و یا قوم رقی آخاف علیکم یوم التناد یوم کولون مذبرین مالکم مرت الله
 من عاجم یا قوم لا تفتنوا احسبنا فیستظکم الله بعد ذاب و قد خاب من
 افتقره اوسل عا لیل خلال کو کجا تار و طی تمام حجت من قران سی ایات ذاب کو سنانا
 ای قوم من علیه السلام کی قل با ناز و خوف خدا و رسول من اس بدعتی با تها و بها و فقال له
 النبیان یا بن سهدی مر حاک الله اراهم قد استوجبوا العذاب جین مرد و علیک
 ما دعوتهم الیه من الحق و هم ضالوا الیه فیسئرونک و احصا بک فکیف یوم
 الا ان و قد قاتلوا الخو انک الضالمین ارشاد کیا یان محمد خجسته پراسد رحمت یحیی رین افسان
 غایب ابندی خدا و ربی جبریتی حجت سکی رد و انکار کیا و جو دعوت حق کی اوس من نه بهر دشمن
 دینی و قوی او و صحت کبی قیوم بر نایب داری بر اول ایمانی کاششینه های ابروهایا فقال صدق
 جبروتک و انک انکرا فرج الی سبنا علیکم یا خواتنا اوسنی جوابدیا سپه او و یحیی رین
 من مرد جان و سپهر خاکم خیر نشانی و کی ابی یار و من جنتین رد و روی نال فقال له فخرج
 الی ما هو بینه النبی الدنیا و عافیها و الی ملک لا یبیل فقال السلام علیک
 و رحمة الله یا بن رسول الله صلی الله علیک و علی اهل بیتک و صحیحی بیننا
 و بینک فی الجنة قال امین امین امام هدی منی فرایا قدم بر ما کی جاکه ده و زیاده
 با فیها سی بشیری و ارفا خضله بولا اسلام و حجت خدا تمهر هوای فرزند نبی اوری او و یحیی رین
 جاکه و دنی و روی الی انک نایب خیر طاق مکر خست من کی ساسته حج کر خست من کی ساسته

[illegible]

لا بد ان
 من اوصى قال ان احب
 هذا الامر من اجل الله
 فليس في شيء من ذلك
 الا ان يعظم السيف
 انما هو ان
 لا

لم يبق من صيغته في أي مكان من الكتب
 التي ذكرتها في الأربعة عشر
 طبعة المطبوع في دار الخزانة
 التي في مدينة تونس أبو بصير بن
 الذي من قبله

پندرہویں مجلس ائمہ حبیب بن مظاہر صاحبید الشہداء و شہید کری کا اجرا

۱۵۔ فتح علی شاہ میرزا کا بیٹا تاج محلہ قیلا

فَقِيلَ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّادِقِينَ

عن جابر الجعفي قال سمعت
في ذكر صفته القاهر وحليته عليه السلام

باجعفر عليه السلام يقول سأل عمر بن الخطاب
عن عمر بن الخطاب قال أخبرني

عمر المهدي مائة فقال كرامة فار
عليه واله عهد الى الابد
آخره

عن رسول الله صلى الله عليه وسلم
عن أبيه عن جده عن الله تعالى قال في
صغيفه فقال هو شاة

3
7

بزم و جای رسد کی قدم بجاوون اوسم آرام پاوون قال ذاك الظن بات فقد عرفت ان
 ابی عبد الله حتی یجتنبك كما احتسب عینك فان هذا يوم یستغنی لنا ان
 نطلب من الامر کل ما تقدیر علیه فانه لا عمل بعد الیوم واما هو الحساب
 غایب فی کماهی غفله بها چشم بر این غریب کربلا کی روبرو سپر لایو جاها که جو پاسداری
 پورا که با جیسا که اوضاع شرع و اخیر و نسی نهو زمین کیا بدینیکه یہ روزیاری او طاعت
 مولا کی بجای او زمین کو شش اوسعی سی طلب کین این چنین میان تک ہو کی طاعتی اولاد
 خیر الوری کی بعد ازین چون زمین علی کی همت کا تقدیر وسلم علی العسین وقال یا ابا
 عبد الله ما امنی علی و سحر الامر من قریب ولا بعد اعز علی ولا احب الی منات
 و کو قدرت علی ان اذفع عنک الضمیر او القتل شیء اعز علی من تعبی و دعی
 لکنک پس ده وفادار جان شایا م حسین علیه السلام کی حضورین الیاد و ادب شجیت اور سلام و دو
 بجا لایو لاک کی تنہائی اور کسی کا غم کیا لاک غم چشم حشرت ہایا عرض کی یا ابا عبد الله جدام
 کو فی نزدیک بری قریب اور بعد کاشی عزیز زمین ہی اور کو فی خیریت زیادہ محبی محبوب و مرغوب
 دین نظر نہیں ہی اگر اکی تنم و جوی را ربانی کو میں قادر دفع ہو سکتا اور سوای اپنی اہو ہائی جاق
 کرنی کی دوسری صورت پانا گریرنے نہ سکتا لکن کیا کون بہت ہی جلد ہی بنیہ فرنگی اور گھر
 بینین پڑنا ہی استقامت علیک یا ابا عبد الله اسے لڑائی علی ہذا کہ و ہدی
 آیات یا مولا ابا عبد الله نازل ہو تیر دزد و رحمت خدا میں کو اہی دنیا ہوں کہ دنیا میں باری
 ہایت پر جتا رہا اور شاہ ولایت و الہا کی پیروی میں آخرت کو چلا کر صحنی بالسیف
 جو گھر بعد پاوسی استخبار و بقیار سرور کو و اچھا بناوے لکھی صف شکر خاں ظالم بجا
 قال ہرچیز بنیم فلما را ایتہ مقبلہ عمر متہ و قد کنت شاہد فی القاد

[illegible]

تو حج و عمره کن و چون بگردی این شکرستان سر بخوان که در آن مغان و شایستگان جاریه

[illegible]

الشيخ قال فقلت للشيخ عليه السلام
الشيخ قال اذا اخذت فقال عاقبتك ان
الشيخ قال اذا اخذت فقال عاقبتك ان

100

أرسل إلى كذا كان في المناسبات
فأمر أن يقرأ في كل يوم من القرآن
الذي كان يقرأها ذلك النبي فأنشأت
فكان الله عز وجل قد علم أن النبي
من يقوم مقامه في الباب الذي
والذي قد علم على ما كانت عليه
في كل يوم من القرآن
عنه

فلا يجوز طهوه اذا ادرك العقل والاعتقاد
اباؤ عليهم السلام ظاهره
فيها

بين الناس في عام
منهم من يفتخر هؤلاء عند طلبة
الناس اكثر فان الاشعة الياضيين في الماء
عليه الناس استقرت في الشدة
التي

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

پندرہویں مجلیس جماعتیہ دین نیا و خاتمہ انصار سید الشہدا

صِفَتُهُ وَكَانَ الْحُسَيْنُ فَبَقِيَ شَمُّ صَادِقٍ وَبَقِيَ دَمُ تَوَّابٍ جَانِ لَيْسَا سَكَرَاتِ مَوْتَيْنِ
 انجمن سپهر و بناگاه فرط محبت امام باقر علیهم السلام برائی حالت زار و بوی نوسه تنگ لاله نام حکما
 کبودی سی اتری اپنی رخسار کو او کی چهری پر لایعبار و تنگی صفائی کو دست شفقت سپهر اندیشانی
 بچین کولین و دیگما لاکو پیار کتی روتی پایا تو هنس و یا جان کور و دانی پر قدم سحر و کی دانه
 حضور خداین باغ فردوس اور تصویر علی کوسه مارا قال ثم مرناهم بنیدن زیادین الشمشا
 ثَمَامِيَّةَ اسْمِهِمَا اَلْاَطْمَا مِنْهَا اَلْحَسَنَةُ اسْمُهُمَا جَلِيلُ كِي صِفَتِ قَلِيلِ سِي زِيَادِيْنَ زِيَادِيْنَ
 اهل غدا پر کان شبنمی چتر پرد کو مای کربانج کی حلائی چانی چیدئی و کان کلما دئی قال
 الْحُسَيْنُ اَللّٰهُمَّ سَيِّدَ دَرَمِيْنَةٍ وَاَجْعَلْ ثَوَابِيْ اِلَى الْجَنَّةِ فَجَلُّوْا عَلَيْنَا وَصَلَاوَةً وَخُذْ لَنَا
 تَنْزِيْزًا وَزَقْدًا زَانَدًا زَاوَدًا اَمَامَ حَلِيْمَةَ اَمَامَ وَاَمَّا غَنَمِيْ وَخُذْ اِحَابَتِيْ وَكَمَا نَاكَ خِيَا اِيْكَ كَمَا
 تَوَدُّ وَاِنْ سَافَرْتُ اِلَى بَهَادُورِ ثَوَابِيْ مِنْ تَرْكَ كَانِيْ وَآلِيْ كُوَسْتَرَلِ خَلْدِيْنَ هَا اِلَّا حِيْ نَاسِ اَعْدَا اَكُوَسْتَرَلِ
 بوجوم هر امر کی فاطمه سدی جلالا ثم قال محمد بن ابي طاهر السبط و غیره و کان یاتی الْحُسَيْنُ
 الرَّجُلُ بَعْدَ الرَّجُلِ فَيَقُوْلُ اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَیْ رَسُوْلِ اللّٰهِ و پس راویان محمد بن
 و غیره و بی مبارک ماری باری هر کس صحابی آنا اسلام علیک یا ابا عبد الله کما سبط صطفی سنی
 اَلْحَا فَمَجِيْبُهُ الْحُسَيْنُ وَيَقُوْلُ وَ عَلَیْكَ السَّلَامُ وَ مَنَ حُلَفَاؤُكَ تَرْفَعُكَ اَمَامَ غَرِیْبٍ
 سلام دیتی اس آیت کو تلاوت فرمائی سندی سانس لیتی فیهتم من فقی غنیه و مہتم من
 بِسَطْرٍ حَتَّى قُتِلُوْا عَنْ اَخْرِیْمٍ رَضَوَانِ اللّٰهُ عَلَیْهِمْ وَ اَمَّا یَقُوْلُ مَعِی الْحُسَيْنُ اِلَّا اَهْلَ بَنِي اَبِي
 ناک انصار و یار و بن سنی ایک دو سه کلمی حضرت ہوتا میدان کو جانارہ حاجت پر جان ہوتا
 بیان تک جو کوئی خدا کی باقی نہ یا یوسای مردان الحبیب و ارقای شاہ شہا و ہا کذا لکھو
 الْمُؤْمِنُ یُوْثِرُ دِیْنَهُ عَلٰی دِیْنِ الْاٰیۃِ وَ مَوْتُهُ عَلَیْہِ اَلْاٰیۃُ فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ یَنْصُرُ الْوَقُوْ

[illegible][illegible]

[illegible]

سلسلہ دلاوہ سنی بدون اس طائفہ کی حکم نہیں ہوتا اور سوائے طریق مذکور کی راہ الفت کا پناہ نہیں
 ملتا بلادو اختیار میں بازار سے دو زبان کلام ہی عامل ابرار کی آگدنیاً قسرت حدۃ الآخر کی ہے
 کما ہی مگر پھر یہی دلال چاہیے کہ شیعہ نفع و ضرر کو بتائی اور ضرر دیکر کو نقد غریبے دوکان سوار کر
 پہنچائی اہذا جو مجلس غنیمت احباب کی مقرر کری بانی رسم حسنت ہی اور جو سخت جگر اور غنایات
 اصحاب کو صلائی دعوت دی وہ مستحق دعوات خیرات ہی جو نظم و نشر میں فقرات غریف کہی ہیں
 ضعیف آیت ہدی ہو جو حدیث و روایات کو مراتب المہبت سی پڑھی محدوح ال عباد ہو جس تقریری
 جو روی یار و لای خواہ شیعہ ال فراوی ہر تہہ خلعت ولا کلمائی جو حضرت زہد یا المہبتی
 کنت معہم فاؤز قوزا عظیماً فارص نیکی کہی درجہ شہداء و جنت و طوبی پائی جو ارباب
 ذکر کو حضرت و مہرت سی بلای افکی ساتھ کچھ سلوک نقد و جنس میں پیش آئی خواہ دن و دم و رضا کو
 طوام کلمائی یا جام طغی سی پانی اور شربت بلای اگر نقد و نہ ہو تو جہاڑ دی مطہج میں گل سلکا
 دست صدق و صفائی و رش چھپائی و اصل حفاظت کی اوکا جزا اوہائی کوئی طرح کی خدمت
 آرام و آسائش کی بجالاتی گوش ہوش میں سوخیا نمت اور دولت پائی خاطر جمع رہو سلطان
 ہفت کشور سی زیادہ ہو جائی پنجاس کر نیوالا اور جاویرین بزم خاک کا رتبہ خبر ماہرین قوم
 الی اخر غمی پناہ سی مائوری اور ارشاد و یتوا ارجا لک ذکر الیسین و ایضاً الفصیل
 القلیسون و محمد قوی احمدیث ابی عبد اللہ سی وہ نوکان مذکور ہی نشی تراء و مرثیہ کی شعر اور
 ذکر فضائل و رضای ہولاکامیہ غریب این غزل میں کچھ اور فضل ابی شمار و ابی مارون و غیر
 اجر و ثواب خدا و ناصر و معین و یاد رکھنا خطاب منہ سابع عبارات حدیث و روایات جو اس بزم نکلیا
 اور جابر محض در زندہ کبریات کو صادق ال پیر بیرون فرمایا کہ رسول خدا و علی مرتضی و فاطمہ زہرا
 جنین علیہم السلام سی وحدت کثرت ابی ہم المہبت کی حق معرفت اور دوستی و محبت میں پورا کامل

[illegible]

ان يفتقر الى العلم بغيره من الحق
مستلزمة سادسة قالوا لا يمكن
فلا يجب سقوط التكليف بها
بيننا هنا فانه لا انما يقع الغيبة
الواجبة في كل حال بالامانة فقد
ان سقط التكليف معها والى ان الغيبة
دفعية لا يجب اذا قامت في الغيبة
م وصح القول لهم غير ان الغيبة
مستلزمة سادسة قالوا لا يمكن

عن المتبادر أو غير متبادر لا فرق بينهما
ان لا نسلم ان ذلك خارج عن العلم

[illegible]

Handwritten notes in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

مجاورة
وأيضا في بيتي الذي قال الله تعالى
فوقه عصاة وأن حسين ماتين
سنة ولست في قعدة الفسة العوان
الحسين ما أنا في بيتي

لا

ما تين وخصيت سنة فلما ناله ملك الموت عليه السلام قال يا نوح يا اكبر الانبياء كيف رايك في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا

بكارهوك من امراضك وعلني ايرن يا رسا كذا كذا فقال له الميراث فصدقني في مثل هذا الزمان فاحرجتها من فيها ودفعها الى السائل يريال في ابي دلسي كماله في وقت من فريه في خيراتها دست توفيق في نوادره ان سي كمالك سائل كوديا وكان لها ولد صغير يجلب في الصغرة فجاء الذي نب فحمله فوقع الصبيحة فعدت الام في اثر الذي تب عورتها كمالك فزني به يوما يوما صحرسي كليل على الاكرت ما ناكاه بهيرا او سكرين في دور سنة من كركو كركليا واما كالتب سبابان بها كاجود زورى ما كركو جلايا واما كالتب سبابان بها كاجود زورى ما كركو جلايا واما كالتب سبابان بها كاجود زورى ما كركو جلايا واما كالتب سبابان بها كاجود زورى ما كركو جلايا

سبقت انسي وكان في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني فبقيت في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني فبقيت في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني فبقيت في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني فبقيت في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني فبقيت في الجبل فغيبني النسرة منها ما طاني

ما تين وخصيت سنة فلما ناله ملك الموت عليه السلام قال يا نوح يا اكبر الانبياء كيف رايك في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا قال مثل علي بن ابي طالب في الدنيا

[illegible][illegible]

مسماة بلحیة انما تسمى في هاتين النكتين
 كان كبريكن بين النكتين الى الصفاة استين ولم
 تسمى بكتبة بلحیة بل تسمى كاهلها كما بدأنا
 صروف اللسان والتحدو العزلة وفاض
 فافترق العرب والعبد والى ما في سطور كان
 سولون مجلس فضائل كما اجر وثواب خدمت سادات كما

تفني فلا تقصص ان تقصص هذا طرقت ديني
 ما ذكر من التعميرين وفي ابرار الكمال
 الكتاب وانا انكبت ان الله سبحانه فاض
 من الشبر ما ذكرناه من الامجاد وبعثهم
 في قديم الانبياء وبعثهم في قديم الانبياء
 فلم يكن ذلك غفلا في قديم الانبياء بل
 حكمت به ولا غفلا في الامامة بل
 من وفاضت من اهل الامامة الى الانبياء
 فيكون من غفلة صاحب الامامة الى الانبياء
 فيكون من غفلة صاحب الامامة الى الانبياء
 فيكون من غفلة صاحب الامامة الى الانبياء

عجل الجنة بدريتي كه تو اوسي كه نه اور دريده نهين كه يكجا كه بشير اوس سي خلد برين بي چاكي شادوكا
 وعن علي بن الحسين قال من اطعم مؤمنا من جوع اطعم الله تعالى من شها
 للجنة علي بن الحسين عليه السلام في فرما يا جبروكي مومن كوطعام سي سير كشي نفع شقي فوكبه لوني
 اور فردوس علي سي اوسكا پي بهري ومن سقى مؤمنا من ظاء سقاها الله من ال جوق
 الخصوم اور هرگاه كوني برادر مومن كوپاس ين پاني بلائي اوكه خدا جام كو راو بپسند او شراب
 سنايت فرماي ومن كسا مؤمنا كساء الله من الثياب الخصم بحدوث اور جوار باب فون
 كسي محب عريان كه لباس پنهاني لاكاب جامه خانه كرم پوشاك منبر خلد سي اوكي برودش ين فون
 بركاي وقال الصادق داوود مصادكم بالصداقة وادفعوا البلاد بالدهاء واستنبر
 الزمق بالصداقة وبني نفعي في يدك الرب قيل ان نفعي في يدك العبد خضعت سادات
 عليه السلام في راه داييت اور اسان بنادي كه شفا نامه صدقات سي پاني جايد اور رضا كوي دفع كركا
 سوليت وعا سي اور نزول زرق ين طالب ربهو خيرات فرستني نيك كه عظيمه راه خدا پلي وبت
 رب ين جاتا هي بھر كهف محتاج برقرار پانا هي قال رسول الله من ضيع يدك الى اخيدين
 اهل كافيته يوم القيامة منبر صادق رسول كريم في خطاب فرمايكه حسني سيري اولادك
 كهجه ديني كوهاتنه ملايدور ورتبا ستين اوكي حاجات كوروا كورنگا اور جو سوك چا پيني ماديلا
 لاو كفا قال رسول الله اني شافع يوم القيامة لا بيع اصناف وكونوا واند
 اهل الدنيا سرور كانيات خطاب سيبا ايها الناس روز قيامت ين شافع هوگان چا
 خلايق كا كره ودين سانه نهام اهل نيا مچل نصر ديري نقي ورجل بادل دالا
 لذت برتني جو سيري اولادكي اعداد او نصرت كوي يا تهور است مال پايا او سكو و ساروي و
 احب ديري نقي باللسان والقلب ورجل سخي في حوائج ديري نقي ادا اهل ودا

بكون في هذه الامامة مثل خذو النور اليك
 والقدوة بالقدوة وهذا آية الاسلام
 فيقولون يا رسول الله عليه السلام ان
 الطائفة شاكوا قولا ولين في وجود الكتاب
 مع طولي البيوت ان لم يثبت ما ذكرنا ان
 من اذ نقص الماد في عدد الدنان وفك
 غير نيك على ما ذكره في الامانة وفك
 لعل الفتيان طولي البيوت ان لم يثبت ما ذكرنا ان
 الكتاب خارج الامارات عاود زمانه اهدا
 وغيره وذلك بيار عينا وبعثهم عندكم وعندنا
 فان اخطا العبادات عاود زمانه اهدا
 على الذين يسيرون في الامانة وفك
 ذلك من جميع الامانة ذلك كرامات
 وان يسمي من الامانة وفك
 لا محجرات ولا عيبا ولا افساد بل
 الداد حق العبادات وفي انك ذلك
 في باب الامانة فان لا يحدو

[illegible]

ما واستقصاء
حاجة والغنية
تأمل

ومانند جدول اول گفته شد
 انشقاق البید الذیب الضعیف
 عهد فاضل که چندین روز در خدمت
 حاجو الحرمین الشریفین حاجو محمد علی
 مشرف کرده است و در قد و بل و مال
 الاخرین منصفه الاصل می ایستد

قل خاتمته انك كاتب كتاب منقول عنه
قد اتفق الفرائض في تنوير هذه الكتابات
باجلهم الوهمه ويكنى باعلام الله عز وجل
اتقوا الخلق بالاشرف الحقيقة كتاب اتم
الرومين والصفاليين المحتاج الى ربه
مير محمد صادق قهره ا في التاليف
نظم بالخبر ولا يزال في شهر رجب
الافت من الحج النبوية

[illegible]

صفحه ۲۳۳ سطر ۱۰ قبل من قال رحمه الله
 ايضا سطر ۱۰ في السلام من السلام فحقت
 ربيت بنت علي ع ايضا سطر ۳ في العتية
 فاما هم صفحه ۲۰ سطر ۵ في بقي من بقي معه
 صفحه ۲۳۴ سطر ۱۰ في بالذوب من بالذوب بيوفد
 اسقى صفحه ۲۴ سطر ۱۰ في الهم من الهم ايضا سطر
 عمن ايضا سطر ۱۰ في قد خرفت صفحه ۲۴ سطر
 و ۱۰ في شيخ من شيخ قد خرفت صفحه ۲۴ سطر
 في مات من ماتت كل ايضا سطر ۱۰ في تشد لا تشد
 من واقبتت ايضا سطر ۱۰ في الجواب ايضا سطر
 ايضا سطر ۱۰ في جرح من جرح الجواب ايضا سطر
 و ۱۰ في ربه من ربه ايضا سطر ۲۰ في معاني من معاني
 من ان قسم آله ايضا سطر ۲۰ في والام من والام
 يديش صفحه ۲۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر
 فيك ايضا سطر ۱۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر
 ايضا سطر ۲۰ في ذنب يزيد من ذنب يزيد
 صفحه ۲۵۱ سطر ۵ في ربي لهم من ربي لهم
 ايضا سطر ۲۰ في فصل من فصل لهم صفحه
 ۲۵۲ سطر ۱۰ في المصحة من المصحة كما هو
 ايضا سطر ۱۰ في مطاها من و يقينهم
 صفحه ۲۵۳ سطر ۱۰ في مطاها من في مطاها
 ۲۵۴ سطر ۱۰ في بزازك من بزازك ايضا سطر ۱۰
 في ثابت من قباصة ايضا سطر ۱۰ في
 من يقول له ايضا سطر ۲۰ في السلام
 السلام ايد عاقله من بين عاقله
 اجابه في الثالثة فقال له يا ايها
 صوته قال يا ايها سطر ۲۰
 في طوك من طوك في وفاة صفحه
 سطر ۳۱ في ذلك من وفاة صفحه
 سطر ۱۰ في المقصود البع في وفاة صفحه

بجز او كني يحيى بن محمد بن عبد الله بن جعفر صف شجاعت سي الكي بزي يمين سوار اور ستره پيدل غازی
 هاتنه سی ماری بڑی عبد اللہ بن ابی شعی حملہ آور ہوا جید رکاز کا نواسہ او کی حربہ بنی شاد موانہ کرہ
 محمد و عون کی شرح بن ابی الفرج کہتا ہی اور نام عبد اللہ بن عبد اللہ بن جعفر طیار کو زیاد کہتا ہی
 ثم خرج من بعدہ عبد اللہ بن الحسن بن علی بن ابي طالب الذی ذکرناہ اولا
 وهو الاصح انہ برز بعد القاسم فقتل اربعة عشر رجلا ثم قتله هاني
 بن ثابت الحضرمي فاسود وجهه او وقت شہادہ کم سپاہ کی پڑی عبد اللہ بن امام حسن
 السلام باہر بجلی چاسی او اب سخت کہتی عباس اور علی ابی البرکات اجازت دیتی جانب میدان چلی خوا
 انجا پہلی زبان پر آیا ہی ہر آئینہ قرین صدق اور اعتبار پایا ہی کہ وہ بعد قاسم اپنی برادر کی لڑی میں چڑ
 ناکار پیادہ اور سوار سی تیغ کھی بن او کو مانی ابن ثابت عالم فی مارڈا لکلاس انتقام پر غضب ہوا
 مرد و کاسنہ ہوا کالاشم قال و ابو بکر بن الحسن بن علی و امہ ام ولد ابن عبد اللہ
 بن عقیبة الفیوی قتله پس ابو بکر بن امام حسن علیہ السلام کہ فرزند ام ولد ہی جعفر شعی ہی
 طرف آور دگا کہ بڑی عمر بزرگوار کی ضرورت میں جان ہی کام ہی جیا و عبد اللہ ابن عقیبہ فی زخم نگر گاہی
 اعضا خاک میں لائی فاولاشم فقتل انت اخوة الحسن بن علی بن عیون و اود
 فاول من خرج منهم ابو بکر بن علی بن ابي طالب و امہ ام ولد ابن عبد اللہ
 بن مسعود بن خالد بن جعی التمیمی فلم یرک یقنا تل حقه قتله زجر بن بکر
 النخعی و قیل عبد اللہ بن عقیبة الفیوی راوی کہتی ہیں کہ حسب اقبا ہی با و فاسیہ
 تاک و عون میں دم دیا برادران سہ روئی قدم حمایت سی او کی روبرو و بیکجا عمر کیا پیکر دلاؤ
 سینہ سپر بلا گردان سبط پیغمبر چلا وہ ابو بکر عبد اللہ نام ابن علی علیہ السلام زادہ علی بن ابی طالب
 عرصہ زرم گاہ کہ و تم شیر سی لالہ نار بنایا مرد و مر کہتے ابی بکر صغیر کا رزاق ہیں بن و سب جہا

۲۵۹ سطر ۱۰ في المقصود البع في وفاة صفحه
 في طوك من طوك في وفاة صفحه
 سطر ۳۱ في ذلك من وفاة صفحه
 صوته قال يا ايها سطر ۲۰
 اجابه في الثالثة فقال له يا ايها
 السلام ايد عاقله من بين عاقله
 من يقول له ايضا سطر ۲۰ في السلام
 في ثابت من قباصة ايضا سطر ۱۰ في
 في بزازك من بزازك ايضا سطر ۱۰ في
 ايضا سطر ۱۰ في مطاها من و يقينهم
 ۲۵۳ سطر ۱۰ في مطاها من في مطاها
 ۲۵۲ سطر ۱۰ في المصحة من المصحة كما هو
 ايضا سطر ۲۰ في فصل من فصل لهم صفحه
 ايضا سطر ۲۰ في ربي لهم من ربي لهم
 صفحه ۲۵۱ سطر ۵ في ذنب يزيد من ذنب يزيد
 فيك ايضا سطر ۱۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر
 يديش صفحه ۲۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر
 ايضا سطر ۲۰ في ذنب يزيد من ذنب يزيد
 فيك ايضا سطر ۱۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر
 يديش صفحه ۲۰ في يديش سطر ۱۰ في سطر

رسول الله وكتبه صلوات الله عليه
وعنه عن محمد بن يحيى عن عمران بن
موسى عن محمد بن الحسن عن محمد بن
عبد الله

عن محمد بن الحسن عن سهل بن زياد عن محمد بن
عيسى عن خصال بن ايوب عن الحسين بن ابان
الغلابي ان عبد الله قال سمعت يقول ان
عمر بن عبد العزيز كتب الى ابن خزم بن برك
اليه بعدد قتل وعمر وعثمان وان ابن
خزم بعث الى زيد بن الحسن وكان اكبرهم
فاله الصدقة فقال زيد ان الولي كان بعد
علي بن الحسين وبعد الحسن بن الحسين وبعد
فا بعث اليه فبعث ابن خزم الى ابن علي التمار
فان سئل ان الكبار قد فضله الى ابن خزم
فكانت قوله ان هذا ليل وان كان
الصداء ولو طاب والحق بالحق كان نصيبه
في انهم يطعنون الدنيا انما النصيب
عليه من النبي صلى الله عليه واله في حلاله
فكثرة مثل الخب الاوجه الكسبية
بجيبيل على سوا الله من الجنة كماله
فان عليه السلام وشي ما كان الله
انزل الى النبي صلى الله عليه واله من
وامن ان يدفعه الى امير المؤمنين
ان فيقول اول خاتم في فعل ما تحته ثم فيه
عند وفاة النبي صلى الله عليه واله عند
الثاني بن بعل ما تحته ثم يدفعه عند
الثالث

الحسين فنفقوا له
الحسين عند وفاته الى علي بن الحسين
وفاة الى ابنه محمد بن علي وامي
علي بن الحسين فنفقوا له

المذهب وبعده كماله الصافي
فيه ايضا دليل على انه عليه السلام واهله
الزمان وعلية القول غيبة جلاله

في الجنة والبيان والرد على منكري الحق
عنا في الايمان ما رواه محمد بن يعقوب

الكليني عن علي بن ابي حمزة عن ابيه عن
العباس عن القاسم بن ابي ابي

سمر بن مجلس فضائل اهل بكاشادات قاسم بن ابي الحسن بن علي عليه السلام واهله

طالوت وابن الاعرجي وابن المقفع في فضائل

من الزنا وذكاة نوا محبة علي بن محمد عليه السلام

المرام وابو عبد الله جعفر بن محمد عليه السلام

اذ ذاك في بيتي الناس وفيه لهم القرآن في

عن المسائل فقال القوم لو كن ابن العوجا

لكن في تعذيب هذا الناس وسواله على نفسه

هذا هو الامير المؤمنين فقال قاسم بن ابي الحسن

وهو علة من سأل فقال يا ابا عبد الله

ثم بعد ذلك في الناس فقال يا ابا عبد الله

جدا الله سأل ان شئت فقال يا ابا عبد الله

هذا السيد وقلود من هذا الى قوله

هذا البيت المرفوع بالطواف والمناجاة

في هذا قوله السلام في هذا البيت المرفوع

نظر في هذا البيت المرفوع في هذا البيت المرفوع

وابولاء استه ونظامه فقال الامير المؤمنين

ان من اخلا الله واعصى عليه استوجب الحق

فلم يستطع به وسار الشيطان ولابى ومن

يؤذ ذمنا هذا الملكة وهذا البيت المرفوع

بمطلة القسمة ولا عظم في انشاءه فتم

بمطلة وزاوة وبعده فبطلت الامور

فهو من رضاء وطوبى في قوله

المنع من رضاء وطوبى في قوله

والمنع من رضاء وطوبى في قوله

والمنع من رضاء وطوبى في قوله

بلك سب كثرى جسدك ملاكي جنازي كوزت وحسرت من اوها يا سيدنا ولايك في ناز بركي قري من فانياء
غراو نام بر صباه او غورلت بني باشم في رقت وزاري كي سوم وچكم كو فاخته اورقان غاني سي واد كوي
وي كجا انه قطع رأس العباس كان ملثمي في الاخرى كذا لا ومقصود السبك في
والاخصاء وجنته في الفلا فوس صافوس كبر عباس على بركان تير
ضرب غمدي شايخ غنباري ثايزه ادر چر با بيان وصحرا ديار هر ديارين پر گردي اور دو چين
جلادگر واز حار راه بين انا بدني بي ضرب تلوار ويزه مي چركم بو الكور وكي عجمي رفر كجا في كور
كفن من بين پزار با كيني ترس نهما يا جنازة في سمر قري نه چما يا سوم وچكم كيا سورة فاخته كيا
قصيدة نذرت اور كلام شنيع سنيا فظلم لولفه اس غس جگر كثرى بو اخن چما چما چما چما
عش به اب آه و فغا كجا اس بن بيت جن و لك بو كي غراو ريشون بيان سانه ديار و جوان كا
بين سوگ نشين حيدر و زهر او ميتر تا همي بو ايت خزن قصر خان كا دجالس بين بهان كيا كيا
بيان بو در تبه بي پرايش خا ايسي مكان كا كا قطر هجوا و يچا شرا كيو نتركي و كيو تو زاده تبه شرا
روان كا نايف احاديث بين ناظم كولا هي ايد و سيري رقيب صدق بيان كا

سمر بن مجلس فضائل اهل بكاشادات قاسم بن ابي الحسن بن علي عليه السلام واهله

ن باحي روشن رخ قاسم قوسى بايا بهتره روز و كيو حيرى بايا بهتيا رگاني نو بوني اوركا

شميرى بين چول سپرى بايا سر باحي سطر كرى نه ايك عالم اكوس مي بهر كيا نه كيا

تا هم اكوس كيا جلد كذا كى به دندن كلى كو صاحبو چكا محرم اكوس ن باحي بهر بهر

نزار رنگ عالم بدني ممكن بين تاثير محرم بدلي باقى بي بي دعوى خون شمير كيو كيو كيا كيا

بدلي ن باحي فز ندي كايه غر خانده بي كيا نوري كيا شانه بي كوي اين بي كيو چرخ

من اطلع فخالو و اسنى عارنى الله

دعو الاخرى بالحق عام و اسنى

و جميع اللفظة والجلال خطه نكر

المنع من رضاء وطوبى في قوله

فهو من رضاء وطوبى في قوله

والمنع من رضاء وطوبى في قوله

والمنع من رضاء وطوبى في قوله

سطر ۲۰۸ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سبزوئی مجلس فضائل اہل کاشانہ و قاسم بن یحیی علیہ التحیہ و الثناء

بن علی قال ما من عبد قطرت عیناه فینا فطره او دمعت عیناه فینا
دمعة الا بقاء الله بها فی الجنة حبنا عمل ابراهیم فی ربيع بن نضر اوسنی بن بابک
روایت کی کہ سید الشہد احب بن علی علیہما السلام سی عبارت سنی و ما یا جس بندہ خدا کی آنکھ
ہماری نمی قطره اشک نمی یا ترس کماکی ایستہم الجلیت پر جاری رہی او کواشد آمد زیدہ مگر
جنت بن قدم سرور ہری قال احمد بن یحیی الا ذم فی ذایت الحسن بن علی و النعمان
فقلت حدثنی عوف بن ابراہیم عن الی بن یحیی بن النضر عن ابنہ عنک انک
قلت احب بن علی از ذی فاضل ہی ایک شب امام حسین علیہ السلام کو خواب میں دیکھا عرض کی یا
عمل ابن ابراہیم فی ربيع اوسنی بن بابک زبانی انکا ارشاد یا ما من عبد قطرت عیناه
الی اخر الحدیث قال نعم قلت سقط الا سناد یسنی و بینک حضرت فی اواریہ قول
ہمارا بن بولا شکر خراج و میان بن شہر زامل عن ابی عمارہ المثنیہ قال ما ذکری
الحسن بن علی عند ابی عبد اللہ فی یوم قط و اکی ابو عبد اللہ فاجاب فی ذلک
الیوم الی اللیل ابی عمارہ فسنی روایت کی ہی جو اوسنی مدام یہ حالت دیکھی ہی جو ہر ما
رو برو نام امام حسین علیہ السلام ہی نہیں آیا اگر یہ کہ او سدن شب کب کچھ کہہ دینی ہجرت کو ہر پا
و کان ابو عبد اللہ یقول الحسن عکبرہ کل مؤمن ہمیشہ ابو عبد اللہ ابراہیم کی قال
کر سید الشہد ابعت رقت بن ہر بن کمال کی فسن عن ابن محبوب عن الحسن بن علی بن محمد بن
ابن جعفر قال کان علی بن الحسن یقول ایما مؤمن دمعت عیناه لقتل
الحسن بن علی دمعة حتر تنبیل علی عکبرہ ابن محبوب او علا فی محمد بن ابی جعفر
حکایت کی کہ علی بن الحسین علیہ السلام فرمائی ہی مع ذلت کی ہر ہوس کی آنکھ ہی شہادت نام
حسین پر آنسو کھل اور اکی مجاہدیت وہ سیر شکست سازوں پر پکلی بقاءہ اللہ بها فی الجنة

وقال الامام

سطر ۲۰۹ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سطر ۲۱۰ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سطر ۲۱۱ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سطر ۲۱۲ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سطر ۲۱۳ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

سطر ۲۱۴ ع وجہہ من فی وجہہ قتال
عبد اللہ ولم یلبس ابی وابوہ واخطا

ستر مبین مجلس فضائل اہل بجا و محن شہادت قاسم ابن الحسن علیہ السلام

من المارة والنجار صفه ٣٢، سطر ٣٢ غ إلى العقاب من على اقباب صفه ١٢٥

صفحة ١٤٣ سطر ٢٥ خ ٢٥
 سطر ٢٤ خ ٢٥
 سطر ٢٣ خ ٢٥
 سطر ٢٢ خ ٢٥
 سطر ٢١ خ ٢٥
 سطر ٢٠ خ ٢٥
 سطر ١٩ خ ٢٥
 سطر ١٨ خ ٢٥
 سطر ١٧ خ ٢٥
 سطر ١٦ خ ٢٥
 سطر ١٥ خ ٢٥
 سطر ١٤ خ ٢٥
 سطر ١٣ خ ٢٥
 سطر ١٢ خ ٢٥
 سطر ١١ خ ٢٥
 سطر ١٠ خ ٢٥
 سطر ٩ خ ٢٥
 سطر ٨ خ ٢٥
 سطر ٧ خ ٢٥
 سطر ٦ خ ٢٥
 سطر ٥ خ ٢٥
 سطر ٤ خ ٢٥
 سطر ٣ خ ٢٥
 سطر ٢ خ ٢٥
 سطر ١ خ ٢٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ هَذِهِ الْكِتَابَ عَلَى عَبْدٍ لَغَافٍ لَغَافٍ
 وَلَهُ الْحُكْمُ وَأُولَئِكَ أَسْمَاءُ أُولَئِكَ الَّذِينَ نَسِيَ اللَّهُ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

سنن مؤید مجلس فضائل اربابین دالام شهادت قاسم بن حسن علیہ السلام
 دَعَا فِيهِ مِنْ كَلَامِ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ فَرَمَا يَسْأَلُ أَوْسَ رَوْحِي ابْنِ الْجَمَادِ وَجَرَّ كَرَامِي صَدَقَ
 دَعَا لِي بِتَكْلَامِ كَرِيمٍ فَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ
 سَمِيعُ الدُّعَاءِ فَاسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ وَآخِرُ الْمَلَائِكَةِ قَادَتْ زَكْرِيَّا وَهِيَ قَائِمَةٌ
 يُصَلِّي فِي الْحَرَابِ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بَيِّنَةً بِمَا ذَا جَبِي عَطَاكِ بَنِي خُصْلٍ وَكَرَمِي بِأَكْرَمِهِ
 بِتَحْقِيقِ كَرَامَتِهِ أَوْسَ رَوْحِي ابْنِ الْجَمَادِ وَجَرَّ كَرَامِي صَدَقَ دَعَا لِي بِتَكْلَامِ كَرِيمٍ
 فَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ فَاسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ
 وَآخِرُ الْمَلَائِكَةِ قَادَتْ زَكْرِيَّا وَهِيَ قَائِمَةٌ يُصَلِّي فِي الْحَرَابِ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ
 بَيِّنَةً بِمَا ذَا جَبِي عَطَاكِ بَنِي خُصْلٍ وَكَرَمِي بِأَكْرَمِهِ

دَعَا فِيهِ مِنْ كَلَامِ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ فَرَمَا يَسْأَلُ أَوْسَ رَوْحِي ابْنِ الْجَمَادِ وَجَرَّ كَرَامِي صَدَقَ
 دَعَا لِي بِتَكْلَامِ كَرِيمٍ فَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ
 سَمِيعُ الدُّعَاءِ فَاسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ وَآخِرُ الْمَلَائِكَةِ قَادَتْ زَكْرِيَّا وَهِيَ قَائِمَةٌ
 يُصَلِّي فِي الْحَرَابِ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بَيِّنَةً بِمَا ذَا جَبِي عَطَاكِ بَنِي خُصْلٍ وَكَرَمِي بِأَكْرَمِهِ
 بِتَحْقِيقِ كَرَامَتِهِ أَوْسَ رَوْحِي ابْنِ الْجَمَادِ وَجَرَّ كَرَامِي صَدَقَ دَعَا لِي بِتَكْلَامِ كَرِيمٍ
 فَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ فَاسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ
 وَآخِرُ الْمَلَائِكَةِ قَادَتْ زَكْرِيَّا وَهِيَ قَائِمَةٌ يُصَلِّي فِي الْحَرَابِ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ
 بَيِّنَةً بِمَا ذَا جَبِي عَطَاكِ بَنِي خُصْلٍ وَكَرَمِي بِأَكْرَمِهِ

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي الْقُلُوبِ
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي الْقُلُوبِ
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي الْقُلُوبِ

الحال وتمامه في العباد والبركة والرحمة
والتفضل وتعالى التوكل الخفي في كل
الثناء الخاص في الولاء والحق
في ميدان الفضل في كل مكان العلم والبركة
في كل مكان في كل مكان في كل مكان

الکتاب الکبیر فی الامانة الاثني عشر
 ولا ما لا يتاخر عن عشر وفضل من فيها
 من مكنون العلم ومخزون الحكم منقول
 عن الجمهور وان من اول الامور ان
 على اجل يعتقد بها والمأمول للكل
 العوام على اكل منقذها وان يغادف
 من اقوى العالي اكل الله ان يغادف
 على هذه الكريمة البسيطة وصيبل على هذه
 العقيلة النبيلة جلال القبول لئلا لا
 للخاص بذلك غاية المرام ونهاية السؤل
 فاقا لخير آفاق حيلت الى قلوب المؤمنين
 واكرم شات صبت على اذان الراشدين
 سبحانه والوفى السداد المأثور الى الراشدين
 نوحات والبهانيب الى الاول في كل
 صل الله عليه واله وفضل من ماله وفضله

خيل عيش من سعادته من نذوي اور باوي سوت کی مسر کو قدم خوشگاری بانی کی
 تحلیف کی مسر کو کتاب البحار عن نقاشه الکتاب وحرکت قاسم بن الحسن علیہ السلام علیہ
 السلام وهو طفل صغير لم يبلغ العلم ما كانه قاسم بن الحسن علیه السلام خلفت يار کو
 غم گامی کی زینت اشجاری کا سحر اسلک درختن تابدن آیا بیکل فراق کی براه برهن
 حضور بجا سند زین پر شهادت جلود و کبابا خطبه رفت سی طلب عروس شهادت بن سید ایا
 دینا کای بنین افتد جان کا منقول یاد بر چند لک کا تکرار کرب و ملا بین دو لہا بنا ابھی بلوک
 بنین پنچا تہاد و صیت پدر بزرگوار کی تعویذ کو بازوی آرزوی کھولا عقدہ لک کی سی عقدہ
 سوت پر زبان حال بن جولادی تم نادار آل عبا کی غمخوار جزم استخوانین ساری فراق طری
 نقشہ اجل کی شادی مرگ موتی بن جانیستی اقدار کی جیسی بیاہ کی مانی سیریز عرفانہ
 سوتی یون ای بابا کی تیر پر واپ سیری سر پر بجای والد نادار بن چاہتا ہوں کتاب اس
 کیر و دایر تختہ قیال سی جی ہی ہیکل کر بن آرشین جادوی شہید و کی برات بن نوشا
 خلعت رضا کی فرش عزت پر تھک شادی بن شہائی بیکر تو قیر صیر من کہ جانیست قربان برائی
 تاریم جان بازی میں سیری مان باب کی ارمان کی ظلمت و صلیت عروس شہادت قلم
 ہی شادمان بھین فکما انظر الحسن علیہ السلام لکیر قد بن سراجہ نقاشہ ہر کار
 بی سپاہ اور گرفتار زنجہ اشک و آہی وہ نادار ملاقی ہوا حضرت کو سند طلق اور جوش
 یاری ضبط و قرار بانی نہ بجا کجا شاد و راکھی پونی فی سوار و کی پری ہی کھڑا کھلا ہی و طلب
 رخصت کی ہاتھ بن بالا کمر بن تھار ارگائی کھڑی حضرت بن اختیار و صیت شہادت پیکل
 او سکوا پنی سہنی ہی گالیاں فروخت سی سکوا سہنہ ویکہ کی پیشانی کو بوسہ و لیا شہین غایت
 گرد و غبار چہرہ نورانی کا پونچھا کشت و لاری فرما کی صورت باور زوی پر اپنا و مان خبر یار

من اول یوم الاکثرین شہر ربیع الاول
 بقول الیائین خطا من شہر ربیع
 الاول ومن قابل بقول اشتر لیل
 خلون منه وذلك لاسبغ فلاحین
 اسنته و شایستہ اشتر مضمن
 ملک کسرے الوشیر و ان بن قباد

ام کلثوم کا پیرا لاؤضعیف کی جہنی کا سہارا عباس اور غوث و جعفر کا نور نظر علی کے ولاد اور کا
موت و یا اور ایسی ماہ پیکر کو کیونکر مرنے کا حکم فرما یں کس دل سی تیر فراق یادگار بر باد کا جگر بگا
فلَمْ یَزَلِ الْعَلَامُ یُقْبَلُ بِدَیْنِهِ وَبِرْ جَلْبَیْهِ ۚ اَذَنْ لَهُ قَاسِمٌ فِی التَّسَانِ ۚ مَم
دست و رکاب امام نام کو بوسہ دیا اور گریہ و فغان مین و مبدم واسطہ نام جد و پدر سی
سوال کیا پیر پیرن پر شاہدین کی خدمت سر کو جکا یا پھر پوئی ہاتھ جوڑ کی بجائے زبا چال میں نہ
عمو جان امید وار ہون بھی اجازت سر بازی و دینے کہ قربان گاہ مین منصب اعزازی زندہ جاوید
کہ زیادہ غم و دوری احباب سہنا دشواری سماعت شیون البیت ہی جینا ساعت بھر ناگوار سی
رقیقہ کی جینابی سی دم نکلتا ہی عجلہ اللہ و علی صفی کشنہ لہی پر کجا جلتا ہی ناچار اس سنگسوی قاسم
امام ابرا کو چارہ زنا پھر بہا کی لگا کی بارہ دل او جگر کو مرنکی واسطی خست سی بعضی اقلان
صحبت سی مینی سنا ہی کہ بیان حسب حال مین ایسا مہی و وہ مسافر ملک تھا و دلع کنی کو حرم
دروازہ چیرہ پر آیدارنا شاو اور پوچی منصب و ام کلثوم کو آواز جاگد سی بکا لقمہ سکا خند بھند کہ
مین اسدم فلنگاہ کور واند ہونا ہون جلائی و دو فراق کو خوشکہ دیدار آخر و کمانی کو آیا ہون و لا
پر صدی غم افزا نکی ساری خوانین اندو لکین و درین گرویش سپ شاہزادہ ناند بہت شش کی
جمع ہو یں ایک طرف کھڑی نار و نزار مان روقی ایچا جانب بلائین لکی پوچی قربان ہونی سی
سر پر دہ امام غلام مین الوداع کی دہوم ہونی عورت بنی نصیب شکایت ظلم سپاہ شوم کی
قاسم ہی مرنے کو جاتا ہی چپا کی حمایت مین خیر فاقی سی گلا گتا ہی آج ہماری دارشون مین کوئی با
نہر گیا فلک غافلہ زہر اکو تباہ اور بر باد کر گیا و سوقت عجب طرح کا شور فریاد و فغان برپا
ہر ایک فی داس اور زمین کو فرزد حسن علیہ السلام کی رقت مین پیکر کوئی ہی نہی کاشی زہر جگر
نشان کی کوئی چلائی ہی نافوس مین خزان ببار نوحانی ای ایل عزادیا کا دستور یکما ہی جو مسافر ہی

من العجین واخلطت اهل بیتہ واخلطت
 علیہ السلام ان الله تعالى لم يقبل مني
 في موضع دفنہ فقال اسیر المؤمنین
 من العجین واخلطت اهل بیتہ واخلطت
 علیہ السلام ان الله تعالى لم يقبل مني

منزومین مجلس شہادت قاسم بن حسن علیہ السلام

اوس مصوم کی ماری کو کیوں جانا ہی والا کہ لو ضرر پہنی ما بسطت الیہ یدکی بخدا و
 لکاک ہر گاہ مجھی تلوار لگائی زخم کہاؤں تو ہی میں اوسکی طرف دیکھ کو ہاتھ نہ اوستاؤں اتم
 یکفایت اہولاء الذین ترائهم قد استوحشوا ایاک فی نہیں تجھی یہ کہ اوسکو اپنے چہا
 گیرا ہی چارہست ہی چاراحت میں تلوار و نیزہ کی گہرا یا ہی بدن ناتوان ہی اوستا ہی
 ضعیف عطش میں عش کرنا ہی قال واللہ لا فغان اوسکی کہا خدا کی سو گند میں جانا ہوں
 ارجح من کوننا کیرا تاہوں فشد علیہ ریس اوس شہی فی کہوڑا یا یا کہیں گا ہی دور کیے
 حکم کیا فداؤں حتی ضرب راسہ بالسیف کچھ عرصہ نہ گذری یا لہنا کہ سر قائم ہو
 تلوار کا وار لگا یا فرقی فرقہ ساسی شاہزادہ پشیانی تاک دو ٹکری ہوا خون مانہ پرانی کی کہی
 ففتح الکفلا فریو سچہ و نادای یا عاۃ ادر کجی اوس دم صدہ زخم کاری ہی زنی ہوا
 یہ کیا دہ غازی شہد کی بل خاک میں گر اچھیض آواز سی سید الشہد اکو بلا یا چکا کہ یہ کلام بہت
 انجام سنایا ہی مولا سیری پاس ادا کو جلدی آدمین تیر فدا ہوا دم و پسین دیدار و کہا و بہ
 صدای مانہ قاسم کان میں سرور دین کی پہنچی طاقت ضبط اور قرار و کلماتی شہی قال فجا
 الحسن علیہ السلام کا لشکر الشہد امام حسین علیہ السلام مثال باز تیر واد خست
 ہمیں دوری جب کہ بالین پر صید گران خوبہا کی وارد ہوئی چار طرف دشمنوں کا زغور و
 پایا از دام سوار و پیادہ کا امام زادہ کیو ہمیں نظایا فقتل الشہد و شد شد
 اللیث الکرب شہر آشپاسی اعدا کی صفو کو توڑ دیا اوس لشکر رو باہ پرانہ شہر شہنا
 حکم کیا تلوار کی ہر وار میں سیکر وں سر پر زور کئی تاک لشکر شورہ پشت کی پانچویں ہی سیال
 میان قاسم پڑی ہی جاکی نزدیک ہی پہچانہ را زادی کا قال فخرج کیکل را دی میں کچھ
 ضرب عمر کا تلہ بالسیف شاہ بھر ورنی قال خربت قاسم خربت باختر کو تیغ و پیکر

الثانی فی ذکر ایاتہ الہ الکیات
 اللتان فی العبادات واندہ الایۃ فیما
 ما اظہر قبل معینہ ولاش ما اظہر فیما
 فاما ما اظہر قبل الدعوت والبعث
 فہن ذلک ما استفاض فی الحدیث
 اتم رسول اللہ ص والہ فقیل لما وضعتمہ
 رات نورا ضاعت لہ فصور رسول اللہ
 منہا انیت من حلت بسید ہذا
 فقیل لہ انک قد حلت بسید ہذا
 فادفع علی الامر فی قولی عینک بالی الخ

من تیر کل طایف فان ایہ ذلک ان فیما
 ۳۹۶
 شہدگان اسسینہ
 انظر عکرو اهل السلام والہم فیما
 فی القرآن عکرو اهل السلام والہم فیما

وہی ابوالحسامہ قال قبل ہا رسول اللہ
 ما طعن بدو امرت قال دعونی ابی ابراہیم
 و فی شہر عینی علیہ السلام و رات شہی
 اخرج منہ اوزا ضاعت لہ فصور اللہ
 منہ ذلک ما انہ الامام ابو سعید
 عبد اللہ بن عثمان الراجل الہ
 الذی کونہ باسنادہ عن حفص بن مریم
 الفرو عن ابیہ فی ذلک علیہ

من تیر کل طایف فان ایہ ذلک ان فیما

وخصون سنہ فقال لما طاعت الایۃ
 الیہ ولید فہا حول اللہ علیہ
 والہ ازجس اول ان کسیر یہ ففقدت
 اربعہ عشر شرف و جدت ہر ان
 فادس ولم یجد قبل ذلک الایۃ
 جامع و خاصت بیوۃ و تری الایۃ

اني انا الله الذي اسمع الدعوات
 مدينتي الناصرة وفي الناصرة
 والناس في كتابي اجمعين
 الذي هو في كتابي اجمعين
 الذي هو في كتابي اجمعين
 الذي هو في كتابي اجمعين

خرد بزرگ فرط ناز و فغان سی جان کہوتی تہی نظم مولفہ کہرام ہو انہ میں شہید کی اوسم
جب مادر قاسم فی کیا بیی کا ماتم روتی تہی حرم شاہ کی سہو بیٹ کی باہم تہی ارض و ساشویش
خیاوسی برہم شاہ شہد الاش پردہ پوش کہڑی تہی عباس علی چاکہ گریبان کی تہی صد پاش جناز
جو راد ہو پین عریان تہی کی زمین کرنی لگی نوحہ کا سامان + خاموش ہونا ظہر کر نین تاب
بیان کی + آتی ہی صد اعشش سی ہی آہ و فغان کی

[illegible]

عشوات الموت فضائله في الموت
فجاءه وعلمه على صدره وفي
عبد الطالب الوفاة بفضل الازلي
وضطوا وكانت هذه حاله على علمه
ولام فازداد عبد الطالب
والدينه

ان كنت محباً و قوی ائمة بنی هاشم
 حبیباً و محباً و قوی ائمة بنی هاشم
 حبیباً و محباً و قوی ائمة بنی هاشم
 حبیباً و محباً و قوی ائمة بنی هاشم

و من ان الله و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان

او سکار و ناصیب امام حسین پر کجوزیاده تر مقبول ہو ای اور سپر کی گردن کاٹنی سی راہ حاکمین جو
 درجہ دنا او سس پر یہ بڑی ہی پس ای سامعان حدیث کما قدر و منزلت کواں شیون و شین کی جانہ ہم
 عزائین ذکر مصیبت امام حسین علیہ السلام پر خاموش ہو جو ستم اور جحالت بیت یونانی کر بلاہن کجی ہون کا
 سرکہ شیت برادر فرزند سید الشہداء کو چاہیں گوش بشین سوار و فرادین مصروف رہو جس علم
 المیہ سرور کی جان وصل عن ابی یعقوب عن ابی عبد اللہ قال بیئنا رسول اللہ فی
 منزل فاحطہ و الحسنین فی حنین اذ بکی و حزنا جادا انما یہ کال ان زیارت من ابی جعفر
 جعفر صادق علیہ السلام روایت کی ایک دن خیر الوالی جاکے منزل بتول غدر کو رفت جلتی تھا
 امام حسین علیہ السلام کو غمش نازین لیا بہت رو کی سجدہ فی نیاز کیا تھر قال یا فاحطہ یا بہت
 حنین ان العین الی علی ترا فی فی بیئنا ہذا ساعی ہذا فی احسن صورہ و کھیا
 ہمت شہدہ بھر کہا یا بہت محمد اسد علی اعلیٰ یعنی ظہور علم باصفیات کامل اللہ فی کجوتہا ہی گہرین جلوہ کھا
 حسرت و موت او بیاتین او کی رحمت و جبروت کو بیا و قال لی یا محمد کتب الحسنین فقلت
 تھر فوہ عینی و دینا سستی و شکرہ فوادہ و جلدہ ما بین عینی اونی و چہا سستی
 ایام حسین کو بیا کرتی ہو جو سینہ سی لکھا تھی بی عرض کی تھر وہ میرا نور دیدہ گل مراد ویدہ دل حدیث
 چشم بکھلا تھی فقال لی یا محمد و وضع یدہ علی راس الحسنین نوراً من مولود
 علیہ بزمگانی و صلواتی و رحمتی ویرضوانی پس خطاب کیا بھی یا محمد اور دست
 کرم اپنا سر چھیکر کہا اور سپر برکت و صلاوہ و رحمت و رضوان سیری ہی یہاں و لہجہ
 و عینی و عذاب و خیر و نکالی علی من قتله و ناصبہ و نازا وہ و نازعہ اور
 لعنت و عذاب و خذلان و نکالی خداوندی او سکو شمال ہی جواد سخا و دوا و ناصیب حرب و صفا
 بدی و قال ہی اھل اللہ سید الشہداء او من الاولین والاخرین فی الدنیا والاخرہ

و من ان الله و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان

و من ان الله و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان
 فاحفظ من ائمة و هکلت انا و عه قلله ان

المسلمين البهمن في كتاب دلائل النبی من
طریقین ومن ذلک حدیث عجیب
قدما و رد محمد بن اسحق بن یارقال
ابو طالب خرج فی سرب الی الشام فاحبا
فلیما تمی البرجیل واحمد البرجیل
اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ فاحذر من مات
وقال یا عمر! من تمکنی کتابی و کلام
فوقی له ابو طالب رضی اللہ عنہ فقال له
ولا یفارقنی ولا یفارقہ
ابو الکب

وَسَيَدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ وَأَبُوهُ أَكْثَلُ مِنْهُ وَخَيْرٌ مِنْهُ جَانِدًا
 کہ وہ سید الشہدای اولین و آخرین ہی اور بہترین جوانانِ شہیدہ بریں ہی جیسے کی والدہ انوی بھی اور
 أَكْثَلُ مِنْ جُودِهِ شَرَفُكَ دُنْيَا وَآخِرَتٍ مِنْ شَيْءٍ مِنْ قَافِرَةٍ أَلَسْلَامُ وَتَبَرُّهُ بِأَبَتِهِ رَأْيَةُ الْهَيْدُ
 و مناد اولیائی و حبیبی و شہیدی علی خلیفہ پس اسکو میرا سلام و پیام انعام خاص ہو
 بخیرتی کہ وہ علم ہدایت محل نروا لیا حافظ و شاہِ وطن دنیا ہی یہ بشارت دو و خاندانی علی و فاطمہ
 عَلَى أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَأَهْلِ الْأَرْضِينَ وَالتَّكْلِيْفُ لِلْحَيِّ وَالْإِنْسِ مَعِي عِلْمٌ كَامِلٌ مِنْ كَافٍ
 انس میں خازن ہی امیر اہل آسمان و زمین کی محبت ظاہر و باطن ہی بیان اِنَّ الْعِلْمَ اَنْوَاعٌ عَلَى اَنْوَاعٍ
 دوسرے جبرئیل اویکون التثانی حکایتہ عن غایتہ الطہور الہامی و حسن الصُّورۃ کَمَا
 عَنْ طَهْوَرٍ صِفَاتِ كَلَامِهِ تَعَالَى وَوَضَعَ الْيَدَ كَذَاتِهِ عَنْ اِفَاصَةِ الرَّحْمَةِ قَرُورِي
 عن بعض الثقات الاخبار ان الحسن والحسين دخلوا يوم عبيد الى حجر جبرائيل
 رسول الله صباغان على صدق دامان مضامين و رنگ زان جامہ یابی بلند استسین مبارک خلیفہ
 طارنا لیت ہی بعضی ثقہ اخبار کی لاقی تالعت برایت کو تم تراجم ہی بطورین کا لون و کہانی ہیں
 کہ ایک دفعہ حسین علیہما السلام کو انوش ناز میں جبرنگوار کی عید یاہ او رشاہز و کی امی بدوش
 نہیں بنایا فقال لا احبہ الیوم یوم العید وقد تزین اولاد العرب بالآواب
 اللباس وکتبوا جید الثیاب ناماسی عرض کی آج روز عید کو آپ ہی یہ بات کہتم ہے
 اولاد و عرب نے ہر طرح کی پوشاک پہنی ہی و لیکن لہذا تو نب جب نہا و قد توجہنا الذلالت
 الثیاب ہماری برین ثیاب نوکا تانہ نہ لا و بھیدہ اسو اسطی کی پاس کی میں کرنا دو و قائل الذی
 حالہ ما وکی و کم یکنی عیدہ فی البیت ثیاب تلبی یوما ولا رأی ان یمنعہما
 فیکرمہما طوطا طارندہ شہار احسان اہم حال میں حیران ہی گہر میں کوئی خیر نہ تھا جو نہا

لا يخرج من مسمى
 اذا فخره وهو يهفه فاما
 بصومته يصير من امراض النمام واما
 يقال له يجبر على صومته واما
 يصير له وكان كسريا ما يرون به قبل ذلك
 لا يجبرهم ولا يعرض لهم فاما انزل ذلك العا
 قريبا من صومته منع لهم طما اما ذلك
 فاما يرضون عنه شي وتوهي صومته في
 الركب بين انزلوا فاما به بياضه طما
 ٥٠٥
 وهم صومته اخضال الشجر على صومته
 صلواته عليه واله فاما امتثال شجرها فاما
 راي ذلك يجوز انزل من صومته واما
 امر بذلك الطعام فمضغ ثم ارسل اليهم
 وقال ان مضغ لكم طما ما مضغ
 واني استب ان تضصوا لكم مضغكم
 وحكم وعبدكم فقالوا له مضغكم
 يجوز ان ذلك اليوم انشا عينا كانت مضغ
 هذا ايضا مضغ وقد كان مضغكم
 شامان اليوم

والله من بين القوم تحت الشجر
في حال القوم لم يجد الصفة التي
فلما رأى غير القوم لم يجد الصفة التي

یوسف فقال یا مضر توفی لا یختلف احدکم
 عن طاعی هذا قالوا له ما یختلف متاعه
 یسبحی ان یاتیک الا فانه هو احد
 القوم منا اختلف فی جاهلهم قال فلا
 تقبلوا دعوی عن غیر هذا الطعام معکم
 انما یروی عن عیسی علیه السلام کما یختلف زکات ما شأنته ما س علی علیه السلام

فقال رجل من قریب مع القوم واللات العزیز
 من عبد القوم ان یختلف امر عبد الله
 فوطی له فاختصه ثم اقبل به فخطبهم
 ومع القوم فاختصه ثم اقبل به فخطبهم
 شدیداً وینظر الاشیاء من جسدہ فجد
 عنده فی صفته حتى اذا فرغ القوم من الطعام
 وقرؤوا لم یبق غیر فقال یا مضر اسأل باللات
 قال فالت باللات فاجابته عن اسئلت عنده وانما
 فقال له رسول الله صلى الله علیه وسلم یطعن بها
 باللات والحریر فوالله ما افضت بغيرها
 فوالله لا اخرج من عاقل
 یقال فی قوله وینظر الاشیاء من جسدہ فجد
 عنده فی صفته حتى اذا فرغ القوم من الطعام
 وقرؤوا لم یبق غیر فقال یا مضر اسأل باللات
 قال فالت باللات فاجابته عن اسئلت عنده وانما
 فقال له رسول الله صلى الله علیه وسلم یطعن بها
 باللات والحریر فوالله ما افضت بغيرها

اور نہ مناسب جانا منع کریں کہ خاطر اذکی پریشان رہی فلک فارتج و قال لہی اجیری قلبہما
 و قلب اترہما ناچار در گاہ خدا میں دعا کی اسی قادر توانا فاقوب حسین اور او کی والدہ کو مسرور
 فرما فقول جبرئیل ومعہ خلطان بیضا وان من خلل الجنة ففسر الشی
 پس خدمت رسول میں جبرئیل امین آئی وہ جوڑی سفید طے بخت کی اپنی ساتھی لائی محبوب الکی
 دیتی وہ جناب خورشود ہوئی و قال لہما یا سیدتی شباب اهل الجنة خذا
 اثوابا کما خا طما خیا ط القدسہ علی قدر طولکما دونو سونو کولایکما ہی سرورنا
 جو ان جنّت لو اپنی خلعت کہ در زین قد ترکی بہاری تھی تین بقدر طول فاست فلکما
 رآیا الفانی بیضا قالایا حبذا کیمت ہذا وجنّعت جنّیان العرب لا یسون لکون
 الرشیاب جب انہی زہرائی جاہلہ بقیں دیکھی بولی یا حبذا کہم کہم کراس لباس کو پہنیں کراسی
 اطفال عرب تو زمین کپڑوں ہی بناؤ کریں کا طری الشی ساعۃ صغیرا فی عمرہما فقال
 جبرئیل یا محمد طیب نفسا و قوعینا اس کلام غیر براعت بھر کر میں ہی کہ اولاد عزیز
 جبرئیل فی عرض کی یا بنی اللہ دل خوش آنہیں روشن رکھو یہ آسان ہی ان صابغ صبغہ ا
 عز وجل یصبغ لہما ہذا الا کر و یفرخ فاقولہما یا تی لکون شاء عقیق کر خان یا
 سفید مراد او کی پوری کر گیا جیسا چاہیں وہی لون ظاہر وہا دیکھا فاقول یا محمد یا حبذا
 والاہم فی فاحصہما یا محمد کہ کشت و افایہ لاین پس وہ حاضر کیا کہ دعا پائیں فقال
 جبرئیل یا رسول اللہ انا اصب الماء علی ہذا النخل وانت تفرکھما یا
 فصبغ لہما یا تی لکون شاء جبرئیل بولی اسی روح پاکیزہ و خوش گن میں کہیں میں پانی ڈالوں
 آپ لہی جو زنگ او نہیں مطلوب ہوا اسی خوش گن دیکھو فوجع الشی حله الحسن فی
 الطسرت فاحمد جبرئیل یصب الماء پس خیر لاری فی عاقر جس محنت کشت میں کہما

یسبحی ان یاتیک الا فانه هو احد
 القوم منا اختلف فی جاهلهم قال فلا
 تقبلوا دعوی عن غیر هذا الطعام معکم
 انما یروی عن عیسی علیه السلام کما یختلف زکات ما شأنته ما س علی علیه السلام
 فقال رجل من قریب مع القوم واللات العزیز
 من عبد القوم ان یختلف امر عبد الله
 فوطی له فاختصه ثم اقبل به فخطبهم
 ومع القوم فاختصه ثم اقبل به فخطبهم
 شدیداً وینظر الاشیاء من جسدہ فجد
 عنده فی صفته حتى اذا فرغ القوم من الطعام
 وقرؤوا لم یبق غیر فقال یا مضر اسأل باللات
 قال فالت باللات فاجابته عن اسئلت عنده وانما
 فقال له رسول الله صلى الله علیه وسلم یطعن بها
 باللات والحریر فوالله ما افضت بغيرها
 فوالله لا اخرج من عاقل
 یقال فی قوله وینظر الاشیاء من جسدہ فجد
 عنده فی صفته حتى اذا فرغ القوم من الطعام
 وقرؤوا لم یبق غیر فقال یا مضر اسأل باللات
 قال فالت باللات فاجابته عن اسئلت عنده وانما
 فقال له رسول الله صلى الله علیه وسلم یطعن بها
 باللات والحریر فوالله ما افضت بغيرها

فانه كانوا آذون من رسول الله صلى الله عليه وسلم في ذلك
 السفر الذي كان فيه مع عبد بن طالب
 اشياء فاما سادته فودعهم عنه بسبب
 ذلك وصفته فانهم ان اجعلوا ما لم يكن
 اثمهم من مجلس جابر بن عبد الله السلام كما فعلت تلك
 من اشياء ما لم يكن

جبريل في اوسر ابرار است واما قبل النبي صلى الله عليه وسلم فقال له يا اوثمة عيني يا ابي لكون
 ثم زيد حلتك بغير حبيب اني انا من سيدي بغيري اى دور يدرك لكون كاجنتى هو حط بنا فقال
 اثم زيد خضراء ففرغها النبي بيده في ذلك الماء فاحدثت بقدرته الله لو اننا
 اخضر فارقا كالترب جدد الاخضر جوابا ليدبر ما به سبب كاهن في ابي ماتهى في ابي ماتهى
 جب نخور او قدرته صانع سي رفرق فاني ابرار كاهن النبي واعطاهما الحسن فليهما
 بنى اسنى وه جرسو كاهن انا من كوشاد وخرم ديا ودرينا اثم وصح حلة الحسين في الحسين
 واخذ جبريل يصيب الماء فالتفت النبي الى نحو الحسين وكان له من المهر
 حفس سبب في بعد ان كثرى امام حسين في شفت بين بكى جبريل اب رعت النبي سببنا
 ستوجابن مرتضى بهوى اوسر ماني من وه حضرت باجم بركى تى وقال له يا اوثمة عيني اى لكون
 ثم زيد حلتك فرمايز هر كى لال ميارنگ چاهنى بو كه او كواچنى غنبت سى بنو فقال الحسين
 يا جده ان يد ها خضراء عرض كى سخرى برچى لهر تاي ازل سى سى همكو بهاتاي ففرغها
 النبي بيده في ذلك الماء خضراء كاله اقاوت الاخضر سى سال سببنا
 ماتهى سى باقى تلا بقدرت خدا وه يا قوت سالل هوا فليهما الحسين ففرغ النبي ذلك
 شهابا جرجب امام حسين عليه السلام في پنا انس بنا ودرل بغير شاد وخرم رما ووقه الحسن
 والحسين الى امير ما فرحين مسرورين اوسر وقت حسين جاسه نكمن سى خوشو چله
 ما در مهران كى خدتين چاهنى مكي جبريل كاهنك تلك الحال شاهه سى كان
 جبريل سبب روى حاضر بنى كى رفت واهمال في هوش بهوى فقال النبي يا احمى جبريل
 في مثل هذا اليوم الذي فرج فيه واما تى مكي وخرن فيا الله عليك اولا
 ما اخبرتني خاتم اشيان ارشاد ويا سى بار جبريل كى نى جوسى فرز كوه اوسر سدره

او سدره عيني يا احمى جبريل كاهنك تلك الحال شاهه سى كان
 ان ابرار سببنا كاهنك جبريل كاهنك
 الاول كاهنك باقى بالزمام رجنه وبعين
 قد كاهن بالانرا واذ فارقت من عيني
 قد كاهن من لالان من لال افراد عيني
 دارف مثل اللان من لال افراد عيني
 قايه موصلة وخطت فيه وصية الاحياء
 وامرته بالسبب عموقه سبب العيون
 النجاد سار واول بعد حلية مملو قوت ولفند
 تباعد كتيبة الزناد خطا فاما القوت بعضى
 ودر معاشر السادى وولامود قد راو
 ما قدر اى مظل الفامو عزب الاكباد
 سار والقتل عهد فها هم عنه واهمد
 احسن الاجهاد واما شان ما ذكرناه كفى
 لو قصدنا ابرار جبريل الخضا علفى
 المقصود بهذا الكتاب قصص فاما لاف
 منه صلوة الله عليه واله عقيب العيش
 فخرى بان احد ما هذا القرآن الذي
 انزل الله سبحانه عليه ايدبه والاخر
 خيرة من الجواب فزده الاستدكان من
 خيرة من الجواب فزده الاستدكان من

ان الله ان كل ما في السالوة
 اهلهما قد علم الحق فينا عليه السلام
 وادعاه السالوة من الله البناولة
 قد نرى كعب هذا القرآن الذي
 ظهر على بن وادعى انه انقص الله
 وان العرب مع ظلال الانزال

بدل علی علیه السلام و الله الشکر تجدی بالقرآن
 لم یعارضوا لتقدیر العادة و اما الذی
 لم یعارضوا و الذی ما ذکرناه علینا

هو ان المراد بالصدیق انه كان يدعى جبریل
 بسط عليه بذلك وان الله سبحانه قد اذانه
 في هذا السلام و هو في آيات القرآن صریح
 في الحق و ايضا فان آيات القرآن صریح
 في موضع اخر فان قوله فان یضرب من مثله و اما
 الذی بدل علی اعتقاد المعارضة منهم ان
 المعارضه لوجب ظهور و نظره فاذ الم یقتل
 وجوب الغلط علی انقضاء ما قبل ذلك كان
 جميع ما يقتضی نقل القرآن من قبل ذلك كان
 اللازمة و قرب العهد ثابت في القرآن و قد
 المعارضه فی بدلیه لا كانت تكون الجدة
 و القرآن شریفة و نقل الجدة ان نقل الشبهة
 مسیبة فی کماله و بعده
 الشبهة فان ادعی المانع من التکلیف
 من لا یسلم و قد بان من الکثرة الحق
 یخاف من مسلم یجابه ان الوقت قد
 انقضى العقل علی کل وجه و انما یخاف
 الاستدلال فذالک امس ما یخاف من الحق
 قد تعلت و لم یفعل العقل و انما یخاف
 الاستدلال من یحاسبه و انما یخاف من الحق
 بما کان یحاسبه من ان یقتل و انما یخاف
 ان یكون قد انقضى و انما یخاف من الحق
 الکثرة فی الاسلام کانت بعد المقام
 انما و اذا تعلت و انما یخاف من الحق
 فی الاسلام و حجة بعد المقام

تمی حزن و ملال می کی می زاری و کجا برای خدایا و سبب از پنهان کا فقال جبریل اعظم یا
 رسول الله ان احب الی الله ان یکتب لک علی اختلاف الآل و ان لا یکتب لک الحسین ان یکتب
 التمر و یخضرون جسدک من عظم السم امین می الی بولی ای رسول الله یقین جانو
 یہ اختلاص دیک جب ستم ہو اسی فرزند کو خود و ہی کہ امام حسن زهروی حایین و غاسی او
 وقت اخبرن او کما سبزی لای یتم کی شدت بلا می و لا یکتب الحسین ان یکتب و یکتب
 و یخضرون بدنه من دسم و دسمی لای امام حسن کو لکھا گیرن بہو کا پیاسا مع استر یا
 قتل کرین ہر کلام و فحج جسم او کا ہو می بھری سروریش و اندام خراب غن می لال می فبکی اللہ
 و ترا د خزنہ لک اس بیان پر پیچیدہ و جان بہت بھڑون رہی کثرت ناکہ و فغان وین می
 سیر شک ویدہ ہمایون می ہی ای بابل و لا ہر چند محنت او بلا می خاس کھاجو کھر کھاشو
 کدرین سبب جانورین او را و سبب جناب پر فرقت نوجوان و شریعت صحتی ہر ایک تیر و لکھ
 لاکن اندوہ ووری فرزند عزیز کمال موجب بقرا می تھا و قلی ہجوری علیہ السلام فرید زاری او
 صدہ مرگ علی اکبر می چشم دل میں روشنی زری سائے شہادت عباس میں کھراقت کھنکھ می ہا
 تیس برس آغوش محبت میں محنت می بلا تہا و مرئی کو چلا وین کاسہ مار جا تا ہر چو نشان حیدر کارد
 اہلیت شریک فرج و آسایش تھا وقت یکجہ میں جد ہونی کما موت کاسا مان بندہ حاجی جانتا
 کہ میدان و فائین عباس علی علیہ السلام فی حمایت سلطان کہ بلا میں کیا جو دستم ہی ہن سو جان
 بہو کہ پیاس میں کین خیم تیغ اور بنان کما کتابت قدم ہی ہن حشر میں وارد ہی روز قیامت
 ہر ایک شہید کو آرزوی مرثیہ عباس دلاور ہو کی کھی تجا ہر راہ خدا کی منزلت برابر دہ علیہ السلام
 بی لشکر پہنچی کی پس لازم ہی مجھوں کہ اس ماجری کو سنکر ناکہ و زاری کرین او دعویٰ کو چاہنی کہ نیم
 مصیبت میں او کی انتہو لشی شک خون بہا میں نظر لکھو لکھ حال پر سبطینی کی جو کھی شہید و

ان ان تدعی ان المعارضہ تنفع
 فی کمال کمال و اما وقت بعد
 الحق و فی ذلک کمال فی اعجاز القرآن
 و شریعت حق العادة علی ان

ففقد انقضت له اداة في جميع كلامه ان
 من هو دون طيفته فاذالم بان انون ولم يزد ان
 وجه اول ان المطلوب في العان من اداة
 الفضاة ولا يفتح يقا به في كلامه وضمانه
 اشارة بغير مجلس شهادت عباس بن علي عليه السلام

جب بهائی کی تہائی و بھی اپنی زندگی ناگوار سوت بخت کی سبب داری بھی دل ملکہ کو تاب صبر و وفا
 فطر المہی باقی نری قدم و فاداری کو بڑا کی برادر بزرگوار سی خوش کی یا انجی ہل من شہ صند
 ای سہ و رشید توکل الشہر یار جزو کل زیادہ بھی شمل نہیں کہ جتیا رہوں اور جو رو جفا آپ پر ہوگا
 دیکھا کروں رخصت میدان کا پزار کی کہ نہ مل شہادت جو ان اپنی جان کو تہاری رفاقت میں جان
 کروں قدکی الحسنین بکاء آشدہ نیک اس کلام کو شکی امام حسین علیہ السلام پر جذبہ رقت فی بیگیا
 بیان کہ تہو میں فراق عباس کی انصہ ہی کہ خاص شریف کو بہکے دیا ہر گاہ برادر و فادار کو نما
 و یا ریت پاداریا ہی محبت فی بیکار خوش مارا فی تحقیقت بہائی کی دوری میں دل کا پھین جانے
 قوت بازو کو اپنی بات سی کو گن گناتاری شتم حال یا انجی انت صا رب لوائی و ادم صیغہ
 تفرق عسکر کی فرمایا ای برادر تم میری سسکر کی مل رہو باعث قتل اور پشت و پناہ پرا دہ و وار
 اگر تہاری فاسیت لونی بالا کا سبب نظر نہ آتا تو شکر ہی رونق اور پریشان ہو جائی گا میری صیغہ
 تم ہی کشہ و زنیست ہی اور اہم کو پرچم علم کی و پھین ہی قوت ہی فقال العباس قد ضاقت
 صد ہی و سبب شتم لکیا سبب عباس فی کہا ای سید عالی و قار میرا دل زندہ گاہے
 نا پاداری سیر ہو ہی شبابہ ضیق رو گداری انتہی کی کہ تہائی زیادہ اس فرقہ خدا کی ستم
 کما شک و بیکار ہی بہائی ہی حق کی و فراق سشد رہوں و ائمہ ہدی ان اطلب تہائی
 ہن قولاء المناقذین چاہتا ہوں انتقام خون اقر بانوں اور سنا حق کو سنا ہی ہوا
 دون امید و رہوں کہ بھی اجازت میدان و فحالی ہا و سعادت شہادت کی بیکار ہی
 نہ ہی فقال الحسنین فاطمہ لہولاء الاطفال قلیلا من الداء حضرت فی سنکر
 ارشاد کیا کہ ہی ارادہ مقرب و ائمہ اہل ان اطفال خرو سال کی و سلی تہو لانی ہی ہر خواہ
 انعام محبت میں اہد اکو بچہا کسی سدرت خیال کی یاس بجاوہ فہد سبب العباس و وفا

منہج سا و انہو جارانہ فی صیغہ کلانہ ان
 اکثرہ و لیس منہج عبادتہ و سادہ انہو
 سادہ انہو جارانہ فی صیغہ کلانہ ان
 ففقد انقضت له اداة في جميع كلامه ان
 من هو دون طيفته فاذالم بان انون ولم يزد ان
 وجه اول ان المطلوب في العان من اداة
 الفضاة ولا يفتح يقا به في كلامه وضمانه
 اشارة بغير مجلس شهادت عباس بن علي عليه السلام

اظہار الکتاب فی صیغہ کلانہ ان
 ففقد انقضت له اداة في جميع كلامه ان
 من هو دون طيفته فاذالم بان انون ولم يزد ان
 وجه اول ان المطلوب في العان من اداة
 الفضاة ولا يفتح يقا به في كلامه وضمانه
 اشارة بغير مجلس شهادت عباس بن علي عليه السلام

هذه الشئني اليه ذكرها امير المؤمنين عليه
السلام في خطبته القاصه
كتب

اٹھارہویں مجلس شہادت عباس بن علی علیہ السلام

[illegible][illegible][illegible]

عجب المصنف فيه وهل يبدل
في القول غير هذا يعني ومنها خروج
الماء من بين أصابعه وانهم
معهم في سفر فشكلوا ان الماء معهم وانهم
عروض التلف وبسبيل العيب فقالوا
ان معروفي عليه وكلت ثم طارح في حث
فهلما ساكن البرء من جلا صيفا
حل يده فيه فرفع الماء من بين أصابعه
في الناس فثروا وسفوحا
الوت

صد ائلی اطفال میں ہوش ربانی ام کلثوم سائے عوراتِ حرم کو شکر خدا پر امر فرمائی کہ رات
اور اٹھ لی نہ روجات امام حسین علیہ السلام شرم کی ماری تہستہ روتی تہین علمدار کی بی بی
ماہر قاسم خاک پر چہاڑن کہاتین عش ہونی تہین کینیز ان حضرت کاشون نمونہ شہرہا سہرہ
بیان حبیب قہر خا عباس کو شاہد ہی اوس حالت کی تاب صبر زہی قرین حسرت و کیا
جان بازی پر کہ باند ہی فیکب فرسہ و اخذ مرچہ و العقبہ و قصدک نحو الکفر
اوسم غازی تنگ مرکب کو چست کینچھا عزم جہاد پر پافور کاب میں کہما جب شرفی
وہ ماہر بی با شرم طالع ہوا فرزند ید اللہ فی اپنی ہاتھ میں نیز کبوا اوٹھایا وہ ازہ عجمہ پر چاکی
ایک شک طلب فرانی ککو فی عزمہ سوکھی شک اوٹھا کی پاس لائی عباس فی خیم ہوگی
نعل میں کہما قدم بڑ بائی امام حسین علیہ السلام کی طرف رخ کیا انصاح و زاری ہی اہل بیت
سکارا گئی حضرت علیہ السلام کو واصل پانی لایکی خست دی اوس غازی فی شادی مرگ ہو کر
خلفہ کی خست کہوڑا نکالا چند بار سنبہ پھر کی حسرت و یاس میں براو یکس کو غریب و تنہا دیھا
دکو سنبہ لادای حاضر ان صحیح بکا نظر عوین انصاف کی جا ہی اس حبیب کا جہا سہرہا
اور ہوش ربانی اوس وقت جناب امام حسین علیہ السلام کا فرق برادر جان برابر میں کیا حال
اور عزم ختم کوجانی ہی بخیر ان کی سقد رنال بڑا ہو کاشیخ حسن واعلیٰ بیان میں سنائی
کہ اوس عالم فی اپنی زبان ہی کہا ہی جبکہ عباس علی علیہ السلام فی عزم میدان رزم کیا پانی
و اصل جان ہی پر شک و طم لیا خواہر ان مکرّم زو جہر عزمی و داع کر نیکو در خیر پری و آواز
در فاک سی پکار کی کلمات جا کد ز سائی یا خیر نبی یا ائمہ کلثوم یا مر فیتہ یا فاطمہ
یا سہ کینہ تم سب کا خانبہان چاری دکو نظامہ نظامی برادر اور شیون اطفال ہی نہیں
توان ہم شک لکی بھر پر جانی ہیں تماری ایی بھر سہی میں خوف لکائی میں اگر شکر بی ابرو کی

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام في كتابه العزيز

اٹھارہویں مجلس شہادت عباس برحق علی علیہ السلام

[illegible][illegible]

لا بد من العلم والادب
ان العلم يرفع القوم
اس

[illegible]

حسین علیہ السلام کی کہ وہ بہترین خلائق ہی اور دو جہان میں عزیز و مکرم سب پر فائز ہے
 فَأَحَاطَ بِهِ أَمْرُ جَبَّةِ الْأَفِ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ وَكَانَ بِالْغُرَاتِ أَوْسَقَ وَأَمْرًا بِالنَّجَاتِ
 تَوَكَّلَ بَانِي پُر نخبان تَوَكَّلَ الشَّكْرُ الْإِلَهِامُ بِأَرْكَوْكَ أَيْكَ قَطْرَهُ أَوْسَمِينَ سِي مَنْ لِي جَبِ أَوْنِ اشْتِغَالِ عِلْدَا
 شَمْدُكُو دِي كِي طَرَفَاتِي دِي كِي سِيَادَهُ اُور سَوَارِ سَبْ دُو كِي رَسْمَتُهُ رُكَا وَرَجُوعُ بِالْشِدَالِ
 سَفَا كِي كَر تَزْوُكُو بُو چَار كِي دَسَانِی بَر چو سُو كِي اِنِی اُور تَلَوَار وُكُو دِمَار كِي فَكْشَفْمُ وَكُلْ
 مِنْهُمْ حَلْ اَلْمَرْوِی ثَابِتِ دِنْ رَجُلًا حَتَّى دَخَلَ الْمَاءُ اَوْسَمَ نَازِی شَمِیْرَ حَازِی بِسَامِ
 كَالِی دَسِ سَعَادَتِ شَاهِ دِیْنِ مَاتِیْنِ سَبْجِیَالِی حَمَلَةُ شِیرَانِ اُور حَبِیْبَةُ دِلِیْرَ سِی اُو كُو جَمَاعَتِ بِلَمِ
 جِہْرِ عِبَا كِي سَاو اِجَلِ مَرْدُ مَرْكَبِ بِر اِجَلِ تَزْوُكُو سَبْثِ كِي سَوَارِ خَاكِر كَر نِی پِیَادِی اُو تُو سِی بَسْجِی
 مِہْرِی سَرِ بَر كَر كَمَاتِی سِی دَاوُودُ خُوسِی سَقَرَاتِی اُو رِوَايَتِ مَحَبَّتِی كِي كَا جُودُ وَتَقْدِیْرُ كَر نِی حِلَالِ
 اِنِی نَامُ دُو جِہْمُ كَا اَزْمِ كِي سَارِی سَقِیْنِ تَوَكَّرُ كَر جَلِ حَقِیْقِیْنِ كَا تَقْوِیْدُ دِكَا دِیَا فَرْزَنْدِ حَضَرَتِ
 دُكَلِی سَوَار كِي رَزْمِ وِیچَارِیْنِ دَسْتِ وِی بَارُو دِی عَدُو كِي كَارِ تِی اُور بِنْدِی صَاحِبِ دُو الصَّقَا
 چَارِ زَار كِي اِنْدِی پَرِشَانِ اُور اُو كُو حَاسِ شَمِ سِی فَرَا بُو دِی فَوْجِ سَمِ سَمِجِ نِی خَاجِرُ وَضُو
 كَمَاتِ سِی نَزْدِیَا بَرِیْدَانِ دِیَا فَاخُو كِي كَمِیْنَا دِیَا فَاخِیْنِ قَدَمِ كَمَلِ كَا گَا شَمْر كِی سَاعِلِ سِی پَاسَبَانِ
 كَمِیْنِ جُودِ دُورِ تِی سِی حَاسِ عَلِی عَلِیْهِ السَّلَامُ مَرْكَبُ كُو چِی كِی پَانِیْنِ بُرِی فُلْكَ اَلْمَرَادُ اَنْ شِیْرَبِ
 عَرَفْتُمْ مِنْ الْمَاءِ دَكْ كَلْشِ السَّيِّی عَلَیْهِ السَّلَامُ وَاهْلُ كَمِیْتِی وَفِی الْمَاءِ اَوْسَمُ
 اُور اِیْنِی اَفْتِ كَا جِہْمُ سَوَا كُو دِیَا كِی سَمِیْنِ شِیْكَانِ سَنَگَرِی كِي شَدِیْتِ زَبْدِ اُور خُودِ بَرِ كَالِی
 پِیَا سِی كِي خَلِیْبِیْنِ عِبَا سِ اُو كُو دُورِی كُو تَزْوُكُو اُو دُو چِی كِی دُورِ پُكِی دَلِ اُو جِگَرِ جِیَالِ اُور اِنِی كِي
 صَفْتِیْنِ اَعْصَا دِی جِہْمِ دِلَالِ اُو كُو سِی بَانِ اَلو دِی كِی دُورِی كِی كَثَرِیْتِ رَزْمِ اُو كَر شَا كَشِ شَبِیْرِ چَانِ
 نِی اُو كُو اِنْجَمِ اِنِی فَرِوَاتِی سِی اِنْدِی اِیچَا لَیْلِ اُو كُو سَمِیْنِ سِی اُو كُو اِیچَا سَمِیْنِ سِی اُو كُو اِیچَا

الآن فقال الرجل يا حبيب الله استجب لي
المتقين يا حبيب الله استجب لي في شأنكم
إلى التي بين مكة واليمن عني
آمين فاجعل الرجل شقيا
أول

وَقَبِيلٌ مِنْ أَسْلَمَ فَأَتَى لَعْنَةُ شَرْكَائِهِ
 لَا يُلَاقِيَهُ إِلَّا لَيْتَمَ يَقُولُونَ إِنَّا لَا نَبْتَغِيكَ اللَّهُ إِنَّا نَافِيُونَ
 فِيهَا كَلَامَ الَّذِينَ سَافَحُوا هُوَ أَنَّهُ
 الْيَهُودُ يَخْشَوْنَ كَذِبَ اللَّهِ وَأَمَّا قَوْمٌ
 أَصَابَ الْإِسْلَامَ فَقِيلَ لَهَا اللَّهُ صَلَّيْهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 مِنْ الشَّيْءِ فَقِيلَ لَهَا اللَّهُ صَلَّيْهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 قَدْ صَارَ أَصْحَابُهُ إِلَيْهِ فَوَضَعَ يَدَهُ ثُمَّ قَالَ أَتَشْعُرُونَ
 فَأَنَّهُ تَخْشَوْنَ أَنْ يَكُونَ مَعَهُ دِينُهُ وَلَوْ كَانَ ذَلِكَ
 لَمَآءُ الْأَسْيَابِ بِالْيَهُودِ دِينُهُ لَمَّا قَالُوا بَدَا
 وَلَوْ جِئَ عَلَيْهِ الْأَصْحَابُ مِنْ قَدَمِهِمْ لَمَّا قَالُوا
 عَلَيْهِمْ إِلَهُ تَبَاوَلُ مِنْهَا أَقْلُ شَيْءٍ قَبْلَ أَنْ
 كُنْتُمْ تَكُنْ تَعَادَهُ كُلَّ سَنَةٍ فَتَجْعَلُ
 ذَلِكَ سَبِيلَ شَهَادَةٍ وَكَانَ ذَلِكَ بِالْأَنْبِيَاءِ
 لِيَعْلَمَ أَنْهُ خَافُوا وَعَبَدُوا وَأَمَّا قَوْمٌ فَخَافُوا
 صَلَواتِ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَأَمَّا قَوْمٌ فَخَافُوا
 ١٥
 الْطَّعَامَ فَاجْعَلِ الْقَوْمَ مَعَهُ فَدَخَلَ
 فِيهِمْ عِنْدَ الْقَوْمِ الْأَقْرَبُ مِنْهُمْ وَأَمَّا قَوْمٌ
 أَوْ مَحَلِّينَ قَتَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّيْهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ الْبَاطِلُ فَرَمَتْ عَلَيْهِمْ
 كَانَتْ لَهُمْ يَفْعَلُوا شَيْئًا مِمَّا وَدَّ الْأَعْدَاءُ
 بِحَالِهِمْ لَمْ يَفْعَلُوا شَيْئًا مِمَّا وَدَّ الْأَعْدَاءُ
 أَنْ يَجْعَلُوا إِلَيْهِ فَمَنْ أَذْوَاقُهُمْ وَأَصْحَابُهُ
 فِي شَرْفِ بَنِي إِسْرَافِيلَ الْوُجُوهِ فَدَامَ فِيهِمْ
 زَادَ لَهُمْ فَلَمْ يُؤْخَذْ لَهُمْ فَدَامَ فِيهِمْ
 قَوْمٌ أَفْكَرُوا مِنْهُمْ فِي دِينِهِمْ وَأَمَّا قَوْمٌ
 فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِمْ وَأَمَّا قَوْمٌ فَخَافُوا
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 جِئَانًا مِنْهُمْ أَنْ يَكُونَ فِيهِمْ
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 فَخَافُوا مِنْهُمْ كَمَا شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ

اوس بنیابی میں عباس کا بی بی اب روان کو بیکہ کی لہرایا خضر چشمہ وفانی ابی کعب دریا
 نوال کو پانی سی بھر اپنے تشنگی میں چکو کو سہند کی برابر لائی لاکن یا عیش بین امام بن علیہ السلام
 اور ابلیس کے زمین پر بیٹھا آنسو بجائی باب شک اور چشم ترابی کی سی کہادی عباس اگر پانی یا
 تو کیا حد نہ فاق پر عمل کیا یا اہم پیاس میں تیاب ہوں اور تو پانی سی سیراب ہو جائی اللہ
 نہ تشنگی سی تیاب ہوں اور تو پانی جگر کا انتہاب بجائی قَلْبُ الْقَرْبَةِ وَجْهٌ عَلَى الْقَرْبَةِ
 الْأَيْتِ وَفَوْقَهُ نَحْوُ الْخَيْمَةِ بَسْ جلدی شک پہلو کی پانی سی جری ہندہ باند کی دھنی شانی
 دہری ہرقای ہشتی دریاسی یا سا سخلایم اور پیاس میں خیمہ اہل بیت کی جانب چلا فقط حق طیر
 الطَّرِيقِ وَأَحْاطُوا بِهِ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ اس عرصہ میں یہاں کی ہوتی سپاہ ہر نہ پر چڑی
 سوار اور پیادوں کی عباس دلاور پر فوج بڑی تیار اور تیر اور نیزہ کی وار شیار علی صدر ہاتھ
 بدن طہر میں اوپر لیجھا لگی قحاس بہم قربان دلاوری بنیاب عباس کی ہدفی بھادری اور
 عداوتی اس کی ایک آفت کا بتلا ہو کا پیاسا ہزاروں تیر و نیزہ و تلوار کی واری شک چائی
 یا دشمن کی پیادہ اور سوار کو بھالایا تیغ لگا لگا نشان جہر طیار علم اسلام کو سنبھالی یا کہوڑی
 حصارہ اعداسی ہستی باہن بخانی اوس سحائبین خلیفہ اسلامہ واد جاعت ویتی ایسا لڑتی تھی کہ دنیا
 حیرت میں لگت ہی فلک پر حسین کرتی تھی لاکن ایک تہمتن جہوم شمس کی کہ ہر جانی اور خجہ خضار
 کہ کی شہر حصارہ آوری کیا بنائی جتنی حربی مخالفوں کی سامنی سی اتنی شک کو سینہ اوپر لی کی بھی چپا
 ساری زخم اپنی بدن حد پاش پر کھاتی بفریاری میں خیمہ کی جانب قدم بڑھاتی یہاں تک جو کشت
 جراحات اعضا ٹوٹی ہوئی خون کی پھیکی کہوڑی اور سوار کی ہاتھ پافو قابو میں نہ رہی ہر چند سانی اور
 کرتی اوس گرواب ملا کی باہر نہ ہوتی خیمہ خیمہ فوقی الاکثر و فی کل یلیک الیمنی قہقا
 سب کفری راہ کاٹ کی چاروں طرف کی گیسر پہنکا نہ بلا میں فوقی الاکثر و فی کل یلیک الیمنی قہقا
 قہقا

فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِمْ وَأَمَّا قَوْمٌ فَخَافُوا
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 جِئَانًا مِنْهُمْ أَنْ يَكُونَ فِيهِمْ
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 الْقَوْمَ حَتَّى شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ
 فَخَافُوا مِنْهُمْ كَمَا شَبَّهُوا بِهِمْ فِي عَدُوَّتِهِمْ

و هم يلقون الفاء و رجال من الناقين
 في الزك فذل فخره فيه ففاز المدة و طما
 ان من اجل فاقوا القوم المقام والطعن
 ان من اجل فاقوا القوم المقام والطعن
 ان من اجل فاقوا القوم المقام والطعن
 ان من اجل فاقوا القوم المقام والطعن

جلاد فرزند يار الله کا بار وکت کی خاکیر کا کہو کا پرانہ دوان زخم سی سنی لگا شکل القرية على اكناف
 الا كيشيراوس شیر میشه جرات فی جلدی ویریکا امر غار کما جلا وکت شک کو بامین کا غدی
 ایک ہاتھ سی بوجہ اٹھای رتی جاتی ہی گرد و پیش سی احد کو مارتی بگاتی ہی حضور نبی
 فقط علی یدک الیسرے سے من الرزک ناگاہ کہیں سی بڑھ کی پھر نول نے دوسرا وار لگا لیکہ خاک کی
 بازوی بامین پہنچا ظم ہوا شکل القرية باسنا جب دست چپ ہی تیغ زمین پر گر کر زمین کا
 اسباب جانار لاد لاور فی شک کو روکا شمشہ و انومین پکڑا پائی سارک سی بقدر امکان ظاہر خود
 زبان حال میں کہو کہو فراتی راہ و فاین شتابی سی جا مجھ خستہ عاجز اور اس مشک کی بختیک
 پنچا ہوا لیان الیہ نہی رقت کا ماجل سی رساری حسرت مالہ و فریاد کو کھانیت کرنا ہی صد حیف جس کو
 علی مرتضیٰ اور شہید الشہداء علیہا السلام ناز و نسی پالین ملک بی رحم اور شکرتیں اور سپر خدمت
 اور بلا ہزاروں دالین غلہ یہ قصب اور شہقت میں قوت نے جواب دینے جنوں کی دُور میں بدن سی اعتبار
 ہو چکا کہ ضعف غالب ہوا ہمارا کی نوک سی پہلو اور سینہ چہا لایر جاسی تیر و کتا نہشت حیات
 برسا چھا لہم فاصاب القرية و اهریق ماء هذا ناکاہ ایک خدنگ بلا شک پر لگا لاد
 سارا پانی پکی خاک میں ملا اور وقت غاب حجاب فرط اندوہ سی سیر ارتقی وہ غیور پنی زیست سی بڑا
 طالب موت ہوئی دونو ہاتھ تھی کہ دشمن کو بامین یاد و در کین پافو تو بون زمی تاکو کیجو بڑھائیں
 یارو کین دست خالی سر پر وہ میں حرم کی جاناشانی و ناگو از چہدی شک سیکشہ کو دنیا باعزت
 عاز ناچار مرکب پر پی طافی سی چھوٹی تیغ اپنی حبیبیت میں ناز و عطا لائسو بھاتی نالان ہوتی تھی
 ثم جاء لا سهم آخر فاصاب صدرة ابي مرتبه دوسرا نیز چھا لکی سیدہ مبارک پر لگا
 اور کیجو تیر کی پشت اطرس پکیان کا سہ انخلا فاققلب عن قوسہ وصاح الى اخيه
 الاسمين حالک الیہ السلام ادر بر کئی جس کی ہاتھ خون کیان کی تیر کو بدن سی کیجو ماہر لائی سہ

ان طيبة كلمته حين وقت في هذه الشبكة
 صائب ليرسل الله ان لي طلائع
 ان ابن واني قد في وقت في هذه الشبكة
 في هذه ارضه فقال صلى الله عليه واله
 كبت اخطاك وصاحب الشبكة خائب
 قالت فاني ابيع فلاها و اجلس حتى يرحم
 الطيبة وجه صاحبها فشفع رسول الله
 صلى الله عليه واله فشفع رسول الله
 القوم من ذلك الموضع مسجدا ومنها كان
 في ما شكوا اليه من موضع مسجدا ومنها كان
 من الظلماء و بعد المناهل وانكافهم
 على شرب ماء من فمهم في حاتم من اصحابه
 في حاتم من فمهم في حاتم من اصحابه
 في حاتم من فمهم في حاتم من اصحابه
 في حاتم من فمهم في حاتم من اصحابه

و باقی خلا اهل الیما فانت سید
 و باقی خلا اهل الیما فانت سید
 و باقی خلا اهل الیما فانت سید
 و باقی خلا اهل الیما فانت سید

و منها حديث الاستقاء وان اهلك
المدينة مطوعا واخذوا استقواء من خارج
دورها وانما من سبها فقال صلى الله
عليه واله اللهم اجعل الدنيا ولا علينا فانها
السحاب عن المدينة و طافت حولها
مستديرا كالاكاليك والشمس طالعة
في المدينة والمطير يطول على ما هو لها
في ذلك ظاهرا مؤتمرا وقال
رسول الله صلى الله عليه وسلم بدت فواجب وقال
الله تعالى طالع رب رضى الله لو كان غيا
قوت عباد من يشهدنا قوله مقام اباي
المؤمنين عليه السلام فقال يا رسول الله
كانت ارددت قوله واجبت فيستحق
بوجهه ثمال التيامي عصاة الانبياء
به الامانة من الهاشم فهم عندنا في نعمة
فما ضلكت في منها ان جعل الله عليه واله
القدوة في كل فقه من النبي صلى الله عليه واله
لم يزل من المشركين رجلا الامانة
عنه فوجدوا له من الامانة
يقولونهم و يا سرورهم في يدون و
رجل منهم متروكا متبكا على وجهه
لا بد من اين فوجدوا له من الامانة
من عينه و منها ان رافقه عليه واله
التامرين اذ قد است غار جنة الله
وقال ايضا في خبر السماء في حكاية
ابن رافقه فاما اخاف مدونات الله
والله على المؤمنين وساقى الشيطان
دعهم عليها ووصف لهم حالها

مخرج من سانس ركني ثيابه بين تركي ده سدهمى ۱۷۰۵ مى جاس طار صبر زرين
زين پر گرى آواز در و ناكسى امام حسين عليه السلام كو چكارى بولى يا خي ميري خبر لو اين فدانى كو
اگرى سبها لوگو يازبان حالى يه كه كه اب جين كا بهر وسا نر لاي كل كى مدو كا جلدى آجا
آخرى و ديد رحمان شاد كو كه و همارا دم تو ناكسى مين ملاحظه فرما و چنگام مر كه آواز و نون و ناكسى
جلتى ريت پر هم مديست اور پاكست تپرى مين دشمن دين بهارى گردن كائى كو كرس سكرى مين
كو نى دم مين هم مرنى پوز سامان موت كى نظرين كدر قى دين زميت كى نقشى سى زراسى مين تپرى
شربت وصال كى بهت پراسى چن كه وى پسى كرى مين زخمناى كارى بهت كى زخار و همارا
خاك و خون مين اگى جوب اواز دل كدر عمار كى شاه حجازى سنى طيار صبر و طاعت نى شيران
برن بى پروا ناكى حكمتا آناه و راه تو خيما فبكى ابطاء شهيد كا بيا ب هو كى سده و شهيد كى
كى طرف جلى بشكر عافى كو بهلكاى جزير پيغمبى جاس كو عجب حال سى و رياسى خون مين شاد و همارا
كو نى خصوصى هم كى زخم تپى ثابت شهيد شاه كى بلانى بهانى كى او پر ناله و فغان سبها نى اختيار هو كى
رو و ياد شدت عيسى بالاسى صبر ز با حشرت و ياس مين چند بار چكارا شتم و الواد كى اقول القابان
قال الحسن الان ان كسر ظميرى و قلت جيلتى راوى كسانى جوب جاس قل هو كى
تو امام حسين عليه السلام بيا ب هو كى بولى اس وقت عمار كى الم سى ميري كمر و كى بيا ب گرى مين
اميد زندگى باقى نرسى همارا سبها شهيد فرما و زارى كى جا بى قصور كى آينه مين نقشه رقت ناكى
عباس كى با تهنيتى جزناك و خون آنچون سى پيغمبى فرما شوق مين امام حسين عليه السلام صبر
ديمين اولئى سانس دم و پس نى نى بهانى كى رونماى كو جان و نى نى كراه ديد تو بى
رخسار برادر نظره آيد امان بهرى سبها مين دم و كى بهر شوك حشرت نى كى باشه كو كى
ركتى بهرى موت كا سينا بچين سى روان هوا چن بيا بچيك اى كى و چينا كى ما و ز كى نى

ان قال الحق القدر حقه ما
قد صرح عبيد الله بن مسعود
بعبثه و قد نطق به القرآن
اشق له نصيبين بكنهى اول
كما وصف و منها ان القسم
الشجر الذى متلفه بها فاقوا و اخطوا

قال فقال من بعدك هذا الخبيث كتمان
 قال فقال قد كان ذلك يا رسول الله
 قال فعليه قال هو انت قال لا بل غيره
 قال فاشتره منه من رسول الله شتم صرف
 فكان الرجل يسأله ان يراه في صلاته
 وقصته رسول الله عليه السلام
 اقرب اليه قال جابر فاني في قد روت
 دبره ورجعت اليه نفسه في من كان
 البجل عاهدوا الله ان يخرج من وجهه
 الله عليه السلام اذا جدد في صلاته فلما قام
 رسول الله عليه السلام فوجد في جيبه
 وكان اذا صلى عليه في آكيد في الشام
 وجعل اكله القليلة بينه وبين الشام
 احتل الوجع الجوع فاول جوعه ان
 منه رجس مستحق الوعد وبما قد روت
 على النبي صلى الله عليه وسلم ان الله
 ولا يناله لعل طهره من ان ياكل
 ان البجل اشتد من جوع طارئة
 نادی فزج مستجيرهم فذكرهم
 فاحاطوا على النبي صلى الله عليه وسلم
 فانما مستجير النبي صلى الله عليه وسلم
 على ان ياكل فزج مستجيرهم فذكرهم
 فقالوا الهلا باب القاصم فقال صلى الله
 عليه وسلم فزج مستجيرهم فذكرهم
 واعطاه من فزون فقيل له في ذلك فقال
 اني رايته مالم تر ورايت والله

جلى عن قاراد شرب الماء قال لنفسه واحترنا السيد الظلم ان يساروه
 كما ياني يني كاهن او سد من ابي دل سي كما حركت كسر ورتنه بان يياسري اور عباس
 بيتاني من ياني في عات الشرا من العزات وكلم يبل وجدنا وجدنا فيه ولا
 جوان جب بهاني كي عطش كوز بان پرا لا اور باقي يياسرنا اليك وبيان ايافرات كاني
 بهر ينيك ويا لب شكب انا هرگز نر نينا لهنى على كعباس اذ خا حوايه من كل قوقا
 ومكان بهي نفوس بي عباس رجوعت كراعداني هر طرقي او كوكب غير اناني كوساري لكاني
 كمين كاهن يني نر نينا پير انا حوايه واستغردوه وقر قوقا ملاها فاصدك
 اليسوان چار حركت تن بهاني بهاني اور تواركي احاطه بين لي اور جو شكب عورات والمانا
 كي واصل بهر كراها نر نينا فعلا ه من جسا النجس اسامه طلع اليه يني كسر في يمان
 پس مذاب هو او سپر جي طر از ظلوم پر با تبه او بهاياد واني شير شير في دهننا باز ويري ياني
 جيكيا ورمه اله الحرة به في مراديه ه ه و ماه يومه الميديدان او ضربت كاني
 ودمري شقي في اوكل كاسر نكر زين ي كوزي كي كرا ويا زين پيا افضل الشهداء ياني
 المرنعي وصلى عليك الله كل وان اي بصرين شهدا فزج مستجيرهم فذكرهم
 تيري او بهر دم في انها والله تلك الهيبه لم اذنها الا اذا اذنت في اقدام
 قسم بي خدي اسر هيبه كوزي بهنن هو لو كجا جيكب يير اسه هيس يني پي ياني بهر كرا فظن
 ما لفته ختم كرا لم حديث رفت افراكا بيان ما تم عباس ي عباس يني شوره فغان
 روقي بين جنت بين اس غني رسول الله صلى الله عليه وسلم في بين نهر او حوايه نكر
 شير شيرش پكر تاي سيرة حضرت احمد كاشيون كيا كوزي پينا كمان يني اسد كوزي
 رحمت كرا نرول چا يني صرف وعا يوني جان ي پير و جوان و جوان ملي يني يا خا او خواما

لا تقصص منها ما رواه اسامة
 ابن بكر قال لما نزلت نزلت
 وثبت اقبلت الفؤاد لم يحيل
 حبيب وها واه واهي تقول
 شغري من سائلنا ودينه

ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم

ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ان تراك فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم

عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان

عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان

عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان
 عيش ويا هو رحمت قبه كى رضوان سكان

الشيخ ابو سعيد الواعظ في كتاب شريف
 الخبير عليه السلام و الله و لو عدنا
 جميع معجزاته و علامته صلى الله عليه و آله
 و آله و سلم في كتاب شريف
 و قد ذكر بعض المصنفين ان علامته
 عليه السلام في كتاب شريف
 و قد ذكر بعض المصنفين ان علامته
 عليه السلام في كتاب شريف

او يسوي مجلس و اقدح كراسي آدم و نوح و كرم و شهادت علي اكبر عليه السلام

الحق هل حدثت متى ذنب اني فبنتي به سر كوجان آسمان او بهايك بهان بالا
 او كوني غناه جسي هوا كجكي پاداش من عقاب كجا فاني طفت جميع الارض و ما اصابني
 سوء مثل ما اصابني في هذه الارض تحقيق كمين ساري زاني من بحر كمين اي كبر
 نهين و بهايك جود به بيان پايا فالحق الله اليه يا ادم ما حدثت منك ذنب و لكن
 يقتل في هذه الارض و كذلك الحسين ظلمة فقال دملت موافقة لدمه الله
 و حسيجي اي آدم كوني ترك اولي تنهين هوا كراس مقام پرتهار و زخمين ظلم و ستم و ما حاجي
 لهذا ما فت من او كوني كوني تها لاسي لهو بها فقال ادم يا رب اكون الحسين نبيا
 قال لا و لكنك سنبط النبي محمد آدم في بونجا خدا و ندا كرم حسين بنی ہی تیرا پرور و گاری کما
 محمد رسول امين كائنا فقال و من الغافل له قال فانك لا يذ لكهين اهل السماوات
 و الارض سوال كيا او كيا فالحق كوني سيدين هي جوا بد يازيد عزيرين و اسمان من لسين سيد
 فقال ادم فاني متى اصنع ناجي نيل فقال العنه يا ادم هرگاه جبريل اي او نسي و با
 كيا اي برادرين كيا كرون بولي نغرين كيو اوس دشمن من كوجيا تادون فكمته اربع
 مرات و مشي حطوات الى جبل عر فالت فوجد هذا الله حوا پس جاور به كوني جود
 برجي جبل عرفات بر حواسي لي و بر وحي ان تو كمالا و كيب في الشفيعه طافست جميع
 الدنيا او ذكر كيا جود نوح عليه السلام شني پر واره و تمام دنيا من سير كوني بهري فكمه افوت
 يكربك اخذت في الارض و خاف نوح الفرق هرگاه كربلاي كندى پندار خفته كاي كيا
 كيا انده عرق سيد اهو فدا حاربه و قال الحق طفت جميع الدنيا و ما اصابني
 و نوح مثل ما اصابني في هذه الارض و ما كيا بار الها ساري جهان من بحر كمين اي كبر
 كيا جواس امين الامين ملا فخر جبريل فقال ان نوح في هذا الموضع يقتل الحسين

الاقتصار على علامته و معجزاته في كتاب شريف
 اياته و علامته و معجزاته في كتاب شريف
 معجزاته ال هجرة و غفرته في كتاب شريف
 عليه السلام في كتاب شريف
 و اما آياته صلوات الله عليه و آله
 اخبره بالغبابة و آيات الله عليه و آله
 من ان يخفي و يبدى في كتاب شريف
 معجزه قوله الطاهر عليه السلام في كتاب شريف
 النبي كرم و بهايك جود به بيان پايا فالحق الله اليه يا ادم ما حدثت منك ذنب و لكن
 يقتل في هذه الارض و كذلك الحسين ظلمة فقال دملت موافقة لدمه الله
 و حسيجي اي آدم كوني ترك اولي تنهين هوا كراس مقام پرتهار و زخمين ظلم و ستم و ما حاجي
 لهذا ما فت من او كوني كوني تها لاسي لهو بها فقال ادم يا رب اكون الحسين نبيا
 قال لا و لكنك سنبط النبي محمد آدم في بونجا خدا و ندا كرم حسين بنی ہی تیرا پرور و گاری کما
 محمد رسول امين كائنا فقال و من الغافل له قال فانك لا يذ لكهين اهل السماوات
 و الارض سوال كيا او كيا فالحق كوني سيدين هي جوا بد يازيد عزيرين و اسمان من لسين سيد
 فقال ادم فاني متى اصنع ناجي نيل فقال العنه يا ادم هرگاه جبريل اي او نسي و با
 كيا اي برادرين كيا كرون بولي نغرين كيو اوس دشمن من كوجيا تادون فكمته اربع
 مرات و مشي حطوات الى جبل عر فالت فوجد هذا الله حوا پس جاور به كوني جود
 برجي جبل عرفات بر حواسي لي و بر وحي ان تو كمالا و كيب في الشفيعه طافست جميع
 الدنيا او ذكر كيا جود نوح عليه السلام شني پر واره و تمام دنيا من سير كوني بهري فكمه افوت
 يكربك اخذت في الارض و خاف نوح الفرق هرگاه كربلاي كندى پندار خفته كاي كيا
 كيا انده عرق سيد اهو فدا حاربه و قال الحق طفت جميع الدنيا و ما اصابني
 و نوح مثل ما اصابني في هذه الارض و ما كيا بار الها ساري جهان من بحر كمين اي كبر
 كيا جواس امين الامين ملا فخر جبريل فقال ان نوح في هذا الموضع يقتل الحسين

ان و ينشأ قد طاب و من حله
 في الدنيا و العافية في الارض
 رطب از طيب طاب و من حله
 عصبة من نافع فاني نيل
 ليله فاني نيل في كتاب شريف
 الله صلى الله عليه و آله و سلم
 و نوح مثل ما اصابني في هذه الارض و ما كيا بار الها ساري جهان من بحر كمين اي كبر
 كيا جواس امين الامين ملا فخر جبريل فقال ان نوح في هذا الموضع يقتل الحسين

سَبَّحْتَ خَلْقَ الْاَنْبِيَاءِ وَابْنَ خَاتَمِ الْاَوْصِيَاءِ اَوْ سَوِّفَتُ جِبْرِيلُ اَيُّ كَيْفَايَعِ بَيَانِ مَنْ لَمْ يَكُنْ
سَبَّحَ مُحَمَّدٌ عَلَى ابْنِ خَاتَمِ اَوْصِيَاءِ فَقَالَ وَمَنْ الْفَائِلُ لَهُ يَا جِبْرِئِيلُ بُوَيْخَمَائِي اَمِينُ وَجِيْهَةٌ
كُونِ اَوْ كُومَارِي كَا قَالَ فَاَنْتَاهُ لَعْنَةُ اَهْلِ سَبَّحِ سَمَاوَاتٍ وَسَبَّحِ اَرْضَيْنِ جَوَابُ يَامَلِ
اَوْ كَمَا تَعْبَثُ اَهْلُ مَهْفُتِ آسَمَانِ وَزَيْنِ كَا قَلْعَتُهُ تَفُوحُ اَنْبَجُ قُرَاتٍ فَسَارَتْ السَّقْفَةُ
حَتَّى بَلَغَتْ الْجُودَى وَاسْتَقَرَّتْ عَلَيْهِ نَخْلٌ جَارِبَارٌ مَكَارُ لَعْنَتِ كِيْ فَوَارَسَتْ حُلَّيْ
تَاكُو وَجُودِي بِسَهْمِي وَبَانِ اَرَامِي طَهْرِي وَفَرِي اَنْ اَنْزِلْ اِهْنِيْمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَفِي اَوْصِي
كَذَلِكَ وَهُوَ رَاكِبٌ قَسَارٍ وَرَايَتْ كِيْ يَ حَضْرَتِ اَبْرَاهِيْمَ كُورِي بِرِوَالِ عَرِيْمَ سَهْمِي حُلَّيْ مَكَاهِ
اَشَايَ رَاهِ بَيْنِ سَهْمِي كِرْبَلَايَ كُورِي فَغَشَّرَتْ يَدَهُ وَسَقَطَ اَنْزَالُ هِنِيْمَ وَتَجَّ رَأْسُهُ وَسَاكَل
دُمَاهُ مَرَكَبٌ تَهْوَكُرِي بِجَانِبِ غَيْلِ كِيْ جُوثُ لَكِي سِرْمَلِكُ بَهَا بُهَوَا مِيْنِ اَيُّ بَهَا فَاحْدَفَ فِي الْاِ
سْتِفْغَارِ وَقَالَ اَللّٰهُ اَيُّ شَيْءٍ حَدَّثَ مَنِّيْ قُبْرًا وَرَايَتْ كِرْبَلَايَ نَاشِرِيْ سِيَا كَمَا خَالِيَا مَنِ كَرِ
خَلَاكَ اَكْرَبُ هُوَا فَفَزَلَ اِلَيْهِ جِبْرِئِيلُ وَقَالَ يَا اَنْزَالُ هِنِيْمَ مَا حَدَّثَ مِنْكَ ذَنْبٌ
جِبْرِئِيلُ اَمِنْ آسَمَانِ اَيُّ بِيَامِ دِيَايَ رَسُوْلٍ طِيْلُ نَمِيْ كُوْنِيْ نَاهِيْنِيْنِ سِيَا وَاَلَكِيْ هُنَاكَ تُقِيْتَلُ
سَبَّحْتَ خَلْقَ الْاَنْبِيَاءِ وَابْنَ خَاتَمِ الْاَوْصِيَاءِ اَوْ سَبَّحْتَ خَاتَمِ اَنْبِيَا رَا جَانِيْكَ تِهْمَانِ حَضْرَتِ
سَيِّدِ اَوْصِيَاءِ شَهَادَاتِ بَانِيْكَ فَسَاكَلْ دُمَاهُ اَوْ كِيْ وَكَبِيْ سِيْ كُكُوْبِيْ حَصَّةِ دِيَايَ جَوَانِيْكَ اَبُو
سَوِّفَتُ بَيْنِ بِيَايِيْ قَالَ يَا جِبْرِئِيلُ وَمَنْ يَكُوْنُ قَاْنَاهُ قَالَ لَعْنَةُ اَهْلِ السَّمَاوَاتِ
وَالْاَرْضَيْنِ بُوَيْخَمَائِيْ بَرَادُوكِيْ قَاكَلِ اَوْ كَمَا جَوَابِ وَبَالَعْتَ زَيْنِ وَآسَمَانُوكَا
وَالْعَلَمُ جَرِيْ عَلَى الْاَوْجِ بَالَعْنَاهُ بِغَيْرِ اِذْنِ رَبِّهِ فَاَوْحَى اللّٰهُ تَعَالٰى اِلَى الْعَلَمِ اَنْتَا
اَنْتَ خَلَقْتَ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضَ خَلَقْتَ اَهْلَ الْاَرْضِ خَلَقْتَ اَهْلَ السَّمَاوَاتِ خَلَقْتَ اَهْلَ الْاَرْضِ خَلَقْتَ اَهْلَ السَّمَاوَاتِ
وَحِيْ اَيُّ قَلَمِ اسْمَاكَ تَوْشُوْجِ شَنَايَ بَارِيْ هُوَا قَوْلُ اَنْزَالُ هِنِيْمَ يَدِيْهِ وَلَكِيْ تَرِيْدِيْ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ما هذه التي تشاء رسول الله فقال
 اخبرني جبريل عليه السلام ان هذا
 منه في الامة الاولى ثم اضيق واقتطع
 فاستيقظ وهو خاطرة وذن حاريت
 الله عليه والارض والسموات
 باسناد عن ابي سليمان بن ابي اسحق
 في يوم الجمعة
 في يوم الجمعة
 في يوم الجمعة

باور علی رضی الله عنہ ثریبہ کے لئے قتل
 باور علی رضی الله عنہ ثریبہ کے لئے قتل
 باور علی رضی الله عنہ ثریبہ کے لئے قتل
 باور علی رضی الله عنہ ثریبہ کے لئے قتل

والہ فاندہ کہ قتال لا رسولہ اعطی علیہ
 والہ فاندہ کہ قتال لا رسولہ اعطی علیہ
 والہ فاندہ کہ قتال لا رسولہ اعطی علیہ
 والہ فاندہ کہ قتال لا رسولہ اعطی علیہ

اللَّهُمَّ الْعَنْ قَاتِلَ الْحُسَيْنِ أَوْ سَوِّفَ اسْمَاعِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي رَفْتِ كَيْ أَوْ قَاتِلَ إِمَامٍ عَلَيْهِ
 السَّلَامُ بِرِيعَتِ كَيْ وَرَوَى أَنَّ مُوسَى كَانَ ذَاتَ يَوْمٍ سَارًا وَمَعَهُ يَوْمُ شَيْخٍ بَن
 يُؤْنِي فَلَمَّا جَاءَ إِلَى أَرْضِ كَنْبَلَا وَرَبَّى رَوَايَتِ كَيْ هِيَ حَضْرَتِ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ كَيْ هِيَ
 هِيَ أَوْ يَوْمَ شَيْخٍ بَن يُؤْنِي أَوَّلِي سَاهِي جَلِي تَادَا وَكَرَّ بِلَا هُوَ الْخُرْقُ نَغْلَهُ وَأَنْفَعَهُ شَرَّكَهُ
 دَخَلَ الْخَسَفُ فِي مَرَجَلَيْهِ وَسَالَ دَمُهُ يَوْمًا يَسْتَمُ تَوَكُّمًا وَانْدَرِيَا سِرُونِ يَرْجِبِ
 خَارِجَهَا تَوَلَّاهَا فَقَالَ الْخُرْقُ أَيُّ شَيْءٍ حَدَّثَ بَيْنِي سَابَاتِ كَيْ هِيَ كَيْ كُونِ سَاكَا كَيْ هِيَ
 مَلِكِي سِرِي وَكَلِمَةُ رَاحِ الْأَمِّ يَا فَاتُحِي اللَّهُ إِنَّ هَذَا لَيُقْتَلُ الْحُسَيْنُ وَهَذَا لَيُسْتَفْتَكُ دَمُهُ
 فَسَالَ دَمَانِ مُوَافِقَةً لِلْوَسْمِ اسْمُهُ فِي وَجْهِ جِي مَيَانِ قَتْلِ هُوَ كَيْ هِيَ وَجَارُكَ وَكَانَ وَكَانَ
 اسْمُهُ شَيْءٌ شَرَّكَهُ سَبَبَتْ بَيْنَ تَادَا لِهَوِي هِيَ فَقَالَ يَا رَبِّ وَمَنْ يَكُونُ الْحُسَيْنُ فَقِيلَ
 لَهُ هُوَ سَيِّدُ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَابْنُ عَلِيٍّ الْقَضِي كَيْ هِيَ خَانِي بُوَ بَارِ حِيَا وَكَانَ كَيْ هِيَ بُوَ بَارِ حِيَا
 فَوَاسِي هُوَ مُصْطَفَى أَوْ يَرْجِبِ عَلَى رَضَى كَيْ هِيَ سَبَبَتْ كَوْنِي بَن فَقَالَ وَمَنْ يَكُونُ قَاتِلُهُ فَقِيلَ هُوَ
 لَهْمَيْنِ السَّمَاكِ فِي الْبَحَارِ وَالْوُحُوشِ فِي الْغَوَارِ وَالْعُكْبَرِ فِي الْهَوَا وَرَوَى فِي هَامِي سِرِي
 سِيَا هَمِي أَوَّلِي مَارِيَا كَا فَرَايَا وَهَلَّتْ زِدْ هِيَ مَارِيَا وَدَا وَشِيَا سَحَرَا وَطَارِيَا هُوَ كَانَا
 فَرَجَحَ مُوسَى يَدَهُ وَلَكِنْ يَمِينُ يَدِهِ وَكَلِمَةُ حَلِيمَةٍ وَأَمَّنْ يَوْمَ شَيْخٍ بَن يُؤْنِي حَلَّ دُعَايِهِ
 وَمَضَى لَشَانِهِ مَصَابِيحِ حَقِّ لَهْمَيْنِ يَزِيدُ وَدُعَايِ عَذَابِ كَوَسِيَّتِ الْأَنْبِيَا وَهُوَ كَيْ هِيَ
 بَن يُؤْنِي أَيْنِ كَيْ هِيَ سِرِي سِرِي رَاهِ بِرَقْدَمِ هَامِي وَرَوَى أَنَّ سَلِيمَانَ كَانَ يَجْلِسُ عَلَى كَلْبَا
 وَفِي يَمِينِ الْهَوَا قَتْلِ هِيَ حَضْرَتِ سَلِيمَانَ ابْنِي سَابِ لِرَجَاوسِ فَرَاغِي سِيرِي دِيَا كَوَسِيَّتِ هُوَ سِرِي
 جَانِي فَكَرَّ ذَاتَ يَوْمٍ وَهُوَ سَارٌ فِي أَرْضِ كَنْبَلَا يَكُونُ شَأْنِي كَيْ هِيَ سِرِي كَرَّ بِلَا نَا
 هَمِي فَادَا دَرَسَ إِلَيْهِ دَا كَلِمَةُ ثَلَاثَ دَوَاهِي خَشَاوَاتِ السُّقُوطِ كَيْ هِيَ دِيَا بَنِي

قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا
 قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا
 قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا
 قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا قَاتِلُ الْهَوَا

قتال رسول الله صلى الله عليه
 قتال رسول الله صلى الله عليه
 قتال رسول الله صلى الله عليه
 قتال رسول الله صلى الله عليه

الواليه فقال النبي صلى الله عليه وآله
 لا شيء أوسع من هذا فاعلموا
 عن سيد المرسلين قال في ذلك
 حبيب من ذلك قوله في الواليه
 واصبر وانظر الى ذلك

ہوا بی چکر کجائی بسطاطین ایسا لاطم پراغوت ہو کر جائی فسکتی الیہی و تکرل الیسا طم فی ارض
 کربلا تاکہ با و خالف قدری شمری اور بسطاط و شمرت کر بلا میں اوتری فقال سلیمان الیہی
 لم سکنتی فقال ان هذا یقتل الحسن بن علی بن ابی طالب ہوسے بولی بیان تو کیوں قیوم
 رہی جو ابدا اس جا امام حسین علیہ السلام شہید ہو کر تسی منی جبرئی فقال ومن یشکون الحسن
 فقالت هو سبط محمد المختار وابن علی الکرام پونہا حسین کون برگزیدہ تعلیم ہیں ہوا
 ہما فتحی کر کی واسی حیدر کر کی مٹی نور عالمین ہیں فقال ومن مانزلہ قال لعین اهل
 السموات والارض نہ پند سوال کیا نام الیسی مرشد زادی قال کہ ہوا بولی مٹی زمین کی
 لعین بزید پر جاہد ففع سلیمان یدک یدہ ولعینہ ودعی علیہ وامن علی دایہ الاثر
 ولجن فہب الیہ وسار البساط ہاتھ اوٹھا کی سلیمان شمول نفرین ہوی ساری سر
 جس دعا رکھی میں بجا رہیں ہوا بی بال و پر لایا کہ وگی بساط کو اوپر اوٹھایا و موی الیہ
 کان ساجی فی البراری ومعه الخوا یون فسور واکت بلا فصل ہی حضرت عیسیٰ علیہ
 السلام کی سیر کرتی ہوئی ہوں ہی ساتھ میری کہاں کر بلا میں بھی ہوا کہ اسکا کارہرا قد
 اخذ الطریق فقد صدم عیسیٰ الی الاسد فقال لہ لم جلست فی هذا الطريق ولما
 ایک شیر وندہ کیجا کہ طریق آدھ شدہ کی بیٹھا تھا جناب مسج فی جانب اسد قدیم بیٹھا ہوا یا
 کیوں اس راہ میں تمام کیا کہ تو کجائی ڈرایا سرکنا نہیں ہو کر رہا میں اپنی مقصد کو لگی جا میں فقال
 الاسد لیسان فیجی ابی ام ادعی لکم الطريق فکے ٹکڑے واپس پند قال لیسین
 فیجی سیرتہ رت خاک کا لایا زید قال امام حسین کو جناب اسد کی گڑبڑ میں نہ دیکھا فقال
 عیسیٰ ومن یشکون الحسن قال هو سبط محمد المختار ابن علی ابن ابی طالب
 عیسیٰ نے یہ سکا نام کہام ہی کہا وہ سبط محمد مٹی مٹی فرزند علی علیہ السلام قال ومن مانزلہ

من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن
 من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن
 من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن

هذا الله عليه واله في بي الوعاين وفي بيته
 كوفي ابو سعيد الخدري عنه انه قال
 ابو جابر العاصي ثلثين رجلا يلقونوا
 في الله فلا يعباد الله ولا يلقونوا
 ابن موهب قال ثلثون رجلا يلقونوا
 سفيان قد دخل عليه في واد بكمه فاجابه
 قال افن حاجهم في الله ان موثني ليعينه
 ابن موهب قال ثلثون رجلا يلقونوا
 الشري في واد ابن عباسي جالس معه على
 حبال انا اقول ان رسول الله صلى الله عليه
 والى الله سبعمائة رجل يلقونوا الله
 في الله سبعمائة رجل يلقونوا الله

قال فان له لعين الوحي والذات والجميع خصوصاً ايام عاشور
 روح الله في سوال كما اوسى كما يتا بسد بولاسي جانورون اور ورنه وكنه انت كروه
 خصوص غلام وز عاشور فوقع عيسى بكديه ولكن يريده ودعى عليه واكن الحارثي
 على دعامه حضرت عيسى في دعاهي عتاب ونفري يريده ما به برهاني اوسب حارثون شريك
 آيين هوى امر نجات جلالى فتسحق الاسد عن طهر نفهم ومصلوا شانهم پس هرگز نيك
 راسته او كذا چو رويداد حضرت مسيح جده جاني والى هي مبره زقا كوج كيا قال وقال عتاب
 القديت فكنا انت على الحسين سنة كاهله هبط على النبي اثناعشر ملكاً
 على صومر حقيقه احدكم على صومر بني آدم فجلد جارا الاوارم على اخباري برقا
 كني هي جب عرا امام حسين عليه السلام بوري ايك برس كوني هي باره فرشي رسول خدا نازل بوري
 ايك بصوت آدمي اور باي انشكال مختلفه هي يمشون و يبعون رائه سينزل بولك
 الحسين بن فاطمه ما ترك باي ميل من قابيل رسم قهرت اور نام برسي كوني هي باره
 اور بايهم ترودل منظر سيد شهي كني كني تحقيق كنهاري سپرين فاطمه زهرا بلادي بايل نزل
 جو ظلم جناسي او كني بياني قابيل في ايداي هي وسيد علي مثل اجر هابيل وسجل على قابيل
 مثل وضر قابيل عطا هو كانه اخير بايل ثواب وشرف او كذا اور فاطمه علي شال ودر
 قابيل ملكه ضاعف سمعهم ولم يبق ملك الا نزل الى النبي صلى الله عليه واله يعزونه
 والشي يقول اللهم اخذك خازله واقتل قاتله ولا تفرجنا طلبة كوني ملك
 هفت آسمان پر باقي بين ربا بگرير كه حضرت بن مينا ايلاد جزاي غافل اوسي كه باي خبر اوري فاني
 اني جوا وكوني ستماني نوادي باياك كنه فاعل جناح كور مارا مراد بوري نموني وينا ايضاً عن
 بن عثمان عن ابيه عن ابي بن ابيهم قال سمعت رسول الله يقول ان

من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن
 من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن
 من هذه الامه دخل فقال له الوليد بن

يا الله صل الله عليه وآله
وكون معي في عيمته وذهابه لا يذوقه

وَهُوَ يَصِلُ عَلَيْنَا نَظَرِيهِ يَصِلُ قَالَ يَا
مَدْرَسُ عَلِيٍّ رَسُولُ اللَّهِ

و هو يقرب
الى القاسم ما هذا اقل
ان الله ما ودعاه الى الاسلام
و كانت الاصل الامسولة
انك

الله وخلق و خديعة خلقه فلما اتى لئلا
اليوم دخل ابو طالب به الى مكة
صلوات الله عليه

اونیسویں مجلس فقہ کربلا سی پیغمبر کا خبر و دنیا اور شہادت علی اکبر علیہ الرحمۃ

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

قال رب الله وعلينا

سید بلال محمد یوسف

بسم الله الرحمن الرحيم

صفر علیہ السلام من الحانہ ابن علیہ

عبدالله بن عبدالمطلب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَجَعَلُوا فِي ذَلِكَ آيَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ

والله لا ينفع عند ربنا

أخذت المصنف

بانی رفا
۲۰
ولایت نند
+

اول وکلا
ایمکلا
لاکلا
ایز و حب*

نمبر ۱۰۰۰

الحمد لله
الحمد لله
الحمد لله

مجلس

عليه وآله

ہر ایک کا اجازت

الزعام مع غلام بن الحسين

موسم رافعة = دخول الى العمل

من القاصفة

الواحد من النعمان

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۴

فانظر الى عيب

السبب في رجوعه الى الدنيا

Handwritten signature: *John J. ...*

فروای زیدیا و و جیدہ فلاٹا
کتبا فاشتی ادا

ثم خرج رسول الله صلى الله عليه وآله
والله الى بعض بيوت

Handwritten notes in Arabic script, likely a continuation of the text or a separate entry, mentioning "الشيخ" (the scholar) and "الكتاب" (the book).

فكنت اكون ثانيا انا بعد ابراهيم بن محمد
عن محمد بن اسحاق وقال في الحديث اخرج
منه من حيث اوجب فظلال السماء فاما
خلفه وانضم بالابو الحسين بن الفضل
باسناده وذكر عن محمد بن يحيى قال كان
ابو ادم بن الليث بن ابي طالب الجعفي
كان ابو طالب وهم ذابوا كبر فقالوا
الله صلى الله عليه وسلم ابي ابي طالب
بن هاشم يا عباس ان اخاك ابا

[illegible]

قال له ابو طالس بن موسى الله عنه
يا شيخنا ما هذا قال يا عم هذا
ديننا لله الذي اخرجنا من هذا
والينا به من ديننا ابراهيم عليه
السلام

من علی بن عبید بن جریس روایت خوشه انگور و آرام جنین علیها السلام بفرشید برایت علی اکبر

الانسان فقال یا بنی انا فقلت لا قبله من الله امری بالبداهة فقلت عنده انما قال لا انما قال

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

بن زیاد یوحنا تو بهما را ساهته و بکار یا آل بنی حمایت اعدا بر لری گادی عرص کی جو عظیمه استی بگو
 ضعیفه خرد سال چو زکی اید هر لایهون فقال قاض حیث لا تری لنا مقعدا ولا متبع
 لنا صوتا ارشاد و یا پس جلدی چلانکه بهما را ناله استغاثه و فریاد کویر سنی قبل هونا خون بین و نا
 سرکانیزی بر پهر ناندگی فوالدی نفس حسنین بید لا یسمیع الیوم و اعیننا الحد
 فلا یعیننا الا اکبته الله لوجهه فی جهنم بعد احکمی باهتدین جان حسین بی حوائج نما
 افتنان و داد کو سکی مددگر بگیا اده اوی او لنا شمس و وزخ بین و الیگادی ایل عزاسیه الشهدا
 و گنا و خداین برام تبه اورد و درجه فضیلت بی خاتم انبیا کو بی اوسس و لای انتها کی الفت اوسس
 کسمی شجره کو به پایه قریب و منزلت کا حضور ای بین یسای ملاذامه حسین علیه السلام کی تهوری اوسس
 رسالت پناهی کو چین فرشتا قضا ایک دم اگر اوسس روشنی چشم کو فطون سی اوجیل و کسمی تو کما
 اپنی آفتون بین و نیک کو تار یک سجده فی خاسی تکلیف هرگاه اوسس پاره جلگی دکاه پیچستی تو فاطمه کی
 خاطر شریف بین هرگز تکیه بر نهی پروردگار کی امام حسین علیه السلام بر هر دم سوط کی پسیانی
 رسول مختار اپنی فرط محبت سی اوسس کی هزار درجه شایسته ده جان جهان علی مرتضی علیه السلام
 حیات کا ارام و قرار تمامه فاطمه زهرا کو اوسکی خوشی کا خیال ایل و خمار تها سیری عی سادات
 الفارسی قال اهدی الی السببی فقه من العین من غیر اوان استا بناد و انسا
 سلمان فارسی کی زبانی روایت سی اور شرافت و جلالت قدر پر امام حسین علیه السلام کی دلا
 کو ایک روز پیغمبر کی حضور بین کو فی شخص آیه غیر فصل بین ایک خوشه انگور کا تهریه لایا فقال الی
 یا سلمان ایتنی بولادی الحسن والحسین لیا کلا متی من هذا العین رسول خدا
 طلب بین اپنی سیوه دل و جان کی بھی ارشاد فرمایا که ای سلمان سیری و دوزخ نذر حسن و حسین
 بلا لاس انگور سی پچه نوش کرین اپنی ناک کی ساهته کما بین اور خوشس یسین قال سلمان

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان
 عنده قالوا لعنه الله عن ابن اخیل فانه قد تبقه
 احلنا و سب الحسن ان القوم قد اوفی
 رضی الله قال یا بنی انک من القوم قال یا بنی
 یسألونک ان تکف عن القوم قال یا بنی
 ناک ولا استطیع ان اخلت امری بک
 حلی الله علیه و الی عومهم و بیعتهم
 العذاب فاجتعت قریش الیه فقال الی
 ندهی باعجت قال الی شهاده ان لا اله الا الله
 من خارج لا ناله کلها قالوا لیه ثانی
 الکافرون هذا سائر کذاب ارجع الی
 الها و احذر ان هذا الشیء یجاب الی قوله
 لیکذ و قور عذاب قریش و قال الی قوله
 و قالوا یا ابا طالب ان کان ابن اخیل
 یحله علی هذا العقل احد من عیاله ما
 فیکون اکثر قریش ما لا نداه ابو طالب
 مرضی الله عنه و عمن علیه فقال رسول الله
 ص یا عمر مال حاجت فی المال فاجیش تکون
 ماوگانی الدنیا و ماوگانی الاخرت فبیک
 العرب الیهم فمقر و اشم جاد و الی بنی
 فقالوا یا ابا طالب انت سید من

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

من سبع من خبره ما سمع من اهل الکتاب وکان

و بها و ابنتهم شبیا و اشرافهم شرفا
 جان نبی اولید بکون لک ابدا
 تدفع الینا هذا المسله فقال
 انهد من قریش و اهلهم و جنهم
 الحسن و زنی جا عیضا فملم ندفع الیک
 و ابن اخیل قد سب احلنا و سب

من بعد من طلع قال فاداراهب في
 حشرت سون البصر في فاداراهب في
 احد من اهل الحرم قال طلع قلت نعم انما نقل
 هل ظهر احد بعد قال قلت نعم انما نقل
 ابن عبد الله بن عبد المطلب هذا نقل
 من الحرم ومهاجر الى نجد وحق سبحان
 فابان من سبق اليه قال طلع فوقع في قلبه
 ما قال فخرجت سريرا حتى فوقع في قلبه
 هل كان من حدث قالوا نعم مكة هناك
 شين وقد تبعد ابنه في خاتمة قال فخرجت
 دخلت على ابني بكر فقلت اني قد قد
 يدعي الى النبي فاجوز طلع بنا قال
 والخل عليه وادخله فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على

الفار من فقه هبت أطرفي عليهما منبرال أمهما فلم أرهما فأكبت منزل لختهما أمهما
 فلم أرهما سلمان بيان كرفي بين راوكي والده فاعلم كحجر بين دونو شاذرو كو بين تالاش سما
 نيا يار پير او كي هميشه ام كلثوم كي مكان بين جاكي ديويد با ديان هي پناه ملا فحشيت فحشيت
 التي بين دوركي خدمت خايب رسالت من آيدا اور با صدايد وياس ماجر سنا يا فحشيت
 ووشب قائما ويقول واولداة واولة عيناة من يرسد في عليهما فله على الله
 البصاة سمعتك اس خبر كي يفر كي هبت حزن اور اضطراب هو اذير البصر في بنيا باه كهر يهوكي
 آه كانه مارا گو يا فراتي هي اسي مندر زنده جاني يفر شير زندگاني دفر ديدار رسول هر ورسته بول
 سيري نظروني هي كهان نحاكي نهاري دور بين چكيو كبر صبر و توان هو اوس وقت نيز
 ياري ضبط باقي زنده زان وحي تر جان هي جميع اصحاب بين كه جو كوفي مجي نين كاسا اور مقام نيك
 او سكو خداس جنت خلد من سكان ليگيا فترك جبريل من السماء وقال يا محمد كل من ههنا
 الا نبي فخرج نكاه آسمان هي جبريل نازل هو ياس چاكي او چيني كفي صطفى عليه التحيه و شنا
 يهتيراري اور ناله و زاري كسو اسكي كرفي هو كوك و كبريه چاكي يون آه سهر و بهرني هو فقال علي
 ولدي الحسن والحسين فارقي خاتمت عليهما من كيد اليهود فرما ياي برادر سيري كو
 حسين كي مندر ات في حزين كيا ياي او كي جان برنجي حاجت هو و كا مجي خوف سوا ياي برادر تو هم
 سيري ياري فرزند و كوستا بين او حسين كو صدمه ايدا و محنت پنجا بين فقال جبريل يا
 بل خوف عليهما من كيد المنافقين فان كيد هم اشك من كيد اليهود جبريل في
 عرض كي اسي جيب ميل تم اس انديش بر خاطر جمع كبر بقاء فريب و كبري اپني است كي سنا فحشيت
 دقي ربهو كه ده هسته آزار يهودي زياده هي او راو كي يانه راه ايداي الحسين شهاد هي و علم
 يا محمد ان ابنيك الحسن والحسين لائمان في حلم يقيت ابي الذ خلد من خلدنا

من بعد من طلع قال فاداراهب في
 حشرت سون البصر في فاداراهب في
 احد من اهل الحرم قال طلع قلت نعم انما نقل
 هل ظهر احد بعد قال قلت نعم انما نقل
 ابن عبد الله بن عبد المطلب هذا نقل
 من الحرم ومهاجر الى نجد وحق سبحان
 فابان من سبق اليه قال طلع فوقع في قلبه
 ما قال فخرجت سريرا حتى فوقع في قلبه
 هل كان من حدث قالوا نعم مكة هناك
 شين وقد تبعد ابنه في خاتمة قال فخرجت
 دخلت على ابني بكر فقلت اني قد قد
 يدعي الى النبي فاجوز طلع بنا قال
 والخل عليه وادخله فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على

من بعد من طلع قال فاداراهب في
 حشرت سون البصر في فاداراهب في
 احد من اهل الحرم قال طلع قلت نعم انما نقل
 هل ظهر احد بعد قال قلت نعم انما نقل
 ابن عبد الله بن عبد المطلب هذا نقل
 من الحرم ومهاجر الى نجد وحق سبحان
 فابان من سبق اليه قال طلع فوقع في قلبه
 ما قال فخرجت سريرا حتى فوقع في قلبه
 هل كان من حدث قالوا نعم مكة هناك
 شين وقد تبعد ابنه في خاتمة قال فخرجت
 دخلت على ابني بكر فقلت اني قد قد
 يدعي الى النبي فاجوز طلع بنا قال
 والخل عليه وادخله فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على
 قال فخرجت فدخل على

که بگردد نهاری یاری اینی و خدایه بین آرام کردی بین کافیت رضی و سوادوی می امان خدایان حوئی این
فأراد النبي من وقته وسأعته إلى الحديقة بجمعه مستقرا سألني روحه فخره ثم هوى
اور جانب بستان تلاش بین بنی گل و یحسان کی جلی و انا معه حتى دخلنا الحديقة فوجدنا
هنا ثلثان وقد اعتنقوا أحدهما الآخر سلمان بنی بین بنی هدی حضرت که سانه گنجای ارباب
تختستان بین وارد و او تو بیکه ده و ده نو شانزدهای آسمین گلی ملی هوی ایجا لیثی بین آسمان
کردن بین حیوئی یاری کنی باینی الی لیثی بین و قضاة فی قید طاعة و یحسان مروج و بنا
و جعناهما ایک اثر و او کنی سده دانی ادب ی میا می شمع باریحان منته بین بکری مر بار ملاک
سورج کل طایر که در سر کس رانی کر نامی و او سس و سنگ گل می رخسار سنین که و او یاری هدی ارازی
التعبان النبي القی ما کان فی قید سبوت اثر هوی فی حیر الوری کو آتی و بیکه عاکی بنی
سده می چوکی نفیس که او هدا و قال السلام علیک یا رسول الله لست أنا عبدا انما
که او بکی حضرت اور سلام بجا الیاد بان نفیس می که ای روحه این اثر و او بنین بین بنی حضرت که
خبر و ان و لیکن سلاستین الماکلة الکوفین که بین فرشته بیهم که بین بنی او بنین که
کوفی می بالاشین بین و قد علمت عن ذکر من فی طرفة حاکم فحدثت علی بنی و بنی
نما انما کان منی ذکر عبادت الهی بین قدری بنی حضرت کی نظر قهر و عتاب میهم و سده هوی این
کرده بین رخ کیا می و صیف ملاک آسمان می حیا ملاک که کنی جو خال دیا می و ذکر کنی بین الشار
الی الامن فی و لی منده می بنین که کنی ابی قریب افلاک می زمین پراخ و دیا می و کنی
بلا هوی که بیت شاد که ای آفتاب پریشانی بین میه می که کنی بین که خدای باری نهاری که کنی
سنین ما بقیه گلی بین و اقصی که یما که الله او کی خدمت او بنینان کریم و هم جان کی او را
اس وسیله را بید غایت برضای الهی که بیت او بن و فاستأله ان یشتفی لی عند ربی

[illegible]

وكان من اصبح الناس وجهاً واخسهم خلقاً واهنازاده صاحب رعنای میں فی القضا
وجاہت صوت اور سیرت زیبائی سی ماہ سینہ تھا شمس طلع سی جہان حسن محمود صفت تین
بشکل خیر الوری شہور خوشحال سیدنام سیکور روٹکی سیرت شیرین کلام اور شجوب علی کبریٰ چرا
پدربزرگوار کی غریبی اور یکسی ویکھی دل کی طاقت صبر و قدر جاتی ہی کا ستاد ذی الہاء فی
القتال منت وزاری میں سر ہو چکی رکاب والدہ نامہ اربچڑی میدان رزم گاہ جانی کی نصرت
حضرت سی مانگی دای ابل عزاجای رقت ہی حالت تصویرین تصدیق حسرتی فرزند کی ملک گاہ
باپ کا دل سطح سی رضا ہو پکار اور برچی کا پہل پہا نیانہ نا پروردگی واصل کو نا جگر جیامہ است کی
برفایں پسر کا سر کسپا پر کا سامنی ویکھنایہ امام حسین علیہ السلام کی ذات سے سرخام ہوا دستور دنیا
کو گریٹا سفر کو جاتا ہی والدین سی اجازت مانگتا ہی ۱۶ سنخو در و سراق میں شعل نہیں ہتلا ہی دریا
سیر شک جدائی نور دیدہ چشم محبت سی تباہی باوجود امید ملاقات اور سامان حفاظات کو کو
سجھائی ہیں ہر چند علامات ظاہر میں سفر سی فائدہ ہو تا ب دوری نہیں لاتی ہیں قربان جو
صبر امام حسین علیہ السلام کہ آنسو کی روبرو اسباب مرگ علی اکبر نظر آتا تھا اٹھارہ برس کا بالالہ
لو کی ندی میں ڈوبی کو قدام بٹا تھا فاؤن لہ شاہ شہید فی مرکزہ امتحان میں قربانی فرینکا
صد مدد و ہمایا مانند حضرت خلیل کار و تسلیم و رضا کو رگ جان پر پیر علی اکبر بیضی حضرت سی واصلی
و دل کی گلی ملی روتی ہوئی سر شانی کو طرف رزم گاہ چلی تھر نظر الیہ فضا ائین منہ
و انحنی الحسنین علیہ عین یدہ مکی امام حسین علیہ السلام اس وقت رزم کی سیسی تباہ
نظر حسرت میں جانب بخت جگر و گھنٹی تھی دل او داجوش محبت میں آنسو نکلی وارہ میں مارکی روتی
رہی و منفعی سبباً بتہ نحو السماء فرادق فی وں صدقین صبر و کل حساب کو یاد گشتہا
آسمان کی طرف اوٹھا کی اشارہ میا و قال اللہم شہد علی ہو لہ القوم عرض کی خدو

فاني اشهد ان ما سألني عن حق ثم بعث الله عليه والاه بهدايا وبعث اليه عيسى وطيب كتيب من التفسير لينظروا الى كلامه ومقتضاه ومشرجه فافهموا
الوجه

[illegible]

زبان آنحضرت و نیازی خدمت یعقوب بن کمال اندون صحراي کفنان بين لار و نجنان پهلوی چون
سبز و آدب روان کی حجب لطف و هواری بین هم چانهی بین سیر و ناشی کو ایک دن جانیگر
یوسف کو بهی رخصت و دو توماسه بھر لایین حضرت انس بن ابل کو طاقت فراق ایک ساعت تنہی
نظارہ فرغ از و گلشت کی ہرگز اجازت نہی آخوان یوسف فی پدر بزرگوار سی سابع و اہتمام
بیان تک کہ دل او کا تھوڑی دیر کی جدائی میں راضی ہوا یوسف ہمراہ برادران خود و نوش کا
سامان یکی عزت میں سوار ہوئی گہری شاوانان طرف سیر کا وہ اور لارہ چل جناب یعقوب
خروجت سی رفاقت خلف میں بہت راہ ملی کی ہجرت الوداع تک جا کی پس کو رخصت ہر دو
ہنگام شایع ہر قدم پر سیرا ہوئی تھی در و منہ ان کی ملی لگا کی زار و فدا کھڑی روئی تھی اہل
جای فکر و تصویری او و نظر خود مقام شہر ہی حضرت یعقوب نے چرخ عالم ٹوٹ سی جانی تھی کہ یوسف
زندہ رہی گئی اس وقت جانی بین تھوڑی مدت میں خوشی اور عزت سی طینگی ظاہر ہیک کوئی اندیشہ
انرا نہ تھا اندک صدیہ سفارقت اساناکو راہ فریاد و فغان ہی سرکہ نشی امام میں علیہ السلام
اور وداع علی گہری زندگی و بال جان ہی اوس مصیبت کی ساعت خبر سی کیا حال ہوگا ہر کا
جدائی پسری کس قدر لال با پسر کو تنہائی پدری وہ ہو کہ پائس بین تلوار و تیر و نیزہ کہانی کو
جا مانگو چارون طرف پسر کا سامان موت نظر آتا فقط فریاد و فغان القوم راوی تنہا ہی علی اکبر
میدان زندگیا کو روانہ ہوئی مانند آفتاب نصف النہار حصہ تیرہ بین جلوه و افرازی و هو
یکم و یوم و یوم اس عبارت کو رجز میں انشا فرمایا اپنا کلام خُص انکس اعدا کو سنلایا + انا
علی ابن الحسین بن علی بن محمد و بکیت اللہ اولی بالتبیین علی اکبر یون فرزند یون
علیہا السلام جو شہر بی نیاز بین بخدی کعبہ قرابت پیغمبری ہم سرفراز بین و اللہ اکبر
فینا ابن الدجی اکلکم یا لاشی حتمہ بیندنی قسم امکی میرا لادنا حکومت ہر کسرا

[illegible]

فقال ما هذا فقال له امرأة من بني
 السطوح يا ابا بيلان عدو من عدينا
 قد قتل محمد بن عبد الله بن جهم
 وقرى بنو جهم واولاده فقتلوه
 لانه شتم اهل بيته فقتلوه
 الناس في كادان يبيع فمهم فقتلوا له
 يا ابا بيلان شهد ان لا اله الا الله واشهد
 فقال نعم اشهد ان لا اله الا الله واشهد
 ان محمد رسول الله على وجه الغضب
 ان محمد رسول الله على وجه الغضب
 ان محمد رسول الله على وجه الغضب
 ان محمد رسول الله على وجه الغضب

بين قتل كرهنا نكلمو جيتك ودهر ابو جاسر ابا لاهقا قتل قتلنا لا شك يدنا او قتل جمعنا
 كبر اسطوت اور ديدنه دلاوری سی شور چا ویدیه بیت تیغ حیدری سی بخار و نادم بید کیا
 فلم یزل یقاتل حتی ضحی الناس من کثر من قتل منهم یکو و نه غازی نی پی در پی ان
 کا فون پر حملہ کنی بہت پیادہ اور سوار زمینہ اور زمینہ کی جان سی ماری کثرت قتال سی وہ
 پر جھانگ آیا بہر مت میدان میں شور الا مان اور مر جابلہ ہوا و روی آگہ قتل
 علی عطشہ و ما نہ و کثرت من رجا و رایتہ من وار و ہی کہ با و و کثرت سپاہ او غضب
 غلبہ پاس کی عہدہ نہرو کو گراگ بنا یا وں شیر بیشہ و صحت اور نہنگ و جملہات فی
 اسیو میں نایک کو نار میں پہنچا یا وں نہر ساجی الی اکیسہ و قد غارت عیناہ فی ام و لا
 و تقاضت شفتا کو شش حرب میں علی اکبر شدت شکل سی بقیاب ہوی با پس کی
 خدمت میں میدان جنگ سی با حد شتاب پوری جرات جگر سی انجمن حلقہ ان میں شہی
 تہیں کر و غبار میں جنہیں لفعین ائی تہیں بی ائی سی ابھای خشک پڑا ہوی گری آفتاب کی شہی
 رخساری سولای ہوی و قد اصابتہ جراحتا کثیرا فوق سی بیرون تک زخم کاری گئی
 گریبان کھلا عانہ کی پیچ پی تھی جہم کی تھی اوی سہہ تا پالال و فوج جرات سی تر خستہ تھی بول
 صد مایہ سینہ اور باز وین و دستانہ مرکب کی عصاف ہی تیرہ وین سی چھاتی بظلمہ مرکب بلان
 جب پیاری فرزند کو اس حال تباہ میں دیکھا اوی جوش مارا چہم سی رہا سی سر شک جہا بیون
 جہم نالہ و آہ و دنیا نظرون میں سپاہ غضب الفت سی و میں صدہ نہر جان کو بارانی و رائدہ
 نہر جس شہر نی اگر سپر کی و دو اکرم و کچھا ہوگا وہ جانتا ہی ماجر کیا گذر گا و کا ہر گاہ کو کھنا
 نظر پڑی ذوالقبتہ او سپر یہ بیہ کھلا کی کیا ہوتا ہی و مت شوق ہسلا کی پاس بلا یاز قبتہ
 سینہ سی لگایہ قتال یا اکبر الکفاح قتل قتلک و قتل اللہ یذو قتل جہم فی کل کربا

انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا

انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا

انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا
 انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا اور انہی کو قتل کیا

والله اعلم
غير اطم قلوب من
والله اعلم

و انی و ہر ت پیغمبر
گدا و قدا اضلو ابیرا لهم قشرب من
افق ذاک فقال ابو جہل
لہم

فد امسكتكم الفرصة من
الين و القناديل فقالوا
القدس

قد دخل بيت المقدس
في شهر ربيع الأول سنة ١٢٠٠

الحجران ههنا من قدر دخل
منه و قنایله و عیاره

قصص انکم اساطینہ
فما یسریر علیہ کل
بیت کفر

اؤمیسوین مجلس شہادت علی اکبر علیہ الرحمۃ

فرزند ساقی کوثری کهای پدرمجبی علیہ بیاس فی قرین ملاکت کیا + لو بهلک متیار کا بوجہ زین محروم
بہار ہی گری کی شدت ہی جان کو دشواری ہی + فہل الی شریۃ من انداء من سبیل اللہ
بہا علی الاعضاء اگر مجبی ایک جام آب کہیں سی میرا تا تو او سکی پنی سی سکین عیش اور نوت بہا
اعداد اپنا + فہلک الحسنین و قال فاعوذنا ءامام حسین علیہ السلام فی حب فرزند ولین کا یکلا
جگر خراش ست ناپسرت ویاس مین حال پر ہلال پر علی البرکی + رو دیا + ناچار ہو کی فرمایا دی ای غیری
اور سید و گاری ہای تیزی کیسی اور جینی کی + دشواری + یا بیتی یعیو علی فہلک و علی علی ابن ابی
طالب السیب و علی ان تذعوہم فلا یحسبوا لک و کنت تعیرت ہم فلا یغنیوا لک عانی
ہست ناگوار ہی مجبی + اور محمد علی پر کہ تو ادنی استغاثہ کری اور بزرگوار ہی تیزی مراد پوری ہو کی
سب کا پیار ہو گا اور پیاسہ تپا ہی یا سب کی کھات لسانک فاحذ بلسانہ فہمۃ ہی شیا
اپنی زبان کشنہ ہی یا شاید او کی سوغ عیش کچھ کم ہو ی پس فرزند نا پر و رشتہ کو نزدیک بلایا
گلی ہی لگا یا او کی لسان کو اپنی دہان مین لیک چوسا چارون طرف پر ایاد بعض نازل کی بیان مین بنا
حال سنایا کہ او سوقت علی اکبر فی آہ کا نثرہ مارا متیاب ہو کی افسوس کیا ہی نہا ہی ہی ہا ہی کی ہا
شدت تشنگی اور گری کا حد نہ تر پڑو ہی کہ دہان لگا اور لب نہا زک مجبی زیادہ سوکھا ہی پس
دیر تک پورا و پر حسرت ہی روق ہی تلاش اور سکین مین جان ہوق تہی و ک فہل السی
خامۃ و قال اصرکہ فی فیات ناچار سلیمان کہ بلانی نالان اور گریان انگشتی اپنی اذنی
اور شبیہ خاتم انبیاء علی البرکی نہہ مین دی ہا جان بابا اسکو چوسو بلکہ سوغ عیش کو تہی خفیت
و اچی الی و قال عدو لک فانی ابجو لک لانتی لانتی یحییٰ فہمۃ لک جلد لک بکرا
الافنی ہما و اعدا کو چھ جادو دم تیغ سی جد ولی غم بہا و ایدہی خراسی میرا نہ نہیں دیکھو کہ
کہ تم جانی ناہی ہو کی اکی ہاتھی جام آب سیر ہو کی شمشیر لہ لفظ ما و بعد اھ الندا و گوارا

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده
الذين هم خير من عباده

والله اعلم
بما كنا
على
الهدى

والصالحين والبرين
والكريمة والبرين
والصالحين والبرين
والكريمة والبرين

مجلس الشعب
مجلس الشعب

ملائک اللیل کلکۃ ویکل ولکۃ
 اخیہ بہ یمن و منہ بالہند و اصحابہم
 و کان من دخل من العرب ملک لا یجوز
 ان یشیع من بی ہاتھ شیا و من باع
 و العاص من ذی الیل والنصر من المارث
 الی الطقات الیہ تدخل مکۃ فمن رآه
 معہ میرۃ ہو ذہ ان یشیع من بی ہاتھ شیا
 و یخبر من ان باع شیا ان یشیع مالہ
 و کان من خدیجۃ و رمل مال کثیر فافقہ
 علی رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ فی شعب
 و لم یدخل فی حلف الصغیۃ معظمتہ
 من یقول بنی المطلب بن عبد المناف قال
 هذا ظلم و حقنا الصغیۃ باربعین خانما
 ختمہ کل رجل من سائر قریش بخاتمہ و طاب
 فی الکعبۃ و ما بہم ابو جہل علی فلک کل
 ۵۴۳
 علیہ و آلہ و سلم و کتب
 ہم فتنون ل یجانبہ حقہ اللہ علیہم کلہم
 ذی و ثوان علیہم البزۃ و ابو جہل
 اثرہ یقول لا یقبلوا منہ فاذہ ابغی
 و هو کذب ساحر فلو نزل ہذا طالع
 فوافق لشعب اربعین منی لایامون
 الا من موسم ال موسم ولا یترکون و
 موسان فی کل سنۃ موسم المصروف
 وجب و موسم الحج فی ذی الحجۃ و کان
 اذا اجتمع اهل اللوم یترکون بیہ شام
 الشعب و یترکون و یسمون شام
 منہم ان یخرج ال موسم ال
 فاصابہم الہند و کثرت قریش ال
 ان طالبہم و ادعی الینا جہل
 فقلہ و ملکک علینا فقال ابو مالک
 فضیدۃ الطوبی ال یقول
 فیہا شوا راایت القوم لا و ذہم

پانی کہ ہم کہیں پیاسی ہوگی، ابد اللہ شیری اوسکی نہ ہوگی فی جمع الی القتال فلم یزل یقاتل
 حتی قتل تمام المائین علی اکبری دوبارہ پر ظلم کی باتوں کو بوس ذی و قی اور نالان
 کارزار کو پہنچی ساری لشکر سی دلیر نہ تھی کہ اتنی نامر و حقہ دوسو ہی تاکہ چار طرس
 تیرہ اور تیرہ کو ہم کہیں سوار اور پیدل کی صف کو دم نہ لینی دیا، و جعل یکرکۃ بعد
 کڑۃ شہرہ اسد اند فوج گراہ پر علی پی دہی کرتی تھی شمال شیر گرسنہ ابنوہ رو باہی لڑتی تھی
 ہر صحت کی مخالف نزدیک و دور سی دار گانی جہم نکار کو علی اکبری چورنگ بناتی، حتی دہی
 رہتہم فی قح فی حلقہ مخرقہ اوس حالت میں ایک تیر خیا یا گردن پر لگا کہ صد پیکان
 حلن لکری ہو گوشت پھٹ گیا و آقبل یقلب فی دہیہ وہ شاہزادہ چہار ہما کی خانہ لڑی
 سی زمین پر گرا و ما نہ فرخ نیم ہسل اپنی بدکی او اور خاک میں لٹسار مار تہ نادری یا اباہ ہذا
 جدی یقر ناک الساکر و از جا نکداری بکار کی ہمدای با بارہ خدای ہمارا تو کام تمام ہوا
 ما ناسو خدایا میں پرائی شہریت کہتی ہیں نکو پیام شوق اور سلام و تحیت کہتی ہیں و یقول
 یحل بالقد و مر علینا فرما فی ہن ہماری طرف جلدی قدم بڑاؤ انگھری انتظار میں کہہ رہی
 پاس آجاؤ و شہوق شہوقہ فاروقی الدنیا کہات پس علی اکبری ہندی سانس بھری
 اور مرقی دم آخری و قین چکی لی خاک و خون میں ہاتھ پاؤ پیلا دی و نیاسی پر حسرت دارا
 کندگی و فی سر وایہ آخری فقرہ صرۃ منہ بنز قوۃ العبد فی علی مفرق کاسہ
 فقرہ صرۃ اور دوسری روایت میں آیا ہی کہ بدن علی اکبری گراہ و فورہا ماس
 چر ہو ہی ناگاہ شہزادین شہرہ عیدی فی تلوار سے تاجدار پر لگائی کہ اوسکی ضربت ہی غش آیا فاش
 میں پر شاہزادی گردن پر چکانی و صرۃ الداس با سبیا فیسم چارست کی راہیں کہیں جیسا
 تلواریں شکر فی مارین بدن نازن کی مٹری ہوئی زخموں سی لہو کی پڑائی ہی تہر آہستہ و سہ

فاصابہم الہند و کثرت قریش ال
 ان طالبہم و ادعی الینا جہل
 فقلہ و ملکک علینا فقال ابو مالک
 فضیدۃ الطوبی ال یقول
 فیہا شوا راایت القوم لا و ذہم

ان ابننا لا مکذب الدنيا ولا یمنه
 بقول الکامل وایضی مستقیق العلم
 و قد فطوا کل العی و الوسائل المتعلما
 ووجهه مثال البانی حصه لا ارامل
 فی صیریح مجلس شهادت علی اکبر علیه السلام
 صلوات الله علیه

فَأَحْبَلَهُ الْفَرَسُ إِلَى عَسْكَرِ الْأَحْذَاءِ عَلَى كِبَرِنِي بَاتَمُوكُورَ مَوَارِكِي كَلِيٍّ تَحْمِلُ الْكُهُورَ سِبَاهِ
 وَتَمِينَ سَيْفِي لِيَكُنْ سَوَارِكُوهَا كَالْأَسِيدِ نَجَاتٍ بِرِجْلِ حَائِبٍ وَهَیْوَانُ جَانَا تَحْمِلُ صُورَتِ رَأَى
 أَوْ رَجَاءٍ بَنِينَ بِأَتَمَّا وَقَطَعُوا أَيْسُورَ فَرْخِمْ أَنْ بَارِزًا بِأَوَّلِهَا أَوْ سَجْمٍ صَدِيقٍ بِرِجْلِي
 سَوَارِكُوهَا بِأَوَّلِهَا وَارْكَاتَا بَعِثَانِ كَسَّ كَسْبَهُ طَبِيعُوهَا بِأَوَّلِهَا فَكَلَّمْنَا بِالْبَغْتِ الْوُجُوحُ
 الْأَتْلُقِي قَالُوا فَمَا صَوْتُهُ جَبَكُوهَا بِكِبَرِنِي بِرِجْلِي وَارْكَاتَا بَعِثَانِ كَسَّ كَسْبَهُ طَبِيعُوهَا بِأَوَّلِهَا
 زَيْنٍ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي قَرَارِ بِرِجْلِي
 عَلَى كِبَرِنِي نَادَى يَا أَبَتَاهُ هَذَا جَدِّي رَسُولُ اللَّهِ قَدْ سَقَانِي بِكَاسِهِ الْأَوَّلِيَّ كَيْفَ
 لَا أَطْلُقُ وَهَذَا هَذَا الْبَكَاةُ مَا يَدْرِي بِرِجْلِي وَارْكَاتَا بَعِثَانِ كَسَّ كَسْبَهُ طَبِيعُوهَا بِأَوَّلِهَا
 أَكِي بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 أَيْبُ خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 الْأَجْمَلُ فَإِنْ لَكَ كَسَا تَنْدُ خُورَةً حَتَّى تَشْرِبَهَا الشَّاعَةُ بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 أَيْبُ أَنْ تَبْهَارِي وَأَهْلِي كُورَاهُ بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 قَوْمًا قَوْمًا لَكُمُ الْجَنَّةُ بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 عَلَى الرَّحْمَنِ وَعَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى أَيْمَانِهِ الْخُرْمَةُ الرَّسُولُ يَا عَلِيٍّ هَيْبَتُ نَاكُورٍ أَوْ رُشُودُ
 كَذَرِي بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 عَزِيزٌ بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي
 بَيْنَ جَاهِلِيَّةٍ أَوْ سَبِّهِ نَاكُورٍ وَبِي مَرْزُوقَةٍ جَاهِلِيَّةٍ فَكَلَّمْنَا رَأَى الْخُسَيْنِ حَجَلُ عَلَى
 الْمُسْتَرْكِ كَيْفَ قَوْمَهُمْ عَسَاةٌ بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي خَيْرُوهَا بِرِجْلِي

صلوات الله عليه
 صلواته في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله
 حتى تفرغوا من دونه وقتا بليدا
 لعمري لقد كنت وجدنا بليدا
 حب اللبيب الموصل وحبته
 وحسنه ودارت عنه بالذرة والكل
 فلا زال للذرة بليدا بليدا
 حاداه وذن الحافل جليدا
 خير طائر بول الله اللق بليدا
 الهاد بليدا وظهر بليدا
 فلما سموا هذه القضية
 الناس من باب الشعب
 والفقير بالليل جليدا
 فيدخل الشعب فياكله بليدا
 رسول الله صلى الله عليه
 أبو القاسم فاحمدنا بليدا
 العير وحن في السار في سلمها في الشعب
 ليل فليد في رسول الله صلى الله عليه
 في الشعب اربع سنين بليدا
 القاطعة دابة الارض فليد
 فيها من قطعية بليدا
 اسم الله تع وزل بليدا
 رسول الله صلى الله عليه
 ولما مات فاحمدنا بليدا
 ولما كان في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله

ولما كان في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله
 ولما كان في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله
 ولما كان في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله
 ولما كان في يومه وفواضل كذبتم وبیت الله

قد موالیه و عظمه و قالوا یا ابا طالب
 الی ما جئنا وان شاء الله لکن ابنا علی خیر
 و الله ما جئت لهذا ولکن ابنا علی خیر
 و فیروز علی بن شهادت علی اکبر علیه الرحمة

ما فیها و من کنت اسم الله فامتنوا صیغته
 فان کان خافا فاقول الله و ان جواها تم علیه
 من الظلم و القطعیه الی الله و ان شئت
 دفتنه الیکم ان شئتم فلتتموه و ان شئت
 استعینتم فنجتوا الی الصغیرة فانزلوها
 من الکعبه و علیها الرجوع خانما فاما توکلا
 نظر کل رجل منهم واحد الی اسباب الله و الله
 لیس فیها حرف واحد الا یقول الله و الله
 لهم اهل طالع و اهل قوم الله و الله
 انتم طالع و تفوق القوم و الله و الله
 ابو طالب الی الشعب و قال فی ذلک

شیخ غرضنا که شمرین بر جمله آورده می باشد که سوار و پیاده که عرصه بزرگی بنیاد بر جای
 بقصوب کر بلانی و نهوندگی اپنی یوسف کو چاه بلاین پایا اوس جوان رعنا کا سید الشهدا عجب
 حال نباه و بهیاد کسی باب فی دنیا بنیاب بر نقشه بینی کا ملاحظه نمیکند یوگا با نوکا بار و پنهان
 شتار زمین نشیب بین یکس و تنها پلهی گهوڑا بلاین پراپنی سوار کی نا کر تا استخبار که ای بدن اوز
 تلوار و نیزه جناسی سوار اقامت ای شال گو سفید ترمانی خاک بر هو تنهای جان دینی کوزین ایزد
 رکڑتی بین پیکر ات سوت بین چکیان لیک سسکتی بین سر و دگر می هو ای و سوار اچھو خون پنهانی
 انهمین بنده سید کلاهی بر پی کی با سببی کی بار کلاهی و قال یحیی علیه السلام ان فی شئ
 کلاهی شئک اما هم بین روتی هو ای وتری سرمانی من زندگی زمین پنهانی سر و شاک کی رضا
 پنهان چاقی کی لک کی ارشاد و کیا تری پدر پنهان که و اندوه کی که تو مدد کلاهی او رده فراد که پنهانی
 اگر اجابت می کی تو که پنهان نفع ندی کی یا بچی کفایت و کفایت مضر ملک ایمان پدر پنهان چاقی
 که که پنهان اپنی نفس کو سوط و کلام و قال خیر مفضل و خیر مضر عرس کی اجابت که کلام
 پنهان سعادت شهادت که که کلامی او گردن کلامی بین اچھا پایا هذا بعدی رسول الله قد
 سمعنی و هو یقول عجل الی الله یا حبیبی یا علی فقد کثر کشتیا و قال الیک میری نا
 رسد خدا این بر کلامی بین سرمانی پاک کی پنهانی بین یا علی صلی میری باس او تنها پنهانی
 جوان کل کی لک جا و اوس سید کلامی حبیب پنهان که قدم پنهانی بر بزرگوار کی جان دینی
 تنها شکل سی لاش سپهر که او تنها پنهان بدن خاک و خون بر سر پنهانی که دین یک پنهانی پنهانی
 الهیت لانی زمین پر شاک سید کلامی سرست جمادی و اقل و فیضیانا و قال احوال احکام و کلام
 من مضر عرس جلاله و مضر عرس عجل الله طاهر الی کلام کلام انما نالون اما مامه
 روایت ثانی بین ذکر کلامی که سید الشهدا فی و الله الهیت که کلامی او تنها پنهانی کلامی کلامی

ما فیها و من کنت اسم الله فامتنوا صیغته
 فان کان خافا فاقول الله و ان جواها تم علیه
 من الظلم و القطعیه الی الله و ان شئت
 دفتنه الیکم ان شئتم فلتتموه و ان شئت
 استعینتم فنجتوا الی الصغیرة فانزلوها
 من الکعبه و علیها الرجوع خانما فاما توکلا
 نظر کل رجل منهم واحد الی اسباب الله و الله
 لیس فیها حرف واحد الا یقول الله و الله
 لهم اهل طالع و اهل قوم الله و الله
 انتم طالع و تفوق القوم و الله و الله
 ابو طالب الی الشعب و قال فی ذلک

فی هذه الصغیرة فقال لعل
 فی مجال من اشرافهم
 بر هاشم و هبیر بن امیه الخوئی
 فی ذلک انهم من اشرافهم
 فی ذلک انهم من اشرافهم
 فی ذلک انهم من اشرافهم

و هو موجود في نفسه فقال يا ابراهيم ربي صغير
 و حضرت كبيراً و تكلمت بيتاً فراك الله عن
 جبرائيل عليه السلام فاستغفرها لك عند ربك فقال
 لا قدرت عليك الا اناخاف ان يعجزوا بعد في
 يخرج من الدنيا حتى اعطى رسول الله صلى الله
 عليه و آله الرضا في كتاب كذا في النبوة
 عن ابراهيم قال فلما اقبل ابو طالب من
 قراه فخرج اليه فاصفق اليه ابراهيم حتى
 الله قد و الله قال الكلمة اليه سالته اياها
 عليه و آله عارضاً في طاعة
 فقال و صلوات و هو غيبت خيال ابراهيم
 في ذلك عجزاً استحقاق بينه و آله انما في عالم
 ثبت في قوله و ابراهيم عليه السلام
 واحد فثبت عليه السلام في خديجة و ابى
 عليه و آله الصائب في ذلك خديجة و ابى
 طالب و كان في خديجة و ابى طالب
 عليه السلام و كان في ذلك ابراهيم و ابى طالب
 في سنة في كتاب له في ان قراه خديجة
 كانت بعد موت ابى طالب بثلثة ايام
 في الرضا في انهم خرجوا في الشعب فخرج
 في سنة في ذلك في سنة و ابى طالب
 في سنة في ذلك في سنة و ابى طالب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

دلائل النبوة عن الزهراء فائق كان سوله
 الله صلى الله عليه واله يمرض نفسه
 على فانيات العرب في كل موسم ويكفيل
 نرسيت قومه لا يالهزم من ذلك ان
 باووه و يمين و يقول لا اكره احدا
 منكم على شيء من رضى منكم بالذات و هو

بيون مجلس نقل جيب بن مظاهر وصحابي وفادرة حيد و المرحم ي و اول سید الشهدا

ان تخبروني في ما رايت من القتل خليف
 رسالات ربي و حتى يقضى الله عنى
 و من مصيبي يا شام الله فلم يقبله احد
 ولم يات احدا من ثلاث القبائل الا قالوا
 قوم الرجل اعلم به انرون ان رجل صلحا
 وقتا فليدفعه و لفظن ظلمات ابو طالب
 اشتد البلاء على رسول الله صلى الله عليه
 و اله اشدها كان فوجد ثلاثة نفوس منهم فقام
 رجاء ان باووه فوجد لثقة نفوسهم فقام

ثقیف یومئذ و هم لفتح عبد الباق
 البلاء و ما انتك منه قومه قتال
 احدم انا اسرق اسادا لکسبه ان کا
 الله بفتك بشي قط و قال الاخر اعرج على
 ان برتل غيرك و قال الاخر اعرج على
 اکلمک بعد جملک هذا البلاء و الله
 لن نکت رسولک لانت اعظم شرفا
 من ان اکلمک و لن نکت تکد
 لانت شهر من اکلمک و تقوا به و الله
 فيهم الذی جرحوه به فقد و الله
 على طریقه فلما مر رسول الله صلى الله عليه
 عليه و اله بين صفيهم کان لا يرفق
 ولا يفضيهم الا من غصوا بالاحزان و قد

باي بيهر شال پيغير و نيا سي پي گوني روني پي و اي اشعاره بر س کی کا فی و شیت غربت پي می حصی
 عروسی کی شادی پي ندی کی انکسوس چاند سی تصویر بیا جان اور لہوین غاطان ری کی پنی چلا کی سنایا
 فاطمہ کبر امدینہ بن انتظار کرتی ہوگی وہ بیمار و زات وعدہ دیدار میں مرقی ہوگی زینب خاتون غمی
 و لہوین رونی اتی پکینہ خنجرن برادر کی حبیبیت پر جان ہوتی تھی ام کلثوم فی فرط اندوہ میں شور مچایا
 المرحم کو نالہ و خروش میں ہوش نہ رہا نظم و لفظہ ماتم سی علی اکبر مقتول جفا کی کجرام ہو جینہ میں شہ
 شہد کی و رونی تھی پڑی حضرت شیر سپر کو اور بانوی مخزون گری لاش پہ جاکي اوس و شت فخر
 میں فریادچی تھی نالوں فی کیا خضر با عیش ہلاکی ناظر یہ عیان ہی کہ حبیبیت کی بیان سیت
 دل بینی میں صد چاک ہوئی ایل عزائی اب قطع کرو طری سخن حرف و جا پڑ یارب میں خوشحال محال عریا کی

بیسویں کو حبیب بن مہدی و ہوقا و انفاذ و اور ذراع سی پمذ و صفا خیر

سراپسی ہی اوکی و واجر مرض آدم ہی و جو زخم ہی اوکی و اسلی مریم ہی و جزا کی نہیں کوئی گناہ کو
 طالع و روانم حسین کی جب تک دم ہی و ان اچنی کی قبر ہی و جیوی ہی دنیا کی شنی ہی مان دوری
 ماتم میں حسین کی عزادار و نحو یہ ناسرہ شیع کاوری و مایع انسوینج مومن کی پنی فارتی ہی پشینی
 محمد علیہ کا دروازہ ہی و داغ غم شاہ ہی ہی ترست خوشبو یہ ہول خزان میں ہی تر و تازہ ہی دبا
 ناسوس رسول حق کی دالی نہی و سر پر زینب کی شاہ عالی نہی و روال کو روکی متوین سی ہولو
 ناخبر کی روز ماتہ خالی نہی و قہمید سکا و نقل جھانہ بی وفا او و ایچ سیدنا
 حکیم العقیبتی و گشتا انان غیر الامام کو لازم ہی کہ آیام حبیبیت البسبت کہ ام کو لام و اندوہ میں
 بسر کرین اور عیان شائع روز قیام پر واجب ہی کہ حکایت آغاز و انجام شاہ تشہ کاکم و سکران
 کرانہ رین فضل خدای مرتبہ جنت و ولا جتنا پڑا تہاری موکاوہ عین حبیبیت و تپلا ماتہ آیام

کافرا و اعدا و مانتے د مولد طریب
 غلظ منہم و صریبہ تسیلان الیاء
 فعد الی حایط من حایط و سطل
 فطل سطلہ منہ و هو کو و سطل
 فادانی اللامط صفتہ بن و سطل

وایں کہ اس کے لئے اس کے لئے اس کے لئے

مجلسه اوله
مجلسه دومه
مجلسه سومه
مجلسه چهارمه
مجلسه پنجمه
مجلسه ششمه
مجلسه هفتمه
مجلسه هشتمه
مجلسه نهمه
مجلسه دهمه

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

ان بعض را جاری می‌کون ذلالت سبب
 وجه الی رسول الله صلی الله علیه و آله
 فاحببه و کان رسول الله صلی الله علیه و آله
 والہ فی الشعب حراً تعقیباً مع ذلک
 لہ انت سهل بن علی بن ابی طالب
 بیوی بن علی بن ابی طالب و معاویہ بن ابی سفيان و داود بن عبد اللہ الشہداء

و بعد و بجا نکردی تا آنکه من پستی و دهی که حسین علیه السلام کی سوز غرض علی خاک من می ایستی آنچه در کجا و
 او کی ماتم بر نه نکل پانی من و دوی جو سیراب تنگی مو لاکو بهی بود این بر باد بهی بستی چسبانان
 غزای امام کان بهیسی نظر لمو لعه ای مو منواب ناله و فیه یاد کروتم آفا کی مصیبت کو در یاد کرو
 احمد کانو اسه سده الله کانو بار بار بحرم و خطا و شت من ہی می گویا مارا کناسه بر شیبیکار او در شت
 خبر کی روانی می دیا شمرنی پانی بر زهرانی جسی نازی پالا بود و بیکر او دود بخوان ریت بر عریان می
 الله تو خاطر کی بر آن من او کی پامال کرین الاشس کو میان من او کی بر روی کنی و رسول
 الله کان یوما مع جماعه ما را فی بعض الظرفی و اذ اثم بصیدیان یلعبون فی ذلک
 الظرفی کتاب من بجا کی کما ہی ایک دن رسول خدا فی رفقای صحابه کی ساتھ رہی تو در شرم یا
 ناگاه مجید اطفال کو اوس طریق میں کھلتا پایا و مجلس الشی عند صبی منهم و جعل یسئل
 ما بین عینیه و یلا یطفا حضرت اوسین ایک خرو سال کی اچھی بی بھریانی می و بیان
 و چشم کی بوی ای تو شعله ه علی حجر و کان یکر فی قید و تھر اوی او شاکل اپنی گو دین یا
 بہت نہ چوا او پر بار کیا فسیل عن جلا ذلک رضا کو سس فعل تعجب ہوا باعث توجہ
 پوچھا فقال صلی الله علیه و آله انی رأیت ہذا الصبی یوما یلعب مع الصبی
 یسئل عن البوی فی جواب دیا ایک دن ہی انکا حسین کی ساتھ کھیل رہا تھا و ایشہ یسئل عن البوی
 من تحت قدمیه و یسبح بہ و یسبح و عینیه و یما سنی کہ خاک زیر قدم حسین او شاکل
 زیر الفت سی سہر بر لنت انھوں میں گناہی فانا ایشہ لیسہ لولیدی المسکین میں سنی
 اسی دوست رکھتا ہوں کہ حسین کا تعجب او فخاص پانا ہوں و لکن انھوں نے جب سئل انھوں نے
 من انصار و فی وقفہ کربلا جبریل ایک دفعہ ای مجلس کیا یہ لکھا و انھوں نے کہ امین روز عاشور
 شہداء کا ناصہ و حسین بر بیگیا و سید بن او پر اپنی جان فدا کر گیا و من جلا انکا ایشہ
 حرم من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ

و بعد و بجا نکردی تا آنکه من پستی و دهی که حسین علیه السلام کی سوز غرض علی خاک من می ایستی آنچه در کجا و
 او کی ماتم بر نه نکل پانی من و دوی جو سیراب تنگی مو لاکو بهی بود این بر باد بهی بستی چسبانان
 غزای امام کان بهیسی نظر لمو لعه ای مو منواب ناله و فیه یاد کروتم آفا کی مصیبت کو در یاد کرو
 احمد کانو اسه سده الله کانو بار بار بحرم و خطا و شت من ہی می گویا مارا کناسه بر شیبیکار او در شت
 خبر کی روانی می دیا شمرنی پانی بر زهرانی جسی نازی پالا بود و بیکر او دود بخوان ریت بر عریان می
 الله تو خاطر کی بر آن من او کی پامال کرین الاشس کو میان من او کی بر روی کنی و رسول
 الله کان یوما مع جماعه ما را فی بعض الظرفی و اذ اثم بصیدیان یلعبون فی ذلک
 الظرفی کتاب من بجا کی کما ہی ایک دن رسول خدا فی رفقای صحابه کی ساتھ رہی تو در شرم یا
 ناگاه مجید اطفال کو اوس طریق میں کھلتا پایا و مجلس الشی عند صبی منهم و جعل یسئل
 ما بین عینیه و یلا یطفا حضرت اوسین ایک خرو سال کی اچھی بی بھریانی می و بیان
 و چشم کی بوی ای تو شعله ه علی حجر و کان یکر فی قید و تھر اوی او شاکل اپنی گو دین یا
 بہت نہ چوا او پر بار کیا فسیل عن جلا ذلک رضا کو سس فعل تعجب ہوا باعث توجہ
 پوچھا فقال صلی الله علیه و آله انی رأیت ہذا الصبی یوما یلعب مع الصبی
 یسئل عن البوی فی جواب دیا ایک دن ہی انکا حسین کی ساتھ کھیل رہا تھا و ایشہ یسئل عن البوی
 من تحت قدمیه و یسبح بہ و یسبح و عینیه و یما سنی کہ خاک زیر قدم حسین او شاکل
 زیر الفت سی سہر بر لنت انھوں میں گناہی فانا ایشہ لیسہ لولیدی المسکین میں سنی
 اسی دوست رکھتا ہوں کہ حسین کا تعجب او فخاص پانا ہوں و لکن انھوں نے جب سئل انھوں نے
 من انصار و فی وقفہ کربلا جبریل ایک دفعہ ای مجلس کیا یہ لکھا و انھوں نے کہ امین روز عاشور
 شہداء کا ناصہ و حسین بر بیگیا و سید بن او پر اپنی جان فدا کر گیا و من جلا انکا ایشہ
 حرم من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ

و بعد و بجا نکردی تا آنکه من پستی و دهی که حسین علیه السلام کی سوز غرض علی خاک من می ایستی آنچه در کجا و
 او کی ماتم بر نه نکل پانی من و دوی جو سیراب تنگی مو لاکو بهی بود این بر باد بهی بستی چسبانان
 غزای امام کان بهیسی نظر لمو لعه ای مو منواب ناله و فیه یاد کروتم آفا کی مصیبت کو در یاد کرو
 احمد کانو اسه سده الله کانو بار بار بحرم و خطا و شت من ہی می گویا مارا کناسه بر شیبیکار او در شت
 خبر کی روانی می دیا شمرنی پانی بر زهرانی جسی نازی پالا بود و بیکر او دود بخوان ریت بر عریان می
 الله تو خاطر کی بر آن من او کی پامال کرین الاشس کو میان من او کی بر روی کنی و رسول
 الله کان یوما مع جماعه ما را فی بعض الظرفی و اذ اثم بصیدیان یلعبون فی ذلک
 الظرفی کتاب من بجا کی کما ہی ایک دن رسول خدا فی رفقای صحابه کی ساتھ رہی تو در شرم یا
 ناگاه مجید اطفال کو اوس طریق میں کھلتا پایا و مجلس الشی عند صبی منهم و جعل یسئل
 ما بین عینیه و یلا یطفا حضرت اوسین ایک خرو سال کی اچھی بی بھریانی می و بیان
 و چشم کی بوی ای تو شعله ه علی حجر و کان یکر فی قید و تھر اوی او شاکل اپنی گو دین یا
 بہت نہ چوا او پر بار کیا فسیل عن جلا ذلک رضا کو سس فعل تعجب ہوا باعث توجہ
 پوچھا فقال صلی الله علیه و آله انی رأیت ہذا الصبی یوما یلعب مع الصبی
 یسئل عن البوی فی جواب دیا ایک دن ہی انکا حسین کی ساتھ کھیل رہا تھا و ایشہ یسئل عن البوی
 من تحت قدمیه و یسبح بہ و یسبح و عینیه و یما سنی کہ خاک زیر قدم حسین او شاکل
 زیر الفت سی سہر بر لنت انھوں میں گناہی فانا ایشہ لیسہ لولیدی المسکین میں سنی
 اسی دوست رکھتا ہوں کہ حسین کا تعجب او فخاص پانا ہوں و لکن انھوں نے جب سئل انھوں نے
 من انصار و فی وقفہ کربلا جبریل ایک دفعہ ای مجلس کیا یہ لکھا و انھوں نے کہ امین روز عاشور
 شہداء کا ناصہ و حسین بر بیگیا و سید بن او پر اپنی جان فدا کر گیا و من جلا انکا ایشہ
 حرم من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ

و بعد و بجا نکردی تا آنکه من پستی و دهی که حسین علیه السلام کی سوز غرض علی خاک من می ایستی آنچه در کجا و
 او کی ماتم بر نه نکل پانی من و دوی جو سیراب تنگی مو لاکو بهی بود این بر باد بهی بستی چسبانان
 غزای امام کان بهیسی نظر لمو لعه ای مو منواب ناله و فیه یاد کروتم آفا کی مصیبت کو در یاد کرو
 احمد کانو اسه سده الله کانو بار بار بحرم و خطا و شت من ہی می گویا مارا کناسه بر شیبیکار او در شت
 خبر کی روانی می دیا شمرنی پانی بر زهرانی جسی نازی پالا بود و بیکر او دود بخوان ریت بر عریان می
 الله تو خاطر کی بر آن من او کی پامال کرین الاشس کو میان من او کی بر روی کنی و رسول
 الله کان یوما مع جماعه ما را فی بعض الظرفی و اذ اثم بصیدیان یلعبون فی ذلک
 الظرفی کتاب من بجا کی کما ہی ایک دن رسول خدا فی رفقای صحابه کی ساتھ رہی تو در شرم یا
 ناگاه مجید اطفال کو اوس طریق میں کھلتا پایا و مجلس الشی عند صبی منهم و جعل یسئل
 ما بین عینیه و یلا یطفا حضرت اوسین ایک خرو سال کی اچھی بی بھریانی می و بیان
 و چشم کی بوی ای تو شعله ه علی حجر و کان یکر فی قید و تھر اوی او شاکل اپنی گو دین یا
 بہت نہ چوا او پر بار کیا فسیل عن جلا ذلک رضا کو سس فعل تعجب ہوا باعث توجہ
 پوچھا فقال صلی الله علیه و آله انی رأیت ہذا الصبی یوما یلعب مع الصبی
 یسئل عن البوی فی جواب دیا ایک دن ہی انکا حسین کی ساتھ کھیل رہا تھا و ایشہ یسئل عن البوی
 من تحت قدمیه و یسبح بہ و یسبح و عینیه و یما سنی کہ خاک زیر قدم حسین او شاکل
 زیر الفت سی سہر بر لنت انھوں میں گناہی فانا ایشہ لیسہ لولیدی المسکین میں سنی
 اسی دوست رکھتا ہوں کہ حسین کا تعجب او فخاص پانا ہوں و لکن انھوں نے جب سئل انھوں نے
 من انصار و فی وقفہ کربلا جبریل ایک دفعہ ای مجلس کیا یہ لکھا و انھوں نے کہ امین روز عاشور
 شہداء کا ناصہ و حسین بر بیگیا و سید بن او پر اپنی جان فدا کر گیا و من جلا انکا ایشہ
 حرم من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ و من جلا انکا ایشہ

علی ذلک کون مد فیہ فی موضع مستقبل عند باب الاذن و قارنہ بیرون الزاویہ
 طرأہ عند ذہنہ فی کل یوم قرآن بیان سی طماکی طاهر ہوا کہ وہ پس چسپ بنی مظاهر تھارس
 جلد پر دلیل کاشف کسوں کی کہ وہ فذیہ شبیر و رقعہ ملایک ططاف پرجہ مدفون ہی باب اذن
 جو زبانی جاتی ہیں اوس قبر کو اول نذر سلام پہنچاتی ہیں من اکسیر العبادہ بت ان
 جز مظاهر بعد المشرقہ السبویۃ ہوا فضل الاخطاب والا نصار فہمما یطہرنا
 و شرفہ مصافا لہ ما سبق ہوماروی کتاب فضیلہ العبادات میں ہوا ثقہ ملاذہ ہی کی
 مرقوم پایا ہی کہ خانی حبیب کو مرتبہ فضل و شرف بعد عترت نبویہ ساری صحابہ و انصار میں زیادہ
 کیا جیسکہ روایت میں آیا ہی ان حبیب ابن مظاهر کان ذات یوم واقفا فی سوق
 الکوفۃ عند عطار کثیر فی صبعہ الکریمتہ ایکدن حبیب ابن مظاهر دوکان عطار پر آیا
 کوفہ میں بکری ہی کو منہ خضاب حاس کی لٹی خریدی تھی فقر علیہ مسلم بن عوف علیہ السلام
 حبیب النیہ وقال یا اخی یا مسلم انی اری اهل الکوفۃ یجمعون الخیل والا
 پس انکی طرفی مسلم بن عوف جہ گدڑی جیسے پونچھا ہی براہ اندونن اہل کوفہ شکر اور تسبیح فرم کر
 ہیں کیا سبے فبکی مسلم قال یا حبیب ان اهل الکوفۃ صمموا علی قتال ابن
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم روٹی لگی اور کہا اہی حبیب مردم کوفہ فرزند بنت رسول خدا کی ماری پر عام
 ہیں فبکی حبیب و رمی الصبیح من یدہ وقال واللہ لا تصبغ ہذہ الا من یدفع
 دون الحسنین اس کلام سی جیسے رقت کی وسمہ لانتہ سی پسندیدہ یابونی و اسد اس رشیک اب
 خضاب نہر و گھا الا ابنی لگی کی ہوی اور امام حسین علیہ السلام کی روبرو حاجت پر لڑو گھا و گھا و گھا
 الحسنین فی مہاجرہ الی الکوفۃ الی ارض و حکیم فی وادیہا و علیہم یقتل ابن علی مسلم
 بن عقیل و ان اهل الکوفۃ عنہم و احب امام حسین علیہ السلام ایک منزل قریب کوفہ

معهم في الشجرة الشاهية من ارضه وروى به فقال
فاما كان في الشجرة الشاهية من ارضه وروى به فقال
ثم اخذ القطين من ارضه وروى به فقال
والله راسه اليه وقال وقتها
ايها الناس ان الله يباهيكم بكم

والله اعلم
بما كنا
على
الهدى

~~SECRET~~

[illegible]

ابوہدیہ یکرمانہ و فیضیہ حضرت
عسیر و کان فری حدیثا مت فری
اللہ علیہ السلام علیہ و آلہ و سلم
و بعد عنہا المناس الی اولیہ فقال رسول
ابعدت منہا رجلاً یبغیہ الناس ان یقرنوا
فامسك ذکون ثم قال ابیہ رسول اللہ
بیشتر باد و تقربا بصدقتہ فہم فامسك
و الذی یسکنا ذلت الہود

البهائم مع اسعد و قد كان قتلهم في كثر الخصال الدينية ومعها مصعب
 البهائم فاق رسول الله صلى الله عليه وآله
 البهائم مع اسعد و قد كان قتلهم في كثر الخصال الدينية ومعها مصعب
 البهائم فاق رسول الله صلى الله عليه وآله

ابن ظاهر يراه زوجتنا أول طعام كفي شغل حتى اذ عصمت من وجعته في الطعام فقالت
 الله اكبر يا حبيب الساعة تبرد علينا كتاب ناكاه بي كي حن من نوا انكا بولي اكبر
 اسد كمين سي ناسه و پيام ايكا قيننا هم في الكلام واذا بطاري يطرق الباب
 يباين كرتي هتي كيكايك دروازه پكسيني دستك دي و مخرج اليف حبيب فقال
 من الظاهري فقال انا رسول الحسين اليك حبيب كهرسي ما بهر كلا بونهار
 هفت كوت كون كراهي جابديامين امام حسين عليه السلام كاسيما بولتهاري پاس ياهون
 فقال حبيب الله اكبر لقد صدقت للفقير بمقالتها حبيب في اجل جلاله حبيب
 قول حبيبك زن كانه ناوله الكتاب ففضة و قراءه و كان حبيب يري ان
 يكتم امره على عيشته و بنى عظمه لئلا يعلم به احد خوفا من ابن زياد
 انفاذ به حبيب ليكي جولا او ربه يا چا كاريه امر پوشيده بهي كسي قوم و قبيله و بني اعوام
 اسو اهل كراين زيادي غوف كرتا تما حبيبنا هو كذا لك اذا قتلوا ابو جعفر اليه في كراين
 عليه و قد علمتم السلام مره اس فكرين تما كه دفعه چاكي هتي اي سلام حبيب جوي
 و قالوا له يا حبيب سمعنا انك تريد ان تخرج ليضرك الحسين و ان لا تجلتيك
 ما لنا و الدخول بين السلاطين اون سبب هما اي برادرسناهي كه اراده كرتي بولما
 عليه السلام كي امدوكي و اهل جاشيما ايند كنو چو چو رسيكي همين امور سلاطين من من خن سي كوي اوطه
 فاحق ذالك عليهم و جوا عنه حبيب اوني راز چا پاوه جواب موافق رضاي پاكي چل گي
 و سمعت زوجته فقالت له يا حبيب كاتك كاره الخروج ليضرك الحسين
 فامرا دان لا يخرها فقال لها قسم او كسي جوروني يا ماجر سا بونهار اي حبيب چا
 چا ناهي امام حسين عليه السلام كي پاس جاني سي اوسي چا ناهي كي كو خيزه سله ايكما كه ايكما

من الظاهري فقال انا رسول الحسين اليك حبيب كهرسي ما بهر كلا بونهار
 هفت كوت كون كراهي جابديامين امام حسين عليه السلام كاسيما بولتهاري پاس ياهون
 فقال حبيب الله اكبر لقد صدقت للفقير بمقالتها حبيب في اجل جلاله حبيب
 قول حبيبك زن كانه ناوله الكتاب ففضة و قراءه و كان حبيب يري ان
 يكتم امره على عيشته و بنى عظمه لئلا يعلم به احد خوفا من ابن زياد
 انفاذ به حبيب ليكي جولا او ربه يا چا كاريه امر پوشيده بهي كسي قوم و قبيله و بني اعوام
 اسو اهل كراين زيادي غوف كرتا تما حبيبنا هو كذا لك اذا قتلوا ابو جعفر اليه في كراين
 عليه و قد علمتم السلام مره اس فكرين تما كه دفعه چاكي هتي اي سلام حبيب جوي
 و قالوا له يا حبيب سمعنا انك تريد ان تخرج ليضرك الحسين و ان لا تجلتيك
 ما لنا و الدخول بين السلاطين اون سبب هما اي برادرسناهي كه اراده كرتي بولما
 عليه السلام كي امدوكي و اهل جاشيما ايند كنو چو چو رسيكي همين امور سلاطين من من خن سي كوي اوطه
 فاحق ذالك عليهم و جوا عنه حبيب اوني راز چا پاوه جواب موافق رضاي پاكي چل گي
 و سمعت زوجته فقالت له يا حبيب كاتك كاره الخروج ليضرك الحسين
 فامرا دان لا يخرها فقال لها قسم او كسي جوروني يا ماجر سا بونهار اي حبيب چا
 چا ناهي امام حسين عليه السلام كي پاس جاني سي اوسي چا ناهي كي كو خيزه سله ايكما كه ايكما

البهائم مع اسعد و قد كان قتلهم في كثر الخصال الدينية ومعها مصعب
 البهائم فاق رسول الله صلى الله عليه وآله
 البهائم مع اسعد و قد كان قتلهم في كثر الخصال الدينية ومعها مصعب
 البهائم فاق رسول الله صلى الله عليه وآله

دعوت ان پیغمبر امرونا فاصدق الله فيه
 قلنا قوب اسید منهم قال یا ابا احماتہ
 تفسد شایبنا و احدی لای نادی بک
 قولک خالک لای نادی بک
 امرونا احببتہ و دخلت فیہ و کوفتہ
 بنیائتک ما تکرہ فلیس فخره علیہ
 سون من القرآن فقال کیف تصنعون فاما
 و کلتم فی هذا الامر قال یقتسل و یلبس
 طاهر و یشهد الشهادین و یصلح
 فی نفسه مع نیا فی البر ثم خرج و هو
 یقول ان محمد رسول الله فاما
 الاله فان محمد رسول الله فاما
 علی رجبین قال لا سید یا ابا احماتہ
 الیات الان خالک و احوال علیہ فی
 فوج اسید الی سید بن معاذ فاما نظر الیہ
 سید قال اقسام اسید فاما سید
 ۵۵۳
 کتاب من الرحمن الرحیم فاما سید
 مصعب و الله لایب دایما الاسلام فی
 من قبل ان یصلح فیت الی منزله و ان
 یوشین طاهرین و یغسل و یشهد شهاد
 و یصل رکعتین ثم قام و اخذ بر مصعب
 و حوله الیه و قال اظہر اولئک و لا تبار
 احدکم جاء فوقف فی بی عروہ من
 عوف و صلی یا بنی عروہ من
 یقین رجل و لا اثم و لا کبر و لا دین
 بل و لا شیخ و لا صبیہ الا اخرج طیس
 هذا يوم ستر و لا حجاب فاما اجتمعوا
 قال کیف حال عندکم قالوا البیتنا
 و الطلوع فینا فلا نزلت اثم و لا
 ما شئت فقال کلام رجلا کر
 و ضاک و صبریا انکم علی حرام
 فشد و ان لا اله الا الله و ان
 محمد رسول الله فاما سید الله الی

اراده می فیکت و قالت اذ اقبلت لک اسیرک هذه لیتعة اکتبت کلام حقہ
 من رسول الله فی حقہ و انجیه و لک ای هذان سیدنا سباب اهل الجنة و لها
 انما لمن ان قاما و ان فکلا و هو سید اس کلام می روی لکی طعنه و یا تیری سدر لایق
 سیر لیتعة می آیا فراموش کیا تونی قول اوئی جدا جو حسین کی حق بین فرمایا می که سادات جوان
 جان بین اور امام راه نمایان امرانست پر قیام کریں یا گوشه نشین رہیں و هذا امر سوله انی
 الیک و یستعین بک و انت لم تجبه یہ فرستاده او بخاتیری پاس آیا دور مد کوئی
 تو انکار کر تا بجانہ لانا ہی فکنا عرف منها حقیقۃ الا کر قال لها انی اکتبت علیا سکر
 بکرمی حبیبی حب حقیقت امر کہ پچا ما پچا یا ای بی بی بھی یہ اندیشی کہ جب میں مارا جانو
 تو خاک اور تی پھری فقالت دعنی اکل التراب و لا تملک نصرة الحسین فکرها
 خیر اعمرت بونی رہی وی بھی تاشی میں ملوں لاکن تو نصرت امام حسین علیہ السلام تو کر کہ
 شوہر فی جور و کو خطاب کیا جزای خیر ہوا سہی بکھا فم قال الیک حاجۃ فقال واری
 قالت یا الله الیک یا حبیب اذ اکتبت علیہ فقتل یدیک و فرج لک و یارب
 عینی و اقراہ مئی التلاکھ میرا وندی زدہ فی کہا میں ایک حاجت کہتی ہوں پوچھا وہ
 کیا ہی درخواست کی جب خدمت اقدس میں پہنچا میری طرف سی سلام کرنا دست و پاں نام
 ہوسہ لیا فقال لها کما مہ حبیبی انوار کیا کہتھوں سی یہ خدمت جلا و کما مہ فکلا
 علی جوادہ و شد شدک و فیکھا قال لعبدہ خذ و امض یہ و لا یسلم بک اجماع
 و انتظر فی المکان الفلانی پس حبیبی کوڑکی پاس ای ساز و زین سی بھی لکی غلام کیا
 رہنا کوئی خبر نہ ہو فلانی مقام پر سی لاجکی بر انتظر فکھا فآخذہ العبد و مضی بہ و فقی
 یستظر قد و مر سیدہ غلام ہو کر لکی جہان حبیبی بنایا تھا گیا و ان اوکی انیکا منتظر

و ضاک و صبریا انکم علی حرام
 فشد و ان لا اله الا الله و ان
 محمد رسول الله فاما سید الله الی
 فاما سید الله الی

[illegible][illegible]

لنفسك ولربك فقال رسول الله صلى الله عليه وآله تمنعون ما تمنعون انفسكم
 عليه وآله تمنعون ما تمنعون اهل الجنة وتلكون
 بالعباد في الدنيا وتدين لكم العجم وتكونون
 ملوكا فقالوا قد رضينا بتمام العباد
 الاوس والنضير على حرب الاوس والنضير
 عليه قدامون على حرب الاوس والنضير
 فان عليهم انما اذا صابكم المصيبة في انفسكم
 خذتموه وركبتموه فان رسول الله
 صلى الله عليه وآله وان كان قومه خالفوه
 في عز ومنعة فقال له عبيد الله بن جهم
 نمرودة وابو العيص بن النعمان ملات
 يا رسول الله مل و مناب مل وانفسك
 فاستمرطت نفسك ولربك ما شئت فقال رسول
 الله صلى الله عليه وآله اخرجهما من
 فاشاد جبريل عليه السلام انهما
 فاقبيل عليه السلام انهما
 للفرج وهم سعد بن زيد
 مغيرة وعبد الله بن جهم
 عبد الله بن جهم وداود بن جهم
 عبادة ولسان بن جهم و
 وسعد بن جهم وعبد الله بن جهم
 لانه من الاقرب وهم ابو القيس بن جهم
 وكان ديارهم من الذين طامعوا في غزوهم
 عوف و اسيد بن جهم وسعد بن جهم
 ما انا عوف و اسيد بن جهم وسعد بن جهم
 ما انا عوف و اسيد بن جهم وسعد بن جهم

که بنور شباب امام حسين عليه السلام آورد جيب بن نظام بن صفا بن شغل کلام می که نگاه جیب
 صحرانبار او تمام حضرت فی متوجه بود و یکجا او را که او را صاحب اس رایت کا اینجا فلما
 صار حبيب قريباً من الامام المظفر جل عن جواره وجعل يقبل الاكرض من
 يديه وهو يركب جيب امام عليه السلام في قريب هو اوس واري هي اوس واري اوس
 حضور رسول الله في جوار و روبرو يا فلما على الامام واصطلمه فوه فابته عقيدتي
 حضرت اوس و صفا بن جيب امام عليه السلام في غرض هو کی جواب اكرام دیا اور مر جابها همت
 زينب بنت امير المؤمنين فقالت من هذيه الرجل الذي قد اقبل به
 نصيري خاص کی جو بنت امير المؤمنين زينب فی سنی پوچھا کون مرومب آيا هي فقيل لها
 جيب بن نظام فقال اقول صبي السلام عرض کی کسبنی که جيب بن نظام جابها
 فرما يا سلام اوس کو کنا اور دعا دیا فلما بلغوا سلامها لطم على وجهه وحسنه
 الثراب على راسه وقال انا من اكون حبي سلم فلن زينب امير المؤمنين
 جب سلام و پیام بنت خیر الانام کا جيب بن نظام سنی سنی ماری خاک سر سنی والی اور بولا
 میں کون ہوں جو دختر امیر المؤمنین سلام ارشاد کری میں مختار الانوار و قال المسعودی
 في كتاب مروج الذهب فقال النسبين الى كبله وهو مقدار الف فارص
 من اهل بيته واصحابه ونحو مائة راجل حله عشرين كبا هي که سعودي فی کتاب
 مروج الذهب بن کہا ہی امام حسین علیہ السلام وار و کر بلا ہی ساتھ انکی ہزار سوار بہت
 اور پیاد ہی ہوں فلم یزل یقاتل حتى قتل وتولى قتله من الكوفة خاصة لم یقتل
 شاعری فصیح عاشوراسی وہ بزرگوار رفتی رہی عصمت سب و جہاد کو پہنچی قاتل او کی خاص
 اہل کوفہ ہی مہر شام سیدین شریک نہیں ہوئی بعض روایت کے ذکر کیا ہی رفقا و اصحاب

والصبا من الاوس والنضير على حرب الاوس والنضير
 العقبية يابسون طعنه وكم فاستمرطت
 عصفها جنت و في و ارباب السلاخ
 وسعي رسول الله صلى الله عليه وآله
 السند فقال الانصار قروا فقالوا

[illegible]

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

واخذ شهابا ورفق جاعنا وقتلناه فان
 دنا و هو ان نرث اليه رجلا فقتلناه فان
 حلت ب بنو هاشم ابداه اعطياهم عشر
 ديات فقال الميس هذا راى خبيث
 فان بنو هاشم لا يرضون ان يشي فانك
 محمد على الامم انما و يقي سبنا الحروب
 في حرمك فقال اخر الى ان ناخذ به
 فغلبه في بيت و نعتبه فيه و نلقى اليه
 فغلبه في موت كجالت زهير و النافعة
 فغلبه في موت كجالت زهير و النافعة
 فقال الميس ان بنو هاشم لا يرضون ان يشي
 فان ابا جاء من هاشم و قال اخبرهم الراى
 فغلبه هم بعض و قال اخبرهم الراى
 من بلادنا و غلبه و غلبه في حق
 الميس هذا الخبيث من الراى التفتد
 لا تكم تهمون الى صبيح الناس و حيا فوج
 الناس شاموا و اسروهم فغلبه الى بلاد
 فغلبه هم بعض و اسروهم فغلبه الى بلاد
 ما فيه الارادى و اسروهم فغلبه الى بلاد
 من بطون قريش و اسروهم فغلبه الى بلاد
 معكم من بنو هاشم احد فغلبه الى بلاد
 او سيقا و يدخلون عليه فيضربونهم
 ضربة واحدة فيقتلونه و ما في قريش
 فلا يستطيعون ان يملوا به
 و قد شاركه فيه فغلبه ادم ان يملوا به
 الدنيا فاعطوهم ثلث ديات قالوا نعم
 الشيخ الخليلي فاحذر و احذر و احذر
 فغلبه ابو هاشم ان يدخلوا على رسول الله
 صلى الله عليه و آله فيقتلونه فانك
 سبطه على رسول الله صلى الله عليه و آله
 و آله و اذ بك انك الان في قريش و النافعة
 او يقتلوك او يخرجوك الى الامم فغلبه
 على هذا و اجعلوا ان يدخلوا اميا
 الى الامم و قال ابو هاشم

صاف وياك همارا كلام هي فكل من يكره نصرتنا فليذهب في هذه السنة الشاه
 پس بخش همارى رفاقتى كرامت ركهتا بواپنى راه چلا جاى كه يه اندميرى رات پرده نو
 و من نصرنا بغيره فليكون معنا في الدمر جات العالمية من الجنان اور جو
 نصرت من جان و دينا و جات عالميه ثبت من همارى پاس رهيكافقدا اخبرني جدي
 ان و لذي السنين يقتل بطف كذبا عرييا و حيدا اعطشنا فامتن نصره
 فقد نصرني و نصر ولده العاقرة و من نصرنا بلسانه فانه في جزينا في القبا
 تجتني كجدي زكوار في فرابا سيرافزده حسين و شيت كربلا من غريب و كيس پيا سا مارا جاگيا جواد
 در كرى قايمل محمد كا اور سيرا كسر هلاگيا اور بنى يادى كى همارى زبانى ده شمار هو كا روز
 مشر همارى زمرى من انس و جانى قالته سكيكه و الله ما انتم كلامه الا و
 من القوم من نحو عشرة و غيرهم فلم يبق معه الا ما يتنص عن الثمانين و
 عن السبعين كسجينه خاتون بنى اين بخدا قسم يه كلام امام كا تمام نهونى بايا كه ده ميوه او بهر كى
 و من اس او بر من ميراسى راه من بهاگ نكلى پس ملازم حضرت باقى بنين كى كه ده تى كى كم او شتر
 بچنه زياده تى فخرت الى ابي فوجدته قد نكس راسه في عرين و كرت او وقت
 و الله ظلوم كود بهما كخرن و الم يلقى كرون مكراني اور صوت افسوس پرا و اس پهماني فاحسنا
 رايت ذلالت فتنه شينى كبريه فرددتها و كرمته الشكوت و من همت الى
 السماء حبب به حال عكوف نظر ادر ياي سبركنا انهن من او مدينى رقت كه تمام بيا اور سجا
 آسمان سر او خبايا و قلت اللهم انهم خذوا فاحذهم و لا تحبب دعاتهم و لا
 تجعل في الامر من مسكنا و سلط عليهم الفقر و لا تملهم شفاعة خذهم خذهم
 عمن كى الهى اس كرده فى جيس بلا و نصيبت من چورا توان سجو پايل حواشه كه نادعا كا

سبطه على رسول الله صلى الله عليه و آله
 و آله و اذ بك انك الان في قريش و النافعة
 او يقتلوك او يخرجوك الى الامم فغلبه
 على هذا و اجعلوا ان يدخلوا اميا
 الى الامم و قال ابو هاشم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاه
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

في فقال هذه
الطراحي والله اخذت القدام التي
في المقام وهذه قدام ابنه
في فاخته فلم يترك بهم حتى وقفهم
على باب البند وقال لهم ما هذا
أبي

[Handwritten signature]

مجلس شورای اسلامی
کمیسیون آموزش و تحقیقات
گزارش

الناحية لكم فلم اجد الا ان اقول
انه قد خرج عنكم وقد نقصت هذه
فقالوا اهل كالم محمد فقال قولي
سراة فلما كان من كذا راجع فوش
في كذا من كذا فلما عادته فخرج عنه
من جسمه اللدلي وانه سار في فراجه
ظهورت فيها وحديث سراة من كذا
في كذا ام محمد واليها

قد كفيتم يا حمنا وقد كانت الأضداد
 يا الله على الله عليه وآله

بلغتم خروج رسول الله صلى الله عليه وآله
فقد كنيت ما هنا وقد

الرجال والنساء والصبيان اذا اصبحوا الطريقة
اليهم وكانوا يتوقون قدروا
بلعهم من وري

فاذا اشتد المريجوا
بين ليلة العقبة وبين
البحر

الزهرى قال كان بين ليلى
صلى الله عليه وآله وثلاثة

ما جاور رسول الله صلى الله عليه وسلم

رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم

ام المؤمنين و كانت الانصار غيرة و مؤتمرون
انسان غلاما ايسوا بصيرا الى منازله

الحقيقة سال عن طريق بنى عمير بن عوف
على اهل الرضا

قد راق في قديم الكيفية
يا مفضل كسله ههنا
عمر بن حفص
٥٩٠

فمنع الرجال والنساء والصبيان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

بنی القدر من بنی سید
سید و اجتهاد علی بن ابی طالب
و اوس و القدره علی بن ابی طالب

رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم

میسوین نقل فرہ ناجیہ اور حمہ سی و داغ سید الشہدا

سکر نیزی پر پڑایا ہوا لاش کو چشمِ شوقیٰ روندیا ہوا محبت کو فنگاہ افرواہیں لاکھ رونی مذاہب و ادو
اوشخو نازیباں مار کر کشتہ نشی چھلایا ہوا تین بی سہر پر کسینی نوحہ و شیون بکھیا ہوا سیکے وارثوں کو
رفت میں پرساندیا ہوا عرض میں تخریت کی راڈ و منحواؤت دی ہو بدلی زندگالی کی سہرکی
چادر ہی چین تنی جسم صہ پارہ بیدفن و دفن عریان آفتاب میں رہا ہوا گرم ریت کو جوانی کا رگڑو ٹوٹی
چاک میں بھرا ہوا دُورِ فصل کرتی ہی کہ مینی کہا ای خاتون قیامت ای بختہ حضرت رسالت الیسا
ماجراتو کسی پر نہیں گذرایہ ساؤتہ کبھی نہ یکھا اور نہ سناؤتوئی غدرانی فرمایا کہ یہ معاملہ میری نسبت نہ
دل بند سی ہو ای تاباکی انتہی امام حسین پر یہ حکم مایں میں تو فرزند کی شہادت ہی مانتا درہنہ
اوسکی نصیبت میں استعجاب ہوں، ہر کسی سرگزشت سی چھپیں رہو کئی داؤد ری مشترک بشون شیون
کرکشی تو ہی اوس کشتہ خد کی نصیبت میں رو یا کر داؤد ہر غر خانہ میں واقعہ کر لای سید الشہدا کو
یاد کیا کر دیکھتے ہی کہ ہول اور دہشت میں جاگی ابھی کچھ کچھ سیر شکفت سی دھوکہ کونی
اکل نظم لولفہ اسی مونسواس نقل میں ہی حکوا اشارہ تقصیر نہورونی رولانی میں گوارا الفت کتے
نشان ہی عرا ی شہیدین میں، پیٹھ سرو سینہ کو گریبان ہو بارہ و درات رہنما و فریاد میں سرگرم
ماشر میں ہو حجت داؤد کا سہارا عالم تہ و بالا ہی جگر ہوتا ہی پانی و شہر کی باتم میں نہیں ضبط کایا
ناظر غم سرور میں کیا کرتا ہی نوحہ و فوس کہ اعدائی اوسی پاس میں را

[illegible]

ملاک و مایه بیان رسیده اند و واپتهال بقیرالین خانوادہ سوگواری و اشتیاقان مصفا
زاری بقصد بر خستہ نخست امام اہم کو ساتھ الجھرم کی قلم اندوہ و غم سی یون رقم کرتی ہیں کہ

[illegible]

تغلیات الوداعی و وجب الشکر علیہا ما

رضی اللہ عنہ عبد الباقی الہدی و کان

خرج من بلادہ من فارس طلب الدین

بفوق الی قضاہان الاصلی بالسلام

فقالہ عن ذلک وصحبہ فقال الخلیفہ

بمکہ فاشم فخرہ و الخلیفہ بکرم

ببین علیہ جرم فخرہ منی و ولع مسید الشہداء علیہ التعمید و لم یستنا

عاشور اصبح سی قطر تک لشکر امام حسین علیہ السلام سی بتعداد سو پیادی چالیس و پانچ سوار درجہ
شہادت کا یزید ہوی بھلہ او کئی سات غلام شہارہ جوان و طفل اولاد فاطمہ بنت اسد اور باقی اس
بیس صحابی خاک و خون میں الودہ منزل جنت کو پہنچی جب یاران فرزند اسد خوارین کوئی باقی نہ
عزیزان دلہیز حیدر کر اگر کا خانہ ہوا سو ای کیسی کوئی مولا کی پاس تنہا بغیر از غریبی شاہ کر بلا کی
نزدیک کوئی نہ باندہ لشکر کی نام در دو غم و محنت و حبیب صف باندہ ہی موجود ہی ہمار و باقی
نغم تیر و نیزہ و تیغ پہلو میں نمود ہی علم آہ فلک تک رسا ہوا چتر نادر فی سر پر سیاہ سپاہ سلطان
اپنی تنہا فی اور کربت میں رفت گئی نصب شہادت کیو سلی جان ہی کی کیا گزشتا ہی نہ رہتا
ہر جانہ کی حیات کو سیرانی باعث تقویت ہی دای اہل کجا جانی لو پیاس کی شدت کی جہت
موجب ہلاکت خلقت ہی اول پانی کی طنی میں عادت تھا دسی زیادہ دیر ہونا و دم شدت گئی
گرد و غبار میں آنا جاہا سوم آفتاب نور میں بی حجاب و سایہ کھڑا رہنا و چارم شدت غم و الم کی
ناچار ہو کر غصہ کما پیچ جنگ و جہل میں بدن کا کشا اور پٹنہ و مان زخمی ہو چکا گرا و نو ہونا
ایسی حالات پر شدت شکنج جان لیتی ہی اور شدت کو ایک صدی ہی تائب زندگی نہیں رہتی
لاکن ہزار جان مہمان جو سادہ رفت میں سو گار ہوں شاہ تشنہ جگر کی پیاس پر شارب ہوں
کران سب و جہان میں خشکی کام و دلا کما اٹھ چکر نہ رہا اور وہ فرزند سانی کو ٹرو پیر و بار
شاگرد ہوا شبانہ روز کی پانی نہ پانی ہی وہ سو کی زبان نالوں میں لگی تھی ہوا و سوقت اہل جنت
نبی سرخی خون جی پڑی زخم تیغ و سیخان کی منہ تن پہنچی ہی سرو سینہ پر صد ہا سنگ و تیغ
چلی ہی چار طعنی بدن کا ہو تنہا تھا کھڑا ہی کثرت جراحت کے لڑتا تھا غارتہ کی پیچ کچی
لکھن پھوسی ہنسنے خاک میدان سی ائی تیغ تبار و دکی تلوار و نی کٹی تبار دان استخوانی زبان
چھو پر نور پر خایان سر ویدی اَللّٰہُمَّ صَلِّ عَلَیْہِ السَّلَام اِلَی الخیمۃ و نادای رویت کی جے

فقد قدم طہیم نبیہم فقال سلمان و علیہ
فذلک ما الذی تقول قالہ صاحبہ
و لا سوال عن ہذا القول علی عاتق قال خیر
و اخذ الخلیفہ فی الیہ من فلان الی فلان
۵۶
تو نہ باندہ انکھو قوم عزباء قد تم ہذا
البلاد فاجبت ان تاخو امن صدق
فقال رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ
و کلو فقال سلمان فی نفسہ و حق
یا صبحہ ہذا و احدۃ یقوہا افراد
ثم اناہ بطیق اخر فقال لا رسول اللہ
اللہ علیہ و آلہ ما ہذا فقال لہ سلمان
دلیلک لا انا اعلی الصدقۃ فہذا ہذا
اھل بیتہا الیہ فقال علیہ و آلہ
سوا و کلو و اکل فصدق سلمان سیدہ
اشیر و قال ہذا ہذا ہذا ہذا
نم خد خافہ فافق رسول اللہ صلی
علیہ و آلہ ان ذرا عن کفۃ فظہر سلمان
ال خافہ النیق و الشامۃ فاقول فیہا
فقال لہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ
و آلہ من است قال انا ارجل من اھل
فادسی قد خرجت من بلادہ

[illegible]

وکل کل کل
بسته فی سینه منم میجیه و بده
و کل کل کل کلاوس و الفزیر حرمین
نفری بسته با جاقه کیون وند و بیوان
طایفه مندلیگ و یزیجون ارفانها
قامر لاشته عشرین انصا لغریما
از

پیشکش

مستطوع لانا وحق الماء قنات
ام از این بابی بلی قطعیست که
خدا و الله غیر ما قاضی است
الاله قاضی و ما قاضی
مستطوع لانا وحق الماء قنات
ام از این بابی بلی قطعیست که
خدا و الله غیر ما قاضی است
الاله قاضی و ما قاضی

علیہ و آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ
 من آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ
 علیہ و آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ

علیہ و آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ
 من آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ
 علیہ و آلہ من ذلک ثنی کان بحضر
 رسول الله علیہ السلام و آلہ و صحبہ

پس کہ بلا میں بھائی سی چھٹی ہی ای حاضران بزم عرا حسان شاہ کر بلا شیخ سن و اعطی بی بی سائیک
 شاہی کہ چند بار مجلس میں شہنشاہ سی پڑا ہی اوس دم شہید الشہدانی باویدہ غور بار خطاب کیا اور زبان
 حال سی زینب کو جواب دیا یا ہی شہادت پریری لازم ہی تنکو صبر کرنا ہی طوری غم فرمت ہی
 بزرگوئی و لکھو بھایا اوسی طرح ثابت رہنا زینب خاتون فی آہ سرد و جہی حضرت ہی بون عرض کی
 اسی یا وگا را کی عبادی بقیہ شعل مصطفیٰ حبیب نامار سو خدائی دنیاسی کوچ فرمایا بی ویدار پرد و مار
 برادرین جی بھلایا جس دن امان خالہ زہر کا انتقال ہوا باب بھائی کی سایہ کو شہادت جانا جب
 والد بزرگوار فی وجہ شہادت پایا بی ویدار کی سلاقی میں آسہ لکھا یا ہر گاہ امام حسن کی قادی
 ملک فی رو لایا سب کی بعد تہاری ساتھی کی کہیں کیا کی تم جیسی حد ہوتی ہو تو کہ چاہیں جا
 جان کہوتی ہو میں دنیا میں کیونکر زندہ رہوں غم تنہائی میں کس امید سی بسر کروں و فسک کہیں
 حکیمہ الشہداء سرور شہد فی سبکو فریاد و زاری میں نشکین ہی اور واصلی نسل و ولداری کی نصیب کی
 ای ایچرم میں و سبب کرنا ہوں کہ نہ خدا میری لاش پر سر کی بال نہ کرو نہ شہرہ پر طاعتی مار کر خسار کو
 نہ تو نہاد کلمات شکوہ آمیز تر جع اور فرج سی گو یا نہ نہا سو ای صبر و شکیبائی کی خداسی کہہ نہ کھلا لکن
 رونی میں شہیدین کرنا ہوں سبکو اہل سلوک کو باب ہولاک و صائین بتا تا ہوں و تم سب در دمنہ و کی
 و جہت جانا ہوں و تکلیف شہر کو نہ و شام میں گذری کی اوکو پچا تا ہوں یہ سبب است ہیو جا
 بہت جھاکری تم واصلی خدائی اوکو سکو ہوا ہر گاہ در کو شک و شام میں جواب میں شاکر اور ساکت رہو
 پس حضرت ایک غزہ کو سینہ زخمی لکھا یا اور سو پوچھیہ کر ہی زبان شکب و ہی ترجمان سی بھایا
 جب فوت سیکھنے خاتون کی پھی تو بہائی شدت قوت سی اڈی و اوس دختر عزیز کو اٹھا کر وائی
 اور ماتہ سر پر پیر کی پٹائی کو بوسہ دیا ایشمارا شافرمائی نظر عری سی پھلوی بچہ کی یا
 سہکینہ فاطمہ منات الیکلام اذ الیہ ام دھانیہ ای سیکھنے آرام زندگانی نہویا

سعدیہ بی بی بیعت الیہ فی کل لیلۃ
 عشق و تعشی مدہ من خضرہ و القیضہ
 کما ہی و کما ہی تینا و بون فی بعض الخلد و
 الشاء الیہ اسعدیہ بی بی و سعدیہ بی بی
 و الفتنہ بی بی و سعدیہ بی بی و سعدیہ بی بی
 خدیجہ بی بی و سعدیہ بی بی و سعدیہ بی بی
 بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 من القیضہ فی فافہ رسول الله علیہ السلام
 و قدیم جی من الصالحہ قتال حاتہ انفسا
 نعمت رسول الله علیہ السلام علیہ السلام
 ۵۶۵
 الله علیہ و آلہ المدینہ فافہ دھلا
 جاءت الودعہ سادہ الجالی فافہ دھلا
 الیہ السلام رسول الله علیہ السلام فافہ دھلا
 فوکت شق علی باب الیہ و علی الشافہ فافہ دھلا
 من بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 یقول الخادیم فیضہ بی بی بی بی بی بی بی
 من جان شریخی حوار من بی بی بی بی بی بی بی
 قتال الیہ السلام رسول الله علیہ السلام فافہ دھلا
 ثلث مرات قتال حاتہ بی بی بی بی بی بی بی
 الیہ و بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 عذر الی مادی و قتال الیہ السلام فافہ دھلا
 الله و ان رسول الله و ان الیہ السلام فافہ دھلا

حکومتی ان غریبی من مکہ و بی بی بی بی
 علامہ ان غریبی من مکہ و بی بی بی بی
 فی مدہ البیضہ و البیضہ و البیضہ و البیضہ
 علامہ من الشام قتال ترک البیضہ و البیضہ
 و جفت الیہ و البیضہ و البیضہ و البیضہ

في هذه الجنب في قبضه بكه ومهاجر الامنا
انضمام بركب الجبال والاس
حرة

في هذا
الحوار الانبياء واضه
بالكفر في جنين حرة
فقد علقه

وہیں کہتے ہیں کہ یہ خاتم النبیین
ہو الفصحاء القہاتان بلخی
الہاد

لا يزال من لاني و هو الله
فت و الحافض الى الله قد
منه

لا يزال
الطائر منقطع الحلق والحو
البحر من انطباعك
التي لا

سبحان الله العظيم
الحمد لله رب العالمين

میسورین مجلس المدینۃ العلمیۃ دواع سید الشہداء علیہ السلام لکھنؤ

عن ابي عبد الله عليه السلام

قوله تعالى: "وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْنُونِ" (سورة النور: ٢٤)

وكتب بينم كتابا

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

لجنة كابل و كابل و كابل
د فغان فغان و فغان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله وصحبه وسلم
أجمعين

من سفك دما نفهم
و هو انزل انهم
٥١٤
من سفك دما نفهم

فناءهم واخوانهم الى كنه
منى وسبى زمار بهم

ضریب الخطی
من له لغة عجمية
بجانب الخطی
منه في التقي

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

نہیں ہے۔ یہ سچ ہے۔

الشيء الذي يشبهه الإنسان

۱۱/۱۲/۱۳۹۲

وكان النبي صلى الله عليه وسلم

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

جو یہ اذیت شہادت ساسی آئی اور سرائی جاتی کہ بعد مصیبت مدت تک بھی ولایت لاٹھوئی
 قلمی بد معاہدہ حسنہ، ملا دھم جی الرنوخ فی الحماہیۃ جنبک سیری بدن میں موج
 باقی ہی ایجان بالابو حضرت میں اپنی اسو بہا کی کونہ جلا فاذا اقبلت فانبت اولی بالذ
 تائینۃ یا حیرۃ التوائینۃ پس بکھڑی میں شہید کیا جاؤں تو ای بہترین نان تو سزا دے
 کہ انجالی نام و غیر بدین بیکاری بدن با تو بخو شکر سب المحرم رونی لگی اور باب بھی کی انکس جاتی
 رہتی سید الشہدائی بہن کو پاس بلایا زینب خاتون ہی فرمایا میری سیکھنے ہی خبردار خلافت رہنا، کو
 مصیبت فراق میں بہت پرکار نہ زخار سپر کوئی غصہ نہ ہو بندا وادی کہیں نہ کہ کو حیف یہ دھڑی بد
 و بد ہو جاگی کی ایذا محنت سفر سیر میں اونٹنای گی یتیم بچہ کا دل نازک ہوتا ہی اندک صدمہ نہ سچ
 ٹوٹ جاتا ہی زینب خاتون کی کہا ای برادر زوی تمہاری لگی ہی جو نامار سو خدا کا بوسہ گاہ ہی اپنا
 خانوں اور ہاتھ گردن میں ڈالکر اسوقت مٹی ٹوٹوں، امام حسین علیہ السلام میں سر جیکا دیا بہن کو کھانسی
 گالیاں بادی الوداع الوداع اور ای الفراق الفراق بلند ہوئی، خیمہ گاہ میں سیکو تار بظاہر ماتی
 کتاب میں البکاء من مسطور پایا ہی ناگاہ اوس انبوہ میں امام حسین علیہ السلام فی شہر باکو کو نظر پایا ہی کہ
 سب المحرم کی شرم و حیا سے علاحدہ کھڑی ہیں احمد نہ روز بجران شوہری ڈری ہیں چوب سر پڑتی
 ہوئی آہستہ آہستہ رونی ہیں او حضرت دیاس میں حضرت کی جانب مچتی ہیں بظاہر کہ باکو
 اونکی حالی پر نہایت رحم کیا شہر بانو فی آواز درد کا کسی یہ کلام سنایا، ای مدد گار غریبان ای غمنا
 بچیدان ای مونس ہمدردی نہیں دل پر اہم ای مایہ آرام جان ای خانہ سالار شہیدان مہربانی قدیم
 سیری طرف دیکھو او کچھ لوندی کی بھی ورد کو پونچھو حضرت نے اونکی زاری پر روباہ خاتون
 آفت رسیدہ کو پاس اپنی بالیا فرمایا خاتون بیقرار ای دختر شہر بار میری قریب آؤدو کا مطلب کہو
 او یہ سفر منزل شہادت کی فراہم راہ تھو بانوئی اشکبار فی عرض کی ای سردار اہلبیت رسوخا دینا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاه
ن

اشترى هذه المخطوطة

১৯৩৩
১৯৩৩
১৯৩৩

١٠٠

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

فقال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما مستنقى
 فاستنقى رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما مستنقى
 فاستنقى رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما مستنقى
 فاستنقى رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما مستنقى

غرت اور مرتبہ بی بی کا شوہر کی زندگی تک رہتا ہی جب رائے ہو جاتی ہی تو کوئی نہیں پوچھتا
 میرا نرسہ آبرو و خاطر کی اولاد میں لگی دہی تھلا و روئی کی سو گاہ و راج کا نای و نخت تھاری
 قدم ہی بنا تھا ہر گاہ آپ جنت کو چلی اور جد و پدری جاملی میں غریب و بی وارث باقی رہو گی
 زن بیوہ ہو کر کس طرح جیو گی و زیب و ام کلثوم مغیرہ کی نو سیان لگی بینین میں لشکر کو فہ و شام
 با وجود عدوت او کی حرمت کی کنگی ظلم و تعدی سی اذیت زندگی بلا کجی پر دہی و درازہ
 جی جان کر ہر گاہ و ذلیل و خوار بنیں تو میں کیا کہوں اگر قید میں لیج کر کو فہ و شام میں بیچ ڈالیں تو
 یہ صد یہ کہو کہ نہ ہوں و فرزند میرا سید تجا و خود و جہاں میں گر قاری اس مصیبت میں سوای اللہ اور
 اپنی میرا کون مدد گاہ ہی بنا و کیا وصیت فرمائی ہو اگر کسی سہر کی جاتی ہو حضرت فی اوس بی بی کا
 کہا ایشہ با فوغم تہا میری اہلیت کی ساتھ تہا سفر نہو گا سامان و بردی اور میری خدا کو گاہ
 خاطر جمع رکھو بیقراری اور نالہ و فریاد نہو جب میرا سر تن سی او مارا جائی گا و فوجا جیہ کی دروا
 ایکار تو کل میں اوس سپر سوار ہونا جہاں خدا کی تقدیر کی ہی وہاں جانا شیخ فی یہ ہی پڑا ہی کر ادا
 کہتا ہی ہر گاہ دب الجحرم باری باری لگی لگی و اور ہر ایک سی حضرت رخصت ہو چکی تھیں
 جانب خاطر نہہرائی پکارا یا حسین یا یونعین میں تھو کو وین پالا ہی رات کو جو بلا یا ہی آرزو کی
 ضعیفی میں تھاری سایہ تل رہو گی جب اس گھر میں مردگی میرا خانہ تم و تھا و کی کفن کی گناہ پر
 نفیس سناو گی ہی میں پر حشر جیتی رہی اور تھاری یہ حسیبت دیکھی حضرت نے اوسکو بھی کیا
 اور مہر کو سینہ سی لگا یا باقی کثیر و نحو دلداری دی سب اہلیت رخصت حامل کی کچھو کی رکنا
 عیان کہ ہلا یا جیہ سی لگی چلنی کا ارادہ فرمایا حاضران مجلس عزادیا میں منی دیکھا ہی چو کوئی
 گہری سختی ہو و داع کر کی سوار کیا عزم کہتا ہی اچھا نہ کا جمع دروازی پر آتا ہو کوئی روتا کوئی
 دہا نا تھا ہی نامہ و سام جیہ کی تاکہ کرتی ہیں و سو خات لانی کی فرمائش کہتی ہیں و درگاہ

پیشانی رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم

نقلی ہا فاقا حب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 فاقا حب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 فاقا حب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 فاقا حب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

باب الی السجدات فضلت السجدات و فضلت السجدات
 و فضلت السجدات و فضلت السجدات و فضلت السجدات
 و فضلت السجدات و فضلت السجدات و فضلت السجدات
 و فضلت السجدات و فضلت السجدات و فضلت السجدات

[illegible]

آستین کو سا فرکی چڑائی فی ہرین جلد با شرف یکہ طوی ووش کہوتی ہرین رکاب بجام کرکی پستی سبائی کی
ساتھ بتیائے کہ چلتی ہیں ہرچہ مضیق جانی ہرک سلامت پھر گیا کو فی حشر گئی توشہ کی اور ہلاک کا نہ دیکھی کا
مای مای بیف ای امای الہجرم نامین علیہ السلام گراوئی حالت زار آئینہ تصویر میں بھوتو تو اسوقت کی
بیقراری الہیت ملک وعلوم ہودہ ماجرا عمر بھر کی روکیو کھایت کرتا ہی اور او مصیبت کی غمی فیل میں
بھرتا ہی اپنی سردار کی فراق سی عورتو خود پر دین سکین کیو کھتر ہی ہوگی ہلکے اضطراب اور ناجاری میں
جان پر کیا جانی ہوگی شہیدانہ شہد اور روز کی بہوک پیاس میں زخم کھانی کو قدم ٹر پاتی تھی جھنٹ صفا
اور کمرت جہالت سی ہای رکاب اور مرکب لڑکھرائی تھی ایک سو کہا کلا حسین علیہ السلام کا اور ذرا
خیر آباد ایک سینہ بھر غمی اور بارہ ہزار تیرہ خلاک کا ایک پہلو ٹوٹا المی اور اٹھارہ ہزار نیزہ فوٹو
ایک جہم نگار و دین ہزار گیکہ قنہا امام حسین علیہ السلام میں کیو جانی تھی نا سید میں جسیر کو عمل فراتی تھی
بیوہ زنانہ الہجرم کہوتی کی بجام و رکاب کو بنین جوڑتی تھیں خدا و رسول کی دانی دینی کیجی پرانگی
روقی تھیں عجمہ بن سامان شہر پر ہاتھ لڑن میں ہی فلک تک ماتم ہو رہا تھا اکیسویں ساری ہڈی ہرین
ایک بیسیان سپ رہی تھیں انکی جانب بہو کجا عجمہ تھی انکی طرف اوجا کی عورتو کنا خراب کھیر سی
لوڈیو کنا غول سامنی بند ہاتھ پچو کنا شور و فوج سے سو اٹھا پلاطان کر بلائی ساری بلا نصیدون کو
قیمت کیسرا پر دین چھوڑا اور کران سنہ کہو میدان شہاد کی طرف سوار و واڑہ عجمہ ہی الہیت گران تھی
بھی برادری آہ و نالہ زین و ام کلثوم روان تھی نہ ناب صبر و جہد میں ہیں اور امام حسین علیہ السلام
سرشارائی کی واصل جانی دیکھیں نہ ٹکے کہ پروی سی باہر نکلیں اور مولائی سائے میدان میں لحظہ باہر گرا
فظم ملولہ نام علم شورش نہ کہ مصیبت کو دی طول شدتی آہ و نالہ کی جبین ہی ٹکل طرزیان تھی جسی
سوز و روی کہتی ہیں حاجت واصل سی رسول آنہو نہیں انساں لب پٹھان ملین ہی قلن زو ملکیت
و قیبت و حاسا عیت قبول و بار صبر و دروندہ براد کو شرف اعلیٰ حاجت ہر ایک حاجت و حاسا عیت قبول

[illegible]

اکیسویں مجلس شہید بکا و فضائل شعرا و اہل عز و جہاد و شہداء

اسم الله وخرق في جمع فيه ان كل حجة في
سالم الله في جمع فيه ان كل حجة في

سالم الذی ہے بنی اکتیں چاہے
صلیہ ہم الظہر فہناک علیہ قاری
الکعبۃ فذلک علیہ قاری

وكتبه في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٠ هـ

وكتبني الى
تقارب وحبك في كسائي الامية القتال
سبح الله عليه والدة الامية القتال
تقارب وحبك في كسائي الامية القتال

تقارب وجهك - صلى الله عليه وآله وسلم - في قوله تعالى: "وَجَاءَكَ الْمَلَكُ" - صلى الله عليه وآله وسلم -

سورة الاحقاف في ثلثين وثلاثين آية

وَأَن لَّهٗ فِي عَمَّا قَدْ خَلَقَ أَفْئِدَةً مَّيْمَنَةً

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

فان في دينه وصاله في ذكره مغان
والله في الله عليه

بنفقه دلايل صدقه و...

الاجال والاختصاصات

المفردون ان جميع ما غار

سید محمد انصاری صاحب خانہ دارالعلوم دیوبند

عن قتيبة بن سعيد عن محمد بن يحيى عن أبيه
عن ابن جهمي عن أبيه عن الترمذي

مهاجرت و ثلثون سوره

عليه السلام من غفر ذنوبه في سنة

لی بستر واحد و الذائق و غیره

مختار الخندق وبنو قيسية وبنو قيسية وبنو قيسية

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

افشار و اصفی باغوا
الکامل

تَهْنِئَةً لِّقَوْلِهِمْ إِنَّ لَنَا لَأَيُّوْهَا وَعَاشُوا رَاطِلًا وَأَزَلُّوا هُنَّ عَلَى الضُّعْفِ وَقَسَتْ لَهُ

نظم عربی قد مرّت الايام بالفتنات + ومان زمان العرب والسكرات
 ومان من شيء احل ذخيرة + ليوم شوق ما حلى القميرات + فاعين ما ادم

[illegible]

ای ابل غافلان و سیر یا کینید چون از بهار اگرین بنیاد کنید و در تمام مشاهد
شهر را بخون گریسید و خود را از عیش و قیامت آزا و کنید و راجع الی القتل و

مصطفیٰ بشری و کائنات و البکا مقدر و قد صار شهیداً لای یاری غربیه
یا قوم علی السبیل فوج نوخر پیشخوانی عزیز و سیور زاری کرد بر ایمن کرانکه آگاهی

و فوق غرضی این، و مجرب و پخته و بی غش و تمیز محرم این، که جا کند از هر سبب شیخ باطنی این، و او را و خاک کبریا
دست یافتگی و دگرگونی و شورش و تفت یکدیگر و لای چینی و بهر غرض می شود با هم چاکه رنگ نشین و بخوش خوش

شبهه بود که چو بیدار و اقرار می حسین در زمانه ستمش میبرد که به فدای حسین غریب کجاست و نظاره کرده
 دیدن حسرت خفت آخر که بکشتی حسین در خور است غریب بین بر ملاطمت خست و تان و ناله اطفال قتلگاه

سین زبان حال سی گویا امام فی یہ کہا، تلی ال چمکی کوئی نہ لئی حسین کہاں ہیں جہوہ پر رما خجہ رہا
کہ انکو کاوشیں نہ چمکچو گہما سی سن انزل کی روز قہر ہوگا کتا روات اور سی شہر کا علقہ فرم کی تھا سی

و فرشته ای برین پیغام رساند که جاکی خلایق عویش بهای حسین رفیق ماری گوی زنده این منوچهری
تبار، به حال ناز که اینک حسین بجای شمر و عمری (یا جو شاه فی سمرگاه بنم شهادتین) فریادی

حسین و شمعداروں فی ثلثات عام فی کالاس قباورین و غوغیگان بر دایستی بر دایستی نظر انگار

این سینه خا خاں غمخیزان را
 در این سینه خا خاں غمخیزان را
 در این سینه خا خاں غمخیزان را
 در این سینه خا خاں غمخیزان را

[illegible]

همتی بین او سخی شد بگرداود صادق شاد دل خوشی غم کالم موجود گشتی بین لکن دلائی الهییت و داور
 چار سبب در کار بین که بدون او کی آغاز و انجام اسلام و ایمان و استخوان سیکار بین اول ذکر ارشاد
 دوسری سابع حق بنیاد و تیسری مکان جمیع همچونی خاص عقیدت لهذا هر واحد که حدیث و روایت
 رتبه مقام اورا بخرمالا کلام آیهایی پس پیل برادر چه شعرا و ماجینی نظم و نثر اورا و کی قاری بخدا احترام
 فرمایای بیشتر آنکه نام فی اپنا معین و ناصر و یاور و محسن تبایا آمد و رفت بین تعظیم و تحقیر و تحمیل و تکی
 پهلوی اعزاز بین نهاییات سید استغیث جبرئیلی آنی تا زانو گفتوف عبداللہ بغالب حبیب بن عبدالمعز قاری
 خزاعی جو حضرت حضرت آنی از این منظومات پنج فقره و طبع زاو و پکی سنائی زاهد و عارف و طریق خاص
 آل رسول بی انعام پائی اورا و کی سادہ جو و کریم سی جائزہ و صلہ دی کی جزای حبیب کی و مدی نرانی
 و سیاهی پریشانی کو لازم بی پیروی بین لایان طاهره کی عمل بین لانا قاری و شهنائی کر السبع
 پاکیزه گهر بین توقیر سی شہانارتی اعتقاد و پر ادا و پینچائی تاکه هر چه چاره و در شتر تک زیاده بگو جائی بانی
 خبر کو هر بنده خدا شایا باشی حاجی مؤید کسی ملا و دست دی حساب کسیر العبادت بین لاتی بین قول بی و طام
 علیہم السلام کو دستبائی بین فاحکم آن الا حسان الی ولاء المکار فی و متشدد لیا کاشفای و اللہ
 ل و آیات مصائب ال محمدی بائی نحو کان ذلک الا حسان من بدل الاحوال و
 اهداء الاشیاء الثقیفه الیهم الی و حبه الصلوة بدستی که نسبت و شریف خوان و انکار کنی
 و انوکی احسان کرنا و اکبرین روایات مصائب ال رسول کی رعایت جطر محمی بولام جاناب دل
 اموال و ابدار اشیاء نفیسہ جو ممکن ہو بطور نذر و صلہ رحمت و جابرہ فکر او خود و لایکافر من و تصدایق
 و التواضع لهم و منہ جرم و الشاء کلینہم و جبر و باللسان و التقلب اکرم و بزرگوار
 اوکی تواضع کرنا بفرین کلام شنای صفت بین دل و زنان بی دوست رفقاء الی غیر ذلک
 من الا مومنین الباعثه علی تر و یحی و انهم المراق و الداعیه الی کثر و کثرتهم

[illegible][illegible]

من خلفه و اتوا به بنو قيس بن شام و هو
بنو منسوبة الى سبط بن خنيزر قال له
ابنه و قال الله صلى الله عليه و آله في جواب
الاجابة و عني في شيئا من اصحابي في
القائه ان اوشجعت قالوا الى الان لا يك
والقوله بالفتح فلقين على بيته
لجميع عشيرته من شهر رمضان
الحرام

[illegible]

و الله اعلم بالصواب الذي افادكم به
والله اعلم بالصواب الذي افادكم به

فی القسطنطنیہ
من بدو و دریں الشریک
الاصح

محمد ايوبي
مدرس استاد

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

يطلب الى رجال على اقراء السكك و
الضعفاء فوري البيوت

تأویز شهادت کو یافته و درین بین یاوران الهییت کلماتی + تمهید تانی ای اهل ثور و نواغز شاحال تبارا
کر تبند دوستی آل عبا کایا پای و اور دنیا میں پیروی عترت رسول خدا و وسیله آخرت شمس عتیقی کا ہاتھ آیا ہے
عجبت کی نشانی ہی پائی سولا کی محبت پر دل ہی روزنا علامت ادوی حق غلامی ہی آفا کی نصیبت میں
جان کہو ناجو سوسن مشبیر کا نام پر باکری یاد و فاطمہ زہرا ہی و جو شمل تغیر غریب کہ بلایں مصر و شمس
ناصر علی مرتضی ہی، فخر و مال کہ و اوس مظلوم بچس کی مجلس عزائیں جسکی کشش پر کوئی رونی والا نہایا
شون ہی خاموش زنبو بسا فرشتوں کی محفل بجا میں کہ او کجا جنازہ بیدنی و کھن پڑا، سبند و سر پڑ
اوس جسم ناز پرور کی واسطی جسکی پشت اور پہلو کو نعل مندر جناسی روزنا دس اسلہ وقت میں بیو
تمہید بی سر کی خلا جسکی عیال کو لوٹ کی پردیسی باہر کالالا اور سبیدیا حسین علیہ السلام کی تشبیه
چشمہ چشم اشک و دمدم واد شادین کی ہو کہ اور صبر چہرے غم بجا و یادین ملوک و وزیر زین العابدین
شور و فل بجا و واصلی و در ہی عترت یاسین کی سہ پر خاک اور او ای سو سویدہ و دیگر شہادت نام
حسین علیہ السلام کا جاری اور ہماری نام نزل ہی لکھا ہی اس حد تک شرافت کو حضرت سادات
امین جہد میں بولید ایسی کہایں شہری فی المختار الفخری لکھا اخبار ایشی اینستہ
فاطمہ یقتل و کذا ہا الحسین و ما یجری علیہ من العی ساریہ مختص فخری میں مستحضر
حسن ہی روایت کی ہی کہ جب رسول خدا اصلی اسد علیہ السلام فی فاطمہ زہرا کو شہادت ادا میں علیہ السلام
اور جو سبب او پر گزند بگینی خبر دی ہی بگفت فاطمہ بجاہ اشک یدنا تو سیدہ النساء ہست بقرار
مالک بن نوین اور و درین بارہ کی روایت و فاطمہ یا ابنت منی یكون ذلک بقرآن مندرجی بجا
کہایں بابا یہ سارے جاکر انکب گندہ گیار و میری نقل تنابریہ حادثہ کس من ایگنا فقال فی سار
حالی صحت و صلب و من جلی فی من حسین رسول خدا و شاد و ما وقت یکم جان لک و اس
زمانی میں غم اور میں اور علی اور حسن کوئی باقی نہ و داشتند بجا ہا یہ سبکی فاطمہ کی وقت زور و

[illegible]

2

ایمان
بید فانی الی عبد الله
من جبهه قتل شمرانی الناس
نور

ما را ما
ما را ما
ما را ما

200
 100
 50
 25
 10
 5
 2
 1
 0.5
 0.25
 0.125
 0.0625
 0.03125
 0.015625
 0.0078125
 0.00390625
 0.001953125
 0.0009765625
 0.00048828125
 0.000244140625
 0.0001220703125
 0.00006103515625
 0.000030517578125
 0.0000152587890625
 0.00000762939453125
 0.000003814697265625
 0.0000019073486328125
 0.00000095367431640625
 0.000000476837158203125
 0.0000002384185791015625
 0.00000011920928955078125
 0.000000059604644775390625
 0.0000000298023223876953125
 0.00000001490116119384765625
 0.000000007450580596923828125
 0.0000000037252902984619140625
 0.00000000186264514923095703125
 0.000000000931322574615478515625
 0.0000000004656612873077392578125
 0.00000000023283064365386962890625
 0.000000000116415321826934814453125
 0.0000000000582076609134674072265625
 0.00000000002910383045673370361328125
 0.000000000014551915228366851806640625
 0.0000000000072759576141834259033203125
 0.00000000000363797880709171295166015625
 0.000000000001818989403545856475830078125
 0.0000000000009094947017729282379150390625
 0.00000000000045474735088646411895751953125
 0.000000000000227373675443232059478759765625
 0.0000000000001136868377216160297393798828125
 0.00000000000005684341886080801486968994140625
 0.000000000000028421709430404007434844970703125
 0.0000000000000142108547152020037174224853515625
 0.00000000000000710542735760100185871124267578125
 0.000000000000003552713678800500929355621337890625
 0.0000000000000017763568394002504646778106689453125
 0.00000000000000088817841970012523233890533447265625
 0.000000000000000444089209850062616169452667236328125
 0.0000000000000002220446049250313080847263336181640625
 0.00000000000000011102230246251565404236316680908203125
 0.000000000000000055511151231257827021181583404541015625
 0.0000000000000000277555756156289135105907917022705078125
 0.00000000000000001387778780781445675529539585113525390625
 0.000000000000000006938893903907228377647697925567626953125
 0.0000000000000000034694469519536141888238489627838134765625
 0.00000000000000000173472347597680709441192448139190673828125
 0.000000000000000000867361737988403547205962240695953369140625
 0.0000000000000000004336808689942017736029811203479766845703125
 0.00000000000000000021684043449710088680149056017398834228515625
 0.000000000000000000108420217248550443400745280086994171142578125
 0.0000000000000000000542101086242752217003726400434970855712890625
 0.00000000000000000002710505431213761085018632002174854278564453125
 0.000000000000000000013552527156068805425093160010874271392822265625
 0.0000000000000000000067762635780344027125465800054371356964111328125
 0.00000000000000000000338813178901720135627329000271856784820556640625
 0.000000000000000000001694065894508600678136645001359283924102783203125
 0.0000000000000000000008470329472543003390683225006796419620513916015625
 0.00000000000000000000042351647362715016953416125033982096102569580078125
 0.000000000000000000000211758236813575084767080625169910480512847900390625
 0.0000000000000000000001058791184067875423835403125849552402564239501953125
 0.00000000000000000000005293955920339377119177015629247762012821197509765625
 0.000000000000000000000026469779601696885595885078146238810064105987548828125
 0.0000000000000000000000132348898008484427979425390731194050320529937744140625
 0.00000000000000000000000661744490042422139897126953655970251602649688720703125
 0.000000000000000000000003308722450212110699485634768279851258013248443603515625
 0.0000000000000000000000016543612251060553497428173841399256290066242218017578125
 0.00000000000000000000000082718061255302767487140869206996281450331211090087890625
 0.000000000000000000000000413590306276513837435704346034981407251656054500439453125
 0.0000000000000000000000002067951531382569187178521730174907036258280272502197265625
 0.000000000000000000000000103397576569128459358926086508745

بنو عبد المطلب
نقل عبد المطلب بن عبد المطلب
عبد المطلب بن عبد المطلب

من آداب و مهم و وضع فی المسلمین السالک
 فانه من حوائج و صلاح الملبس لعنه الله
 عجل الله فرجه و سئل الله جل الله عما دبر قلوبهم
 قد روى عن النضر بن ابي العزرا في حديثه
 الصوت و لا يجر من علقته و ذهب
 صيغة الملبس لعنه الله و لم يبق في
 المدينة فصاحت النساء و لم يبق لها
 ولا قوت شيئا و وضعت يدها على رأسها
 و خرجت فاطمة عليها السلام تصيح في حال
 الصنادي عليها السلام انهم الناس عن الله
 ففزع فغضب شديد و كان اذا غضب انقلب
 من وجهه و وجهته مثل الاقلام و عني
 فقل فادرك على عليه السلام الى خبنة فقال عاتق
 ان يلعن سبني ابيك فقال على عليه السلام
 رسول الله اني سببتك ان لي بك
 اسق فقال عاتق فافقه و هو في حال
 ان هذه طوم الخواص يا محمد قال الله عزه
 و انما قال جبرئيل انما سببتك و اناب
 الى رسول الله صلى الله عليه و آله و آله
 من اصحابه و اصيب من الله و آله و آله
 رجلا منهم اربعة من المهاجرين و سبعة
 من بني النضير و عباد الله من المؤمنين
 الشريدين و الباقر بن عثمان بن
 اقبال بن محمد بن ابي خلف و هو على
 في سب له و هو يقول هذا العنبري ابيك

زاده بود و او در کتاب صبر و شکیبایی زنی و قالست یا ابا بکر فمن یبکی علیکم و من
 یلکم میافا منة العز و له الهما ای پدر بزرگوار پس میری در زدی صیبت پر کون و یگانه او بیک
 عزیز باقی ز با تو و کسی تعزیت من کون معروف هو و یگانه فقال التثنی یا فاطمة ان شاء
 الله یتبکین علی ذلک اهل بیت منی و یجالحهم یتبکون علی رجال اهل بیت منی فزایا
 سید و دوسرانی ایفا طبعه بقدری است که در خاطر جمع رکبو هرگاه تنها را بسیار میا حین در عهد شما و است
 او را بسیار عزاد شویون که بگویم انکتاب کرده سعادت کرده من میری است موجوده بیایی لو که
 پیدا بود و نمی که او کی عوارث مصائب بانواران الهی است و در مرد و نواب و حال پر دن را در سبب
 تا سبب مقام هم که خبر صادق اگر فرمائی اپنی خفته ظاهره که زبان حال من بجماعتی ده اشخاص
 شل ما در سپهر مروه نوحه و یگانه گشتی لباس ماقه پس اند و هنگام گریبان چاک پر سبکی اپنا را خوار و
 ای بی با سید ثواب صرفه بین لاینگی شریک محاسن علم که سر دانی پائینی اچی که بانی چاکش
 ایام محرم او صفر که رفتی پائینی حال سوگواری من سر گذشت محنت که پائینی و خجسته و رفت
 العن او جیلا و سبب جیل فی کل سنة همیشه یک قوم که بعد دوسری اس نعم ناله و که
 هر سال ناله کرتی پائینی نظر محبت و دوستی می جاری اس طریقه اقبال که پائینی و سبب محبت
 چلا جای کا اسباب فرست می هر که از اضلاع ز پائینا فاد اکان یوم القیامة فتسقیهم
 انش للشیاء و انما انش فی کل حال حب روز قیامت ای تم عوارث کی شفاعت کنایه
 و اعلى مرد و کی امر شش چاه و یگانه و کانت من بکی منهم علی مصائب السنین احد ناه
 سید به و فاد خلناه الجنة پس دینا من جود و با یوگا مصایب حین پرا و سبب انهم هم که پائینی
 اپنی همراه بهشت غیر شریعت من عیاب داخل گشتی یا فاطمة کانت جلیت باکیه یوم القیامة
 الا عین بکنت علی مصائب السنین ای فاطمه یوم خراساری آنه و کی است و با یوگا

فرقه و مصعب بن عمیر بن مشبه
 فظن مصعبا قتلها فاختارها
 الله جل الله علیه و آله عزه و آله
 فی سب له بن حنیف بن ماضی

انه قال لو ان مالي كان يبيع هذا الجوز
 لبعثت عليه فلم يبيعني هذا الجوز
 الى انك وفي رواية ابان به عثمان
 انه لما انتهت فاطمة وصفيية الى رسول الله
 ونظرا اليه قال لعلهما اما عنت فاجيبها
 غيرة فاطمة فادعها فلما دنت فاطمة
 عليها السلام من رسول الله صلى الله عليه واله
 رأتة قد خرجت وجهه واذا في قوة ما صاحت
 وجعلت تنزع الدم وتقول استغضب الله
 علي من اذني وجبر رسول الله وكان رسول الله
 صلى الله عليه واله يتناول في يده ما
 منه فخر قال عليه السلام
 فخر من في السماوات والارض
 والله لو شئت لوليت
 الخراب قال ابان به عثمان
 حنة الصلح بر سابة قال لا والله ما
 ربا عيتي كما تقول ولا عني في وجهه
 قبضه الله الا سيما واكنه يفرح من ان
 قلت فالخمار في احد الانبياء يفرح من ان
 رسول الله صلى الله عليه واله قال لا والله ما
 مكنا ذوقا له الا انه عني عليه السلام
 هذا فرح في رسول الله صلى الله عليه واله
 قال ابن قتيبة تباقة فاطمة ما كانت
 السيفين من يده وقال خذها حنة

منه غير قال الصادق عليه السلام
من ربه في الحياض فليزج
فيلين من الدم
والله لو شئت لودعته
الغراب قال ايان بن عثمان
حسنه الصالح بن سائب قال قلت
رباعية كان يقول هو قال لا والله ما
قبض الله الا سيما واكنه يتخفى وجهه
قلت فالخمار في احد النسيج من ان
رسول الله ص ما رايه قال والله ما
مكنا في قباله الا ندعى عليه قال اللهم
اهد فرقي ودي رسول الله صل الله عليه
والله ابر قبية تقاطع فاصاب قبة
السيفين من يده وقال خذها حثي

عن أبي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 من أحب الله وأحب الناس أحب إليّ ومن أحب إليّ أحب إليّ
 ومن أحب إليّ أحب إليّ ومن أحب إليّ أحب إليّ

اهل البيت
 قالوا اجتمعوا في قبلة فاحصوا
 هذا السيف من يد من قال خذوا
 انما اجتمعوا فقال رسول الله
 عليه السلام ان ذلك الله فاحصوا
 عتبة بن ابي وقاص باليقظة
 ارضي فاه من امارة عبد الله بن
 شهاب بن قيس فاحصوا
 اهل البيت من يد من قال خذوا
 انما اجتمعوا فقال رسول الله
 عليه السلام ان ذلك الله فاحصوا
 عتبة بن ابي وقاص باليقظة
 ارضي فاه من امارة عبد الله بن
 شهاب بن قيس فاحصوا

[illegible]

عن سینار ۶ قلم یز احکاماً هر جانب یسار منته سپرد و بان همی بغیر از افغان الحمره ایک بیٹی اور
بھائی کا پستانہ ملا و حصہ دو سپہر میں نیزگی زمانہ کی اس قدر صدمات پتی در پی سہی لکھائی کہ شدت جسمی
محاسن شریف کی بال سفید ہو گئی اپنی نا چاری اور گرفتاری پر آہ و زاری کی و بال شہادت سی
لغائی پر و رگزار پر طاری کی و قہمی اوسس پدر کی انجمن میں کیونکہ اندر ہیرا بجائی جبکہ فویر نظر
مانند علی کبر شبنم بغیر مارا جائی کیونکہ نہ قدر برادر غیرت سر و دھنوبر کی کمر خم چمکی شہت پنا
شال عباس عمار کی ہاتھ قلم اور چہرہ قسم سی بیدم ہو گئی طبع وہ خستہ تن وقت قلب سی شفتہ و
پریشان ہو کی انکس نہ بھائی جبکہ بیتا کیسہ و ون والا قاسم ناشاد کھیت حیات میں ابھو کی مندی
اکائی اندیشہ اسیری و عربانی میں بیٹی اور بین کی اساس کو کل کو برقرار رکھنا و شوار تھا فخر غار
ناموس اور قید فرزند یار میں پائند ساسہ کل ہونا کار سیدید برادر تھا قربان و خاصہ صبر کشیا
امام حسین علیہ السلام جان فداي مظلومی و بنیدانی سلطان مشرقین صبح سی نصف النہار تک لکھو
سٹائیں صحابہ و فوار کا بدن صد بارہ میدان ہی دروازہ خیمہ فرشتہ کمر ناما شمارہ برادر و حسنہ زیو
لاشکو خاک و خون میں گل کو سفید قربانی بالای ہم و کھنا اور الم ہنس میدان میں کیل با جسم خون کل
کھڑی شکر کنی چار طرف سی گان سستم کی تیر جان شان کھڑی اور سوار چڑھی خروج کل منہ اسیدین
نہن العابدین و گان قرصہ الا یفید من آن یفعل سنیقہ ملاخار گرفتاری شیدہ
آسمان و زمین کو بغیراری ہی ہر گوشہ میں عصمت سرا میں ایک قانون شعول زاری ہی صدی
نار و فغان سخی عتی بن حسین بن العابدین علیہما السلام دیدہ پر آب ہو ہی ہر چند مرض انہما
بہت بیجا مال اور صنعت بیابا ہی ہو کہ چایس کی کثرت سی ہاتھ پانوں کا پتی ہی بیماری کی شہد
سرچہ تاتو راتی ہی تھا ہمت میں کٹر امنین ہوا جاتا تھا تاوانی ہی تعذہ تو ار کا چہا پتر تھا
نہ ہونی سی دو کی رنگ زرد و چھری پر او دای چھائی ہو ی و لین موصل کی در و سس حال بری

[illegible]

عنه عندي، منه في أجرام قال لا
أخبرني أنه قد جردوا أنفسهم
فقال أبو سعيد فليكن
صلواته عليه من العباد قال نعم
فقال يا أبا سعيد هذا الشئ قد لا يسو الله
أبو سعيد ما ينبغي، دينكم هو ديني
قلنا لا شك في ذلك قال إنه كان في
الشيخ كائنات قال إنه كان في

اصحابه و غالى اعداءه و اللئيم جلا و اضروفا
صلى الله عليه و اله
اليت

ثم دعا رسول الله صلى
الله عليه وسلم فاقترأ

علیہ السلام
کا نواز کبیر الخیار
ارکبوا

محمد بن محمد بن
المدينة و ابن كاسر

فانهم يريدون
الخير فمستحقهم

الابن و ساق
عن ذلك
في

مكة وفيلادلفيا
فوج وفالديست
جنوبية ١

1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 26

مدد کو بھیجی یہی باہر نکل آہستہ قدم پڑاتی ہوئی گرتی پڑتی سیدان کو چلی واکر کُلُومُ تَنَادَى خَلْقُهُ
 يَا جَنِّي ارْجِعْ اِلَى الْمَحْرَمِ نِي جَوِيدَ سَاحَةِ دِكْهَا شُورِ وَاَعْلِيَا وَغَفْلَةً وَاَعْوَاهُ بِرَ يَا كَيْدًا تَمُ كَلُومُ عِلْدِي
 او کئی چھی دھوین سدا سیمہ اور مضطرب کی بولین ای منہ زبَن سَمْتَنَدَ خَبِيرِ مِيں پیر جلوس پستہ بخور
 سایہ مین مٹہرہ رہو تنہا ہی بدن مین استیلا ہی سیاری ہی طاقت کہاں ہی جوانان حقون ہی چوکی
 لئی ارادہ سیدان ہی فَقَالَ يَا عَمَّتَاهُ ذَهْرَنِي اَقَاتِلِي بَيْنِي يَدِي اَنْزِلِي سَوَاءَ اللّٰهِ
 جواب دیا ای پہو پھی نزار حمت بخور و بھی واسطی لڑنی کی جانی دو کہ یاری منہ زبَن پھیریدین مارا
 جادو اور سختی زندگانی دنیا زیادہ نہ اوٹھاؤں فَقَالَ الْعَسِيْبُ يَا اُمَّ كَلُومُ خُذِي
 لِيْكَ تَبَقِي الْاَمْرَ مِنْ خَالِيَةٍ مِنْ فَنَسَا لِيْ اَلْخُجْلُ اَمَامَ مَغْلُومِ نِي پکار کی فرمایا عہتر پھیرین
 اس کوئی باقی نہ باسب کی ظاکما لیا ہی مین ام کلثوم اس مرضی ناؤں کو روک روک شیت پڑوین
 جانی نہ وہا دارن مین شیکین سی مارا جانی زمین او لاو و خیر لڑتیلین غالی رہ جانی جو سدا ام
 نا کام کو سمجھا کی سہا پر دین کی گھنیں سہا لیں حلفہ قائم ماند کی شل پر وائشیت فرا تیشیں و کما تَحْجِ
 الْعَسِيْبُ يَا هَلِيْسِيَّةُ وَنُ لَدِي وَنُ بَقِي مَعَهُ حَيْرُ اللَّسَاءِ وَاللَّذَارِ دُنِي راوی تنہا ہی
 ہر گاہ مصیبت فراق خویش و تنہا راندہ و فلق الحبیب الہامی مین ام ابرا کو زندگی سی نیز کیا اور سدا
 عورت المحرم و کشیزان محترم کوئی یار و آشنا نہ دے وہاں نہ یا نادہی تھک مین ذات یدب
 عَنْ حَسْرَةِ سَوَالِ اللّٰهِ سِرِّ وِثْرِي وَجَازَنِي وَاَسْطِ اَتَامَ حِمْتِ کِي آواز جا کد زنی یہ حرف سنا
 آیا کوئی حمایت کرنی والا ہی جو حرم رسوخ کو اس کہہ سی بجائی ہل مین مَوَحِدِ يَخَافُ اللّٰهَ
 قِيَا اِيَاکَ خَارِ پست ہی جو قدم بہت بڑھائی اللہ سی دُکھی چاری طرف کوئی ہل مین مَغِيْبُ
 يَنْجُو اللّٰهَ نِي رَا حَشِيْنَا اَيَا فَاوَسْتِي وَاَلَا هِيَ اَكْسِدَ حِمْتِ اَلِي مِيں ترس کہانی ہماری نصرت
 امداد پر بار حاجت اوٹھائی وَانْ تَقَعْتَ اَصْحَابُ اللَّسَاءِ لِيْ اَلْهَيْسِ اَوْ شَتِ

[illegible]

1

عن أبي عبد الله عليه السلام قال من قال لا شريك لي
في قدامي فإني فأبطل الله ما بيني وبينه
وأبطل الله ما بيني وبينه

وایا شکر کنی قیام یا نه و حال احوال
و زمان استسرا و حال

[illegible]

[illegible]

١١
 في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٩٠ هـ
 في مدينة جدة
 في يوم الاثنين
 في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٩٠ هـ
 في مدينة جدة
 في يوم الاثنين

٥٠ لا یتکون الله اول

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ
 ما كنا لنهتدي لہ

وَمَا شَاكَ بَدِينِ نِعْمِ الْمَوْلَىٰ سُلَاسِلَ الْأَيُّوْبِ
فِي الدَّيْنِ وَالْأَيُّوْبِ

فقال لهم يا بشر ما هذا
فانهم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

فقالوا والله لا نبيع
ولا نتخذ من العرب ائمة

سید
میرزا محمد علی
نقشبند

يحيى عنانكم بعشق الله

بانیوں مجاہدین میرہ جنت حبیبین علیہما السلام کی لکھی آج اجماع سعید الشہداء میں عبد اللہ بن حسن کا مارا جانا

[illegible]

ما رزقني الله من فضله
ما رزقني الله من فضله
ما رزقني الله من فضله

الحكمة متبادرة واحتجب عثمان
فاذعان تركوه والله لهم قلوب
التي تحت الشجيرة

[illegible]

على ان اياها القاسم
هو فقال يا ابا القاسم
تسبب انك قلت في
الكتاب انك قلت في

مفتی مائتہ سالہ
۵۹۵
۱۱۱۶

وہیں تک کہ وہ اپنے والدین کے پاس پہنچے
وہیں تک کہ وہ اپنے والدین کے پاس پہنچے

والقوس فزوا

جليلها السلام فاختار ايها الحسن فخره على

المستأجر في كل سنة من سنة ١٢٩٠ هـ إلى سنة ١٣٠٠ هـ

[Handwritten signature]

3600

ان یسینکده
ان یسینکده
ان یسینکده

ان عبد الرحمن بن محمد

[illegible][illegible]

الهان عیسیٰ علی بن حبیب و ابی جندل
 من معهم فقیه من علمه فی قال من مع
 النبی کانوا الناس و علی رسول الله
 علیه و اله ان یمنی لاجندل من ابیه
 القتیبة ان طاعة رسول الله علیه
 و الی خیر من فیا احوال فیا کما هو کان
 ابو بصیر و ابو جندل و اصحابهم الی
 من هم ابی العاصم بن ابی ریح و الناس من
 قرین فاس و هم راخذوا ما هم من ابی
 منهم احدا لاهم ابی العاصم بن سواد الله من
 سبیل ابی العاصم فقدم المذنبه علی عماره
 و کان ابن الحارث بن خنیف الی الناس من تقدم
 المذنبه فکان مع رسول الله و ابی
 هو بنیخت خدیجه بنت خویلد
 غنی و خبیث فی ذل الحجة من سنة ست
 و فی القادسی علیها کلمات اول سنة ست
 ۹۹
 ان بعة عشر الف یهودی فی صفه و هم
 کما من اشد حسرتهم و اکثر هار جلا
 القسوس فاخذوا من کبرایة الهاب من
 فقال الهاب ثم رجع منهم ما ثم اذها من
 اللطاب و الی الذی فی ریح منهم ما من
 و یحیی من صفه سواد رسول الله من
 لا یحیی الی الیه فکان جلاک راغی من
 یحیی و رسول الله و یحیی الله و رسول
 لایر ریح صفه فقیه الله علیه و قدوت
 قرین یقول بعضهم بعض اما علی فقد

ابی یونس مجلس فضائل حسین علیها السلام و رجا و سید الشهداء

ایک فرشتہ پرندہ کی صوت آسمان سے اتر آدست رسول خدا میں آیا او کی ہاتھ پر بیٹھا
 اور نبوت کا سلام بجالایا و علی ید علی فسلم علیہ بالو حنیۃ و علی ید الحسن و علی
 فسلم علیہما بالحنافۃ پھر دست علی علیہ السلام کو نشین بنایا اور آداب وصیت بجا کر
 سنایا پس خین کی پاس باری باری ویسای حیات خلافت و امامت کو ادا کیا فقال رسول
 الله لم لم لم تقعد علی ید فلان فقال انا لا اقعد فی ارض عن عصی علیہا الله
 فکیف اقعد علی ید عصمت الله انی بعین علاوہ اون بزرگوار و کئی ایک صحابی کا
 او کی قرین وہ دایر نجیب سید البشر فی پونچھا کیوں تو خلائی ہاتھ پر نہ بیٹھا جواب دیا میں لوں
 نہیں کرتا جس نے میں نے کھانا خدا کا صدہ گدازا پس کیونکر صاحب تکلیف ہوتا ایسی جا کہ جو اس کا
 چاہیں بن نافرمان رہا رسول ان البیۃ قالت یارب اسکنہ بنی الضعفاء و
 انسا الی بنی ہارون یہ روایت کی کہ خدای جنت فی شکایت کی الی تیری حکم سے مجھ میں جو
 سکین میں وہ سب ضعیف و فقرا و سکا میں فقال الله تعالى الا ترضین ان
 فی بیت اخی کان فی الحسن و الحسین فما استکما بتدیر الحسن و فی و ما العت
 فرمایا اس بات سے مجھے بھی نہیں ہی رضا کہ نیا میں ہی تیری ارکان کو جلوہ دیا یہ کئی خوشنما
 ناز جیسی روز شادی و ولہن کا ہوا انداز و من کتاب الفزد و من عن عائشہ عن النبی
 قال سألت الفزد و من رہا فقال انت اری رب ربی فان اصحابی و اہل
 اقصاء ابرار کتاب فروس میں بی بی عائشہ ہی منقول آیا ہی کہ رسول خدا فی فرمایا بستان خلد
 سوال کیا ہی بار الہامی زینت دنیا کہ میری جاوید میں ابدار و تقیا فاقی فی الله عز و جل انہما
 ام انی شایع بالحسن و الحسن میں استقبالی فی او کھوئی شایع میں ہی کی آیا بھی سکھو جس
 حسین ہی نہیں ارشیں ہی ال مجلس عزا کو معلوم ہو کہ مرتبہ بزرگی و مناقب سید الشهداء علیہ السلام

مقالة رسول الله الم لا یحیط
 لما صفت و لا ما فی الم لا یحیط
 فاصح و کمال الله و اجتمع الی
 الناس قال سعد بن جندل فقیہ عینہ

[illegible]

بہ انکشاف
تہا تو اہل الخیر و حسن فی تنزیلہ و منفذہ
خدا جلے تازیانہ کا خاص بیان یہ
اللہ اعلم من متذکرہ بیان باب فی حسن
قبولہ و انانی راجع الخیر فی قبولہ
فی

وفاقیہ کتبہ الامام و قزوین و حجاز و ہما مکتوب
 بیت الحائث الحلالہ ثم خرج فاجلے
 چاشتر و درج ال المدینہ فافام ہا
 موقتہ فی جمادی من سنۃ ثمان و کانست
 علیا علیا و امر علیہ و الہ السیر علی العین
 فی یومین علی بن تمیم کما یا نامہ پیکل جہاد کو جاناسہ الشہد کا

فان اصیب فاریض المساکین و جلا
 فان اصیب فاریض المساکین و جلا
 علیہم و فی روایۃ ابان بن عثمان عن
 الصادق علیہ السلام استعمل علیہم
 فان قلت فیہ فان قلت فاجب و راجحہ
 ثم خرجوا خیر منہا معان علیہم ان
 فان قلت فاجب فی ماۃ الفین ال و
 ماۃ الف من المستعسر
 فی کتاب

و فی روایۃ ابان بن عثمان عن

و یکما اور جو بقیہ لباس کا آتی ہر جگہ وہ لیا قال یا بنی کتبہ ما ہو خیار ائمانا ہو و رضوان
 خازن الحبۃ ثم غیر خذنی کما ای و خیر نیک اختر وہ خیار بنین آیا تبار رضوان خازن حبۃ
 خود و س تباری فرزند و کی و اعلی لایاتھا فالت فاطمۃ فمن اخبرک بان سئل الله
 اثم الائمۃ النجباء فاطمہ فی پوچھنکہ پھر آپ ہی اوکی ان کا حال کسی ہا قال ما عرج حجتہ جاء فی
 و احب فی بدلتک خیر صادق فی جواب و یا ای بول عذر اوس ملک فی اپنی مقام کو قدم
 بنین بڑا یا بختک جہی سارا ما جو بنین سنا یا نظم فی صبح فاطمہ تونی جو رو کر کی و عادی نقالی
 جی علی عطا دہ فی تیری کما اب اثر دآ و زری بکی رضوان تیری گہر اسی جان الحبۃ صطفی ہا
 حدیث صدق و صفایشی تہی حکایت خیریت امام حسن و حسین علیہما السلام کی یہ معلوم ہوئی مگو چا
 اور حبیب خدای عالمین اور رسول الثقلین کی یا تو امام حسین اکدن حبۃ کی جلی پنی خوش حال تھے
 یا ماشور کی روز اپنی اوسین لال تہی جکی ولادت کی شب خدا و ربہ کوئی آتش و وزخ بند کی
 اوکی کہر کو شکستہ شام کو کو فاکہ کاکاروئی اور پغیر نہ و خانہ زہرا بن اراجمین کی و اعلی جبریل
 جو لا و انین اوکی لاش کو خونی و عرم خاک میں لٹا میں جسکی بدن کو حرا قطرات بارش ہی تاج
 ہوا کی اوکی جہم پر است پر خفایز و کمانہ برساتی جس ناز پر و کو ملک و اور سایہ ہی اتھی بن کی تھکا
 آفتاب ہی محفوظ رکھی وہ شہر اوہ نہ رب شمشیر ہی جرح کر بلا کی و وہ پ میں ہی جسکی سیر لال کی
 غیب ہی ہرن کا چہ آئی اوکی شیر غار پر و بند بانی و اعلی حرا کہ تیر گمانی جہم حسین کی سلاقی میں
 رسول کیم اپنی سپہ راہم کو فکر میں اوکی سوکی بلی پائل اسلام چہی ہرین جس پر کار بنین کو پغیر اپنی
 ووشس پورا عید گاہ لیجا یا کرتی تھی دشمن اوی پشت زین ہی زمین پر اگر پاؤں ہی کھوڑ و کی ورنی
 پھرتی تھی جہی فرق کو خیر البشر چہانی ہی لگائی تھی کہ بلا کو نہ میں او کھوڑ و بہت پر کرتی ہی
 امام حسین کو رسول و وسر زبان اپنی ہوسا قی بنی لال کہینہ برک پیاس یہ کمانی بانی کو ترسانی تھے

و انما حبیب الصبیح المشرق فی کل ما
 طبعیت المسلمان من داء و داء المسلم
 و انما حبیب الصبیح المشرق فی کل ما
 فی ذلک رابہ فقال عبد الله بن ونا حبر
 یا هو لا انا و الله ما فقال الدانی انا
 و انما فقال لهم هذا الدانی انا و الله
 الله و فقالوا صدق فہم یمنون ہم ملکہ الا
 یقال لہم انہم یمنون فہم یمنون فہم یمنون
 معونۃ قریۃ فرق الاحاد و علی بن

و فی روایۃ ابان بن عثمان عن

والہ جعفر و فی روایۃ ابان بن عثمان عن
 و راجحہ و راجحہ و راجحہ
 و راجحہ و راجحہ و راجحہ
 فی الصبح قال ابان و حذرت
 الفضل بن صادق ابان و حذرت

قال بنده عاجلها فقال له انظر ما صنعت
 على عبدك المسلم العجايب و قد هالكم رسول الله
 طابا فلاحه فقال رابعا فاحذ منها
 فلاحهم فقالوا ما قوتنا احد ثم استقبلوا
 قال اما والله اني لمومن بالله ورسوله
 ما عجلت ولكن رجلا ليس لي بركة
 ولها اهل فامرته ان اتخذ خذهم بديا
 ليحتفظ فيهم فقال عمر بن الخطاب رضي الله عنه
 يا رسول الله ان ضرب حقة في الله لشد
 لعل الله اطلع عليه السلام من اهل بدر
 المسجد فبطل الناس بد فوجن في ظهرو
 فامر عليه و الله السلام بدينه وقال عند
 عفوت عن من مات فاستغفر ذنبا ولا
 لملك ما جئت فانزل الله سبحانه و اعلم
 صدر السيرة في هذا

محي اسم و تافني بشيا بان ناچار و جوري كبر و كبر و بدي مظلوم كبر بلا حاضرني سلطان
 بلا خطه فرماي پير دي فقال لا ذالك لئلا من ضيبت عليه بالذلة بما جاوزه كاني
 ذلت و خوار گي آوي او كي پوشش من يهين مناسبي كيني جاي فاحذ ثوبا خفيا
 فحين فاه و جعله تحت ثيابه پس حضرت في ايك پير من سندس ليا و او سكو باهتي جاك
 سياه جاره باي تن المروك و او تار پيشي كرتي كوسب كروكي قبي برين سنورا نور استدعي الحسين
 عليه السلام كبر في بيل من جبر فقردها و كبرها بغير كايك با جاره پاره پير كاه خست
 طلب فرماي اوسي بهي چند جاسكيا بجا كزير پوشاك سپايان ان ساقدارها لئلا يسيلاها
 عزيز كز بالاني سامان شهادت كيا و او سوا سطل پير اين و زير جامه كوشكاف و ياكه ناص و بي كرك
 قائل بدن هي و او تارين لاش صيد پاش كور بهنه و دوپ بين نه الدين فاكها قاتل كلبها
 البصير كرس و ان كه حج دغا و صعبا كه خست يه ساري تدبيرين كين كاجيم قدس
 عريان هو ايسي ناكاره چيرين بينين الاسلام پير كين في شدت ظلم سي حيا پوروي رعيت
 حرم اولاد پير كور خاطر كيجي بعد شهادت فرزند شاه ولايت جامه باي پاره كويي كجرك
 او تار ليا و لاش كلكه امام حسين عليه السلام كوپاش خاك بدن بهنه و لاد يار و اوي كجناي سينه كند
 جامه كنه كويي كفن پوشاك عنه كني پيرين كيا و ذره او رجوشن كوا سپر زيب بدن كز ليا
 پس او ريشي سي خست بود كي در واره خسته سي باهر شيه لايي مثال غما كيه و تناسل كويي
 ميدان كز زم كور عزم شهادت كني قهاي خد اين چلي خست المحرم بجهب نام و مشيون كاشو كيا
 صدي الفراق و در نوخه الودع لاسكان تك پيچد شاه في سپاه مانده و راه كيلي تملكاه كور و
 هو كاي البيت روئي پيشي سپر و كي در پرتيابه بهي ظلم خسيج كوني يه كجتي پي يي نيت
 آني يي يوراي كرك و سدي پي كي جاني يي كجسي ناكارا و كرك كني فرما و كرك بلاين هو خاك كرك

قال بنده عاجلها فقال له انظر ما صنعت
 على عبدك المسلم العجايب و قد هالكم رسول الله
 طابا فلاحه فقال رابعا فاحذ منها
 فلاحهم فقالوا ما قوتنا احد ثم استقبلوا
 قال اما والله اني لمومن بالله ورسوله
 ما عجلت ولكن رجلا ليس لي بركة
 ولها اهل فامرته ان اتخذ خذهم بديا
 ليحتفظ فيهم فقال عمر بن الخطاب رضي الله عنه
 يا رسول الله ان ضرب حقة في الله لشد
 لعل الله اطلع عليه السلام من اهل بدر
 المسجد فبطل الناس بد فوجن في ظهرو
 فامر عليه و الله السلام بدينه وقال عند
 عفوت عن من مات فاستغفر ذنبا ولا
 لملك ما جئت فانزل الله سبحانه و اعلم
 صدر السيرة في هذا

قال بنده عاجلها فقال له انظر ما صنعت
 على عبدك المسلم العجايب و قد هالكم رسول الله
 طابا فلاحه فقال رابعا فاحذ منها
 فلاحهم فقالوا ما قوتنا احد ثم استقبلوا
 قال اما والله اني لمومن بالله ورسوله
 ما عجلت ولكن رجلا ليس لي بركة
 ولها اهل فامرته ان اتخذ خذهم بديا
 ليحتفظ فيهم فقال عمر بن الخطاب رضي الله عنه
 يا رسول الله ان ضرب حقة في الله لشد
 لعل الله اطلع عليه السلام من اهل بدر
 المسجد فبطل الناس بد فوجن في ظهرو
 فامر عليه و الله السلام بدينه وقال عند
 عفوت عن من مات فاستغفر ذنبا ولا
 لملك ما جئت فانزل الله سبحانه و اعلم
 صدر السيرة في هذا

فقال يا ليت سيد العرب يعيد بين قريش
 في الدين في الدنيا فقاموا في جوارح في جوارح
 قال قائل من اين انبتك ان جيران الناس
 قال والله ما يدري اناي ما جيران
 بين قريش فخرج فلقوا فلان فلان
 فقال انت اسس القوم في جوارح
 فقال انت شيخ قريش تقوى على ما جيران
 فقبر بين قريش لم تقعد على ما جيران
 بقومك قال والله نرى ذلك انفس قال
 ادرى فقال ليا الناس اني قال جيران
 قريش ترك بعد فانطلق تقدم على قريش
 فقالوا ما لك قال جنت عجل الخيل فانه
 ما ترك على شيا ثم جنت اني خافه ولم اجد
 عند خيالي ثم جنت الى ابن الخطاب فكان
 لم يخط على فاطمة فلم يفتي ثم لقيت عليا
 في حبس الحبس قال قال جيران
 بين قريش ففصل قال وخرج رسول الله
 يوم الجمعة حين خطب العصر اليه
 من شهر رمضان فاستخلف عليا
 اليه فاجاب عن عبد الله بن مسعود
 قريش فامروا بان ياتي قريش فيستغفروا
 الباق عليه السلام فخرج رسول الله في غزوة
 الفتح فصار الناس حجة في غزوة
 المصم القويم فامروا بالاعلان فاعلوا
 الناس وصاروا قريش فاستغفروا
 فمرسان عليه والله السليمة فامروا
 فمعه قريش فخرجت الى جيران

كبر باده كباية باق في عالم تباها هو اناي جوارح في جوارح
 شني هي اناي جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 عن الجوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 اين جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 راه في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 رو في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 دين في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 انا في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 ما تار في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 ميل قاي في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 على القوا في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 كورني جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 ذوا جناح في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 السلام في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 قسمة كام في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 نك ووك في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 ترك ووك في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 قسم الكا في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح

ان جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 من قريش في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 ووك في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 هل جوارح في جوارح في جوارح في جوارح
 انا في جوارح في جوارح في جوارح في جوارح

فَرَأَى جِئَمَ اللَّهِ وَرَبَّهُ عَلَى مَلَأَةٍ رَسُولِ اللَّهِ وَنَفَى رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ سَبْعَ أَوْ ثَمَانِي
طَرَفٍ أَوْ سَائِرِ السَّبْعِ هَذَا كَوْنُ كَلَامِ جَانِدِ زَرْبَانِيَا فَقَالَ لَهَا أَنْتَ تَقُولُ أَنَّهُمْ يَقْتُلُونَ
رَجُلًا لَيْسَ عَلَى وَجْهِهِ لَحْمٌ مِنْ بَنِي عَجْرَةَ خَدَاؤُهُ وَنَاوِيَا وَرَجَانِيَا كَيْفَ يَرْجُلُ
كَرْتِي بَيْنَ بِلَا أَيْسِي مَطْلُومِ بِي يَارَ وَاشْتَاكَوْ جَاوِ كِي سَوَايَا تَبْرِي حَبِيبِ كَا زَمِينِ بِرَبِينِ وَوَدَا
فَمُخَذَّ السَّهْمِ فَأَخْرَجَهُ مِنْ قَعَاهُ فَأَنْبَعَثَ الدَّمُ كَالْبُزْبُزِ مِنْ عِدَارِ زَانِ تَبْرِي سِيرَهُ يَلُوكُو
رَوِ رَوِي كَمَا لَنَا جَاوَا اسْقَدِ بِرِي سِتْ كُوشْتِ بَيْنِ تَحَاكَ هَرَكِ نَكْهَانَا جَارَا وَكُوشْتِ كَيْطُوكِ
بَزُورِ كَيْبِيَا لَوْ هُنَّ رَحِمُ خُونِ شَلِ بِرِنَا كِي اَوْبَلَا قَوْضِعِ يَدَهُ عَلَى الْخُرْجِ فَكَلِمَاتُ امْتِنَاكَتِ
رَحْمَتِهِ إِلَى السَّمَاءِ وَسِتْ حَقِ بِرِستِ كُو بِرِ بِرِوَانِ جِرَا خَتِ كِي رَكْهَابِ بِرِ هَوِي بِرِوَانِ كِي
طَرَفِ بِرِي كَارَاوِي كِتَابِي كَرَاوِي سِي اِيَكِ قَطْهَ نَبِينِ بِرِوَانِ كَرِ زَمِينِ بِرِوَانِ تَوْرِوَرِ خَشْتِ كَيْبِي
بِرِوَانِ تَوْرِوَرِ وَضَعِ يَدَهُ نَايَا فَكَلِمَاتُ امْتِنَاكَتِ لَطْفِ جَارِ رَأْسَهُ وَنَحْسَتَهُ وَدَبَارَهُ بِرِ
وَهُوَ خُونِ كَيْفِ دِرِوَانِ اَلِ بِنِ بِرِوَانِ بِرِوَانِ شَرِ بِرِ بِرِوَانِ لَدَقِ قَالِ هَلْكَهَ الْكُونِ وَحَيْثُ
الَّتِي جَدَمِي رَسُولُ اللَّهِ وَكَانَا نَحْنُ صُوبِ يَدِ حِي وَاقُولُ قَتَلْتَنِي فَلَنْتُ وَفَلَانُ
كَسْتِي وَنَحْنُ بِرِ كِي كَرْتِي كِيَا مَوْلَا دِرَا يَارِشِ سَفِيدِ بِرِ خَضَابِ خُونِ اَلِدِوِي بِرِ بِرِوَانِ كَانَا نَحْنُ
طَاقَاتِ حَوَاوِي كُو كَلَامِ فَلَانِ فَلَانِ مِي مَارَا فَلَانِ شَقِي كَا زَمِينِ كَا عَضِ كُو كَلَامِ ضَعْفَتِ
نَادِي شَقِي مَا وَفُو كَلَامِ وَمَا نَطَلَّ وَنَا رَجُلِ قَتَلْتَنِي الْوَرَاخُ وَالسَّهْمُ اَوْدَمِ
خُونِ كِي سِتْ بِرِي سِي بِدَنِ حَضَرْتِ بِنِ نَقَا هَمْتِ فِي طَلَبِ كِيَا بَا كَلَامِ اَوْدَمْتِيَا كِي كَرْتِيَا
دُشَوَارِ مَعْلُومِ دِيَا شَرِ بِرِ بِرِوَانِ دِيَا كِي بِرِوَانِ لُسْكَرِ بِرِوَانِ جَلَاوِ اَوْدَمْتِيَا كُو دَا طَلِ كَرْتِي سَتُورِ
پَا سِ بِلَا كِي كِيَا نَا مَرُودِ لُرَانِي بَيْنِ كِيَا بِلَا هِي كُشِي تَا شَا دِي كِي بِرِوَانِ حَوِجِو بِرِوَانِ دَقِ مَلَا بِرِوَانِ اِيَكِ كِيَا
جُو زَمِينِ سِي چَرَا تُوَانِي بَيْنِ كِيَا رَاوِ مَجُوبِ كَرْتِيَا اَوْدَمْتِيَا تَابِرِو دُشَوَارِ اَوْدَمْتِيَا كُو دَا طَلِ كَرْتِي سَتُورِ

قوله في قوله تعالى
 محمد في خلق ثم صالح اليك فالتج
 البعيت من دخل داره فمضى اليه
 هند فاحتدت خلفه ثم قالت اقلني
 الخبيث لعنه الله من وادعهم واطلعه في
 قال في ذلك اني رايت ذات القرن في
 فان من انباء الامم ورايت ملكا كنده
 فتبين في بيوت اخي الهادي ورايت
 والله اعلم بالصواب
 ٩٠٩
 سوى نفسي كافر ايدي من الخير على الله
 عليه واله منهم مقيمين بنو شيعة
 بنو عبد الله بن ابي سرح وعبدة الله
 وقيمتي في كائناتنيان بدار الله بنو
 صلوات الله عليه واله قال قتادهم وان
 وجدتمهم متعلقين باستان الكعبة
 فادرك ابن خطار وهو متعلق باستان
 الكعبة فاسبق اليه سعيد بن عريش و
 عان بن ياسر فسبق سعيدا حاكما فقتلوه
 قتل سعيد بن عريش وقيمتي في السوق وقل
 على عليه السلام احدى الفتيين وقلت
 وقلت عليه السلام احدى الفتيين وقلت
 له

مفتی الحاج محمد قاضی آغوشی
من قیوم السامیة مفتی درخورد
من بنی غفری و من هم المارشی بر خاشام
بنیست این طالب قتل وقت نامیسا
بنی قاضی بر کعب و بلوچه ان
الاجزیه

[illegible]

من قاله هذا في سنة ١٢٠٠ هـ
 في سنة ١٢٠٠ هـ في سنة ١٢٠٠ هـ
 في سنة ١٢٠٠ هـ في سنة ١٢٠٠ هـ
 في سنة ١٢٠٠ هـ في سنة ١٢٠٠ هـ

٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١
 ٥٢٢
 ٥٢٣
 ٥٢٤
 ٥٢٥
 ٥٢٦
 ٥٢٧
 ٥٢٨
 ٥٢٩
 ٥٣٠
 ٥٣١
 ٥٣٢
 ٥٣٣
 ٥٣٤
 ٥٣٥
 ٥٣٦
 ٥٣٧
 ٥٣٨
 ٥٣٩
 ٥٤٠
 ٥٤١
 ٥٤٢
 ٥٤٣
 ٥٤٤
 ٥٤٥
 ٥٤٦
 ٥٤٧
 ٥٤٨
 ٥٤٩
 ٥٥٠
 ٥٥١
 ٥٥٢
 ٥٥٣
 ٥٥٤
 ٥٥٥
 ٥٥٦
 ٥٥٧
 ٥٥٨
 ٥٥٩
 ٥٦٠
 ٥٦١
 ٥٦٢
 ٥٦٣
 ٥٦٤
 ٥٦٥
 ٥٦٦
 ٥٦٧
 ٥٦٨
 ٥٦٩
 ٥٧٠
 ٥٧١
 ٥٧٢
 ٥٧٣
 ٥٧٤
 ٥٧٥
 ٥٧٦
 ٥٧٧
 ٥٧٨
 ٥٧٩
 ٥٨٠
 ٥٨١
 ٥٨٢
 ٥٨٣
 ٥٨٤
 ٥٨٥
 ٥٨٦
 ٥٨٧
 ٥٨٨
 ٥٨٩
 ٥٩٠
 ٥٩١
 ٥٩٢
 ٥٩٣
 ٥٩٤
 ٥٩٥
 ٥٩٦
 ٥٩٧
 ٥٩٨
 ٥٩٩
 ٦٠٠
 ٦٠١
 ٦٠٢
 ٦٠٣
 ٦٠٤
 ٦٠٥
 ٦٠٦
 ٦٠٧
 ٦٠٨
 ٦٠٩
 ٦١٠
 ٦١١
 ٦١٢
 ٦١٣
 ٦١٤
 ٦١٥
 ٦١٦
 ٦١٧
 ٦١٨
 ٦١٩
 ٦٢٠
 ٦٢١
 ٦٢٢
 ٦٢٣
 ٦٢٤
 ٦٢٥
 ٦٢٦
 ٦٢٧
 ٦٢٨
 ٦٢٩
 ٦٣٠
 ٦٣١
 ٦٣٢
 ٦٣٣
 ٦٣٤
 ٦٣٥
 ٦٣٦
 ٦٣٧
 ٦٣٨
 ٦٣٩
 ٦٤٠
 ٦٤١
 ٦٤٢
 ٦٤٣
 ٦٤٤
 ٦٤٥
 ٦٤٦
 ٦٤٧
 ٦٤٨
 ٦٤٩
 ٦٥٠
 ٦٥١
 ٦٥٢
 ٦٥٣
 ٦٥٤
 ٦٥٥
 ٦٥٦
 ٦٥٧
 ٦٥٨
 ٦٥٩
 ٦٦٠
 ٦٦١
 ٦٦٢
 ٦٦٣
 ٦٦٤
 ٦٦٥
 ٦٦٦
 ٦٦٧
 ٦٦٨
 ٦٦٩
 ٦٧٠
 ٦٧١
 ٦٧٢
 ٦٧٣
 ٦٧٤
 ٦٧٥
 ٦٧٦
 ٦٧٧
 ٦٧٨
 ٦٧٩
 ٦٨٠
 ٦٨١
 ٦٨٢
 ٦٨٣
 ٦٨٤
 ٦٨٥
 ٦٨٦
 ٦٨٧
 ٦٨٨
 ٦٨٩
 ٦٩٠
 ٦٩١
 ٦٩٢
 ٦٩٣
 ٦٩٤
 ٦٩٥
 ٦٩٦
 ٦٩٧
 ٦٩٨
 ٦٩٩
 ٧٠٠
 ٧٠١
 ٧٠٢
 ٧٠٣
 ٧٠٤
 ٧٠٥
 ٧٠٦
 ٧٠٧
 ٧٠٨
 ٧٠٩
 ٧١٠
 ٧١١
 ٧١٢
 ٧١٣
 ٧١٤
 ٧١٥
 ٧١٦
 ٧١٧
 ٧١٨
 ٧١٩
 ٧٢٠
 ٧٢١
 ٧٢٢
 ٧٢٣
 ٧٢٤
 ٧٢٥
 ٧٢٦
 ٧٢٧
 ٧٢٨
 ٧٢٩
 ٧٣٠
 ٧٣١
 ٧٣٢
 ٧٣٣
 ٧٣٤
 ٧٣٥
 ٧٣٦
 ٧٣٧
 ٧٣٨
 ٧٣٩
 ٧٤٠
 ٧٤١
 ٧٤٢
 ٧٤٣
 ٧٤٤
 ٧٤٥
 ٧٤٦
 ٧٤٧
 ٧٤٨
 ٧٤٩
 ٧٥٠
 ٧٥١
 ٧٥٢
 ٧٥٣
 ٧٥٤
 ٧٥٥
 ٧٥٦
 ٧٥٧
 ٧٥٨
 ٧٥٩
 ٧٦٠
 ٧٦١
 ٧٦٢
 ٧٦٣
 ٧٦٤
 ٧٦٥
 ٧٦٦
 ٧٦٧
 ٧٦٨
 ٧٦٩
 ٧٧٠
 ٧٧١
 ٧٧٢
 ٧٧٣
 ٧٧٤
 ٧٧٥
 ٧٧٦
 ٧٧٧
 ٧٧٨
 ٧٧٩
 ٧٨٠
 ٧٨١
 ٧٨٢
 ٧٨٣

اور شہید کر کے نام چنن مٹائی پس ماہیہ پہلا کی دوا شاہ بیکس کی رو برو سینہ سپر کرا ایدو
فَضْلَهُ بِالْأَيْمَنِ فَاتَّقَاهُ الْغُلَامُ مُبِيدًا فَاطَّاعَهَا إِلَى الْإِلَاحِ وَهُنَا يَهْمُ بَاتِخِي
عصہ میں ان کی تلوار مار نیکو سنہ اوٹھا اجبت ستم نامین ہاتھوں پر لگی پہنچ غمی ہا
کہ خط جلد باز کی باقی رہی فلا معلقہ فنادی الغلام یا سمعہ اوس طفل صغیر
دونو دست حق پرست کٹی بدن کی ڈواری رگ دپی سی ہوئی استعاضہ میں چاکو بکارا چین
دیکھو کہ اس کا فری بھی مارا فاخذہ الحسن قصۃ الیہ جناب سید الشہدانی ہا
نعرہ بگڑ پروردی کیا گوہ میں اوٹھا کی سینہ مجروح پر خون کی گھا لیا ہی قال یا بنیراخی اصبر
علک ما انزلک بات کا احتسب فی ذلک الخیر فرمایا ای منہ نہ بڑا در صبر کرو اور جو بلا نازل
ہوئی اوس میں امید خیر و بکست رکھو فان الله یحققک بالاعمال الصالحین خدا جو احوال
ظاہر ہوں طائر بار و جات عالم جنیت میں ہزارو شہدائے شکیانہ فاما حرم ملکہ بن کاہل
ببینہم فلا یخفہ و هو فی حجر عتیدہ الحسن حضرت اوس بچہ حضرت زوہ کو پیار کر کے
سر پر ہاتھ پر کی تسلی فرماتی تھی ناگاہ حرمہ شقی فی تیر جناحتی عبدانہ پر ہا لا خوشی امام حسین
السلام میں فتح کر ڈا اور گاہ انھم فی دروازہ خمیہ میں یہ ماجرا دیکھا بیٹوں اور بچا میں شوق قیامت بجا
دفعلہم فضیخ ایک دہوم حبیب کی اوٹھی دشت بلایں اور شور ہوا چار طرف ارض و سماں
اتنی ہی صد افوج و زاری کی ہوا ہی شہر مظلوم محمد کی فو اسی کیسی یہ زمین گرم نہ کیا ہو
کڑھی ہا اور لاش تری خاک پر عریان پڑی ہی

تیسویں فصیح ایام موعود میں علیہ السلام اور ہمیں پیدا شدہ ادا کا نیرنگ کیا کرنا
 دباغی غلام سر نامہ شہ والی تھیں یہ بیان خواب جنتی کی رہی، انکی جانک شبوئی کی کی رہی

الحبيب
فانضيت عنهم من معه فان
شئ عليهم الخيل فقتل واسمهم
ثم قال لبيك كل رجل مسك
اسيرة فقتلوا في جوارحهم
الذين واد الله ما خابنا بغيره
خالدهم في حياه والاله السليمه
الى الابد وقال اللهم اني استبنا
اليك فانصت خالد بن برمك وما
اخر

[illegible]

١٥
 ان القسطنطين
 على صوم طوم روح الامم
 القسطنطين و يقال قدام بالمخضيق
 من بلخ زدمقة و دياتين و يقال
 خالدين سعيد فارسل طوم
 قسطنطين ملك الحبش
 وهو

(Handwritten signatures and notes at the bottom of the page)

وَهُوَ خَلْفُ صَغِيرُ نَگاه امام حسین علیه السلام که اوس روزگ است صَغِيرُ التَّوْبَةِ یعنی گریزی
والده فاطمه زهرا کی تنها با هر یکی مشتاق دیدار حدیث روا کرده است یعنی او رجعت صحابیه که یکی گریزی بوی
گنی بر پی فَوْطَاءُ الْحُسَيْنِ عَلَی ذَیْلِ ثَوْبِهِ فَبَكَی وَوَسَقَطَ عَلَی وَجْهِهِ سِرُّهُ مَدَامَا بَاوُکَی
دانشین او چهار روی آورده فخر آسمان و زمین سهند کی بیک گرا فَوَکَّرَ لَیْلِ الشَّیْءِ عَنْ الدَّیْنِ رَفَعَتْهُ
وَقَالَ قَاتِلِ اللَّهَ الشَّیْطَانَ صَغِيرُ خَدَّی نَابَاهُ مَنُورِی اوترکی و دُورِی امام حسین علیه السلام که غشی
نازین او شمایا سینه سی گنگی بولی شیطان کو خدایاری بی غشست که اسدم بیاری کی سیری و کجه ملا
اوکی حَسْبَ فَلَکَ لَوْ لَمْ اَعْلَمْ اَعْلَ الرَّحْمَۃِ مَدَامَا بَاوُکَی الدَّیْنِ اَوِیْلَا حَالِ کَر بَلَانِ
رسوخه کا هو تار که چستی امام حسین علیه السلام کو باتی صد باره گرم ریت بین کوشی کی گرا هو اوسر اور
تغاسی کُتَابُ بَلَانِ اَلْکَر کَا جَابِسُ اَوِیْلَا الشَّیْءِ جَابِسُ مَدَامَا بَاوُکَی وَفَلَکَ السَّیْفِ فِی فَرْجِهِ اَوِیْلَا کَر بَلَانِ
اللی جو لو اسی کو قتل میں بی ایا بی ترموز و فنی سینه پر مینا پر سکی علق پر کجی ابدار تار مار تار کابان بی
اچو خنجر که فرزند کو خاک و خون میں لوٹا و پھینک زخم کو کوسیر تکب حیرت سی و پچین تر پاش پاش کر
چاتی کی گنگا بر کین ناز و کجی پانی کو صد ر لاک سی چایین سایه میں و موب کی تار سی با اٹھا لیا
زندگی میں رسول که کار کو اشتبار ہو نا حسین علیه السلام کا اگو اترھا که کار کو کار ناله هر غضب و حیرت سی
نظر تار کسان قرار پرتاد ای ای اس صیت میں خیم فلک سی سیر تکب انکم کی تو جیایا شستا
امام حسین علیه السلام پر دید فلک سی ابو بری تو دوا بی حاضرین محفل کای حسین بن مصدک
مقام اس سی بی عالم امکان میں شہین اور گرام بی نظم و اخلاص ای صبان علی حسرت کی غم کجی
بر صفت زینب زینب جو ای غمباری کر دیا دین عباس کی جو خبر مار گیا چایین شکو کا دیا
چشمی جاری کر دیا قاع ناشاد کی حسرت کا چه چار کھلا اسکے اندوه شادیت بین عزاداری کر
و اعلیٰ اکبر کی جو نیری سی سینه پر کھلا شکو کجی کی کو تم نام کی شکاری کر دیا جب بخند و کجی

[illegible]

کذری صورت تباری در میان کتاب و اتم لیلی کی غرت شربت کا چال میں بایں اور نماز کبریا
بجسم الم واندوہ میں کم کثرت اور عورت حرم کو دلاری و دنیا پہوئی نادان چونکہ زاری اور بقراری میں
بہلا سینا سیکندہ و فاطمہ کو میری صدقہ فراق میں بچا اناگر کوئی اور کوکستہائی تو مدارات و حسن سکری
چنانچہ خلاف شرع نوم و شمیموں سی امیری میں لب شکوہ نہ بلانا دعای مغفرت است اور عباد
شفاعت کو نہ بہلا ناجب حکمو یاد کرو و روی میں مضائقہ نہیں اشک حضرت بھانا فیدہ سی پر
وطن میں ہر گاہ روضہ احمد پر جائد تو نامہ رسوخذا والدہ فاطمہ زہرا بیانی حسن مجتبی کی تر توتوں کو
میرے سلام کہنا دین و مرد و اہل تیرت کو ماجراری کر بلا سنا کی صاحبہ عرار بہلا اباب ہم دست کی
قدیم بڑائی میں اہلیت اور ساری گہر کو نہیں اور نہ کو خدا کی حوالی جانی میں بدارین عرصہ
قیامت میں ویدار میری گامرانی پر قریبی گریں تو او میں تہا را و بیان و لگو تر سائی گا او ہم
ناگہ الفراق اور نوخدا و داسی آفاق زبرد و زہر ہوا خیر گاہ حضرت میں فاطمہ کجائی شیون و فزا
مانند شور و شہر ہو اودہ فغانی غنات کا استخباری و بیانی پر از دام و عورت محابہ و کینان
باجازت میں سو گوری سی کہ ہم ایک طرف نہی چي خاک پر بیان ایک جانب میں اور شیون
پکری فالان سبکا چہرہ اندیشہ بچران سی او کس اور زرد و چوئی بڑکی دلوں میں و سواس کاوڑ
پردہ حرم سرانگ کی بھی رائدین کبری نہیں و اسن و آستین ہوا کو سبب بیان پکری نہیں تو
قالوا اشم ناعرا لسنین علیہ السلام و کتب و سہ و کل علیہ السلام
علی القوم و تقدیر الی القدر الی میرے ملا کو کہ بلا ادبی توکل خدا پر کر کی روتا چوڑا
محبت کیسی پر سوار عیان عزم کو طرف میدان جہاد موثر تیغ و پیکری امام شہنشاہ عکری انگہ
مخالفت پر حملہ حیدری پیدا اور دشمنان شکر کی مقابلہ میں تعادل صفدری و کجا با جہر کر کی
بالا و تھائی پیشیا زرگی صفدر کی صفائی پائی و ہوا یقوی ہر شیشہ بنو میں و سواس کی
ملا و اعطاء ہا
روای الی میں سخت ابی سعید اللہ
قالہ سببا میں عند رسول اللہ صلی اللہ
والہ و ہوا یقینم اذا نازد فی الحق یصحب
من بختیم فقال یا رسول اللہ اعدا لہ
رسول اللہ و یلیک من بعدہ ان انالہ الحق قال
و قد خبتہ ای خست ان انالہ الحق فی
عمر الی الخاب یا رسول اللہ و عافا لہ
اضرب حقتہ فقال رسول اللہ و عافا لہ
۲۲۱
لا یجوز ان تری اقمیم میں یقین و الاسلام
کا عرق السہم و ال مینہ یظن ال فضل
فلا یوجد فیدہ شے ثم یظن ال فضل
فلا یوجد فیدہ شے ثم یظن ال فضل
فلا یوجد فیدہ شے ثم یظن ال فضل
فی قدہ فلا یوجد فیدہ شے ثم یظن
الفضل و الذم انتم من جہل اسود اسکا
نذر و انجمن علی خیرا
قال ابو سعید

ان علي بن ابي طالب عليه السلام
 واما بعد و اني بذلك اليك جلي
 فارجو اني به في غفلت اليه
 علي بن ابي طالب عليه السلام
 و اني به في غفلت اليه
 فارجو اني به في غفلت اليه

يقولون يا رسول الله اقم علينا فتيانا
انتزع عنه رداءه
الذي

یہودیوں کے لئے شیعہ فائزہ
دو اللہ دئی فی الذیہ

هناك ايها الناس ذوو القلوب
التي عندى عدد يسيرتها

تفصیله لو کان عندو
شامه

القسمه عليه السلام
بغير واحد في شامه

ما اثم قاتل اجنب بغير
اصبعيه فقال ايها
من ذك

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

وَبَيْنَ الْيَمِينِ وَالشَّامِ
الْمَدِينِ وَالْمَدِينِ
الْمَدِينِ وَالْمَدِينِ

444

[illegible]

تیسویں مجلس ہمارے سید الشہداء کا بزرگداشت جو احادیث میں زمین پر لکھا

برخی اور مہربان و مروت ناموسی میں یہ بزرگی اشعار میں فظم لکھ القوم و قدما
دَعَبُوا عَنْ ثَوَابِ اللَّهِ رَبِّ الثَّقَلَيْنِ یعنی خدای و عالم کی قسم اس قوم کا فری ملام اور
دین و ایمان ہی انکار کیا اور ثواب اللہ کی طرف کو اراوہ غبت ہنیں کہا قتلوا القوم علیہا
وَابْنَاءُ حَسَنِ الْحَبَرِ کہیں ان لوگوں اس گروہ کی بروائی امیر المومنین علی کو مارا پھر ان کی
فرزند حسن علی نسب کا قتل کیا اور اجماعاً منهم و قالوا اجمعوا و احسن الناس الى حبيب
اللعین یعنی دشمنانی ان میں جن میں کسی کہا کہ جمع ہو گئے کو گمیرا و اعلیٰ مرتبہ میں کی جلوہ افرا
اللہ فی سقائہ دفعی لعنہ اللہ نسل الکفار و نیز انہ ز قہاری ہنیں و رتی سری عن
ہما فی من اور ہمدرد طلبت کافروں کی خوشی سنانی بن لا یخفیہ کان میتہ فکذا و غین
خزینہ بضلوا البیتین پیشتر ہی ان کی پاس کوئی گناہ میراث نہایت ہی سوا کسی جو بھی
خزینہ اپنی ان پاس کے بغیر من بعد الشیء و النبیۃ القریشی الاولاد اللہین سارہ کی
جو بعد پیشتر افضل شدہ ہیں اور یہی قریشی پدر و مادر کے نسب میں سب سے بزرگ خاندان اللہ میں
اللقاق ابی ہاشم اخی فانا ابن الحسین میرا والد ساری خلقی زمانی ہی ہیر ہی بھران فانا
زہرا سیدہ زنان خاتون محشر ہی ہیں دو نو نیک اور اچھو نکا سپر ہوں چان میں و نصیب
رسول یا جو کا رحیدر صندھ ہوں فابی ہاشم و اخی قمر فانا الکواکب و ابن النبی
پس باب میرا مثل شمس صحنی اور والدہ مانند بدر صحنی ہیں مبارک ہوں اور میں سینہ کا
تیرتین با صفا کار و دشمن تبارہ محمد و علایہون فی سبیل اللہ ما ا صنعت امتہ
اللہ و معاً بالکثیر ترین جو بھی سلوک نہشت کیا راہ خدا میں وہ سب گذر جای گا
ای امت زبون کار جہاں شمار کا بلا قیامت پیش کی کار راوی کہتا ہی رہے بزرگ ہنیں کی وہ
چنی کہ آواز امام حسین علیہ السلام گوش زینب خاتون میں پہنچی انھرم ہی کہا سنو میرا ہائی

[illegible][illegible]

Handwritten signature: *Dr. J. H. ...*

ضحاک سے جو ہر باغیت و بہا نامی اور ہزرگو کا نام و نسب ارشاد فرمایا ہی شوق سماعت پاری
 عورتیں پشت پردی میں فراہم ہیں ہر شہرست منعموں سی روایت رفت و بجا ہر شیون
 پیمائیں ہاں ہی تروقت قبالة القوم و سنیقہ مصیبت فی یکہ پس شاہ کربلا
 مثل شہود عرش کربلا مقابل فوج تم کراتہا کھڑی تھی اور مصیبت ہم بنام قدر و تھنا ملاکت
 کمالی کا تہہ میں قضیہ پکڑی تھی ایسا میں العیون حارماً علی الموت و هو یقول زنگی
 دنیا سی خزان عزیز و اقربا میں باؤس اور نیاز و اسل لہای پروردگار کی مرنی پر نیاز و
 شہادت کی انتظار میں بال و پر غم کوئی اور باجمہ بات دل و جگر میں سیران صبر میں تونی قم
 قول سیدان چادہ جان بازی کو مژدہ اور تمام شرف و مہمانت میں دوسرا رتہ پر با قظام
 آنابز علی الطاہرین الہاشمیہ کھائی یہاں اٹھتے آجین کھڑے اولاد و ماثر میں علی علیہ
 طہر کا میں بنیاموں کھانیت کرنا ہی یہ مہمانت جس کھڑی فکر و ن و جدی رسول اللہ
 اگر کھڑے مصلحت و سخن سراج اللہ فی الارض کھڑے کھڑے ناما سیری رسول خدا استنبیہا فیہا
 کھڑے سب سوا میں اور ہم زمین پر ہدایت کی چراغ رب علایین و فاطمہ اُمّی من سلالہ
 احمد و عیسیٰ یحییٰ علیہ السلام جعفر فاطمہ ہا سیری بان سلالہ مصطفیٰ سی و جعفر حبیب
 چاہیں کھلو کہ تہو کی عوض و پردہ بال زمر و عطای کبریا میں و سخن ولادت المؤمنین
 جنتنا بکاس رسول اللہ مالکین نیز کرم میں مالک عوض کو نرجو کاسہ ہی رسول
 میں بانی ہر گلی روز قیامت میں اپنی دوست کو کسیرا کنگلی پر مرتبہ بزرگی و رفعت
 ہمارے جیسا انکار کوئی نہیں کہ کسنا ہی و شہیدنا فی الناس اگر شہیدنا ہو مفضلنا
 یوم القیامۃ جنتنا خدائی سب غلو قات پر ہمارے شہیدوں کو عزت و شرف دیا ہی زور
 دشمن ہیں انکو یوم عید میں جہرست و نہارستہ ہی خواہ کیا ہی حکیمانہ و فیانا انزل الوہی

من تبعہ و الہامی
 فی کائنات و اہل تمامہ و قزینہ
 و طی و تمیم و استعمال علی الدینہ علیہ
 و قال انہا لدی الدینہ شہدائے و طہرہ علیہ
 ان میں طہرہ و تہم لہجہ و طہرہ علیہ
 علی الدینہ و عدل ان میں و طہرہ علیہ
 و سان رسول اللہ و قال علیہ و الدینہ علیہ
 میں فی فیہا دینہ نصرت و بالبعوثین و الف
 و الدینہ علیہ
 ۲۳
 یا رسول اللہ زعمت فی فیہا دینہ علیہ
 خلفتہ استقلال فقال رسول اللہ علی
 اللہ علیہ و الہ طال ما اذت لکم انبیاء
 لمان فیہ ان تکون فیہ بنیہا و ہر فیہ
 فقال قد ضیعت قدر ضیعت ثم بیع
 الہ الدینہ و قدم رسول اللہ علیہ
 و الہ علیہ فی شہبان بیوم نکاحنا فاقام فیہ
 شہبان و ابانا فی رمضان و انامہ و ہر فیہ
 و کتب فیہ صاحب الیہ فاطمہ علیہ

۱۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۲۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۳۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۴۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۵۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۶۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۷۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۸۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۹۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی
 ۱۰۔ کتاب افاضل احمد بن محمد بن علی

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

ان من بعد مني ناعما ما انقلبوني
والله فوج الى الطائف وديارهم
والله الى قوسه

و اسمعوا لادبى حتى اذا طلع الفجر فامضوا
 في فتن دان فادن و تشهد في ماء
 و جل بهم قتلته و اقبل بعد قتلته
 و فاد ثقبت بضعة عشر من جملهم
 الله و جملهم و اسلموا فانهم هم
 العاصم بشار و قد كان تعلم سوا
 من القرآن و قال و قد في القرآن عنه
 انه قال قلت يا رسول الله ان الشيطان
 قد حال بين صلاتي و عزائي قال ذاك
 شيطان يقال له خذرب فاذا اغشى
 بالله منه و اتقل عن صلاتك ثلثا قال
 ففعلت فاذهب الله عنه راحة مسلم
 ففعلت فضلك فلما اسلمت ثقبت حتى
 في الصبح فضلك صلى الله عليه و اله و فاد
 الى رسول الله صلى الله عليه و اله
 اعرب فاد خاوفي و دينا الله افواجا
 قال الله سبحانه و نعم ففعلتم عليه صلى الله

ايدو لا ايك سوار ناچار سي جواسي تها تاجاكي قل سي حين كو راحت و آرام دي داي
 او بر تيري اپني تلوار سي كام لي فبكر اليه حولي بنز ينيك لا صبحي كبحر داسه
 فان حك پس ارادي پر كه سران پر كرى حولى بنز ينيك صبحي كرى پر كره گاه انصبي
 تر غيب حضرت سي بدنين رسته هواد كي پهر فكل اليه سيدان بنز انش الفجر ففاد
 بالثقيت في خلقه الشقيت پهر خوش كين سي اوس غلوم كي قل پريشان بنز
 شقي او تروجاكي ناوار كا وارسو كي خلق شريف مارو هو يو له و الله ابي لا جبر راسه
 و احلم انك انبر رسول الله و خير الناس ابا و انايه تها جاتاها كه قسم خدا كي تها را
 سر كا لوكها و رهم فرزند رسول خدا و پدر و مادر سي شريف خلق يو به جاسا سو كا قر اجبر
 راسه المقدس پس كا فرني خير كين ليا و اسسم سيزن هر اوجر كيا و قبل انك جاء اليه
 بنز و سيدان بنز انش الفجر و السنين باخره في ياولك لسانه و العكس و
 ياولك لسانه و وسرنا قل قراي كشم دي اوجوش سينان بنز انش فرسيب حضرت سي جواسي
 كشت و راحت و غول كي بافر انك سي جواسي او رهم و اسين تي غلبه عيش سي باسك جواسي
 او خيبت او از سين باي كا فخره طلب فواني فرسه شمر و كفته الله يرحله و قال يا رب ابي
 شراب السمات ترسم ان اباك على حوض الشقيت ينفق من احبه شريش شريش
 او پيري تي اوبو كي طوس و شين بين به بافته كي ايفر زباني تراب ايا كاوين كان بيني كه تها را
 حوض بني برياني مين ساق و دستان مي فاضل حوضي تاخذ الامم من يدك صبيش شكي
 تاكه كاتبي سي او كي ايام آب سر و جو فكل لسان لا جبر راسه فقال سيدان الله لا فكل
 پهر و شقي تي سينان سي كبا جواسي غلوم كي فواسي و كا لانا كه حمت و كليلت سي سر و
 سينان ايايه شوم جو جواسي اكر نيز كا كيدوني حله و شقي و شقي او كي جواسي كد كد كد كد كد كد

۴۲۶
 جواسي و الذين فان بن بدر و قور
 غاصم و عيشه بن حوض الفارسي
 عيشه شهدا مع و كان الاقرع و
 مكة و حينا و الطاييف فلما قدم فل
 قيم و غلامهم فاجارهم رسول الله
 صلى الله عليه و اله و احسن جواسي
 و فكل فكل و عليه صلى الله عليه و اله
 و فكل عاصم بنز بنز الطفيل و بنز
 قير اوسايد بنز بيعة لاهه و كان
 عاصم قد قال لا بد لي شافا حله
 فاذا افلته فاذا ابراهيم

طما قد حوا عليه قال عاصم و حله
 حله قال لا حله قور بالله و حله
 طما قد حوا عليه و رسول الله
 طما قد حوا عليه و حله
 طما قد حوا عليه و حله
 طما قد حوا عليه و حله

قال بيان علي بن الحسين
ديار عن الحسن الجعفي
وان علي باصحابه في البصرة فها هو
واهل بيته فاخذوا من اهل بيته
لاصحابه انظر وان كان كان محمد بن ابي
الحسين فيها هات هات عداي قال الجعفي
عن ابي اسحاق عن اخيه عن ابي عبد الله

جواب دای پدربزرگوار بھی کر گئی سی حسین طالب طعام تھی بھی کچھ سیر نہ آیا جاو کو دینی کہا
تھرت کئی تھوڑا ان الشبی دخل وجلس مع علی والحسن والحسين وفاطمة او بی
رسوخنداجری میں سیدہ نسائی داخل ہوئی اور مہرا علی حسین وفاطہ علیہم السلام کی ایکجا بیٹھی
وفاطمہ متعذّر کہ ساندہی کیف تصنع بضعہ طاہرہ حیران ہوئیں یکا کرین اور ان
صحرات کو عرض کی ایی کہاں میں یح تھوڑا ان الشبی فکل لی السماء ساعة پس نبی کریم ص
آسمان تھوڑی دیرنگران رہی اور سوائی رتیبہ دریم ول و زبان سی کلام امید نہی وارذا
یحیی میل قد نزل وقال یا محمد العلی لا علی بقرک الساجد وخصاک
بالحیة والا ذاکر و یقول لک قل لعلی وفاطمة والحسن والحسين انی
شعنی شہوت من قواک البسة ناکاه جبرئیل ازل ہوئی یا محمد تعالی تہر سلام
بیٹیا ہی اور بیٹے واکرامی پر پرامت و تیا ہی کہ علی وفاطہ حسین بھی کو کھیں چہرہ میوہ
پرست سی رغبت کہتی ہو فقال الشبی یا علی یا فاطمة یا حسن یا حسین
ان رکت البیوت علیکم لکم جیالی فانی شعنی تشہوت من قواک البسة
پغیر پڑانی فرمایا کہ ای علی وفاطہ حسن حسین واقرب علیم جانا کہ تم ہو کی ہوئیں پر ہی اوت
والا تبارک کو آثار بیعت سی جسکی خواہش ہو بیان کرو فافوا فاستکوا عن الکلام ولم یزدوا کلاما
حمیاء عن الشبی پس وہ سامی بزرگوار با نبی الوری کی ماری چپ رہی جواب میں منسطر
اواب سی لا و تم کی حرف طلب کچھ نہی فقال الحسن عن اذنیات یا اباہ امیر
المؤمنین وعن اذنیات یا ائمة سیدہ نساء العالمین وعن اذنیات یا
اخاه الحسن الوری اختار لکم شیتا من قوال البسة امام حسین علیہ السلام فی حرکتی
نہاری اجانت سی ای پدربزرگوار حسین اور مادر سیدہ نساء عالمین اور بزرگوار حسین کی امر ہو

[illegible]

انما هو في الحقيقة ان الله تعالى قد اراد ان يخلصنا من
 النار وانه قد اراد ان يخلصنا من النار وانه قد اراد ان يخلصنا من النار

من خذله ثم زل عليه والاه السلك وكان
 وعاد من عاداه وانص من نصره واخذ
 موليه هذا على مولاة الله والى مولاة
 وضمها خد راى يا بنى ايتها من كنت

وقت الظهيرة فصل ركعتين ثم زالت
 الشمس فاذن مؤذنه لصلاة الظهر
 ان يجلس في خفته او وليها
 ان يدخلوا عليه فجاهاه منونة بلا مائة

اوس فرزند کابریا یا ترا خذ رطبه فوضعهما في قسم الحس و قال هنيئا مني
 يا حسن پسر دوسر وانه عزاليما اما حسن عليه السلام كي سنهين ركماء اوره يساهي جي
 كنهيت كما شتم اخذ رطبة ثالثة فوضعهما في قسم فاطمة الزهراء و قال
 لها هنيئا مني يا فاطمة الزهراء بعد ان تيسر رطب چاه فاطمة زهركي و بان
 اوس بين ويا وراهنسي بهي اوس طحسي سارگار پونجا فقره ارشاد كيا ترا خذ رطبة
 رابعة فوضعهما في قسم علي و قال هنيئا مني يا علي اخر جو كه تها رطب ينيست
 علي مرتضى عليه السلام كي چشمه نوش بين پونجا اوره خوشوار هو جاي تكوا امير المؤمنين فقره
 سلامه فقره تا اول عليه ان رطبة اخرى شتم رطبة اخرى والسني يقول له هنيئا
 مني يا علي هنيئا مني كما ذكر اوس بذل نفقه بسك و عجب را فترق شب الشبي فاما
 هر رتبه و يساهي هنيئا مني كما ذكر اوس بذل نفقه بسك و عجب را فترق شب الشبي فاما
 فقره جلس شتم اكلوا جميعا من ذلك الرطب پس از ان رسوخه اجله هي كهر هي
 پهر مي اوس ربني كمي ده رطب نوش كمي فكلما اكلوا وشبعوا ان تععب المائدة
 الى كسار باردين الله تعالى حب تناول فواكه بين سيمه هي وده طبق او طها اذن تها
 آسمان طرف حاكى غايب هوا فقالت فاطمة يا ابي لقد رايت اليوم فرحنا
 بجبا بنول غدزني پونجا راى پيرو الاقدار كچا كهر مونا اوره شينا جو كيماء و اوس چكوا
 تغيب را فقال يا فاطمة اما الرطبة الاولى التي وضعتها في القسم الحس
 و قلت له هنيئا يا حسين فاني سمعت منك ايل واسرا فيل يقولان
 هنيئا لك يا حسين فقلت ايضا موا فكلما في القول مجرصادق بوني اي
 خاتون قياست بهي مرتبه كار رطب جو سنهين ركماء اوره شينا كما سانخه كچا كهر

من المؤمنين معه ان تدخل عليه
 وكان من الطيب في تهنية في فضل ذلك
 يا علي اصيبت مولاى و هو كان يوم
 ومؤمنة وانشد حسان بن سعيد
 فقالوا انكم سيدوا هاتك اتعاذ اليك
 هنيئا وانت وليا ولين تجدنا
 لات اليوم عاصيا فقال له تم يا فاطمة
 و ضيقت من عهدي اما ما وها حيا
 و ضيقت من عهدي فكلوا له
 فمن كنت موليه فهذا وليه و الله
 انصا صديقى هو اليها هاتك دعا الله
 والى وليه وكن للذي عادى عليا عدا
 فقال له رسول الله صلى الله عليه واله
 لا تزال يا حسان مؤذرا برى وحق التدين
 ما نيتنا يا حسان و لم يبرح رضى
 صلى الله عليه واله من ايمان خذنا
 انما احببتكم و نيتكم فاحفظت
 عليا فقال الله صلى الله عليه واله
 و تامل الله في خفاء و انا
 و تامل الله في خفاء و انا

فان الله تعالى اخذنا منكم و نيتكم فاحفظت
 عليا فقال الله صلى الله عليه واله
 و تامل الله في خفاء و انا
 و تامل الله في خفاء و انا

[illegible]

پس گوشه دهبی و چنگ و صدی روح افزا که خطاب کرتا تبارت غلاما محمد پنی عونت و حلال کی گیم
اگر دیتی رجوعم علی کی مننه بین اس کبری می روز جزا رطب کا دانه دانه که بین بینیا فریقا که دانه
انقطاع کتسا جاونگاسی باجی مولافه کیا دانه سلطان مجاری کا می و دیکه ویر شرف افام کجا
جوانکا دوی خدانی او خوشنشا الطاف و کرم به سر فراز یکجا و کتاب جبر الیکا اور حسیه
علامه خطانی کها می که شکر بهر بین ایکس موسی عواد فرزند احمد خراسان شهر گندمی هر سال عشو
مهر کم و او کی گهر بین ایل کجا دونه لای و جوسیر که صریف شربت او و طعم اشاک که لای که
فلک پشی کتا می او کی گهر پشی هر چند دانه پانفاری کو کی صحت فرامی سامان غم علی پشی
خلایق فی صفا اندازا چاکر دیا چای ولس اور ترک زدن و فرزند کارا دیا چاکر سیخ داری
چاکر کس طرقت کا نخل جاون کیکه که کی اسبابی بر تفریق خانه بین او گو که کجا دانه و کجا دانی اینی زو
کتبک سیرت که خلوت بین بلایا داسی خسروی تباریکار بین التجالا دیا سازسی روزگار کجا
فرط خردن طالی می رو ویا دوه بی بی پاک شربت بولی می شو هر تیری می می بولی بولی
یون می که وای مصداق حرم کی عجبی خوا اسن شکر فروخته که زاده تیری قیامت کی اعتبار
صورت صریف اسباب تعزیر رهبر و سگوار می کجا تیری بین بیج کلان صریف او و اند
بی ناسلامی مجلس شکر که او آبی جانی دالی عورت کی خاطر و عمارت کرتی می و بی و او که
کتبک بهائی شربت او و طعم دیتی می اکین هرگاه اس می کجا حسیه می او تیری نقد بهائی
چاکر شیع دالین او کو کی خبر نهنگا خانی از فاسق کجا درار که پوچی می و صحت می می جواب
جهان گئی می دونه بی اس نیکه که پسند کیا دانه دل و جان مقبول کجا شکر می کجا چاکر
شیخ دل سنگ صبر می چو می اکین رضامندی دختر کی اس ساله بین خسرو می دونه شکر
او جلدی فروخت کویا بین او کی قیمت سامان عراقی حرفه بین لاین پس مان پانی

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والله اعلم بالصواب

و قال صلى الله عليه وسلم لا تكتب الا بحمد الله والثناء عليه
 اسال عنك الكركب فقال عليه السلام لا تكتب الا بحمد الله والثناء عليه
 و قال من التفت الى المصنوع من يده لم يضره الله شيئا
 و قال من التفت الى المصنوع من يده لم يضره الله شيئا
 و قال من التفت الى المصنوع من يده لم يضره الله شيئا

ملاکی بہت پیار کیا اور سارا ماجدار و جگر کا اوس ہی کہا ملاکی فی جواب دیا کہ اسی پدر ہزار پتہ
 سیری جان شمار نام حسین علیہ السلام ہی اور اہ کی راہ جنت میں کثیر ہونا فخر دارین اور نیک
 انجام ہی بخوشی و رضا بھی بازار میں فی چارہ اور واسطی صرف ماقم واری کی فروخت کرو
 زین سو سنہ فی بیٹی کو نہ ملاکی پوشاک نفیس پہنائی باو کو سو سو کی چادر اور ڈھائی مرد و عزا
 او سو عہد کی کی بازار بڑہ فروشوں میں گیا اور صفت کثیر و غلاموں کی بیج میں کہا گیا ناگ
 ایک سو داکر واسطی خریداری کی نزدیک پہنچا اور تھوڑی قیمت ہی کثیر کی پہنچا عزا داری کہا
 مول اسکا سو اشرفی ہی استفادہ کیا اگر کچھ کم ہو کی تو اس جہ کی بیج میں رضی ہو گیا
 سو داکر فی جواب دیا اول صورت کو اس کی دیکھو فی پشتہ طرہ بندی زین مطلوب ہی دوا
 مرد و فاشعار غیرت ناموس کی سبب شمار کی راہ دینہ استعمار سو چکی ناچار کہا اگر بیچ
 کثیر و ریافتہ کروں اگر وہ سنہ دکھائی پر ماہ ہو تو ابھی جواب کہوں پس گوشتہ کی کی
 بیٹی ہی اہلار کیا باوی نور چشم بہ خریدار شفاعتی ہی دیدار حال ہمارے تیری مرضی کیا ہے
 و قدر فی خوشی و رضا میں کہا بہت اہلار ہی کیا سیری صورت زینب و ام کا شوم فالہ
 سکینہ ہی حضرت ہی و دختر این بھول عدل و سید الشہداء ہی زیادہ عزیز و گرام ہی کہ او کو بازار شمار
 کو فہ میں ہر نامہرم فی و کچھار سو خدائی واسطی نجات است او و صوبی فقہ شفاعت کی گوارا
 کہ شوقی میرا سنہ دکھا دوا ہی مطلب ہی و اما ان اسید بھراو یاب فی سو داکر کو خدمت دین
 اوسنی تعاب اوٹھائی صورت دختر کچھ کی آفتاب کو حجاب برقع میں پایا و لال ہو سنی
 ہزار جان ہی خریدار بنایا بیخ سو اشرفی ہمیان بہت ہی بخالین و خوار عزا داری کا تہ میں
 حال کین کثیر کہ ہمراہ لیک ہی کچھ چارہ شاع خوبی کی سو دای بہت مسرور تھا اور سوقت
 دختر نیک اختر فی عرض کی بہت اور عاجزی میں ہاتھ کو جوڑی کثری ہوئی ایک دم گر

کیف آکتب کہو کہ بالہ السلام فقال
 ثم اغمی علیہ والہ السلام فقال
 حضرت صاحبہ ملیس بدو اے و قضا
 فقال کہ عملی فاندہ چہرہ فرج فاشا
 اتفاق قال بعضہم آلا نایات یا رسول اللہ
 کہتے ہی دعا کہ فقال ابدال الذیہ فکلام
 و کان لخطوط فی فی اہل بیت
 یا اہل الذیہ خیار فی اہل بیت
 و اما حکمت اراکم فلم نیکلہ یہود ذاک ثم
 و اہل بیتہ خاصۃ فقال کہ اہل بیت
 یا رسول اللہ ان میں ہزارہ کی بیٹیاں
 و بعد کہ فبشرنا ان کتبت فکلام
 فغلب علیہ فادوس بنا فقال استقم
 و منض القوم ہم بیگن فاما خیرا
 من عددہ قال مرد و لال ہی علین
 ہی طالب و عتی فحضرا فلما استقر
 علیہ و الہ باعہیں یا رسول اللہ
 و بیعتی و فخر عارف و فخر عارف

و نقض فی و نقض فی و نقض فی
 و نقض فی و نقض فی و نقض فی
 و نقض فی و نقض فی و نقض فی
 و نقض فی و نقض فی و نقض فی
 و نقض فی و نقض فی و نقض فی

[illegible]

تو ایستی من در سوس و استغن بالله عز و جل
و انخذ علی علیه السلام راسه فوضعه فی
الکلب استظف فی وجهه و تدره و تکلی
و تقول تسبیح و ایتین تسبیحی الیهم و یج
ثم الی التیامی عصمت الارام و فتفتح سوار
الله عنیه و قال بصوت ضعیف یا
بنیة هذا قول عات ابی طالب لا تغلی
چو بسوی مجلس نهاد و شهزادی اقربای غیر دوری آورد و الجلسان کا در غیمه پر آمد
الاعشار الارام سوار قلم است

[illegible]

واقعه است اندک هر که بقدر معنی او از زبان میسران در حیدر آباد
چاکر سواران کشیده جهان چاکر کم نخلان و شسته حضرت و بیابان بلار کشاکش
اندوه طالع و قدم بازین شکر که ناری و انتهای صحرانورانی طغیان لغزان صوفی غم و با شک
رگین ببال و کاکل عرصه ماتم تو سن بضمون خوشنجان کوجالانی طبع نالان سی اتی اور نشین
بیان کوکاب و ده فغان سی درخنده سارینه پر کراتی دین فصل کرتی چن که روز عاشق را کب
خان زین صدر رشیدین بین سی خالی مراد و فرزند را کب برانگیخته است نیزه خولی بر پرتاب
شیون جن و ملک و نگر که شهنشاه ملک بین بندار و مرید شک و دیده انجم شک و او شکر
چرخ به که خنده رفت بین بهار جان خوش و طیرنی خاک او را بی صاحبیت حبیب است

يا محمد هذا اخر قول الى الدنيا
 الصادق عليه السلام في الاجل
 الى الدنيا في الاجل في الاجل في الاجل
 ثم قال لا يا رسول الله اني قد ارجو
 الرجوع الى الدنيا عالاخر في الجنة
 قال يا رسول الله اني قد ارجو
 عليه السلام في الاجل في الاجل في الاجل
 يا محمد هذا اخر قول الى الدنيا

ان تذهب ادخله سنن الجاهلين قال البيهقي
 اوس من دخل من اجل من عوفي قال لا
 وكان يبدوا قد دخل البيت وقال له
 على نزل القبر ووضع على راسه الله
 حتى تم قال له اخذ خذ خذ
 جويسون مجلس تعدا شهداى عثرت غير الهوى اور ووالجناح كا دريم پرا نا

خذه على لاسه من حال القبلة على
 عينية ثم وضع عليه الآيات وقال عليه
 الآيات وانتم من الجماعة الغرض لا تتقال
 بنى قائم رسول الله صلى الله عليه وآله
 ما جوس على طلبة السلام للعبادة فاقول
 ان تقين ولا تدين ولا تدين ولا تدين
 لا خلاف الاضاح فيا مينه من كراهه
 القوم ما خيل الى ان يفرغ من غير هاتين
 مصاب سوا الله صلى الله عليه وآله
 ١٢٣٤
 فصول فصول ان شئت وروى ان ابا
 شفيان جاء الى ابي بابر رسول الله فقال
 بنى هاشم لا يطعن الناس فيك وروى في
 او عاكس كوس ليس ما الا ابو حن علي ابا
 حن فاشهد بها كفت حازم فانه ابا
 الذي بنى من قبل ثم نادى باعلى صفا
 باجته هاشم يا بنى عبد مناف ارضعتم
 ان بنى ابو فضيل الزنا اما والله ان
 شتم لا ملا نه اعلمهم خلاقه ورجلا
 فداوه ابيهم الحسين عليه السلام
 ابج يا اسفقت في الله ما قد الله با
 تقول ومارا ناسك كد الاسلام واهل
 وبنى مشاغل رسول الله صلى الله عليه وآله
 انو ما اكسب وهو من لا يهمل
 قلاد ورجل ال عك متين ان يهمل
 و عموم المروءات بن هاشم ورجل

برهنتها و صلت البوارق و اخذت القوم الصواعق من كل جانب سيات
 بادل بين برق قهر الهى على اوجى قوم عالم كى سر بر كى و قطرت السماء ثلاث قطرات
 دما عينا آسمان بنى قنرى تازه لهوى كرى بالوابع صوت من اثار غضب جارا
 هوى و اكسفقت الشمس سور كجو داغ صبغت كا كمن لكاهتها و تى اثار بجهن كى
 فاكس فى نيلاجانه غراهنبا و نادى مناد من السماء قتل الله الامام اخوان الامام
 ابن الامام و سوقت آسمان سى ايك سادى فى بكارة قسم خداكى امام اور بهانى امام كا
 بيا امام كا اسم كى مارا و روى صاحب المناقب قتل با اتفاق الروايات قتل
 عاشير المحرم سنة احدى و سبتين و هو ابن اربع و خمسون سنة و سبتة
 أشهر حكايه كى هى صاحب كتاب فى با اتفاق روايات كه شهيد هوى امام حسين عليه السلام
 دهم ماه محرم كونه ساهره او ايكه بجرى من كه اوس روز نيك من شريف پچاس اور چارون
 چهره من كا كهاى بگردن بين اختلاف كى روز جمعه او شنبه كيشه و شنبه من سهر من بگو
 و كان وقت من قتل مع الحسين من اهلبيت و عشرته ثمانية عشر نفسا او عدد
 شهداى الهيت جمره امام حسين عليه السلام كى بلا من ماري كى بين ستمه او بعض روايات
 ائمه شافعى بن و قال ابو الفرج يجمع من قتل يوم الطف من ولد ابي طالب
 سوى من يختلف فى افرح انسان و عشر من رجلا ابو الفرج فى مهار و عاشوراء
 بزرگان اولاد ابي طالب فى شهادت پانى هو اى او كى جوام اختلاف بين من سترى
 سادات برنوبت انى و قال ان شهر اشوب و صاحب المناقب و حاكم بن جلال
 اختلفوا فى عدد القتل من اهل البيت عليهم السلام فاكثره و ن على
 انهم كانوا سبعة و عشرين ابن شهر اشوب و غيره على اخبار كى مقتولين بن تفاق

تقول ومارا ناسك كد الاسلام واهل
 وبنى مشاغل رسول الله صلى الله عليه وآله
 انو ما اكسب وهو من لا يهمل
 قلاد ورجل ال عك متين ان يهمل
 و عموم المروءات بن هاشم ورجل

الذي جعلنا من
 ونعمة اسماعيل وجعلنا النبا
 ومن ما استأجني اليه ثمرات كل شيء
 جعلنا الحكام على الناس في بلدنا
 نحن فيه ثم ان ابن اخي محمد بن عبد الله
 عبد المطالب بن كعب بن ربيعة بن معديك
 رجع ولا يقاس باحد منهم ولا عظمه
 وان كان في المال قل فان المال من
 حاكمي طائفة من اهل ولا في خديجة بنت
 ولما فريد ربيعة والتضام في طائفة
 واجله من اهل ولا عظمه
 ٤٣٥
 رسول الله صلى الله عليه وآله
 ما انت واقامت معاد بها وعش
 سنة وشهر من هر ما انت عش
 او قته وقتي وكد لك هر سائر
 عليه والملك السمرقاند ما انت
 عبد الله بن محمد وهو الطيب الطاهر
 وولدت له القاسم وولد له القاسم
 اكبر ان كاده وهو يكره به كان
 والناس يعطون فيقولون
 منها اربعة

[illegible]

والله اعلم بالصواب

فعلت له شيكاً والخامسة خصة
 من وجهي جدين بن عبد الله بن جده
 المستحق وكان رسول الله صلى الله عليه
 وآله قد وجهه الى كسب فوات قد
 عقب له و مات بالمدينة في خلافة
 عثمان في السادسة ام حبيته بنت
 ابي سفيان واسمها ملاء وكانت تحت
 عبد الله بن جعفر الاسدي فلاحمها
 الى الحبشة وتنتصر بها فماتت هناك
 رسول الله صجده وكان في كاهلها
 امة الضم في وادي عنده النخلة تصدقها
 ان يعا ته دنيا عنده العقد في الشاة
 ام سلمة زوجي بنت عنده م فماتت
 عبد المطلب قبل في في عاتكة بنت
 ن بنت من في في عنده واسمها هند
 بنت ابي حنيفة بن العفيرة بن عبد الله بن
 الزلم سلمة ان في عاتكة بنت
 في وجهها انما سلمة بن زهران
 وهو غلام يبلغ وكان سلمة بن زهران
 از راج النبي صلى الله عليه وآله فمات
 بعده وكانت عند ابن سلمة بن زهران
 لاسد وانه برقة بنت عبد المطلب
 هو ابن عم رسول الله وكان لها منه
 زينب وعمر كان عمر في حيلة السلام
 يوم الجمل وولاه العباس بن عبد المطلب
 ورجوه اليها شيعة فماتت في الجمل
 الكوفة في الفاتمة وبنات حبيته ام الحسن

قال فترا كصنت الفرسان حلياً وراوى كنهائى سواران قتي چار طرغنى او سپر هجوم
 لای بشور و غوغاين او سكي بازه پي كورى اور ماته و دژى چو كز قفس بر جلبي و
 يكدم مرصع م و مازى چالاک اكثر اشتياك و انت سى كركى قتل كز تار اور ماته پانوى
 خصه بين ثاپ اور لات زور سى مارتاخه قتل جماعة من لكاس و كس و سنانا
 من جوق جيسم كيك جماعت كو انتقام خون امام حسين عليه السلام بن بیدم كيدار و پوك
 سوار فكه زينى ناك ملاك پراولت ويا قلم يقدرى و اعلى ناك و ده كك و بايزاد حيرت
 هوى كو تى تدبيرى تابوى نه لاسكى فضايح سحر و تره سحر و نيك كز تبا و ناك و
 و دعوى كز نخل ماله منع جب عرس و نى به باج و بجا فضايح و كى ابى فوج سى كها و اى او
 تهاى اى نار و ايك كز و انت سى زينى كاهى ابى غيرت ظالم و ماركى نكل جانهاى
 تهاى اوصله زينى پرتاك او كز و ايس سى پير كى چاسى زخمى كس كى كى كى كى كى كى كى
 كى
 فاما من الطالک جانا يخطى القتل و يخطى القتل و يخطى القتل و يخطى القتل و يخطى القتل
 الكى پس تمام كرايان كوفه نى راسته سى منه مژده لاسكى جاني كو سيدان خالى چو سراج
 و بصلح نى خوف كز قلايسى اطينان پاياد و كى قتل شهيدان قدم بر مايد لاس امام
 تلاش بين هر ايك پير مير كى بو و نكته هر طرف كشون كو حسرت بين و نكته پير كى كى
 خور و چو جبهه شاه شهيد نظر اباد و كى سهرانى شيا خامين زانو و و ايا فخر كى كى
 رايحه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه و يقينه
 بو سى تيا كى پا او كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 ينى كى

و لاسمته زينب بنت عبد
 و هى ابنة عمه سيمى بنت عبد
 الطالک هو اول ولد من اولاد
 بعده و قوت في خلافة عيسى
 قبله عند زيد بن حارثة ظلمها
 زيد و ذك الله تهم شاه و شك

لفظ الجبرین فقال انما التفتة اختار
 الالهیاء فی حق سنانت الصلح
 فمات قبل ان تدخل علیه قالت اعدوا لعماد الحق باهلاک
 اسماء بنت النعمان دخلت علیه
 چو سیور علیس ذوالینجاک کا درخام پرانا ام کلثوم کا شو بچا

اور ول پریشان سی روی ناکہ کیا بجد اسکو کند میرا پر عالمی قدر شہادت کو پہنچا پہنچ ہی میں
 اعد کی باتہ سی روی عیسی ملا فیسوحت ذیبت قولها فصوحت وبکت علیا جناب
 زینب فی جو بھائی کی خبر ملاکت پائی دینیابی من رو کر بہت غل چائی ہوا خواہ وہ حسناہ و
 و امطلو ماہ کہیں اور شل زن فرزند مرده و ہر او ہر ماہم کر تین افغان وزاری ہاں سا جاک
 تباہ بنایا کہ نزدیک تھا جو شہر شریف سی دم بجا نا قال فخر بن النساء و لکمن الحدیث
 و شققن الجویب راوی کہتا ہی صدی نوزہ و بقراری زینب خانوں او سکونہ بھون
 تمام عورت دھون دروازہ سہا پر وہ کی باہر نکلیں جو غم و الم کی گریبان چاک آنسو بہائی نہ
 پشیم کہ جو کیو و پشیم ازین پشت پرسی او لای کی کثرت زخم سی بجام اور سازا و سکا تہا ہی صد کا
 اور جو بہت شمشیر بدن پر کل بن جا بجا نیزی کی انی سی اعضا چہدی ہیں بہر ہی سی گردن
 سینہ کی ہوا تہا ہی شرح مصیبت بان حال ہی کہتا ہی و فوضعت امر کلثوم یدھا
 علی امر دایہا و نادت یا علی صوبہا و اھمکاکہ و اعلیایہ و الحسناتہ ام کلثوم
 اپنی ہاتھ پھیلا کی ذوالینجاک کی گردن میں ذلی پاری سر ویشانی کی بوسہ لئی تیر اعضا کا
 کہو کو زین اور مال سی او تھا کی سہ پر ملا دینہ اور بخت کھول ستوجہ ہو کر جو پدہ سی کسا
 ای نانا رسو خدای بابا علی مرتضی کہان ہو میری بھائی جن جنتی کہ ہم پر سفند ظلم اور جفا
 ہوا ہی اہل کہدنی حسین کو ہزار قسمی شہید کیا ہی یا جدناہ ہمدان حسین بالعرار
 صریح بیکر بلا جہیز و ذوالس من القفا مسلوب الھامۃ و الذیاء ہی جو
 ای رسول مختار سی استغاثہ ہوا ہی حسین پیار فاسہ تہا ہی جی اپنی دوش پر سوار کی
 چھاتی تھی پیر تل میں او کی گھوڑی کہ ہمیشہ پہلائی تھی درخون خازن جنہت جابر جیک
 پہناتی دلا کیو طہا ہم شہادت بار او سکو کہلائی او سکا لاشہ پارہ پارہ کیو کہم ہاں گریسی

الایشی فلما دخل علیہا قال لکما صبا
 فقلت فقلت لکما صبا
 اللہ تعالیٰ باہی صلی علیہ و آلہ
 بیض علیہا فقالت اعن باہہ منک
 فقال لقد عنت عباد فخر بنی ہاں
 فی حق من سنت بنید فی حق
 فقال دلت علی من دعا فی حق
 لیل بیت الطہم بنی ہاں
 قال احاطتہ السوفیہ ہاں
 رضا و الم کی ہاں ہاں ہاں
 و خطب جمی فوضھا ابوہا م قال
 و زیدہ اہل الم تمضی قط فقال علیہ
 و الہ الشکر ما لکذا عند اللہ من جبر
 و قیل انہ قرعہا فلما مال ذاک ابوہا
 طعنھا ہذا احک و عشرين لویۃ
 و مات رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ
 عشرۃ و اربعۃ منہن لم بدخل بہا و قیل
 عن متبع عاتقہ و حفصۃ و ام سلمۃ
 و ام حبیبہ و زینب بنت جحش و ام کلثوم
 و صفیۃ و جویریۃ و سودہ و عائشہ
 سودہ قد و ہبت لیلھا العاتقہ
 جین اراد ملا تہا و مات لیلہا العاتقہ
 فی الجلال و الم یدان اشرف
 ان و اجبت الفضل علیہ
 اعلمہ و ماتہ صواب اللہ علیہ
 الہ کان رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ

سودہ قد و ہبت لیلھا العاتقہ
 جین اراد ملا تہا و مات لیلہا العاتقہ
 فی الجلال و الم یدان اشرف
 ان و اجبت الفضل علیہ
 اعلمہ و ماتہ صواب اللہ علیہ
 الہ کان رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ

[illegible]

جسد پر خون بی غسل و کفن و حرامین پڑی او و کسی سر کو فاسق اکیا ہی رگهای گردن لایحی پنهان
چماقه اور لباس کو لوٹ لیا ہی ترانس سین کو نیزه بلند پر دہرا ہی فرغی علی گاہی میں کرتی وہ
منظومہ شدتِ قوت سی ہیوش ہو گئی غم برادرین صفت ماتم برگ پر پڑی اچکی مندی یکینہ خانوں
دور کی دوا بھناج کی پیروں سی لپٹی بادل بغیر او چشم اشکبار زبان حال سی بولی اسی کھڑی
سیری پر غریب کو سوار کی غیمہ سی تو گیا بابتن صد چاک پیاسا بہان چھوڑا یکسی نے
دوچ کی ساعت او کی دہس شکستین نظرہ بانی کا ہی پلایا کوئی جانسوز او کی بالیں لاش کی
کریان ہی ہوا دم کھ میں ردال آنکھوں پر کسی بی باز دھیر سی کس پاس کورو ہند لنگائی
کستی پڑ باز غمخونی نکلا ہو کی کرتی وقت خاکین بابائی کچھ فرمایا تھا جب تو اوں سی
ہو کیا ستم ہو رہا تو اوں دلا وہ ہسینت اکھو طرف غلطہ ورنیت کھڑی زمین ایک جانب
کرباب و آسمان لیل فرما توں سی ہیوش کھرتین خاک مصیبت سر پر دین کثرت تیشائی ہی
کھاتین برسب چوٹی بڑی طرف دوا بھناج میں حلقہ باندھی ماتم کرتی ہی ہر ایک جہاں
سر گذشت شاہ کربلا پونختی ہی کھڑی کی آنکھوں سی درای سر شک روان تھا ہتھک
شیر سزہ گی سی اہل حرم کی نالان تھا سید خواجہ بیاری اہمال میں بی دوا و غذا ہی ہر
شدت مرض اور غلبہ غلظت ہی غش میں مبتلا ہی جب غیمہ میں ساختہ امام حسین علیہ السلام کا
اندھیرا چھایا یکس اور شہید کی سنائی ایک وہ بی زبان آیا اہل حرم کی او کی سرہانی حلقہ قوت
بازاد شہادت پر کار سار کی علاج و افتہ چالازین العابدین کو یہ باخرا سکی ہاتھ پاتھ
غشہ ہوا نزدیک تھا کہ اوں مریض کا شدت عین نام کھلنا تھا چنان سید الشہد اوں سوار لیا
اور قی ہی شاید دیکھا ہی ساخر کی وطن میں جو قاصد سنائی لکی کہتا ہی اور او کی خبر موت
حالت و مرد کو پہنچاتا ہی نامہ برعلکین و خیرین روانی کھڑا رہتا ہی اہلخانہ کی سب جمع پٹی

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

[illegible][illegible]

الفصل الثاني في ذكر الآيات العظمى
ومعنى الآيات العظمى
الله تعالى

۶۶ محسنین مجلس روایات جو و نهای سید الشهدا تاریخ ہونا عشرت الی عبا کا

[illegible]

ما عاليا
 هجانه اما سيدي الله اعلم
 عندنا الذين اهل البيت في
 نهارنا ووجه الله الان اهاضت
 البيت في الامية طبع في

بان المراد اهل
 رسول الله وروى في ذلك
 الناجي في الامانة باخصصة يعلى في ذلك
 والحسن والحسين عليهم السلام وان
 عليه واله السلام طاهران في حق
 ثم قال الامام هو اهل بيتي فقلت
 عنهم الا جازي طهرتم تطهيرا فقال امام
 عنهم الا جازي طهرتم تطهيرا فقال امام
 سكتة يا رسول الله وان اهل بيته
 فقال لما اتيك علي في لا تجاؤا كرامة
 الفجار عندنا هذا والاول باطل لان
 ذلك لا يخص من لا اهل البيت
 بل هو عام في جميع الكافرين ولا ملح
 في الازالة الجردة واجبت الامة
 على الان لاية فيما يخصها لا اهل البيت
 وابانة لهم عن سوام جنت الوجوه
 المباني في ثبوت ما يقتضي عصمة من
 عنه بالاثبات وان شيئا او لغيره لا يجوز
 ان يقع منهم على غير من سواه
 شك ان عصمة

موجبة للصحة فليس لها في ذكركا
الشرقية

ان الله يقضيه بعصب فاطمة وبسخط
لرضاها ولو كانت من بذارف الذنوب
لم يكن من يوذها مؤذيا له على كل حال
بارك من فعل المستحق من ذمه ان
افانته المذات كان الفاعل يقضيه سارا له
عليه السلام فان روى عن الايات الدالة
على علم الله من قبل ما رواه الامام
في العلم من سمعته انها قالت وحدثت
فاطمة عليها السلام بان الله قال
فاخره

ارشاد کیا اے نبی! چاہتا ہوں کہ کچھ اشعار میری رو برو تو پڑھی گزین ہماری حزنِ الم کی بین
 سامانِ تبت بڑی و ایا لم سُفر کما ننت علی اعدائنا خصوصاً بنی امیہ و از غم کی رو
 دشمنوں میں مخصوص بنی امیہ کی یادوں میں یادِ عبدُ من مکن و اکبری علی مصائبنا و کو
 و لحد کان لجمع علی اللہ فی عمل ہماری مصائب پر و ناخواد ایک شخص رولانا ہی و اسکو حورو و
 خدا کی نزدیک بہت بڑی یادِ عبدُ من معرفتِ عینہ علی مصائبنا و اکبری لما اصحابنا من اعدائنا
 حشرہ اللہ معنای ذمہ داری میں ہوں کہ انہوں نے شکِ حسرت جاری ہو و اسطی ہماری حسرت کے
 یاد و سری کو ڈالای و اسکا حشر و شہر ہماری اہلیت کی زمری میں اور ساتھ یہ دہی کی ہو گا حورو و
 ہو جائی یادِ عبدُ من مکن علی مصائب جدی العسین عفو اللہ ذوقہ البتہ اے نبی! کوئی
 امام حسین علیہ السلام کی شہادت پر روی کا او کی سبب نما ہو کو خواہ مخواہ نہ ہو گا قرآنہ نص
 خصوصاً ستر اسینا و بین حرم و اجلس اہل بیتہ من وراہ الستر لیکون علی مصائبنا
 العسین حکیمہ الستر اسین و حضرت ابوہریرہ کی تشریف لیکھی مجلس میں اور ہم تماظر کرتی طلحہ کو
 و ریاض ہماری اہل بیت کی پردہ و اسکو پوشیدہ حجابِ غریب میں ہیا یا کہ وہ جمع ہو کی ہر چہ کو
 امام حسین علیہ السلام کی مصائب کو سنیں او کی شہادت اور محنت پر و میں قتلِ حضرت ابی قحافہ
 ابی یادِ عبدُ من اذنت العسین پھر میری طرف متوجہ ہو کی فرمایا اے نبی! امام حسین علیہ السلام کا
 شروع کر پڑھنا کانت لاصرونا و اوحا و خالما دمت حیا فلا نصیر عمن نصیرنا
 ما استطعت تو ہمارا ناصر اور مداح و یاور ہی اور مخفوری کی وجہی میں مجھ حضون کا ستارہ
 جتیک دنیا میں جتیا ہی تمسیر اس میں نہ کرنا جان تک ہو کی ہی و کوشش میں ہیا قاندر
 فاستعبرت و سالک عترتی و انشأت اقول و عن فی ہما ساعت ہی اس تہری
 یعنی رو و یاد و جاری ہو ہی اپنا کلام پڑھنا شروع کیا افاطرو لو خلت العسین عبد

[illegible]

مردم قبول در اسباب و اجناس با احتیاط

ان انتہی سے عظیم الذی اور الیاقوت
مفتوح علیہم الذی اور الیاقوت
فابتدرت الیہ الخور کیمین
بالتعظیم فی الجہان الذی الیاقوت

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
التي كنا نحن لا نعلمون

مستند من الحق سيلاً نهدياً
فقد عبد الحق

المراعي لفضيلة الله
في شهر رمضان وهو
الصلوة

بنيادي الصلوة
بالمسجد الاعظم بالاقية فضة
بالسيف على ارم راسه
من اول

قد كان ارضه
السبب لذلك وكان
سوء عليه كما نرى
فيها والحالة

پیشوایان و مجتہدین اربعہ ہونا معتبر نہ ہو سکتا اعلیٰ اسلام کا

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بیسویں ہر عالم عربی اور بیسی بیس ہر کھو گیا حال گذرا ہر ایک و ہنر زہر کو مکی گھر میں
 بی اجازت نہ آنا سو چلو کیسا طلال ہو گا یا گاہ گہر کی ساری میدان سیدنا جہن کی پس
 جمع ہوئے اوس بیار حیرن کو بخش سی جنگا کی بادیدہ استخبار بولین ای او کمال عباسی
 طوفان کربلا ای نصیحت نسل مصطفیٰ ہا می نشین علی مرتضیٰ میدان جہادین اندھیرا چھایا
 سدا کی تیر اور نعرہ قتل المسکین کا غلطہ سماعت میں آیا ہی جان ہماری شیش و
 جیرانی میں پڑی ہی اس وقت زلزلہ و طغیانی اہل کین کی تباہ و ہم زبان محنت زدہ کما کر
 جو قالان اولاد پیغمبر کی ہشت و شہری سلامت بچیں فرمایا روئند خشاں پر مضبوط
 باد ہنود برق و چار حضرت ابرہہ کی آمادہ سمیری بیٹھو سابع الذکا کو باد و وقت کی
 یا کر و صابر و شاکر کوکل و رضا کی خدایا میں ہو قال قاتل اعداء اللہ حتی
 اجد قرا بالینسہ ناگاہ سپاہ اوسیاہ اعرای ندانی اول بوجہ زنون پر تگہ میا جا
 طرف ہی غل اور شور کی طغیان میں میون کر گیا ایسا وار و کی نیست اور ہو و کی پاؤں
 حضرت سرور پر پڑن پیدا وں کی گہار فی طمانیں کمانیں نماین گرا یں و ہنرم شہر
 ذی الجوشن فقال ادخلوا واسلحوا ابنی النبی اوس اندہ بن شمرشہ ریشہ
 مار گئی بڑا آیا و زعماد میں اپنی ہرادیوں ہی بھار کی سبایا مجلسی امام حسین کی اند
 دیر کی جا و رسامان و اساس خیر البشر کو لوٹ لا و ناچار اوسید آستانہ رسول کو اوٹھا
 بی پرد کی فریت بچل میں کچھ شرم و سیا کردہ قد خال کو و مر قاتل و اما کان
 فی الینسہ وہ اشقیای بانی ستم قدم کی رکھا اسباب حرم و اتہ کیا فاربت کیا
 بیاری شہر ایدان خوف و دشت ہی جو بخور و کی اید ہرا و دہر ہا مٹی بیعتی نسبت ہی
 نامھوون کی اس خمیری اوسن جا کی قاتلون میں ہنہ چہا تین ہنہ بچوں کو اوٹھا کی گویا

عشر والمجمل
الحامد والقدر بين الحامد
من اللباني قطعاً عليه السلام وقد
كان يعلم ذلك قبل أن يأتيه من
الناس قبله الباني وقد استمر في
السلامة كان له ما دخل من
أمر عليه السلام من الحسين والمجمل
تبعه إلى عند الله من الصالحين
والمجمل عند الله كان له
عند الله ما كان له
أو المجدان ما كان له
بعض تلك اللباني وهو في
بنايته قال خطيب أمير المؤمنين عليه
السلام في شهر ذي القعدة
الحامد من روضته وهو في
وأول السنة وفيه من
أول شهر طبع العام من
ذلك أن استقيم فيكم قال وهو
نفسه من فيكم قال وهو
جامعة أن كان

منقول على النسخة
استطاع ان يفتحه
في بعض يدركه على شريطة
ورق كان يقول والله
التي هي هذه من هذا النوع
يذكر على راسه وليست عليه
ونرى في النسخة الى الابد
سنت على طابعه اسما

پیشوین مجلس تاجراجی سامانِ محمد سید الشہداء و خنیام کا جلانا

حضور حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب دہلی

الناس ورجالهم
الذين كانوا

2. 11. 1990

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

646 4 1/2

هذه فتوى في

[Handwritten signature]

الاسام فالصحة لا يمكن معرفتها الا بالاعلام
الله سبحانه وتعالى العالم بالسرائر والضمائر
فالتساؤل سواه فيجب انفس من
بالاجابات

پیشوین مجلیس تاراج عسرت سید الشہدار روایت فاطمہ صفرا

حاکمیت کنیز الکساندری که بایان کنی صحرا ی پر خار و شیب و فراز کو بجا کنی کوئی کبیر کی زبان
 نهو که گمانی کوئی وارث نهین جاوس حالت میں پناه دی کوئی واسوس نهین که رائد فونی
 که ری دشمنوں ہی انجا کرتی تین مانند قیدیان روم و فرنگ اسیر که بت پهرتی نهین انجی
 زاری میں یا کوثرین فراق میں دوست و مددگار کوکی فوج پرستین و ظالم حق اوکو دور
 نهی بعضی بی رحم نازیبا نهتم براتی نهی کیون ای حیان امام حسین علیه السلام اگر خداوش
 و بیتی کو کیا کرتی هرگاه ده ساعده غم تهرای روبرو گذرنا تو اوکی چانی میں کیا نهی حق
 فَاطِمَةُ الصُّغْرَى اَتَمَّهَا اَسْتَكَمَّتْ وَافَقَتْ بِدَابِ الْخَيْمَةِ وَانَا اَنْتَ اِلَى اَقْبَى اَحْطَا
 جَعَلَتْ بَيْنَ كَا اِلَاصَاحِي عَلَى اِلْاَمَالِ وَدَسَرِي رَدِ اَيْتِ مِیْن فَاعْلَمِ سِرَ حَکَايَتِ مِی
 که میں درد دانه خیمه که بر کوشی جوارانی او تیت دی ہی لاشه های پدر و برادر و
 که سر اوکی کوشی این مانند که غنایان قربانی ریت پر دهنه میں پری میں و التیوی علی
 اَجْسَادِهِمْ تَجُولُ سَوَارِیْنِ ظَالِمِیْ سَمْدَ دَوْرَیْ نَوَیْنِ اسْتَحْزَانِ سِنْدِیْ وَبِلَدِ اَوَّلِیْ تَوْنِ
 بَیْنِ دَرَا اَنَا اَنْکُمْ فَمَا یَقْعُ عَلَیْکُمْ اَبَدُ اِلَیْ مِیْنِ بَنی اَمْسِیَۃً اَبْعَدُوْنَا اَوْ اَبَا سَعْدِیْ
 یَیْنِ مَکَرِیْ تَیْ اَوْسِ عَمَّتِیْنِ که که کو بی اسیر بی نهی کی آیا قتل کر نیکی جی او که مارا یا قیدین
 اَبَا جَعْلِیْ فَاذَا اِرْجُلُ عَلِیْ خَطْمِ جَوَادِیْ یَسُوْقُ النِّسَاءَ بِکَعْبِ دُفِیْ وَهَنْ لَیْلَدِیْ
 فَعَصْفُیْنِ بَعْدَ نَکَاہِ اَیْکَ سَوَارِیْ جَارِ سَاسِیْ نُوْدِ اَبَا نِزَارِ اَوْسِ خَوَارِکی مَابِیْنِیْ مِیْلِ
 سَکِیْ دِیْ اَزِ اَنَا کُودِ اَوْرَا اَمَّا مَچَرِ اَبَا جَعْلِیْ کُیْ لُکِ شَبْتِ عَدَاوَتِ فَعَطْرِ بَارِ تَا دِیْ حَیَا اِلِیْ طَلَبِ
 اَبَاوِیْنِ چَلَکِیْ عَمَّ اَلْیَیْنِ خُصْمِ وَدَشْتِ مِیْنِ اَیْکَ دِیْ سَکِیْ مِیْنِ حَیْیِ جَابِیْنِ وَکَلَّ اَخَذَ
 مَالِکِیْنِ مِیْنِ اَلْخُصْمِ وَاَسُوْقُ وَهَ کَا فِیْ رَیْجِ اَمَّا کَا دِیْ سَکِیْ نِیْ دَاوْرِ طَرِیْقِ اَوْرُوْیْ دِیْ مِیْلِیْ
 که که که پاس بیتا از قهر زیور و شاک باقی نهی تار و هَنْ یَعْبِیْنِ وَاَحْجَا دِیْ وَوَا اَبْنَا

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين
والمؤمنين الذين هم خير خلق الله
والذين هم خير خلق الله

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

وَمَقْنَعِي وَتَرْتِ كَا نُو كِي بِنْدُو زَبَر دَسْتِ مِي جَهَنجَا اِيَسَا جَهَنجَا مَارَا كُو نُو كَا نُو كُو كِي
كِيَا سِرِي دُو پَن اَوِر خِرَاو تَارِيَا قَدَم كِي بَرَا يَا دَجْهِي وِيَسَا هِي جَهُو دِيَا وَالدِّ مَاءُ تَسِيلَا
عَلَى خَدَّيْ كُو شِ جَرُو حِي اِهوشَانُونِ پَر بَهْتَا خَدُو دِي مَارِي دَمِ سِينِ مِي نِيْنِ تَهْرَا
وَدَا سَمِي تَهْرَتِ الشَّمْسِ مِيرَا سِر دِهوپِ مِيْنِ كِهَلَارَا بَهْشَمِ كِي بَاعْتِ قَرَارَا نَهْمِ
وَوَلَّ دَا جَعَا اِلَى الْجَنِيمِ وَهْ مَرْدُو دَنِيْمِ كِي جَانِبِ مَهْر كِيَاو اَوْر تَاخْتِ وَتَارَا جِ مِيْنِ
حَرَمِ كِي مَعْرُوفِ هُوَا وَ اَنَا مَقْنَعِي عَلَى الْاَخْرَافِ مِيْنِ عَشِ هُوَكِي زَمِيْنِ پَر كَرِي وَ بَرَكِ
بِهِيوشِ خَاكِ مِيْنِ پُرِي رَهِي فَاذَا اَنَا بِعَصَمِي عِنْدِي تَنَكِي جَبْ تَهْوُرْ هَعَفْتِ نِيْنِ
اَفَا قَدَا يَا دَجْهِي زَيْنِ كُو سِرْمَا نِي مِيْرِي پَا يَا پِيَا سِرِي حَالِ زَارِ پَر رُو قِي مِيْنِ
بِهْرَا يَكِ صَبِيْبِ كُو يَا دَكِرِ جَانِ كَهْوِي مِيْنِ وَ هِي تَقُوْلُ تَقُوْلُ يَا بَنِي تَقِي مَقْنَعِي مَا
اَحْلَمُ مَا جَرِي عَلَى كُنَاتِ وَ اَنْجِيَاكِ الْعَلِيلِ وَهْ كَهْوِي مِيْنِ اِيْمَانِ عَمِلَاو تَهْ خِيُونِ كِي
طَرَفِ چَلِيْنِ لَرَكِي بَالُو كِي سِرْ كَشْتِ تَقَبِ دَجْهِيْنِ تِيْرِي بَرَادِرِ جَارِ پَر كِيَا دِي عَوْرَتِ كِي
اَمْتِ كِيْسِي رَهِي سِرْمَا پَر دَا مَهْرَمِ كُنَا جَلَا هِي كُو نَا اَسْبَابِ لُوْثِ مِي جَاهِي فَتَهْمَتِ قُلُوْثِ
بَا عَمَّا هَلَا مِنْ خَرَقَةٍ اَسْتَرِيْنَا رَا سِي عَنْ اَعْيُنِ السَّافَرِيْنِ مِيْنِ اَوْر اِهِيُو كِي
پَهچَانِ لِي سِرْ كُو سِنِهِيَا كِي اَو تَهْ مِيْثِي اَنَكُهْزُو اَنَكِ وَ غِيَارِي پَاكِ وَ صَا فِ كِيَا دَزَانِ مَجْرُو
نَا جَارِي مِيْنِ اَوْنِ كِهَلَا مِي وَارْتِ دَرْتِيْبِ رَسُوْلِ اِي پَر تَارِ بَنَاتِ تَجُوْلِ تَهْمَارِي پَاكِلِ
كَمِي تَقِمِ كَا كِهْرَا هُو تَوَجْهِي دُو سِرْمَا لَوْنِ نَا مَهْرْمُونِ كِي اَنَكُهْوِي مِي سَنَهْ كُو چِيَاوْنِ فَعَالَتِ
يَا بَنِيَا هُوَ وَ عَمَلَاتِ مِثْلَا تِ زَيْنِ خَا تُوْنِ حَسْرَتِ مِي بُولِيْنِ اِي وَ خَيْرِ بَرَادِرِيْنِ مِي
تَهْمَارِي طَرَفِي مَقْنَعِي وَ چَاوِ مِيُونِ سِرْ كِي بَالِي كَهْوِي تَقَابِ صَوْرَتِ كِي هُوْنِ قُرْ اَنِيْتِ
رَا سَهْمَا مَكْشُوْفاً وَ مَسْتَهْمَا قَدْ اَسْعَدَ مِيْنِ الْعَتَرِ فَا طَرِ قُلْ كَرْتِي مِيْنِ جَبْ مِيْنِ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة

پہنچی کو نظریا نو دیکھا نہ رو بہ نہ چادر خاک چھری پر ملی ہی اوس پر چنی کرنی کی بھی پشت بہا کہ
 نیلی ہی پیشی رو کی اونی پونچھیا نشان سیاہ اکی بدن میں کیا ہی فرمایا ضرب تازیانہ اعلیٰ
 میری شانی اور پٹ میں زخم ہوا ہی اس کلام کو منگی بھی وقت کی وہ حال عجب کی بہت گہرائی
 رعب فی سیرا ماتہ پر کئی اوتھایا فرو سیرا ہی میں دلاسا دیا بہلایا فَمَا لَیْکَ جَعَلْنَا لَیْلِکَ لَیْلًا
 وَهَجَّ نَهَبٌ لَّمَّا فِیْہَا ہَمٌّ وَفَالَانِ خَمِیْزُکِ طَرَفٌ رَوَانٌ ہوی وشال بسید لرزی تر کپ
 سہل پر دھکی دیکھا طبا میں دست الہ کی ہنسی میں کائنات ظلم و جفا سی فائین جل رہی ہن کچھ
 اسباب تھا وہ سب فارت ہوا فرش و لباس میں کوئی چیز کا پتا نہیں رہا و آجھی علیٰ مَذْکُورِ
 عَلٰی قَنِیْہِ لَا یَطِیْقُ الْجَاؤُسُ مِنْ کَثَرَتِ الْجُوعِ وَلَا سَقَامُ رِجَالٍ عَلٰی بِنِ الْحَسَنِ کَرِیْہِ
 ضعف کی ماری خاک پر اونی پڑی ہیں ہر کہ اور پیاس کی شدت میں شہر نہیں بکھی ہیں ایک طرف
 غلبہ یار میں زار و دوسری تھی ہی زندگی و شوار فَعِنَّمَا لَیْسَ لَکِیْ وَیَبْکِیْ عَلَیْکَ سَامُ رِجَالٍ
 بآب آہ کی پاس ای اوس رنجور کی دیکھ کہ میں آنسو بھائی فَا لَیْسَ لَکِیْ حَمِیْدٌ بِنِ مُسْلِمٍ اُیْ تَعْنِیْ
 اَللّٰہُ عَلٰی تَنِ الْحَسَنِ وَهُوَ مُتَبَسِّطٌ عَلٰی الْخِزَالِشْ وَهُوَ شَکَّ یَدُ الْوَرِضِ حَمِیْدٌ بِنِ سَلَمِیْہِ
 کو تیرا اگر اس وقت علی بن الحسین کی بالین پر دور کی بھی وہ غریب نہ تھے کہ خاک میں پڑی ہی تھے
 تارک کلام میں شدت عیش عیش میں سر کہیں پاؤ کہیں و مَحْمُودٌ شَرَّ جَا عَمْرٍ مِنَ الرَّجَالِ عَمَّا
 لَہُ اَلَا تَقْدَرُ ہَذَا اَلْعَمَلُ لَکِ نَاکَا شَمِیْرُ زَاوِی وَہَا نِ اَیَادِیْ اَوَّلِیْ سَیَادِیْ غُلُفٌ فِیْ قَدَمِیْہَا
 اون اشعیا فی عداوت میں ذی الجوشن ہی کہلا اس بجاکو ہم شہید کریں تو عمر و غش ہوگا فَعَلْنَا
 سُبْحَانَ اللّٰہِ اَتَقْدَرُ لَیْسَ بِنِ اِنَّمَا ہَذَا اَلْہِیْہِ وَ اَلْہِیْہِ لَیْسَ بِنِ اِنَّمَا ہِیْہِ بَیْہِ ہِیْہِ
 چیمہ کی حرمت کردہ سجان اعلیٰ ہی طیلان تو ان کو قتل کرتی ہو چرائی حال میں مہلا ہی چھوٹ
 مرض ہی ہوش میں پڑی فلم اُنْکَ دَفَعَتْہُمْ عَنْہُ اَلْحَمِیْدُ فِیْ جَبِہِہَا جَاوِیْہَا سَبَّحُوتُ

فمن كتبها فاعلموا انه آتية رواتها جارية عن
 فاعلموا انه آتية رواتها جارية عن
 الانصاف عنه وروى عنه ابو جعفر
 الباقر عليه السلام في حديثه رسول الله
 صلى الله عليه واله في قوله تعالى
 آتتكم الانبياء من طينة واحدة
 قال خلقت منها اولادكم فمن طينته
 فصنعت منها فضلة فخلق الله منها
 قضاة وقضاة القضاة وقضاة القضاة
 عن جارية كان يروى في
 الاضمار وروى في
 فقد ذكره معاوية الاضمار وروى في
 في شأن ابيه وروى عن ابن عباس ان
 يوم القيمة روى الله عليه واله قال اذا كان
 انتم اهل البيت فخلوا بينكم فانهم يذكرون
 باسماء اباؤهم طيب منو اليهم
 منها انه جله وروى عنه
 بقوله رواته من طينة واحدة
 كما روى عن جارية

عليه واله
افقه ببحر الفقه
والاخذات ثم الفقه
فقال في حاشيته
وهذا عليه واله السلام
الاجاب في سبيل الابية

و سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین

دورگی اوستی گیر لیا و اگر چه وزاری بلند کی خدا و رسول کی دانی دی جمیع دنیا می بینی
 همه یارید تا که اون بر جوی کی مانی بیچاره یقیم کو بیچاره و جاء عجم بن سید فضاحت
 التاء فی وجهه و بکاین او سوت عمر سعد بر جنازه مک نینه گاه عاشی کو ایله دوری
 سوار بر تخت و مان براه و اساری خواتین حرم روتی بونی او کی رو برو این ایست
 بیان کر کی چلائین میان سعد بهار وارث ایک عیال نا توان باقی را بهی او سکوتی تیغ
 کلاک شرم را چا چتا می تو شمع که اوس مریض بخور پراشته و شایین مجرم المجرم که زیاده
 ز شایین فقال لا یسکن الا انا و علی و الحسن و الحسین و لا یسکن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 فقرات به اسرار البیت سی هر سه کی بدن بین رخساره بود ایستون کی خیزی او را چاری و دما
 این لکتر فکر که شکر یاد زار تراری آیدین کی کوئی سبب و کی خیمی بن جانمی آیدین
 انگو ایله که یوسف بن یحیی و لا تقر هذا الفلاح المبین و جود جان بیایستی شمرش
 او که ایلی را بر پیچ و زده و در کلام بالقسط طر و بیوت التاء و علی و الحسن و الحسین
 چاه و بی کان سعه پس بیان و علی خطای خیال پیدا شد و اطفال بر جا و علی و الحسن و الحسین
 سترش و اورش همراه می بعضی اطرافین خیزی بنمادی و قال احفظ لهم کسلا
 یختر منهنم اسد و لا یسأل الیهم او کما اکل خرب خطایت بر که کوئی بهار خنای
 او که کی اکی حمایت کو پاس را می ده ظالم او را پیچیدگی شل سیران ترک و در دم بهار او
 الاسکان و بدولت و خوار کی او شمایین بهما فظلم لاوله که و اب مختصر ناظم شمرش
 در و نیست که در نهین تاب بجای باقی زیاده ابل رقت کو بوی نامی بر بهم پوشش سبب ان
 حاکم کی بجای می مردمی که فی شمر قیامت کو بر ما و در جوش ناله حلقه را باب شیون کی
 شایا و سوت مسرت فی جنگ کی صبر و طاقت کو در غم شیرین رونما کسب و مسرت جان

و سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین

و سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین
 سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یسكن الا انا و علی و الحسن و الحسین

الدين عبد الله بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب
 في الدين عبد الله بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب
 في الدين عبد الله بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب
 في الدين عبد الله بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب

اجل بالين به كي اي غنيت به جو فرصت کو + خدا سي به دعا مانگوري خوشدل محب شه کا
 پڑهي جو فرح سرور نديکي وه صيبت کو +

پير سيد علي بن ابي طالب بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب
 پير سيد علي بن ابي طالب بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب

سراجي اس روينا محشرين صله پاؤكي + واسه كه فرود مس عين تم جاو كي به ما تم فرزند بيگي
 يارور اس غم عين نه رو كي تو چهاو كي + باجي مقبول خدا شيعو كار و نا بوگا بيا قبرين
 آرام سي سونا بوگا + حوران بهشت انجمن بهاد يويكي + چشم به دور به بهونا بوگا + باجي
 پيدا بوي دنيا بين اسي غم كي لي + روان بهي جلا بهي چشم پر غم كي لي + بمكو دو دو ليتن خدائي
 انجمن به رو كي كو با تبه ما تم كي لي + باجي الفت بهي جوان ساني كو ترسي + وياكو بهاد بهي
 چشم ترسي + يون رو و ديگر امامت كي + هر دم كو يقين به صاف موق برسي + تمهيد
 عزا و و ايت سيد علي حسيني و خواب طالب علم منكر فضا لك بجا به
 سيد الشهداء ايد و شان احمد حجازي مو اليان حسيه ركزار به نور هم كي ايك بهاد
 بهاري بهر ايام بين مناسب وقت كي حركت شوخواري لعل بين شمولي بازي او فخر
 بهر ده بهر نا جواني بين كار ماسي رستخاره فوت كي صرف بهمت سي كه ناه آخر عين فكر كو
 اور تبه آخرت بهر و ف بهر نا گناهون بهي پشيمان خشات بين جان بهر نا گناه نشركسي
 دريش بهر و دست اصل بين مراض جدائي بكيانه خوش بهر و ز اومتى ترك بهصيت
 او عين نفس ناكاره كه صبر و شوا بهر و دوسري باعث خرابات بهر او سكو صفاي بهر
 او اينني شيعه شيطان خلو بين ر يا در كار بهر حال بهر دو فون بين مساعده توفيق بهر
 اشكال اور مو اخذ قياست سي دل و جان كو و بهشت كمال وه تنگ كو كا اند بهر

بعض ما تقد فرديت بين افعالي و افعالي
 في بعض اصحابه لعل عين و ولا تبه بهر
 على فضائل بهر و ولا تبه بهر
 و الخالصه و الا تبه بهر
 العادات بهر و الا تبه بهر
 المنازل و الا تبه بهر
 على استحقاقه انك و الا تبه بهر
 انك و الا تبه بهر
 الفتي و الا تبه بهر
 من خست انك و الا تبه بهر
 بدست الخا و الا تبه بهر
 و اما النص القصر بالقصر و الا تبه بهر
 النص القصر و الا تبه بهر
 ما ستمو من النص القصر و الا تبه بهر
 فراد منه نص و الا تبه بهر
 ثبوت و الا تبه بهر
 الذنيه و الا تبه بهر
 مثل قهره و الا تبه بهر
 على عيني و الا تبه بهر
 عليه و الا تبه بهر
 خطبه فكم من و الا تبه بهر
 و قهره صلوات الله عليه و الا تبه بهر
 سكره اسعي و الا تبه بهر
 امير المؤمنين و الا تبه بهر
 فخره عليه و الا تبه بهر
 عبد الطالب في دار و الا تبه بهر
 هم ان بهر و الا تبه بهر

باطل الخدعة في مقام واحد وشرير
 في هذا الموضع من النص قد قاتل
 في هذا النص من النص قد قاتل
 في هذا النص من النص قد قاتل

جہاد میں غلبہ کا ثبوت روز جزا میں جواب طالب علم درودیت فتنہ کا شکر و قتل پر لانا

تنہائی کی وحشت اور میں گہری کی سوال و جواب سی شدت روء حالہ مرتج کی طول میں
 رہنا ہمیت بھری اور از صورت میں خاک کی سی اور ہنگامی شوخ مشرین بی یار و مددگار
 عقبات صراط اور آفات میزان سی سلامت جان چاہا اگر ایا کا بنین کی تحریر میں بی یار
 ہر عضو بدن کی مدد با خطا پر گواہی شہساری حساب و کتاب و اور جبار میں نجات کا لانا
 حقوق عباد اور دار و گیر امر قہاسی پاک و صاف سخاوت زبانی و دروغ اور سنگی سوزندہ کی
 حد کی پناہ و ہول میں چاس ہزار برس کی جوہ روز ہوگا دل و جان تباہ ہر ہر حرارت
 ایک نیری کی فاصلہ سی آنکلی پانوں میں زین شل کدختہ چای پگل جای کی فزع کبر و صفا
 بقدر مدت صد سال و نفسی کہنا امید میں شناسائی دنیا کی شایع کو تلاش کرتی پھر نہ
 یحییٰ اس راہ ہو تاک میں ہماری سر پر کیا گذرتی ہی اور ہر چہ خط میں تہید سی ساف
 نقدیر کیا کرتی ہی ہر دانا اس معاملہ عاقبت کا بنیابی کہ ہمیشہ و از ناس میں نہیں جیتا
 آیہا الخافیل الشکر ان امانت حفظ موت الاحیاء والا فان ای غفر نشہ
 غفلت سی مست کیوں جاگتا نہیں کہ خبر موت دوست و عزیز پائی اور وہ سب گذر گئی
 اب تیری مرگی باری آتی یار و فرست غنیمت جانو کہ کوہی فا اور بی مروت چھا فوسا
 کہ نشہ میں کیا کیا جوایان نگین ہی بیان مجلس نشین ابکی برس پر حسرت و ارمان کھنسی
 منہ دکا کلی ہیں تیر زین کہ کچھ جوری اور کیری اوکی صاحب و یار میں یاد داری ال عیال
 اور بدتر اعمال مجلس و غمخوار میں تختہ خلیطامن فدا لاک امانت میں فی القبر
 ما کان تفعل ای مرد ہو شیار با تو فقی اختیار کہ اپنی علی خیر کا رفیق ہم طریق بدرستی
 کہ انیس میں تیرہ و ماروی بلکہ اور مجسم ہو کی تیری ساتھ ابد ہوگا فان کنت شفقو لا
 فیہ فلا تلک بغیر الذی رخصی بہ اللہ شفق لک اگر کسی خبر کی شوق میں مشغول ہو

فاطمہ الخاتون من دلت المبرح غلوا
 فاطمہ الخاتون من دلت المبرح غلوا
 فاطمہ الخاتون من دلت المبرح غلوا
 فاطمہ الخاتون من دلت المبرح غلوا

فان کان بعض من لم یفہم لیا
 فان کان بعض من لم یفہم لیا
 فان کان بعض من لم یفہم لیا
 فان کان بعض من لم یفہم لیا

في الآخرة من كان الحق يقيناً فيكم
 القيم بامر بكم في حق ما علمتم
 ولا لآلهم يقيناً في الشيطان انه
 في في الحق في حق ما علمتم
 تدبير الحق في حق ما علمتم
 المقبول لهم ان ليلاء الدم من حيث كما
 اليوم الطلأ في الدم والعقود والالبنة
 في كما في الحق في حق ما علمتم
 القول في حق ما علمتم
 يد لعل في حق ما علمتم
 انما في حق ما علمتم

في حال الركوب من قبله على الدابة
الصفحة تم تثبيت الفهرست في
جميعها بمقتضى من
مؤيدت أن الزمان لا يبرح
في الدابة

المؤمنين دون جميعهم وشيخنا ما أثبت عليه السلف قد أثبت توجع الآية الى بعض
بلفظة اما انها حقيقة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لما ذكرنا فيه الملام يدركي
من الجاهلية من يدرك
المدققة

المصاحفة في الشعر الجاهلية
غيرهم وإنما الخاة المدققون
فوق عن

في الفضل عن غيرهم و
يدون في التدقيق عن
دعفة

عَنْ أَبِي بَكْرٍ
عَنِ ابْنِ مَرْزُوقٍ
عَنِ ابْنِ أَبِي بَكْرٍ
عَنِ ابْنِ أَبِي بَكْرٍ

الحسين
عنه السلام
الكرمين

البصيرين
عنهم وإنما أكلت
الخبز

100

الذين يوتون
غيره وإنما
الذين يوتون

الحسن بن يزيد
عنه واما كانت
الكثير من

وَأَمَّا الْكُلْتُ رَغِيفًا

في الفضل عن غيرهم
وإدراك في التدقيق عن
شدة رغبة

مَنْعَهُ عَنْ غَيْرِهِمْ وَإِنَّمَا الْغَلَاءُ
فِي الْفَضَائِلِ فِي الْمَسْأَلَةِ

المصاحفة في الشئ للجاهليين
فهم وإنما الخاة المدقوقة
فوق عن

في الشعبي الجاهلية يريدون
الحياة المدقوقة

أذكركم نافية الملام يذكرني بيته

مجلس من المذاكر بله
مجلس من المذاكر بله
مجلس من المذاكر بله

المؤمنين دون
هذا المذكور بلفظة انما
بشيء قلم انما

المؤمنين دون جميعهم و
بإفظة أنا لا تأخذ
عليها

عليه السلام فاذنوا
لنا من جميعه ونفي حجة
انما لها حجة

عليه السلام فاذا ابنت قحبة
سهم ونفي جنانة ما ابنته
حققة

فأثبتت قبحه الآية الى العبد
بجانه ما يشهده

فقد الامية الى بعض

في المصنف

هجرتی مجلس شوب روز خوار طالب علم و روایت فصد کاشیگر لانا
 اللیلۃ فای فی منامہ کا کہ العیامۃ قائمۃ و حشر الناس فی صعدید
 لا تری فیہا عوجا ولا امتی وہ مرویات کو سورہ شب کی وقت عالم رویا میں ہوتا
 و چھاد قیامت برپا ہوتی انہوہ خلائی کو میدان وسیع میں گھیر لیتی کہ جسکی ابتدا و انتہا علم
 نہیں کہان تک برابر پہلا ہی و قد ضیبت المیزان فامتد الصراط و وضع
 الحساب و شمرت الکتب و اسعرت التیزان و ذخرت الجنات
 میزان برپا صراط کو بالائی و درخ مہینہ ہی حساب کیا جاتا نامہ اعمال ہلکتا ہی آتش جہنم کی
 بہشت کی آرائش بیان ہی سوا ہی و اشتد الحر علیہ و اذا ہو قد عطش عطشا
 شدا یما و یقی یطالب الماء فلا یجدہ اوسوقت طالب علم شدت ہی گرمی کی
 گھبراہٹ میں کی غلبہ ہجرتی تاب نہ لایا چار طرف پانی کا جو یاد و ذکر میں اسکا نشان
 پتا نظر نہ پڑا فالتفت یمینا و شمالا و اذا یحضر عظیم الطول و العرض منہ
 یبین و شمال جو حسرت ہی ٹھکانا کا کہ ایک طرف برا حوض و کھائی دیکھ کر اسکا عرض و طول
 خدا کو معلوم ہو گا، مجرم ملکہ اور از دام خلائی شیار ہوا تھا قال فقلت فی نفسی
 هذا ہوا الکثر و اذا فیہ ماء ابرد من الشک و احلا من العسل العذب
 راوی کہتا ہی میری دلین تصور ہو گا کہ چشمہ نہ کر کتر ساسنی آیا ہی جو ہمیں صاف پانی
 مثل سرشک دیدہ لہر تابی و دیکھا مانند برف کی ٹہنڈا از قبل شہد شیرین کو کوارا فلما
 عند الحوض بجلت و اعترافہ احوالہم فشرقی علی الخلاب و ہم مع ذلک
 لیسہم السوداء و ہم باکون عتی و مؤن ناگاہ اوس حوض کی کناری جمع ملائکہ
 نظر آئے اوسمیں دو مرد ایک عورت کو پایک انوار کی چھرون ہی خلائی میں شخصہ قرآن
 ہوتی تھی اور دو شاک سیاہ پنی غنا کر روتی تھی فقلت من ہوا لا یقتیل فی ہذا

[illegible]

1

لا اله الا الله
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

الملك
المخلص
الملك
المخلص

۱۸
موقوفه علیہ

قد ثبت له خلافه في حال حياته وقد
 نقل به القرآن في قوله تعالى وقال موسى
 يا ليتني اتخذت مع آلتي يداك من قبل
 وأدّلت عليه الخلاف في قولي وأصل
 صوطه له بعد الوفاة لو بقى الحيوان
 خروجه عنه في حال من الأحوال مع هذا
 حمله عن ذنبه ميتة كاشته وهو
 عن ولاية فوضت اليه وذلك يقتضي
 وقد ثبت له في أمسياء من جنس
 الميت ما هو له فلا ذنب له بالانقراض
 ميتا وبين الميت أنه وهو الذمامة
 وإن كان ميتا
 لا يحسب في حياته ولا في موته
 حيث كان ميتا وما كان ميتا
 إلا أنه لا على الله من حياته
 كونه ميتا في حياته وموته من حياته
 على أنه في حياته وموته من حياته
 عليه وان هذا الميت من حياته
 ووجهه الميت عليه والآلة الميتة
 ما لم يمت من النازلة عليه تعالى
 أنه لا يمت من النازلة عليه تعالى
 على ما لم يمت من النازلة عليه تعالى
 عليه السلام ميتة وإذا كان من حياته
 الإنسان الملائكة في الحيوان ثبتت
 فميتة ميتة

عليان مام
عليه السلام بعبادة وادراك
الانسان الخلافة في الجوف وتثبت بعد
فقدت صفة النفس عليه الاكتم
وانما قلنا ان الاستئناف في الخبر
تأخر على بناء مام يستبين من
الانوار بعده لان الاستئناف
كان من شأنه ان يوضح شيئا
مالم يستبين في ذلك الوقت
يعني

مطابق آنکه آنکه من شأنه ازا قید بوقت
 او حال آنکه موجب ثبوت ما لم یثبت
 ان قول القائل من ثبوت اصحابی که اندک
 فی الدلیل علیه ان صریحاً صاحبی که
 فی الدلیل علیه ان صریحاً صاحبی که
 پیوسته وینجا پس بعد از آنکه نقل می شود که لانا خالی کاسر امام کو کسب

یا حسین مظلوم تبر جان اور اعلیٰ و عیال میری شمار ہو کہ انجا جیم شریف کرم بیت پر ہو میں
 عطا ان الودہ خاک اور شمار ہو و جملہ عریانی کل کچھ عکال الثریٰ علیک حیو
 الظالمین تجوہ شمار بدن و ثمت کین میں شمار ہا اور ظالمون فی ناسی کہوئی لاش پر کوئی
 رو نہ لہ اقول اللعنتک عندی ما سیکافی فی رواية الکافی انه لم یثبتہم
 ذلک لا محمد باقر فی کتاب بحار الانوار میں لکھا ہے یہ وجہ روایت کلینی کی یہ ثابت ہو گیا
 کہ پہلی اس حرکت شیخ کا وہ ان اشقیان ارادہ کیا تھا لکن یہ غم فاسد بسبب بعض موات کی گئی
 نہ آیا میری نزدیک عنبر تھی وہ حدیث کافی کا مضمون سند قوی ہی مرفعی فی الکافی
 قال حدثنا عبد اللہ ابن ادریس عن ابنہ ادریس بن عبد اللہ الاودی
 قال لنا قبل السنین ارادہ القوم ان یوطئوا الذلیل علی ظهر السنین و
 اخصا بہ کتاب کافی میں لایقہ و سب کلینی فی ذکر کیا کہ جب ولای عزرا امام حسین علیہ السلام
 و جہ شہادت پہنچا شکر شہادت اثری میدان خانی پایا اعضاء طہرہ صاحب کچھ میری
 چاہا فلما بلغ ذلک الخبر ما اهل بیت السنین عظم حکیم ذلک زانی باسباب
 یہ خبر و شکت آئین کو اہلبیت فی سنا زینب خاتون اور سب جہیم حضرت کو صیبت ہا
 بہت تھن گذر تھا لست فضیلت ان لیک یا سیدتی ان سفینہ صریحہ کس
 فی البحر فخرت بہ الی حقیرہ فاذا هو باسید حضرت و یاس میں روتی تھیں +
 بیوش و حسن ناچاری میں مضطرب ہوتی تھیں اس حال پہ اتصال کو ویکہ کی طالع
 فہم خاوند ہرانی با شیم کچھ کما ہی خاتون شکر شہی قیام نہ ہو خدا کو یاد کرو خاطر
 کہ جو یعنی سنای ایک سفر میں تحقیق کینہ کینہ شہی پر سوار تھی ہا میں ہلکی سبب تھی کینہ
 وہاں شیخ جہرانی کہنا کہانہ و کچھ جان کی خوف ہی کال صدہ اوس ان ہوا وقت اس

و اما یخص الشیخہ بتقبلہ من الغالی
 الصیغہ علی امیر المؤمنین علیہ السلام
 علی الاقرب من ابناءہ صلوات اللہ علیہم
 کہ فی کما فیہ مخالفاً لافوا فہما لک
 لکھا کہ امیران لہ المص و العدا و یخصی
 حاج و عید و من ذکر کما کافہ من
 الاخبار فی هذا الباب اذ انہما لی الی
 من هذا الباب الی باب الثالث
 و اللغات اللغات علی سکانہ و ارض
 کما ممتد الدالہ علی سکانہ و ارض
 و جبل و مندرجہ و مذ الی باب شہد
 احدہما یخص بالاجازۃ والدلالات
 و الفن الاخر غیر ہا فن اللغات لکھا
 اللغات فاما الفن الاول وہو
 اجازۃ بالفاظیات و الکائنات و
 کونہا و احوالہا و اللغات الخیر عنہ فابہ
 احدہما یخص بالیغ علیہ السلام الدالہ
 علی نبوتہ کا خلق و التوکل من قولہ
 فقال و انکم یومئذ باننا کلون و ما

دلیل و انکم یومئذ باننا کلون و ما
 البات سیدنا علیہ السلام علیہ والہ
 انہما مثل ما جاء فی القرآن من قولہ
 انہما کلون السید الخیر من قولہ
 اللہ امین و خیرین و ما

وہم من بعد علیہم سیفون فی ذی الہر
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

یا ابا الحارث انا مولی رسول الله فہم بین یدیک حتی وقف علی
 الطریق صفیہ فی دل قوی کرکی اوس وحشی کو چارہ بکشی اور عاجزی میں یوں حیوان کی
 اسی ابو الحارث میں کہنے لگا کہ ہوتی پھیر کی حادثہ میں مبتلا ہوں تیرے عجیبی راہ تادی کر
 مقصد کو پھر جان پیشہ فی نام رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کہ اشارت کی ہست
 بکمال ہرمانی اوسکی ہمراہ کیا طریق مدعا پر پہنچا کی ایک طرف ہوا والا کسد راہیں ہے
 ناحیہ فکرتی امضی الیہ فاحلہ ہما ہم صاعقون عداہی ہی اس واوی
 قریب ایک شیر بھی سناسی گاہ گاہ ہی آدم کو کہانی و بیاری اگر تم اجازت دو تو جاکی
 مد کو بلاون اس راہ فاسدی جو اکل کل کر گئی خبر پہنچاؤں فاجازت ہاں تیرے
 قصص البید زینب خاتون فی آہ سر و بھر کی فرمایا جب کوئی آدمی ہماری کام
 تو وحشی کی پاس خبر دینی کو جلدی جاہ پیام کی ماہر ای صیبت سناہی فضلہ خدا ہے
 جزای خیر دی یہ سخت شکل آسان اور سہل کر کی جسمم سی یہ ہتھیر شکر زید سی ہی جان پر
 قاب میں نہیں ہی ہی فضلہ سب کو فی اور شامی سی ہنہاں ہشیہ کی طرف دور گئی ہنگام
 شیر میں اپنی جان ہی سیراوسکی نزدیک ٹہری ہوئی فقالت یا ابا الحارث فو قح را
 دیکھا کہ وہ جانور خود بخود اسیلا ہوا میں پر لیا ہی چارہ سمٹ نظر جرت اور شدت سی دیکھتا
 ہی ہر گاہ اپنی بالین پر قدم کی آہٹ پانی فضلہ میں اوہ کی انکرا ہی فی فضلہ فی کہا
 اسی ابو الحارث میں کہنے لگا رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم فہم بین یدیک حتی وقف علی
 چہکا فی یعنی کیا تیری تعلیم خدمت ادا کروں رفقہ قالت اتکد ری ما اراہ بواہی
 ان یمنعوا عداک یجسد ابی عبد اللہ الحسین یو یدون ان یو طموا
 ان یمنعوا فضلہ ہونی اسی ابو الحارث تجھ کو شیر خدا علی مرتضی کی بیٹی رسول کی نوہی زینب

وہم من بعد علیہم سیفون فی ذی الہر
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

ابا بیک فقال علیہ السلام علی
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

ابعث او بفتح الله عليه فقال له
 ما اسئلك قال اوفين القرضي قال انت
 اخذتني جيبين رسول الله صلى الله عليه
 عليه وآله اوفين القرضي كيون من خدي
 ورسوله يموت على الشهادة بدينك
 في شفاعة مثل سميت ومضرا قال
 ابن عباس فتدري عندي سميت اخوان
 بالخرج وقوله ان فيهم لاجل مؤذن
 الديللة ندى كندى المرأة هوقيل
 والخليفة فانهم اقرب الخلق الى الله تعالى
 ولكن المخرج معروف في الفتنة
 فقل للمؤرخ جيل طلبه في الفتنة
 يقول والله ما كنت ولا كنت ولا
 اصحابه على طلبه لما اجلت العتقة وكان
 يرفع راسه الى السانان ويخطه فجاءه
 جيلهم مشورت اذا اجلت العتقة وكان
 كفتية مع او اذا اجلت العتقة
 معها واذا اجلت العتقة معها
 فلما وجدته كثر ثم قال ان في هذا العتق
 لمن استبصر ومنه قوله في التوراة
 فاجلوا لاصحابه والله ما قبلت منهم
 عشق ولا يملك منهم ولا قبلت منهم
 جند ب من عبد الله الا ان لا يشركوا
 معي على ابيه السلام والحمد لله
 لا اسئلك في قتال من قتاله على نوات
 النور ان قد خطبته في قتاله

سلام بها هي ابي حاتم اورده كواس وادي پر وشت مين بلاما هي است به جاني اما
 حسين بن علي بن ابي طالب جرم وگناه جو کا پيا سا مارا هي او سکی چو بی بزی بهانی ابوسه
 سرتن سی او تارا هي ابلت امار کا لباس وزيو لوٹ ليا هي دختران فاطمه زهرا کو
 مردم دين باز گنجار سير کيا هي او سپر هي به ظلم دست بردار نهين هوتي مين هر دو
 تازه کرنی سی هوش اور قرار هوتي اين اب او کا اراده هي که لاشهای شهيد پر
 دو انی کرين جسد نازنين سبط خير المرسلين کور و کي سمی روئين اس کبري اندوه
 ز ياد هوا هي او رهي تيري پاس بهي هي که مشتاق کچه تدارک اسکا کارا و ان شقيقا
 حرکت نامرسي پير ناظم بني کي ال چه که زهي جور حدی زياد رنگه و نيم فاطمه کا
 بر باد و نهين ابي کوي محرم زان نگار بغير سيد سجاد و نيم جان بياره پيغمبري زدين
 بهاني اين و بهاني کور او نهين اشقيائي اين قالست فتنی حنة اقبل ال افندي
 فتنه بر و است کوي که به قصه شکر شيرکي انهنون ي انک هوس جاري چينه ني کوي
 خال او کيا کي سر بره الي بهت که تا عصفه سي لرز تا نم کيا ا اشاري سي کيا تو کي جل مين کيا
 پير کبرکي فتنه کي همراه جلاد هم سر و بهر تا گرم کيا پوهو او و شيعه هي گريان و زانان کي
 بکه سر و راه پيچي اکبر راسه قتل کور و سر خيمه کاه کو بهر تا تمام فتنه سر بره و حرم کوي
 شير قتلگاه سيد شهيد اين کيا و وضعيد يده على جسد الحسين فاقبلت الغيل
 فلما نظروا اليه قال هم عمر بن سعد فتنه لا تشعروها وانصروها
 و او بلا هر گاه وريان قربا نگاه ال حمله کي لاشي هر شهيد کو جسد امام مظلوم کي تلاش مين
 سوختا پتر تا بعد سي جويدين خو گنگان امام حسين عليه السلام کو فاکه مين بي س و کيا فتنه
 سي با حال تبا جرم پاره پاره مظلوم کي بلاکي پاس شيا بهت حرمت اور نعم کي گيا

و حق و وضعت ترسي عليه
 و استوت من الشرفان لباس
 اذا واد على امير المؤمنين
 و اختيارنا فقلنا ان هذا هو
 فتنه خندق اشتر و موان
 ماضی و زنت من الصفوف و کور
 و حق و وضعت ترسي عليه

[illegible]

من الخواص والبراهين والادلة التي فيها
من البراهين والادلة التي فيها

ذکر علیہ دس مجسم وادریه

اجتمع الناس في
قاعة عظيمة وكان والده يقول في حديثه
فلما صليت امر حان فيه تكبير تحت
وشره وتخير فجلل مشيم بحديث الله
ففضلكم في كلهم فقبلكم لانك ما ولدك الله
فادفعكم هذا العبد فقال للجو فكلوا
فانقروا في الاسلام وكان قتيل مشيم
قدم الحسين بن علي عليه السلام الى حلقه
فبينما هم فلما كان اليوم الثالث من صلبه
عيا دهر عن الشبر عن زياد بن النضل
ان بر مشيد الحربي فقال له ما قال لك
صاحبك يعني عليا عليه السلام ان قال
بالت قال تقطعون يدي ورجلي وتطعنون
فقال ابن زياد اما والله لا اكون قد شيه
خلا ابيه فاما اراد ان يخرج قال ابن
صاحبه اعطوه ايديه ورجليه واصولهم
فقال رشيد هيهات قد بقي لكم عك
شيء اخبرني امير المؤمنين عليه السلام
السنة فقل رشيد لان

عليه السلام من ذلك ما جاء في خبره عليه السلام
 قالوا فاطمه رضي الله عنها فقالت لا والله
 لا والله عليه السلام من ذلك

*Obstschälen
Schwammkugeln
Kiesmittel aus dem
Stromwasser
Abwasser
Wasser
Gase*

[illegible]

و با جمعی پیری سی بدن زار بهو ازاری کرد و دینامی آیس اب تو بزاری کرد که کتی بین با جاک
سوی سفید بهی صبح اجل کو نچکل تیار کرد و با جمعی مردم کامیابان روی کو ناما و سیکه +
اور پاک کند سی بهی کو جانا و سیکه + اند کو در پرده بی خشخش منظره استخوانی بجانی کاما و سیکه

[illegible]

فوق شجرة من قصب ملوحة
قائم الذي يوقيه ماء صلب
فقال ما من شجرة الا جعلت
فخزين ومن لاء الماء الميرين
فقال من شجرة من شجرة الا جعلت
فخزين فاجله لها ابرق

استغفار کثیر من اعداء بتعبیه و نام
 و رحله و صلی بنفسه فی طائفه
 معه العصر فلم یفرغ الناس من
 عبودهم حتی غرقت الشمس وفات
 کثیرا منهم المصلوه وفات مجهودهم
 ستائید وین تعزیت الی عبا بجای سید سار و محرم که نقل یزید الی الشکر حسن یزید

در کتاب اربعه سنه در بیان تاریخ و تاریخ

فلما سمعوا انهم فی سال الله سبحانه
 و التمس علیه فاجابه بربها علم
 تکلمت فی الاقوال علی الحال التي يكون
 وقت العصر فلما سلم بالقوم حاجتهم
 لما خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة

والتمس عليه فاجابه بربها علم
 تكلمت في الاقوال على الحال التي يكون
 وقت العصر فلما سلم بالقوم حاجتهم
 لما خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة
 لمّا خيبت شديدا في ذلك وقت الصلاة

يقول ظاهره انه صبر و جفا و تهنين نصيب من روحه و پاری لال کی جیکار بن ابومرثی و یکا
 اس جاگفته رفت ہی کہ عبارت روایت سی صاف ظاهر ہی عیان سید الشهدا و بنام
 جوارا جاتا ہی یعنی بدکی خون من و باکر وہ ایک ہی ہو کہ لانا ہی اور عیان قوت شفا
 کا اشارہ ہی عجز و قی بالذم و انہوں نے دلاست کرتا ہی خون عباس بن جبرین و شارب
 ہوئی فاسم کی ہوس دست و سید شہیدین جبر علی کہ کی خون ہی اپنا بدن لگا کر علی جبر کا
 ہو خضاب ریش کو سنہ پر لا السلام علیک یا ابا محمد الحسن الخشن الحسن الله اک
 العزاء فی مصیبت اخیان المسلمین الیہ السلام و الوداع سلام پیری ابو محمد حسن
 ایسی جفاوی نکو و خدا نصیب بن برادر بزرگوار کی جنت عافہ و روا سید شہادت کی لڑکیا و
 یا اھلنا من و ذی قریب من ہو حق و مشہور و صد کہ کہ و فریاد و فغان ہی صحت و کم
 اوس غلو کہ جسکی حلق پر نیرہ و نیز کا کہ خیر اعلیٰ اور سید چور ہو کہ و کی رحم خانی
 رأسه علی الرماح مشہور و جسدہ علی الثراب غیر مشہور و او سکا کہ
 شان پر شہر شہر پیرا کہ عودہ کہ زمین پر ہو پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا
 غسل و شہیدہ قطبہ و غریب کہ جسکا آب غسل بدن کا اور ہمارا و شہیدہ علی
 حسین بنیاء و الثراب کا قون و شہیدہ الیہ السلام اھلنا شہیدہ خاک کر یا کہ شہیدہ کی
 جسم میں کمی ہو کہ جہنم کی چاکرین ہی بیت رکش لاش ہو پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا پیرا
 نعشہ و قلوب من فاللہ فادہ چوبیز و کما بوس شہادہ کی دل میں
 مدفن ہو یعنی کہ کو راقی رہا السلام علیک یا مفسر المسلمین الیہ السلام
 اللہ اکبر العزاء فی مصیبت مولیکم الشہید المقتول یومہ البعثہ
 او لا شکی سلام او پیرا ہی ای کہ وہ زمین روئی والی الی سید الاسلام کی شہادت

در کتاب اربعه سنه در بیان تاریخ و تاریخ

و ایہو المصنف الیہ ثم انساب
 الشبان کالمصنف الیہ ثم انساب
 الشبان کالمصنف الیہ ثم انساب
 الشبان کالمصنف الیہ ثم انساب

كلام الدين بامير المؤمنين

فوات الله
 الغرات حتى استحق أهلها
 فترك بغيره رسول الله صلى الله عليه
 وآله وخرج الناس معه حتى ان شاول
 الغرات نزل عليه واسبع الوضوء
 وحل والناس يرونه ودعى الله عز وجل
 من حوايت سمعها الكثر ثم قد قرأ القرآن
 متحكما على قضيب بيد رستم من بني
 صفه الماء وقال انض يا ابن الله وثنية
 ففاض الماء حتى بدت للبيان من فوس
 فظنك كبير منها بالاسلم عليه باق المؤمنين
 ولم يظن منها اوصاف من السماوات
 وسلك من حلقه نطق ما
 سمعت ما سمعت فقال انطق الله لي ما
 سمعت من الله وانصت حتى استقامت
 طهر من الذنوب استفيض انصت
 وحرر هذا الذنوب استفيض على الله عليه
 كلام الذنوب للتعجب على الله عليه
 الله وسمع القصص بغيره واما ذلك
 من ذلك ما جاء في الانوار من ابن
 حبان قال لما خرج النبي صلى الله عليه
 وآله إلى المدينة فلاقى قومه فقرأ
 السلام على النبي المصطفى فقرأ عليه
 واودع به فلما كان اخر الاليل عليه
 به من غير ان يغيره من طائفة من قمار
 استطاعوا الوارد على برديك
 اقامت النساء

فان عالمنا المومنين عليه السلام لا ذهب الى هذا الوادي فسيفيض السن اعلاء الله المني يبدل في دفعه بالحق الذي اعطاك الله اياها

وخص منه باسما الله الخ خات
 عليها وانقد معه مائة رجل من اهل
 الناس وخاله كهنوا معه واستلوا
 من فتوحه امير المؤمنين الى الكوفة
 فلما قرب شقيق من المائدة الذين
 صبح ان يفتلوا بقرب الشفيعه
 بيد فاشيا على شقيقه لولوى
 تقدم فوفصل على شقيقه لولوى
 بالله من اعلاه وسماه باحسن اسماء
 وادعى الى القوم الذين تبعه ان يبعوا
 منه نفرين وكان بينه وبينهم فجة
 شتى فيها فاق سهمهم بالمرحوظ الى الكوفة
 فاعتزفت به فاصف كاد القوم يقتلوا
 على وجوههم لشدتها واهتبت اصاب
 على الارض من هول ما لحقهم فصاح اهل
 المؤمنين عليه السلام انا على ابن طار
 بن عبد المطلب وصي رسول الله وارجع
 ٢٩١
 قد اخطوا الجنيات الولدى فزوعوا
 المؤمنين عليه السلام بطول الولدى و
 غابست الاخصاص شىء ما دلت كاذبا
 الاسود وكن امير المؤمنين عليه
 السلام صعد من حيث اخطى مقام
 مع القوم الذين اتبعوه حتى استقام
 الوجه على اعزاه فقال له اصحاب
 رسول الله ما لقيت يا ابا الحسن
 فقد كذنا لك خوفا واشتقاق
 عليك فقال له ما لقيت يا ابا الحسن
 المذبح من فم باسما الله

جنى نكوحه كبر وانا داود بين مظلوم ويا مال كيا اوسى انتقام لى داود نوامد وكفر الله
 من قتلهم وكان الله لكرم وليا وحا فضا وناصرا جهنم فى تمهاري خرد وبرك
 قل سى ايزوبارى او كوفت كرى اور پروردگار تم سبكا حافظ وناصر وگنجان رسيه
 فقد طال بكاء النساء وكبلاء الانبياء والصديقين والشهداء وملا
 لك الشما يتفق كساعته عاشورا عورت كوهارى بهت زمانه كذراقت وكجاين كوه
 ارواح انبيا وصديقين وشهداكار وناو زارى نايكه صبيبت كلباين فكيك وقال يا
 ابا بصير اذا نكحت الى ولد الحسين اتانى لالا اقله بما اوتى الى ايهم ولهم
 بعد از ان حضرت خود بهي گريان هوى اور بولى ابى بصير جو وقت كسى فرزند امام حسين عليه السلام
 وگنجان بوي بكياب هونجا اور جواكنى والد واقربا برافات و بلاكا سانسار لاياد كرتا هون
 يا ابا بصير ان فاطمة كتب اليه وشهق فتر فرجهم كرفوة اى ابى بصير
 غم والمسى فاطمة زهر ابيت روى ابن جهنم بهي جوش بغيرارى بين خروش كرتا بهي جوش
 عذرا لالن هوى بن كولا ان للفرقة يجمعون بكارتها وقد استمعت والدك
 خفاة ان يخرج منها عمن او يبره دهاها فيقتل اهل الارض اگر نايكه
 و درخ ما و ام كجاى زهر خوف و اندیشه سى نه چاين اور بخار و شعله رايه بياي او سكا
 اى تو هر كينه اهل زمين سب جل جاين ميكنون بها ما دامت بار كيه وين جود بها
 ويوثقون من اكلها خفاة على اهل الارض فلا تنكح حتى يسكن
 صوت فاطمة پس چنگ ده رويين بين حافظا نايه قهر كى باگ تهاى ربه خوف الى كى
 بى اوسى روى اور دروازه بند كى كسى ده زفير شورش سى آرم نهين نينا ماه كى كوا
 قول عذرا كى مار خوف نهين هوى وان الهادى كاد ان يتفق قبيك خل بجهها

بجنى نكوحه كبر وانا داود بين مظلوم ويا مال كيا اوسى انتقام لى داود نوامد وكفر الله
 من قتلهم وكان الله لكرم وليا وحا فضا وناصرا جهنم فى تمهاري خرد وبرك
 قل سى ايزوبارى او كوفت كرى اور پروردگار تم سبكا حافظ وناصر وگنجان رسيه
 فقد طال بكاء النساء وكبلاء الانبياء والصديقين والشهداء وملا
 لك الشما يتفق كساعته عاشورا عورت كوهارى بهت زمانه كذراقت وكجاين كوه
 ارواح انبيا وصديقين وشهداكار وناو زارى نايكه صبيبت كلباين فكيك وقال يا
 ابا بصير اذا نكحت الى ولد الحسين اتانى لالا اقله بما اوتى الى ايهم ولهم
 بعد از ان حضرت خود بهي گريان هوى اور بولى ابى بصير جو وقت كسى فرزند امام حسين عليه السلام
 وگنجان بوي بكياب هونجا اور جواكنى والد واقربا برافات و بلاكا سانسار لاياد كرتا هون
 يا ابا بصير ان فاطمة كتب اليه وشهق فتر فرجهم كرفوة اى ابى بصير
 غم والمسى فاطمة زهر ابيت روى ابن جهنم بهي جوش بغيرارى بين خروش كرتا بهي جوش
 عذرا لالن هوى بن كولا ان للفرقة يجمعون بكارتها وقد استمعت والدك
 خفاة ان يخرج منها عمن او يبره دهاها فيقتل اهل الارض اگر نايكه
 و درخ ما و ام كجاى زهر خوف و اندیشه سى نه چاين اور بخار و شعله رايه بياي او سكا
 اى تو هر كينه اهل زمين سب جل جاين ميكنون بها ما دامت بار كيه وين جود بها
 ويوثقون من اكلها خفاة على اهل الارض فلا تنكح حتى يسكن
 صوت فاطمة پس چنگ ده رويين بين حافظا نايه قهر كى باگ تهاى ربه خوف الى كى
 بى اوسى روى اور دروازه بند كى كسى ده زفير شورش سى آرم نهين نينا ماه كى كوا
 قول عذرا كى مار خوف نهين هوى وان الهادى كاد ان يتفق قبيك خل بجهها

وكن سليمان شرم وبيشتر

ممن و او قواطة هياهم كيا
 منم و او قواطة هياهم كيا
 منم و او قواطة هياهم كيا
 منم و او قواطة هياهم كيا

عبد المطلب وزييد بن حارثة
وعمار بن ياسر وبين حارثة
سلمان وعتبة بن مسعود
ابن مسعود وابن قيس
حطان وعبد الرحمن بن عوف
وعمرو الخنيس بن عوف
اسطوخودوس عليه السلام

علی طالب فاحمد بنده وقال هذا انی
 من الاضرار والمهاجیر فیکذا یعین
 طویل ان رسول الله انی بن اصحابه
 الا کذاب ومن انی بنی فی حدیث
 الماحد الله واخر سوله لا یقولها بعد
 انت انی نکان علی اذا اعجبه الشی قال
 وذهب بنده الی علی فقال لنا حوله و
 ستا یسوی مجلس المحرم کانتل من لیا باسید الشهدا کانتل کما

چلا جا جوابد یا درنا ہون اگر چہ دون تو کی دوسرا لیا چکا قالت وانتهبوا ما فی
 الا بیتہ حتی کانتوا یسرقون الملاحف عن ظہورنا فاطمہ ناقل بین اکی
 جوم احادیثہ پر ہوا جو سامان و اسباب البیت ملا سب تا لچ کیا پھر عورت پردہ نشین کی
 غارت میں قدم بڑایا حتی کانو کی بندی اور ہاتھ کلی کا زیور و سر کا بچہ نہ ہنی پایا
 حنیہ بن سلم روایت کرتا ہی خواتین حرم پر یا جنکاسا یہی نامحرم کو نظر نہایا تھا اور کی گھر کے چار
 پردہ عورت و حرمت اوٹھا یا چار طرفی انہوہ کو فدنی لوٹ مار کا شور مچا پایس و وہ ظلم کی
 عورت بیچارہ حنیہ میں جب ٹھہر سکین بیچارہ کی بھی نہیں چھو کہو چا کی سی لگائی باہر نکلیں
 سب زیور اور لباس اور برقع اوٹھا لیا ہوا لگتی پاؤ مال ہنہ پر چھری سر کھلا ہوا حالت زانی
 تباہ و پریشان ہتی جاتی تھیں و اسیر دولت اور خواری ہر قدم پر ٹھکرین کہا کی تھیں سرور لڑا
 کو فدنی تجھ پر کیا کہ حنیہ و اسباب امام حسین علیہ السلام عیجا ہی برہم غنیمت اوٹھا لیا اور البیت
 پیغمبر کو بھی قید کر کی اپنی لشکر میں بچھلے ہر پردہ شاہ ظلموں سی ما مقام فرود گاہ سپاہ شوم باد
 فرسخ کا فاصلہ سماعت میں آیا اور ان سب قرینت رسول کو سپاہ یا خواہ اونٹوں پر سوار کر
 بڑایا و کلن یحییٰ اللہ الاما حر دشم بنا علی مصیر علیہ السلام
 اوس وقت ساری انہوہ حسرت زدہ فی کہا اسی قوم بی رحم پر جہانم خذکی واسطی بھگو اور ہر کسی
 جس راہ میں شمل امام حسین علیہ السلام اور ہماری اقربا کی لاشوں کا جمع ہوگا اگر اپنی وارثوں کی شان
 و داع کر لیں حسرت و یاس میں غم اور ماتم کا ہر ساما ہم دین او کو گرفت و افغان میں لگی
 گائیں صوٹ پریشان اور بدن حریان کو دکھا میں ہر گزشت در و جگر اور بیانی اطفال کو
 سائیں و فن و کفن کی تماشوں نا چاری سی خاک میں ملایں سار بانوں فی ہمار کوشتری
 اوس طرف کینچا بانوں ان حرم کا غول جب قتل گاہ میں پہنچا ہر بی کی کو جسد بارود و فرزند و

فی حنیہ یوم خیر و دعا لہ بان لا یصیبہ
 بعد خیر لا قول و کل من عینہ و لا یصیبہ
 مکی ہندہ الخضراء شرفا و فضلا و قوی
 قد انکس اس امیر المؤمنین علیہ السلام
 یومہ فی الدرد فی التوبین علیہ السلام
 ۶۹۶
 فو ذلک شہداء علیہ السلام
 علیہ السلام علیہ السلام
 من ذلک فقال یا امیر المؤمنین ان الناس
 قتلوا و انما خیرہ بالذی قالوا فقال انک
 من ذلک فقال یا امیر المؤمنین ان الناس
 قتلوا و انما خیرہ بالذی قالوا فقال انک
 من ذلک فقال یا امیر المؤمنین ان الناس
 قتلوا و انما خیرہ بالذی قالوا فقال انک

فاما انی بنی فی حدیث
 فاما انی بنی فی حدیث
 فاما انی بنی فی حدیث
 فاما انی بنی فی حدیث

بمقتضى رسول الله صلى الله عليه وسلم
الشيخية كانت له انى امكنه
في يوم غير عالم يقوله لا يدعي
ولا يوزنه انسان ولا يقارنه فيه
فقد ذكر ابو اسحاق ابن ابراهيم بن سعيد
القمي في كتابه المعروف بـ "تكملة
الحسين بن الحسين القمي" وكان صاحب
من الابداع ان ابن هيفه عن عبد
الرحمن بن زياد عن مسلم بن عمار عن
جابر بن عبد الله الانصاري قال لما
قدم على رسول الله صلى الله عليه وسلم
يقطع خيبر قال له رسول الله صلى الله
لان يقول فيك طاعة

من أشبه ما فاست التصار
 بن حريق اعلمت فيك اليوم
 لا شئ على ملاك الاخذوا من
 تواب رجاك من فضلك
 طورك يستغفرونه ولك

[illegible]

بسم الله تعالى
الحمد لله الذي جعل في كتابه من عبادته
من عبادته ما لا يحصى ولا ينفد
والسلامة بقوله العظيم الكتاب
اقول هذا هو الكتاب
مناوئ

واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 فلا وسط يد به و في رواية اخرى
 يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين

ما در و بر دوسى جنت بين عالمى و جى بيان و ثمنو كى زغدين آفت كاسا سنا هي بهر دم نه سنانى
 زمان بيوه اور طفلان نيم كاغم كهانا هي بيوك پيا سمين جو بي ميانى كرتى پين سلى و ديتى پون
 ظلم و ستم اعدى جبهه عورتين شتى بين سنت سى تها م لتي هون قال فابكت والله كل
 حذر و قصدا نبي راوى كهنا هي بخدا سوگند سماعت سى اس بيان جا كا كه كى قتل بين هزارو
 آدمى كا هجوم هود و دست اور دشمن كى ناله و آه كا شور او شعا انجون سى درياى سترشك بها
 اوس شكاره حشر بين سيد خدا كى نظر حيدى سیر در بزرگه ار پر جدم پڑى با وجود هونى سيار
 ناتوان اور صدمات بهر سى نيم جان آه سر و بهرى نيز و يك شكاره بقرارى سى موت آجاني
 سر پر قضا و دوسرى صيبت لاقى انگاه عوارى باشى كى غول سى سينه خاتون كى بربى
 برنگاه رقت بين زينب مخزون كى برابر كهى هونى بهر سبب خرد سالى اور پرشيانى تشنه دلدار
 كزى هونى بد كى او كزى سر و كزى باپ كى لاش نه چاى بهر سببى پو چها يه سكا تن صد پاش
 بى سرى جو قم ايسار و قى بهر اور سبب المحرم كى سانه او سپر شاز هونى هود و مايا جو تها سبب سيز
 سلانا تها و روى بين بهلانا دلاسا ديتا تها بيوه اور نشات لاقى كهلانا تها جانه رنگين و زير
 گرا نها پينا تها هر دم دامن حمايت كى پردى بين كه تها پيار و محبت سى دانات پرورش
 كزنا سى اهل عزادى نيا ملى تها و بهيا سى اور گهر بين اقر با كى سنا سى و خمر نسبت بهر كى شيرين
 جان سى پيارى هونى سى مان پاكي و دوش و كنار بين جاگتى اور سوتى سى قال ابو الفرج
 عبد الله بن الحسين و امه الروباب بنت اعمى القيس و سببته الهى ذكرها
 ربه من الروباب و انهم سببته امينة ابو الفرج فى مكاره عبد الله بن حسين عليه السلام
 سببته كى والده رباب تها بين جوده بانوى كرم سانه ان ملى بياكى منظور لطف و محبت خباب
 و هى التى يقولون فمما ابوء عبد الله الحسين و ده ايسى محبوب گذرين چكى الفت سبب سى

واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين

واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين
 واما في يوم القيمة عن الخوض في يد هاتين القوتين

الرحمن الرحيم
 كتاب نبينا وبيات الامم فقال الكتب
 نغزده وكتب بايات الامم واخرج ما كتبت فغزال
 بايات الامم لولا طاعتك يا رسول الله
 عليه السلام لولا طاعتك يا رسول الله
 لما فعلت فقال النبي عليه السلام
 كتب هذا ما فاض عليه محمد بن رسول الله
 سهراب بن جعفر فقال فقال سهراب لولا اني
 في الكتاب الى هذا لا قوت لت الكتاب النجيه
 فخرج هذا الاسم وكتبه في سنة ٤٠٠
 فقال له علي عليه السلام اني لا يطلع
 رسول الله ان يدركه لا يطلع
 اسلمت من البعث قال فرغني يدركه
 فلهذا رسول الله بيده وقال عليه
 عليه السلام سهراب بن جعفر
 وانت علي بن جعفر بن محمد بن جعفر
 بن علي بن محمد بن علي بن محمد بن جعفر
 السمرقاني قبل سهراب بن جعفر وروى
 او ثلثة منه الى رسول الله عليه
 عليه السلام في المدينة فقالوا له
 يا ايها قوم من سفليتنا وبيدنا
 قادمهم علينا فغضب سهراب بن جعفر
 بن علي بن محمد بن علي بن محمد بن جعفر

فَقَالَ ابْنُ كُنَانَةَ لَنَا هُوَ رَسُولُ اللَّهِ
وَقَالُوا كَيْفَ نَعْلَمُ فَخَضَّاهُ عَنْ الْأَنْبِيَاءِ
وَقِيصَ ابْنِ أَبِي سَمِيْنَةَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
وَمَا كَانَ ذَا

محمّد الشّمس عفا الله عنهما جميعاً

وَلَكِنَّهُ فَاكُمُ اخَاصُ الْمَلِكِ فِي الْحَيَاةِ
فَالَا فَاكُمُ اخَاصُ الْمَلِكِ فِي الْحَيَاةِ

عليه واله في الحج ثم قال علي عليه السلام
والله عليه واله من
من الناس
ستائس جبريل بن الحارث بن كنان
قالوا لا خير في ذلك
فقالوا لا خير في ذلك
فقالوا لا خير في ذلك
فقالوا لا خير في ذلك

الفصل الثاني في ذكر مقاماته في
الجهاد مع البعوض ومواقفه
على سبيل المثال

البرادعي الخبير ومواقفه ومشاهدته
على سبيل المثال في الاختلافات

رسول الله صلى الله عليه وآله
عن ابن عباس قال لما كانت راية
السلام في المواقف كل واحد

فَمَنْ مَكَانَهُ كَانَ يَوْمَ الْحَرْبِ يَوْمَ
عِبَادَةِ فِي الْوَالِدِ الْوَالِدِ

المهاجرين من غارة فيقومون في مكة
مواصلة رسول الله صلى الله عليه وسلم
الطريق

دونه قل بن عباس
النبير الى العارنا علم
النبير الفارسي بن
الله عليه

عليه السلام
وَيَسِّرْ لَنَا رَحْمَةً
عَلَيْهِ وَآلِهِ فَجَسَّادُكُمْ
وَيَسِّرْ لَنَا رَحْمَةً
عَلَيْهِ وَآلِهِ فَجَسَّادُكُمْ

من محفل بن عبد الله بن أبي رافع عن أبي
أبي رافع قال كان علي بن الحسين

عن جابر بن عبد الله عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال: من شرب ماء من ماء زمزم لم يضره شيء.

البريد الى اهل بيته

طینان فوج سہل میں گھسرایا قاتل اولاد صطیعی شہر دشمن خلاسی کہاں قتل میر جاکی المجرم کو خوش قرار
چہرہ کا جتنی جگہ تھیں ان کا عذاب حتی جرد و ہا عاقل وہ دشمنی ہمرا بہت سنگدل
ایک آبا و ہر ایک خاتون کو ضرب جو رو بخانین سر کا یا۔ مگر کچھ نہ سمجھتی تھی اپنی پدر کی لہنی روتی تھی
ہر چند ہاتھ پر لکھی اور تھانی وہ نہیں جدا ہوتی تھی تہر غضب سی اوس منظر کو طاعنہ مارا کینہہ فی
بتیاب ہو کی وارثوں کو چارہ دستور ہی کہ اگر غیر آدمی کسی کی کچھ کو مستحانامی تو وہ اپنی باپ بھائی
چچا کو حمایت میں بلاتا ہی چلا کی بولی عباس عوی ہر مان بھی پناہ دو بھائی علی اکبر اور قاسم چاکر
دوڑو افسوس کہ عباس تو شانی کئی خاک و خون میں اٹی دوڑ پڑی تھی علی اکبر و قاسم کی اعضا شل
ورق گل کیل جان ہو رہی تھی ہای ہای جب کوئی مدد کار نظر نہ آیا تو سید شاہ آباد و چاکر کی ملایا
دو ہی زخمیر و طوق میں بند ہی قید و بند نہ خدا میں گہری تھی لاعلاج اور در زنا کی سی زمین کو چاکر
پہو پی شیر کو کہ کینہہ مرقی ہی ٹھہرا ہی بہت زہر اقبیر ہو کی نزدیک تر آئیں کھا کٹش فضل نادان ظالم
کی ہاتھ ہی دیکھ ہی چلا میں اسی خدا کو شکر جو رو و جاکر تابی خدا کی غضب سی نہیں دتا ہی ہر گاہ خیر
یہ تم اپنی پدر کی جنازہ فی سہری درد جگر کھتی ہی تو کیوں جہالت نہیں دتا ہی اس غریب بی ضرر کی نوہ
کڑی سی کیا ضرر ہی جو اسکو مارتا ہی مگر قرآن میں تو فی پڑ نہیں خاکنا الیتیم فلا تقهر آیا ہے
خدا کا کلام مجید سننا نہیں کہ **قُلِ الْقُرْبٰی کٰی وَاٰطٰی** پیسیر فرمایا ہی آیا یہ ناپروہ و حسین پیسیر
کیا یہ درآمدہ شور و شین اقباسی رسول کریم کی نہیں ہی ہر چند زیب خاتون فی سفارش کی
اوس جبروت فی ایک نہ سنی جبر و اگر اہل ہاتھ پر کر کی کینچنا کینہہ فی رو کی خدا کا واسطہ کیا ہی ظالم
دم بھر اور شہر جاہد اب کیا مدد با ہی تیرا اوس پر حیرت و ارمان فی کیا ایک چھوٹا بھائی میرا تیرے
کلاچہرہ شکوئی میں ابو بھر خاک میں چھان پڑا ہی او کی لاشیں کو جا کی پرایر کولون کہ جان ہی پاؤ
الف کھتی ہوں در راوی کہتا ہی وہ سنگدل فی ہرگز التجانہ مانی اور شل قصاب جو کوسفند فرما کی

[illegible]

بابية
نائبه من اجل النبي صلى الله عليه وآله
والا ياتي في ذلك التاميم فقيه وخلفاءه
النبي صلى الله عليه وآله عليهم وان ان بقي رحمه الله
الانابة من حمايه وامكان يقين
عليه واله من ماله قاضي علي
عليه السلام امامنا بكلمة قوله
النبي عليه واله السلام
بجاي

منهم وكذا
النبي عليه وآله السلام كما
في صوره وقال شامت الجوى قولا
ادبواهم منيدين وكفى الله المؤمنين
ومن عقاباته عليه السلام
ان الفقه كان

[illegible][illegible]

از حدیث امام

فرض بر علی علیه السلام قطع عینیت و فاحله
الاولاد بیدار التبیان فی نصب علی بن ابی طالب
و بیعتی نبوتی المظفر علیه السلام علی ام راسه فستطیعنا
فانظر القوم و اکثر المسلمین علی
استائسور علی بن ابی طالب کاکثر اعدائین باز هم محرم قید رها سکنند کابینا بی کرنا

و اس علیهم من جلا منهم و قال لا یجوز
مکانهم فان قلیما من اخینا فلما رأوا
احکام الشعب انما یقیم الناس فقال
لا مینهم و زیاد ان یقیم علیهم و الله اوفی
ان رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
التعظیم و تکریم فلی علیهم خالده
قتله و جلا من طمس رسول الله صلی الله علیه و آله
علیه و آله و سلم و قلیما من احکام
و وجه و امیری معه الا ابو ذر جفانه
سماکین حوته و سماء بن خنیف و
امیر المؤمنین فکما حلت طایفة
علی رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
قد فهم عند حقه استقبالهم امیر المؤمنین
رای رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
الوینة کشف البیضة عن راسه
قال له ان رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
عن ایه و عن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
اصحابه المؤمنین اربعة عشر رجلا
منهم طلحة بن عبید الله و عاصم
بن ثابت و صدق ابی القحطاف

که او سیمین که بین جاسه با مختار ادین من لکن ناچار و نو با شته ملاکی هر ایک فی حصه لیا
اگر انکار قبول می کیا تو ده ظالم خفا بود کی ماری کو و دراز زینب فی بھانی کی بھوک پیاس
یا و کر کی رو برو زمین پر رکشید یا و یونین سب بیچار یونین جو پانی جان سی سیر زمین
کچھ نہ زمین خدا و تھی ہر گاہ جای امام امام اور تمام اقبو خالی و یکمین کیو کرد و خدا کھان
جب علی اکبر اور علی اصغر کی تشنه و مانی زبان پر ہو کھ طرح پانی سمنہ سی گھائین بکچھ جام آب
لیکی او زمین نان فی پونہا بی بی کھان جلیں جو اید یا کہ یہ پانی چھوٹی بھانی کو اول پلاو گی
پہلی او کی پیاس کو و چھوٹی بھان و گی چھوٹی او کا تر پانی کی و پہلی یا و یارہ فی زبان کی
اشعار و کی خدای فریاد ہی اس کلام سی شور فوج بر پا ہو کہ ہر قسم سی غلغلہ محشر فی سر و نیما
خلاصہ ہزار تقریر اور تدبیر سی اطفال کو بھیا یا کچھ کھلا پلا کی کو و میں سلایا طیر سی عن طائر
ایمانی قال ان الحسین کان اذا جلس فی المکان المظلم یتندی الیہ الناس
الناس یسبوا ینض جبینہ و یخفن و یسئلون ید وایت کو سمنہ اور متوجہ نالہ و روت
طیر سی فی ملاوٹ بیانی سی نقل کی ہی امام حسین علیہ السلام کی خصوصیات سی یہ کرامت
کبھی ہی کہ جس تاریک گھرمین وہ جناب شریف رکھتی رہ و شنائی گردن نورانی اور و شانی
اشعہ پشانی سی کو کہ معلوم کرتی کہ خورشید چھ پر رات اور ماہ بیچ امامت اس مکان میں
و ان رسول الله صلی الله علیه و آله کان کثیرا ما یقبل الحسین فحق
و بیعتی اسو علی کہ و زات رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و او کھلا و پیشین امام حسین علیہ السلام
بوی لیتی تھی اور بیشتر یہ دو چار سی سمنہ کرتی تھی دوسر و بہ شہد کی خادم اس سچی کی شناسائی
اور اطفال ہی اوصس علامت کی سب اشاعتی چونکہ یہ قیام محرم کا ضرب تیغ و تبر سی چا
شما تھو مان سی کپڑی میں تھوڑا تھوڑا سوراخ کھلاتھا جب باز و محرم قریب آدمی رات کی

د رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
لذلك و غیر المؤمنین فاعلمت القلوب
بیمنا و شاک و فی حقیقتہ
قالہ سمعت علیا علیہ السلام

ایضاً قادیان میں لکھنؤ و احمد نجات احمد صاحب

[illegible][illegible]

[illegible]

يحيى بن المنداء رحمه الله
مبارك في ابيات في كل ذلك
يدعو الى البراءة ويقول ولقد
استدعهم عليهم وجعل عقرى عذراء
سلي و المسكون و قوت لا يقدم
يجنون خيلهم في ابي التذوق
الذي هو ايجولم فيه تميزت وجعلوا
يقربوا في السكك

تاکنند و خلقت اینها را در آن عالم
 فقال الزبیدی یا ابی الحسن ما انزل منها
 کتابا فقال امین المومنین فیسری فی کتابه
 الله ثم ان منها کتابا و یا منی باخذ منها
 و تقول انت لا کتاب منها ثم اخبرني
 السیّد فقال اما والله انی لم یخرج
 الکتاب لا کشفیات ثم لا یثبت عنک
 فقال له ان کان لا یثبت عنک
 ما یبوی طالب حق بوجیهات
 عنها فکشفیات فاما ما یبوی جبرک
 من حقها فاحقه ایا المومنین علیه
 السلام و ما به ان رسول الله علیه
 و آله و من مقامه ان رسول الله علیه
 الیه سجد سجدة یوم القیم فاجاب
 علیها بما حکما فاحقه هاسدا و جابجا
 البیوم یوم الحجة الودیة فکشفیات فقال
 علیه و آله السلام ما یبوی علی سجد و خفا
 ۱۱

اِنَّهُ اَخْرَجَ عَبْدَ الرَّحْمَنِ السَّعْدِيُّ مِنَ عُلَمَاءِ الْعَامَّةِ وَابْنَهُ اَحْمَدَ نَحْنُ عَنْ ابْنِ
 حَلَفَةَ مَوْلَى ابْنِ هَلْشَمِ ابْنِ مَوْسَى كَوْلَازِمِ هِيَ اَوْ كَى نَامِ بِحِجَّتِ وَسَلَامِ بَحْنِ جَوَزِ كَوَا
 لَازِمِ هُوَ مَا دُشْتِ مَقَرَّبَ احْتَرَمَ بَحْنِ ثَوَابِ عَظِيمِ اَوْسَ دُرُودِی بَایِنِ هُوَ اَكَى مَقَامِ كَرِیْمِ
 وَهَی بَحْرُ سَنَدِ هُوَ جَابِیْنِ بِنْتِ كَبِیْرِ شِهَادَتِ مِیْنِ مَادِرِ سَنَدِی فِی فَرَا مَایِی عَبْدِ الرَّحْمَنِ رَضِیَ عَنْهُ
 عَامَّةً نَقْدَایِ مُجَدِّدِیْنِ هِیْ اَوْ كَى كَتَبَایِ كَبِیْ مَوْلَا یِی مَاشَرِ یُونِ رَوَا یَتِ كَرَامِی قَالَ
 صَلَّی بِنَا السَّیِّدُ الصَّبِیحُ ثُمَّ انْفَضَّتِ الْبُیْنَا فَقَالَ مَعَاشِرُ اصْحَابَانِی رَا یَتُ الْمَاجِدِ
 حَقُّ حَمْدِهِ اِنَّ عَبْدَ الْمُطَّلِبِ وَابْنِی جَعْفَرِیْنِ ابْنِ طَالِبِ اَكْبَرِ دُزْهَارِی بَایِنِ سَنَدِی
 صَحیحِ كِی مَازِیْرِی رَجِیدِ فَرَاغَتْ كَرْدِی بَحْرِ كِی یَی بَابِ ارشادِ كِی اِی كَرْدِی حَاجِی رَا كِی سَنَدِی طَلَبِ
 وَبِجَاهِی اَوْسَمِی چَا خَمْرِهِ ابْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ اَوْ بِنَا یِی جَعْفَرِیْنِ ابْنِ طَالِبِ كِی بَایِی وَبَیْنِ كِی كَتَبَایِ
 طَلَبِی مِیْنِ بَیْنِی فَكَلَّا سَاعَةً ثُمَّ تَحَوَّلَ السَّیِّدُ عَلَیْهَا فَكَلَّا سَاعَةً ثُمَّ تَحَوَّلَ السَّیِّدُ
 وَكَلَّا فَكَلَّا سَاعَةً جَوَا كِی رَدِی رَوَا كِی بَیْنِی بَیْرِدِی هِیْ بَحْرِ كِی مَآخِذِی هُوَی دِیَاوُ كِی كَوَا
 بَحْرِهِ بَرْتِی مِیْنِ بَیْرِدِی كَبَادِ اَنْكُورِی هُوَ كِی كَبِیْرِی بَحْرِ كِی اَوْ كَوَا سَاوَلِ كِی یَاوَدِ اَزَانِ وَهَی كِی
 رَا كِی تَابَیْرِهِ كِی اَوْسِی سَاعَتِ بَحْرُ نَوْشِ كَرْتِی هِیْ فَكَلَّوَتْ مِنْهُمَا وَكَلَّتْ بِاَبِی
 اَنْتُمَا اَنْتُمَا الْاَعْمَالُ وَجَدْتُمَا اَفْضَلَ فَالَا فَكَلَّ بِنَا كِی بِالْاَدَاءِ وَالْاَهْلَا یَتِ
 وَجَدْنَا اَفْضَلَ الْاَعْمَالِ الصَّالَوَةُ عَلَیْكَ وَسَقَى الْمَاءَ وَحَسَبَ عَلِی بْنُ اَبِی
 پَسِ مِیْنِ اَوْ كَى قَرِیبِ كِی اَوْ اَبَا هِیْی مَانِ بَابِ تَبِیْرِ فَكَلَّ كِی اِلِی خِیْرِی كِی یَیْرِدِ مَآوَا وَطَلَبِ
 خِیْرِیْنِ كِی نَسَا كَامِ مَقْبُولِ هُوَ اَوْ اَبَا هِیْی بَایِنِ بَایِی نَسَا وَجَابِیْنِ بَایِی سَبِ جَدِ اَبَا هِیْی بَیْرِدِی
 پَشِ اَبَا هِیْی تَبِیْرِ مَكُونِ دُرُودِ كَا بِیْجَا یَا فَا نِی پَاسِی كِی بِلَا نَوَلِی مِیْنِ ابْنِ طَالِبِ هِیْ الصَّبِیحُ بَایِنِ
 یَیْنِ اَمْرُ كِی مَوْجِبِ دُصُولِ شَرَفِ چَا اَحْلَمِ اَنْ اَكْبَرُ الْیَحْیَیْنِ وَالْوَالِیْنِ وَاَكْبَرُ الْاَعْمَالِ

فقال الزبیدی یا ابی الحسن ما انزل منها
 کتابا فقال امین المومنین فیسری فی کتابه
 الله ثم ان منها کتابا و یا منی باخذ منها
 و تقول انت لا کتاب منها ثم اخبرني
 السیّد فقال اما والله انی لم یخرج
 الکتاب لا کشفیات ثم لا یثبت عنک
 فقال له ان کان لا یثبت عنک
 ما یبوی طالب حق بوجیهات
 عنها فکشفیات فاما ما یبوی جبرک
 من حقها فاحقه ایا المومنین علیه
 السلام و ما به ان رسول الله علیه
 و آله و من مقامه ان رسول الله علیه
 الیه سجد سجدة یوم القیم فاجاب
 علیها بما حکما فاحقه هاسدا و جابجا
 البیوم یوم الحجة الودیة فکشفیات فقال
 علیه و آله السلام ما یبوی علی سجد و خفا
 ۱۱
 ان یأخذ احد من الناس ان یأخذ من غیر
 و یقول عودت الی الناس الی ایتس من سجد
 طاب الثوب من رغبة الشان و جلال
 المكان من موافقه الله الماش فکشفیات
 الله علیه و آله السیّد الحرام
 مشدود و یبوی و یسجد ضیاضها
 اعطی و یأمل من اللغو فکشفیات
 المومنین کما من اللغو فکشفیات
 هو یقول جاد الحق و هو فاضل
 ان الباطل کان ذوقا فاضل
 منها ضم لا فوا وجهه ثم اوی بها فاضل
 من السجد و کسرت و من حسن لایه
 فی الاسلام فاما افضل فاضل
 ان الله خضعة بطلان فی رطل فاضل

اخبار ممدودت میرزا یوسف علیہ السلام

هذا هو الذي قاله الله تعالى في سورة البقرة
 وَلَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى النَّاسِ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ
 وَلَقَدْ كَفَرَ يَتْلُو آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ
 وَلَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى النَّاسِ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ
 وَلَقَدْ كَفَرَ يَتْلُو آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ
 وَلَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى النَّاسِ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ
 وَلَقَدْ كَفَرَ يَتْلُو آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

مؤمنين من المؤمنين الذين آمنوا بالله فاجابوا
الى ذلك وقالوا من المؤمنين
انما لا ينبغي ان يكون
مؤمنين من المؤمنين

اقلبت النوايا فاستلجيت
 فانا انخل انوار النور
 فضل اليه ثم قال النفس
 ان انا مت فاموت كما فعلت

وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا وَلَسْتَ مِنْ أَهْلِ الْاِْتِمَانِ
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا وَلَسْتَ مِنْ أَهْلِ الْاِْتِمَانِ
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا وَلَسْتَ مِنْ أَهْلِ الْاِْتِمَانِ
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا وَلَسْتَ مِنْ أَهْلِ الْاِْتِمَانِ

مَا تَقْرَأُ فِيهِمْ وَلَكِنْ يُتْلَى عَلَيْهِمْ أَهْلُ الْاِْتِمَانِ
 مَا تَقْرَأُ فِيهِمْ وَلَكِنْ يُتْلَى عَلَيْهِمْ أَهْلُ الْاِْتِمَانِ
 مَا تَقْرَأُ فِيهِمْ وَلَكِنْ يُتْلَى عَلَيْهِمْ أَهْلُ الْاِْتِمَانِ
 مَا تَقْرَأُ فِيهِمْ وَلَكِنْ يُتْلَى عَلَيْهِمْ أَهْلُ الْاِْتِمَانِ

وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا

وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا
 وَالنَّاسُ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَحْلِلُونَ عَلَيْهِ كَلًّا

ذکر اولاد و اسیران و غنیمت و تسبیح ثبات

[illegible]

درهم شفته السَّم وبقی علیه السلام
 می چنان بدین معنی و قوی اخوه الحسن
 علیه السلام غلغل و کافیه و دفته غل
 منافی بالشیع الفصل الثانی فی ذکر الکلام
 علامته وانه المنصوص علیه باو امامه
 من جهة ابیه علیه السلام فی ذلک
 طرفی او همان نفعی که از جهت
 الامامة فی کل زمان من جهة الغفله
 علیه و علان الحق لا یخیر عن امتصاص
 فاقبت ذلک سبب اقول الا انه بعد
 وفاة امیر المؤمنین علیه السلام قال
 یقول الامام و قوله باو جلد بامت من لیس
 الامامة و قال یقول با امامه من لیس
 بمصوم و قوله بالجلس بامت من و یقول
 و قال یقول با امامه الحسن و یقول
 ۲۱ امامه و قال یقول با امامه
 ثانیها ان یسند لبقول الشیعه و
 نقلها خلفا عن سلف ان امیر المؤمنین
 علیه السلام یقول علی ابن الحسن علیه
 القول و لا یزعم من ادعی علیهم الکذب
 ضاقت من بین من ادعی علیهم الکذب
 الکذب فیا قوت من بین من ادعی علیهم الکذب
 حله الله علیه و الا و ادعی الشیعه الکذب
 فیا قوت من بین من ادعی علیهم الکذب
 علیه السلام و کل سوال علیهم السلام
 فی کتب الظاهر و ظاهر ان الله قد اشهر
 الناس و صیغه اید المؤمنین علیه
 السلام و الامامة من الامام
 اهل بیت و الوصیه من الیه
 بموجب الاستخلاف للمؤمن الیه
 علی ما یستلزم به عادة الانبیاء
 علیهم السلام و الاثر فی اوصیاء

خلاق حقیقه در نکو بهی جو سیری محبت کا و اعیه که تار تار کوی محبت غافل بودی سوت
 رسول بنین که عاشق محبوبی و تب خلوت سرگرم وصال بوتاهی او را خلاط بین پی
 دوست کی و هم بهر بنین سوتاهی ها انا یا بن عمران مطلق علی اجابنی اذا جهم
 اللیل حلت اصدانهم فی قلوبهم و مثلت عقوبتی بین اعیانهم و حاطونی
 عن الشاهده و یکلونونی عن الضوریه جانوای فرزند عمران بنا و دن که بنی
 چاهنی و الوکو خوب بیچا سناهن جب اند بهیری رت او نیز آتی بی حب کیفیت کی گذری
 بی او کی چشم بصیرت کو ستود و دل که تاهون را پی عذاب و ثواب رو بر و رکتاهون بخیره
 حضورین و هم بهی مخاطب بودی بین کلام شایه سی تحولت منی بهر بنین سوتی بهی یانی
 عمران هب لی من قلیات الخسوع و من بدیات الخسوع و من عینک
 الدموع و ادعنی فی ظلم اللیل فانک تجدنی قریبا یجیبنا ای کلیم خالک یا
 سیری و اسلی اپنی قلب کو نرم بنا و بدن کو تواضع سی بهت بهکا اشک چشم کو رقت بین بها
 نای کی شب بین می یاس بلکه حاضر و قریب و حبیب پایکا ایضا و فی خبری عن امیر
 المؤمنین لما کلم الله موسى قال اهل ما جراء من دمعت عینا و من
 خشیات او بهی امیر المؤمنین علیه السلام سی روایت کی می که یکدن وقت ساجات
 موسی فی یہ بات خدا سی او پنچی می ای کریم کیا خرابی او کی جو تیری و اسلی روتاهی علیه
 محبت بین جان بوتاهی قال یا موسی آتی وجهه من حرا النار و آمنه یوم القدر
 الکبری جواب یا او کی بدن کو گرمی آتش و دوزخ سی چو او بخار و در عشر محنت حساب و کتاب سی
 بچاو کا و موسی عن ابی عبد الله ان البیت النبوی من الطین اذ انهم لم یکن
 اصلاحة یغرب من الماء فکذلک الانسان الخائف اصله من الطین اذا
 فسد

الناس و صیغه اید المؤمنین علیه
 السلام و الامامة من الامام
 اهل بیت و الوصیه من الیه
 بموجب الاستخلاف للمؤمن الیه
 علی ما یستلزم به عادة الانبیاء
 علیهم السلام و الاثر فی اوصیاء

و هو من الجمل و رواه الشيخون في كتابي علي بن ابي طالب
 من ذلك ما رواه ابو جعفر بن محمد بن عيسى عن ابي
 ان يستدل بالاجناد الواردة فيها ذكرناه
 الى امامته و تنبيه علي بن ابي طالب
 الف و فيها واحد ميمنه علي استخلافا لاشارة
 لا سيما و الوصية علم عندنا محمد كذا اذا

آخره يا زكريا المصيبة امكنه تذكرك يا زكريا سال العبادات على الحسين
 اور يبي ابي عبد الله في فرمايكه شي كاسكان هرگاه و مندم هو جاي تو مرست مين او كي ياني
 البته و شي ياني و يسياسي انسان كي خلقت هل مين خاك هي جوار كتاب گناه سي خزان ي
 لازم مي تد اكر مين اشك مذات روي حسرت پر جاي قد سر و في بعض الاوقات
 في البكاء من خشية الله ان القطر منه تكفت امثال الاود يتر من الشاد
 بعض اخبار مين و اورد هو كه بكاي خوف خدا كا ايك قطره شعله اش چشم كه بهاي مي اگر چه بهي
 بقدر وسعت صحرانجه نين رتباي و منها ان دخولك في الدنيا مني البكاء و النكا
 في وقت دخولك الدنيا و نك البكاء في وقت الخروج منها عليك فبا
 زبان تهر يايكه حضرت صادق في جزاي كا خور جهان مين بكاي تا بوج وقت پيش كي
 و تا شيم ياد رسي خطا را يسي بهنگام خروج دنيا تجرد پر شيون رهي كا يا هذا انك لما اولك
 الدنيا كنت تبكي و اقر بانك لسرورهم بك يصحكون اي معوجب تو عالم
 مين ايلاد و سوف و حشيت و نياس رونا تمار و ريتري و لادست سي اقر باكو ر يار معني اور خوش مين
 سرور و نك اكا چر چا فاجرتك في الطاعة حتى اذا اخرجت من الدنيا عكك
 لما ترى من ثواب طاعتك اذا قر بانك لا جلك ييكون پس كوش كركه
 نرا مين كه به و نياس چل تو خوش رهي ثواب و اجر عباد و كو و يي هاوس حاليين كه سب بزرگو
 پري موت سي رقت هو و منها قد وصفت الله تعالى و جوه الطيبين و صفك
 حيث قال جيس كه الله في روي نيكو كا طاعت كذا كه و صفت يار ساهته مي اور بشا
 كي فرود ديا اور كهلا و جوه لا يي ميثان صفتي خدا جكه صفت بشري كه معني بعض خدا
 خلق كي روزه حشر نعمت پروردگاري خدا مين هو كي خطاي كركه دگار پر فرحان و مسر و حشر كوردن

ان يستدل بالاجناد الواردة فيها ذكرناه
 الى امامته و تنبيه علي بن ابي طالب
 الف و فيها واحد ميمنه علي استخلافا لاشارة
 لا سيما و الوصية علم عندنا محمد كذا اذا
 و هو من الجمل و رواه الشيخون في كتابي علي بن ابي طالب
 من ذلك ما رواه ابو جعفر بن محمد بن عيسى عن ابي
 ان يستدل بالاجناد الواردة فيها ذكرناه
 الى امامته و تنبيه علي بن ابي طالب
 الف و فيها واحد ميمنه علي استخلافا لاشارة
 لا سيما و الوصية علم عندنا محمد كذا اذا

علي بن ابي طالب عليه السلام قال ان ابي
 علي بن ابي طالب عليه السلام قال ان ابي
 علي بن ابي طالب عليه السلام قال ان ابي
 علي بن ابي طالب عليه السلام قال ان ابي

استدعى ام سلمة ركبته والوصية فاما
 رجب الحسن عليه السلام دفعتها اليه
 وقال يا ام سلمة اني وجدنا الحسن بن علي قد

الطائفة والامام فقد روي جاعة من
 اهله النابغ انه عليه السلام خطب صبيحة

السنة فحمد الله واثنى عليه وخطب في هذا اليوم
 والاهل السلام ثم قال لقد قبض في هذا اليوم
 ن جليل بسيفه الامامون ولا يتركوا

الانبياء من يباس كما يوفونهم كادوا ولا يتركوا

هو نك ايضا وقد نقل البعض اني رايت في بعض الكتب ان رجلا يوقى به
 يوم القيامة فلا يوجد في ديوانه كثير خير فيوم يوم الى النار بعض علمائه
 ذكر ما يرمى من كتاب بين ويما هي روضة قياست ايك آدمي كوعصه حساب بين لا يملك
 جواسيس عمل بين او سكي خرد وخبو بين باينكي جاسيس ليمانكي فسادى شعرا من اشعار
 عينيه فيقول اي رب اشهد على صاحبي انك ذكرت يوما بين يدي
 فبكى من حسبيات فبكى ايك رويان او سكي شريشكم كايمنى ياك سى جلاى كما اخبرنا
 بين شاه جهان ابني مالك پر كه ايك دن او سكي روبرو ذكر و خرد و خردى تيرى تهرى رويان
 ملك جرجكو خوب بهكو يا فيقول الله تعالى صدقت الشجرة فورا فورا الى الجنة
 پروردگار تصديق كيجار است كما بين علمه جاني كواوى حكم ويما وفي خبر عن الصادق
 عليه السلام ان ابي النبي اهدى له العرش فيقول الله تعالى وقلنا
 من هذا الذي اتيك عبدى الذي سلبته ابوك في صبيح حضرت صا
 عليه السلام روى رواية كى بي جب كو في شيم طفل في اواز بلندى رقت كى سى اسفرد ماى
 سمنوا و س كچو كه رده لايا جكي مان باب كو صبر من بين دنياى سنى او طهايا قورقنى و جلالى
 وان تقاضى في مكاني لايسكتك عند مؤمن الا وحيث له الجنة الحديث
 قسمى عجبى پنى عرت و جلال و از قلع عرت كى جو توش بياى خاموش كرى بي پر كه او كواى
 واجب هو سكت جنت كى وفي خبر اخر عن الصادق عليه السلام قال احب
 الاعمال الى الله زيادة قبي المستين واقضام الاعمال عند الله اذ قال النبي
 على قلب المؤمن واقرب ما يكون العبد الى الله وهو ساجد باليه الله
 ووسرى جابو عبادى نى فرمايد اهل خير و محبوب خداى وه زيارت قبر سيد الشهداء عليه السلام

لقد كان ما هدم مع رسول الله
 والاه فيقتب نفسه جبريل عن بينه
 رايته فيكتفه جبريل عن بينه
 من شاله فلا يرجع حتى يفتح الله تعالى عليه
 فامد ثوى على الله عليه والاه في السبابة الله
 مرق فيها عيسى بن مريم و فيها قبض نبي
 بن فخره و ما خلف صراة فلا جبار له
 ٢٣
 منكم و بكي الناس معه ثم قال اناب
 الشيرازى اناب الشيرازى اناب الشيرازى
 باذن اناب الشيرازى اناب الشيرازى
 الله عظم ان جن و طهر ثم يقطر من اناب
 اهل بيت ائمة من الله و منهم شكايه
 فقال فلا اسلام عليه اناب الا اناب
 في القوف فمن يفتقر فحسنة فركلة
 فيها اشكانا لحسنة مودت اهل البيت
 ثم جلس فقام عبد الله بن العباس بن
 يدى فقال يا ممشى الناس هذا اناب
 وروى اما مكم بنابى مع فبادر اناب
 الى البيعة له بالخلافة فامد اناب
 فمما روى عنه مائة من الامامة
 النضر على الله عليه والاه و لا يتركه
 بالامامة والسيادة في قوله اناب
 هذان اما مامان قالا و قدلا و قوله
 عليه والاه السلام الحسن والحسين

عليه والاه السلام الحسن والحسين

پاتا راہ دیدہ غمدیدہ ہاں پانی بنا کرتا ہی رقت کی سامان قلوبِ ظالمین میں جہاد میں کیفیت
 پہنچان ماؤہِ خزن کی ہر وقت علاحدہ شور و فراہن **فَإِنْ جَمَعُوا لِيَاحْضِلْ لَهُمْ وَذُو الْقَلْبِ**
الْأَسَدُ كَوْنُ الْعَطَشِ وَجَمَعُوا لِيَحْضِلْ لَهُمْ ذَلِكَ الْأَسَدُ كَوْنُ الْقَتْلِ الْظَفْلُ الْوَيْجُ
 پس بعض دلمین و کرب غلش اور پیاسگی میں شدت سی رقت آتی اور کسی کو حدیث شہادت سی
 طفل شیر خوار کی حالت غیر موجانی و ہلکداری میں **الْأَسْنَابُ وَالْتَدَكُوتَاتِ غَابِرِ**
الْحَصَاتِ مَعَ أَنْ قُلُوبٌ جُجُوعٍ لَيْسَ لَهَا مِنَ الرِّقَّةِ الْأَجْزُ سَبِيٍّ وَأَمْدًا جَاءَهُ
كَأَنَّهُ الْبَحْجَانُ وَالصَّخُورُ رُبَّ أَسَدٍ قُسُوعٍ ایسی ہی امور را ندوہ و زاری و نیامین میں جہاد میں
 اکر طبع میں گریہ و شیون کی بہت تھوری آثار میں بعض جماعت کی جگہ سخت پھرسی زیادہ تھا
 کہ تھی میں جو کیسا ہی حال نہ تھو شکاف سین اسنو جاری نہیں کرتی ہیں **فَهَذَا لِحَالَةِ الْكَيْفِيَّةِ**
الْمَذْكُورَةِ فِي شَهَادَةِ سَيِّدِ الشَّهْدَاءِ وَتَذَكُّرُهَا حَاجِي يَحْيَى الدُّوْعَى مِنَ الْعِلْمِ
وَيَذْهَبُ الْقُلُوبَ فَلَا يَبْقَى قَلْبٌ إِلَّا أَكْبَهَ يَكْتُمُ وَيَرْقُبُ پس ملاحظہ ان مقدما
 شہادتیوں و امام حسین علیہ السلام کی جمع ہوا ہی ہاورد کہ کہ مصیبت میں حضرت کی شہید
 آہ کرام لوح و شوش کا بھرا ہی کوئی شہر نہیں باقی کہ او سپر ترس نہ کمانی جُزء و قزح میں دانی
 اور دل و دیدہ ہی قُضان و نالہ و آہ حضرت کا پر نالہ بلکہ نہ ہو جائی عجیب خفق کرب و بلا اور
 اذوہ و بکا حالی نارِ خاسر الی عجایب کہ کہ کتاب شور و نو اکا شیرازہ اور سب مصائب دنیا کا
 صدمہ نام سید الشہداء میں بند ہا ہی و جھوری وطن میں غریب و بد پر تھوری میں اعدا کی شہید
 یا اڑتا جب کہ موز و بچ و اید امان با کی تربست قبر بردی جد جہاد و جہاں دشمن پر سار
 حق ہی اپنی با یوس اور قاضی مظلوم خانان تباہ و شاہ بی لشکر و سپاہ بتلائی کرب و بلا و محن
 و دبا ہی ذات برگ سہ نشہ و دهن و فراق احباب وین اشجار و قتل اصحاب ہی خاطر کار بجائی کی

باسم رسول الله و ما كنت لاني
جلالة الرحمن يبارك و قد و كذا
ابن قاضي عليه السلام منك بن قاضي
عليه عليه السلام منك بن قاضي
من حسن فقهه باسم ابن قاضي
فيستجيب له من الله
جل جلاله ثم قال ان الله

[illegible]

جلس انتظم الطريقي
في اعلم قوم و دنيا بيتي في الناس
في القدامه تيد في طريقي مكنه
من لاجلتي فشي فنام من خلق
الله احب الامتد و فشي حبه

دائست سید جباری قفاص قد نزل
الی جنبه و در قفاص آن بن مالیت

قال لیکن احد اشبه بن رسول الله صلی الله علیه و آله من الحسن
علیه و آله من الحسن بن علی علیه السلام

والله یابین الصدور الی الحسن و الحسن
علیه السلام سلف من ذلک و اشباهه

انما یسوی مجلس طراک مقتل من انما مدینه کوجانا و خمریه و کاشفا پانی

الاخبار کثیره و فیما او سر ضاه کفای

الفصل الی ابی فی ذکر سبب وفات حضرت

ما جانی ذلک عبد الله بن ابراهیم

علیه السلام قال قال ما حضرت الحسن

السمری قال له یا ابی انی مضایق

ولایت بنی هاشم فقیئت التمس و فی

کتاب فی التمس و فی ما اخبر الی الله

من ابن هبیش و فی ما اخبر الی الله

عن ابن هبیش و فی ما اخبر الی الله

عن ابن هبیش و فی ما اخبر الی الله

عن ابن هبیش و فی ما اخبر الی الله

بندی کب سبب کما مضی و سبب هر شعر بن سوز و ن زمین میت از کفر
جلسه لدان بران مقتل شهدا و سبب هر شعر بن سوز و ن زمین میت از کفر
طایران بنده اشیا بن میت الاخوان و قمریان سر و خرافان ناله و افغان و طویان خوش و گنج
و بلبلان نر افغانه چین بجله طاه و سان و افسار و زنا تم و کجوتران سبب بن شقایر و بوی غم المهر و دستان
بیان بین آواز شیون و الم سی یون و رقی بیدم و قی بین کرب باغبان قدر و قضانی
و ام کرم قاری کو مرغان اولی آنچه شاخار بنوت کی یی بپایا دار و دستان کرب و بلایه
قصر حنفت بین عند لیان عالی حوسه کلارا است کوبی آب و دانه بپایا زراع کان کی
چنگل جو و جفا شایان رسالت بر کبلی بخار و تیرا و ج تهمی بجای طه حنفت و طهارت پال
بر توی چلی پیچ پیچ فی قبض ارواح بین دست و رازی کی و در شقایرستان فی بر قدم بر انگار
سفر رازی وی لای ابدان شهیدان و رای خون و جگر بنوت بین جناب آسا شاد و بچری او
کبک جان مسفرین کلا اعلی و در کج حیات سی مرعرا جان کو جزا مان گذری باز رسنه بر و
عوضه بین شکسته باز و صید ایل کین هوا ستمگر آتش بلا و مکین سنگ و اودت کی مدسی
خاک نشین را پشته و بلبلان کوفه و شام کو سیم آسید سی شب ظلمانی نظراتی او حقه نراجان
بنی امیه کو خرابی خانه الله و رسول سی دیرانی عالم شایان لای یعنی شرفی سیر المهر و کرم
غارت و لوت سی المهرم کو ماقم دایا ابلت کوفه و اسیر بین نظر بندر کما بوحک و در بیان
قوة دست و خاری سبب فی مکر کجک امانه سواران عترت بنی کاهل سرفند لای شکر این سبب
کر بلاسی رای کو کوفه و اولادین اولاد سید الرسلین کی بریدن و فتن خاک و خون بین پری بین
زمان و زمین بین ویده ماه و ماهی فلک و در ملک سی آسون کی ندیان بین الله ملک و کلا

جلده رسول الله صلی الله علیه و آله
سید فخره عند رسول الله
شیخ فی دانی و بنو امیه انهم
صلی الله علیه و آله و آله و سلم
السلح فلا تفرجه المبین و آله
جلده رسول الله صلی الله علیه و آله

[illegible]

جن و انس جناب جواب و غورین و عش و طیر کو اضطراب مروی عن طبرقی اهل البیة
 اَنَّهُ لَمَّا اسْتَشْهَدَ النَّسِیْنِ بَقِیَ فِی کَذِبِ بِلَادِهِ صَنِیْعًا وَدَمَهُ عَلَى الْأَرْضِ مَسْفُوحًا
 طریق البیت سی ویر وایت صدق وایت کی کہ جب امام حسن علیہ السلام کو روزگار و شاد و
 اداسی دولت شہادت علی تن فی سر وشت کر بلایین مع انشای اقربا پارتھا ہوا بدن کا
 خاک پر بجا بجا تھا و اذ ابطاس انھیں فذائی و مَسْحَ بِدَمِهِ وَجَاءَ وَاللَّحْمُ
 یَقْطُرُ مِنْهُ نَاحَا سفید ایک باغ پر نہ قتل میں ایک شہ امام کی صدق ہو چمن سیاب
 حسرت بہا یا تر کی خون سید الشہدائین لو مار و نکو بگو یا ہو کر گناہو بال اتھال سی او
 بجان اور عیون کا جمع تھا جانیہ و ای طوقاً تَحْتَ الظِّلَالِ عَلَى النَّصُوبِ
 وَاَلْأَشْجَارِ وَكُلٌّ مِنْهُمْ یَذْكُرُ اللَّحْبَ وَالْعَلْفَ وَالْمَاءَ اُور پر نہ و نکو و کسا
 جو سایہ میں شاخ و حقون پر مٹی چھون تن ہی دانہ اور پانی اور سبزہ صحر کی و کرسی گیم
 سخن ہی فقال لهم ذلک الطیر انما یطی بالدم یا ویکم انتم تفتنون
 بالملأهی و ذکر الدنیا و الدنایہ مرغ خون آلود او ان ہی رو کی بولاد و ای او پر تھا
 و کرسی او چمن کرتی ہو دنیا کا و النسین فی أرض کربلا فی هذا الحیر مکتبہ
 علی الرضاء ظلام مذ بوج و دمہ مسفوح نکو خبر نہیں کہ حسین طبرقی علی
 علیہما السلام کہ ہلاک زمین نہ پڑا ہی گرم ریت پر بدن جلتا یا ساؤج کیا ہوا ہوا ہی کہ
 رگون سی بہا یا ریحا علیین آفیتوا و انظر و انظر فی الماجر النسین الطیر فی
 الرمن یطرق فی أرض کربلا و الریح سافیه علیہ و الرأس مشرق
 علی لد فی رطبة علیہ ملائین بلا سبب ما یختشون من الریحان ذوق
 اظلالہ فبحر اظلال و مان و اوا شاعر و اعتراف التمسار و انظر فی وہ جانو

[illegible]

شهرش و لشکر در آن بود و خانه بیکر استیغی خوا کردن

١٠٠٠

خواستند از این مسمومین بچسبند و فانی کرد و شکر تمام را

سرمه و کرکوت از آن جویبار نیاید نام

سَمْعًا وَبَصَرًا

سَمْعًا وَبَصَرًا

عن ابيك عليه السلام قال يا اخي اذكر الله الا اخبرك سمعت
انفسهم من ثمانية اسم يجعل الله الشيطان عليك الشيطان
الافرن فقالوا كما قالوا السلام

مع الفت والفتوت وخرج من اخيه عليا
السلم في زمان الهدنة والسكوت
قلبا انقضى من مائل الهدنة بهلا لستعقبت
واجتنب له في الظاهر الانصار اظهر امت
مقتض الاظهار وتسمى الفتاة وقدم ال
البراق ابن عمه سلالا استنصار فباعه
اهل الكوفة وضموا الى النصرة ثم انقضى
وخذلوا وسلموا وخرجوا الى مصر في جيش
الامويين وجاهلوا بينة وبين
البرقيين

بولی ہیں تمہاری مرضیہ قرین موت ہوں وہی اس کلام کی سماعت سے باجوہ خوش آیا یہ گاہ ہجر
ہوش و حواس کو اپنی پایادہ میں شوق سے تکیا ب و در چاہی سی لگا کی ماجرا دریافت کیا تو چہ
سکل عراہ و خضر جلاتا کہ مرغ قبلہ نام کی پاس جا پہنچا تو اہ و اکر ا علی الشجر یمن من کل
ہیزین مختصری رجا را ی رجا فعلا بالحبسین شاخ و دخت پر او سکو و پچھا بیٹھا تو ذکر
دل مزین سی شور ناکہ کا دم بھر تار وہ حال مولا جواسی مشاہدہ کیا تھا اس کا بھی جلا خوار نہ ہوا
واقعا امام حسین علیہ السلام کا مرضیہ پر ہٹا تھا فقال له الیہودی اقدیمت علیک بالذی
خلقک ایہا الطیر ان تکلمنی بقدرۃ اللہ تعالیٰ فظنک الطیر مستعبرا یہودی
بولای طایر سوکنہ ہی تجھ کو ا و کی پس نہ کیا کہ بھی ہم سخن ہو کی اپنی سرگشت بنا کون ہی کہاں
آیا پس وہ جانور چلا کی رویہ لطف و بیان سی ہوش کہویا فقال اذی کنت واکو ا علی بعض
الاشجار مع جملۃ الطیور عند الظہیر و اذ ابطی سافط علینا و هو یقول لہما
صحرا میں روز عاشورا وقت زوال تھا میں شاخ و دخت پر بیٹھا اپنی یاران پرندی گرم مقال تھا
ناگاہ ایک جانور باحال تباہ و مان آیا پریشان اور نالان روتا ہوا بولا ایہما الطیور انا کنا
و نسقہون و لمسن فی ارض کربلا فی ہذا الخرقۃ الرضا و ذکرنا ظامیا
ای طایران غفلت پیشہ کمر ہا کی مٹی پہچانی ہو ابی مقام پر عیش و آرام سی خوشی ساقی ہو میں
رسول الشعلین کا نواسہ ہو کا پیسا کر بلا میں مارا گیا ہی زمین گرم پر خازہ ہوا خاک و خون میں
مٹی دیکھا ہی و انھو دارم و راسہ مضطرب علی النجی عمر فرح و فسا و سبایا ا حفا
عزایا ا و کی طن کی گہا ہی بریدہ سی ہو بتا ہی سر شائیدہ اعدا پر چڑھا پھر تابی ہو راب ہر کم
اسیر کیا عربان او منون پر بیٹھا ہی بی چار و نمبر ہر شہر و دیار میں قیدی بنایا ہی فلما سمعن
بذلک تطامنن لانی کربلا و آینا و فی ذلک الوادی طرنا الفل من دیمہ

قالت رابيت وقالت انه شديد يا قاتل
فقطت وروى نعمت في جحره وقال
رسول الله صلى الله عليه وآله
تلك قاطعة غلاماً فيكون في جحره
الحسين وكان في جحره قاله رابيت
عليه وآله قالت فدخلت به

[illegible]

وَالْكَفَرُ الرَّسُلُ السَّافِي عَلَيْهِ يَخِرُ وَشَتَّ الرُّسُلُ سَبَّ جَانُورِ بَادِلِ خَطَرِ اَوْرِي اَكْرَدَتْ
 كَر بِلَامِيْنَ قَتْلِ سَلِيْمَانِ بِلَاكِي جَابِرِي تَنْ سِرْ صَدِ پَاشِ بَايَا كَرْخُونِ مِيْنِ اِنِي خَلَايَا تَهَابُوْنِي رِيْتِ
 خُبَايِرِ سَحْرِ اَسْمٰی كَمَنْ هِنَا يَا كِسِيْ اَوْ غَرِيْبِيْ نِي شَوْرِ مِچَايَا تَحَا قَوْ قَعْنَا لَطْنًا عَلَيْهِ سَوْجُوحٌ وَنَحْمٌ
 بِلَدِمِهِ الشَّرِيفِيْنَ هِمَّ سَارِي طَايِرِيَا بَهُو كِي اَوْ سِلَاشِ بَرِي خُونِ مِيْنِ لَوْنِي اِنِي بَرِي
 بَهُو كِي نَادِ وَ زَارِي كَرْتِي رِي وَ كَانَ كُلُّ مِيْنَا طَلَا اِلَى نَاحِيَةٍ وَ قَعَّتْ اَنَا فِيْ هٰذَا
 الْمَكَانِ هَرِ اِيَكِ هِمَّ سَارِي اِنَايِ جَنْسِ كَا مَلَكِ دُورِ وَ نَزْدِيَكِ مِيْنِ رَوْنِيَا مِيْنِيْ مِيْهَانِ اَلِي اَوْرِي
 مَا قَرُ فَرْزَنْدِ كَا پَرِ سَا دِيَا فَا كَلَّمَ سَمْعَ الْيَهُودِيْ فِيْ ذٰلِكَ تَجَبَّبَ وَ قَالَ لَوْ كُنْتُ الْخَسِيْفُ فَا قَدَرْتُ
 اَنْ يَفِيْعَ عِنْدَهُ اللّٰهُ مَا كَانَ دُمُهُ شِفَاءً مِّنْ كُلِّ دَاءٍ حَبِّ يَهُودِيْ فِيْ سَبِّ كَلَامِ حَرَمِ اِنْمَا
 اَوْ سِ طَايِرِ كَا سَا تَجَبَّبَ سِيْ وَلِيْسِ كِهَارَا بَطْلَا اَتَقَعَّدُ اَنْدَبِ اِلَا اَكْرَحِيْسِيْ شِيْ خَدَايِ كُوْنِيْنَ مَرْتَبَهُ عَظِيْمًا
 پَنَانَا هَرِ كَزَا وَ سَكَا خُونِ هَرِ مَرْضِ كُو اَنْزِ شِفَا وَ دَمِ سِيْجَانِهْ دِهْمَا فَا اَسْلَمَ الْيَهُودِيْ وَ اَسْلَمَتِ
 الْبَيْتُ وَ اَسْلَمَ خَمْسَ مِائَةِ مِّنْ قَوْمِهِ پَسِ دِهْ يَهُودِيْ اَوْرَا وَ كِي مِيْشِيْ دُو نُو اِسْلَامِ لَانِيْ اَو
 اِسْ جَمْعَهْ كِي دِيْخِيْ سِيْ پَانْچِ سَوَا وَ كِي بَرَا دَرِ مَوْسَا نِيْ دَايِرَهْ اِيْمَانِ مِيْنِ اِيْ تَنْبِيْهِيْ سَهْلَا اِيْ مِيْجَانِيْ
 اَوْرِ جَايِ حَبْرَتِ دَرْقَتِ سِيْ جَنْبِ يَهُودِيْ وَ جَوَا كِي سَلَسَلِيْ اَوْرِ وَ لَدَارِيْ كِي حَادِيْ هِيْ اَو كِي بِلَدِيْ مِيْشِيْ
 وَ اَرَامِ بَانِيْ كَلَامِ سِيْ شَا دَا كَامِ سَوَا جَاتِيْ جَبِّ فِرَاقِ نِيْ پَدَرِ كِي صَدْرَهْ خِيَوَانِيْ وَ خُصْرَا بِ وَ دِلْدَرِ وَ جُكُوْنَا
 بَرَا دَرِ مَوْسَا نِيْ سِيْ مَوْسُوْسِ وَ فُخْرَا كِي دِلِ تَرَا پَسِيَا اِيَكِ قَطْرَهْ خُونِ اِمَامِ حَسِيْنِ عَلِيْهِ السَّلَامِ سِيْ جِيْنِ عَرْدُوْنَا
 لِيْ اَنْخُوْسِ اَبَلِ سِيْ چَرِ پَرِيَا جَا بَرِ حَمْتِ وَ حَسِنِ صَوْرَتِ پَنِيَا اِيَا دَوْلَتِ دِيْنِ وَ اِيْمَانِ سِيْ طَلَا بِاَلَا كِي دَرِ
 سَيِّدِ الشُّهَدَا كُو خَرَابَهْ شَامِ كِي بَغِيْرَا مِيْنِ سِرْ پَرِ خُونِ اِمَامِ حَسِيْنِ عَلِيْهِ السَّلَامِ سِيْ جِيْنِيَا حَالِ پَرَا دَرِ فَرَا شَتِ
 اَوْرِ جَبْرَتِ اَلْفِ فِيْ اِيَا كِهِيْرَا كَرِ مَرْضِ جَمْعِيْ اَنْتَقَالِ كِيَلَا مِيْ اِيْ اَبَالِيْتِ كَا جَبِيْتِ كَا جَبِيْتِ كُو
 سَهْلَا وَ قِيْدَا كَا صَدْرَهْ اَوْ سَمِيْنِ كِي كَمَنْ نَا كُو نِيْ وَ ارَثِ اَوْرِ سِرْ پَرِ مَرْتِ نَرَكْمَا وَ كَرِ كُو كَرِ مَرْتِ

قال له فقال جلدني حين يبارء ههنا
من اثمك لا اله الا الله
روى ابن ماجه عن ابي هريره

ان رسول الله صلى الله عليه واله اخذ من
 عند اذات ليلة نصاب هذا طعنا لا سم
 فقلت له يا رسول الله ما انا في هذه الليلة الا في
 من العزى يقال له كرا لا قاتل فيه
 او شيوخ من روايات غزوات سرور كائنات اور حال ساربان بدوت

تر چنانچه رومال جنازه من صرف کرین نہ اپنا وطن اور چار عزیز و آشنا جو شریک رہیں دیوارین
 سر کرانی ناچار توکل خدا میں بہجانی فظلم لمولفہ قصہ کوتاہ کروں گوگوئی گہرانی سیسہ
 اشک خون چشم ہی گئی غم کمانی سی سیخ سہل تو مری ل سی مقابل کب ہو برق شہزادی
 بیانی کی دکھانی سی جو شرم ماتم ہی ہوا چاک جگر سیدہ نگار تن بدن جلانی اندوہ کی بھر کانی
 آہ و فغانی برہم کئی ساتون افلاک ناکر کر تی ہیں ملک عرش کی تھرائی سی چشم اسید جو ناظم کو
 بدادسی ہی فقہ شمسین علی او سکوعرائفانی

او شمسین مجلس برسیا کی غمگیند و ایتام انبیاء السلام علیہم السلام
 ہر باغی نسیان کو محفل یہ تہتری پایاد وں کو بھرا ہو گہری پایاد یہ لطف اوٹھایا کہ کسی دہانی
 جو خط غم شہاب بھر و برسی پایا ہر باغی کا تابو اچھرا کہ جس ہی زمین زہر اوزات تھری
 زمین کیسے نہ رہیں سو گشتین تھری وار شہر کی لاش بی گن ہی زمین ہر باغی حاصل
 و ہن رویکا منزہ ہو ویگا بچیں ہی بھان چین سی و مان سو ویگا غفلت میں یہ سبب
 ورنہ روز عشرہ اس اپنی نہ رونی بہ بہت رو ویگا د باغی زہر اچھرا آہ و فغانی پستی
 ہن سر ماتھون سی حوران چنان پستی ہن بچا غم ہی جو فزعین زہر کی ایسی منہ دست
 قرہ سی تیلیان پستی ہن قہید بکا مویم برسات عجب ہنگام ہی جب فیروز سی آتہ
 خس و خاشاک زین پڑمردہ کو قوت ناسیہ ہن ہر اچھرا تا فیض ایاری ہی خشک دیان پایا
 سیراب ہوتی ہن ریزش و امان حباب سی دریای زخا چھپی اور سوتی ہن کیاسفید و سیاہ
 بادل کا دل اوپر کی اٹھنا ہی گہر شہا و اسی ہتر ہوم ہوم کہ منہ برستہ ہی چیل و تالاب آتہ
 نسیان سی چار طرف چھلک رہی ہو رو کوئل و پھری مرغان خوش فوسٹ شریف چھک رہے

ان رسول الله صلى الله عليه واله اخذ من
 عند اذات ليلة نصاب هذا طعنا لا سم
 فقلت له يا رسول الله ما انا في هذه الليلة الا في
 من العزى يقال له كرا لا قاتل فيه
 او شيوخ من روايات غزوات سرور كائنات اور حال ساربان بدوت

ان رسول الله صلى الله عليه واله اخذ من
 عند اذات ليلة نصاب هذا طعنا لا سم
 فقلت له يا رسول الله ما انا في هذه الليلة الا في
 من العزى يقال له كرا لا قاتل فيه
 او شيوخ من روايات غزوات سرور كائنات اور حال ساربان بدوت

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله

عن معمر قال اول ما
برأه الملك

حد شجاع بن زید بن معاویہ
فی مجلس الولید بن عبد الملک
حارثیہ

حرف الزهري تكلم في جمل
كم يعلم ما فعلت اجداديت
فلا الزهري

عمر الز
مضلا الوليد ايم يعلم ما قد
الحسين بن علي مضلا الزهري
دم

عَلَّاهُ الْوَيْلُ
الْقُدْسُ يَوْمَ قُتِلَ الْحُسَيْنُ
مَجْرَا الْأَوْجِدِ نَحْتَهُ دَمٌ
لَلَّانِ بَاسِئًا

قالوا يا خيرا فاما العطاران باس
صبرهما قال

انتہائی محاسن روایات مغزوات سہرور کائنات اور حال ساربان بدذات

سینه صحرادر مغار بسته چمن کی شال لهر آتای کیشته اسید بر خجدر خاک کلر اخیال هو جانابی کام
دیان اطفال غنچه نبات نبات شادابی سی لریز دوشوش شیز خزان و بی برگی سی خنخل و منیا لکو
سینه و آوینداس فصل کا سا چشم تماشا کوش و جان کی بهلا معلوم دیتا بی دوزور شورین نر دل
رحمت باری کا هونا خط خللا و مٹھا کیتا بی لاکن اسوقت جو پانی کا نر ناو کیمیا کجکویا آیا واقعه فر
عاشور اول میل اندوهین و و با اوسدن کا تلایم ابر بلا دیان گی گذر ای طرح کالی کالی کالی کالی
هماری ساسنی بی او منڈ کی اتنی دوسری بی پاد و سوار اعلی صفت پر صفت جانب مولاجو محمد
جسی جوش و خروش سی باران بهاری قطره افشان و سیاهی تیر و کی بو چار تھی اور جبریل رسول
شاه شهیدان جویطرح عرش بر سر پرتله برق چمکه صاعقه بی گرتا میدان لرزه دوسری بی کامین
گرتین سنانین چمکتین تلوارین پکتین رن دلبه جیسائی نالونین سیامان کی مکدر بانی تیا
ویسای خون لودا دینی و علی تھا خاک پر گذر تاجس طوک تخته صحر او صف و شست بین سینه نظر
آتای لهر تاد ویسای جابجا و نهالان بشول کالال لال ابو جاتھا جس رنگ پر اثر آب و هوا
شاخ و بین و غنچن بین پچم کی پاتی ہو دیو بنین قد و خورون فرزندان رضی بین گل زخم تخته
کر و جس عنوان کیول اور شور فرشتا ساسی بین شور چاتی عنایب چھاتی و ویسای بال شکسته
تھران حرم کی آبی و تشنه دانی سی پھلاتی بار بار شش کھاتی کوئی ناکرتی ای پرورده دامن
پسر جوان گیا مارا کوئی آه سر و دهر کی کهیف میر استیجا سیاسا جان سی گذر کسی کاشیون و افغان
نضا افسوس بهانی کی محبت سی کینسی سر و سینه پیا ویرغ و درو شا و یکس کی غربت سی
ای سوا ایران شاه کربلا تھری و بر جو ایک جهال پانی کا نر تابی بیگیک جانی کی دوسری گهر پنهان تیا
بنین پوست کھای مجید ساحت آرام سی در اجت کر وئی اهل و عیال کو مافراخت و کیمکی خور و کوا
کامران رهو کی بستر خواب ناز تخته کاسایش دو کی لاکن جان جان فدا ای امامین علیه السلام

عليه السلام جارية شابة فكانت السما واليا
عليه السلام يوم قد فتحوها وفتحها فاد
منها عن ابن عباس قال رأيت النبي صلى الله عليه
والله فيا يرى الغمام ذات يوم

[illegible]

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ مَطَرِ السَّمَاءِ
لَا يَأْتِيهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءٌ
وَصَبَّ سَائِلًا مِّمَّا هُمْ فِيهِ
وَصَبَّ سَائِلًا مِّمَّا هُمْ فِيهِ
وَصَبَّ سَائِلًا مِّمَّا هُمْ فِيهِ
وَصَبَّ سَائِلًا مِّمَّا هُمْ فِيهِ

الامانة في ذمتي والشفاعة في تربيتي
والمجانبة اليه وعند قدامه لا يقبل الا من
يؤمن بالله تعالى من عباده وهذا هو الحق
والصدق والعدل والبر والحق والعدل

صنوغ اسان کچو رو شنه ن شراب

Handwritten signatures and dates in Urdu script.

وَمِنْ آيَاتِهِ قَوْلَا
إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَا
الْقَوْمُ اقْبَلُوا بِعِزَّةٍ

والله تعالى المتقرب بنبيه ورسوله
في نفسه في دهره

1

جلال دینیه و طوق من الله عند الله
 کلکون و ما ذکرناه کافیه فی هذا الباب
 الفضل الرابع فی ذکر جملة مختصین من
 انصار ائمه و جمیع فضل ذکر مختصین من
 سید الشهدا علیه السلام کی چه صفت ۲۱۶ سی صاحب
 طوبی بویکی ای او سید ایزد الهاد کمال
 او کی سانه ترتیب سی کما ان شریکاب عالم بودی
 و لایزاله و لب العالمین و الصلوة علیهم
 محمد و آله الطاهین
 غفر الله له

عَنْ مُحَمَّدٍ مَوْصِيٍّ فِي حِجَابٍ عَنْ سَنَةَ ثَمَانٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ نَعَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَآلِهِ جَعْفَرٌ وَزَيْدٌ بَنَ حَارِثَةَ وَابْنُ رَوَاحَةَ نَعَاهُم قَبْلَ أَنْ يَخْبِي خَبْرَهُ
 وَحَيْنَاكَ تَذَكَّرَ فَإِنْ غَرَّكَ رُومٌ قَدِيمٌ جَوْهَرٌ يَدُ شَاهٍ دَوْلَاهُ عَرَبٌ وَجَمْعُ كَامِجٍ تَهْلَا أَيْهَمُ
 سَالٍ بِجَرَى مِثْنِ تَمِينَ نَهْرٍ غَزِيوْنَ سِي قَرِيَّةٍ مَوْصِيٍّ عَوَالِي بَقَاعِ جِسْرِ شَرَفٍ كَبْتِي وَاقِعٌ بِوَابِئِ
 إِسْلَامٍ جَانِ سِي كَامِ أَيْ بَادِشِشِ اَزْ وَصُولِ خَبَرٍ مُغِيرٍ فِي صَوَابِ سِي حَالَاتٍ وَاقِعَةٍ فَرَاغِي أَكْ جَعْفَرِ
 ابْنِ طَابِ وَزَيْدِ بَنِ حَارِثَةَ وَابْنِ رَوَاحَةَ فِي صَدَاةٍ بَلَاةٍ بِأَيْ كَيْهَكِي خِيمِ حَمِ بَنِ سِي لَكِبِ
 حَسْرَتِ بِهَامِي وَرَوَاةِ التَّغَايُرِي فِي الصَّبْحِ قَالَ أَبَانُ وَحَدَّثَنِي الْفَضِيلُ بْنُ كَيْسَانَ
 عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ أَصْدَيْبُ جَعْفَرٌ يَوْمَئِذٍ فِي يَمِّ حَسُونِ جَمَاحَةٍ
 خَسَنٍ وَتَحْتِ شُرُونِ مِنْهَا فِي وَجْهٍ بَخَارِي فِي أَبِي صَفِيحِ أَبَانُ بْنُ تَغْلِبٍ وَابْنُ مُثَنَّى
 وَحَضَرَتْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ سِي رَوَاةٍ كِي فَرَايَا بِجَاسِ زَجْمِ كَارِي لُكِي تَبِي جَبِ كِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 شَهَادَتِي بِسِي بِرَحْمَتِ سِي حَبْرَةٍ بِرِزْقِي بَاقِي الْيَمِّ وَنِزْرَةٍ وَتَوَارِسَارِي مَدَنٍ كِي بِهَامِي فَالْعَدَابَةُ
 بِنِ جَعْفَرٍ أَنَا أَخْضَطُّ حِينَ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ عَلَى أَقْبَى قَنْبِي لَهَا بَنِي فَانْطَرُ السَّيَّةُ
 وَهُوَ كَيْسَعٌ عَلَى رَأْسِي وَرَأْسِ أَخِي وَحَيْنَاكَ تُهْرُ فَإِنَّ الدُّمُوعَ حَسْبَهُ تَقَطُّ عَلَى
 لَيْثِيَّةٍ عَيْنَا سِدَاقِلِ بَيْنِ هَجِي خُوبِ يَادِي بِحَقِ قَتِ اِيَامِ تَبِي أَيْ سَوَاقِلِ وَالدَّهْ كُوْ بِرَسَاوِي بِرِ
 بَزْرُكَوْكَ كَارِ جَارِي تَهْرُ تَشْرِيفِ لَائِي وَهَ مِيرِي سَهْرِي دَسْتِ شَقَقَتْ بِهَامِي اَوْرِي بِهَامِي كُوْ بِهَامِي بِرِ
 كَرْتِي جَانِي بِسِ حَالِ مَدَنٍ وَدِيدَةِ الْوَرِكِي أَنْسُو كَيْتِي بِطَارَتِ الشَّكِ عَمَلِ سِي سَارَكِ بِهَامِي ثُمَّ قَالَ اللَّهُ
 إِنَّ جَعْفَرَ أَكْفَدَ قَدِيمِ الْإِنْسَانِ إِلَى أَحْسَنِ الثَّوَابِ فَخَلَفَهُ فِي دُورِ تَبِيَّةٍ بِأَحْسَنِ مَا
 خَلَفَتْ أَحَدًا مِنْ عِبَادِي فِي دُورِ تَبِيَّةٍ بِسِ بِهَامِي وَابْنِ دَعَا لُكِي بِهَامِي بِهَامِي بِهَامِي
 كِي جَعْفَرِ تَبِي بِسِ بَرِي كَارِ ثَوَابِ سِي بِهَامِي تَوَاوُكِي عَمَلِ وَابْنِ دَعَا لُكِي بِهَامِي بِهَامِي بِهَامِي

چون این شنیدند فرموده میباشند که
خدا را قرض ده و بعد مسلم را بکشند خدا
گفت بیای کوه من مسلم گفت ای پسر
سلطنت کنشای سید سجاده

انجیل الله زیاد تاخر در اهلار
طاری غبار باران ما گشت شما
پس چون هوش آمد آفرید و گفت هر که
از جسد الله زیاد تاخر در اهلار

این سخن شنیدید در دل ای کار کردن و زنده
 شب سراسر اندیشه بخوانید و روز دیگر
 ان ملعون هرگز نتواند شسته و جلیس کند
 بنزد کان کعبه و در پیشگاه خدا
 جواب سلام آن نداده و در میانی وی
 بگردانید بخان می روی او وی
 شرم زده شده خاما دفت و بعد
 جلیس نشست و کی بیک که بخندید
 براف و خفته شده بعد از غیبت یکدهشت
 پس عبید الله فریاد گفت ای خنایا
 خد در گذشت پنداری که من خبر ندارم
 که حق چگونه بر مسلم بعیت کرده بودی
 که اول یاری می دهی چون دیدی که خنایا
 می افکند یاد یاران را در خست دادی و حق
 تنها بایستی بخان گفت ای ایا صاحب
 من از حق دور انداختی و موجب تنهایی
 باشی که در میان من و تو
 بودی که در دم را دست زد من و تو
 و منی از دهان خنایا پسر فریاد می گفت
 ایها الذی کذب علی می دهم که از این
 نیراک او در نزد من پندم که از این
 با مسلم حرب میگردان و فرقه تنها در زیر
 علم بود از این خنایا که در حق خنایا
 بگفتند تارک عبید الله نه زیاد نم شد
 خواست که خنایا را اسب فزون و خلعت
 دهد تا دل او نیز خوش گردد که در برابر
 زانی را همدان می پندار که شکست فریاد
 با جامه های خونین در پای او شکست فریاد
 میگردند پسر زیاد گفت این چه
 خوش است که گفتند که زنان و پسران
 را همدان اند که خنایا در روز مشهوران
 و باران ایشان را کشته است
 عبید الله زیاد گفت ایشان را کشته است

هم شرفا و صاحب قوم بین عرب کی پسر بلا و مصیبت پڑی جو تسی پوشیده نهین بهی پس
 بهاری او پر احسان کرد و پنا پروردگار نکوهش و بجا و انما فی الخطایر خالاکات و بنات
 خالاکات و خواصینک و بنات خواصینک اللاتی ارصعنک و لسننا
 سنالك ملا انما سنالك کن ان احاطون بین تهرای خالاکا و راکا و ذاکا و راکا
 جنون فی آگاو و ذولایا بهیستی بین مال و منال کی هم سایل نهین و بی طلب کرتی بین
 و قد کان رسول الله قسم منهن ما شاء الله تحقیق که ده سبب اسباب و سبب
 رسالتی بی تقسیم یا تمیز نه غایبون پر صیقا که الله فی حکم و یا تمیز فلما کان کلمته
 اخبره قال انما یفین و نصیب بنی عبد المطلب هو لای و اما ما کان
 المسلمین فاستشفی علی عکیم پس هرگاه اس امر بین شیره فی سفارش کی نه یا
 جو میرا و او لا و عبد المطلب کا قصه بی و تو لیجا باقی بقدر سایر سلیمین کو ملا بی پیری نام
 او بی باگاس پسر دنگی یقین بهی فاما صاوا الظاهر فاصت فتکلمت و تکلموا
 فو هب لک الناس اجتمعون سب نماز سب پر یکی صفت صلی پر بی شمانی تهری کی
 اپنی اشی اموال پیرمانگی ساری مجاهدون فی غنیمت شتر و کی او نام رسوخد اکی حرم و تو
 بر دادی تقبیه سبحان الله بگو بایس خدا و رسول تقوا و او س نام پر جان و مال فاکرتی او
 که او که هر چند الله و پیر کی و علی شنی آهنا جور و جفای نه گذرتی روز عاشورا فرزند این بی کی
 پیاپی ماری گئی لاشو کو نه و نمایا بر سر کی بدن صد چاک و سوپ بین پڑی بهی او پیر کو نه و کو نه
 عورت میوه و الفال لیم کی تالیم بین ده شتم یکا که ایسی ذلت و خواری کا قصه هر که کفایا
 نهین و یار و دختران زهر کا مصیبت بین دشمنون سی التیا کرنا او چون کا ایسی سیری تیرا
 پشت ناله سواری می گردان بین العابدین کی طوق فرغیر بر ساسله رفت کا شرم چنان است

عبید الله زیاد گفت ایشان را کشته است
 و باران ایشان را کشته است
 را همدان اند که خنایا در روز مشهوران
 خوش است که گفتند که زنان و پسران
 میگردند پسر زیاد گفت این چه
 با جامه های خونین در پای او شکست فریاد

چو در پیش او بر دند ایشان فصل خواند
 ایشان در نزد او نفل که دند پس بر دند
 بپوشید شد گفتار حرب امد است اورا
 بپوشید شد گفتار حرب امد است اورا
 گفتار زندان فرستاد و فرودند و حضرت
 گفتار زندان فرستاد و فرودند و حضرت
 مسلم بن عقیل در کوفه بود و مسلم بن عقیل
 امام حسین را از کشتن مسلم بن عقیل
 پیران مسلم بن عقیل را از کشتن مسلم بن عقیل
 که در این زمان ایشان کشته شد و خبر کشتن
 پیران ایشان شنیدند و حال بر سر کردند
 ناری میفرودند بر سر کشته شدند
 مادر را که در کوفه بود و خبر کشتن
 دشمن خدا و رسول خیر بشود و مادر را
 او را در کوفه شب شد و خبر کشتن
 بیرون رفتند و خبر کشتن
 و این را از ایشان دانید و خبر کشتن
 حین از ایشان دانید و خبر کشتن
 و ده ی که فرزند و خبر کشتن
 و ده ی که فرزند و خبر کشتن

پیغمبر کا مانگه گنگار روکی باز اکر کوفه و شام سی روتی جانای کیون ای حاضران مجلس عزائم اگر
 و مان موجود هونی کو خدمت سی پیش آتی اپنی مولا حسین علیه السلام کی زن و فرزند کو کوا
 آفت مین بکشتی کو سطح سی چاقی اب اوکی ذکر محنت و فکر اذیت پر شیون کرو تا رنج
 راضی بر سی واسطی اوسس کشته شجا و زاریکی ساهی هو که حسبی لپی شیر شک خونین هلاک و زشت
 بی ملواعته بزم عزیمت ناله و فریاد چاهی زهر کی اشک و آه سی امداد چاهی اس غمی
 مصطفی و علی کی حضور مین هجان و فکار و خاطر ناشاد چاهی پیغمبر کا احوال عبادت خدا کی
 و زارت او سمین نوحه سی آواز چاهی بر آئی بوگر بنای مصیبت کی واسطی بهشت انجمن کو
 روتی کی بنیاد چاهی بر خاطر سفر سی پیش نظر و کوه و کجایا مای راه و و بهشت زاد چاهی
 و زارت او سمین نوحه سی آواز چاهی بر آئی بوگر بنای مصیبت کی واسطی بهشت انجمن کو

کربلا شکر لب نهاده حرم لایا سبک کافله کاهان کربلا شکر لب نهاده حرم لایا سبک کافله کاهان
 غلظت کان خاک و خون ملال و طمیع کان و شست و بامون انجمن طمیع کان و شست و بامون
 و رقت و دهنده پوده پخته بقراری و مصیبت و شهادت ان فی غسل و کفن و قتلان مگر کاند
 حق و دست اندازی ساریان غم سی اعضا سی شتم نام کا قلم و نایا مای سینه ر قلم شست
 قصه المسی و نایون کشتی بین که حب قافله بلاکش استخبار مسافر ان غریب الودایر نیک
 وادی کر بلا مین زاد و راجه جان سی گذر بهر شهادت بر هر ایک ستر شین نخی ابله
 مرکب حیات مستعاری او ترا جمل بدن او سدم بارگون سی خالی هوی او تر تن سبک خوار
 فانیونکی که نایا جل سی بندی پروار و پیاده فی نیت فانی شده مین جاپای انفس خیر انفس
 خشکی آمد و شد سی راحت آتی جبر جاکساری را به بخش قدر و قضای سبکی نام پوری توانی
 و شکر قلمگاه مین جوان و پیری زخم کبابی خون چگرمی کو که کوهی ایک مانده و کوفه پاره چادری

چو در پیش او بر دند ایشان فصل خواند
 ایشان در نزد او نفل که دند پس بر دند
 بپوشید شد گفتار حرب امد است اورا
 بپوشید شد گفتار حرب امد است اورا
 گفتار زندان فرستاد و فرودند و حضرت
 گفتار زندان فرستاد و فرودند و حضرت
 مسلم بن عقیل در کوفه بود و مسلم بن عقیل
 امام حسین را از کشتن مسلم بن عقیل
 پیران مسلم بن عقیل را از کشتن مسلم بن عقیل
 که در این زمان ایشان کشته شد و خبر کشتن
 پیران ایشان شنیدند و حال بر سر کردند
 ناری میفرودند بر سر کشته شدند
 مادر را که در کوفه بود و خبر کشتن
 دشمن خدا و رسول خیر بشود و مادر را
 او را در کوفه شب شد و خبر کشتن
 بیرون رفتند و خبر کشتن
 و این را از ایشان دانید و خبر کشتن
 حین از ایشان دانید و خبر کشتن
 و ده ی که فرزند و خبر کشتن
 و ده ی که فرزند و خبر کشتن

این سه طایفه ای است که در کوفه کشته شدند
 این سه طایفه ای است که در کوفه کشته شدند
 این سه طایفه ای است که در کوفه کشته شدند
 این سه طایفه ای است که در کوفه کشته شدند

اوتیسویں مجلس حال ساربان بد اعمال

فہرست نامہ نگاران

[illegible]

باد که دو اب خورده و گفت است خدا
 بر آن کس بود که امام حسین را از تشنگی
 جان را از آب منی که در پیرسزایان افشان
 حاضر بود و خلعت و گفت ای عزیزان
 کس که امام حسین را از آب منی که در پیرسزایان
 و فرمود ای که ما را زنده آن و ما
 که حسین عطا شهید کردند و فرمود
 ما چنین امن کردی و هیچ اندیشه نکردی
 که اینجا هستیم که در دزدان و بیکم پسر زیاد
 این کار که کردند اکنون بپوشانید این را
 تا سر آفتاب منم که در دزدان و بیکم پسر زیاد
 زنها را از آب منی که در پیرسزایان افشان

اگر چنانچه اسامان و زمین شمع بول النجاسی هرگز نفرت نپاوان زیرگی جرم و خطای قال سَعِيدُ ثَبْتٌ
 الْمُسَيَّبُ فَتَعَلَّتْ وَشَعَلَتْ النَّاسُ عَنِ الْكُفْرِ وَحَتَّى حَتَّ بِهِنَّ النَّاسُ جَبَّتْ
 عَلَيْهِ سَعِيدُ ثَبْتٌ نَاقِلٌ بِي كَرِيمٍ وَكَلَّ بَاتُونَ سِي سَهْوَةٍ هَوَاؤُهُ فِي جُحُومٍ كَيْفَ لَا يَفْهَمُ
 كَيْفَ فَقُلْنَا يَا وَيْلَتَ لَوْ كُنْتَ الْإِنْسُ مَا كَانَ أَنْ يَنْجِيكَ أَنْ تَيَّاسَ مِنْ حَمْرِ اللَّهِ
 فَهَنْ أَنتَ وَمَا ذَنْبُكَ سَبِي كَمَا دَاوَى أَوْ بَرِي كَرِشَيْطَانٍ هُوَ تَوْبِي نَحْلَامِي حَمِيَّتُ حَمْدًا
 مَحْرُومِي سِي إِنَّمَا تَبَا أَوْ جَوْعِيَانِ هُوَ فَكَيْ وَفَالِ أَمَا كُنْتَ بِجَا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 الْمُسْلِمِينَ لَمَّا أَخْرَجَ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى الْفِرَاقِ وَهَ رَوَى أَبُو لَهِينَ سَارِبَانَ تَضَاهَى ابْنُ عَبْدِ
 جَبَلَةَ دِينِي حَضَرْتُ فِي سَفَرِ عِرَاقٍ كَيْفَ وَكُنْتُ أَرَادَ إِذَا رَأَى الْوُضُوءَ وَالصَّلَاةَ يَفْعَلُ
 سَرَّاءَ بِلَهٍ عِنْدِي فَأَرَى تَكْتُهُ نَفْسِي الْأَبْصَارُ مَحْسُورَةً أَشْرَاقَهَا مِنْ وَجْهِي
 كَمَا كَرِهَ وَهَ إِمَامٌ وَاسْطَى وَضُوءُ غَاظِي أَوْ تَرَقَّى إِنَّمَا جَابَسَ بِلْغِي سِيرِي حَالِي كَرَى الْأَمِينُ أَرَادَ
 بِشَرِّ قَبِيَّتِ بَاتَا كَيْفَ كَسَى الْكُفْرَ مِنْ أَوْجِيَا لَا أَوْ كُنْتُ أَمَّا هَا تَكُونُ بِي إِلَى أَنْ جُزْنَا
 يَكُنْ بَلَا وَفَقِيلَ الْمُسْلِمِينَ وَهِيَ مَعَهُ مِنْ سَبِيَّتِ أَرَزُو سَهْوَةٍ كَرِهَ نَدَا كَوَيْحِي مَلَانِيَا
 نَكَبَ جَرَّ بِلَا بَعْضِي أَوْ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ شَهِيدُ بَرِي وَهَ أَوْ كَلَّ يَأْسَ تَهَادَفْتُ نَفْسِي فِي
 مَكَانٍ مِنَ الْأَرْضِ فَلَمَّا جَنَّ اللَّيْلُ خَرَجْتُ مِنْ مَكَانِي شَوْرَ وَشَرِّ لَشْكِرَ عَرَسِي مِنْ جَبَلِ
 جَبَرَاتِ اَلدَّهْرِ جَانِي كَيْفَ كَاهِي كَلَّا قَرَأْتُ مِنْ بِلَاكَ الْعَرَكَةُ نَوْرًا لِأَهْلِكَ وَ
 نَهَارًا لِأَهْلِكَ وَالْقَتْلُ مَطَرٌ جَدِيدٌ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ أَوْ سَمَرُ كَرِيمٍ رَأَى كَوَيْحِي نَوْرًا
 رَوَى رُشْنَ بِرُطُفٍ جَلَامِي سَرَّاشِينَ لَبِوِي تَرَابُكُ بِي كَرِي مِينِ أَوْ جَوَانٍ وَبِرُطُفٍ كَلَّ
 صَوْتِي مِنْ بَرَجَا بِجَارِي مِينِ فَكُنْتُ كُنْتُ لِحَمِيَّتِي وَشَقَائِي الْإِثْمُ فَقُلْتُ يَا اللَّهُ
 لَا أَطْلُبُ الْمُسْلِمِينَ وَأَنْ جَوَانُ تَكُونُ الْإِثْمُ فِي سَرَّاءَ بِلَهٍ فَخُذْهَا أَوْ سَوْتِ كَلَّ

از بهر سبب که در کتاب آمده است
 من کتاب جبهه امام حسین علیه السلام
 شقای امام حسین علیه السلام
 جاب از بهر سبب که در کتاب آمده است
 جاب از بهر سبب که در کتاب آمده است

وگفت لغت خواران کن ادا که امام
 حجت را در سر کار به شکست بکشند
 من این سخن شنیدم آفتاب لغت بکشد
 گفت ایچرا زاده ملعون اهل بیت
 میگویم و بر پیشانی پادشاه بنویسند
 و بعد از آن بر نیاید بپایند چون این سخن
 اذان شنیدم حجت وین جنبید گفت
 وای ای معلم با میرزا بد لغت
 لغت بر تو باد و بر بدست و در خانه
 پس معلم دست را گرفت و باز یانه
 و دست و پای ما به جفت و باز کرد
 بهشت و پلوی من منیر داند بگو کرد
 و میخواست و یکشد بهشت ناکام
 بیاورد من باندان دیوانه پان کردم
 یک چشم چون میان این سخن از پیر شنید
 دست زدی آن خنده بدست و عیب
 بر دانی پس بدو با دیندار و اورد که
 بیانی سخن است دست فرزند خود
 گفته آمده است گفت و در این سخن
 در آمد پس بر باد و در میان چون
 بدید گفت و راجه شد دست سنان
 از چرخه شنید و بود تمام گفت بلکه
 نیاورد هم گفت این زیاده گفت ما پند
 مشکلم از دستداران ما است و از
 که دشمن ما است و دستداران ما است
 پس ز یاد چون این سخن شنید خشم گرفت
 و حاجب را فرمود که بر دزدان را بفرست
 بنزد من بسیار حاجب پیاده بفرست
 خود بدو نزد من بفرست و دست
 در آن دزدی که در کشتن کشتن بر او
 عیب الله شوم را که چشم بر مسلم افتاد
 بانک بر وی زد و دزدی را بفرست
 بی نیست را که در دزدی است
 بنزد میباشند و انقاف بفرست

شعوت فی جنبه یا با جوید لا با ویر از رند یا دایمین که قسم خدا کی حسین شیه کو و بگو
 شاید او کی با جاسه من رسته اسید با و نواوسی لو بکا و لم ازل انظر فی وجوه القتل
 انکنت الی اللسین علیه السلام ترس تلاش بنگاه الی غیر من کیاست بمراتبهائی
 کو او بر تلکی کیا چیکر امام حسین علیه السلام بی نظری گذر فوج جده مکب با علی و جرسه
 وهو جده بلادیس و قومه مشرق من ملک ید مائه و الایام سلفه علیه
 پس او کو اس حال من و بکا که او ند با جازه صدایش پراسر کما فوجکما ای هم نیزه و تیغ می فوج
 خاک و خون من اما جواس پر جوا که جوا جلد مانده شک و غیر بکتابی فقلت هذا
 والله للسنین فقلت الی سرا و یله کما کنت اراها و اسید چسین من فی شب
 یعنی دل می ایچی که با و نظر کی تو سرا و یله و بی پس یا جاسی بکتابه فقلت من و من و من
 بیدری الی اللک فاذ هو قد عقد لها عقد کثیره منی و ریب جاکی از او
 با تبه و الا حضرت کی احتیاطی نیست که رگها جوا مضبوط پایا فلم ازل احلم با حقه
 حاکمت عقد کثیره فاما یدک الیمنی و قبض علی اللک سیری شیمی طری
 ایک ایک پند که او را شروع کیا ناکه عقد آخر جوب را و او سپر امام فی اعجازی و سب
 رسا فلم اقدر علی اخذ یدیه عتقا و لا اصد الیها فذ عشتی النفس المکروهه
 الی ان اطلب شیهه اقطر یدیکه بر منی هر چند سی من زور مار که او سرباس پر که
 فرزند پادشاه کا و در طلب علی مگر نهو سکا نفس با خون اس با تکا خواران بودا که کی جرب
 لا و ن او بر جوا جوسی قطع کرد الون فوج جده قطعه سینه مقل و یح فاحدنا
 و انکنت علی یدیه و لم ازل اجرها حقه قصاصها عن ندم سار من قتل من
 تلاش کی ناکاه توئی تلوار چینی علی او سکو بار بار دست حق پرست قوت سی کایا ناکاه

عبد الله شوم را که چشم بر مسلم افتاد
 بانک بر وی زد و دزدی را بفرست
 بی نیست را که در دزدی است
 بنزد میباشند و انقاف بفرست

ایں ازاں وہ موت جلائی کہ ایں من ایسا کہ
 یں من ایں شہدہ ہشتان میں گئے
 ایشان ہشتان میں ایں ان میں
 نام گئے شہید بیکریت و جلائی
 کہتے لیکن نام خدایا کہے
 "لایا کہم کہتے کسی و جلائی نام کہ
 یں

تختیار گفت ای برادر برای چه می‌رسی
به ای که ای بندهای تو

میدادم خوار گشت خوار که
خلاص میشوید هم یا خود را بکشید
این مقدار که کشیدید که شتر
میدانستی که خلاصی تن از بکاشی است
چون گشت ای میدرد الله
چیکه مهم

اوتیسون مجلس حال ساربان و جسم و سرش و شہیدان

باشی چند صبر زیاد علی بن زندان کرد
فغان دادیم در بندگان چون
کشت ای برادر من بدان ماکاه
برای عشق دست رو آیم و آیم
جای نیست مصلحت خادش در زندانها

طریقہ کتب خانہ

اوتیسویں مجلس حال ساربان بی ایمان

بیا و مرد بیس
انسان چنٹ معلوم دے دیس وقت
سرای بیس زیادتی میکند دیس یاد
دینہ یاد اور اطلب کرد
۱۴/۱۱

سینا یاد
طلب کی دہ گفت بچہ
مہم اساتذہ گفت ایہ الہ
ماش

بچه
باها الامیر بیلان واکاه
پیرفن که امین تست خایست
ماش
حاکمی شده است
مورای غنا

میکند و پاهای پنهان آن در میان نان و سیاه چیت
قلم در میان آن ملعون و سیاه چیت
اوردند آن ملعون و سیاه چیت
در حال خواندن بد
هفت اور

حکایت شنیدم
خانه زندانیان رفت من دم
زندم و مرا که زندم پس فریاد را
ای چشم الوه دین

و اما آن که در قیام حاکم
بند ایشان گفت ایها المومنین
از آن گفت قیامت

و گفته اند که این کتاب در میان مردم
ارسطو است

در جواب او فرمود: تا آن نرسیدی
گفت: ایها الامیر خدای کند زندان
کهن

کتابی از وی ظاهر نشده بود مگر این
که در زندان بودند

دعوت او بند و خود و فانی ده جو اولاد
که طعام حاضریت و ک

طعام و آب و هوای گرم باشد خورنی
لاست معده است

کر بلاسی گیا محلات کو فہ و قزول میں در بدر پھر اغوا بنا رہی گرمی پہنگاہ جناسی خاکستر تھوڑا
 جہان رہا گاہی صندوقی تھقل میں ویر نصرائی کی واقعہ سر گذشت کہا آفتاب کی مانند کھڑی ہو
 سرگردان و تلاوت قرآن سی کو چہ و بانار میں آیاتِ بلا کا ترجمان لگن زر میں رو بروی الی الی
 چوب جناسی خستہ رنگ مجوزہ شامی سی تازگی ہر افسر شکستہ اس نقل و تحویل میں بزم کی
 نقل محفل شراب سوز کینہ اعداسی جان و دل کباب اور نمک پاش جگر شیخ و شاب کیا
 ورا تگ دق قصیر زید پر مانند گھنکار و دلی لٹکا یاد پناہی میں بند کر کی خزینہ نئی آئینہ کا خیر
 بنایا دفن زیر خاک میں شہر دمشق و مصر کو ذکر کیا ہی اور مدینہ و نجف میں ہی اختلاف
 اخبار دیا ہی بعد از مدت بعد تن ہی ملحق ہونا کر بلا میں بعض فی کہا ماس تباهی سرور کی
 اہل کین کی ظلم و ستم فی روار کما کیوں ای موالیان الی عبا یہ مصیبت سید الشہداء کا ہر
 ساسنی گذر فی تو جان و دلو کو کب نسکین پڑتی اور طاعت صبر کہاں رہتی حشر
 يَا شَيْعَةَ الْمَوْلَى ابْنِي الْحَسَنِ عَلَى الْحُسَيْنِ عَنِّي يَبِ الدَّارِ وَالْوَلَدِ زَارِي فَوْ
 کر دای شیعہ مولا ابی الحسن کی یاد پر ذکر بلا و محنت حسین غریب خانان وطن کی و انکو
 عَلَيْهِ طَرِيقًا بِالْمَقْصُوفِ عَلَى الْمَصْدَاحِ حَقَّ سَبِّ الْأَقْدَامِ وَالذَّقْ
 یاد میں اس رفت کی جو بیابان میں گرم ریت پر وہ بی سر پڑی ہی رو لیا ورا وکی رہ گیا
 کر دوج تبھاسی کئی ہوئی محاسن لہو میں بھری ہی نالان رہو و انکو علی صدقہم بِالطَّعَفِ
 تَرَضُّعُ صَبْرٍ جُولِ أَهْلِ النَّارِ وَالظُّلْمِ وَالْأَسْرِ وَادْنُوهُ وَفَنان دو بیان سیدہ ام
 کہ تنگناہ میں پالیا ہوا کھڑی و دوانی پھرتی ہی اوس پر اہل ظلم و جفا انکو اعلیٰ تر
 بِالْحُجَّةِ مُسْتَهْرًا تَاتَانِي بِنَا لَلْهَيْبِ الْعَظِيمِ الْكَافِرِ شَعْرًا وَبَكَارًا وَسِرَاسًا
 الی جو نرہ کینہ کی نوک پر دم کر لاسی کو فدا و ہر شہر و قریہ میں یہاں کی بڑی فاسق کو ہر

بند است خود می جست و میرود بیکان را
فرود آمد و گفت تا طاعتش
هلاک خواهی شد بفریاد آواز
کشید و گفت هیر و
صلوات

که این بلاد را از ما بگردانند و این کادر که در آن بنشیند بداند
 بعضی تو و دهانیدن این برادر موی
 ما برای نضای تو خشنود و البته
 و در دل خود میکشند که با خود لایا
 میگرد و معلم و نذر اینان بخدا میاید
 تیسوی مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

وَ اَلْكَوْبَيَاتِ رَسُوْلِ اللّٰهِ بَيْنَ بَنِي الْاَلِيَامِ دَيْشَمُ هَرَنْ فِي الْاَمْصَارِ وَالْمَدَنِ
 رفت سی شجابه و دختران بول کی و اسکی که سیر بین و اورغابین الی رسول جوشا گشتیم
 هر یک از ششیر میران او کی چهری آفتاب سی سونایا کرد و غبار بیا بان بین ای هوی نادان
 کپی بی بی نهین و ده بی بی او بی بی او بی بی بیشت و بهلو ضرب تازیانه و چوب نیزه سی نگار
 چادر و برقع جو سر بر نهین تو بال سینه کی اطراف بکهر ای شجابه و نوزدی او بی بی کی صورت
 بریشان کسان تی خواب و غور اگر چه حلام جانی او کی بی بی همت کمان تی چون کی زنی
 بهقاری پرا و لادالی ترس کمانی بروئی او در ضا صدفات بین لاتی دوسری و بی او دل کمان
 نظم مولفه اگی هوی بی لال غم کی زبان حال محضه به ساری و هر کی پیلا غم و لال
 روتی بین جز و انس صین شید که بهر دوازده سید و کی الم سی بین پایمال تصیر جان بین سوگ
 فرنگ کانیات و ارواح انبیا کا هواد که بین بی لال پنجاه شور ناله زمین سی فراغ رخسار جانی او
 که نهین سنجای خیال ناظم بی بی و دست محضی جو سانه جانی در می سنگ جنین غرافه تکیا

تیسوی مجلس تمهید بکار و زیارت ناحیه حال فن شهید کی کباب
 و باجی وار و سجا و نهین جی آن هواد و فن شهید کمان سامان هواد اعضا تی جاده اطایا
 سیپاری و مکتبی تو قرآن خوان باجی عامه کشتی تی و دم او کهر تی و بیکه نقشه سبب رست
 بکرتی و بیکه ان کانون سی بابا کو سنا قتل هوی بان انکو نوسی لاشه رن بین کرتی کباب
 سر باجی جو مکتبی فی القور و سبب دفن هوی دالانه حسین تشنه لب و فن هوی عا شورت
 چک کا نقاد و ت و بیکه بکب قتل هوی حسین کب دفن هوی بان باجی مرقه بی شهید کی بک
 شکی کچهر او که بی فاخته کو اتی نه گمی چالیسون تک پری رسی برتی پر و بهول سوم کی

از زندان این کادر که در آن بنشیند بداند
 که این بلاد را از ما بگردانند و این کادر که در آن بنشیند بداند
 بعضی تو و دهانیدن این برادر موی
 ما برای نضای تو خشنود و البته
 و در دل خود میکشند که با خود لایا
 میگرد و معلم و نذر اینان بخدا میاید
 تیسوی مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید
 که این بلاد را از ما بگردانند و این کادر که در آن بنشیند بداند
 بعضی تو و دهانیدن این برادر موی
 ما برای نضای تو خشنود و البته
 و در دل خود میکشند که با خود لایا
 میگرد و معلم و نذر اینان بخدا میاید
 تیسوی مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید
 که این بلاد را از ما بگردانند و این کادر که در آن بنشیند بداند
 بعضی تو و دهانیدن این برادر موی
 ما برای نضای تو خشنود و البته
 و در دل خود میکشند که با خود لایا
 میگرد و معلم و نذر اینان بخدا میاید
 تیسوی مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

که این بلاد را از ما بگردانند و این کادر که در آن بنشیند بداند
 بعضی تو و دهانیدن این برادر موی
 ما برای نضای تو خشنود و البته
 و در دل خود میکشند که با خود لایا
 میگرد و معلم و نذر اینان بخدا میاید
 تیسوی مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

بسیار نایاب و نادر است که در ده بی انسانه نیست
 در باب خلاصی من سختی را چه
 از من گفتم و بعد از آنکه در این کتاب
 میگویند عیسای مسیح و زاریت ناحیه و حال رفتی شد

او حقایق گنجی و خلقت حضرت آدم علیه السلام سیاهی و ستور عالم چلا آبی که جوانان
 بیدم بود ایا ما گویا اوسی گناه غیری و نایابی نیست سافر غریب جهان خلق و هر یکی
 فوراً طریق بین اپنی او حقایق بیان قبر یا دهمه بر یکی به نیا قاعده جوابی کوفه سی نکادیا بین
 کبکی سنا بین او را س در جبریمی و چاکا طور با قوه صاحب جیانه بین قربان طلوم بی
 خانان جسکی خار نه ایض نارینه بین کمی روز و شب گور بین بانی پناش قدر و قضانی
 مجبونی دلون بین جای فرار و تربت بانی زخم لاش بر عرض بخیه و مرم ریت صحرای آبی
 خاک و خون سی تر فصل سندی روندی گردن بی کبی آبی آه آه نقشه فلکاه کافلم زبان سی نکادیا
 پنهان بود و در شرح صوت هر جوان و پیر نیال کاک آب و رنگ بیان سی سر ایا با دون اگر عید
 آتشی کو موضع قربانی نظر پایی تو جان که ده نمونه میدان کر بلای هر گاه شمع کی ضیا بین
 آگاهی پروانی کیونکر بی جان فرش زمین هوشی بین و نه نشانه کشنگان ال عبا بین
 تصور بین و نه مقرر که او را در مصل و یکو چشم بصیرت اوصس واقعه فرزند نبولی پرتو جبر کوه
 در میان بین پیر سیمیک پیکر هر طرح کی زخم سی چاک چاک پایی اطراف بین پستی بر پایی بر او را
 او شهیدان اصحاب و غلامو نکادیا پایی کی لاش صد پاش سی مایه نکادیا بین گرا بین پستی
 پیوست بین کسی کی اعضای جتم ملو و ریزی سی از هم جدا کوه کی بگون ساری بین استخوان
 سینه و پهلوشخت بین تفرق تن بی سر شری تر سی خاک پر طیان در هر ایک مانده فریخته
 گو سفند و شتر کی بی جان قطره قطره اهور خون سی بهای رگ و گی گردن کاسه که سلا
 خراب جگر نکادیا سپر عبا کی کاش که هم او رخم اوصس روز موجود هوشی رفاقت بولا
 جان کوهی یا عید نکادیا روتی شعر ها نشو انکادیا اصحاب الکاباء و روتی سید
 خیر الا نبیاء و مع غراین و اسلمی رونی ال عبا کی اصحاب رقت لا و او فرشته سید

از من بر جان و ملکوتی که این ملکوتی بکلی
 ای جادو سر جهل که این ملکوتی بکلی
 نسانی یکی را بخواهی و دیگری را
 معلوم گفت ای سید تو دل خوشی که
 این را در خواهم که در اینجا در ست
 و سخنان را و ایا که در این زندان
 آمد و زندانان بر سر و چشم
 و بین آمد معلوم و جامه پاک بقی
 و ستر نشاید و جامه پاک بقی
 و خود را چون حاجان بر باد است
 معلوم چاهر حلیان پیوسته دیده
 زیاده و دوت و گفت یا امین ندون کرده
 بودم که چون از زندان خلاص شوم
 بروم و خانه خلوت و تربت حضرت
 مصطفی را زیارت کنم و پسر زیاد گفت
 ای معلوم چنان بگویند پسر زیاد گفت
 که دی معلوم گفت یا امین ندون کرده
 نبی باشد و دیگر آنکه هر کس این ستر
 و خانه باشد پس رضا که قتی بین
 و بیشتر سنان شده بر اعدا و از نه
 مدینه دوری رفت و باز آمد سر زنی
 مدینه دوری رفت و باز آمد سر زنی

که در هر حال از این دنیا دوری
 که در هر حال از این دنیا دوری
 که در هر حال از این دنیا دوری
 که در هر حال از این دنیا دوری

گفت که خانچه کی هست و از
نام بابی چو رسام بقال
معدن بجان شدم و میدانم که این
دشمن خود صافی از سر و زلفی نمی
میرود و میخواهم که این نام
شمارم و در

دیا جس بندہ کی حیران زدگی
 سیر میں بیٹھنے ان اثبات میں کیا
 میں نے پایا ہے کہ مردمان میں سے
 جس کی ایسا وہ بخلاف انہما کہ ولیدہ
 تیسویں مجلس زبیر بن عوفیہ شہداء اور دایت دفن مشورہ لان کر رہا

وہاں سے دیکھ کر ہاتھ میں لے لیا
 وہی کہ انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 حضرت امام حسینؑ کو دیکھ کر
 پیش نہ دیا یہ وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 سخن مگوئی وہ کہنے کا تاجی دیکھ کر ہاتھ میں لے لیا
 باطل میں لے لیا وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 کہ ہتھ میں لے لیا وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 این فی شہادۃ میں وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 نہ سہ ہتھ میں لے لیا وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 زہراؑ انہما کے ہاتھ میں لے لیا وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا
 علیؑ انہما کے ہاتھ میں لے لیا وہ وہ ہند ہا انہما کے ہاتھ میں لے لیا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَأَخْبَرَهُ وَمَنْ شَرِكُهُ فِي قَتْلِكَ وَكَانُوا عَلَيْكَ ظُهُيرًا صَلَوَاتُ اللَّهِ جَعَلَهُمْ
 وَسَاءَتْ مَصِيرًا اس کے حکم کی تہا کی قاتل شقیان مرنے ان عثمان عیدی پر اور
 ہوا و سپر و خوار کی اعدا و سکوا و جن لوگوں کی شرکت کی اوس مرد و کی تہا کی
 ماری میں اور جس گروہ کی اوسکی نصرت و یاری کی تہا کی شہادت میں اوس کی سبکو
 جہنم میں پہنچائی کہ بری جای باز گشت ہی و جعلنا اللہ من ملایک و
 عرافینک و عرافین جبرائیل و میکائیل و عیسیٰ و ابرہہ و ابرہہ و ابرہہ و ابرہہ
 گردانی بھی تہا کی ملاقات کر نیوالوں میں اور تہا کی رفاقت پانی والوں میں
 اور جبرائیل رسو بخدا و علی مرتضیٰ اور والد نامہ ارجین مظلوم و عظیم بزرگوار حسن مسموم اور
 برادر و الا تہا کی سیدہ و مادر و انا و صلوات اللہ علیہم کی رفیقوں کی و ابراء الی اللہ
 من قاتلک و اسأل اللہ عرافینک فی دار المآوہ و ابراء الی اللہ من
 اعدائک اولی الجہنم و سیر کر چاہتا ہوں خدا کی طرف تہا کی اون و شمنوں کی کہ
 جہنم کی تہا کی جن کا انکار کیا اور مانگتا ہوں ملازمت تہا کی ہشت و خدائی
 اور ووری اعدا کی دنیا و آخرت میں و السلام علیک و رحمة اللہ و بركاتہ
 ہمیشہ تیر سلام اور رحمت و بركاتہ خدا نازل ہو السلام علی عبد اللہ
 الطویل الرضیع المزجج الصبریع المتشخصی دما المصعید دما فی السماء
 سلام خدا ہو عبد اللہ فرزند امام حسین علیہ السلام پر وہ بچہ و وہ پتھر کہاں کہاں
 خونیں لوٹا ہو کہ آسمان پر گیا ہو اوس جگہ گوشہ سید الشہداء کا المآب ہو یا اللہ
 فی حجرہ امیہ وہ بچہ کیا تھا نگ جاسی اپنی باکی آغوش میں لعن اللہ حرمہ

مجلس ۳۰

۵۹
 باقی در کتاب
 در دسترس
 چہرہ ان خلایق ترک فی ایک دن
 قباہای دیباہی سیاہ چہرہ
 نوں بر میان بیستہ و عامخ
 بنیادین نیک میلند کہ ان
 حضرت امیر المؤمنین علیؑ
 انست از جنتہ انکہ او را دوست
 میداد و غیظہ انکہ او را دوست
 چنین گویند کہ میں یہ یعنی اوس مبارک
 حضرت امام حسینؑ کو دیکھ کر
 تابان ملحق سازند و ان غلام روز

مردن دا بیٹے و شب بنان
 و س کہ افکار کہ دیہ و ان طام
 و نید مقرر دیہ و بند بنان
 بلشہ و غنہ و اذوقہ

منان و اکند و نامه بن دیده و بد و جوب
 ان و دی مروی و نامه بنوی می که او حجت
 خود کوی و چهر چشم تو روی او افتد
 مسندند تدبیر کاه و ایست که هم تعلیم
 تیسر مجلس زیارت نموده شد و روایت دفع مشور لان کرد

چند از سخن ان بقال شنید گفت بقال باو
 و بدین سرای زیاده آمد چنانکه بقال باو
 گفته بود از همه در و اف ها بگذشت که
 قضیله او طول داد و بدین روان گشت
 ن سید ان انظار بگذشت بدین در و اف
 انداخته و ان دو غلام را دید که مشغول
 عیور و عود میسوزانند و میروند تا کجا
 بگردی و بدین پلیدان بود که غلامان را داد
 و بکماله رفتی تا انساب بر آمدن انگاه
 بقال گفته بود بعد از ان غلام تر نشدند
 و از روی و دست و سلام و دست
 اهل و سبیل و در خانه و بیرون
 و از روی و دست و سلام و دست
 اهل و سبیل و در خانه و بیرون

بن کاهلر اکسیدی و ذویه خد العنت کرمی حرمه بن کابل اسدی اورا وکی
 همایونیکو السلام علی عبد الله بن امیر المؤمنین صلی الله علیه و آله
 بالوکاه فی عرصه کن بلایه المصروف مقبلا و منذ بر اسلام و عت
 پیر امیر المؤمنین علیه السلام بر جو استخوان کنی گئی بلاسی اورا نگر نیوالی اپنی برادر گئی
 امام حسین علیه السلام کی دوستی سی که گر بلاین که مجروح کیا او نهین اعدائی سینه
 پشت قناس لعن الله قذله هانی بن ثبیت الخضر خدی العنت کرمی
 قابل شیت خدی که السلام علی ابی الفضل العباس بن امیر المؤمنین المکا
 انما یسئله الا لاجل العید من اقصیه الفادی له الوافی سلام خدا
 عباس بن علی علیه السلام چکی کینست انوال الفضل سی و یاری کرد نیوالی اپنی برادر بزرگ
 امام علیه السلام کی جان و تن سی انکر نیوالی ثواب و نیا و اعلی روز محشر کی خدا کرد نیوالی
 اپنی جان کو بهائی کی لیس الشاعری البیه برائیه المظفر عده بداهه تلاش اوس می کرد
 بانی لانی من خیر فرست سی اپنی برادر اندار کی خاطر اطفال بتلای غشش که پلایین و
 چکی و دو بهانه نیک ستمی کانی گئی لعن الله قذلیه بن بد بن الوفا الحسینی و حکیم
 الطغیله الطافی خد العنت کرمی اوس جانب کی و نو قاتل پر جو زید بن و قاتل او و کرم
 ابن طفیل بنی السلام علی جعفر بن امیر المؤمنین الصابر بنقیسه عتسبا
 و انسانی عن الاوطان معتر با السلام للقیال المستقیم اللی اللمکون
 بالوجالی سلام بر جعفر بن امیر المؤمنین علیه السلام بر و صبر کرد نیوالی امید و انوار رب
 العالمین غریب الوطن گردن کرسی و الی جهاد و قتال کی لبی سینه پیش کرد نیوالی لانی من کرم
 اعلی مغلوب هوی اقرار خدی چهر هوی لعن الله قذله هانی بن ثبیت الخضر کرمی

چند از سخن ان بقال شنید گفت بقال باو
 و بدین سرای زیاده آمد چنانکه بقال باو
 گفته بود از همه در و اف ها بگذشت که
 قضیله او طول داد و بدین روان گشت
 ن سید ان انظار بگذشت بدین در و اف
 انداخته و ان دو غلام را دید که مشغول
 عیور و عود میسوزانند و میروند تا کجا
 بگردی و بدین پلیدان بود که غلامان را داد
 و بکماله رفتی تا انساب بر آمدن انگاه
 بقال گفته بود بعد از ان غلام تر نشدند
 و از روی و دست و سلام و دست
 اهل و سبیل و در خانه و بیرون
 و از روی و دست و سلام و دست
 اهل و سبیل و در خانه و بیرون

ان چهره است و اما حجت
 بنیاده با یکدیگر میسوزانند و در
 نامش گنبد از خانه هادی است
 با آنکه می روی از دی ستانان ماله
 از دیو و شیطان که در ده
 با آنکه می روی از دی ستانان ماله

چنین است که امید میفرماید
روز است غلام کتبلی
و شفقت کرده از آنکه غلام را در
نام عبدالمصطفی نوشته است
بنیاد نامه را بخود

راه میرفت و بعد از آنکه رسید به
 این فرقه جوی و ساری و قافله آمد
 تیرین مجلس زیارت اجداد و ساری شد و در آن وقت که
 راه میرفت و بعد از آنکه رسید به
 این فرقه جوی و ساری و قافله آمد
 تیرین مجلس زیارت اجداد و ساری شد و در آن وقت که

عبد الله قطيعة الشهباني لعنت هو اوكى قاتل عبد الله بن قتيبة بن ماني
 على حجر من عبد الله بن جعفر الشاهد مكان ابيه والثاني لا حيلة
 ودا قتيبة ببدن سلام هو محمد بن عبد الله بن جعفر طيار پر که این باکی عوض بیدار
 که بلاین حاضر می نویسی و در این بهانی کی تابع همراهی که بعد از کی متحرک بهادین کی
 او در بهانی برادر کی اعداسی کرتی نهی لکن الله فائله عامر بن عبد الله بن جعفر
 عاف بن شمس اوكى قاتل بر السلام على جعفر بن عقيل لکن الله فائله
 ودا مية بن جعفر بن محمد بن السلام هو جعفر بن عقيل پر اور لعنت کری خدا
 بشیر بن عوف بن مانی اوكى قاتل او شیر مانی والی کو السلام على عبد الرحمن بن جعفر بن
 لکن الله فائله ودا مية بن جعفر بن خالد بن اسد بن جعفر بن عبد الرحمن بن
 عقيل پر خدا لعنت کری اوكى قاتل او شیر مانی والی عمر بن خالد بن اسد بن جعفر بن عبد الرحمن بن
 على القتيبة بن القتيبة عبد الله بن مسلم بن جعفر بن عقيل لکن الله فائله عامر بن
 صفصعة و قتل اسد بن مالا سلام هو او پر شهید این شهید عبد الله بن جعفر بن عبد الرحمن بن
 عقيل کی لعنت خدا اوكى قاتل عامر بن صفصعة پر اور بعضیون فی بهانی قاتل او کافران
 لاک تمام السلام على ابی عبد الله بن مسلم بن جعفر بن عقيل لکن الله فائله ودا
 عمر بن جعفر بن الصديق وری سلام هو ابی عبد الله بن جعفر بن عقيل پر خدا لعنت کری
 اوكى قاتل او شیر مانی والی عمر بن جعفر بن صید وری کو السلام على حجر من ابی جعفر بن
 عقيل لکن الله فائله لقيط بن ناسر الجهمي سلام هو محمد بن ابی جعفر بن عقيل
 لعنت کری اوكى قاتل لقيط بن ناسر بن جعفر بن عبد الله بن جعفر بن عبد الرحمن بن
 اسیر المؤمنین و لکن الله فائله سليمان بن جعفر بن النضر وری سلام هو

آمده است که در آن وقت که
 معاصر می کردند و در آن وقت که
 فرقه جوی و ساری و قافله آمد
 تیرین مجلس زیارت اجداد و ساری شد و در آن وقت که
 راه میرفت و بعد از آنکه رسید به
 این فرقه جوی و ساری و قافله آمد
 تیرین مجلس زیارت اجداد و ساری شد و در آن وقت که
 راه میرفت و بعد از آنکه رسید به
 این فرقه جوی و ساری و قافله آمد
 تیرین مجلس زیارت اجداد و ساری شد و در آن وقت که

که امام در این وقت که
 بر روی زمین زنده با باشند
 و شادی کنند و من طعام و شراب
 جعفر و معاصرین صید وری
 بن خاستند معاصر این طهارت و شراب

جلس سوم در بیان احوال مختار علیہ
 ان خلاصہ وی ان قید ملاقات
 عبد اللہ عنہم بہم اللہ الرحمن الرحیم
 کہ حضرت عبید اللہ نے یاد دست ان مختار
 دیانت باوی کہتے ہیں یہاں کہ ان بلاتین
 بیجا مان دو خواہی بجان کہ ان بلاتین
 ابن یثیم ما کہ فتنہ اکثری مختار
 بنجدید کہتے ہیں حاجت از کو فہ
 بی و من و م بہ خواست و بخاند رفت
 و صبح ہتران کو فہ تیر و دی و فتنہ
 و میکہ بستند مختار کہتے ہیں کہ فہ
 کہ فہ پستہ یاد از ان پستہ شہر شد درخت
 بی و من خواہم کہ وہ فہ باختار خود
 فہت میرم تم ناخن حضرت امام حسین
 ان عثمان اس فہت کہتے ہیں کہ فہ
 مسعودی خود کہنید تا آمدن فراتین
 بکھت در راہ مدینہ پیش گرفت و از دست
 کہ وہ دست و آہلک زیارت و حضرت
 کہ کھت مختار را دیدم کہ ہزار ہا
 فتنہ میرفت کہتم ہا شہد بکجا میرفت
 کہت امید دارم کہ از کم الی حال
 علیہ السلام بکشم و چاہ را بختہ دارم
 چنان کہ ایشان فرزند را بختہ دارم
 بکشم کہتم کہ بکجا میرفت و چہ
 کہت کہ در سر سواد خ صبی را
 و بنال ایشان عبد اللہ فری کہت
 ان ایشان بخوام عبد اللہ فری کہت
 کہ علی ازین سخن او عجبتہ آمد کہ
 باہ نہ مال بود و نہ شتم بی و
 بلکہ ہند و بی فتنہ و روایت کہت

گرفتہ پر او را پی امام کی نصرت و یاری میں ساعی ہوئی جو وقت گئی حضرت تمہاری بالین پر او تم
 سیدان قتال کی زمین پر بڑی ہوئی تھی قتال یرحمک اللہ یا مسلم بن عوججہ و قواء
 فممنہم من قضی شغبہ و منہم من یظن و ما ملک لواء شہد یا کہ حضرت فی منہ یا
 خدا است کہ کوی علی بن ابی طالب و اس آیت کو تلاوت کیا یعنی ہوں نے اپنی نوکوپا یا اوسٹان میں ہزار ہا کر گئی
 اور پڑی کہ بدل گیا اور ایمان پڑتا ہے قدم ہی لے لے اللہ الشہر کہیں فی قولک الحمد للہ العباد
 و عبد اللہ الخشکانہ البیہ و مسلم بن عبد اللہ العباد فی اور جہ العت کری اون
 کو کون پر جو تمہاری قتل کرنی میں شریک ہوئی عبد اللہ صبا پی او عبد اللہ بن جبارہ بکلی اور
 مسلم بن عبد اللہ صبا پی السلام علی سعد بن عبد اللہ الخنی القابیل للہیین
 علیہ السلام و فاما ذن لہ فی الانصراف لا واللہ لا یخلیک فہ یصل اللہ
 انا قد خوفنا غیبہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ فیات سلام ہو مولین
 عبد اللہ خنی پر کہ اوسنی کہا امام حسین علیہ السلام سی جو وقت کہ او ہوں فی پھر جانی کی اجازت
 حضرت قسم خدا کی ہم اپنی نصرت و یاری سی دست بردار ہوئی ہر کر ایسا سائہ پیچو گی کی تاق
 تعالی جانی کہ ہمیں رعایت حرمت پیغمبر غیبیت میں تمہاری یو پوری کی درود خدا ہو جاوے
 اور او کی اولاد پر و کو احکم انی اتمک شتم الخیا شتم احرق شتم اذمری و یقلد
 فی ذلالت سببہین حرقت و اسہ گرین مارا جاؤں پھر جلایا جاؤں اور خاکستر میری ہوں
 اور ایمن ستر مرتبہ ایسا ماجرا گذری خواہ اور بیشتر سائین ما فاد قتاک حتی القی حاکم
 و ذلک و کیف افعاک ذلک و انشا ہی عوفیہ او قتلہ و اجدک تم بعد کہ
 ہی الکرامۃ الی لا انقضاء لہا ابدا تو ہی ہر کر ایسی جدا ہو چکا جبکہ جان ہی آب
 فدا کروں اور کیونکر مٹاؤں کی راہ لون جو ایک مرتبہ سی زیادہ مٹاؤں خواہ ماری جان ہی

کہ علی ازین سخن او عجبتہ آمد کہ
 باہ نہ مال بود و نہ شتم بی و
 بلکہ ہند و بی فتنہ و روایت کہت
 کہ علی ازین سخن او عجبتہ آمد کہ
 باہ نہ مال بود و نہ شتم بی و
 بلکہ ہند و بی فتنہ و روایت کہت

او را بسجده دانید که شاد خدایت
 خدا را بداند آن اهو فرشته بود که
 باید بدیدی و او را بسجده که
 می کردی و می کردی که می کردی
 میسور مجلس زیارت احیای شیدا و حال فن مقولان کر بلا

شده و آن با شش از دهان بیرون
 افتاد و شکش آفتاب شده شب
 روزی بیاد العطش میزد
 چنان آب بوی میدادند میگفتند
 بر ایندین مایه دانی من و اینست
 که بیجان من افتاده هست و سبقت
 وای جان کسی که خضم فاطمه را
 این سخن میگفت تا بحکم و لاجت
 و بی سکه الا سفاقت و لاجت
 و هو الخیران المبین و کرم و کرم
 ۴۶
 بدید از این که می میرفت سپاسش
 بدیدند که بدید و کرم و کرم
 مطلب او و فتند و او را میبختند
 ناکاه اسپش را بدیدند بر سر چاه
 بی نینا استاده گفتند و زمین
 او را طلب باید که واکر نند
 که وای بی شایان بدین معانی
 افتاده است از او و او را میبختند
 آتش و مان که قدم چرخ سپاه و او را
 آن از شنیدند و او را میبختند

هرگز نهوگا آنکه ابن رسول الله استیفا فی یده الاعضاء و انجو انا لا ارا فی الله
 ذلالت الیوم که فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و اعدای دین کی با تبه من گرفتار چو رو
 ابنی جان بجای چلا جان و ده دن غذا بچی نه و کلمای کتبی امام او پیشوا کی رفاقت
 بیرون السلام علی عمو و بنی فوطه الا نصاری سلام بود عمو و بنی فوطه انصاری
 السلام علی حبیب بن مظاهر الاسدی سلام حبیب ابن مظاهر بر اسدی بر السلام
 علی النعمان بن زید الریاحی سلام حنین بن زید بر یاحی بر السلام علی عبد الله بنی عثمان
 الکلبی سلام عید اسد ابن عثمان کلبی بر السلام علی نافع بن هلال بنی النخعی
 سلام نافع ابن هلال کلبی مرادی بر السلام علی انس بن کاهل الاسدی سلام
 انس بن کاهل اسدی بر السلام علی قیس بن مشیر الصیداوی سلام قیس ابن مشیر
 صیداوی بر السلام علی عبد الله و عبد الرحمن ابن عمرو و ابن عرو و ابن عرو و ابن عرو
 سلام عبد الله و عبد الرحمن بن عرو و ابن عرو و ابن عرو و ابن عرو و ابن عرو
 مولا ابی ذر الغفاری سلام چون از او کرده ابی ذر غفاری بر السلام علی شیب
 بن عبد الله التمشلی سلام شیب بن عبد الله تمشلی بر السلام علی الجراح بن زید
 السعیدی سلام حجاج ابن زید سعیدی بر السلام علی قاسط و کث ابنی طهمیر
 التغلبی سلام قاسط و کث بن زید بنی تغلبی بر السلام علی کاهنه بن
 هبتی سلام کاهنه ابن هبتی بر السلام علی خرقه بن مالک سلام خرقه بن مالک
 السلام علی حوی بن مالک الصبیعی سلام حوی ابن مالک صبیعی بر السلام علی
 حمیر بن صبیعة الصبیعی سلام عمو و ابن صبیعة صبیعی بر السلام علی بنی صبیعة
 الصبیعی سلام بنی صبیعة صبیعی بر السلام علی عبد الله و عبد الله و عبد الله

و خاله بر سر کرد و او را میبختند
 ز دند و فریاد کاهان باز گفتند
 و بشهر و دمشق و فتند و او را میبختند
 الهیبت شاد شدند و خدا را
 شکر که دند و او را میبختند
 پسری بود معارف نام و او را میبختند

در میان محال بیسره و فیه
 فیما بین از آن دو مستندان و در میان
 در حال و از بخیر کشیده در وقت
 بیسره میرفت و از آن

[illegible]

خبردار! - یہ تمام افکار اس وقت کے ہیں کہ
ہم نے خجندہ نامہ لکھ کر چھپایا ہے کہ
میں نے دیکھا کہ ایک نئی روش تھی
اور ان کے دم میں حلق خجندہ کی دوند
یہ نامہ یہ کچھ تو ہے جس کا
فہرست یہ باتیں جستہ اور کہ
اگر کہے کہ کچھ تو ان کا خاکہ ہے کہ
سلام

دقت و درمان وقت سختی را
چنانکه از اینجا معلوم می شود
که اگر کسی که شک رافو را که
نزد وی قصد پیدا کند باید که
کودک را از شکش آهسته آهسته
بهری و برآورد

در صند و تها با میکند و در حیالات پیر
 نپاد داد مرهود جهاتش اندازد و کشت
 برین روز او دره بود و در پسران زیاد
 جامع میباشید ناگاه باکی شنید که کمال
 ثبات الحقیقت عمر چنان دید خود
 نادر کشت را میبندد و این جان خود
 حواله به دست از کشت را میبندد
 و از آن راه میروند و در دم کوفه
 وادارند و میروند و در دم کوفه

نیکست بهر کو اور تم چیست اور چالاک تھی حق تعالی کی طاعت اور فرمان برداری میں اور تم
 ہماری واسطی اجرو ثواب کا ذخیرہ ہو کہ میں لگی بجایاں اور ہر قسم باہم میں لگی اور مختلط ہوگی
 دار بقا میں سلام ہو تمہر سلامتی دایم کا اور دوری کمرو مات دنیا و آخرت سی اور تمہر جو رحمت
 خدا کی اور نازل ہوں بچترین عن البغیة ما یعطی ان البغیة التي فیہا اهل البیت
 سید الشہداء من اولادہ و اخوتہ و اولاد اخینہ الحسن و بنی عموئیلہ
 غیر البغیة التي فیہا اجساد الاصحاب کثیر عبادات میں قول شیخ سفید سی کہ
 تحقیق کہ جس جا اولاد امام حسین و انبیا حسن علیہما السلام و او گئی تھی غم اور بار و عز و دل کی
 و ضمایاں وہ مقبرہ کج شد و حقیر ہوا ہوا کہ سو او و سرانہا ہی و ذالک انہ لما ذکر اسامی
 من قبل عن بنی ہاشم قال و ہم کأہم مد فونون عما یکن یجزل الحسین فی شہرہ
 حرمہم حفرہ و اتوا انہم فیہا و سوی علیہم الثواب یہ ادر ایسا ہے کہ جب ہوا
 بیان بھی نام قتلان بنی ہاشم کی تو کہا وہ سب پاشتی امام حسین علیہ السلام کی انہی مقام گاہ
 کڑی بین ایک بہت وسیع ہے کہ گود الا شون کو باہم لٹایا خاک اور وال کی برابر دیا والا
 الناس ابن امیر المؤمنین فانه دق فی موضع مقبرہ علی السمتہ بطرف
 الغاصیہ و قبر ظاہر سوی ای عباس ابن امیر المؤمنین علیہ السلام کہ او کو موضع شہادت
 کا راجحہ حاضر کی و درابہ میں جو فرار شریف ظاہر بنا کہ و لیکن لشہور اخوتہ و اہل
 الذمین ستمیہا کہ او و اما یزورہم الزائر من عند قبر الحسن و یوئی الی الارض
 التي تحفر جلیہ بالسلام قبرین برادران و عزیزان سید الشہد جنکی ام و کہ ہوی اشکبار
 اسی واسطی زیارت پڑھنی والی تربت امام حسین علیہ السلام کی قریب سی طرف پای اسکا
 سلام کا اشارہ کرتی ہیں و علی بنہ الحسن فی جملہ ہم و یقال انہ اقربہم دفن الی الحسین

[illegible]

بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت
 بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت

بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت
 بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت

بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت
 بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت

بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت
 بفرموده یار و یارایم و ایشان را بخت آورد
 که این بیاید تا هر کس را بخود دل بکشیم بگر
 دوش خدمت امام حسن ان شاء الله تعالی
 بیست و هجدهمین امام بود و در کربلا
 شهادت نمود و در روز قیامت

یاد راودیدم

مقدمه: احسان و احسان

یا حسین ابن الوصی السلام علیک
یا طاهر ابن طاهر السلام علیک
یا شهید ابن شهید السلام علیک
یا بن رسول الله السلام علیک
یا حسن که در گفت سلام عرض

این حکایت
 و گفت چندی در آن
 گفت ای پسر عیسی الله نایب را و دایم
 فرزند من هم بهیچ ما فرزند چاک که دره و خاک
 بر سر نهاده برای اهل و عیال کنی و خاک
 دیگر فرزند و شمع زنی الجوشن و عیال کنی و خاک
 دیدیم که مستعد ملک بودند و میخواستند
 که بگویند و میگویند و میگویند و میگویند
 بخدا و میگویند و میگویند و میگویند
 که بگویند و میگویند و میگویند و میگویند
 انگاه روی با سپاه خود کرد و گفت ای پسر
 و پسرانید که ای پسر و میگویند و میگویند
 حسین علیه السلام و میگویند و میگویند
 پس روی بدین روی و میگویند و میگویند
 دشمنان که میگویند و میگویند و میگویند
 آمده ایم ایشان قصه و میگویند و میگویند
 حریف میگویند و میگویند و میگویند و میگویند
 جنگ کشیم و میگویند و میگویند و میگویند
 که یکدیگر از ایشان پیرو و میگویند و میگویند
 صلاح و میگویند و میگویند و میگویند
 روی و میگویند و میگویند و میگویند
 و میگویند و میگویند و میگویند و میگویند
 حضرت امام حسین علیه السلام را میگویند
 از آن که میگویند و میگویند و میگویند
 و میگویند و میگویند و میگویند و میگویند

[illegible]

کدام بود و من از این خبر بسیار
خوش بودم و مشتاق آن گفتم و جواب داد
چون بیک فرسخی فاصله از آنجا بود که
سوار شد و بیاد و هزاران کرد برآید
دانی بود و صیقل که دنا شیب تار یک
کشت فرمان بردارم و از وی سبب خود
گفت که دانشمندی که در سبب خود

احوال کت کسپاد شام دادیم مشغول
 بود و این ایوان میرزا...

[illegible][illegible]

مر باعی احد کی تصرف میں جڑیا پانی بہ پایا سوناگوئی فی نہ پلایا پانی جیوان تلک خریے
سیراب ہوئی بہر شاہ کی بچوں فی نہ پایا پانی مر باعی شکہ کتی ہی اندکا پیارا میں ہوں
عش اعظم کا گو شوارہ میں ہوں بہ ساری عالم میں روشنی جی جی ہی ہوں اسی لشکر شام وہ شاہ
میں ہوں مر باعی کسی پر یہ شتم قاف سی قاف ہو ہوا ہی طرفہ عدالت عجب انصاف
سیراب ہوئی کہینت تلک دریاسی تلوار ونسی نہ ہر کا چمن صاف ہوا ستر باغ جو فاطمہ کی
شرکیہ ماقم ہوگی ہوا ورافو کی مصائب کی جنین غم ہوگی کہتی ہیں امام ششم او کی شہنا
وہ خشرین و مان ہوگی جہاں ہم ہوگی قہریدہ بکا اعیان روزگارہ نظر غور و دیکھیں کہ غیر
امام باڑہ سی اہدام دنیا تلک بقای نام و نشان ہی اصحابان ہوشیار بگوشت دل سینک
تشریف خزاخانہ سی بی سامانی عالم خانیں کیا اسباب جاد و دان ہی فرض چھپانا صنف نام
عش عزت پر جادو کیا روشنی کرنا شمع و چراغ ماہ محرم کا تاریکی محو کہ نہ دکھائی گا خضر کا
اس مکان رقت بنیاد کی سرداری دو جہان سی بہتری بہانداری گروہ نالہ و فریاد کی مختاری
تلک قیصر و خاقان سی بہتر ہی پانی پلانڈر امام حسین علیہ السلام ہی شہیل نجات و ابرار
کہانا و دنیا نیاز اہلبیت میں ذخائر نعمت کو میں صرف کرنا ایک درہم کا تہمتی بخشہ پانی
دیکھا پہنا ناو کپڑوں کا عریانی بکھی میں تن عامی کو ڈانک لیگا دای اہل چراغ او کی شب
نرم ماقم میں سید الشہد اکا غم کرمی گادہ کل روز خشر کو ساء پیغمبر خدا کی شاد بیگا بوس مجھ میں
و اہلی سنی و کرا ل نبی کی شہیں گادہ تنہائی قبر سی بشارت جنت لیکر او ٹہی گادہ دست الفت سی
جو گریبان چاک ہو کر پھری گا دامن قیامت تلک استین لال نہ پر نہ دھر گیا پانی بختیہ
جو خشت نالہ و فغان میں سہر گردان ایگادہ و شوش و کنار او سکا لایکہ عذاب کی بختیہ
روما مجلس مصیبت کا باعث خندہ آخرت ہی نہ سونا لیا بی و اشوار کا نور ثبت بیدار شہیہ

ناروا زنده کسی را
و در میان مایستاد و نهائی
نزد پیرامند و گفت نیت آن دارم که خود را
بیس و سامن تنی که گفت هرگاه من میگویم
که یالانان است الحین تنی باطله سپاه حله
کس و سگ کید که لشکر را در میان کینید
چنان کنید که کسی زنده نماند و بیرون زنده
ایستاد و از اسب پیرو آمد و قتل را
استخوان کرد و در پشت و کلاه کرد و بر اسب
رسانید و گفت ای دلداران که این مرد
عمر و دین خود را بیدار و بخت خود را
بخشاید و بختش را باری نداد و تاب خود
ناهر پیش بدو بینم که در از اسب در
بالک تکبیر از سپاه و میان برخاست
و میگویند و از کشته شده و در کشته شده
عمر و دین خود را

و به نظر کلاه ایشان آمدند و مرا
و هزار دودیت بود و میگفتند
تا قیاس بهمان هزار و در آن
جایافت و فقه و مین و در آن
و فقه و سپاه سلطانی ازین شهر
ازین ملک حضرت امام حسین رضی الله عنه
هزار دستان این ازین یکی هستند

بهر چه مصلحت را جلیلید و بوی او نیز بر
 نهاد که ای برادران و بداندان و ده و بیست
 و چهل یار و مدد و دوست که خدای
 ایزد که او حلاوتهاست اگر او را بدست
 که اول ملایک بود باید و بعضی هستند
 پس بمان گفتند و بگو آمدند در روی تو
 میگویند که هر چند نامه بپسند الله زیاد
 باشد و خاندانهای مای غارت کرد و
 در دست بر دست که مبادا هلاک
 و گاهی نخستین بر تر سید که مبادا هلاک
 و بصره از مرگ نیاید و اوقت شود و
 و ایشان نیز همان خواهانند که اهل خانه
 کردند پس برخاست و بپسند و رفت و
 مردمان را جمع کرد و بپسند و رفت و
 خبری و بپسند و بپسند و بپسند و بپسند
 گفت ای اهل بصره بنیدانید که شما را
 گفت ای چه خندانم که گفتند بنیدانید که شما را
 بنیدانید که شما را بنیدانید که شما را

گفت ای اهل صحت میباشی گفت
بازی چینی نده ام که دست بند اینها
باز این که امیرت یار من نام فرستاده
و چنین نوشته که تو مرا می خواهی
در میان دارم و میخواهم که ایاتی
هفت تن کسم هست که با تو تنها
هر چه داری بیاور و تنها
نزد من ای بی ساه و فقیه
است

[illegible]

و ملاج که در خانه عشقین و ن آمدن
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را

پس یکی نادی جای خواب پر سوختی نگاه شوق اجل می رسید از روی
 ایا آتی و یالین اعی التی منی و انستشقی من را و حقی جوئی بیانی فی بوی می کسا
 ای مان جانی میری گلی باجا دور با تو نگو که دین و دل دی سینه می سینه کوسینی سی ملا
 بهم تر خوب سا آسین دو نو پیکرین ایک و دوسری کی بود نگیین او سرست او بجرین
 کافی اطق آتیا الخ لیکم لا تصبح بعد هاجی کان کی که آخری رات بهاری
 او صبح کو موت جیتانه چو روزی که مان پیداکر ابراهیم کو گلی گلیا د و نون فی باهم بهاسی
 سر کو ملا و ساق الیکم به او و فی فی کان که حارث عورت کا خاوند کزین آیا بهیست
 سب دیوانه زن و فرزند چو با ایا اطفال شیم کازندان سی نجلها اند اینا ساری ن تلاشین
 پیکر کی اند و چه سی سارا قصه بیان کیا عورت فی بهت خوف خدا و لایا ادا سکوستا و کت
 سبب کچه اثر نه بود بعد از گفتگوی زن و شوهر حارث که مانا زهر مار کی سور با خا نل پیا
 یکتره ناز اطفال شیم کو شکی نیندی جاگاری کی شب بین از آه از پیکر جبری بین چار حارث
 که تا تما ناگاه و دست شش حارث کا شانه برابر ابراهیم کی نگاه که کی که چو خاتم کون بود جلدی
 اینا نام و نشان تبار و محمد و ابراهیم فی سوال کیا تو کون هی اوستی جواب دیا بین که کاکا
 هون اطفال شیم فی صاحب خانه کو دست تصویر کیا کما ای شیخ اگر قسم اینا حال
 کیمین تو خدا کی امان هوکی حارث بولا لان خدا کی امان ملی کی فرمایا هم تیری میری او لایا
 جو زندان سی بخوف مرگ ملی بین اوستی مرد وونی کما اجل سی شکی بهکی تری سوئی خیرین
 که فرمایا می پس اکی جاکی ظالم فی دو کو که بازو پیکر کی باهر کهنجا دست جناسی هر ایک کی سینه
 ناچه مار و دیوانه هم سی اهرنگو ماند با ستون مکان من کسلی کز که کبریات بهر و غریب کسلی
 و هشت بین ناز ناری شوش کجوتی بری زن حارث بی تاب کجوتی تری شوهر سی منت او رجعتا

ایشان بود و بهر ایشان در باجی سلیمان را
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را
 سلیمان در دست باجی می رسید کان را حراقت
 حراقت افغان و دلد و باجی سلیمان را

از این و در دین و در حق و در حق و در حق
 از این و در دین و در حق و در حق و در حق
 از این و در دین و در حق و در حق و در حق
 از این و در دین و در حق و در حق و در حق

[illegible]

[illegible]

اینها را به سبب چنانچه میباران شان
آهسته آهسته و آهسته که از این دنیا فرود
برود و در این دنیا که از این دنیا فرود
برود و در این دنیا که از این دنیا فرود

و گفت بر ویداکن نمایند سیدان بخت
 از دیدار آنکه در میان ما بخت کنید
 و آن قسم را بکشید و می کنید که می
 سلیمان نزد آن دیدان ملحق گشت
 تا خست آن در دستان سلیمان و سلیمان خبر
 داشت و نیت این داشت که از اینجا
 هیچکس ده بقی صلی و در آن وقت
 که ناگاه کردی از راه مفضل بر خلعت
 و از میان که خلعت بر سر نهاد
 هفت شهر سلیمان بران علم افتاد بنماخت
 فی الحال سوار شد و گفت ای یار من
 باشید و سلاح بپوشید که از این
 معین شما باد تا در این شهر سلیمان نیاید
 بیا او را بکشیم یا با او بکشند هم
 که این شهر را بدست بیاورد و قتل
 بکشند و سوار شدند و قتل
 بنظر از ایشان که گاه بیرون رفتند
 و سیکار بر رافعی حمله کردند و در میان
 کار زن که دند و چهار هزار و در میان
 بکشتند و چهار صد و در آن شهر
 کشته شدند و رافعی حمله کردند و در میان
 مینزد و او را حمله کردند و در میان
 کردند و او را حمله کردند و در میان
 و آن که از راه مفضل بر خلعت
 نازد و بیرون رفتند و در میان
 بر سپاه سلیمان زد و از آن شهر
 و سلیمان از نزد سلیمان و سلیمان

کری و ما یطوق عن الهوی او سکا شنا خوان بود و هر که شست او را علی علیه السلام
 یاسنی خلیف منبر سلونی مایه علم لدنی او یکی مدح من عذب البیان هو قال ابو عبد الله
 من ذکر النسنه عنده فخرج من علیه من الدعوه و مقدا رجلا جلیح ذلک
 کان ثوابه علی الله و لم یرض له بدقین الحسنه صادق ال محمد بن محمد بن
 علیه السلام فی ارشاد کما جوئوس کی رو برو بیان هو شهادت امام حسین علیه السلام
 کتلی او یکی انجمن سی بقدر پر شسته او سکا ثواب خدا کی پاس بهیست بی او و درون عطای
 راضی بود که قال امیر المؤمنین علی علیه السلام ان الله احکم لکم شری
 فاحضارنا حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام فی کما حق تعالی کی شیت و اراده
 سبقت کی خلقت و نیاید پس او سب مروج است بی بین پاک او بر گزیده فرمایا و اختار
 لنا شیعه یصرون لنا و یقر حقنهم و یقر حقنا و یقر حقنا و یقر حقنا
 گفته دارد دنیا این ای دوست و زبان سی باری کرتی پس ایام سرور و شادی و شادی
 بودی بین و یقر حقنهم و یقر حقنا و یقر حقنا و یقر حقنا و یقر حقنا
 روتی بین و در طریق طاعت و رعایت این بانی معروف بودی بین و اولیات شما و اولیات
 قد خلقوا من فاضل چنانچه شما و او که خاص جاری غلام بین او هم او یکی امام
 اسو علی که ده هم الهیست کی زیادتی طینت سی ایجاد بودی بین پس ای اهل عزانه محرم که
 خفیت جانور ایام و کیالی عاشور که بی حزن و الم تلف مکر و هر ساعت واقعه و شیت
 سنو و مردم یادمین ساختن سید الشهدا کی رهبر و شید و الله لا اله الا الله و لا اله الا الله
 و عذرت به بالظلم لما یقتضی حق قسم خدا کی بین نیست بود تا امام حسین علیه السلام
 لشکر او را و لا دشمنه جلگه کو و شیت که باین محنت و بلای سرور سی زاری کرتی

و خود و چینیید و خلافتی بی بی
 بیرون آمد و از این شهر
 چینی و سلیمان و سلیمان
 گفتند که الی انوارت الحسین

ان شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند
 شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند

وَلَمْ أَنْفَسُهُ وَالشَّمْرُ مِنْ فَوْقِ صَدْرِهِ يَهْتَمُّ صَدْرُهُ وَهُوَ مِنَ الْعِلْمِ جَمْعُهُ
 فراموش نکرد و نگاه اوس غریب کویس هنگامین رخون سی خور بود ازین قتل بین کویسی
 شمر چاقی بر چرخ استخوانهای سینکه کورتا تھا اور اس جناب کا صد گنجینہ علم خدا و انسانہ
 اوست سی بھارتا، و کم آنفَسُهُ مَطْلُو مَا ذِيْنَحَارِ مِنَ الْقَطَا وَ قَدْ كَانَ نُورُ اللَّهِ
 فی الْأَرْضِ مِنْ مِطْلَعِ هَئِهِنْ بَیْوَلِکَیْهِ وَهُوَ مَطْلُومٌ شَمْسُهُ وَهُنْ کَرِجْ کَمَا اَوْیَ شِیْءٌ کَرِجْ
 باوجود اس شرف کی جو وہ نور خدازمین پر درخشان تھا زیادہ آفتاب روشن سی اف
 جَعَلَ كَيْمَاتُ التَّبْوَلِ هَئِیْ سِرَابٌ وَ لَمْ يَنْقُ جَبِیْبُ الْأَيْشِ وَ مَسْرُوعٌ
 او سوت و دختران نہ چرای بھول قتل شہر اس آیین اسطور سی کہ بی نقاب اور نہ چار
 پریشانی سر کی بال پر وہ زخما رین کھلی بدن ضرب از بانہ نہیلی خاک چہرہ و نہیلی
 کما تو کی اوسی گردن و شانہ بھری جب عزیز کی لاشین و کھانی دین مثال بر کفران
 او کی بھلو میں گرین ہر ایک فی اپنی داری کا جائزہ لے لی لیا شدت رقت سی چاقی
 اور سر کو پیا شکوہ مصیبت اور درد و رقت با من عایت سنا کر بیان پیر اس اور وہ
 جو بچا تھا چھڑا و اللہ تعالیٰ جِسْمَانِ الْکَرِیْمِ سَکِیْتٌ وَ تَحْتِیْ لَهَا بِالْکَوْنِ وَ تَحْتِیْ
 یکتا جمع اوس ہنگامہ میں سکینہ خاتون باپ کی جسم سی سیدی اپنی روتی سی بیکہ
 بوسہ دیتی منہ لٹی جان کہوتی تھی او کی شیشون جانکداری حاضرین میدان کا شو
 نوحہ بلند ہوا و دست و دشمن کو اوس بتلاسی فراق کی بیان سی یاری قرار نہ لیا تھا
 بلو این شمر کو ٹرائیکی و وڑو و دین ہاتہ مارکی نادر فرما کہ سیم کیا قیولہا صاحب
 السَّیِّدَاتِ فَتَسْلُطُ بِهِنَّ شَرْهَارُ حَیْثُ بِالْأَقْبَابِ تَوْجِیْ جَبِیْبُ شِیْءٌ
 تازیانہ لگایا پیکر ناز پرورد و ختر سرور و کہنی لگا اوسنی تیاب ہو کی اپنی پوچی و پرسی

ان شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند
 شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند
 ان شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند
 شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند

ان شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند
 شش هزار مرد رسیدند و دید که همه
 مردم خود بخشنید و هلاکاد ظفر یا قند بود
 در قند سلیمان مالهای ایشان را غارت کرده
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بودند

[illegible]

اگر کسی را از این کتاب بخواند
 خداوند او را بهشت دهد
 و اگر کسی را از این کتاب بخواند
 خداوند او را بهشت دهد
 و اگر کسی را از این کتاب بخواند
 خداوند او را بهشت دهد

صفحه کاویم سلیمان
 سخن او هیچ فای نیست گفت
 میخواهم بدانم که خاک برای چه میکنی کونا
 فرادنی براندم و صکارا که تنی طاعت نیک
 امیر و فرمان ناری سلیمان گفت ای کمر یک
 و این خاک مانند آن برای منی که خاک
 از برای آخرت است که میگویند شوم
 رسول ای دین پرست اگر گشته شوم
 با شمر و کنیز چار از برای رخسار سلیمان
 ان ملعون هرگز این سخن شنیده آید تا دم
 داد و اشارت کرد بآن هزارتن که بیچاره
 جز سلیمان پنهان دید گفت ای و ولد الزنا
 مگر کون ندانی که مکان در کن و گوشت
 این چیست واسپه از انجاوی گفت صبر کن
 تا در حلقه که در خالد پسر سلیمان چرخ چنان
 خند را بدو رسانند و هر دو میگردانند
 تا خود در چهار کس را گشتند و باقی را
 تا آنکه گاه پسر زیاد سلیمان خواست که
 با همه سپاه خود حلقه کند تا گاه که در
 جز که شکافه شد

ناکر تا ہی ظاہر اہیار اور اسیر و کما قافلہ سالاری او سپہ طرق و زنجیر میں گرفتاری +
اسکو قید میں ودا کوں پلانا ہو گا۔ غذای پر ہمیز کوں کہلانا بہتر استراحت پر سلا نا ہو گا
اس ہمیز میں اپنی عزیز و کی سرکشی و کینہتا ہو پتا ہو گا۔ مانا ہن کو بی پر وہ نظر کرنا ہی کیسا ناگوار ہو گا
کوئی اپنی پہلو نشین سی جاملد ند اور عمر و زینتی کو بتا نا یہ بھی ہر چہ صورتیں غریب و عیبت
لاکھ چہرہ کی نشان بزرگی و کچھ تو ثابت ہی کہ وارث مرتبہ عظیم ہیں بعضی کشتی
او پروا نہائی جانب زینب خاتون اور ام کلثوم بڑھائی کہ او کی شبہت میں شان جید
بتا تا ہی سب عورتی سرداری و سلسلہ غمخواری کا گارنگاہ اینہیں چہرہ کی پر کہلنا ہے
اولاد والی سکینہ و فاطمہ کی سیل اور پچی کر ٹون پر بہت ترس کہاتی او کی چوٹی میں
بی پداری کی تصور میں تباہی تھا فقہا علیہ السلام نے فرمایا کہ
اَتَقُوْنَ وَتَبْكُوْنَ مِنْ اَجْلِنا فَمِنْ ذَٰلِکَ قَتَلْنَا او مَدَمْنِی اَبِی بکر
با و از خیف کہا کہ ای اہل مکہ و دغا و جماعت کو خدہ بانی جفا آیا ہماری شدت و عصبیت
غلبہ صفت پر تم کو نہ کرتی ہو حالت یکجہی اور کثرت اندوہ و آفت پر آہ سرد و بحرِ مٹو
پس ہلکونی قتل کیا ہی اور کوں شہید بربادی و غارت کا ہوا ہی تمہاری خیر و جہت
فرزند پیغمبر فی شہادت پائی تہی تنہک حسرت نبی اور حیدری ہماری یہ نوبت پہنچائی دہنا
و ست ظلم فی سامان لباس اور عرت حرم لوٹا ہو زکین سی خیمہ البیت کو ایسا بلا لاکھ
نہ چوٹا کچھ ورنہ سی لاش حسین علیہ السلام اور اصحاب کو روندائی و نوبت موکل شل
و ظلم و زنجبار اسیر و غوار باندہائی قال فَاَشْرَقَتْ اَفْرَاسُ کُفْرِ قِیَابِ قَتَالِکَ
اَی اُمّ ساری اُنٹن میں آہستہ آہستہ قافلہ غارت زدہ کر بلا کو آئی بڑائی جو بجا
خلق نہ زیاد پائی وہاں ٹھرتی تاکہ موالی ابن زیاد وہ جورو سید او کو کچھیں ہدایت ہی فاطمہ کی

[illegible]

این جهاد و کفایت را باید که در هر روز و هر لحظه
 در پیش رو داشته باشیم و در هر روز و هر لحظه
 در طلب حق و عدالت باشیم و در هر روز و هر لحظه
 با دشمنان جنگ کنیم و در هر روز و هر لحظه
 در شهادت و ایثار و فداکاری باشیم و در هر روز و هر لحظه
 در راه حق و عدالت باشیم و در هر روز و هر لحظه

طبعی بران که شلت افتاده سلیمان
 اهلش ان که شلت کرده خواست که
 مان که شلت دزدی از بین برده
 آمد بوقع افروزی بر روی او میافت چنانکه
 سلیمان گفت ای زن تو چو کسی جواب
 داد که ای سلیمان دل شادان که من
 خدیجه که می ام حم حضرت محصل
 و دخترم فاطمه را در میان این بخت
 و در سلام میفرماید و مدیحه میگوید
 بکرم اما میفرماید که با دشمنان خلت
 کنید تا شهید شوید و سعی کنید که این خانه
 نزد دلت بزدل اینجا باشد که این خانه
 و کشتن تعلق بقوی و یاران من دانست
 و بعد از ان حضرت امام حسن و حضرت
 امام حسین از بین برده برآمدند که سلیمان
 بین نفقت و قتل سلیمان خود را برگزید

مُحَمَّدٌ وَاللَّهِ الطَّيِّبُ أَهْلًا بَعْدُ يَا أَهْلَ الْكَوْفَةِ أَتُكُونُونَ وَتَسْتَحِبُّونَ إِيَّاهُ
 فَأَتُكُونُ كَثِيرًا وَاصْصُكُوا فَلَيْلًا بَعْدَ نَهَائِي فِي أَنْتَهَا سُرَّادِيرًا وَرُغَا وَخَدَائِي أَوْ بِلَا
 سِرِّي نَأْمَا رَسُولٌ دُوسَرَابَرِ وَأَوَّلِي يَكْنِيهِ أَوَّلَادُكُمْ وَأَوَّلِي أَمَّا بَعْدُ أَيُّ مَرْدَمِ كُوفَةٍ بِمَحَبَّتِي
 بِيَكْبِي بِرَشِيدُونَ وَرَقَّتْ كَرْتِي بِهَوِّ مَدَّةِ نَصْرَتِي أَوْ أَرَقَّتْ بِرَحْمَتِي مِنْ بِلَاكِي كَالْوَنِ بِرُغَاكُمْ
 رَكْبَتِي بِهَوِّ سَدِّ كِي قَسَمِي بِهَيْ رَوْتِي بِهَوِّ تَوَارِثِي وَنَهْمِي بِمَحَبَّتِي بِمَحَبَّتِي أَوْ كِي حَبْرَتِي
 كَبْهِي بِهَوِّ لَوْ أَنْتُمْ رَوْنُ أَيْ كَبِيدٌ وَتَوَلَّى اللَّهُ قَوْلَهُ وَتَوَلَّى كِي يَنْتَهِي لَهُ الْكُوفَةُ
 وَأَيْ دَمِ اسْفُكْتُمْ أَيْ غَلَطْتُ بِشَيْءٍ جَاءَ مِنْ شَيْءٍ أَيْ جَانِي بِوَكْنَتِي دَلَّ وَجْهِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 أَوْ كِي سِي جَرِيمَتِي بِشَيْءٍ كُوفَةٍ بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 وَأَيْ حَرَمَتِي لَهُ زُفَرَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 رَسَالَتِي بِعَرَّتْ وَخَوَّ كِي أَيْ اسْتَحْبَبْتُ مِنْ تَحَبُّبِ كَرْتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 قَالَ قَوْلَ اللَّهِ لَقَدْ رَأَيْتُ النَّاسَ يَوْمَ مَيْلِكَ حَيًّا أَيْ يَتَكُونُونَ فَهَذَا وَهَذَا
 أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ رَوَى كَتَابِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 رَوْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي بِهَوِّ كَرْتِي
 شَيْئًا وَأَيْ إِلَى جَنْبِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 سِرِّي بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ
 وَهُوَ يَقُولُ يَا بَنِي أَنْتُمْ وَأَيْ كُوفَةُ خَيْرُ الْكُوفَةِ وَشَيْءٌ بِكُوفَةِ خَيْرِ الشَّيْءِ
 وَنَسَا كُوفَةَ خَيْرِ الشَّيْءِ عَرْضَ كِي سِرِّي مَانَ بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي بِوَكْنَتِي
 حَقِّي بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ
 أَكَلُ غَرَامِي سَبَّ دُنْيَا كِي عَمَرَتِي بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ
 يَارَ مَنْ مَجَالِدَتَا هَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ بِهَوِّ مِينَ

و در خانه که می ام حم حضرت محصل
 و دخترم فاطمه را در میان این بخت
 و در سلام میفرماید و مدیحه میگوید
 بکرم اما میفرماید که با دشمنان خلت
 کنید تا شهید شوید و سعی کنید که این خانه
 نزد دلت بزدل اینجا باشد که این خانه
 و کشتن تعلق بقوی و یاران من دانست
 و بعد از ان حضرت امام حسن و حضرت
 امام حسین از بین برده برآمدند که سلیمان
 بین نفقت و قتل سلیمان خود را برگزید
 و در خانه که می ام حم حضرت محصل
 و دخترم فاطمه را در میان این بخت
 و در سلام میفرماید و مدیحه میگوید
 بکرم اما میفرماید که با دشمنان خلت
 کنید تا شهید شوید و سعی کنید که این خانه
 نزد دلت بزدل اینجا باشد که این خانه
 و کشتن تعلق بقوی و یاران من دانست
 و بعد از ان حضرت امام حسن و حضرت
 امام حسین از بین برده برآمدند که سلیمان
 بین نفقت و قتل سلیمان خود را برگزید

در بالین ان غاده بی سلیمان
 و قدری از ان لب بر سر است
 یاران مجالید تا هوی مینه خدایت

سلطان بادشاه و خواجه نصیر الدین اورد
 بکسیت و حکایت خواب با ایشان گفت
 زهر و حضرت خدیجه کبری و فاطمه
 حسین شهید کربلا با ایشان و امام
 و کشت میگویند که با دشمنان رسانید
 و روز دانه و آن یکی شهید و یکی کشته
 یاران سخن از سلیمان شنیدند که روزگار
 بسیار که در آن فانی اهل بیت و چنانچه
 نماند بگذارد و در صلاح پویشند و در
 آثارش الحسن بر مظهر میران
 و در میان خود که اندک در میان
 جرات نیست چه کرده اند که در میان
 نیکو شده اند و چون بان طلب نماند
 میگویند بان خود گفته که کعبه و بان
 که امام ایشان حضرت جواد و بان خود
 ازین بگفت و فرمود که جلال جلال
 و بسیار حضرت بر کشیدند و خود را بر
 و بسیار آمد و گفت ای سلیمان این چه چیز
 که بر نام خوابی چه کردید که چنین
 در دست شما دیدم که بجای خود داشته
 کرد ای سلیمان گفت ای سلیمان

زمین پدید آمدن مروی جلد یکه الاسدی عن رجل من الثقات قال کنت
 بالکوفه و کنت ضاها أهل الکوفه فمهنکات للجبوب غشبات الکوفه
 و هن ثلث من الخدود ابی مؤمن من سده صیبت و هی که جلدی اسدی فی ایک
 مرد و تفسیری روایت کی بی او سنی که این کوفه من تصاویر عورات اهل شهر کا غنچه نو سنا
 اگر بیان چاکه که تین مال اور چهره نو چنین سینه بر طمانی راتین و او کی شیون سی مچی نصیب
 یازدی صبر و قرار باقی ز با وفا قبلت علی شیخ من أهل الکوفه و قلت له
 ما هذا الکباء و الجیب ایک جو سنی کوفی کی نزدیکی ان گیا اور مینی پویشی
 یکسار و نیکیا غنچه اور ناکه کاشور مجاری قال من اجل کسب السنین من علی
 یزید و ان یذخرون یکا فخر صیبت و ما تم الی عبا هی که حسین علیها
 السلام کو شهر من لایکا اتهام ہو رہی فینما هو فیکر منی اذ قد خاویا
 استبایا و الزرق و من یسبهم او کی همراه من شغول کلام تصافراغ نہیں پالیا گیا
 ساسی سی قافله سیران کر بلا اور کاروان سہرا می شہدائے و یکسا و فطرت الی
 جواد و جنت علی اللیل بعبیر و طائر و لا غطاء و امین ایک بی با و قاف
 تمکین و تو منہ کو دیکھا و سنی کی کجا وہ بری پوشش اور جل بیایا تمام جرم تاننا
 اپنی حالت زار میں روتی و غوغای عام بازاریوں سی پریشان ہوتی فساکت ہوتا
 فقید الی ہی افر کلمہ اخذ الحسن علیہ السلام مینی پویشیہ خاتون
 کون سی اور کیا نام ہی جو ابدا و خیر زہرا خواہر حسین علیہ السلام ہی فکرت و سنا
 و قلت ہا یا جادیہ خدیجہ مینی زار و نالان او کی قریب جا
 پویشیہ ای بی بی ارشاد کرتی کہ تم پر کیا احد رہ کر زلف فطرت الی مایا و قال من سنا

ان کہ شامیہ یاد زنا کہ وہ ان
 و کان فی قصہ خواب و حکایت
 الی ان بان کی گفت پس بان
 یکا

الله اكبر
 الحمد لله الذي هدانا لهذا
 ما كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله
 والحمد لله رب العالمين

سو کجی گلوں پر خیر آید اور پیرا نہ ہی چھو گلوں سے تمانت کر مین ہو کیا یا سانا را پیرا لیک باؤ
 دل و جان زہر کا ستر تنی اوقار د ڈیر و نکو جلاکی لباس و زیور و عزم کو غارت کر لیا چو تہ
 بیوہ کو شکل کھار و فم و زخمبار کی سلسلہ قید میں کیا لاشہای عزیز و اقربای خیر البشر پر
 کھوڑ و نکو و دریا و فرزند بیار سید الشہدہ کو طوق و زنجیر آس پنا یا در خضران علی مرتضیٰ کو
 در بدر اذیت و ذلت پہنچائی پری عیال امام حسین علیہ السلام کو ہرات پر تازیانی
 لگائی رہی دایہ و منین بوجہ سنی اور دہشتی دنیا کی نہیں معلوم ہو گا کہ بانوانِ محضہ
 دل تحمل بین بلا کی نازک ہوتا ہی تھوڑی حد نہ پہنچ و محنت مانند حجاب ٹوٹ جاتا ہے
 جہی کال حیرت اور غلبہ رفت ہی اس حادثہ میں بہت حیرت ہی کہ وہ شہیدہ تھیں
 حرم فی کیو نہ کہ ہی اور جبر و ظلم اعدا کی وادی خوار میں کس درجہ اوپر گذری اگر کوئی بیان
 تو ہرگز نہیں ہو سکتا سعادت سی ضبط کا یا را نہیں رہتا در حد حریف اجبا و دشمن کو ان کی
 اہل تمام و کو فہ با احترام و حق کرین بد نہای عشرت خیر الامام سرکشی خاک و خون میں پی
 رہیں کو فی فقیر و ن کا چہ اپنی موت سی اگر مر جاتا ہی تو او کی قائم و نوحہ کا چہ چارہ تھا
 پیغمبر کا نواسہ شہید امام نہاد و کی ہر ہر شل کو سفید قربانی فوج ہوا وہ سا نہ گذر گرن
 شہانہ روز آسمان سی ابو برتار ملاکن کسی مسلمان نی او کی فاختہ کو ہاتھ نہیں اوٹھایا کوئی
 دلو زنی اوس مصیبت میں آنکھ سی آنسو نہ بہایا اگر خیر البشر زندہ ہوتی اوس غم میں کیا
 کرتی ہر گاہ حیدر صفد وہ ماجد و کیتی تو کیا کیتی مروی عن عبد اللہ بن عباس
 قَالَ كُنْتُ نَائِمًا فِي مَنْزِلِي بِمَدْيَنَةِ الرَّسُولِ وَقَعَتِ الْقُرْآنُ تَسْبِيحُهُ
 عبد اللہ ابن عباس کی زبانی روایت کہی ہی کہ یہ عبارت پر حیرت حال رفت ہی کی
 اکدن وقت و پھر خواب قیام کر مین اپنی عادت سی مدینہ رسول میں سوتا تھا حضور

و چون را با بوی عطرده های نینگوئی کرد
ایستاد بپایان رده

تذریبی چو ایو حله خود وفا
و بخان وی خستنیکی بی چینی
و غرض از آن طایفه برخواست
وان در ده ها می

جای تو نیست
که مرا چه باید کرد عیال الله و علی
تو بر این نیست که چند روز تو را
پیری و نوری و متوجه حرف شوی
تا از شر این باغی بفرماندهی
که دم و خلعت این کم فاما غدا
که بپار و یک عجله خفیه بیا به
خروج خواهد و عجله خفیه بیا به
شده بودی و بیرون می آمدی و شب را
نام او سعد بود و عجله خفیه
خوش بود و در شب تا درایت چنانچه
و گفت ای سعد تو را پس شش
و مرا و شید برون تا فردا و من بیا
بگویم گفت نیت تمام بنابر آنکه کان میر
در خانه معتکف است و طاعت
مغفول است و در غی که ای در
ت با او طعم می خورد و چند کی
گفت

که حق درست
پناه دینار بتوی دم که می آید
سیدری مدد گفت تمام غنا
گفت مدد دینار بتو دم و یک
دو نه و یک سب سلامت

[illegible]

و گفت صدی امام عادل علی ابن
 ابی طالب و آن گفت سبکی این نامید
 نه استخوانی و نه در دل اری و نه
 حضرت امام زین العابدین و این
 خط را من ست بره نام خلد
 و برکت حضرت پیغمبر صلی الله
 علیه و آله و برکت اهل بیت خلق
 الله علیه هم شروع در بیان گفت هفت
 خدو خالی و سبب بخار گفت هفت
 بستند بخندان خندان از خند
 انحضرت بین من آدم و عنم زن
 زمین عاری کردم و عبد الله طایع
 نبی دینم و وای او که دم اشتی
 صد دیار زن سبب داد و بعد از آن
 پنهانی از مکه بیرون آمدند و در یک
 تا او را از آنجا که بیرون آمدند و در یک
 ۱۵

اگر یاسین کو بجا یاد طاق حرم رسول کو جو سنگین بر کین فی خواب بیا زواق عت
 عترت بتول کو شیشه بجای ابن سعد فی دنیا یعنی کردن فرزند شاه ولایت کی و شیشه
 ستم کسی بجزیت و رونق کاشانه امامت سر اسرار علی المحرم کو سکن شهرت اور بزرگی
 با هر کجا لا و اصلی لیجانی کوفی کی شتر بی کجا و ده پوشش پر بیا یا سر نای شهد کو مع ملو
 لباس قبائل عرب فی غنیمت پایا و اصلی تشهر دیار بد نامی و رسولی کی اپنی نیزون پر بونا
 که بلاسی جانب دار العدوان روانه سوی شهر کاه عالی شهر قضاوت بنیان بین ده بی جان
 پهنی اوس در زایل و عیال امام حسین علیه السلام کو پنج و قلع سی صدر کمال عتانی پر
 دینارون طرحا مقابله دشمنان بد خصمال قضا وای کتاسی جسد سر امام حسین علیه السلام
 شمری بدن بی جدا کجا فوراً عمر سعد فی محرم دست خونی بن برید حضور این زیاد بین بهی اوس
 سر و دنی منکام و رد و المحرم بین پیر و یا و سر دار حامل عیال رسول کی پاس و اسیر
 کما که همراه اسرای اولاد مصطفی شهر کی اندر لاؤ غنودای بید کی و اصلی ہماری دوست کو کجا
 سر وای عن مصطفی الجصاص قال دعانی ابن زیاد لاصلاح دار الحار
 بالکوفه کتب سینه میں روایت کی بی سلم سهار سی که اونی کجا این زیاد فی محرم لکان
 مریت و از انار که کو فک حکم دیا و بیکتا انا اجد بعض احوالها جن بکام بین او کی
 در واز شقاوت بنا کی مریت کرتا تها و در کج که خونا به حرمت بین گند ہی بی دست خسته
 گاتا تها و از انا یا لث عشاوت قلنا ان تعقت من جانب الکوفه یکایک
 شورش عظیم ایک طرفی کو فک کی بکنده هی که زور محشر سی و ده فریاد اور غل و بلا نرس
 فاقبلت علی خادم کان یصل معنا بین و نه فکر و حیرت بین بیا تها نگاه
 خادم این زیاد جو سیری همراه کام کرتا تها و آیا فقلت ما لی اری الکوفه
 فاصفان را بنیزم پس دست
 و الله که قرار ندارم ناخن
 فتنه نبود و این را فتنه میگویند
 اهل بیت خنونی و نه بنشیند
 و گفت شان نیل میدادم ناخن

اهلیت بختی و نه بنشیند
 که از باده می آید گفت یا سید
 کجا میرد و سفر مرازی که در دنیا
 چندان کجا بودی غنار گفت گاشا
 بطایف و کاه بی که حالا از دنیا
 اید غنار می رسید حال عراق چیست
 گفت از مراد شوبست و چنان آ
 که در مبدم پیمان باشند غنار گفت
 و چنان کم که دل مومنان شاد شود
 انشاء الله تعالی سلمه غنار را گفت
 که از خدا این و فتنه آید و کی
 ناخن ریخته میشود غنار را خنم
 اهل بیت خنونی و نه بنشیند
 و گفت شان نیل میدادم ناخن

بسم الله الرحمن الرحیم
 و این را فتنه میگویند
 و الله که قرار ندارم ناخن
 فتنه نبود و این را فتنه میگویند
 اهل بیت خنونی و نه بنشیند
 و گفت شان نیل میدادم ناخن

[illegible]

و اما ششانی سید ندارد ازین نوع
 سخنان بسیار گفتند تا آنکه عبد الله
 زید خود دسوار شده بخانه عثمان رفت
 و در آنجا گفت که من عبد الله
 زیدم و من می خواهم که شما مرا آزاد کنید
 و من به شما خدمت کنم

و بعد از آنکه آمدن سید را شنیدند
 و چون جواب را بگویم او بخانه عثمان رفت
 و گفت که من عبد الله زیدم و من می خواهم
 که شما مرا آزاد کنید و من به شما خدمت کنم
 و بعد از آنکه آمدن سید را شنیدند
 و چون جواب را بگویم او بخانه عثمان رفت
 و گفت که من عبد الله زیدم و من می خواهم
 که شما مرا آزاد کنید و من به شما خدمت کنم

و بعد از آنکه آمدن سید را شنیدند
 و چون جواب را بگویم او بخانه عثمان رفت
 و گفت که من عبد الله زیدم و من می خواهم
 که شما مرا آزاد کنید و من به شما خدمت کنم
 و بعد از آنکه آمدن سید را شنیدند
 و چون جواب را بگویم او بخانه عثمان رفت
 و گفت که من عبد الله زیدم و من می خواهم
 که شما مرا آزاد کنید و من به شما خدمت کنم

و بعد از آنکه آمدن سید را شنیدند
 و چون جواب را بگویم او بخانه عثمان رفت
 و گفت که من عبد الله زیدم و من می خواهم
 که شما مرا آزاد کنید و من به شما خدمت کنم

کرم ان سخنان چنان جیب آمد و با کفایت
 گفت که جیب من در این نیست که در میان
 خین سخنان میگوید و اگر بیرون آید
 چنانچه خواهد کرد و بعد از آن چند روز
 که تفسیر میگوید و در میان را دیدیم
 این سید صبر کن که خدا یار صابران
 فخر گفت که کنان من صابران
 می ایستد و بر کشید و گفت در کمال
 و به پیوند که با کمالان صبر است
 حین حلیه که نام بسته داشت از
 سخن بود که خیر نام بسته داشت
 در آمد و در سخنان بدو را نوشت
 و از آن بکلیست آنکه حقیقت معلی
 شوق گفت با خیر در دست که خیر است
 و مصیبت بن خیر و عبد الله بن وایل
 کان معنیان شهید شده اند بن سید

مِنَ الْخَيْرِ وَقَالَتْ لَهُمْ صَبْرًا يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ تَعْلَمُونَ جَالِكُمْ وَتَبْكُونَ
 فَنُتَاكُمْ فَلَا تَكْرِهًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يُؤَمِّرُ الْفَضْلَ لِقَضَائِهِ أَوْ قَتْلُهُ
 کاشو نم پنا سر طهر محل می باشد بخلا و از درون که سی چارگی فرمایای سنگنای کوفه عیب با جرات
 می که مردون فی سب و از تون کو بجاری مار می بخور تون فی ترس که ای عزت پر شو
 بجایایای فردای قیامت بین بجاری اور نهاری در میان خدا حکم که یکایه تعدی او را بدو
 به لا عذاب اور نکال می و بیکایه نهاری و نکوشتم کی ماری سکوت بین رقت می پانی سرنگ
 فلان شت پر ملاست کی فبیتما هی ثخا طهر من اذا بصیحة قدر ان تعیشت
 و اذا اهلهم قدامنا بالزور و من جکبه ری و ده غلوسه به کلام کرتی می ماگاهه ایکه شورکی
 و هوم او می سو اران خود بخورانی اکی قدم بر پای سر برای شهیدان که نیرون پر غم لای بقدر
 راس المسین و هو راس ذهری قسری اشمه الخاف بر رسول الله و
 بحیثیه کسوار و التشیع یکی اول سر سلطان شمر قین امام حسین علیه السلام نظر اندک
 او کو نور افشان مانند و سخنان اشیه طاق صوت رسول می پایا قدر انضام بهما
 الخضاب و وجهه مشک دوزة القهر الطالع و الریح فلعاب بهما
 یسما و شیا که از خضاب کا خفا بین شریف بین و یکجا جانا و ده چهره ماه شریف چاره
 زیاده چکنا و جب بهو کا جهو کا او سپر چکنا و دهنی باین سوی ریش اقدس کو سیلان توان
 لکن فرق مبارک پر خبا و بیابان پناه و ایجه نقوش ضرب سنگ خبای پست با
 دیده پر خبای بین بهو کی ختی می تی رخسار و در پرتیرا و تیرکی زخم گلی بهی بهی خبایان
 شدت پیامین سوکی در گهای گردن می قطرات خون ختی اس صوت بین تلاوت قرآن
 کرتا زبان و می ترخان سی آیات عبرت نشان پرتما فالتفتت و تفتت و تفتت

۱۱۹
 چه واقع شده است
 بخانه خود آمده و از نقد و جنس
 هر چه بود و از نقد و جنس
 قوه میا و کند و کند و کند و کند
 و دختران تو به کشتند و میا لاری
 که در زندان با تو باشم خنار گفت
 ای غلام زن من بهتر از من و خنار گفت
 حضرت امام حسین نیست و دختران
 علیه السلام خنار گفت حضرت امام حسین
 چیزیست که میگوید و فکری که از سر
 بالک مدد او بخیر میاید و در حق
 شیعیان بی و بیاد و در حق
 دشمنان بی و بیاد و در حق
 دوزخ و دوزخ و دوزخ و دوزخ
 از شمشاد خدای تعالی اکرامت
 از این صمدی ما است ان

بدین بیان رسید بن خوانند و بگویند
 و خوش گوی که از اند و نکلند و چون
 لا موش میکند که خفیب بیرون ایم
 معاد وقت شاخص است که با بقای شما
 شند و سعد بن خدیجه ایمانی و یزید بن
 عرواسا عیاد بن ایت و لحن شیطانی
 تقوی که چون نامه از خاوری و گاه شایع
 جهان و از روی خود انشاء الله تعالی
 در تدبیر این که پیش عبد الله میرد
 و هم و برای خود شخصیت در خواست
 کنیم و تر از زندان بیرون آریم
 انشاء الله تعالی که چون نامه ایشان بخشاید
 بخواند و خیر و اکتاف و یاریان بگویند
 و دشمنان بسیار آید که در این راه
 و دشمنان بسیار آید که در این راه

و اس اخبرنا قطعت حینها بمقدم الخیار حے رانیا لدر فتح من تحت
 قنا عها حب سر انور امام حسین علیه السلام نیری پیکر جاوه زینب خانون کی بر اینچا چا و تن
 خواهر کو جمال برادر جوین لایا با شتیاق تمام او اس قصاب سیح کی طرف دایان بصیر سیلا یا
 شفق خون میں جو سپر رسالت کو دو با پایا و فرقت اور غلبه رنج سی کہ و ناک کا دم جسم
 اپنی شتیاقی کو شدت اندوه میں جو ب محل پر بار که خیمه سارک شوق هوا او قصاب کی کی
 بہن گھا و او صفت بھر قہر قلبہا سوزش فراق میں سر برادر کو پکارا بی اختیار زہر و آہ
 و سیمہ و افسوس و انا بکندیا عیشہ فقالت یا ضیاء عینی و یا اصل و فدا
 یا کھیلک الیوم ضعیف عینی گیتی ہی ای آنہو کی تری اید کی سہاری ای سیری مددگار
 آج تیری محبت فی جہی بر باد و تباہ کیا اور میری و خدای میں سامان و بدری و یا ناچار
 یا منہ اخی یا حصین اما قری مقامی آیا حصین و عو مکنی ای بکس و غریبان
 اخی کی پشت پناہ حسین یا من میں نہای آیا تم نہیں بستی میں کی یہ فدا و اور تہیک
 ناچار بستی ہوں اور جای قاصد کے کوس کر میں ہوتی ہوں افسوست بانی الاکرام یے
 لا کھیلک و لا ساعدا مآلاتی یا ساعدی دشمنوں میں بدن بسر کرتی ہوں کوئی
 سوزش پرستار نہیں کہ بخاری کری اور بلا و اید ای طرح فدا سی جی تلی یا الیافینہ
 یا اخی ما کان فی قطری اخی اراک و صنتک الرأس فی اللہ ای برادر اور
 پناہ و حامی خواہ میری و ہیان میں پیسیت ہر گز تہی کہ تلو شہید ہو کی اور تہا راسر
 خون تہا ہو نیزہ بکند پر پڑا پاو کی یا لیت عینی قبل الان قد عیت و لا
 ارا یات خضیب کشیب و اللہ فی کاش کہ اس وقت سی پہلی سیری بنیاتی شیم
 جاتی تھی اور تہا ریش مفید کہ ہوں و با نگر کی ترات و زین العارم پیری

۱۲۰
 کہ من اندیشہ کار خود کہہ امیر
 نوشت نزد اماوش و گاہ شین
 جو بعد غیبت کہ بیان و گاہ شین
 عبد الله زید کہ حکم کہ فست و گاہ
 بن ندان کرد و در بند کرد و گاہ
 از من کما هو موجود آمدہ باشد و گاہ
 کما عبد الله بن ندان و رفته و گاہ
 مر غارت کرد کہ چاکہ مر اید و گاہ
 طبعی در آن کہ نامہ عبد الله زید
 بنی کہ او نامہ عبد الله زید

و اس اخبرنا قطعت حینها بمقدم الخیار حے رانیا لدر فتح من تحت
 قنا عها حب سر انور امام حسین علیه السلام نیری پیکر جاوه زینب خانون کی بر اینچا چا و تن
 خواهر کو جمال برادر جوین لایا با شتیاق تمام او اس قصاب سیح کی طرف دایان بصیر سیلا یا
 شفق خون میں جو سپر رسالت کو دو با پایا و فرقت اور غلبه رنج سی کہ و ناک کا دم جسم
 اپنی شتیاقی کو شدت اندوه میں جو ب محل پر بار که خیمه سارک شوق هوا او قصاب کی کی
 بہن گھا و او صفت بھر قہر قلبہا سوزش فراق میں سر برادر کو پکارا بی اختیار زہر و آہ
 و سیمہ و افسوس و انا بکندیا عیشہ فقالت یا ضیاء عینی و یا اصل و فدا
 یا کھیلک الیوم ضعیف عینی گیتی ہی ای آنہو کی تری اید کی سہاری ای سیری مددگار
 آج تیری محبت فی جہی بر باد و تباہ کیا اور میری و خدای میں سامان و بدری و یا ناچار
 یا منہ اخی یا حصین اما قری مقامی آیا حصین و عو مکنی ای بکس و غریبان
 اخی کی پشت پناہ حسین یا من میں نہای آیا تم نہیں بستی میں کی یہ فدا و اور تہیک
 ناچار بستی ہوں اور جای قاصد کے کوس کر میں ہوتی ہوں افسوست بانی الاکرام یے
 لا کھیلک و لا ساعدا مآلاتی یا ساعدی دشمنوں میں بدن بسر کرتی ہوں کوئی
 سوزش پرستار نہیں کہ بخاری کری اور بلا و اید ای طرح فدا سی جی تلی یا الیافینہ
 یا اخی ما کان فی قطری اخی اراک و صنتک الرأس فی اللہ ای برادر اور
 پناہ و حامی خواہ میری و ہیان میں پیسیت ہر گز تہی کہ تلو شہید ہو کی اور تہا راسر
 خون تہا ہو نیزہ بکند پر پڑا پاو کی یا لیت عینی قبل الان قد عیت و لا
 ارا یات خضیب کشیب و اللہ فی کاش کہ اس وقت سی پہلی سیری بنیاتی شیم
 جاتی تھی اور تہا ریش مفید کہ ہوں و با نگر کی ترات و زین العارم پیری

[illegible]

سکه شود بعد از آن بر غلظت چیزی
 لازم نیست مگر کفایت بر سر خود باید
 داد و در میان شیعه هم گفتند که حق گفتند
 که اگر از حق و جبهه الله کم هر بنده
 و گفت که هرگاه که کار ما باید ما شود
 هیچ بنده کار ما را از کم و ضرر و زهران
 اندیشه ما را در هم و پیوسته و شایع
 چنانکه که بر روی و سیاه چهره
 انشاء الله تعالی ایشان هر کشته ای را
 میباید که تا جسد الله زنده
 و کشته ای را که در دست و پا
 او را در دست و پا
 در بعضی و در بعضی
 که در کم و کم است و در
 میباید که در دست و پا
 زنده و در دست و پا
 بر عیت میباید که در
 امیری و در دست و پا
 در دست و پا

۱- در این کتاب که در مورد
 ۲- در این کتاب که در مورد
 ۳- در این کتاب که در مورد
 ۴- در این کتاب که در مورد
 ۵- در این کتاب که در مورد
 ۶- در این کتاب که در مورد
 ۷- در این کتاب که در مورد
 ۸- در این کتاب که در مورد
 ۹- در این کتاب که در مورد
 ۱۰- در این کتاب که در مورد

اہل حرم کو بدلتا ہی نصیب پہنچا یاد و کان ہاں زیادہ تخت عنالالت پر چٹیا تہا اہل بیت کو سٹیل
 گنگنا روئی کچھ کہیا نظم لہو لفظ ناظم زیادہ طول ندواس بیان کو برقت میں ہوش ناہی
 نہیں انس و جان کو۔ دریا ہی اشک گنگھوں سی مردم کی ہی روان، بیدیم کیا آخر شوقی
 پیر و جوان کو، جاتا رہا سکون زمین و زمان کا، اس غمسی خم ہوا کھر آسمان کا، گذر آجو جا
 صحر کی آل پر لگست ہی اوسکی شمع میں اپنی زبان کج، کما ناہی ستر حسین کا، زینب ہی اسیر
 کما فی ہی بس پیر و روئی حق میں حبیب کی

[illegible][illegible]

افس چندان گفت که تو هر ملایوان
چو که بیاور ملایوان دوستی تو کردی
گفت زان غبار اودیش ندانم
گفت یا امیران غبار جزر
شهر آمد

این مصحف را به یک دست و وقت
چهار ماهی و پنج روز در دست خدا
بر آید که این خداوند است
بها و آن را بخواند و یک بار
فصلی که در آن است
و یک بار

و یکدیگر را باین
ای سید و الله که این است
ما فرزند پیغمبر و ایشان را کشتند
و اهل بیت فرزند پیغمبر را سید کردند
ملا بر منبرها ایستادند و میگویند و بر منبر
عزت ای وای بر ایشان که بعد از خدا
که فانی شدند پس گفت ای سید شایسته
در باب ایشان چه قائل باید کرد این
گفت دست بده تا از این سبقت
بیاخذیم و آن را بیکدیگر دادند و گفتم
امام حسین علیه السلام را
و دست مختار را گرفت و بپایانیت
اسلام فرست کرد و شاد شدند که خلا
میرفتند و بیعت میکردند تا هر دو
هنوز میروید بیعت کردند تا هر دو
خروج کردند و شب پشنه با بیضا
سلاح پیوید چون ای برادران هر
شود هر بر باهای برای خود این
تخت خروجه کردی و شایسته

اولی و اتی را فرزندم چهر شما
به بینید بد ایند که ماضی و حق کردم
شایر و ن ایند و اگر خیر آن
چشمه به بیند بیرون کشید
و اتی و ن ایند که گشتند

[illegible][illegible]

من و تو هر دو خدایان هستیم
ما را از هر دو خدایان جدا کن
و ما را از این دو خدایان جدا کن
و ما را از این دو خدایان جدا کن

نیزه بنیاد و در راه
بنا که نیزه چنان راه
در راه دهسته پیش وی آمده و گفت
یا سید کجا میری که عید ابراهیم
راه را را هلاک کنی سپرده امان
گفت منم در راه از تو گفت که این
چنین است و در راه را از تو گفت که این
ان بنیاد راه و یک روز گفت
تا به یک روز که این
یا زاده شد و این
افسوس این را به دید
و اندر تو و این آمده و گفت که
که سید و چه گمانید و پنداشت
اسب را پیش برانند و گفت منم این
بنیاد است از این گمان ابراهیم
شدید و زان از رخ پدید تو سار
و از آن گفت ای برادر نامت ابراهیم
و ابوی درین شب کجا میری
ابو ابراهیم چنان دید و گفت ای پسر
که کجا می باید و گفت

دست پیش نهاد انداخت نشان چنان
چنان دید بسیار شادند بدین وقت
ابراهیم را در بر گفت و گفت ای
برادر من بسیار نیکوست و این
نهایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

سنا حجت که کتابی حضرت ابی تابی کرام کی زبانی بیان کرتی می که امام حسین علیه السلام
ایک بیمار بخار شدید من که فارکی عیادت کو قصد کرتی ہی بہب تشریف والا اندر گمان
مریض میں پہنچی فوراً تپنی جسم بخورسی سفارت کی فقال لَهُ وَصِيْتُ بِمَا أَوتَيْتُمْ
بِهِ حَقًّا حَقًّا وَلِحَقِّ تَرْبِ عَنْكُمْ فَقَالَ لَهُ الْحُسَيْنُ وَاللَّهُ مَا خَلَقَ اللَّهُ
شَيْئًا إِلَّا وَقَدْ أَحْرَهُ بِالطَّاعَةِ لَنَا صَاحِبِ خَانِهِ بُولَا راضی و مسرور ہوں جو
فضائل و کرامات اللہ فی تلمو دی ہیں کہ عیالات و عیالات کتے قدم ہو لاسی نہ
کمی ہیں فرمایا کوئی قسم کی خلقت خدا فی نہیں پیدا کی الا ہماری طاعت و فرمانبرداری کی
تائید اوسی پہنچادی قَالَ فَإِذَا لَمُنْ سَمِعَ الصَّوْتِ وَلَا نَرَى النَّفْسَ يَقُولُ
لَبَيْتُ قَالَ الْكَلْبُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ أَوْ كَيْفَ أَنْ لَا تَعْرِفَنِي إِلَّا حَدًّا وَأَوْفًا
لَكِنْ تَكُونُ هَذَا لِدُلُوبِهِ فَمَا بَالُ هَذَا رَاوِی ہنسای کہ آواز ہماری کان میں
آتی ہے مگر صورت نظر میں نہیں سماتی عرض کرتی لبتیک فرمایا امیر المؤمنین فی بھی امیر
یہ کیا تھا کہ سوای دشمن خواہ نما بکار و سر کی نزدیک نہ جانا کہ او کو عصیان کا
نکار ہو جای رہیان کیا تھا کہ جو تیری صدمات مجھ لای فَكَانَ الْمُرِيضُ حَسْبُ اللَّهِ
شَدَّادِ بْنِ الْهَادِي اللَّيْثِي قَبْ وَمَنْ تَوَاضَعُوا أَنَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ
وَقِيَّاسُ كَيْفَ وَهُمْ بِأَكْثَرِ كَسْرِهِمْ عَلَى كَسَاءِ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ فَذَعَفُوا إِلَيْهِ طَعَامًا
تساب من کبھی تواسی سلطان ہیں کا درجہ کبھی حضرت فی ایک روز پر
فقیر کو راہ میں دیکھا میٹھی تھی پارچہ نان در توڑہ چادر پٹی کھاتی تھی ہولای شاہ گدا
رسیم سلام و نسی او کی بسبب فی آداب حجت سی اپنی طعام پسلای چکس معہم
وَقَالَ لَوْلَا أَنَّهُ صَدَقَ لَا كَلْتُ مَعَكُمْ صَدْرِش عِش و کرسی فی فرش

برادر من ہمارا کھانا کھاتے ہو تو
بہتر نہیں خود سلاج پوشیدہ و سوار
ہیں و ابراہیم علم و دانہ شہر
و مریضہ نامو بلیم خانہ شہر افتاد
و نماز خزانہ بود کہ عوفادہ شہر افتاد
کے ان میں مضارب و آگستہ نام
خروج کر دیں مردم ہم را خدمت نام
ابن عباس علیہ السلام و کتب
فخار باقی ابراہیم اشقی علیہ السلام
میر و میر و میر و میر و میر و میر
انبار چین و روایت کرد کہ چار ابراہیم
ان میں مضارب و آگستہ و نزد عثمان
دست خبر پیدا الله مطیع و سید
علیک شد و پسر ان را طلب کر دیں
ای پسر ان را بداند ابراہیم اشقی علیہ السلام
گفت و وہ مہدم ست کا آواز بلند
خروج بری پیدا شد چرخ چرخ و پسر
خود متنبہ کہ یہ بسیار کرد انکا عہد
مطیع بالمت بروی زد کہ کیستی پیو
دارد زود بروی و بجای پسر ایست
و چرخ پسر خود باز خواہ و میاں دار
از امپ و و دنیا و امپ و امپ و امپ

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

نہایت بسیار نیکوست و این
پنج دست است

در این باب چند بیت است که در بعضی نسخه ها آمده است و در بعضی دیگر نه

ای امیر چه میبوی انجا او مشرب
 گفت ای امیر بکاران نکند دیک
 بافت که ده کس بجای او نشاند
 در میان سراسر بود ناگاه غمان
 ناخن آویزده بود در خاکی که
 و چه بود در بیان بود
 چو نیسویین مجلس کو فزین داخل کرنا امیرم کا

ذلت کی دروازه ظالم پرنگی بکری رهین دایمی اس جمل سرور کی عجب رفعت سی
 حقا که یہ بزم گلشن جنت ہی + رونی کو ہیں جمع عاشقان شبنم کسا وقت ہی کیا
 لو کہ ہیں کیا صحبت ہی نظم مولفہ ای اہل عزائم شبنم ہیں زو لو + دامن دامن
 صدق چشم کی موتی رو لو + خاموش نہ بیٹو کہ ملک آتی ہیں گریان + عقدی تیرے
 دست غمی کہو لو + اس غم دور روزہ کو عنایت سجد + بحر زاری ہیں فرو حسیان ہو
 مجلس میں کرو شمیم و فریاد کا شور مرقہ میں شبنم عیش لیکر سو لو + باز ارجح
 میں جو غم یہ دار فناء نقد جنت ہی شبنم ناظم تو لو

۱۳۰
 حاضران در باز بصیرت و طلال و ناظران رخسار خشت و آفتابان سلسلہ
 قدر و قصائد و مقربان جلسہ تعلیم و رضا و غریبان شہر زاری و افغان و دیگان
 خاری و عددان چوئی بڑی قبیلہ و صفحہ ان کو رشتہ عبادت عبادت مقربان ہی
 مجلس بایں حسرت شمعون میں وارد ہوتی یوں سہنی میں بکے جب خانہ ان سول
 صرصر جو روحانی است ہی تباہ ہوا + قافلہ پر آشوب و آہ غارت زدہ شہا
 گمراہ متصل شہر پناہ کو فہنچا پادوی کہتای دوسری روز عاشو را کی سپہ سالار
 جو این زیاد کی پاس آیا تعلقہ و سرور و حال اسیران کہ بلا اور باقی سرہای شہر کو سید
 کہ سب عیال و اطفال اور سرور و کو ہمراہ لائی آفتاب پیغمبر است کو افق تیر کی او پر
 شفق خون میں ڈوبا و کجائی پیادہ و سواران لشکر کی غول کی چھی چلی آتی نقاد و
 ظفر و طیل شادی کو و سب ہم بجائی بحالی والی سرہای شہر کو حکم کی جلو میں قدم

باجال کہ توفی بینی بدخیا اسام
 نختار دستہ شہر افتادہ خاکی است
 و می دم ہا از ہر جانب روی بوی
 نہادند و میر و ند دیک پر سید کہ
 غنار چه مقدارن می کند گفت ای
 فرستادہ خاکی نہ با او ہستند گفت
 بیشتر اہل کہ نہ با او ہستند گفت
 توفی و خشتی در نیل کجا می کشی
 گفت دستہ عجلہ دو شش دایم
 و بعد از بجای خود بروم کہیں
 خلایق فرد و ہاد با بچہ کہ غنار
 باقی کہ پس ان مرد و برفست و ان کہ
 ہو و نہ مرا کہ ایضا هزار و چہا و سد
 بود و دند کہ انہا بختار و بخت کرد
 رسید و او از کہ کہ را معاش و انجا
 یات کسی نزد مرا اید تا با و بگویم
 تمام قصہ با و گفت و ان مرد با و
 و یاران را خبر کرد کہ بخار خورده
 کدہ شہر ایستادہ اید کہ
 کدہ شہر ایستادہ است و انش
 او از جلد غنار دست زود
 در بام کو شلت اوست زود
 باشد کہ بلد او رو بوی
 بخارند و لک بوی و رو بوی
 و گفتند ای بل و بل و بل و بل

منه و دلا شید که خدای تعالی بر او نازل کرد
 و سخن و مطلب دیگران بر دست چنگیز
 بان راه بر دست مردی را یک فتله
 که با سلاح در میان سید و پادشاه
 گفت ای مرد چنانم داری و از کلام
 کردی و مرد سخن میگوید آن مرد
 گفت ای مرد چنان سخن میگویند
 که در ده کوه در میان
 چو تیسویج بایس کوفین داخل کرنا لجرم کا

رسول و عثمان پر خجاسی پنهان حلقه ماقم با ندی سینه زن بعضی محبت او لا و بتو که شود
 و تبارین سینه و ماکلی نوحه و الم می صروف شیون چو بنیای حق ویده انکودن بین بصارت
 که بختی توی یوز چشم غیر بر سر شک طون سی چاکرتی جو شاسای خدار سیده کی دل بهر دست
 چهلکتی تنه پاره جز هر ابر سینه بین انگشت حیرت وهرتی چو دست اسیدی داخنین
 استین شفاعت کا طالب تنها خلد پوش جنت کی شهادت یی گریبان چاک پهر تاء
 جو پهلوی جات کو پشت و پناه است کی جانتا یای حبیب و رفت سر پر خاک و نا
 کوئی ظاهر و آشکارا سرور و بخت سی بخت مارتا کوئی ساز و نو آیش و فرحت یی
 طاوس و ارنایا پهر تکه کوئی باغی گلشن افکار بین بهر لانه سمانا کسی خاری کا منجر
 لب ر باض عشرت میں شکفته ہونا فَقَدْ تَمَّ إِلَی سَيِّحٍ مِنَ الْقَوْمِ وَقُلْتُ
 حَدَّثَنِي مَا لِي أَرَى النَّاسَ يُحِبُّونَ الْكَافِرَ هَذَا الْكَافِرُ يُفَرِّقُ بَيْنَ
 سینه زنی ماقم اور ابتلائی اند و غم می حیرت ہوئی ۔ پاکو بی شک ادا و ادا و ادا
 شادی میں فکر شدت ہی او س گروہ میں ایک مرد و پیر کرا و کھلا و ادا و ادا و ادا
 کی تہ و یکت چاک کی کہا بیان کر و کیا سبب ہی جو لوگ اس قدر جمع ہو کی اتنی ہیں ہی
 ان میں روتی اکثر گاتی بجاتی خوشی سنا کی ہیں آیا کوئی حید کا دن ہی جو میں نہیں جانتا
 یا تقریب عروسی کا اہتمام ہو رہا یا یہ رچا فاختہ بید کی و عزت کی ال
 ناجتہ عن الناس و قال یا سید کی ماہی حید گم کی بجائے شک یگا
 بحر قمر قلبیہ اوستی بد ارا میرا پاتہ پکڑا دست طون سی تناری لبو کی کہا ای برگ
 یہ حید کا دن نہیں ہی کیا بیان کروں جو ماہی سنگین ہی ۔ سوز دل ہی بہت رہا
 بیان تک کہ میرا ہی پیش کھرا قلنا آفاق قلت انھونی یزحمان الله جب او

دیکھ کر چندان و بسیدند چاہند
 دیکھ ابراہیم گفت دست او راست
 بن دختار بر دند ابراہیم پیش و پشت
 دیکہ کا سلاح ادا ستہ طلیحہ
 و شملہ ہا و رخ و دست و گفت
 میر دند ابراہیم پیش و پشت و گفت
 شامہ کمانید خلافتی دار یکجا
 گفتند علامت ما مستقیم الی نجات
 ۱۳۹
 ہدی شاہ کیست گفتند حارث بن
 عرفی ایضاً ث از نر کان کو کہ بود
 پیش ابراہیم آمد و ابراہیم دیکھ کر
 تازہ بر پیشانی دارد و خنجر کی کہ
 ای برادر را بر جہت است چو یک کہ
 گفت ای سید چند او از طلیحہ آمد
 و افس دیدم کہ برانی و خنجر آمد
 شاید دشمنان کیدی کہ دہ باشند
 درین خنجران کی چہای شاکر کی پیوستہ
 آمد و گفت ای جہان حسین کی کہ
 شاکر کی ہزار و چہار صد کی

کہ ما شیعیان و بعد و خنجران ہر دو
 شامہ کمانید گفتند کہ او خنجر
 دیدیم ایستادہ از ایشان بر زمین
 اندیم چہرہ بان راہ و فیم خط
 بر فتد ما کہ این شمشیر ہر دو

۱- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۲- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۳- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۴- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۵- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۶- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۷- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۸- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۹- کتب و اسناد خطی و چاپی
 ۱۰- کتب و اسناد خطی و چاپی

10/11/1911

[illegible]

و من دمان لغو
 از خرد و وزیر که تو شیعیان
 الامام علی را با آن نازات الحسین
 و زنان فاکلان حضرت امام حسین
 علیه السلام را با یکدیگر وند که الامام
 علیه السلام را ای که در یک یک
 عیال با او و نیز و ای که در یک یک
 علی ابن حسن بن علی بود پس بنده
 علی ابن حسن بن علی است ای امیر
 مطهر امام و گفت ای امیر بن علی
 با چه بر سر تو است که گفت بر سر
 ۱۲۵
 هنر گفته که بنزد و از این
 امیر ناز غبار گفت که گفت
 این ملعون رو و د آتش شیطا گفت
 بی و هم غبار گفت بر و خدا باز تو بار
 آتش شیطا سلاح چه میشد براسب
 گلگون سواد شد و او میان زنا ملاز
 بود با حلاقت خویش در میدان آمد
 و در بر امیر عبد الرحمن رفت و که
 ای بد بخت بد نعت چاکر حضرت
 امیر المومنین علی بن ابی طالب
 اعدای او میکشید باری سیاست
 آن واقف شد و بداند

[illegible]

گفت که چرا حضرت عیسی
میگردد آن ملعون جواب گفت
که غنا تو در دنیا نیست
و سب که در آن با او نیست

و اگر زن کرد عیبد الرحمن اهل برزود
و بکشتن نهاد خیل اوین باز میت
و قتل عیبد الله مطه

[illegible]

این ملاحظه است که گفت این قریه قاضی
وزیر کائنات است و خارجی اختیار کرد
حق این است که در این مقام
این طالع استیم
باری و شمس و یحیی و قاضی
ختم است و باران است
او علی

و گفت ای سالت حاضرات کجاست
 حضرت را پس بنده بسینه ان طبع
 نداده و از اسب در کمر بدین فرود
 آمده سرش را از بدن جدا کرده و
 در دستان خود گرفت و فرمود
 و گفت خدا باد و عبادان
 و در اهدی و عابدی از زمین
 شیع که نام او قلیه بنی است
 بود نزد دستان آمد و دست
 و بیدان رفت او را سلام
 و او در جنگ صفین با حضرت
 امیرالمومنین علیه السلام
 از خیابان بنی نضیر داد و فرستاد
 کردند که بالی ثانی است
 علیه السلام طبع که این را دید
 بنی نضیر و با پانصد سوار
 و گفت برو و تیغ زن را
 دست بر دست می سود و می گفت
 که او ای ملاحون توبه الهی الطم
 که قتار شوی بجوار حضرت خدا
 ای پسران من لا ملاتمت جیکه بدین
 ابو قلاب که در دشمنان ما و بسبب
 می دادم چرا که در جنگ صفین
 از تیغ او جستم و در بدنم چنم بران
 علم داشت و او علم مرا چنانید
 و می گفت ای ملاحون توبه الهی الطم
 این خود را باور و مایند و گفت

اور کجی پادشاه دو سیری کی سر و پنجه چو سنی بر یک کی فری سر پر تا ته رکبیا او
 آسمان کی جانب اشاره کیا و قال اللهم انی استودعک اثارها و صلح
 المومنین کما هذا یا اخی دو نو فرزند و نو تیری پاس امانت سپرد که تا بون او
 انکی باب امیر المومنین علی کو تیری حاجت میں دیتا ہتی انکا کھنسل جانا ہون فکیف
 کان و قد یغفلک لوسول اللہ پس کیا خوب و ولایت رسالت میں رعایت
 اور حرم است بھوت کو اس در جنگ ذلت پنہادی بہر پر زید روتا چلا گیا انکی تیری
 نہ لہا بن زیاد کی ہر ایک اسیر خاک سیر کو نہ دیک بلا یا او سکا نام اور نسب چو چلا
 تو تیر اور عمر غنی مفصل سنایا جب باری قافلہ سالار خود امین حضرت زینب کی
 تو وہ بی بی اوس مدو و رب کی جواب و سوال ہی شرمائی فقال کیست را ایتر
 ما صنع الله یا حیات و اھلبیتات ابن زیاد کی خلاص کیا ای بی بی و کیا
 سا کہ خدا کا اپنی بہائی اور او کی اہلبیت ہی کیا انتقام یاد مہربان تیرا الشہد انکی را
 اوس بانی جفا کا اس لعنہ سی پہچاندا جزا و ایدای دل زینب خاتون کا خدمت
 یعنی حسین علیہ السلام کو بار و فرزند کی غمی روتا دیکھا ہو کہ پراسمین زخم تیغ
 شان کہا کی گرتا دیکھا خاک و خون میں زانوئی شمر کی تھی تیری دیکھا سر شائری
 چڑھا ہو ہتا و بدر چھتی دیکھا نامحرمون کی گھر میں جا کی الھرم کو کیسا لوٹا دیو
 عورت نکا زیور اور لباس بدن میں چھوٹا مبالغہ خد سال زید و حسن و علی قید کی
 ای میں غافلہ و سکتہ فی حسین علیہ السلام کی پاری تین کیا طاعنی کہا ہی میں کو
 زمین سی او ٹکا کی دفن کریو الانہیں کو کی تو تیر اور چہلم اور فاتحہ کا نام لینی والا
 ناموس او ٹون پر سوار کو چ و بازار شہر میں و بدر چھری ہر طحلی ہماری منصب
 کہ تا نا فاش شکافست و علم یافتاد

ای دشمن خدا و رسول کی کین
 غضب را و تیغ میں فرخند
 و جھار و ہی جھم نہاد و
 باران ہی اکبر شدند و
 زید ان قتال اپنا ہتھیار

او نظر او پرخالب رہی بدینب خاتون فی روکی جو بد یادار کلام بالغہ قاطعہ گنگا کہا
 قائل اولاد مصطفیٰ پنی سب واقعہ دیکھا اور سہا ہی کیونکہ ارادہ الہی میں شہادت
 پانا ازل ہی ہمارا عہد مقسوم ہی اور بلا و محنت و اعلیٰ ثمر بان پروردگار کے
 لوح میں حکم ہی مرقوم ہی وہ قتل ہو کہ زندگانی جاودانی ہی یہ تید آزادی و رہائی
 و دوہانی ہی جشتر کی سیدان میں یہ فتح اور شکست کا نتیجہ ملیگا جو سن کو شریکی سناری
 تشکیل اور محنت کا درجہ دیکھی گا کہ کس باب میں انکا میں کہا ہی مثلاً علی نقی بروز چندی
 کہا ہی ناگاہ ابن زیاد فی امام زین العابدین علیہ السلام کو دیکھا اور انکی بلایا اپنی
 ملا زمانہ بدین ہی پونچھا یہ کون ہی بیان کیا علی ابن الحسین مرض میں مبتلا ہی وہا
 کہ میں سنایا علی مارا گیا ہی غم سعدنی کہا وہ دوسرا فرزند حسین کا مصروف علی کتھا
 یہ بیماری کی باعث ٹٹنی کو نہ آیا پختہ میں ضعیف رنجوری ہی آشنای سبتر خدا اولاد
 ہی کیلا باقی رہا ہی جو شری اقبال ہی لشکر حسین کہ لایا ہی ابن زیاد فی غلبہ جو سیدان
 سیدہ تنجد کی طرف متوجہ ہو کی پکارا لشکر خدا کا جو تہا ہی کذب اور دعویٰ باطل کو مٹایا
 لشکر کو شتر فرمود و نہ قتل عورات کو و سیر مال کو غارت کیا اور سن ظلم و غم ختم ثابت
 قیوم فی جو بد یاد کہ رسوا ہوتا ہی فانی او بیہوشا ہم سب پاکہ اور اہل صدق و
 حضرت رب العزت فی طہارت و عفت پر کو ای دی ہی قرآن میں ہماری صفت او
 ثنا کہی ہی او سن شری کو اس تقریر ہی خلیفہ آباد کو بلا کی حکم قتل غریب بیمار و یا چوب
 ایک خوشخوار فی نزدیکی کی قصد کیا تیدی رنجور کی ماری اولاد فتح و علی علیہا اسلام
 شانی کا نام لیا دساری باخوان حرم و روکی لپٹ گئیں اور صدی اس فوج و بقراری
 کہ کی بولین ای بانی جہا پہلی ہمارا سرزن ہی او تار پیر اس مریض تیرم کو لیا کی مازید تو

[illegible]

چون نگاه کردند بینه اش را بر روی سر او نهادند
تا جوش از تن او بر سر او کشید
از بدن او محافظت کرد پس فرمود
بینه و خنجر و سبیل اش را که بجا
کردن بود که گمانا که اسیر آمد
و از خودی فتنه گفتن در سر
امیر تاج شد که باز این آمد به
پادشاه

و عبدالله بن حسن با خلیفه دین و صلوات الله کامل
 شریف با خلیفه دین و صلوات الله کامل
 پشیمان مجلس و صف سرای دلی خدا و مناقب مولانا ابن زبیا و کا حکم بدین کونا نه گفت

سومیت کارگر دین و دهی که جسکی ایمان تم بود، مر باجی زهر اسی کوئی غم پیس
 پونجی و زینب سی کوئی سراق حیدر پونجی + پونجی عابدی سی کوئی شستیز کا غم
 بانو کی جگر سی و لغ اکبر پونجی مر باجی آیا بی محرم بی عقب کی دن وین بهمانی
 سلطان عرب کی دن وین، ماتم کی لیلی پوشش بنین زهر اکو دای ایل عزت از د
 غضب کی دن وین + تمید بکا مناقب شاه لافتنی اعداد ائمه هدی
 مدح شعرای ائمه تنبیهی ذاکر کتاب و آیات صورت عفا
 غلام بیون ایسی سوا کا جسکی درگاه بین بنده بی و ام بین شاهنشاه بنام لون او
 آقا کا جوسفید و سیاه حاجتی بین پیرانی اند خدا بنین بر استرار کارگری رب سنا
 رسول بنین مکر و کار سب انبیاء صاحب شریعت بنین الما هر نهیب کی کن
 دین و حق طیب شیرازی و دخی بنین لاکن بر آیت بین نشان بنین رسا لک سراج
 بان دست نصرت سی و اوز کب پونجی بین بنو حیدر و ائمه بنین استه و ونج
 بهشت تقسیم فرمائی بین خانات لوح و قلم بنین مکر تقدیر کو صفت بگونی بر خط کهنایا
 قدیم بالذات بنین ازل بین جو شیتنی پید کیا سعید و شقی او کی ولایت بنین
 مدعی ردای کبریا بنین انبیا جامع حق پرستی عباد کو پنهانی بین جو یای خود کرانی
 بنین لاکن فرشته روح کو سب ارشاد و پنهانی بین بهنگی بین نصیر کی کو مار چهره
 شان بی نیازی نام و نشان انو بهیت پایا بنده آدم پر اوسی هر کی بر تونی خجلا و کیا
 جولا کی فی حجه تعلیم که سر طاعت جهکا با خلیفه پرور و کار کی مخصوص شجین کشیده
 شتی مانعی باجی را اول ما خلق الله نورانی کی جلوه کرین جسکه اربابیه قدیم اور خود
 پنهانی ای اوسس غازی کی تیغ فی ضرب و دوم سی عالم ارکان بین سکا سلام

بر اهل داران سپید دندنا که از این
 بی وین و ده و عبدالله مطیع بین
 که سیت راهی یافت و غنیمت
 که از که فدی بین وین و ده و انصاف
 که سیت در آمد و در و ان هان
 و فغان با سپا ده حق را بدست
 رسانید و تانی که شاکت را فریاد
 و بانی در میان ابراهیم تیار
 آید و بود که سیت لک حضرت امام
 حسین بیان در و ان اند و ان
 بود و قاتلان حضرت امام حسین علیه
 السلام در سوراخ چاه بنین شمشیر
 و کوی بند که در و در چهارم جلد
 مطیع نامه نوشت بنین که فریاد
 بنکونی کردم و ترا از کشتی خلاص
 دادم و شتر و درم و نواضع نمودم اکو
 جوانی و این است که با و مدد اوت
 جسکه مراد به تا هر جا که خواهم
 بروم چون کاغذ بنین در سید و قلم
 قلم طلبد و جواب نوشت که
 این تو گفته که با تو چنین کردم
 همه را قبول کردم و از انور چون
 از این دست بود که انور چون
 در زبان او ردی بعد از ترا
 در وین بنیت و انچه که
 دادی سه چندان بدیم تا وید
 تو را وین بنیت و انچه که

سین بید ریغ فی خطبہ حمد اور نعت سی صدر منبر کو درجہ عرش باری و یاد تواریکی ایک
وار پر عبادت ثقلین سی اجر و ثواب میں برتر ٹھہری سپہر کی پشت و پناہ رہی جو سب
کھڑے جاگا و این ایمان سی گل نغمہ چہری شہاب ثاقب کی قدر از اینی کان قضا
قدر زبکی دیا سپکان تیر ملت اور خدیگ ولایت نشان رونق پر لگی با این اسباب
دستی جنگی نیری کی آئی فی بند بند فتح کھولی اور پیکر حضور میں اعدا کی زخم جگر تو
سیر اشرف کا میغ جکی سایہ میں نهای اوج سعادت فی بانی نشو و نما پایا پیلر کا
چار آئینہ جکی ہر جو ہر فی دیدہ حرب کو سوختہ دریا ی شجاعت دکھایا فرق سرور
کمال کا طور و تہیہ کتمان طوری کہ سپہر و صلیت اور امامت میں فریقین کہاں کر
تاج اہل آئی نور علی نور ہی جو کہ را و دیگر انہای مضمون معانی او میں جڑا ہوا
خون ان زہاد تسلیم کی روشنائی بخش لوح سین ہی قلم ایجاد کو تراش و لکھن آبدار
منجھ میں اسم اعظم کی نجات دیا بیت حرم جلال میں عزاب کعبہ سمات چہرہ کو عین شفا
میں وہ شہر عرفان و کیمیا کہ نادیدہ کی صورت شناخت کا پتہ مروم کو ملاصل علی کہا
عارض کلیات صدق و صفائی و صفت ضیا با شیا و سیاچہ بایض ماسخ کی شیب
سطح اشعار و نغمہ اوج حق بینی میں مرتبہ دان کہ یابی شام جان انس و جان کو
فقر و دگی ترکیب سو خیمانی دل نغمہ طراز جب کھلی عدم سی وجود کا رنگ نکلا
وہ محی کہ روشمس اور انیای اموات کا ڈھنگ ملا و نہ اند فرج کہ دست میں آئی
بیضی کی آبر و دینی والی پیاچ سعادت فی ماہ و مہر پر وہ بالا انجم کالی زبان و کہ کو
ناطقہ کو شرح اتی انا اللہ سی کلہ کو حید بنای شکر شکر اور شکر کی زلال کا شربت
تقدیس بنای جہان کو کاسیاب فرامانی و فرج جکی چاہ میں کو شربت شمیم سی بھر آئی

[illegible][illegible]

و یکدیگر را دیدند و مدح و ستایش کردند
 پس گفتار گفت ای پادشاه منی که بندگان
 را با یکدیگر دوستی و محبت می‌خواهی
 این چنین است که ما می‌بایست که به یکدیگر
 با محبت و دوستی باشیم و این را باید که
 بنشینیم و مجلس و صف سر را و فضائل شاه اولیا و این زیاد که ما کم تر نباشد که ما را

منبع توحیدی که این پانی بزمین را و سبب جنت محو تا شاربین سوئی و نعمت کشتن نان نیکو
 نظرمین و دو بکرین و محاسن و ده که تفسیر قرآن و التیل و القیر او کی شان بر نازل می
 اور قیافه و این چهره حقیقت کردن آفتاب کی تبصیر کا قابل می گردن ایسی که طاعت می بود
 جب او نمائی تو سر بلند می دارین بی طلب پانی پنهان و بچو تو و تبارک الله فی الارض کون
 دست و پا کی صفت مین ید الله می بقیعت عرض کرد و باز دنی کلین شریعت اور
 طریقت کی شاخ و شانه کو بر پا یاد بار قبول کتاب اور شمت کو دوش و رواج بر چر پایاد
 کلانی شیر شیه جیز و کی خیمه قضا کو پیر ارجب استین اولی چرخ قمار کو خوف خلایق
 کبر اکف دریا فال کو مصدر جو دمعت و عطا پایاد انگشت شارب جلال فی سیر کرا
 یاد دنی جماعین او نه پایاد سینه بگفتند غلوم لذن اور خدیه کشف و کشفه امر کن شکرت
 الطین کو راز و فقر اور مایه قنای الله می خرو سبها مات روزی چرخ و قوت
 شغل می قناعت پر نبات ناف کو قضا و خاندان عبید شایف کی و قناعت مسرت
 البصر نیز مایه قنایان کا حجاب کما جو راب او ماف مین نیز اک بنا اکنا قنایان
 عوف کما تار کما کرد میان شکلین رسته تالیف اور بندش اجسام غصه می روزه
 برداشت بار امانت کی شیا مین نیزان صدری و قدایسار استی غا جکی پایی
 شجر طوبی نصال جو تا می پخته پلو بندی مین جناب کی قطعه شجاعت فایض البال
 سوتامی شمع حرم طبری اوس قاست پر شمار نخل بهشت کی نخل مین ولایت سرور کی
 آثار قدم عرش فرساده و شنبی کی کلین نعلین غباری روشنی دیده و خور العین سر پا
 نخل اور شکوه خیره و خلایق تبارک مین قاسم مین انوار حسن کی نور خدا انکلا و صورت او
 مینی مین بمیال صفت ذات بابرکات که نامحالی فاعلم انه من الامور العظام

چرا که حضرت ملا خیر داد و اندون
 این بار ترا دانسته و هائی را و در
 بعد از این تان ها خنیا هم که و تادانی
 انشاء الله تعالی عبد الله مطیع
 سو کند خدای که مطیع ازین بافتار
 بدی نکات مین بکاید کرا و و اکی کرد
 فغان بر کشتن و بخت و آفت شدنا
 و کبر هفت و ده مان واقف شدنا
 از رها کردن عبد الله مطیع
 و کبر هفت و ده مان واقف شدنا
 گفت ای یاران او بجای از نیکو
 کرده بود و نیز با و شکی که دم و
 و دایم که با و ی چه باید که و دیگران
 اوان قتلان حضرت امام حسین
 علیه السلام بنزد و الله که اکی را دم
 باشد امام حسین علیه السلام و فتنه
 دیگر و آل محمد ان شده که طالبان
 امام حسین علیه السلام از میان
 در دایم یاران خنیا کنند

امیر بدار الامان میباید و
 و انجا بدارت باید و شمس و
 و یکی که عبد الله مطیع
 و یکی که عبد الله بن
 و یکی که عبد الله بن
 و یکی که عبد الله بن

[illegible]

لَکِ دِیْنِ فَقَالَ جَبْرِئِلُ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ وَيَقُولُ
 لَکَ اِحْبِبْ وَلِیًّا اِنِّیْ عَنْهُ رَاضٍ حَاضِرٌ عَلَیْهِ اَمْرِیْ اِیُّیْ مُحَمَّدٌ خَاطِبٌ سَلَامٌ
 بِمِیْثَاقِیْ اَوْ رَضُوْهُ عَلَیْکُمْ اَوْ سِیْ بِهٖ رَاضٍ ہوں یہ کہتا ہی ہوں اِنِّیْ لَیْسَ
 عَلَیْکَ نَسَبٌ اِنْ لَا یُحِبُّہٗ عَبْدٌ اِلَّا اَحْبَبْتُوْہُ وَمَنْ اَحْبَبْتُوْہُ لَمْ اَعْدَّ بِہٖ
 بُنَادَیْ فَرَماتا ہی کہ اپنی نفسِ رحمت پر مبنی واجب گردانا جو کوئی اوس کی دوستی
 میں اوس کا محب ہو شکار و جرمِ عبد کو ولای علی کی سبب سی پیار کہ وہ شکا افس
 و دوزخ میں ہرگز عذاب نہ دوسکا و لَا یُفِضُّہٗ عَبْدٌ اِلَّا اَبْغَضْتُوْہُ وَمَنْ
 اَبْغَضْتُوْہُ مَالُہٗ فِی الْبَسِیْئَةِ مِنْ نَّفْسِیْ لَکِنْ شِیْءٌ نِّہْنِیْ کَرِیْ کَاکُوْیْ بِہٖ
 اوس کی ساتھ مگر یہ کہ میں اپنا عذر و جانا شکار اور جس کو غنا افس ہو یا وہ شکا افس ہو
 محرم و مکرم کا حال و حدیط علی جَبْرِئِلُ یَوْمَ الْاَحْزَابِ لَمَّا قَتَلَ عَلِیُّ بْنُ
 اَبِیْ طَالِبٍ عَمْرُوًّا فَارَیْ سَہْمٌ پیر و بارہ غزوہٗٔ اَحْزَابِ میں ہر گاہ علی بن ابی
 تالی غزوہٗٔ اَحْزَابِ کو مارا سہم کوئی فرمایا کہ جبریل میری پاس آیا فَقَالَ یَا مُحَمَّدُ
 اِنَّ اللَّهَ يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ وَيَقُولُ اِنَّ اِنِّیْ اَفْتَرَضْتُ الصَّلَاةَ
 عَلَیْ عِبَادِیْ فَوَضَعْتُہَا عَنِ الْعَلِیْلِ الَّذِیْ لَا یُسَبِّحُہٗ اِلَّا بِیْ اَمْرِیْ
 حق تعالیٰ تیسرے وقت ادا کرتا اور کہتا ہی مبنی عباد پر نماز واجب کی لکن عیار کو مستثنا
 ہوں جو نہیں پڑھتا ہی وَ اَفْتَرَضْتُ الزَّکٰوۃَ فَوَضَعْتُہَا عَنِ الْمُشْرِکِ لَوْ کَانَ
 فرض کیا دینی زکوٰۃ کو اور کہا نا داری یہ تکلیف رفع ہو وَ اَفْتَرَضْتُ الصَّیَامَ
 فَوَضَعْتُہٗ عَنِ الْمُسَافِرِ وَ اَفْتَرَضْتُ الْحَجَّ فَوَضَعْتُہٗ عَنِ الْمُعْدِمِ وَ
 مِنْ اَمْرِیْ لَیْسَ لَکَ الشَّیْءُ اِلَّا بِیْ رُوْضِ خَلْقِیْ ہر لازم فرمایا مگر سزا فرماؤ کی ادا کی

سینه‌های من را که از دست
 که خدای ما بر سر ما گذاشته است
 دهنده و خواهان از و میله‌ها را که می‌باید
 بنده و خواهان از و میله‌ها را که می‌باید
 از و طلب بود که کسی بیکان آنست
 پس در میان بختان هر کسی بیکان خود
 شد ند و هر جا که مردم می‌روند
 بنده و خواهان از و میله‌ها را که می‌باید
 که بیکان از و میله‌ها را که می‌باید
 و اینها را که می‌باید
 امام حسین علیه السلام که بیکان خود
 در وقت آن بود و دشمنان نیز بودند
 تدبیر می‌کردند برای دفع عداوت
 هر دو می‌باید گفت که عوارض است
 هزار می‌باید گفت که عوارض است
 و اگر دست بر یک می‌باید باز گفت
 برپا می‌شد یک روز عمار بنظری
 از کشتن شسته بود تا در این
 و عمار که بیکش می‌باید
 از آنکه می‌باید که می‌باید
 اینجا که می‌باید که می‌باید

بیازان که در
 ۵ یا ۱۰ رات حسن
 آمده و هیچ شوی و علامت
 بیرون نزنند و در وقت
 کردند بخار سانس بقیه
 بیرون آمده و سپاهش با
 که با چنگ و با چنگ
 شده بود که حضرت امام
 برای وی فرستاده
 کرده
 ابراهیم بن مالک
 با سو از آن عرب
 رفت بر آنچه نزد
 حضرت امیر المومنین علیه
 السلام بود و داده بود
 و از عقب او عمر حاجب
 با هم خود و از عقب
 کاملد با هم خود و از
 عقب ان فرستاده و از
 با هم خود و از عقب
 ان فرستاده و از عقب
 ان فرستاده و از عقب

امیدوار
بازد که زمانی سه هزار
سواران پیاده جمعی شدند و
اواز برآوردند که کمال شاد
الحین بن علی ملوان الله علیها
چنان شادی و مژده را خود بدید

امیران مختار ہیں وری اگر کسی
 باندک زمانی سے ہزار کس
 سوار و پیادہ جی شہندہ
 اواز بر آور دندک مال شاد
 الحسین علیہ صلوات اللہ علیہ
 بھن مختار و دم خود را چو دین

از همان بامداد که در تهران رسیدم
در آنجا در وقت که کشتن را با لایم
مهرم انحصار من نهاد میخواستند
با من و من شامده با لاکر من آگشته
فشار کشتن من نهاد و آدم من
با لاکر از ایشان پی سید کاشان
مردیده اند که در صحنه است
انسان آگشته سال خال آن
من

کتابخانه امپراتور و سنجیدگی در انتخاب و تدوین این کتاب
 هرگاه از این کتاب میگردید که در میان دانشمندان و محققان
 پیشین مجلس فضائل شاه اولیا و ابن زیاد کا حکم شریف کرامت مکن

شهر کتاب و صف تر آب بحر کافی نیست که ترکم سرانجامت و صفت بشناسم
 خوشحال اوس ناطق کامیابی مولاکا شاخاوان بی اور شان سینه اولیا بین کچه
 معج کوی سبک نظر اور نثرین آیه بی کی صفت پر شرح لکھی فی الاخبار
 وَالْأَمْسِ الْأَمَامِ سَرَوَى الْقَدَمُ وَقُ بِأَسْنَادِهِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ
 عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ قَالَ النَّبِيُّ لِنَبِيٍّ أُسْرِي بَنِي إِلَى السَّمَاءِ
 فَلَبِغْتُ السَّمَاءَ الْخَامِسَةَ فَظَرَمْتُ إِلَى صُورَةٍ عَلَى بَنِي طَالِبٍ
 رَجُلٌ صَدُوقٌ فِي ابْنِي سَمِعْتُهُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ وَأَوَّلَانِي بَابُهُ دَادُوسِي رَوَايَتُ كِي جَوَابُ
 بَنِي فِي حَسْبُ كَوِجِي أَفْلَاكُ بِرَيْكُنِي أَوَّلَ آسْمَانِ بِخَرَجِ كَوِجِي وَطَنُ عَلِي بْنِ
 ابْنِ طَالِبٍ كِي صَوْتُ نَظَرِ مَنِ ابْنِي بِهَامَانِي كِي عَجَبُ شَانِ أَوَّلَ شَوَكِ أَوَّلَ جَابَانِي
 فَقُلْتُ حَبِيبِي خَيْرٌ بِكَ مَا هَذِهِ الصُّورَةُ بَنِي جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ كِي شَيْخُ
 وَكِهَانِي وَبَنِي هِي اسْكَابِيدَتَا فَقَالَ خَيْرٌ بِكَ اسْتَهْتَبْتُ الْمَلَائِكَةَ أَنْ
 يَنْظُرُوا إِلَى صُورَتِي عَلَيْكَ فَقَالُوا أَرَبْنَا أَنْ نَسْبِيْ أَدَمَ فِي دُنْيَاهُمْ
 يَقْتَضُونَ عَذَابًا وَعَشِيَّةً بِالْظُّلِّ عَلَى بَنِي ابْنِ طَالِبٍ حَبِيبِي
 حَبِيبَاتُ خَيْرٌ وَخَلِيفَتُهُ وَوَصِيَّةٌ وَأَمِينُهُ حَالِلٌ وَحِي خَدَاوَنِي وَخَوَا
 مَلَائِكَةُ فِي بَرُورٍ وَكَارِسِي كَرَنِيَارَتُ كَرِينِ جَالِ عَلِي بْنِ ابْنِ طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي
 عَمَّنْ كِي ابْنِ ابْنِ اَوَّلِ دِيَارِ عَلِي سِي وَنَرَاتُ سَمَرُ وَرَهْوَتِي هِي تِيرِي وَدَسْتُ كِي حَبِيبُ أَوَّلِ
 خَلِيفَةُ وَحِي دَامِنُ كَوِظَرُ كَرَنِي هِي هِي فَهَتْنَا بِصُورَتِهِ قَدْ سَمِعْنَا مَنَاجِي أَهْلُ
 الدُّنْيَا إِيْمَ بَارِي لَمِي هِي وَبَارِي اسْجَابُ هِي مِيَا جَوَالِ وَنِيَا شَرَفُ بَارِي
 هِي نَسِيبُ مَلَائِكَةُ فَرَا فَصَوَّرُوا كَسْمَ صُورَتِهِ مِنْ نُورٍ قَدْ سَمِعْنَا عَزْوَرُ

از دشمنان او پس ایستادند و گفتند
 بخارند و ماوراء فرستادند و بکار و بکار
 دیگران بجانب خاست و بکار و بکار
 آمدند و بکار و بکار و بکار
 پس در میان راه رفت و بکار و بکار
 و گفت ایها الامیر ایها ابی ابی
 گفت که هیچ شایسته شایسته
 شده و گفت ایها الامیر صواب است
 شد و گفت ایها الامیر و بکار و بکار
 که شایسته و بکار و بکار و بکار
 بکار و بکار و بکار و بکار
 ۸۵۹
 و فرستادند و بکار و بکار و بکار
 یا از پس میایند و بکار و بکار و بکار
 چون شما اینها باشید و بکار و بکار و بکار
 بخار و دانست که ایشان راست میگویند
 ابراهیم و گفت ای برادر من و بکار و بکار
 چه میگویند گفت ایها الامیر صواب است
 که ایشان میگویند پس بخار و بکار و بکار
 هزار و از میان سه هزار و بکار و بکار
 و ابراهیم را داد و بکار و بکار و بکار
 باو داد و گفت ای برادر من و بکار و بکار
 که صلاح درمان است که بکار و بکار
 که در اینجا و بکار و بکار و بکار
 میگویم و بکار و بکار و بکار
 حافظ و مصیبت را پس ابراهیم
 و باران را پدر و بکار و بکار و بکار
 و ابراهیم بنی هان و بکار و بکار و بکار
 که ده بجانب مصیبت و بکار و بکار و بکار

در آن میگویم و ما طلب حق حضرت
 میایم و خود که منادی کنید ایرومان
 را و آن داشت پس لشکر بخاف و دادند
 تا بجای رسیدند که آن جای را حاکم
 میباشید که ما مسلمانیم و مال کسی نیست
 بر شما خیر من هر حق میگویم که خواهید بشنید
 چنان مردمان آن ولایت
 بنیتش و عجب فضائل شاه اولیا و حکم شریک بر این زیادگان است که چنان

پس خالق عالم فی صورت نور قدسی شامع علی علیہ السلام بنائی اور صدرِ رحمت جبرائیل
عظمت پر او کی زیبائی و کمائی فعلی بنی اید یزیم لیلًا و نهارًا یزورون
و یظرون الیہ غدوۃ و عشیۃ لویاعلی او کی پاس رہتی کہ روز و شب
فرشتی سب آسمانوں کی آتی ہیں زیارت کرنی آدابِ سلام اور شریف حضورِ عجلال
ہیں قال فَاخْبِرْنِی الْاَعْشَشُ مِنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ اَبِیہ قَالَ صَدَقَ الْاَمْرُ
اَنْبُتْ مُلَکٍ عَلَی رَاہِہ صَارَتْ تِلْکَ الصَّوْرَةُ فِی صُوْرَتِہِ الْاَنْبُتِ فِی
السَّمَاءِ رَاوِی اَنْسَابِی اَعْشَشُ فِی جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلِیہ السلام اور انہوں نے اپنی والدہ سے
فرمایا جب حضرت سی ابنِ نجم لیس کی فرق علی مرتضیٰ علیہ السلام دو پارہ ہو گئی
چراغہ صورتِ آسمان میں دیکھی کہ لو کہ وہاں سر کی زخمی رہتی تھی قال لَئِنْکَ
یَنْظُرُوْنَ اِلَیْہِ غَدَوۃً وَّ عَشِیۃً وَّ یَلْعَوْنَ قَاتِلَہُ اَنْبُتْ مُلَکٍ بِرَاہِہ
جمع و شام اوس حال پر غور و رجعت میں ابنِ نجم قال حضرت کی نفرین زبان
ہیں قَالَمَا قَاتِلَ الْاَنْسَابِ نَبِیُّ عَلَیہ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم اَوْ
مَعَ صُوْرَتِہِ عَلَی فِی السَّمَاءِ الْخَامِسَۃِ ہر گاہ امام حسین علیہ السلام کو دیکھا
تاکہ کہ بلا میں ملائکہ فی تردد میں یا نبی صلوٰۃ علیہ وسلم اللہ کی اوٹھایا ایسا کہ باوجود آسمان
صورت علی علیہ السلام کی پاس رہا مَکَانًا مَہِطَتِ الْمَلَائِکَۃُ مِنَ السَّمٰوٰتِ
مِنْ غَلَا وَصَعِدَتْ مَلَائِکَۃُ سَمٰوِ الدُّنْیَا فَمِنْ قُوْمٍ اِلٰی السَّمٰوٰتِ
الْخَامِسَۃِ لِنِ یَاوَدَہُ صُوْرَتِہِ عَلَیہ پس جو فرشتی او پر کو ٹھنکو کرتی اور قوت
سچی اور ترقی و دنیا سی آسمان پر کھم کو جاتی آتی ہیں زیارت علی علیہ السلام کی شوق میں اپنے
نقعات سے قدم ارادت رُٹاتی ہیں وَ النَّظَرُ اِلَیْہِ وَ اِلِی الْحُسَیْنِ بْنِ عَلِیٍّ

[illegible]

۱- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۲- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۳- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۴- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۵- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۶- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۷- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۸- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۹- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت
 ۱۰- به مناسبت روز جهانی صلوات بر اهل بیت

[illegible]

تو گفت کنایه بی اخبار مذکور قول احادیثی بین که متقابل اجماع و سنت و کتاب بین محل
استبعاد این بدرستی که اجداد طیبه طاهره محمد و آل محمد علیهم السلام اپنی قبور پر نورین فخرین
موتی بین را و پرورین سب انیا اور او صیانت بت مقدسه بین جاکن تار و ز قیام موتی
مروی عن الفضل بن عمر فی حکایت طویل عن الصادق و فیہ
قال اذا مررت امیر المؤمنین فاعلم انک زائر عظام آدم و بدن
نوح و جسم علی بن ابیطالب فضیل ابن عمر فی حضرت صادق سی حدیث طویل
مین روایت کی فرمایا جب تو زیارت کری امیر المؤمنین شاه و لایست کی تو استخوان
ابو البشر آدم اور بدن نوح خیمه و جسم حیدر صفدر کنایه زایری کی که ان نرگوار و کی اجساد
و ہی روضه پر نورین محل متقابل الی ان قال فلذا مررت بجانب الخبث
قبر عظام آدم و بدن نوح و جسم علی بن ابی طالب فانک زائر
الاباء الاولین والاخرین الی اخر الحدیث مگر امیر اشاد کیا جب جای تو زیارت
ای خبث کی جانب کو پس و ان سلام کر استخوان آدم اور بدن نوح اور سیکر الی ابن ابی طالب
اس حال میں ابی اولین و اخرین کا زایر ہوگا شرف و نیا و دین سی فایز مفاخر ہوگا امتا
الراس الشریعت اختلف الناس فیہ و قال صاحب المناقب ان
یزید بن معاویہ بعثت براس الحسن الی عمر بن سعید و هو
اذ ذلک غایله علی المدینه لکن حالین سر امام حسین علیہ السلام کی علمای اشی کا
اختلاف پایاد صاحب مناقب سی نقل ہو کہ کہ کہ نیردنی عمر بن سعید کو بھیجا جو قسمین
حاکم تھایرید کی طرف سی مدینہ کا فقال عمر و وددت انک لم تبعثت به الی
عمر حضرت و افسوس اس ابوالخدیجی مناسبتی کہ یہ سر حکم کو بھیجا جانا فرما عمر عمر و یہ فانی

[illegible]

ملاکه انبیا و ابراهیم آشتی است و سید
 سالار غفار است دروغ باو چه
 گفتن دروغ باو نیست گفت
 گفت با من بگوئید که غفار که است و صفات
 گفت امام حق علی بن الحسین است
 و خلیفه او محمد حنفیه است و عثمان
 خلیفه او است و ساجده است و یحیی
 و امیر وید و حیدر و علی
 و امیر وید و حیدر و علی

و در هر وقت که دایر میگوید که آمدنم
 معلوم کنم که مردم را با خودم
 شکرگاه مجازده ایست و شما
 تا باز کنم و بخوانم و در هر وقت
 بدین من و هر روز برای ایشان هم
 و آنچه که از دین اول خود بخواهم
 و در هر وقت که دایر میگوید که آمدنم
 معلوم کنم که مردم را با خودم
 شکرگاه مجازده ایست و شما
 تا باز کنم و بخوانم و در هر وقت
 بدین من و هر روز برای ایشان هم
 و آنچه که از دین اول خود بخواهم

و گفت ای برادر صابری کار هفت نعل کند
و عبد الله طبعی از ترس شادمان
از انجا بیرون نیاید تا آمدن صاحب
زیرا گفتند اگر در میان شما مبارک
شیعی باشد راه رفتن نباید است
زنده بدو دم و اگر زند همیشگی
تو او دم ابراهیم گفت
که باشد

لاکن جب انکی سرکوشام کیجی ہمارا محبوب و مان ہی چڑا یا ہمارا امیر المؤمنین کی پاس میں بن
جہا یا قال فی ذکر الاخبار الناطقة بفوز ما دج اھلبیت رسول اللہ
علیہم السلام بالمشوبات الجزیلة والسرجات العظيمة فی الاخری
سواء کان من قول الرائی قذاکری مصائب سید الشهداء وموت
غیرہم کہا تو لے فی یہ ذکر اخبار ہی اجر و ثواب مزخ کی بیان میں جو روز حشر پائی
شاکر فی ہی الحبیب رسول کی شان میں خواہ شاعر غنی سرا ہو یا ذکر مصائب سید الشهداء
فمقول ان الاخبار فی هذا الباب بالغة حلا انوار المعنوی قسما
ما ذکرہ اللہ وق فی العیون باسناده عن عبد اللہ بن الفضل
کہ روایات اس باب میں حدیثی ہی جو کہتے ہیں سند ہی ایک وہ ہی جو حدیثی
غیروں میں عبد اللہ بن فضال نقل کرتے ہیں قال قال ابو عبد اللہ من قال فیما
بیئت وشعر بنی اللہ قال لا بیئنا فی البیت حضرت صادق فی فرمایا جو ہماری
و اعلم انک بیت شریکی او کی ہی بہشت میں خدا ہماری وصیتا خبر علی بن ابی
عن ائمة عن ابی عبد اللہ قال ما قال فیما قال بیئت وشعر بنی اللہ
بروح القدس و دوسری علی بن سالم فی اپنی باپ ہی روایت کی اور اوسنی ابی حمزہ
ثانی کی زبانی حکایت کی ارشاد کیا جو گویندہ ہماری تقبیل اور مصیبت میں شریک
ما دام ہر رکعت میں ہی تا یہ روح القدس میں سرگرم رہی گا ومنہا ما ذکرہ
الاجل محمد بن عبد العزیز کہ فی کتاب الرجال باسناده عن ابی دسارہ
او ہی عالی مرتبہ شیخ محمد بن عبد العزیز کہ فی کتاب الرجال باسناده عن ابی دسارہ
قول حضرت باقر ارشاد ہی لایا ہی قال دخل الکھنشا ابی زیاد علی ابی جعفر

ای وود اللال جان خود را بیاد دارم
سوکند مظلوم خود را ابراهیم گفت
دلش کهنه و دهنش روغ کهنه و برین
مترس که مرا این سخن را از برای او بگو
چنان دید که گفت ای جوان غمزدان خدا
در سبید زده چمن ابراهیم مشاهده کن
بودی پس بر فتنه نایز را بدین
ای وود اللال جان خود را بیاد دارم

۱- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۲- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۳- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۴- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۵- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۶- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۷- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۸- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۹- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران
 ۱۰- در دستیاران و در دستیاران و در دستیاران

[illegible]

و گفت ای پسر من بی دریا و کاه
چون روز دیگر نامه بصورت من بر آید
سپاس خدای پاک که سلامت باد
گفته بود با ایشان گفت هر که
و گفتند ای ایدیه کردی از اینم
در لشکر کاه خود داد و ده قوتی
و شاد شدی بی دریا و کاه

کجای که بیخ بر تو خواهم فد و بر لشکر تو
 اجد ز سید بود اما بعد من از برین
 شک و شکست و یکی زان سپید دا
 به و از این نامم تا سه هزار کمان
 ز کمان و زان دست برکت او ز دست
 پشیمان و مجلس تو بخ ایل آفر او این زیاد کوالی مدینه کوا سه کهنه

خوانند و ن مین بوانند ی تعلیم شیطان علی بی بریا مرتبه یا قصه یا حال نصبت و زینهار
 کما جاتا بی روایت اور حدیث تازه و نو بر عالم جابل کوفه آناسی فضلا بی بی و
 مقتدره و یه اصحاب چور و دیار فساد فارسی اور میندی کوعربی بنای اخلاص جید
 شانی بر همکسی فی ح آیه الشکو فی عی الصادق قال قال امیر المؤمنین
 اذا حدثتکم بحديث فاسندوه الى الذی حدتکم فان کان
 حقا فاکم وان کان کذا فاعلموه وایت مین شکو کی حضرت صادق
 ایراد بواهی که فرمایا امیر المؤمنین علیه السلام فی کما بی هرگاه که کسی حدیث کو زبان
 سند نام را وکی و وحشی قول بی بیان کرنی بویس اگر حق بی تو الله فکوه تاب علی
 اور هرگاه بیوش بی تو او سیر الزام بی کما بی فی حدیث فکلمت علی و قد قال
 قال ابو عبد الله الله انما کذب المؤمن کذب فکلمت له و ما الکذب
 المقذوع و هری جاجیر محمد ابن علی مین مرفوع یا ایها ابی عبد الله فی تعدی بی طری
 ارشاد و بیا یا یحیی تم اور باز ره کتب او از فارسی صحابه بی پو چنانست بیان او
 دروغ کی شناسی قال ان یحدثتک الرجل بالحدیث فکلمت له و کذا و کذا
 عن الذی حدتک عنه فرمایا بیات بی بکه کی آدمی ذکر حدیث زبانی بی
 اور او کی سند را وی بی بی روایت کز آن بی چور و ای اینه آناب مین انجاس
 کما و بیک که حضرت صادق علیه السلام بی کما و کلام بیست کما شرک بیو جاتا بی عرض ک
 و کون بی صورت مین کفر کو بیخا تا بیو جاس بی ایک بیزه شک و نهانی کفر
 در باب فرمایا که اسکو تو خسته تر با هم یعنی خلاف الفع بیان مانه فمور الله لا اصل
 احوال بی بیو کهنه بی جاب غفلت و الا جامله و اهله کتواریج و الا اذاب

کجای که بیخ بر تو خواهم فد و بر لشکر تو
 اجد ز سید بود اما بعد من از برین
 شک و شکست و یکی زان سپید دا
 به و از این نامم تا سه هزار کمان
 ز کمان و زان دست برکت او ز دست
 پشیمان و مجلس تو بخ ایل آفر او این زیاد کوالی مدینه کوا سه کهنه
 کجای که بیخ بر تو خواهم فد و بر لشکر تو
 اجد ز سید بود اما بعد من از برین
 شک و شکست و یکی زان سپید دا
 به و از این نامم تا سه هزار کمان
 ز کمان و زان دست برکت او ز دست
 پشیمان و مجلس تو بخ ایل آفر او این زیاد کوالی مدینه کوا سه کهنه

این است که بیاید از آنکه
 بیست و یک سال از آنکه
 بیست و یک سال از آنکه
 بیست و یک سال از آنکه

از روی اخلاص آمدند و خود را بنده
زدند ابراهیم میگفت که ای یاران
مرا نذر باشید و مردن را بخود قربان
درجید به افغان دست که آن خصم بگریزد
پیشتر مجلس این زیاد کاوالی بهینه کونامه لکنتا
مصعب گشته شدند اما مصعب
خواب برداشتن و بسیاری از لشکر را از
لا سار داده باز صفت یاران شدند
از

[illegible]

دین عزیزت کا اہلکار
میرزا حسن علی خان

دین عزیزم! سلامتی و شادمانی باد
 دین عزیزم! سلامتی و شادمانی باد

فصل فی بیان مختار الشکرات

بسم الله الرحمن الرحيم
روایت کند که چون حضرت مصطفی
راه بارید رفت سر و زانها خاف
کرد و آنچه از لشکر او مانده بود را
شدند و چون خبر را که ایشان را
بان رسید که چنین است که حال بسیار
بجزیره رفت و در آنجا حضرت
نام نوشت که عبد الله بن عبد
از هر چه با او گذاشته بود و گاه که
رفت که در آنجا با او ماند و
۱۰۶۲
اموال را با او گذاشت که در آنجا
مارا و زینت چیز نام بقیه
سپاه قوی بردند و ما رفت تا کینه
سوزان بخوار و با بر ابراهیم با فرخ نام پی
ظاهر شد و بعد از آن تمام فرستاد و چون
نام حضرت به عبد الله بن عبد
همی انصاف نکرد چنانکه در آن
مردمان طاقت و بخت بر عبد الله
فرمودند و در آنجا
ایشان شش قول بود و چون نام برد
بخوار و جواب فرستاد که
و در آنجا فرستاد که

و کلاست عراق خواصی که بود و
طبع از مرز با نادر و از کشوری که بود و
و بلکه ای و چهره از مرز با نادر و
مجدد از آن با اتفاق مرز عراق

که لشکر بردارند
فرستاد و دیگر سواران
پوری و هم
و دستان جهان بخت جان و جان
بخت نام او حاجت بخت
عبد الملك قو قان بخت
الامیته قو قان و جان و جان
که امانیت بخت سوار
سوار و دستان جهان
اندر جهان زندان
خدا یاد شود
تالش کریم
بکند و در
شاد کرد
هفتاد هزار
کرد و گفت
و هر چه
ست و کس
یک تن
و اطهنا
آمد و در
ند که
سوار

[illegible]

[illegible]

۱- آریه ها
 ۲- آریه ها
 ۳- آریه ها
 ۴- آریه ها
 ۵- آریه ها
 ۶- آریه ها
 ۷- آریه ها
 ۸- آریه ها
 ۹- آریه ها
 ۱۰- آریه ها
 ۱۱- آریه ها
 ۱۲- آریه ها
 ۱۳- آریه ها
 ۱۴- آریه ها
 ۱۵- آریه ها
 ۱۶- آریه ها
 ۱۷- آریه ها
 ۱۸- آریه ها
 ۱۹- آریه ها
 ۲۰- آریه ها
 ۲۱- آریه ها
 ۲۲- آریه ها
 ۲۳- آریه ها
 ۲۴- آریه ها
 ۲۵- آریه ها
 ۲۶- آریه ها
 ۲۷- آریه ها
 ۲۸- آریه ها
 ۲۹- آریه ها
 ۳۰- آریه ها
 ۳۱- آریه ها
 ۳۲- آریه ها
 ۳۳- آریه ها
 ۳۴- آریه ها
 ۳۵- آریه ها
 ۳۶- آریه ها
 ۳۷- آریه ها
 ۳۸- آریه ها
 ۳۹- آریه ها
 ۴۰- آریه ها
 ۴۱- آریه ها
 ۴۲- آریه ها
 ۴۳- آریه ها
 ۴۴- آریه ها
 ۴۵- آریه ها
 ۴۶- آریه ها
 ۴۷- آریه ها
 ۴۸- آریه ها
 ۴۹- آریه ها
 ۵۰- آریه ها
 ۵۱- آریه ها
 ۵۲- آریه ها
 ۵۳- آریه ها
 ۵۴- آریه ها
 ۵۵- آریه ها
 ۵۶- آریه ها
 ۵۷- آریه ها
 ۵۸- آریه ها
 ۵۹- آریه ها
 ۶۰- آریه ها
 ۶۱- آریه ها
 ۶۲- آریه ها
 ۶۳- آریه ها
 ۶۴- آریه ها
 ۶۵- آریه ها
 ۶۶- آریه ها
 ۶۷- آریه ها
 ۶۸- آریه ها
 ۶۹- آریه ها
 ۷۰- آریه ها
 ۷۱- آریه ها
 ۷۲- آریه ها
 ۷۳- آریه ها
 ۷۴- آریه ها
 ۷۵- آریه ها
 ۷۶- آریه ها
 ۷۷- آریه ها
 ۷۸- آریه ها
 ۷۹- آریه ها
 ۸۰- آریه ها
 ۸۱- آریه ها
 ۸۲- آریه ها
 ۸۳- آریه ها
 ۸۴- آریه ها
 ۸۵- آریه ها
 ۸۶- آریه ها
 ۸۷- آریه ها
 ۸۸- آریه ها
 ۸۹- آریه ها
 ۹۰- آریه ها
 ۹۱- آریه ها
 ۹۲- آریه ها
 ۹۳- آریه ها
 ۹۴- آریه ها
 ۹۵- آریه ها
 ۹۶- آریه ها
 ۹۷- آریه ها
 ۹۸- آریه ها
 ۹۹- آریه ها
 ۱۰۰- آریه ها

ای جهان این جهان میدانم که این سپاه
 مختار دید با خود اندیشه کرد و گفت
 ای جوانی جوانی درون و دهر این احسان
 ای داد داد و گفت آن جوانی با ملک
 چندی پیش مجلس محرم کاظم لایحه الصدق کلام و کو آن
 باقی و بی بی میماند هم منافقانند

خان کون کینه و نسی خیر سخنانی که یک یا سنگار بر پای ده باهری پویشکی جواب و سیرین
 فلان افسه لشکر یکی وارد هوای پس خواهر امام نیاب و حواس هو جاتین عباس بن علی
 علیه السلام کو پاس بلاتین بختین ای صبا ای اس آفت بین جابر غم چایایی کو فی سلمان
 امداد کو حسین غریب کی بی آبیاری ده بیان حسرت و زبان رقت بین سنانی افسوس کی جانی
 خوف نرید و این زیاده زمانه بهاری لکوکا پیاسایی ایک ویندار سناست فرزند نهی
 قدم نهی بر تانای بیلکه بیت دنیا طلب جو سناست آبی تری او نسا سناست گریه چلا جاتا نهی غریب
 ناه و آه فریاد کر تین غیب روزگار سی اشک فشان و تیرین ای سوس خواهر بهیچو مایه تیرین آه
 فرزند و نپر یکا کدرگی + جب ده شهید بهیچو پرده دنیا بین بهاری عزت و ابره کینه کبرگی کی
 هرگاه تم سب نهی ایل کینه خیمه حرم کو نگی در و کو هر فاطمه و کینه بهاری غم و غم کایه کینه کبرگی
 عورت بی دار و ناکو و سببت جناسی کون بجای کایه عزت الیاد او و نچون کا فاطمه بهائی نیایا
 زمان جایگاه اید ارشد انا چار بهر چاک لیتی او و غم سر و او کو ذسی خیمه تری کسولان عاشق بهیچ
 بهائی کی سر کشی کا سلمان سنانی اپنی زندگی بین غمت زبیر که حبیب پاشی کی و لاتی بهر و غم
 المی آه شب و روز عزت ظاهره کو دهر کی بین کدبری کوسی بی بالش آرام و فرار کد
 استراحت بین دهری بی و سواس تمام و کیمین بهاری مغیر و نسا حال کیا به تانای هجوم چلا
 باو ای اعدا تو حواس و بهوش بهر تانای حاضران مجلس یکا دستور دنیا تندی پایا هو کا که جب مرد دنیا
 اپنی او طرفه مخالف سی خان جنگی با فسادش ای نکر ایضاً بین پر نوبت جنگ تلوار جنگی
 هو جاتی بهر تو مان بین بی بی کی کو اندیشه ملاکت سی فریون کی بهیچ پاس نیند او و جاتی بی
 سنده و پانگی روناسر کو بی و دانا نگر تری بهر نا او و چون کی ناری جان کمانی بی مادر قهر
 بالان بهیچ کی که فرزند کی خیره عاقبت بهیچ ناز و بهیچ پاس شیون کر تی که سر وار و ملل در کی باو

ای جهان این جهان میدانم که این سپاه
 مختار دید با خود اندیشه کرد و گفت
 ای جوانی جوانی درون و دهر این احسان
 ای داد داد و گفت آن جوانی با ملک
 چندی پیش مجلس محرم کاظم لایحه الصدق کلام و کو آن
 باقی و بی بی میماند هم منافقانند
 ای جهان این جهان میدانم که این سپاه
 مختار دید با خود اندیشه کرد و گفت
 ای جوانی جوانی درون و دهر این احسان
 ای داد داد و گفت آن جوانی با ملک
 چندی پیش مجلس محرم کاظم لایحه الصدق کلام و کو آن
 باقی و بی بی میماند هم منافقانند

ای جهان این جهان میدانم که این سپاه
 مختار دید با خود اندیشه کرد و گفت
 ای جوانی جوانی درون و دهر این احسان
 ای داد داد و گفت آن جوانی با ملک
 چندی پیش مجلس محرم کاظم لایحه الصدق کلام و کو آن
 باقی و بی بی میماند هم منافقانند

خندان از بی اختیار میگریه که بیاد
 این واقعیت است که اینکند خندان دید که
 بیاد کار ایشان را بکشد خندان دید که
 ایشان یلاخ از خود دور کردند
 چندی پس مجلس کوهی الجرم کاشم کو جانوده الصدق کا امداد پرانا

آنکه علی امینون و از محل شوق علی اکبر سی امیدگانی که او یکی جوانی کو اندر بجای زبانت نوچه گروینیا
 کما هوارد علی اصغر کی پاس جانی اور کشتی مرگ ناگهانی سیری طفل بر نظر گمانی زینب خاتون و آن
 کاشوم جان برادر کی سلاسی سنایین کی بختن سی بی مظلوم بجای اوس یکس کی امدادین جدو
 بلائین که هر طرف سی هجوم بلای جب کوئی مرد و اقربا بگریه باهری آنا سبب الهیت کارنگ
 رخ اور جاد و مکی خراهم هوتی اور بختی کوه کجه معالیه صلح براده رونا اور سنا افسوس
 دینع که عرس عکسی غدر فرزند پیغمبر کوهنن مانای جاری قتل سادات سی خوشودی بزیه این
 زیاده حکومت زنی کا وسیله جانتای ده خاتین مایوس و هراسان هوتن بگریه و ناچار
 کوئی روئین و اجمه واضطراب ایسا برپا کد دل در تها بدن کا خون کشتا بصوت اما حسین
 علیه السلام خیمه مین تشریف لاتی بانوان حرم کوه سر سیم و محزون باقی تکی فراموشی اینی بی بی که
 راه رضای خدا و صبر و توکل بتانی بخا هر دو کو دلداری مین صفت قتل کجانی در خمر کو بیارین
 چغانی سی لگانی بهر کی خبر سیار داری سنگانی و نهین زات ساری محمد زات بی چین و آرام
 ناک شب و روز عاشورا کو صدایات امام حسین علیه السلام بکشی صبح سی دهم رونا او سپینا
 اینی بهر کو پاس مین برپا چو کاکا کفنا تها مانای سلم و علیل کی شون سی مانع نهین هوتی این
 جواد و جعفر کی لاشین بوستین ساسنی اتی نهین ایک جان کھانی کی المی فرصت نهی تها
 که بهتج کی صکوت شهادت قضا کجانی تها ایک صفت مانم سی او نهی نهین پاتین که دو
 فرزند کی پیکر صد پاش برپا این کجانی قاسم و عباس کی سانی سی ابی رقت کاشور کم نه تها
 کرموت اور تشنه دانی علی اکبر و علی اصغر کا غم جان کھوتا هر خطه مصیبت بی اندازہ نازہ سی
 غش کرین صدی اَقْتُلُوا الْحَبِیْبَ زبانی شمر و عمر برستین توشیدت اندوه سی مرتین تها
 بهر کی آنو بهانی سی آنهین حوی تین هر دم سینه کوشی برپا تیان سی نهین غلبه عکس سی

که دست داشت خندان
 نینداشتند که آن مرد آزادی را
 بی خندان حرم ببار سینه یکی را
 کس نه که از شیش بیرون سینه یکی را
 هلاکت کس را برای چه کشتا
 چنان که کس را برای چه کشتا
 برهت کس را برای چه کشتا
 نشانه بود کشتن ایشان را
 دست ابراهیم را که دست فرشته
 یکی از ایشان را که دست فرشته
 خواه نباشد ما بران بگویم که آن را
 او پیشتر کشته که در جان سلامت بود
 ابراهیم گفت چه سبب بود کشتن
 بران که ما همه دشمنان و فرزند اویم
 بی ابراهیم خنجر کشید و بران ناپاک زد
 که و کشت ای برادر دیدی که فریاد
 نکرم آنکه شکر خدای عزوجل کرد
 دان اعراب را نزد خود خواندند و در
 بسپاه کرد و کشتن ای جوان و در کوا
 دوست داد و بایز و در کوا
 اول کس که او را خطا کرد ابراهیم بود
 هزاره میاد و ده هزار درم جویداد
 و هر کس که سران سپاه بود یا جویداد
 دادند چنانچه از خود اندر دین
 جاهدان و زیدنهان شدند و عزاد
 گفت ای بلایان اینها را بر دار و کوا

میکوم خبر داد که هر یک که می خواستند به کربلا بروند
تا آنجا که راه را گرفته بودند و در راه
بسیارم بخوار گشتند و در راه
توهره را

[illegible]

میرزاخان شهباز
آن مردی که گفته بخانه من
میرزاخان شهباز
آن مردی که گفته بخانه من
میرزاخان شهباز
آن مردی که گفته بخانه من

یافت
چهارمین خواست و جامه از دایانه
پنجمین و بیخ حامل که در پس هر
بر شتری نشستند و از شهر می فراریدند
از آنکه تا میان رسیدند

و فرزند دینار را گفت که ای پسر من
مردان دی ابراهیم را گفتند که ای پسر
ناخبر بروم و حاضران نزد تو بیاورم
درین چکامات بودند چنانکه
جلالت میکرد دیدند که ایشان را
شما چه می دانید و می دانید
و گفتند شما چه می دانید
پیشرفت و گفتند و ایشان را
فرستاده بودید و ایشان را
اینکه کیست گفتند و ایشان را
بزرگوار کرد و ایشان را
کردن پس هر دو را بفرستادند
و گفتند ای امیران که ای پسر
امده است و دیدی که ای پسر
نزد من که چه کسی است
ای پسر که ای پسر که ای پسر
نیت و تو فرمودی که ای پسر
کار چیست و تو فرمودی که ای پسر
الاحسان و ای پسر

از این سخن داد ابراهیم گفتاری
چون در دام مخالفتی و دوستی بر

[illegible][illegible]

و باطلدانش کدام را بیفتی از این
تدلی نامید صلیبی که اگر از عیسا
چیزی بدانی ست خدایم نیست که آن
باقی نیست گشت شعیر و شهید شد
برایشم از دی گفت بل نامید نتوان
و بد جا کردن مشغول شدند با هم
سوی هک آن میخاند و اگر در حال
رفت ساخته بغفت باکا و بدیدند
سوار گفت که بدولت تو را بهیم
ای باد با آکسین میبای گفت خدمت
امام حسین علیه السلام بدان ای سید
جهت غیاب رفتن جان زبانه را با هم
لباس پاکیزه پوشیده بنزد و در
ان از دی غم نمی که با ما میاید
ان و سلام بخوانی که کار از بند و جان
سود خنده و شادمانی است
دم و نوبت است که در این
خواب بیدار شدیم ابراهیم شاد شده
گفت ای برادر قول امام مرا بماند
خضاران حاجبید این و آن را
میشند با خود گفت وای بر من که
قیامت چه کنم و چه جوابم و ختم
خدا و رسول و خط و فاطمه و حسن و
صلوات الله علیهم باشند و اگر گویند
ما با ترحم کرده بودیم که یار و یار
مار دی و خرد و ستان ما در
و در خنده شد و با ابراهیم گفت ای
همچو کسی از خود دوست نماند
همچو کسی از خود دوست نماند
ان خدا بقدر میباید و ختم کردیم که
بکلام تا هر جا که خواهد بود
و لیکن از یزیدم گفتند از این
ابراهم گفت ای برادر تو را که

اگر با کسی که میبست من جاکتی اورسوتی و ذرات غلبه اندوهی اشک حسرت و آن
خوف اعدا این چکی چکی شغول نامه و فغان توی چو حال مظلوم که باکا حال پراختلال
شیخ متعال می گزیدی که سپاه ضلال نی کوئی در به خوری و ناری او کی می آید
رکبهای بیون ای ایل و لار واهی که بهاری تنهاری مولاکا کتبه ایستقلای آزار بود
جسای ایل کو خه و شام می تشبیه کرد و بازار بودم چند زمانی من بهت خاندان برسد
تباهی کی آنی بین لاکن اسقدر صد مات کسی بشرنی که بهیکو او تهای بین حریفه یان
لاکراچی و خیام او دت و چساکه یان ایداکام ای چشم هرگز نه و ناسکات کی
ویرانی اور خیام خانی می که او کی باشند و کور زان گفت اور نیست کیا مقام عالی
سبحان الله عله الحسین و حافظی من ان یستزالت السنن الاوام لاکر
امام حسین علیه السلام بر این سیر شک بهمانا و درج و ملاست کر نیو الا تهمی و کی تو باز نه ان
شعب الکریم معقرا و آتکین عله الله الخضر الکریم اوس بزرگ بنحور
که بروج زمین می گرا خسار و نین خاک بهری اور اوس گردن بر سر و فک با سو که خجری
اپنی لوی لال بی و آتکین عله مصاریح فتمیز عله الله الخضر الکریم اوس بزرگ بنحور
گوئیس حاتم قنکاه جوان علی کی یادین شور و شین بزرگ که اوس پیاسون فی شد
حاجم شهادت پیا و آتکین عله عزات الحسین خواستار میبشدن او جهنم
بالاکه نام عورت عزیز امام حسین علیه السلام کی ذکرین گریان سو که و حباسیری بین
جانتن کملی سربن خجسته کو استین سیرا من سی ناچار چپا تین و آتکین عله الخضر الکریم
معتقد گرافی الا سیر کشاکش که الا استقام استخار به مظلومی اور غریبی می آید
بیار کی بر اسیر بین رحمت قدسی شکوه فرما تا نضره مارکی و آتکین عله الله الخضر الکریم

همچو کسی از خود دوست نماند
همچو کسی از خود دوست نماند
ان خدا بقدر میباید و ختم کردیم که
بکلام تا هر جا که خواهد بود
و لیکن از یزیدم گفتند از این
ابراهم گفت ای برادر تو را که

[illegible]

سرچو واده ملائین اس عجزه سی خوف میں گجھرائی سرکو ومان چھوڑکی فرار ہوئی اور پیک
 دین میں پھرائی سر وکی الظفری فی الخصائص لما جاء وبراہین الفسین علیہ
 السلام وکزلوا امیر لا یتقال له قسیر نیز کتاب خصائص میں ظفری فی بیانی
 یہ روایت کی ہے جب سپاہ گمراہ سرافام میں علیہ السلام ملکی چلی ہی ایک منزل میں پہنچ
 دیر نصرانی کمر جاکھولی وہ مقام قسیرین تھا اوس میں کراست تازہ دیکھی اطلال رحبت
 عن صومعته الی الاراس وکئی لؤی ساجدا یخرج من فیه ویصعد الی
 السماء واما حایب صیانی اپنی خصوصیتی باہر خلاہ شفق نور ومان پھر بیان ہی امام کی کجیا
 دیکھا کہ آسمان کو جانا نظر شاہد قدرت میں وہ عجب لانا فانا ہم شہد الا فرج
 وکحل الاراس وادخله صومعته راہب دس ہزار و نیم دیکھی لکھی کہ حافظ
 ایلا وبراہین عقبہ میں ایسا کہ بڑی تو قیس قبلہ نایاب جمع صومتا واما شہدنا قال
 طوبی الک و طوبی لمن عرف خرمته ناگاہ اواز لانت کرنا کہ کو مینہ نظر
 نہ آیا جو وہ ہوتا تھا عرض محبت طوبی و جنت کو تو پای گلا و جواس فی منہ کی حسرت کی
 پشت میں حای کا فرقع الراہب راسہ و قال یا سریر یحییٰ عینی عی فی عی هذا
 ال اراس بالکلمتین معنی راہب سر اپنا او اس کی دعا کا کہی ای حاضر لیا اور پھر عینی الی
 اس میں مذکور کہ قدرت کلام دینا زبان پھر بیان کہولی دیر کی شہد ہی سرگشت میں
 ہسخن ہوئی فتکلم الاراس و قال یا راہب اوی شیئ یرید قال من انت
 وہاں کراست طرانی فرمایا ای مروضہ او میا چاہتا ہی عرض کی ہی اپنا نام وستیہ و تم کو
 اوجا کہ میا ہی قال انا ابن محمد بن المصطفی وانا ابن علی المصطفی وانا ابن
 محمد مصطفی پھر آتش انان ہوں میں و ابن علی مرتضی و میری رسول شاہ مروان

و میباید که از دوزخ پیداشوند
او سوار شد و رفت کردی را ازین
دو عالم دور افتاد و پادشاه را خبر دادند
پادشاه گفت که این عالم نیز
در پیوست با آنست میرا که دنیا

الفستق نهال که در بختار است
 میگرد ابراهیم گفت ایها الاقصی نهال
 خفوت امام حسین علیه السلام
 نداشت قوی شد و تدبیر گشتار
 نام را شکست داد و کوفه آمد
 چنین روایت کرد که چمن خوار
 کس از ایسم خدای نهال جوان

من حکیم گفت که من گمانی را خلعت زاری
 پیر و نایب و دروغ ماضی می شود که
 و اگر دست یافشان نهاده یکار برو
 پادشاه که فالتان هم بهتران کو داند
 نیست و صدیکه که تا کار مایه شده
 چندی مجلس الحرم کا علب سی گذر نادره الصدق کا خروج کرنا

مرتضی پر شور سچاقی هر قریه و بلدین راه شام کی دن بھر پھرائی آرایش دیار و از دھام
 روز یکد کو شرماتی و ز کوا یه غذا یا و کتبوا الی صاحب الحلب آن خیر
 یلقتا نا فان معنار اس الحسین بن علی علیهما السلام تاکاملون کا منزل
 خدا یابین و زود و هو افرامز وای حکمت کو نامه بشارت کما یم قتل ذیت رسول اور عزت
 قبول ظهورین لای بین و حسین ابن علی علیهما السلام اور اہلبیت اسیر ہمارے حفاظت میں
 اسی بین و رحمت کی ساتھ شوقی کرنی کو ماہر آمار ساز و سازا بین عربی ہمارے شادی
 حکیم اولاد علی کا کلا کلا خاک و خون دینا دیکھنا ہو قدم بڑھائی اور جو دختران زہر قریہ
 بلابین ہند کا بہار شتر پر سوار محل عاشا چاہی ملاحظہ فرمائی وہ اتنی غذا و صبر لکھا
 الی صاحب حکمت و حکمت عبد اللہ بن عمر الا نصاری عظم حلیہ و
 کتب لک بھر و عظم بکا و واسفہ ہر گاہ قبیلہ الدین بک انصاری واکرم ملک کو خیر
 بکا پنچاد اور واقعہ شہید اود اخلہ اسری حضرت طاہرہ کا ماجرا اس میں یہ ہے کہ
 طاقت صبر و فرجاتی ربی صاحب چشمی آئینہ رخسار پر شکر شکست بھائی پر کالہ
 جانت بین عباد کہ دوت و رنگ اندہ کی ہالی کی شوش دل پر شکست غم ایسا لگا جو
 پیمانہ گل بین نہر الم آسمانہ اگر خواند بکر کلا و کان قد شتی مع الحسین الحسین
 علیہما السلام وکانا لا یقا و نہ و اھدی الیہما مع و ملائین جند فاک
 واد بھین کو بر اسو علی کہ قبیلہ یار عرسا تہ ماہ رخ نام حسین علیہما السلام کی طغی
 پلا تھا وکی ہفتین راہ و بریم عقیدت کرتا تھا و یہی اسکی ہر گاہ کی ہی و ایم پان کشتی
 مساجد کے چھانکری تھی قبیلہ اود عیشہ شفت و ہر ایلد عوی ہنگامی ہی بیتہ المیر المومنین حاکم
 مکر کیا چھوڑی آئینہ بین ہی اپنا نام کہ ایسا ششیر ضعیف ملا و فخر اور پائیں چوبیس بی باک

جلیلہ اطلبے و ہر گمانی را خلعت زاری
 پیر و نایب و دروغ ماضی می شود کہ
 و اگر دست یافشان نهاده یکار برو
 پادشاه کہ فالتان هم بهتران کو داند
 نیست و صدیکه کہ تا کار مایه شده
 چندی مجلس الحرم کا علب سی گذر نادره الصدق کا خروج کرنا
 من حکیم گفت کہ من گمانی را خلعت زاری
 پیر و نایب و دروغ ماضی می شود کہ
 و اگر دست یافشان نهاده یکار برو
 پادشاه کہ فالتان هم بهتران کو داند
 نیست و صدیکه کہ تا کار مایه شده
 چندی مجلس الحرم کا علب سی گذر نادره الصدق کا خروج کرنا

پادشاه کا فالتان ہم بہتران کو داند
 نیست و صدیکہ کہ تا کار مایہ شدہ
 چندی مجلس الحرم کا علب سی گذر نادرہ الصدق کا خروج کرنا
 من حکیم گفت کہ من گمانی را خلعت زاری
 پیر و نایب و دروغ ماضی می شود کہ
 و اگر دست یافشان نہادہ یکار برو
 پادشاہ کہ فالتان ہم بہتران کو داند
 نیست و صدیکہ کہ تا کار مایہ شدہ
 چندی مجلس الحرم کا علب سی گذر نادرہ الصدق کا خروج کرنا

در این مجلس حضرت علی (ع) فرمودند که هر کس از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود

شما ای صبیح که مولای من حسین علیه السلام کوشتی که با این ماری ساری سوز
 آفرید که ستمی او را در جرم نبی کو نو آفریدی که با این پرچم یابی بنات سوختی
 هر شهر من بی پرده در بر چهره ایابی و متعوه من ماء الفرات بکربلا اهل
 التفات و غضبه الشیطان سلبوا عجمته و نزاع قبیضه و اکرش
 و منه فوق حد سنان افسوس که زهره شیطان و ایل نفاق فی پانی نهین و یابریا
 فرات پر که بلا این پیاسا فوج کیا غنایه و پیراهن لاشس صد پاش سی او تا ریا و
 جازه عربان بی گوهر کن چو ر و یابوک نیزه پسر لپی پهرتی بن خواهر و دختر کواید
 جهان اورتی بین فطالت که یا آتیه تطیب فطالت لکبات بعد فطالت
 الهده بی بی نهی نهی سماهی با با اسس حادثه کی بعد جیگا که اگر کجا او شهادت امام
 السلام کی کینکه و کوجین ربهیگا والله لا هین للعسین رفی و لا حین فی ان
 و بنات عقی و لا فکین بهما الجمع و لا حذت التوسان قهر نه کی حمایت
 حسین علیه السلام بر جان ده کی او را بی بجهیون او بنات عجم کی سانه خرو و کر و کی
 خدای مدین او اسی زنی و ضعف باز و کی بسبب طبیعت سید الشهدا که حسین و کی و کاحط
 رأس سیدنا الحسن علیه السلام و منهم و نذ فیه فی دارنا فکون و کون
 و کونهم به و یکنون عندنا فی الدار فکونهم به ما بقی من اعمار دلائل ساطعه
 الا قد ان پی مولاد سید شهید کاسم افرا و سی لا و کی صدر خانه عزت من کار کی
 هزار بنا و کی تارفت که بهاری و اسی اسباب ناله و فریاد و شیون هوا و سوگواری و
 خاک تربت شنب و روز غالبه جان و تن هر زندگی و فر و سببات که در جوی و
 بهاری گهر من رهی اگر گفت و قدر یاور و جایی تو سیر انصاف به بن بری فکالت

و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود

در این مجلس حضرت علی (ع) فرمودند که هر کس از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود

و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود
 و بعد از آن بار دیگر بنشیند و اگر کسی از این مجلس بیرون رود

جمله که دند و موقصیلان نیز جمله او را
 شندند جنت منت میان ایشان و کشته
 احوال او در دم موقصیلان ثبت آمدند
 و غالب شدند و چهار صد کس از او
 پیش روی مجلس ابراهیم که ملک گذر نادره اصف کاخ و کج

این چهار شصت کی بخت و دجایی بود
 آمد و موقصیلان با او که بود و شد
 و آنچه موقصیلان بهت غبار نامدار مطلق
 از نبشت چه غبار نامدار مطلق
 نفرمود تا سپاه با استقبال او رفتند
 و بهت تمام او را شهر در آفریدند
 مبرای خود و فرمود آمد ملک بدیدند
 غبار رفت غبار چنانچه اول بدیدند
 برخاست و در کاه رفت و بخت
 راست خود بشناسد عمل شصت گفت
 ای سیر شک خوار کی کن نصرت داد
 خدای دگانه است از این مردان
 این شصت خدمت کرد و در بخت
 ابراهیم گفت ای امیر زید بر این را
 بگو که نیست موقصیلان نیست که او مرد
 زاهد است و شجاع زمانه است و خدا
 گشای برادر و از راهی صفت خدا
 و ستاد که آن را از این کاردی بر این را
 بوقصیلان و این را خواهم فرستاد که او را
 بیکم خوب واک هلاکت شود و شنی
 کم خواهد شد ابراهیم گفت خرقه
 ای امیر و بعد از آن عهد الهم

هَذَا يَابُنِيَّةُ بَلْ هَلَكْنَا وَسِرَّ الْكُتُبَةِ فَقَالَتْ وَاللَّهِ لَا يَذْكُرُ خَيْرَهُمْ وَفِيهِ
 اللَّهُ مَا هُوَ خَاضَ بِنَيْبِ اللَّهِ فِي سَكِ جَابِ دِيَايِ بِنَا اَكْرَابِ ارَادَهُ مِيَاوِ سَارِي مِ
 اَوْ قَبِيلَهُ كَمَا مَرْنَا وَتَبَاهِي كَوَسُولِ لِيَاوَدَةَ الصَّدَفِ فِي كَمَا جِي نَهِيْنِ بِرَوَا جِي بَلَا نَحِيْبِ
 يَنْبِي اَوْ سَبِي رَايَا قَالَ وَخَرَجَتْ دُرَّةُ الصَّدَفِ شَاوِي فِي طَرَفِ جَلَدِ
 وَكَرَّمْنَا رَاوِي كَمَا دَرَّةُ الصَّدَفِ بِيْتِ الْخَرْنِ سِي فَرَاوِي كَرَفِي بِاَمْرِ كَمَا رَاوِي كَرَفِي
 حَلَبِ كِي كَرَفِي سِي دِيَايِ دِيَايِ بِيْتِ بِيْتِ وَهِي شَاوِي دِيَايِ لِيَاوَدَةَ الصَّدَفِ بِيْتِ
 مَبِي اَبِي طَالِبِ اَيَا قَوْمِ لَصَاوَدَةَ وَلَا تَقُوْمُ لِيَنْ يَنْعَزِدُ عَنْ نَارِ الْخَسِيْفِ
 وَانَا رَاوَهُ وَوَاَحْسِنَاوَهُ وَوَاَحْسِنَاوَهُ اَوَزِ جَاكَ رَاوِي حِلَلِي اَيِ طَالِبِ اَيِ طَالِبِ
 حَسِيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَدِمَ بَا وَفَرَزْدَهُ فَاطِمَةُ زَهْرًا وَشَدَّ كَرَامِيْنِ بِهَوَا كِيَا سَا مَارَا كِيَا
 اَوْ سَكِي اَوْ سَكِي اَبُو جَاوَادِ اَيُّوْمُ نَارُ رَوْزَةِ قَبُولِ نَهِيْنِ جَوِيْنِ سَوِيْلِ كِي اَسْتَا مِي نَهِيْنِ
 شَفَاعَتِ نَهِيْنِ سِي مَحْرُومِ رِي كِي حَاوِيْتِ اَلَيْسَ بِيْنِ سِي رَاوِي سَاوِي بِيْتِ قَدَرِ اَكْشَفِ
 عَنْ وَجْهِهَا اَلْأُخْيَ وَخَرَجَتْ عَنْ دِيَايِهَا وَكَلَمَتِ خَدَّهَا وَجَعَلَتْ
 تَقُوْلُ بَعْدَ اَنْ فَرَاغَتْ سِي بِرُو تَابِيْنِ كِي تَابِ اَوْ شَاوِي مَالِ سِي كِي نَوِي اَوْ كَرَفِي
 حَوِيْتِ مَاتَمَ بِنَايِ سِي وَنَهِيْنِ مَاتَمَ سِي بِرُو كِي نَهِيْنِ رَاوِي سِي رَاوِي سِي رَاوِي
 سَوَكِيْنِ اَوَنَارِي اَكْرَجُوْهُ وَفَرَاوِي اَحْسِنَاوَهُ اَكْرَجُوْهُ مَسَاوِي اَلْأُخْيَ قَتَلَمُ اَلْأُخْيَ
 وَمَا حَسِنَمُ سِي اَللّٰهُ فِي خَيْرِ الشَّيْءِ اَيَاوَهُ طَالِبِيْنِ خِيُوْلِ جِيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 خِيَا كُو شَبِيْ كِيَا اَمِيْدِ شَفَاعَتِ كِيْتِي بِيْنِ اَيَا كَرَمِ سِي وَابْرَاوِي اِيْتِي اَوَلَاوِي
 سِي بِيْتِ بِيْتِ جِيْنِ بِيْتِ جِيْنِ كَانِي جِيْمِ وَخَلَا كَا كَا مَارِ مَاتِي كِي پَارِ اَنَزِيَا
 اَوْ سَكِي بَرَكِيْدِهِ سِيَا كِي اَبُو جَاوَادِ اَوَرَاتِ اَلْأُخْيَ اَكْرَجُوْهُ رَحِمَ كِيَا كِيَا قَتَلَمُ اَلْأُخْيَ

و هزار مرد را و همراه که رفت
 بنوعی از آن ولایت را بیکو
 بنوعی از آن ولایت را بیکو
 بنوعی از آن ولایت را بیکو
 بنوعی از آن ولایت را بیکو

[illegible][illegible]

انما و سید و ان شاه و
 بود و همچنان برانند و در و
 خطاب را چنان خشنود که
 کان ماه من و در کاران
 و در بخند و سید و ان شاه

عشق شده
بایستاد و سر قاف گفت
منم غم خیز مسلم و سر قاف گفت
میخیزد بر عبدالله جعفری و گشت
عبدالله زید گفت اری ترا می
خواهم گشت و سر قاف گشت

امید و از اینجاست که دیدیم پناه کمال
نزدی بیرون آمدند و
چندین مجلس از محرم کا طبعی گذراند و الصدق کا خروج کرنا
و از او جدا کرد و ایم را بوختند و در

فیس بر غرور فاکت میر کا جفا و
کرم و خوب صفی ہوا

کے تہذیب
کے تہذیب
کے تہذیب
کے تہذیب

و بعد از آن در ورقه صاف و در میان آن

داده اوین از اسپهبد کردید
اسپهبد را که منت و سواد
بزرگ عبد الله بود

و در روز شنبه آمدند به جود
امام فرستاده بود
او را پیش خود
و در آنجا ماند
و در آنجا ماند

اینست گفتار است سیه در کرب
 اینی و وحالات
 باد برده فانی بی فانی و فانی
 در وقت که

و قاضی است که در میان این دو طرف
و این است که در میان این دو طرف
و این است که در میان این دو طرف

[illegible]

Handwritten notes in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

تلو از یکی ای چرخ کن و بخش بر دهری بنان دستان کافیره تانی زبده و خود برانی سبزه
 اتاهی و اور هر یک اپنی دلبین ذکر شجاعت و در فن سپاگری پور اگر تا گویا سیدان رزمین
 بگردان لرزانی فاکتبت دسرة الصدق الی انرا بها و قالت مالکنا بهم طما
 یکنثره علمدهم و احترارهم علی انفسهم و ذة الصدق چپ بیانی سانه واکون
 بولی بین اس جماعت کثیر می طاقت بدل بنین یسب جان سی سقد رن بر بلبل
 اور بی تجربه قتال بنین و لکن هسوا بنا الی بعض البلدان و بعض قبال الی
 لعلنا نجد من یعاوننا و یشداننا و فلتلقا البسع بالجمع فکشدوا
 انرا بها بذاتک و استجداد و شوره ها و کف و واحته جا و دهن البس
 و بعد عنهم و کسوا و مضوا الی بلو امن یقوم معهم لکن بلاد و قبال ازین
 جاکم هم اداد مانگین شاید جو چهار مانسه و عین هوکی اسید بر لای و مان سی با من اوست
 ان منافقون بر حمله کرین جمیعت لکن اس انجده سی لرین قوت پاک و همت دین سوار
 الهیت کو چین لین پس تمام بر اینون فی جام ناگوار تبس بیاری شود و قف کاس سپید
 او سوقت خواهر ان ذة الصدق راه سی علامه و هو من کینین باکی پوشیده بین کس
 لشکر کرسیا و اودانی دوراکی بمانیه سی سوار هوکی تلامین علین جو که در کار و فاکت
 اوکی بلا لب تلخیص ساری دختر ان انصار فی شال ذة الصدق اپنی بیلیان فرام
 کسین و اور یک چوب بین ماندکی نشان استغاثه و فراد بانی و دیه ای پهری و امسا
 الصدق فی ذة توجه الی حلب و قد تقکم صراجه را یا الزالیات و انقبه
 اقوم علی کلا تکر امیا ال پس لشکر کفر باز و فر اولادینیه کو لیک شهر حلب میں بڑا
 حاکم و مان کا ناچار و مضطر اعلام فخر کی سانه تین لکن استقبال کو سلا و آشور

در این کتاب که از طرف
 حضرت امام حسین علیه السلام
 و در این کتاب که از طرف
 حضرت امام حسین علیه السلام
 و در این کتاب که از طرف
 حضرت امام حسین علیه السلام

رفعت و سپاه که گفت که من خود
 میباشم و من و هر چه میباشم که
 و با آن که در کایا اهل العراق
 شما کیست که باین میاید و

[illegible]

Handwritten notes in Persian script:

خداوند را حمد و ثناء
و در این روز مبارک که در آن روز
که از جانب حق تعالی بر ما نازل شده است
و این روز را به یاد آوریم که در آن روز
که از جانب حق تعالی بر ما نازل شده است

دولت شد و بتو کیت و سدا
و ابراهیم را داغ کرد پس ابراهیم
سوف زدیک خندان باشد که او فرست
بروز آمد و کاد ها بااحت
برای حرب جهان سوف زار کرد
که تو تکیه کنی پس ابراهیم سوایند
چیز و دهان تکیه از پیر زاد
سازش داشتند

کانا یلعبان عند النبی صلی الله علیه وآله حقه مصلی حاتم الکیل
 کتاب مناقب ابن شمر آشوب بن علی ابن موسی الرضا وعلی مرتضی علیهما السلام فی
 کہ ایک روز حسین اپنی نانا رسول صلی اللہ علیہ والہی پاس باری میں مشغول تھے کہ
 بہت گذری اور اندھیر پکھا چائی تو قال لہما انصبرا فارا الی امةکم بعد از ان خیر لو
 فرمایا دو نور راحت جان و دل کو اٹھایا اور نور نظر اپنی والدہ کی پاس جا کر وہ ٹٹا
 پیشی ہوئی دیدار و کھاد و فایز کہتے برقة فما زالت تصنئی لہما حقه و کلا علی
 فاطمة جب فرزند ان زہر تار کی شب میں علی تو شعلہ برق او کی راہ میں عالم را قضا
 ایک بڑی اور دشمنانی ساسنی ہم طریق رہی تاکہ سواری شہزادو کی زمین خاں علی
 پانچ والی نبی نظر ال البرقة وقال الحمد لله الذی اکرمنا اللہ البیت
 حضرت پیغمبر نے حکمی کہ کتنی دیکھا تو شکر داد و میں زبان نیازی کہا خداوس خدا کی جنتی پر
 الہیت کچھ مقرر و مکر فرمایا اور مرتبہ و مشرف ساری عالم پر دیا ملک عن ابی علی
 قال بیما سئل اللہ فی منیر ل فاطمة والسین فی حجه انکلی و حجه
 ساجد انساب کامل الزیارت میں ابی عبد اللہ صادق سی روایت کی ہے کہ ایک
 خلوت سرای فاطمہ زہرا شریف رسوخی اسی غیرت منیر ل قرنی ہا سو وقت آغوش
 ہوں میں امام حسین جلوہ مناتھی ناگاہ سید نقین حسرت سی روی اور بہت
 تو قال یا فاطمة یا بنت محمد ان العسل الاعلا ترانی فی بیتک
 ہذا ساعیہ ہذا فی الحسنی صومرہ واکھیا ہبیتہ فرمایا ای فاطمہ مجھے
 نصیحت کہ اسد تبارک و تعالیٰ فی اسد مہمی دیکھا میری کہ میں احسن صومر اور بہت
 جہانہ سلطان بر میں اور پراہ زینت سر و کمر میں وقال لی یا محمد انکلی لک العسل

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

خدا و علی فاطمه زهرا علیهم السلام کو مقرر کیا جس کو کہ بلا میں اپنی جود و سخاوت سے ہرگز مستیاء
اور قتل کر کے برادر و فرزند و ہمسرا کو لاش پر خون پڑے اللہ تعالیٰ کا رولا یا ہمسرا کی کسی کہ
عباس علی خیر خلق ہے پر سیدم ہوئی کٹی ہاتھ کہیں سفای حرم حلیتی زمین میں گری انام میں
علیہ السلام قیام ہوئی و حبیبہ و یا انما ہستی و دوزی بھائی کی کا پارہ پارہ و بھیا تو بھیا
اور تری کثرت بھائی میں ایسا نالہ کیا کہ ارکانِ عرش کو ہلا دیا کہ لایا اَلان زنگر ظاہری
وَقُلْتُ جِئِلْتی فرمایا دریش مبارک پر غم برادر میں سیر شک خونین بھائی لاش پر
علی اکبر شہید پیغمبر کو جب زخون ی چور ہو میں تر خاک پر و بھیا کثرت اندوہ و زاری میں آہ کا
مضرہ مارا و پیرای دل سی بھار کی بھائی اب ہستی قُلْنَا اللَّهُ فَمَا قَتَلُوا اے ای بھیا قتل کر
اوس گرد و شکار و دیکو خدا بھون فی ہستی جوان رعنا کو مارا یا اب ہستی عَلَی الدُّنْیَا بَعْدَ
الْمَعْنٰی ای فرزند تیری شہادت کے اُف او پر دنیا کی اور اب زندگانی میں حیات کا فہرہ نہ
فراتشنگی میں امام حسین علیہ السلام کا دھچ پھینچ میں جو نالہ پٹھو بھائی و اسطی علی ہمسرا کے
نہونی پر انھوں سی منہ بہ دہونڈا و بھائی کا بھائی کا تیر تم حلق پر قتل کی گانا خون کا قرار
حلقہ تم شیر خوار سی بھائی ناچہ معصوم کا تپ کی بھیرت باکو و بھینا دم توڑی سی بھائی کے ظلم کو بھائی
ٹھگن میں بھینا اور ہی زیادہ اس بھائی امام حسین علیہ السلام کی سیر پر جو بلا میں گذرین کہ
بھائی بی بی بی بی تنگی اوٹون پر سوار قتل میں گریں فوج اعدائی زخم بھریں بی بھائی بھائی
چلین بھائی بی بی کی لاشیں ہدیٰ خاک و خون میں پڑی رہن راہ بیت کی بند ہی قیدی
و بدر عریان سیر بھری خلا میں ادخا نظارہ ذلت و خواری میں کرتی ہمسرای فرزندانی سوخت
نیزوں پر علم خوش ہو کی بھائی بھائی کو فہ و شام میں عزت سید عالم کو سیر و بھائی بھائی و بھائی
حاکم میں امام حسین علیہ السلام کو لائی طوق و زنجیر میں بند بھائی بھائی بھائی بھائی

[illegible]

و مہلک ہنر دیار داد
بشماران کشت نامہ را بیاد نامہ دارد

چشم شما مید و غلامی بر من تمام حضرت
اقام معصوم و پرید کر نیست در دست

بر زمینیزد و عینک حسینکہ و سواد
جس گفت والله کہ فرزند میر ہادی

[illegible][illegible][illegible]

بار ابراهیم استخاره دارد و بطلب حق
 بنده می رود که خوال که این حکایت
 بنده گفت در سینه آن کتبت را گرفته
 می دادی گفت فلان که شما اینجا بایست
 او آمده بود و زن و فرزند و بخت
 و چارند و از سر به سپردی گفت
 با اهلستان بکن گفت چنان بود
 که که اهلستان در سینه ای بار و حکایت
 ابراهیم شاد شد گفت ای بار و حکایت
 من در دهان که ما را ندادی و می دادی
 حالا زن و فرزند و اهل کجاست
 انا ابراهیم گفت باز که دران و حکایت
 او که خوال گفت فرما بجا آورده
 برکت و خاندان و دولت را بشمارم

اهل بیت چندی روزا و کوزندان محنت بین چوبیس رکعت طمعیان سی شارت فتح کایزید
 نامه که که ای امیر خواجه پیش تقدیر نگوناری علم البیت بین بهاری تدبیر که که بوی او
 جنگ او را و امیر خیر که سی شمر شیر کی بنوی سهر بوی عشیه ماری گئی تمام عقلی خیر
 اب این محرمی نه حسینی و حیدری مگر تا انتها جهان بین کوی جنی بهری بهیاسی بهی گئی
 بهشتی که کوثری بهیو لا بهلار سولی کا گلزار کث کیا جس سی تمی خلش قضا سو و خاوی کیا
 و مایه و انکی محترت خیر الانام بسوی شام اجازت چای و اسلی و کبابی سهر عیان خاوی
 دختران امام هر شهر کی از و حاکم کو حضرت ماکلی و آما یزید بن معاویه فاته کما
 و صلوات کتاب عید الله و وقف علیک هرگاه این یاد که نوشته بشارت بین
 قاصد یکی مجاهدین معاویه که و محضر قتل عبرت طاهره بهیجا خنیه سرتا با پاژ با جرحه زده
 شوه سی ماری جانی کی شه کی هو او و شاد و بولانهر از شکر برانی مری مراد و اب و دست
 جهان سی شایک قلم فساد بهیت نه کی تو حلق سی تیج خاالی بهیر خنیه کرنی کی آخر سزا
 آحاد البواب الیه یا مع فیله یحلمه سراس الحسین و ساء و سراس قیاس
 معه و یحلمه انقلا و نسیانه و عیاله راوی کتاهی بعد از اطلاع سنا بین حرت
 اکین عید الله که جواب که با و سهر امام حسین عید السلام و سایر شهید و اهل بوم کی و آنه که
 امریا قال دفع الیه زیاد رأس الحسین الی ذوالنبره قیس و دفع الیه
 سرفس اصحابه و سرجه الی یزید بن معاویه و انهد معه ابابره و بن
 هو ان السه و طایق انبانی خطیان فی جماعه من اهل الکفر فتر
 این یاد فی مطالب حکیم یزید محمد و زوئی کو بلا یاد چدر سو او دیگر او که خاالی الحسین
 طیفه جو و جفا تا یاد زفر قیس کی سکه سرداری کا ربه و یاد او قایل عرب کوا بی کو که

۹۱۱
 و کت لا حول و کف الا بالله العظیم
 القظیم انگاه در یادان که و کت
 با اهل العراق این زمان و فرزندان
 این ملعون است که حضرت امام حسین
 در دست کربلا شهید کرد و در وزن
 فرزندان او را اسیر کرد و در باده
 بکره و ایندند انذایک جهان
 در دست اوست که نا جان و دانه
 کینه خواهان بی کینه خواست برنگردم
 شایسته همان کنید که من خواهم کرد پس
 تیغ برداشت بر سر بزرگواران کرد
 زد و بدیدگان میزدند تا هر که
 چنانچه که را از ایشان زنده بگذراند
 ابراهیم گفت و در واد زنده بگذراند
 بدهند دیانت حق و از زنده بگذراند
 و بیست خوار دیگر را برده خود
 بخش کرد که خوال دهان خیر کرد

امامین و ائمه و اولاد علیهم السلام
و اهل بیت علیهم السلام و اهل کتب
و اهل دیار و اهل دین و اهل دنیا

مبادا او قصه دگشتن شاه کند
روزای خود نهاده بود که
برخیزد ایام ویم که او تی برهنه
میخیزد که کشیدم رسیدم که مبادا
و چرخه تنک و کلاه اگر بر خیزد
آنکه حرفه

و چنانچه در وقت انجام و دستگیری
 زیاد را که ماه کنیم و السلام علیهم
 را با هم رسید در ساعت خطه را
 حذر خواهی نمود که ای بار خدا
 بجای خود رسید و مستوفی شد

و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من
 و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من

حوشیه اب گئی بی شجادی اسطرح روایت جب شام بین پنجمی حرم شاه ولایت بهر بی
 تپی باون سی چپای بیوی صوت بهی دختر خاتون قیامت به قیامت و بهر گران تو بی
 پاون بین بی بی بی ۱۰ و چار طرف خلق تماشای کو بهی بی خلاصه ضمون شمر طعون الهی بی بی
 اس حال سی لیکلی برابر در و از بهر خیر و کی بهی بی بسبب کثرت مرد و زن کی راه فرود آگئی بی
 تو دو ساعت و میان تو قف کیان نور خاتون صیبت نگار سی به باعث کوشای که در و اکیا
 او س روزی باب ساعات لقب هوا بی کس زبان سی ماجرای اولاد سید الشهدا اموی
 ساسنی کهون کو منی بیان بین سرگشت بیکی اور تیا بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 اندر و غل بو کی چند قدم بر بی و تعجب سامان و سوزی اینی برابر او کو نظر بی حوشیه
 القصر پنجمی شام بین جلالت شاه و نقاره و اعلی کا بیانی لگی سپاه و بهر تو گهر و بی بی
 چلی یون سست کی آه جاتی بین جیسی عید کی دن سوی عید کا بهی بی بی بی بی بی بی بی بی
 جفا بی و قابل تماشای کی حرم مختلط بی بی او سدن حکم بی بی سی راه و گذر کی صفائی
 رات بهر خلق آرایش در و بام بین سرگرم بی بی شاگرد بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 سقون بی دنگو راعت بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 بیجائی بی
 لگی بین بهی بی
 بهما شادی کار نگ جهان کو بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 ایک طرفی آواز بی
 صد بهوش بیجائی و دوکان و بازار کمال زینت سی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 نرگاری کو افراسی چندا بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی

مقصد کو فرستد شب و در و بی بی بی
 و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من
 و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من

و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من
 و اگر کسی زیاده از سر جملت داشته باشد
 و در میان لشکر بدو او فرستد و السلام
 کی کاروان را جدا نم یوفی الله و من

کوفتی اگر ابو ابراهیم و جبر زید را
بر صوابیانی ماست او را میباید
کار او میباید ساخت و اعتماد او
بمنه و منی پیش عمر سعد را و کشت
کرده باز کشت سرو زر و دیگر کشت
همراه ابو ابراهیم و دست او را و او را
بهره زنی بخشان تا دانی

و گفت ای پادشاه غفار بر ما امیدی نه کند
 و ستاد گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 و گفت راست میگوئی پس عمر سعد را
 بکشان باشد از آن باز بگویند عمر سعد
 ای دل گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 سینه سپاری پیش شمر شام کا دادند المرحوم امام کا

خاندان رسالت پراوس روزی که حادثه جدی دو بالا که راجب راندن کان قافله کار
 منظر احدی بر ابرایا سب فی کثیری هوکی تیرگی زمانی کا معامله بگاه تاشا و سیمایا سب مولا کا
 نه زانی ناز و سی پالا تقار و سکا سر خاک و خون سی آلوده زریب سنان اعدا و اتحاد و سواد
 رسول بشیر و نذیری و بلند می ده کشور رخاوی بین طول سی تشبیری در و سندی و تشنونا کا
 زریب شمشاد و کی ملاحظه سی بر هم و در نظاره الهی و سیمایا سب جماعت کو سید او کی غضب کا یار زنا
 کو فی اینی هم پیکو که الهیبت کی تباهی سنانا کو فی انکشت خاوت سی سیادت کا پتا بتاتا
 ده لککا جوطوق و زنجیر بین بند مایا امام حسین علیه السلام کا بیاضل نبی مین سی باقی را کما
 جو حلقه رس مین توام بندی او شب پر می بین دو نو سلطان کر بلا کی پستی دام ملائین
 کو فی زریب اوام کلشوم کی صورت پریشان پر شنا خوان تبا کو فی اتم لی اواماد قاسم کی
 اضداد سی انکشت بدندان قضا کو فی رفقه او سنجینه کی صغیری و وسیعی مین افند و کر بلا
 کو فی زنان نوچه سر کی شو کو شکلی چاقی پر دست حسرت و تیرا کو فی زبان شامت سی
 کو فی نفم دل حضرت پر ملاست سی تک افکن کو فی ال کی رو فی سیمایا سب کسانا کی هر دو کا
 و عوای امامت کی تبا تها او کو شکریه کی تیغ سی پیاسا گلشاه ابوتراب کا نام و نشان
 و نیاسی کسانا که بار کا اسباب کر بلا مین جلا او را موت کی تفرقه سی بین بهائی کا سنا
 چنانا ای تک لاشون فی کفن مین پایا قید مونی و ارشون کی سینی جاز و مین او را پایا
 و او ملا عوایت حرم فی حب پر محال ابل شمر کی سنی و حاکا رون سی زبان زاری مین تیر کی
 ای کو که عوایت ملاست او را شامت سی حب پر آزار و لایبی مین حاکا غضب سی و را
 هم غمیو کی حال زبون پر خوشی نکر و ذوقی روز محشر سی زابو اپری کو یاد که بر او سی
 کسانا ای اکس بی بی محترم فی تیر سیمایا سب سیمایا سب پیرا در زبان حال مین کلام جان سوزا کا

بیت گفت برخیزید تلفاه هر داشت
 و گفت ای پادشاه غفار بر ما امیدی نه کند
 و ستاد گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 و گفت راست میگوئی پس عمر سعد را
 بکشان باشد از آن باز بگویند عمر سعد
 ای دل گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 سینه سپاری پیش شمر شام کا دادند المرحوم امام کا

و گفت ای پادشاه غفار بر ما امیدی نه کند
 و ستاد گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 و گفت راست میگوئی پس عمر سعد را
 بکشان باشد از آن باز بگویند عمر سعد
 ای دل گشتند کان حسین ابن علی را هیچ کرد
 سینه سپاری پیش شمر شام کا دادند المرحوم امام کا

حضرت پیر دیکھ مدینہ کی طرف بادل خنجر سرپٹ کی کہنی لگی وہ بیکس ناچار فریاد
اور دادی یا اخر مختار خلق شد تشنه بہ تو خنجر کی چلی بار بار سر کی ناموس کا بلوی میں
کہلائی کتبہ شد مردان کا محبت میں پینہائی اب انکی اولاد کا پہنچائی یہ درجہ
ہر بات میں اوکو یہ لعین دیتی ہیں طعنہ یا آخر قمر سل ہی کلیجا مر اپنا دیکھا نہیں گنا
مینو نکار پنا بہو کی ہن پیاسی ہیں نہ بابا نہ چاہی اگر تباہی پنا سر ہی صفیر و کا کیا
قال سہل انبت سعدی و فکرت الی ذوق شمس علیہ نسو فہم عین
کثیرہ طاغی فی السیرت من کل ابی عنفت میں کہلای پتہل ابن سعد روایت کرتا ہے
باخراہ شوری جب کاروان رقت و زاری پشیرہ جلا ایک قصہ فرقت کی قرب سب فکر
پہنچا تو وہاں شہر احوالہ او میں اعدای اہلبیت کی فراہم تھیں صحبت نشاط میں کر رہے
سرگرم باہم تھیں بچہ کی جانب نفور دیکھا پہنچا خون سی بالسرہ خندان پوچھا یہ کون سا لڑکھو
شہکار کا آیا ہی اور ہمارا لشکر کہاں کی سردار کا سر لایا ہی ایسی قیدی نورانی غیرت کو
منعانی اور سر ہائی زمرہ پیشانی عالم فانی میں کہی نظر میں بڑی چشم ملک فی باہر سرگرا
عینک ماہ و ہری خاک چھائی پھر ہی ایسی بخت خضر نہیں کی کہیں کہا یہ شہید ہی ہاشم کی شا
شعنائی مدینہ کی رفیع درجات و عربی گزیرہ ذات اشرف عجم کی مطواف ہزار گان کی غنہ
رسول کی پیاری بٹول کی دولاری علی غلامی کی جانی و قرب درگاہ جانی امام میں علی علیہ
اور قریبای بیتہ کوئین کی سر بہن فرخ مرین کی ہو میں بیان کر بلا کو قوی کبری اہلبیت علیہم
ہر گاہ جفا کاروں فی اسیر و کھانام و فسب بتا یا شاہ تشنہ لب کی سر اقدس کا پناہ
راوی کہتے ہی فتح تھیں ایک عورت غمزدہ پشت خمیدہ رسیدہ دیکھ کر اس سے زیادہ
مرہا شہداد اُسر ہی کر ملا کی نظاری میں گردیدہ ہی ناگوار صلا الی اس منقاد لکڑی

[illegible][illegible]

و گفت ای امیر مومنان علی بن ابی طالب
خواری و فرزاد کی بواهمی چون سر آمد
بجسوت امیر شهید روان و
بگو ای پسران و بانه ازین عمر
بخواند و گوید که ای پسران
بخواند بعد از آن چنین فرمود پس بپایان آمد

اسی کہ دند بعد از ان غفار مظهره
منصوب بابت کت و بداد لاجان
عبدالله کامله بخواند و گفتند
و فرمودند که تا از کشتن کان
حضرت امام حسین کس نتواند که
و منادی کردند که که بنویسم
و اور الامان است و کبریت
و از شهر بدرین رفت و کبریت
کردند که خانه اش را آتش زدند و فدا
کردند و کشتن کان حسین بن علی
شدند و کشتن کان حسین بن علی
و تنبیت گفتند بابت کبریت
اور داد و دزد و دزد
آورد و حاجب آمد و گفت ای امیر
باد آقا از قاتلان حضرت امام حسین
السلام و کس را که قتل کرد
۲۵
نزد خدا آمدند و بپوش
کشتن اسیران بجا هستند بیاوند
تا بینم در میان ایشان کیست
از قاتلان حضرت امام حسین کیست
هر را بیاورند و در پیش خنجر برآورد
که دزد و دزد بعد از الله آمد که کفر
چرا بیک فرزند و سوار کرد که کفر
گفت فرزند و دزد و دزد
که فرزند و دزد و دزد
فری ان مامور از این بخت ان امام
خنجر فرمود تا که دزد و دزد و دزد
بر کاخ فرستاد و در کوشش او
و گفت هر که کشتن کان حسین کند
امام حسین علیه السلام چنین کند
بعد از ان مالک بن بشیر را آوردند
و او حساب خنجر و خنجر
ای بد بخت فرزند حضرت زکیا

یَوْمَ تَرَوُنَّ وَجْهَ جَبَّارٍ مُّسْتَبِصٍّ یَسْأَلُ عَنْ سِوَاكَ بَعْضُ مَنْ یَسْأَلُ
تیرا بدستی که حسین بن علی علیها السلام مع اپنی والدین اور بھائی کی شہرلی پیغمبر بنی
ہیں اور او کی ہمراہ نعمت الہی سی کا سیاب ہوتی پھر تی ہیں وَاَنْتَ لَعْنُ مِیْنِ الْفَرِشِ
منعاقی پھر شہرلی کہ وہ بزرگوار دہنی طرف عرش پر و و کار کی تھکتی ہیں اور مکیں و فکا
مشہور عرو و شرف دربار خائن یَقُولُ یَا سَرِیْتَ اِیْخُرْ لِمَ مَا وَاَعَدَّ سَنَیْ عَاسِی سَنَیْ
ہیں کہ تو فی جو وعدہ کیا ہی پھر حق میں و فاکر سابق جو فرمایا ہی وَاَنْتَ لَعْنُ مِیْنِ الْفَرِشِ
فَمَا وَاَعَدَّ سَنَیْ عَاسِی سَنَیْ
بدرستی کہ ہر دم اپنی زوار و کی طرف مگر ان ہیں او کو پہچانی نام او کی اور والدین کی
و فر زبان ہیں چہ کچھ اسباب و سواری ہو سب کا شمار ہی پھر مکیوں و فرزند کی
استحضاری وَاَنْتَ لَعْنُ مِیْنِ الْفَرِشِ یَسْأَلُ عَنْ سِوَاكَ بَعْضُ مَنْ یَسْأَلُ
کہ ہمیشہ اپنی رہنمائی کو مگر لطف و مکیں ہیں او کی بی طلبی آفرین بیا کرتی ہیں وَاَنْتَ
خوان ہوتی کہ تم ہی متوجہ رہو پھر عرو و اد کی دعای مغفرت خدا سو گار و یَقُولُ
اِنَّهَا الْبَاکِیَ کُو عَلِمَتْ مَا اَعَدَّ اللهُ لَكَ لَكَ لَكَ اَكْثَرُ عَمَّا حَوْنَتْ وَاَنْتَ
لَعْنُ مِیْنِ الْفَرِشِ یَسْأَلُ عَنْ سِوَاكَ بَعْضُ مَنْ یَسْأَلُ
یاد مصیبت میں رو یا ہی اگر جانی تو جو خدائی اجر بھائی و ادلی مقرر کیا ہی ہر آئینہ شود
شیں ہی زیادہ سرور و نام آرزوی رحمت میں و ذرات ہمیں کش عن زکیا السلام
قَالَ كَا عِنْدَ اَبِي عَبْدِ اللهِ وَخَن جَاعَةٌ مِنَ الْكُوفَةِ فَيَنْفِي فَدَحَكَ جَعْفَرُ بْنُ
عَمَّانَ عَلَى اَبِي عَبْدِ اللهِ فَقَالَ وَدَا نَاهُ تَمَّابَ رَجُلٍ كَثُرَ فِيْهِ زَيْدٌ شَامِیْ
روایت کی ہی جو اسنی کما ہم کو اہل کوفہ خدمت میں حضرت صادق علیہ السلام کی

اشہار کما در کائنات

حضرت امام حسین (ع) فرمودند که اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.
 و اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.

حاضر تری که حضرت ابن عباس (ع) فرمودند که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.
 و اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.

حضرت امام حسین (ع) فرمودند که اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.
 و اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.

حضرت امام حسین (ع) فرمودند که اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.
 و اگر کسی مرا در راه کربلا بگوید که ای حسین بن علی، مرا بگو که من کی بمیرم؟
 بگوید: من از تو میگویم که تو در روز قیامت بمیری.

جای حرکت نیکو و مفاد دستاورد
الله کامل است

ان شاء مست عبد الله
او را

در خانه خود پنهان شد
هرگاه خود برود و او را
بگوید

مرد و جمعی پیاده همراه خود
زن بود یکی از کوچه

عمر و محمود
شاهی بیار و شیرازی

وہی

۳۵
اشیاء و کتب و غیره در کتابخانه اسلامیه و در مکتب و در مکتب و در مکتب

علیہما السلام سی کما یدرسونی کہ تمہاری شفاعت سی آیا اللہ فی اسکو بخشا تمہاری متوسل کنارہ

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الْمَنَّانُ الَّذِي يُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ أَبْوَازُهُمْ وَمِمْسَاتُهَا فَأَنزَلَ إِلَهُكُمُ اللَّهُ فِي قُرْآنِهِ الْكِتَابَ الْحَكِيمَ

وہ کہہ رہے تھے کہ تمہاری شہادت کی ضرورت نہیں ہے۔

A single staff of handwritten musical notation. The notation includes various note values (quarter, eighth, and sixteenth notes), rests, and bar lines. The handwriting is in ink on aged paper.

وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذَا ضَلُّوا سَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ فَمَا كَانُوا يَسْئَلُونَ
وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذَا ضَلُّوا سَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ فَمَا كَانُوا يَسْئَلُونَ

اللہ خواہاں سچا حکم ہر کسی پہ آئیں کہ ہر کام وہ توں کوئی پائی نہ ہوں کی سوس بدیہیہ ہم

چابی ہین x جذبی ہو بہ رنی گیری پاس مادم اور سیان کی ہین اولی دانی پیٹیر

کرتاهی داور کریم او غلی گناه بخش و پیاپی و هر اینده فریب ہی که الله او امر زکار پیاپی کا، او و

بند و کواپنی رحمت سی قرین نجات فرمائی گا نظم المواقف دنیا و آخرت میں وسیلہ حسین علیہ السلام

هر روز دلا و کاسی حیدر بی و بهر رفاه است عاصی هوا شهید بسبب مومنون کاشان

فرد حسین ہی جسکی فروغ سی ہوا روشن چراغ دین شمع حریم شرب و طحا حسین ہی نور خدا

امام ہدیٰ انبیا کی روح و بحر شرف میں گھر تیار حسین علی و فرمان دہ قضا و قدر نامیہ

کرسی نشین عرش مقلی حسین ہی کا غم ہی دوستدار کو محشر کی ہول سی : زانچہ کا دہرائی

مولانا محمد رفیع بن سید خلیفہ بن سید انور قادری صاحب دکن دارالعلوم دیوبند

مجلس خلدیہ شہر شامین بانی سہ سالہ صاحب الانا

[Decorative floral border]

را این بیت سر او ساقی رفت و بکار او یان اجار در

سهراری بد ما فلان امام اندوه و سولواری بحر میان دیار حضرت و پریانی و کاتبان

باز از این گفت و جویی بدو اصل بود ما حافظه عمر و الم کاشانم ما تم بین زبان قلم سی حصه رقم بر پیوسته

بیان کرنی ہیں کہ جب کو فیان بی شرم فی اپنی پردہ چاکو دست جناسی چھار ایتھہ

[illegible]

...بسم الله الرحمن الرحيم ...

[Handwritten signature]

که نقی گفت و دشمنان اهل بیت
ان روز که این ماعت است مبارک

انستوری مجلس روایت سهل ساعدی و شوق من آمد عزت اطهار کی

ان سه مبارک را در خانه خود آورد
چهل بنیاد و ستم بیعت و دشمنان

این ملعونه
و پایی که بان پیش من باز آمد و گفت

ای کوفیه ترا خیر بدیدم که بدان حکایت
باید که این است که تو را در این

و امام خود صدیانی و جانشان شدیدی
خلفی خانه اینجاست که در این است

داد است بر من در این است
حیث که گفت که ناد است و این

بهری بر تو که در این است
و این است که در این است

۹۲۹
و این است که در این است

نهاد امام چون در فتنه دیدم که در این است
بعضی است بیدار که در این است

کردم و از درهای شوم و در این است
جلس بود و بگویم در این است

او خواهد خدا را دعا و در این است
که آیند خندان زن و در این است

امام حق است و در این است
امام حسین است و در این است

نیکی بود و در این است
خود دید خندان که در این است

دین و ایمان کو عقیده این یار کی مانند بکار پیغمبر کی اولاد کی سکر کنی بوی اهل بیت
برستی بن بندهی بوی بنیال قید بان کفار زخه بین سپاه کفاری گرفتار قاشاک و خونی
هر دیار کی ذیل و خوازه اسطی ملاحظه نیرد کی نزدیک شام کفر تمام آبی اهل شهر کی از دوحا
دیکه کی غیرت می گهسای کیون ای اهل عراق را غور کرد و اسس صیبت کی شد کوشیم بجای میگو
اگر هاریان بنین میباید شمشو کی با تهر بن گرفتار چون نهنگی سپهری کپری مالون میهنه
چپای اونش کی جهاز پر سوار چون بلوای حامین او کو در بدر پهرین آبی و کپه پر و در تو بوی
و همکاین می اندوه و الم میس کیون که سماجی هرگاه کچه می قتل دار بود که همیکو صبر آبی و در مانج
تسلیم و رضای سید الشهدا جان فدای و قدا و ابتلای مظلوم که بلا را بی خونبیا من نمانی است
دور خنی چرانی بهاری خجالت کو کس درجه بلا و محنت او صفای دهری برین کاسه که لا خاک می آید
بهای کاسه شامیز و کی فوک پر و براد بی کی هر یکو نقاب شرم می پرده ده بی بوپ طلا
می کاسه لاکر تابی پنهان کادخ گلابی گمانه و در اطوق و زنجیری بیایر سپهر بندری ساکنه
سرفکی همراه شهر و من بی تفرجه چادر چهری و دو خاتین بخاری نوز کی در شش من چون ده قلی
تو ام غم و الم میباید چکی که کا خادم روح الامین هوا و نکلون و نکلون کی صورت نا حرم و کپه ای
اگر اینی آفر باکی تا قمری روین تو دشمن تازیان و بی و همکاین تهر کی مانندی هرگاه زمین پر
تو طعن زن ماری بکاین ناوان بچی رونی من چلایین تو شکر نس کی طایفی گمانی نیانی سی
غریز و نکلون بلایین تو کئی سر راه بهری و همکاین بوی بوی تو غم که باین بیاس لگی خون جگر باین
فریاد کین تو برید و بهین چپ رین تو چون ندین و به حیف که باین پرده نشینان و کپه ای
او بازار کی تشبیه افوس بی کجا و خزان خاطر زهر نبات ایسر کپه ای و بر بهینه سرو پا
نوی صاحب المناقب باستانه و عن زید عن ابی ابراهیم و عن سید الشهدا

باز بانق بهر بدیدند و بعد از آن
سرس از آن تن جدا کرد و در میان
ده هزار دم بان زن مومنه
داد و خیر خاتم خندان پناه دهم

خود بخود بخود گفت که من تو را می شناسم
و تو را می شناسم که من تو را می شناسم
و تو را می شناسم که من تو را می شناسم
و تو را می شناسم که من تو را می شناسم

در کربلا جود و مقتضه از سر حضرت ام
 کلثوم را از کرده و اهل بیت میغیرا
 د شام داده و در قبیله بنی هاشم
 و در کوفه قبیله از آن بزرگ نیست خوار
 گشت که من از بسیار ایشان اندیشه ندارم
 انشاء الله تعالی روی زمین را از کشتگان
 حضرت امام حسین علیه السلام از بیجا
 انکار و افساد از روی کینه
 است و در کوفه و مدینه و اینها را
 به آفتاب گشتن ایشان را
 میله دارم که تا آنکه حضرت امام
 حسین علیه السلام بدیدند و گشتند
 و با عتبه را بر او عصبه و عصبه
 و عتبه ای امید فرود بود که گشتن
 و آنرا که گشتند و عتبه
 و آنرا که گشتند و عتبه
 و آنرا که گشتند و عتبه

1. *Chlorophyll a*
 2. *Chlorophyll b*
 3. *Chlorophyll c*
 4. *Chlorophyll d*
 5. *Chlorophyll e*
 6. *Chlorophyll f*
 7. *Chlorophyll g*
 8. *Chlorophyll h*
 9. *Chlorophyll i*
 10. *Chlorophyll j*
 11. *Chlorophyll k*
 12. *Chlorophyll l*
 13. *Chlorophyll m*
 14. *Chlorophyll n*
 15. *Chlorophyll o*
 16. *Chlorophyll p*
 17. *Chlorophyll q*
 18. *Chlorophyll r*
 19. *Chlorophyll s*
 20. *Chlorophyll t*
 21. *Chlorophyll u*
 22. *Chlorophyll v*
 23. *Chlorophyll w*
 24. *Chlorophyll x*
 25. *Chlorophyll y*
 26. *Chlorophyll z*
 27. *Chlorophyll aa*
 28. *Chlorophyll ab*
 29. *Chlorophyll ac*
 30. *Chlorophyll ad*
 31. *Chlorophyll ae*
 32. *Chlorophyll af*
 33. *Chlorophyll ag*
 34. *Chlorophyll ah*
 35. *Chlorophyll ai*
 36. *Chlorophyll aj*
 37. *Chlorophyll ak*
 38. *Chlorophyll al*
 39. *Chlorophyll am*
 40. *Chlorophyll an*
 41. *Chlorophyll ao*
 42. *Chlorophyll ap*
 43. *Chlorophyll aq*
 44. *Chlorophyll ar*
 45. *Chlorophyll as*
 46. *Chlorophyll at*
 47. *Chlorophyll au*
 48. *Chlorophyll av*
 49. *Chlorophyll aw*
 50. *Chlorophyll ax*
 51. *Chlorophyll ay*
 52. *Chlorophyll az*
 53. *Chlorophyll ba*
 54. *Chlorophyll bb*
 55. *Chlorophyll bc*
 56. *Chlorophyll bd*
 57. *Chlorophyll be*
 58. *Chlorophyll bf*
 59. *Chlorophyll bg*
 60. *Chlorophyll bh*
 61. *Chlorophyll bi*
 62. *Chlorophyll bj*
 63. *Chlorophyll bk*
 64. *Chlorophyll bl*
 65. *Chlorophyll bm*
 66. *Chlorophyll bn*
 67. *Chlorophyll bo*
 68. *Chlorophyll bp*
 69. *Chlorophyll bq*
 70. *Chlorophyll br*
 71. *Chlorophyll bs*
 72. *Chlorophyll bt*
 73. *Chlorophyll bu*
 74. *Chlorophyll bv*
 75. *Chlorophyll bw*
 76. *Chlorophyll bx*
 77. *Chlorophyll by*
 78. *Chlorophyll bz*
 79. *Chlorophyll ca*
 80. *Chlorophyll cb*
 81. *Chlorophyll cc*
 82. *Chlorophyll cd*
 83. *Chlorophyll ce*
 84. *Chlorophyll cf*
 85. *Chlorophyll cg*
 86. *Chlorophyll ch*
 87. *Chlorophyll ci*
 88. *Chlorophyll cj*
 89. *Chlorophyll ck*
 90. *Chlorophyll cl*
 91. *Chlorophyll cm*
 92. *Chlorophyll cn*
 93. *Chlorophyll co*
 94. *Chlorophyll cp*
 95. *Chlorophyll cq*
 96. *Chlorophyll cr*
 97. *Chlorophyll cs*
 98. *Chlorophyll ct*
 99. *Chlorophyll cu*
 100. *Chlorophyll cv*
 101. *Chlorophyll cw*
 102. *Chlorophyll cx*
 103. *Chlorophyll cy*
 104. *Chlorophyll cz*
 105. *Chlorophyll da*
 106. *Chlorophyll db*
 107. *Chlorophyll dc*
 108. *Chlorophyll dd*
 109. *Chlorophyll de*
 110. *Chlorophyll df*
 111. *Chlorophyll dg*
 112. *Chlorophyll dh*
 113. *Chlorophyll di*
 114. *Chlorophyll dj*
 115. *Chlorophyll dk*
 116. *Chlorophyll dl*
 117. *Chlorophyll dm*
 118. *Chlorophyll dn*
 119. *Chlorophyll do*
 120. *Chlorophyll dp*
 121. *Chlorophyll dq*
 122. *Chlorophyll dr*
 123. *Chlorophyll ds*
 124. *Chlorophyll dt*
 125. *Chlorophyll du*
 126. *Chlorophyll dv*
 127. *Chlorophyll dw*
 128. *Chlorophyll dx*
 129. *Chlorophyll dy*
 130. *Chlorophyll dz*
 131. *Chlorophyll ea*
 132. *Chlorophyll eb*
 133. *Chlorophyll ec*
 134. *Chlorophyll ed*
 135. *Chlorophyll ee*
 136. *Chlorophyll ef*
 137. *Chlorophyll eg*
 138. *Chlorophyll eh*
 139. *Chlorophyll ei*
 140. *Chlorophyll ej*
 141. *Chlorophyll ek*
 142. *Chlorophyll el*
 143. *Chlorophyll em*
 144. *Chlorophyll en*
 145. *Chlorophyll eo*
 146. *Chlorophyll ep*
 147. *Chlorophyll eq*
 148. *Chlorophyll er*
 149. *Chlorophyll es*
 150. *Chlorophyll et*
 151. *Chlorophyll eu*
 152. *Chlorophyll ev*
 153. *Chlorophyll ew*
 154. *Chlorophyll ex*
 155. *Chlorophyll ey*
 156. *Chlorophyll ez*
 157. *Chlorophyll fa*
 158. *Chlorophyll fb*
 159. *Chlorophyll fc*
 160. *Chlorophyll fd*
 161. *Chlorophyll fe*
 162. *Chlorophyll ff*
 163. *Chlorophyll fg*
 164. *Chlorophyll fh*
 165. *Chlorophyll fi*
 166. *Chlorophyll fj*
 167. *Chlorophyll fk*
 168. *Chlorophyll fl*
 169. *Chlorophyll fm*
 170. *Chlorophyll fn*
 171. *Chlorophyll fo*
 172. *Chlorophyll fp*
 173. *Chlorophyll fq*
 174. *Chlorophyll fr*
 175. *Chlorophyll fs*
 176. *Chlorophyll ft*
 177. *Chlorophyll fu*
 178. *Chlorophyll fv*
 179. *Chlorophyll fw*
 180. *Chlorophyll fx*
 181. *Chlorophyll fy*
 182. *Chlorophyll fz*
 183. *Chlorophyll ga*
 184. *Chlorophyll gb*
 185. *Chlorophyll gc*
 186. *Chlorophyll gd*
 187. *Chlorophyll ge*
 188. *Chlorophyll gf*
 189. *Chlorophyll gg*
 190. *Chlorophyll gh*
 191. *Chlorophyll gi*
 192. *Chlorophyll gj*
 193. *Chlorophyll gk*
 194. *Chlorophyll gl*
 195. *Chlorophyll gm*
 196. *Chlorophyll gn*
 197. *Chlorophyll go*
 198. *Chlorophyll gp*
 199. *Chlorophyll gq*
 200. *Chlorophyll gr*
 201. *Chlorophyll gs*
 202. *Chlorophyll gt*
 203. *Chlorophyll gu*
 204. *Chlorophyll gv*
 205. *Chlorophyll gw*
 206. *Chlorophyll gx*
 207. *Chlorophyll gy*
 208. *Chlorophyll gz*
 209. *Chlorophyll ha*
 210. *Chlorophyll hb*

خواجه شمس را بعد از آنکه در
 حرم و خلعت پوشید و در
 حین سلام بخدا بگوید و
 بنام کمال بگوید و
 در هر کجای که بخواهد
 و او را که خود بخواند
 احد و عبد الله کمال را بگوید

و گشتندگان و زندان جعفر طیار بجا
 عبد الله کامل و او عمر حاجت بگفتند
 با امیر مادر طلب و کوشش می برد
 می کنیم امید که یک تن از ایشان زنده
 می شود و مجلس بر وی سهل ساعدی و شق بین و از حد حسرم می

خواهیم که است و از سر
 مجلس حکم بن طیفیل است و از سر
 خود بهمان شده و عذری بنجام طیار
 حاجت او می کند که حکمیت و از سر
 خودی بزرگ بود و در صحبت حضرت
 و با امیر المؤمنین علیه و اله بیان بود
 بود و خدا گفت بر وید و او را که فتنه
 عبد الله خان حکم بن طیفیل رفت و
 حکم بن طیفیل را که فتنه رفت و
 کیوان فریاد بر او زد و عذری بنجام
 خود که ند که داد و ترا که فتنه
 سوار شده نزد عبد الله کامل و او

پنجانی بین بر خوشی خاطر زیاده ای بنی اور خروج بین کسی مسلمان بی همین مانی بین قلند
 کما الک حاجت الی فاناسهک بن سعد بن جلال و سمعت
 حدیث راوی کتابی بینی جواید یا بنده من بن سعد تباری چه بزرگوار محمد مصطفی صلی
 علیه و اله کاصحای هون بنیت القس کی سفری پهر واقع جاکناه بین رزین تباری
 یکی نام رسول کو بهت و یکجای کلام اور حدیث صدق مقال بار ماسنای ای خاتون
 قیامت کی پوتی اگر کوئی خدمت می تو فرما و حجابا و ن جو چیزی حاجت هو او می تباری
 بیستم و چادری قال یا سهک فلان صاحب هذا الرأس اما مناحی فتنه
 الناس بالنظر الیه ولا یطرون الی حرم رسول الله بهای من هم ذنبت
 رسول کو پنی بی پردگی می حیاتی بی منبه چنانی کو عورت فارت زده کی پاس کوئی
 چادر او مشقه بنین باقی می به خرخره اگر سینه و عداوت خاک و خون بهری سترنگو می
 برابر بیجانی بین بهکو دو دهری سوز بلا و محنت بین جلاتی بین اگر سینه کو او پرا و محنتی بین
 نو جانی با کجا ستر بیکه کی رفت چلاتی بین جو که دن چیکاک بالون می پیرانی پوتی بین
 تماشای کو بهاری طرف نظر و راتی بین نو کار ثواب جانکی و ده سوار جو حال سیرین علیه
 او سکی کمدی اگی بزه جانی خلقت میری سیر پدر کی دهنی بین شمول بهو کی نظار که
 با به او نهائی قال سهک فک کو ذنبت من صاحب الرأس فقلت له هک
 لک ان تقضی حاجت و ناخذ حیتک ان یبع مائتة دینار مطابق ارشاد کینه
 ناشایین دو راجال سیرین کی پاس جاک سنت بی کجا به سکنای که حاجت کو میری
 تو به اگر می اور چار سو دینار می بی بی قال و ما هی قلت فهدم الرأس امامکم
 ففعلک ذلک و قد قتلوه و ما و عدت ظلم سترگی پو پناه که میای جو به

در حدیث آمده است که

عبد الله کامل و او عمر حاجت بگفتند
 می کنیم امید که یک تن از ایشان زنده
 می شود و مجلس بر وی سهل ساعدی و شق بین و از حد حسرم می
 خواهیم که است و از سر
 مجلس حکم بن طیفیل است و از سر
 خود بهمان شده و عذری بنجام طیار
 حاجت او می کند که حکمیت و از سر
 خودی بزرگ بود و در صحبت حضرت
 و با امیر المؤمنین علیه و اله بیان بود
 بود و خدا گفت بر وید و او را که فتنه
 عبد الله خان حکم بن طیفیل رفت و
 حکم بن طیفیل را که فتنه رفت و
 کیوان فریاد بر او زد و عذری بنجام
 خود که ند که داد و ترا که فتنه
 سوار شده نزد عبد الله کامل و او

خدا و رسول است اینست
 که چنان دید که گفت اینست
 از سبب او فیکه گفت و از سر
 او آگشته باشد چنانکه گفت و از سر
 اینست که گفت و از سر
 اینست که گفت و از سر

که فزاید و دها کم نیست شاد که
چگونه زنده گذارم اگر میخوابم
و باید که گشته عیان به عیان
که حاجت تو بر نیارم و دیگران فراتر
در پیش آنکه دگر و گفت و مقیم
که فزاید و دها کم نیست شاد که
چگونه زنده گذارم اگر میخوابم
و باید که گشته عیان به عیان
که حاجت تو بر نیارم و دیگران فراتر
در پیش آنکه دگر و گفت و مقیم

میں ہیں
فہم نفوذ و وسوسہ
بہت نفوذ رکھتے ہیں کہ جس کا شائبہ
بہتوں میں پیدا ہوتا ہے کہ وہ اللہ عزوجل کا اور
بعد میں اللہ عزوجل کے ساتھ
انہی میں سے ایک ہے کہ ان کے بارے میں
انہی میں سے ایک ہے کہ ان کے بارے میں
انہی میں سے ایک ہے کہ ان کے بارے میں

انا لیسو عجل فضايل هذا كماله
 سراجی حاصل جی افانی حضرتی ہو جای + عصیان کی تیرگی سی + ذکر ہو جای + ای کل علی
 مجلس پر نور حسین + ناری جو بیان آئی تو فری ہو جای + باجی طفل پش او خدا دانی
 کٹ جای + یا حشر میں تو قسم جانی کٹ جای + سب کچھ یہ عبت ہی نامی عثمان علی
 روتی روتی ہی زندگانی کٹ جای + سراجی کفر حق سی خود کو ای خود دست جہا
 جاسی نظرات نامی پیوید جہا + دولت تری پاس کب ہی جب نہ خاک + ہو جای گاہی
 تیرا ہر بند جہا باجی + قارون فی بہت عزیز تھا مال کیا + اوس مال فی آسرا وی مال
 جی نہ کیا غم حسین این علی + بر باد عبت نامہ اعمال کیا + تہدید بکا فضا وید
 مجلس عزا و اہل ماقم سرا داشت وقت و مدد + شجاعت و مدد
 رسالت کی اہل ولایت کو سبیل فضائل ساعت کرنا سنت کرنا کردی شریعت
 تکلفین قت کو سبیل شہیدین شہنا طاعت واجبہ ہی کہ نہ خود کو دل کی ہنا اسلام کو
 شعار و فیض ناک کو اپنا بجالا دین غم و الم اکمل اعتبار اقرار شہدائے الشجاک کی دوسری
 رنگاری و اعتراف الی عبا کی محبت میں نشانہ ابراری پانچون وقت اقتدا میں ذکر الہ
 رہنا عبادت ہر روزہ قبلہ نام کی پست تقریر میں پھر ماحصولی خیریت چشم بدور
 یہ رونما فرمادہ رسول پر عمل مقبول و یکبارہ ہی شایعہ سالہ غن و الم اعطی الی
 بشول کی ایمان کلاصول پایابی بندہ خاص حضرت داود ہی جو مقربان کبریا کی غلامی کرنا
 آزاد و مخلصین پھر یہ وہ کہ افغان و بکاہین نامی رہی اپنی محفل کی حق و قدرت جہا
 جابوس کی وجہات کرانت پھاندا شکر خراکی قیمت و شرافت و کیمبر و لا و آقا کی قربت

[illegible]

آمد بان راه که عبدالله کمالی است
 این میاید در فتنه جنگ اینجا رسید
 او را گفتند که عبدالله کمالی است
 از جهود پرسید که نوحی کجای این
 گفت از کلماتیه گفت یکجا میرسد
 گفت بک من دشاوی زشت روی
 از نالیسوی جلوس ضائل اول بکاو و سیران کر ملاک و شش برین نهر

او بهشت من خازن چنان کو پچایین فیمیز جوامع الحیوان فخرید عذرا
 تا که ده فرشتی اب چشمه عیوان بین ذلتی بین قطره اشک لطافت و شیرینی کو آید
 بر ما فی بن حل عن ابی ذر الغفاری قال رايت رسول الله يقبل
 الحسن بن علی علیهما السلام وهو يقول تمام کتاب کمال الزیارت بین کریم
 ابی ذر غفاری می روایت کجو اوس میبانی دیکها ایکن حضرت رسالت کو اپنی گوید
 ای امام حسین علیه السلام کی رخسار و بی پر بوی دیتی پیاری بار بار بگویتی می من احب
 الحسن والحسین و ذریتهما محلا صائم تلح النار وجهه ولو كانت
 ذنوبه بعدد رمل فالج الان يكون ذنبه من الجنة بکون
 حسن و حسین و اوکی اولاد کو محض رضای خودگی و اعلی دوست رتبی گاده و شش و شش
 با وجود عصیان کی جلایانه جای گاه هر چند ر یک سیان فالج کی قدر کشت گناه کا بنده
 کریم که اوس خلعا کر کتب بر حسین ایمان ز راهی عن ابی القاسم الغفاری عن ابی
 عباس و ابی رافع قال کنا جاورا مع النبی اذ هبط علیه جبرئیل
 کتاب انانی من روایت گیتی می که ابی رافع غفاری ابی عباس و ابی رافع می نقلی
 هم دو نو خدمت من می می می می ناگاه جبرئیل نازل بوی و معه جام من السوا
 الا حمر حاکوا فسکا و عندنا بوی صبح کا جام خوش قطع و بیکها که شک و عجز
 بهر لایته من تھا فقال له السلام علیک الله یقرء علیک السلام و قد
 به اندیشه الخیر اوسنی سلام کیا او که خدا تیر درود و سلام بهتجایی او به تخته خست و
 کرمای و یا مولا ان شحی علیک و لکد بیز فرمانای تلو که اس کرامت کو
 علی او را و کی دو نو فرزند و ن تکی پیچا و فلما صارت فی کت النبی هلاک

ستمکار می بچین میقتلست گفت
 کمالی گفت او را چندام است گفت
 باش را ندیدم و لیکن بدیهه مافیه
 آمده است و از موفنان و امامان
 خواست که او را از راه میرا بهیچ
 گفت اندر میچرفت است گفت
 که کبیر چشم و کند و شش و کند و کند
 عبدالله گفت این نشان هست
 نام را میاید و بخواند و یاران خود را
 که میجو گفت سید جبرئیل
 بر پشت اسب نشاند و با او و بزرگ
 نشاند که شتر طومند و دید بان
 بود و تکیه کرده احوال معین را از پیش
 می رسید مسلم را بیت می کند
 عوی را دیدیم که مراعت می کرد
 ان زراعت درخت بزرگ بود من
 و غنم ناگاه اواری بکی شری کرد
 خواستم و عبدالله کمالی را دید
 که با سپاه می آمد و خود میبرد
 بهمان کردم و کلیم را زراعت میکرد
 و کلاهی می دید که زراعت میکرد
 در سر که اشتم و نکلا می کرد اول
 کس که از خیمه بیرون آمد و شمر بود
 و خاله داده او حاکم را بنزد

عم هلاکتکم و این شوم ملعون پیش خاله
 منست و اهره خویش بر تو سیدم که
 اگر تو هم و این هلاک کند بر همان
 کوهی دادند که راست میگوید و او در
 ال پیغمبر است پس بخارده است از او
 ای ملعون لعنت خدای بر تو باد گشتن
 فز زنده مصطفی تو و قیامی و جگر که
 فاطمه زهرا ز تو کوی در غیاب غلظت شد
 کز او در کشتن بر آمد خنجر رسید که
 این چه خون خاست حاجت ای ابرو و ما
 عیالم اندک آمده اند و العباس آن و کند
 عیلم اندک آمده اند و العباس آن و کند
 عیلم اندک آمده اند و العباس آن و کند
 عیلم اندک آمده اند و العباس آن و کند

وَخَرَجْتُ أَنَا وَلَدِي وَابْنِي فَاطِمَةُ زَهْرًا ابْنِي فَاطِمَةُ زَهْرًا ابْنِي فَاطِمَةُ زَهْرًا
 خون هم دو کواکب این ماهی و خرمیری روی برادر جان کوهی اگر حسین مر جانی او
 جوی خون و الم او سگی فراق بین ستای و آنا او و خرمیری علی خرمیری علی خرمیری
 یقیناً ابراهیم فدیة الحسنین فرمایا که بخوشی و رضای منی این غم کواکب که
 به لای جبریل و نگاه خدا من عرض کرد ابراهیم که سلامتی حسین بر قربان کجا قال
 فَقَبَضَ بِيَدِهِ تَلَايَتَ كَانَ الشَّيْءُ إِذَا رَأَى الْحَسَيْنَ مُعْتَدِلًا قَبْلَهُ وَ
 ضَمَّهُ إِلَى صَدْرِهِ وَشَفَّ شَايَاهُ وَقَالَ فَلَيْتَ مَنْ فَلَيْتَ مَنْ فَلَيْتَ مَنْ فَلَيْتَ مَنْ
 ابراهیم راوی حدیث ابن عباس فی کما که تین روز بعد مرض بخاری ابراهیم که
 پیر جبریل رسول الشقیین اینی با حسن امام حسین علیه السلام کو آنا و کجاستی چنانی که
 لب و دندان کی بوسی قتی فرمانی قربان چون تیری ای پاری ماناکی جو تپش فکریا
 ابراهیم اینی فصد زنده کوفتی به جان الله کجا و جو جنت حضرت رسالت ای ابرو
 در تپیری و عین الشقیین جوی قتی که فرما کرد ابراهیم که سلامتی دیا ای حسن
 فِي الْمَنَارِ سُرُوِي قَوْوَعًا إِلَى الْمَنَارِ نَزَلَ سُلَيْمَانُ الْهَارِثِيُّ عَنِ الْبَيْتِ قَالَ
 هَا عِنْدَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ هَارُونَ وَالتَّشْيِيدُ تَابِ عَارِينَ سَبْعَ مَرَّاتٍ
 بن سلیمان داد کی پدیری و دانست کی بی که ایک دن هارون رشید کی پاس هم خود
 تنی او در یہ حالت و کجاستی ہی فصد اگر و اعلى تبت ابیطالب علیه السلام صحبت
 حکایات من و ایضا عرفان پایانه کرده علی ابن ابیطالب علیه السلام در بیان آید
 وَقَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ هَارُونَ ذَعِيرُ الْعَهْدِ رَأَى أَبْقَضُ عَلِيًّا وَوَلَدَهُ
 حَسَنًا وَحَسِينًا هَارُونَ بولا عوام لو که یگان کرتی بین جو کجاستی چون که عین علی

این حدیث از ابن عباس است که در کتاب تاریخ طبرستان آمده است

این حدیث از ابن عباس است که در کتاب تاریخ طبرستان آمده است
 این حدیث از ابن عباس است که در کتاب تاریخ طبرستان آمده است
 این حدیث از ابن عباس است که در کتاب تاریخ طبرستان آمده است
 این حدیث از ابن عباس است که در کتاب تاریخ طبرستان آمده است

نومیدانی که مختار کعبه را مان غنیده
 بین چایایی خود بگو ساعدت بخود
 هلاک کردانی و منزلت که عزت آن
 خارج کردانی اسحاق گفت که آن تن
 او تاملی مجلس رویت مارون مناقبت علیها السلام او حرم کاد و غلام شام

از حق طلب کند و بگوید که غرض سعد
 خواهی ترابی دار و در دست خاندان
 من بنی خاها اسحاق را زنی دارم بیاید
 که او را مان دهی عبدالله گفته که
 بگویم امیدوارم که او طلب کند ترابی
 دیگر که عبدالله نزد مختار رفت و گفت
 ای امیر وقت میگویند که اگر مختار
 دانی از من بخواه که چیزی را بماند
 و بگویم که حاجت داری عبدالله
 مختار گفت حاجت داری عبدالله
 گفت که اسحاق را بگو که حاجت داری
 هر سه و بگویم که حاجت داری عبدالله
 او تاملی مجلس رویت مارون مناقبت علیها السلام او حرم کاد و غلام شام
 سر آمدن و بگویم که حاجت داری عبدالله
 از قاتلان بسیار مانده اند و دیگر عبدالله
 گفت با امیر اسحاق را بگو که حاجت داری
 اختیاری داری گفت حاجت داری عبدالله
 و گفت که او را مان دست و زنی بماند
 دادم عبدالله و بگویم که حاجت داری عبدالله
 او را کرد و مختار حیل برید و گفت که
 بگویم اسحاق را بگو که حاجت داری عبدالله
 که او را بگویم که حاجت داری عبدالله
 دید گفت این را بگویم که حاجت داری عبدالله
 بیاد تا به بین عبدالله که حاجت داری عبدالله
 بوی داد و چون گفتی و بگویم که حاجت داری عبدالله
 بگو گفتی و بگویم که حاجت داری عبدالله
 استادی بود و دست که بگویم که حاجت داری عبدالله
 ساخته که بگویم که حاجت داری عبدالله

ابن ابیطالب او را یکی فرزند امام حسن و امام حسین علیهم السلام می گفتی و عداوت رکعتی
 و لا والله ما ذلک کما یظنون قسم خدا کی ایسا بنین یحرف بجای جواسین
 خلق کو دیو کا بی و لکن و لکده هو لاه طالبتا یدم الحسنین معتم فی
 الشهد و الجبک لکن بیروکی اولاد و خوشو ای امام حسین علیه السلام بر چوب
 بهاری ساقیه کوه و بیابان مین ساری پر خاش روی حتی قتلنا قتلته ثم
 افضی الینا هذا الاخر نایه که بوی لانی اور شکسته حال در میان مین بر چوب
 قدسی امر خلافت بگو ملا فی الطلنا هم فحسد و نا و خرجوا حکینا فغوا فطینه
 پس آئینش کی همی خدایین اور خروج کیا یعنی او کی راه کهودی بیروکی حال
 چو و یا و الله لعنک الله امیر المؤمنین الهدی فی الی جعفر النعمانی
 عن محمد بن علی بن حمید الله بن عباس قال بیست و فی جده و الله
 قسم خدا کی بیروایت یعنی بگو اپنی آبا و اجداد عباس بن عباس کی بیان کی کو ایک رو
 مین خدمت رسول خدا مین حاضر قتل و جان سی از اقبالت فاطمة شکر نگاه تا
 زهر اصد می بیلایین روتی بوی پدر کی پاس آیین فقال کما التیسی ما یستیک
 پیغمبری او پنهان بقدر بویانور ویده کیون بشکبار هو قالت یا رسول الله ان
 الحسن و الحسين خرجا فوالله ما ادمهری امین سلکنا عرض کی ریسول خدا
 میری خدمت زنده و بلند حسن و حسین که بری با هر یکی بین دیر بوی سعادتمندین که بری بین
 فقال الشیخی لا یتکین فذلک اقول فان الله تعالی خلقهما و هو ارحم
 بهمما فرمایانی کی که ای دختر جان پر تو تمیز فیه ابو مطلوب که برت کرد و تفرق کرد بر خدا
 او خوبید که بای و ده او پنهانیت هر بان و هر بلا مین نهان بای اللهم انکنا نا

دید گفت این را بگویم که حاجت داری عبدالله
 بیاد تا به بین عبدالله که حاجت داری عبدالله
 بوی داد و چون گفتی و بگویم که حاجت داری عبدالله
 بگو گفتی و بگویم که حاجت داری عبدالله
 استادی بود و دست که بگویم که حاجت داری عبدالله
 ساخته که بگویم که حاجت داری عبدالله

اخذ ان في يده فاحطهم بها وانما انا اخذ ان في يدي فاحطهم بها واما اني اخذ باوه
 بيري من رند خشك بين يدي هون تو خالت كند او اگر در امان او گری تو سلا
 بهما فاصطحب جبريل فقال يا اخد لا نعتم ولا نعتم هما فاصلا
 في الدنيا فاصلا في الاخرة واثبوا خيرة منهما اوسم بهر كل نازل
 كمال اي اچو چي نعم بهما وذن دسپ نه لاد بهاري نواسي ونياد آخرت من برگزي
 فاضل بين او را وكي و الدانسي اچي او كمال بين و هما في حظيرة بني النجار ثاب
 وقد وكل الله بهما ملكا ليحفظهما و بهر گوار حظيرة بني النجار من سوتى بين تهو
 عوه كند اي بهر اني ايك فرشته كوا وكي خالت بر سفر كياي قال ابراهيم
 مقام رسول الله و فمنا معه حتى اتينا حظيرة بني النجار اي باس
 كرتي بين ينكي رسوخه كهري بوي اور بهر بيني او كي سانه او بي باهرم علي كاه حليوني نجا
 بيني فاذا الحسن معاوية الحسين و اذ الملك قد عطاها با حله جنا حية
 و بهما حسن اي چي چي همان حسين كو پارس گلي كاهي بين او كلسايك بر لي نرسايكي
 جسي خا و موني بن محمد التيمي الحسن و اخذ الحسن الملك و الناس بين
 انه خايلها سينه او كو جگيا بهر كوني ني ووش بر چر بايه او حسين كو فرست
 كانه ي بر بهر بايه هر من كو كه و كيتي اور خاستي تني و او كو حضرت او شاعلي قدم باني
 تي قال له ابو بكر و ابو ايوب الانصاري يا رسول الله اني قد
 باخذ الحسنين بن علي بن ابي طالب و ابو ايوب الانصاري في عرض كاي روي
 و نو فرزند دني اي ايك بيس بيني تي كه اچو بوج بهما فقال دعاهما فاما فاضلا
 في الدنيا فاصلا في الاخرة واثبوا خيرة منهما فرماي انك اي حال بر چهره و

[illegible][illegible]

۱- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۲- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۳- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۴- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۵- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۶- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۷- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۸- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۹- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد
 ۱۰- در صورتی که در این مورد هیچ گونه مدرکی وجود نداشته باشد

از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این
 از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این

از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این
 از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این

محمد علیها السلام سی روایت کی ی که همی سیری والد محمد باقر علیه السلام فی یحیی
 ابنی پدر علی ابن الحسین علیها السلام سی ماجرا پوچها ای سیر ز پدر سوخت و شست که بک
 نیردی کی پس کیو که ایجا جانابوار فقال حکایتی علی بعبیر بطالع بعبیر و طاء
 فرمایا اوس اون پرمی چرم یا بچکی شست پر کجاده او رخن نهتا و راس الحسن
 علی علیها السلام حسین بن علی علیها السلام کاسه اقدس بسی نیری پرو راتحاد و سکون
 سوار بی سببی کی بر باقا و قسوتنا حکایتی علی بقال و اکف سبب عورات
 همی مرکب خوری کی سیری سوار تین نامواری جای شست سی شمره سکتی گری
 پرتی سیر تین و الفار سطله خلعتنا و خلنا بالرماح چادر منی مگو که
 همی بجای تانی قدم بر تاندر رحمت او و در با شکی و علی خلق کو شانان
 د مکت من اسدنا عین قرع داسه بالرمح هادی البیت من اگر کسی
 انهمونی آینه پنهانی تو او کی سیر نشس کو فری پر تکی مرچیا کانی حشر ادا خلنا
 و مشقا صالح اهل الشام هو لا سبایا اهل البیت
 اللذان حجی تا که بغیر رحمت که شو شستن بین و اهل کیا ایک شادی فی اوسم
 چاک کی کو کون سی که ای مسکنای شام بر قیدی جراحی بین البیت ربون رحمت خدا
 هم لای بین فی البحار و قالوا فله اذ خلنا و مشقا اذ خلنا بالنساء و
 السبایا بالنساء و مکشقات الوجوه بحار الانوار بین روای اخباری که کیا
 که البیت سیر کا داخله زبانی حرم محرم چون که با جب اعدانی که شو شستن بین سبایا
 روز روشن عورات و اطفال کاشنه که سبکو که یا فقالوا اهل الشام اهل
 ما و ایه سبایا احسن من هو لا و اهل شام سی مردم بازار و باوانی جوهر

از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این
 از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این

از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این
 از دست میدهند و قبول نکردند
 میگفتند که بواسطه ملک و مال و
 ثروت و کثرت در زمین و بیت از این

بودی که بعد از خدمت برادران مولی
 میگردید که ابراهیم من میفرمود و صبر
 میگفت او صبر نکرد و مشتاق میگردد
 ابراهیم گفت که دوست کویم مشتاق بود
 او تا پیش مجلس اعلییت کا در و در شام او کلام پروردگار و نیک انجام

مرتبه سطوت و یاد اوس پیرنی عترت خیر البشر کی خدمت حدی زیاده که با سباب
 ظاهر او و رسول هونی کی خبر تنهی ظلم این زیاد سی حال ایستاباه تها که در بیت اهل کبر
 اشرف عرب کا بهی مطنه نهوتا فقال له علی بن ابی طالب یا شیخ هلا وقت
 القرآن قال نعم سید الساجدین جوطون و بزغیرین گرفتار کهری تی سهر حلقه کار و
 اسیر گردن چکائی و روی تی او سکو خطاب فرمایا ای فضائل کو بتایا ای شیخ تو
 پیاتین ناوانی کی کین هم نگار اس جنای سنرا و ازین بی تی بهار حال برخلاف چپا
 آیات فی قرآن چماری ناما پر نازل هوا پڑ گاهی اوسنی تلاوت کا اقرار کیا اور حالت
 کشته بین و یکھا فقال هلا عرفت هله الاية زين انعامه بین تی پونھا فصحت
 و یکھا بی اس آیت کو تو تی یاد رکھا بی قل لا اسئلكم علیه ابوالا امودة
 فی القرآن قال الشیخ قد لانت کھا بخونی خطبای لوج و لپرنش مدعای
 فقال له علی بن ابی طالب هک القرآن یا شیخ فرمایا صدق آیه که یہ ہم بین
 کہ مقصود خداوند عالم بین ہماری محبت کو الیقینی بندوں پر لازم گردانا صلوات
 اجر و ایست بین دوستی اقرار کو چاھا فقال قرات هله الاية کھر و سیری کھا
 کہ یہ آیت کو تو تی مراتب خداین ہی پڑا و اعلموا انما عرفتکم من شوق قال
 لله خمس و لا رسول و لیدی القرنی قال نعم شامی فی قصد بین کی
 کہ مان بینی تلاوت کی اور یاد ہی رکھی قال علی فحسن ذی القرآن یا شیخ بسیار
 کہ بلانی کھا و کوک ہم بین شکلی و اسطی یہ آیت خدائی بھوانی را بنی پیغمبر کو بھار تی بینی
 بات بتائی و هک قرات هله الاية فرمایا ای شیخ یہ آیت ہی تو تی و کھی
 بلکه صفو خاطر میں کھی ہو کی انما یؤیدنا الله لکنه هب عنکم الی حسن اهل

حاضر گفت که این را نیز در حدیث آمده که
 کمال نا اهو که ده ام و ملافتیم که کمال
 بد بخار رسد کان خطیفه امیر شود و دیگر
 آنکه فرموده که این خطیفه امیر شود و دیگر
 چنانچه علی بن ابی طالب از این گفتند که این
 زبان بدتر از ضرب شمشیر و و از خدا
 میخواستند که شمشیر و و از خدا
 و سر دادن باشند ابراهیم گفت متوسل
 که شاعران مدح و سحر میگویند زبانا
 شان که قوی نیست و فرستاده ام حکم
 پیر و روان و و فرستاده ام حکم
 فرموده که این خطیفه امیر شود و دیگر
 که شاعران مدح و سحر میگویند زبانا
 شان که قوی نیست و فرستاده ام حکم
 پیر و روان و و فرستاده ام حکم

و در این خطیفه امیر شود و دیگر
 که شاعران مدح و سحر میگویند زبانا
 شان که قوی نیست و فرستاده ام حکم
 پیر و روان و و فرستاده ام حکم

کلام بود که غفار در سید جعفر شریف
 کلام را نظر بن شاعر افشا و او را عجب
 او را نمی یافت عبد الله گفت که او را
 بنی اسمیه است که در شوق شاعر مدح
 شاعر جواب داد که عبد الله با فریاد
 تو ای قلندری شاعر گفت که ای شاعر
 از که عجب شد ترا که در کمال انانیت
 فرموده بود نشین و هر که از انانیت
 بکشد بدین یا به تیغ یا به شمشیر
 فرموده پیش صف رفت با نیت مسکرت
 که ای جوان من چه کنیدی تا اینجا
 را از روی توین بر داند و او را
 غیب بر او شام میلادی و چون
 باران حضرت امام حسین را برین
 و برین که در قوت شمشیر میفرستد
 ۹۵۱
 ملک ملوک از خیره داران کشند کان
 حضرت امام حسین علیه السلام که برین
 که چنانست هستند و هر که از اینها
 که از جای هر دو نوشته است و بدست
 برین شمشیر بر او فرستاده است و او را
 نگردا است بیکر و او را که در کج
 فرستاده او را ملوک که در شمشیر
 برین باد و بر او که در شمشیر
 از شمشیر که بر او را چنانست که
 از تو بگویم و او را که در شمشیر

الْبَيْتُ وَ لَقَدْ بَرَكَمُ تَهْنِئَةً قَالَ الشَّيْخُ قَدْ قَوَّاتُ ذَلِكَ عَرْضُ كِي مِيرِي
 پری می اورید عبارت یاد یکی می قَالَ لَهُ عَلَيَّ فَكُنْ أَهْلُ الْبَيْتِ الَّذِينَ
 خَصَّصْنَا بِآيَةِ الطَّهَارَةِ يَا شَيْخُ زَيْن الْعَابِدِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فرمایا ای پری بیت
 ہماری تو قریب آتی می خانی بگو طهارت کی ساتھ تفسیر فرمائی می قَالَ قَبِيضُ الشَّيْخِ
 سَاكِنًا نَادٍ مَا عَلَا مَا نَحْكُمُ بِمَسَاعَتِ سَيِّ انْ خَرَاتِ كِي وَهُوَ شَامِي نَادٍ
 ہوا بیت میں رسید از زمانی کی دیر تک چپ اور در مانده رہا وَقَالَ يَا اللَّهُ اَلَكُم
 هُمْ اَوْسُ مَرَدِي اَوْ يَوْمًا تَكُونُ قَسْرِي خَذَا كِي وَهِيَ لَوْ كَرِهَتْ كِي تَانِ مِينَ بِبَاتِنِ نَازِلِ مِينَ
 وَهُوَ بَرَكُ بَتَلَايِ سَوَكُو قَالَ قُلِي بَرَكُ الشَّيْخِ يَا اللَّهُ اِنَّا لَكُنْ هُمْ مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ
 وَحَقِّ جَدِّ نَارِ سَوَلِي اللَّهُ اِنَّا لَكُنْ هُمْ مِنْ اَحْسَنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فرمایا جواب دیا می
 چپ شہ نلا اوی الله کی سو کند بدون شک ہم ہی ہیں اور اپنی حق خود اچھے خدا کی تم
 ہم ہی ہیں و بکنی الشَّيْخُ وَ سَمِعَ عَلِيَّ عَامَتَهُ وَ دَفَعَ رَأْسَهُ اِلَى السَّمَاءِ وَ رَفَعَهُ
 عَامَةً سَمِعَ اَوْ مَارَ كِي زَيْنِ پراما سکو آسمان کی جانب مناجات کو او کھایا و قَالَ
 اللَّهُمَّ اِنِّي اَبْرَأُ اِلَيْكَ مِنْ عَدُوِّ اِلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْبَيْتِ وَ اَلَا تُشْهِدُنِي بِمَا عَمَلْتُ اِيْنِي شَيْءٍ
 وَ حَمْدُ السَّادَةِ السَّلَامِ مِي بیدار ہوں چون اُنس مین جو مخالف او کی ہیں سب ہی بکنی
 ثُمَّ قَالَ هَكَذَا لَمْ يَنْ تَقْتَرِ رُوكِي مَرُورِ بُولَادِي فَسَدَ رُوكِي عَلِيَّ عَلَامِ طَالِبِ
 تہیں یہ پراما سفاک کر دیا میری توبہ قبول ہوگی جو گناہ بخشہ قَالَ لَهُ فَهَمَّ
 اِنْ جُمْتُ نَابَ اللَّهُ حَلِيَاكِ وَاَنْتَ مَعْنَا فَرَمَا یا جب توفی شہانی ظاہر کی
 خاتیری توبہ قبول کریگا اور خیر مین ہماری ساتھ دستو مین موصول ہوگی فَقَالَ
 اَنَا نَابُ عَرْضُ كِي مِينَ نَادٍ اَوْ تَابِ دِلِ سِی ہوا تہماری جناب مین او کا عذر
 لَ

گفت غفار کہتے ای ابو الامیر
 کہ از کشتی خلاص شوی کہتے
 غفار کہتے ہر چیز از تو پیرم ہوتے
 بگوئی کہتے کہ غفار کہتے ہا

[illegible][illegible][illegible]

بغیر از خواجہ و زواران کے لئے

کتابخانه
موسسه تحقیقاتی و فرهنگی
انکسار
کتابخانه
موسسه تحقیقاتی و فرهنگی
انکسار

بگفت و این شب تمام شد
صیغه اول بن خنادر از راه
بگفتند مکران کی خنادر بود
حضرت امام حسین را بپشت
خنادر بالا گرفت و کشند گان
مختار در دلهای مردم افتاد و کار
در مکران شات او پیشند
بگفت و این شب تمام شد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمین
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب

خدا را ز فانیان حضرت امام حسین
 علیه السلام در احوال و ولایت
 عراق را فخر کرده و بعد از آن
 که میباید این را نیز لشکر جبر است

خدا را ز فانیان حضرت امام حسین

شعاع نیز او ترسیدی می بدگو سوزش گرمی کی ستای می بین تا توان و هوکی تارک
 حسین بنون جانان که دیوار کی نمی بیستون زننهال کتای می کوس غریب
 پر ملال کی حال که پنهان حسرت روتا خاناگاه و کجا ایک ضعیفه بکنه بالا
 لباس نصرت بین حمیده آید به بار غم کشیده خرابی با هر غلی ناله و آغاه دوا
 سوز جگر می بارید و دیوار که او سپهر کال قناتی بیجا کارگاه پیکر اصدای نیست
 روی که ای غریب دار وای تنم در بدر تیری گیتی اور غلومی پر بین فداهون اس
 زنجیری حسرتی سپر او گردن کی بلالون با هر نه نصر و اندر چنگ که نه داده ضربت تازیانی
 شمشیر زمین بود و باد اید و شمع قدر خیزهون و اسطی ایدانی کی آشفته ترهون زربانی
 ستاین مار پیست می زین آیین بنی کلبه اخراج بین جاکتی بیستون صحت خوار کیو بنو
 جگر شکایت بصیرت و دیری خلافت و کرم هم تهماری سنا ته پیش کی ماکم گرین با سپه عیالی
 سرخیان آندو سبکی پر سادین و هم جیس خاکه عیبتی می او نه کی کجا و آه و ناله بین حسرت
 کی راه بقا و اسکا غم نه کجا و کز نزل قیام ویرانه می خراب که جان و سساکین بی وارث
 غریبان بهی زننهال کتای او کس بی بی کی مالتون می سیرا حال بغیر و سیرا سیرا بین
 پوچ که به خاتون کنی می جو تپه بهرانی می جلالی زهر کی غشیه سوت پریش مان بر لای
 دندان می حضرت بی فرمایا که یه سحر زنده کی پرستار تپه کی خوار انیس جایان مونس جو
 زبانی سرور کار و این اسیر خواهر نالای حضرت مشیت بری پیچ پی غضب خاتون می
 که عیالی او را فریادی که از این زنانه خردی می داده و سیرا بی سرور عایدی کا با تپه
 زنی شری اندر مکان کی مسترد و آرا سیرا عیب و ان داخل می تو سبب جی آور می
 شیون و داری می او کی اسکان و زبیر که بر می خورانی جو سبب است الی حدی و عیالی

خدا را ز فانیان حضرت امام حسین
 علیه السلام در احوال و ولایت
 عراق را فخر کرده و بعد از آن
 که میباید این را نیز لشکر جبر است
 و قصد او که در اخر عرض خوار که ادا
 زبیر سید تا کار او قوی شود پس بعد
 از این نامه نوشت که ای امیر بنو فدا
 عراق را بکرم و خطبه بنام تو بخوانم که
 عراق را که تو خطبه بنام دیگر خوانم
 و سید ای بنام تو چون نامه به پیش
 شد تا این که تو خود خطبه بنام تو بخوانم
 و سید ای بنام تو چون نامه به پیش
 شد تا این که تو خود خطبه بنام تو بخوانم

خدا را ز فانیان حضرت امام حسین
 علیه السلام در احوال و ولایت
 عراق را فخر کرده و بعد از آن
 که میباید این را نیز لشکر جبر است

امده ام
مکوه سپاه بیای می افشا
ای بیاد من جلیتی کن و این سپاه
بیای دات تاف باز کردم که در فکرم
گفت تو جلاعت باز کرد و در فکرم
با ایشان بر هم هانجان و در فکرم
پس را نید قدامه بر فکرم
اسما میا و باز کرد و اینم فکرم
و ناه که نفیشت از دهم الله فکرم
که من انتظار کشیدیم بسیار
معلوم نیست مکران کو فیان زید
که هزار جلیت میکند
انوقت درم که بود و خانه خود
نشسته بود و نه می اند و جلاعت
پس عبدالله بن تعال مشغول بود
نامش قیس بود گفت برو
قیس گفت چمن خانه و در فکرم
او را دیدم بر صلا و نه فکرم
نوی و دیدم که از روی

شام میں کسنی فیکھی وہ خرابی صغیر ایاکم میں پشاور میں کاسر کٹا ناموس غافل لٹ گئی
 تنگی سر زینب پھری بلوای خاص و عام میں ہی غضب فشر ہو وین خزان فاطمہ
 اہل کینہ شاد بیٹھیں خانہ آرام میں ہو کوٹ کر سینہ بھاوا شک حسرت ہو سنیں
 شور ماحم ہو رہا ہی چیخ نیلی فام میں بدل اس نصین کی ناظم بھی امید سیجے
 خلد کی جاگسیہ پای شہر کہ انعام میں

سید الشہداء اسی محبت سرور انبیاء جنّت کی صیوہ ہی دینا
 زانیہ کا سرو و خشر دیکھنا دس بار دین دین اہتمام داخلہ
 حرم احاطہ نظر ملو لفظ ای نا ا جانسوز اثر اپنا دکھا دی ۱۱ ای آہ شرب بار چھینک
 ضیادی ۱۱ ای شفق رسا حرف غم و رومی اپنی ۱۱ دریای سیر شکستہ آئینہ فردم کی نگاہ
 ای فکر جدواب ہمیں خلاقی نبی نبودی برعت کو کم اشک کی حد میں بتا دی ۱۱

میخواهد عمل خفیه گفت او را
خادم گفت ایها السید میترس
افتاد چند سالم کردم و خوشی
او میتابید هیبتی از او در فراموشی
میخواهد و خوشی دیدم کار را که
او را دیدم بر صلاهی خفیه را
پیش نیاز عمل خفیه را

هر يك از شيعه
 از ايشان برخاسته و ميگفتند
 در اين مكان خداوند نيست
 و افعي شد عبد الله زير گهفت نما
 ميگفتم ز اين بيت يا ايدي كه نما
 شو خدا حفيه گفت ايد قبا از بيتي
 ميگفتم من نما گفتم من نما
 عبد الله زير گهفت من نما
 و از آن بر ميگردد
 ۹۵۹
 و در شهر اصفهان
 اي پسر من تو هم بدان كه هر چه از زبان
 ميگويم در دل من همان دارم و در
 در خانه نشسته ام و در بر من
 بسته و درم همچو چاهي از گيت
 دنيا پسر من كه گفت از مشرف
 تا بغرب هر كه ايدي بنزد تو اي
 خدا حفيه گفت اي پسر من تو هم
 و اينده هر چه از زبان من
 حلال و حرام

ایمان در زمین الحاد بیدار است
 از تو هست نه از تو وان من
 ای پدرم و برادر من چه کردند
 هین جی کو واسطه این راه است
 ای مادر من به پیغمبر نزدیک کن
 یزدانی که در این راه است

ازین کار بداد و ای که در داد
بنزد مختار نویسی که دست
تاسه ماه مهلت دادم که نامه
و عوایحی بنویسد و وقت ترا
حضرت امام حسین را می کشد
بنزد تو فرستاد که مختار را بداد
بدان را که باش که پس از می

که در بیوی پس از این و ستم خلیف
از بی خلیف بن شال سید و سدا
که مایه فرستاد نام و ستم خلیف
که قند و خلعت خاص خود بای
فرستاد تا بیچ شدیم و دو بیت بیک
از بای و از سال بود و گفت اینها
چالشیوی مجلس عدوت زانیه کا بخشا جان حرم امام کو در بار پزیدین لانا

داشت پس با ابراهیم و هانی بن قیس
را بخواند و هم سرداران لشکر خود
جمع کرد و قصد و حکایت و حکایت
با ایشان گفت و گفت ای باران و باران
میخواهم بیک فرستیم و اینست که
تا کی از حال شما خلافت نکرد و
بلکه رسید و با که میاید و سید
تا که از حال شما خلافت نکرد و
چون که در میان خود و در میان
و گفت که در میان خود و در میان
۹۳ و ۹۴
روز یکشنبه در میان خود و در میان
سیر شد پس هانی را گفت ای باران
باران که قنول یک روی و در حقیقت
انچه پس و بر روی اگر کیستد
شود و هر روز طایقین از پی خود
و شما ایشان را بعضی مشغول دارید
که نامد دانی هم بشمارید و در
شاهها بود و گفت غرض از اینست
از این خبر و آن تدبیرات ایشان
کردند چه پس خیار از پس خیار
چنانکه غرض از خود بود و در میان
در میان متفرق و در میان
کان را بطریق خوانند و در میان
پس هانی را با ضد سوار یک روز
و عمر بن قیس و یک روز
همراه هانی و عمر بن قیس

همی یکی چلی ناکه مارتی ستانی سخا بهنم پرینچی چاکا که قهرین او را گرامین سر
پرتاب پاداش گناهین جلا مین و از آذر جلیا قبل یصنع یوم حاو لها
ناگاه جوان رعنا مانند حمت خدا یا پاکه حالت یاس و نوسیدی بین گوشه سی آینه زبانه
شفقت و مهربانی فرشتو که پکارا پیری رماتی کی و اسلی حکم فیض توام دیان ضعیفی
نراحت کرد و بخیرین که کوکی چو دو و قالوا یا بن رسول الله و ما سببه
عرض کی ای فرزند رسول کی سبب بی جواس زانیه پر رحم کهانی بود جناب باری سینه
او کی جناب کو فرمایا قمر رانی و لاتی و قال دعهم انهم اذ خلعت علی قومهم
عزائی و قد اذ خلعت لهم لانا و انما نون بها طعنا ما ارشاد یا شیک پیرا
عقوت بی چیا که رب کریم بی نکو و کی حقیقت کی لاکن و سیری غرور و کی مگر بی
جوبان حبیب بر روی روتی او و بین بی بی چلی پر که نا پختا آو کی خوشی
روشن کی غمخوار و کا اوس می تیار و انا من علی قاری و هوان اسخون بی بریا اسخون
عفو و آمرزش کا لایب مقام عتاب او و روانه شاه باقی زما فقالوا که انما لک
یا بننا الشایع و الشانی فرشتون کی که است خوب ای فرزند شاه شایع شایع
تفصیل تیری ارشاد کی طاعت بی تجو کوکی و ده موضیاب الغرت بی قالک فقلت
من انت الذی من الله علی یات زن زانیه که بی بی چلی غمخوار و کی
رماتی بانی و هم شهر اجان مین جان مانی تو اوس بزرگ بی پونهای ای سحای و در و بلا
عائز و مینو شایع هر حرم و خطا کو که بی جواس حالت یاس مین کام با تیری
خانی بی آمرزیده فرمایا قال انا الحسنین بن علی فرمایا مین حسین فرزند علی
هون و بلند رسول شید که بلا هون فانتبهت و انا فرموده و مضیت الی

[illegible]

کز آنکه ایام خاصیت یافته اند که در وقت
 حجب خفیه گفت بعد از آنکه در وقت
 کز آنکه ایام خاصیت یافته اند که در وقت
 حجب خفیه گفت بعد از آنکه در وقت
 کز آنکه ایام خاصیت یافته اند که در وقت
 حجب خفیه گفت بعد از آنکه در وقت

و در به شوکت کی سامان دل خواسته همیار که در زمان فی ایمان فی حسب الامر کار
 کی در و دیوار ایوان کو اندر سی با هر تک صفائی دی بفر کو آشبار ویده حسرت سی لبر چرا
 چمن بین تخران باغ رسالت سی رنگارنگ غنچه تائیس که بلا فرش های و بیای روی آور
 سهری سطر شفاوت بین بهای پوره زربفت زنبوری طاق و محراب شاست پر گنا
 آتین صورت نمائی اعمال نا بهار تعالی بین سکی بباب آبد دل احباب کی قیدل وار
 بندی عود سوز تجارت سینه پر کینه کی هر طرف وهری گنگشتی شکفتی حقیقه مراد کی قرینه
 چنی تخت چای که بعد زینب سلامت وسط بین غار شکی نصب کیا و کی کرد و کی سکو
 و اصل جلوس امر کی پای بخت طار و زبان او بهر بار بند و بست بین کتری بوی دور و از دلی
 چو کی بفری کی سپای و دهری بی رات بهر دیوان جور و لغیان کی آرایش بین استقام را با
 هیچ کو بارگاه فروغی اور شد اوستی زیاده و ترا اعلام تریب هوا روز که در شایخی آسیه او
 بزرگان شام کو اذن عام ظاهر عذر بین شادی کی زبان پر خلعت که دعوت عشرت کار با
 قنارج چای سر بریده فرزند رسول اور بندی اولاد شول کی دولت و خداری بین بگویم
 ایزد انصاف بین کی که خوشی اور شادی سی صفت صفت بین فی مزاج کی بیانی بفریدی و اصل
 غایش کی لباس خمر و نبات پسین خنیزی سادات کی که عداوت بین باندی رنج کی
 در و با قوت رسوائی کا سر بر و بر قصد بین جلوس سند خلافت کی اپنی اصل سراسی بکلا
 عَنِ الْفَضْلِ قَالَ سَمِعْتُ الرَّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ كُنَّا حِجَابُ رَأْسِ
 الْكَسْبِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الشَّامِ اَوْ مَرَّ بِهِ فَوَضِعَ وَضَعُ بَعْضِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 شایع بجا بین قنصل کی زبانی روایت کی بی حضرت امام رضای چه حدیث سنن سی
 هرگاه سر امام حسین علیه السلام و قیدیان اولاد وسط بین دار و شام بوی دن بفر کو چو بارگاه

ایچکار کتم و کفتم که سپاهان نفس
 توان من این باش و من و من این
 دنیا را نیست یا زنده ام و می دانم که
 زمان فرات میسر و کرد نه بابت کار دنیا
 می دانم که از بسیار کس فاضلترم و بیشتر
 دستم شد و گفت چندی بین
 دست از من باندن نام من بابت
 و کاهی می که من سزاوارترم و بجا
 و کی که شایان است که بیاورم و بیاورم
 چندی که گفت ای که در دستم
 و چشم شد و گفت ای که در دستم
 ۹۹۵
 بجا چندی که گفت ای که در دستم
 عطا الله علیه و آله بین بیشتر و بیشتر
 نه که و گفت تو را میترسانم
 خود خرا شده و اول ترابیکرم و بزرگ
 فرستم با این که که که با او اند و جدا
 به بینم که تران خلاص می کرد ایشان در
 سخن بودند که بفرین طار و قریب و پاره
 سوار داشته و بینم که آتشید و بشار
 ایش شازان
 که دیگر پاره اند و پسر زینب طار و پسر
 و دیگر پاره اند و پسر زینب طار و پسر

جواب سلام باز داد و گفت ای که در دستم
 بفرمود و عطا فرمود و بفرمود و بفرمود
 که آن حضرت فرمود و بفرمود و بفرمود
 عطا فرمود و بفرمود و بفرمود و بفرمود
 دست کرده و دهان که و بفرمود

کعبه الله زیاده و است و رگشت بود
 طفیل با سپاه خود آمد و بنده در پیش
 که قتل است سیر کردند که یال ناز است
 الحین برین علیا میند و سیر کرد
 دار بد و از سکنان میند و سیر کرد
 چای وین مجلس نیکو کا حاضری سر و کمانا ابلهیت کا در بارین آنا

تشبیر بودی سکنان خراب من اتری بنده فی اکابر قریش کی اکل و شرب من ستر خون
 بچو یا یا خان سالاری حب هر طحکا طعام لذیذ باطریسیا یا فاقک هو و صحن
 یا کاون و شربون العقیق اینی اصحاب کا سه لیس کو همراه یکی مایندی پریسیا
 بریانی دل جبان و سباب جگر ایمان سی کمانا شرو ع کیا ندی جان بزم کفر کی ساهنه جان
 نیکو و در عشرت من تیاجب و در حریض لقمه حرام کمی خوشوار بدست کو جام و تناسلا
 کر کی لیتا فکما و عواقر الارس فوضع فی طست تحت سیریزه برگاه و
 باوه نوش ثم جو و ظلم سر خوش هوا و اسلی حاضری سیر افز کی اپنی روبرو خدام کی کما پس
 ایک طست طلا من سیرنو باوه پیمر کولای اور ساهنه اوس سر و در شند کی روشنی افرا
 اصحاب ہی ای شیب فارسی من کما ہی کی شمر و چالاک عیار تها در یافت ضمیر نیک
 بی سنان کو سیر افز و یاکه تو اپنی مانه من سامنی لهما و مرد و دوجو فرقی خون آلود کی با
 فخر و مباحات من ان انبات کو پر ما املاء میر کا فی فضة افز و هبا ای قتل
 الملک الجبنا یعنی بهروی سیری رکاب تک زر و سیم کا حیلکه مینی بری پادشاه کا
 سرتن سی او مارا قتل خیر الناس اما و ابا و خیر هم حسنبا و نسبنا
 جوان باب سی بهترین خلائق تھا اوس قتل کیا افضل و اشرف حب و نسب کا شنبه
 مارا نیز بدی غضب من آیا بولا اگر ایسا جانتا تھا تو کیون لہو بجایا و ضبط علیک
 الشطرنج و جلس زید یلعاب الشطرنج او سوق ساططیج کو بهایا نیز
 اپنی حریف سی ہمز بازی لکایا دین کی فز کو قمار من مارا و یاکه لہو و لعب کی داو من
 جنت مارا وید کر الحسین و آبا و جد و و سیم من یلک کر ہم شکر طرا
 من امام حسین علیہ السلام اور جد و پدر کو بدست سی یاد کر تا داو من مدوح خدا کی ذکر پر شکر

فکشتار با الشید خصیفہائی در حق
 سیر زین در سیر منی بودند کہ جو بر
 قتی رسید با خیل خویش با جامہا کی
 و بر اسب اشوب سوار شد و جوها
 و کفن نہاد و این عر و از خوشه
 و اینا یہ میخواند و جاہد فی سبیل اللہ
 با خیل خود و بعد از ان اتمام ہر عام رسید
 مکان سیاه را میدیدند و تہا در کان نہادہ اہل
 چہرہ بان را شکست را چون جو کر دی تار
 اس ہائی را شکست دیدند جلالہ و دیگر
 کہ ہزار سوار و و عر و سوار
 نہ و فکشتار با الشید
 ہائی کہ فکشتار کردہ و دانستہ
 کار کنند تا دیکان کہ بنیاد تراست
 در سیر کردن سپہی و بد و شمشیر
 و تیغ کشید و مردم او را نہی تہا
 کشیدند و صفت بیارفتند و
 جان برکہ مردم کہ او را باری خواهند
 کہ در اسات است کہ ایشان را با سیل
 بیستہ و ہائی نہی بفرستد
 بیارفتند و ہائی خود او را بلشت
 کہتار ہلکہ میان ما برین
 در ہستار کشتہ نشود کہ ہر
 ہر خطا نہی من مردم کہ ہر
 شاند بیستہ و ہائی نہی بفرستد
 دل شکستہ شاکہ من میان ملک
 ہر یکہ شاند و ہائی نہی بفرستد

نامشین و قند و حلا که در آنجا حقیقت
 در میان اهل انانک دارد
 حجت کند که در حرم خا خا حقیقت
 نشان دهد که در حرم خا خا حقیقت
 چنانکه در مجلس شریف شادان پنازی که در و بر و مکناسه و عتبات امامیه

بهیچ شمر پشما فمقی فی صراحیه تنا والفقاع فشریبه نالاک
 ثم صبت فضلتی علی لی الطست من الارض جو بار شاد کومات کرنا
 تو پناه چلکا کی شربکا بیتین جام چو پاکی تر خنده اوس شست من و انا جمین
 سیر امام حسین علیه السلام که از من پر دراتها قال یا حسین لقد اسرعت
 الشیبت حب هو ارساره امام حسین علیه السلام که طر جلی نجاس کی ال پریشا
 کروتی پریدی نظر سوئی مبارک پر جو پری شهاب خونی پی سفیدی دکبانی دی بوا
 یا حسین تگو جلدی پیری فی همیز ازمانه فی صیف اور بڈ با میا عن سہل انبر سید
 قال وضع رأس المسین علیه السلام فی حقه و دخلوا علی یزید
 دوسری بروایت من نقل ابن سعدی کہ اسیر امام حسین علیه السلام کو ایک ظرف میں دیک
 رو برو ایجا کی رکھا فک خلعت مہم و کان یزید جالساً علی سریر و کل
 راسہ ناعج مکمل بالذی والیا قوت و حوله کبیر من مشایخ
 و دینی پس میں ہی اون سر و کی بھی در بار نامکار میں کیا یزید سخت خوب پر میا اناج
 وضع سوئی اور یا قوت کا بہنی عقلا و کی اطراف میں صد مشایخ بنی امیہ اور
 جلسہ دیکھا ہر گاہ وہ سر پر نور مانند آفتاب روز فخر و عزم نگاہ میں چکا بزم اعلیٰ
 تاشی کو برہم و وہم ہوا ہر ایک اپنی جاسی کھرا ہو کی اگی بڈ با و او بلا عجب صورت کا
 دنیا میں نظر بڑا فرق فرقین سا ملاحظہ میں سر عریان بانوان کی پر عباد زلف مغبر شا
 سی گیسوی پریشاں خواہران ابو میں سرشار پیشانی نورانی شکست جہنہ زینب خان
 سی نگار بادی ہلال ناگھر تازی اعداسی حرم کی ساتھ زخرا ویدہ حق میں سکین کی
 چشم غانی شمسی مقروح زخرا ویدہ غار من غامد سی و اضرار و جروح و زخا

خدای عزوجل ایا ان مختار ایت
 و فرمان او را بشنیدند و اگر حقیقت
 در میان می آمد خلق بیاری از خطای
 کشته میشدند و چہ سبزی چہ خجسته
 ان سپاہ را کہ فرمان بردار حقیقت
 بازگشت حقیقت فلانیان دست خود
 شہادت است کہ حقیقت اگر حقیقت
 گفت با السید او از ملک پر
 ۹۶
 با و چنین خواهند کرد کہ با مردم ما کو
 ای طلیسان بدانکہ اگر این پیمان را کرد
 بودی نزد خدای عزوجل و چہ کافران
 از وی بیک شربتانی ندای انکون
 چارہ نیست شمار ابر بارگشتن و کو
 رفتن خدای تعالی در حق شمار حجاج
 نکند چہ حقیقت گفت امید دارم کہ
 پسر زینت بد ازین متنوع من مانشود
 و زحمتی با نرساند طلیسان گفتای
 سید فرمان بردارم پس بازگشت
 بصف لشکر گاہ او ند و بر پرا
 مکر و دامنند و دوشود
 اشرف کہ در جمع کرد و مشور
 کرد در کار و حقیقت و گفتای
 فرمان بردارند و از شایانم
 نداشتم کہ شان ازین بزرگ دید
 و چہ چنین بود چہ او و چہ

[illegible][illegible]

اور دادلہ وی فضیلت ہادیہ
جلالت و شرف جو برائے تمام
اور افتخار و شرف جو برائے تمام
کس خاصہ عزا و ادراک ہے
الوہیت و امام المتقین است
فہت علیٰ امتیاز طالعہ
الوہیت کہ بانی بودہ است
و فضیلت

کجاست که بگوید در این عالم که میگذرد
 ماه چنان در بیعت توام و لیکن میگذرد
 که میسر خط ابرای طالب را پیش میبرد
 قدر و منزلت تمام است و شاید
 چنانکه بگویند مجلس دربار نیریزی زینت بزرگانا ابلت کاخ را بیسی بارگاه بین جانا

بیدار می خیزد بر بوی راحت سی شام سده و دلبهای گلبرگ تر افصال کی تر مروی
 بشدت خشک او کج بود و مان درج کو هر تلخ گوئی بدربانوں کی عزت سی ناکام
 طلاق و تین رشک کوثر ابلت کی غرقابی چاه بلاسی فاده بحر حیرت گوش نشین
 کجای شکاف سی ام کلشوم کی خون آلوده گلوئی شود نطق سی گردن اولاد کی قطع رگ
 جان مین فرسوده و حجارین سفید بچو کی نیل ناز یانه پشت سی سیاه و خالی جنبین گنگ
 طعنه دشمن کا اما جگاه صحت مبارک تسلسل مونی سی زین العابدین کی حلقه کاکل مین
 گرفتار قضای تار که سپهری آبی مین اسیران عزم کی خیر الم سی و چار خلاصه سیر طبعان
 تابانگی خورشید سپهری اندامیاد و کینسی سی اوس میر فلک رسالت کی سپهر شمس
 جو مردم که چشم شفا صحت نورانند و خیر الوسی سی کینسی سی ضیای دیده و صدف کی سرکشت
 بیابان روی تپنده کو که جو شمع غل مرتضی کو ایران پچا تپتی صحت سید الشهدا پیر کی
 قاتی مین جان کینسی تپتی نگراد خلد نقول السیای و فضا وة و من تکلف مین
 اهل علی یزید و هم مقربون فی الجلال بعد از ان یزیدنی حکم و یاک خواهر و دختر
 اولاد امام حسین علیه السلام کو در بار مین لاد و او را و کوا سیر و مملای خوری و زاری
 و دست و کوا و کوا و کوا فیان جفا نشین مکان خرابه مین جاک کجاری ای ال رسول او و کوا
 سبیل در بار منظر مین تهرائی بعضی گوگون سی ایران کی سنای که قوم عرب مین دستور
 جب اسیران خاندان امر و سلاطین کو و بروی حاکم لاتی مین تو چار و او را کی کوا
 کمرین رسی بانگی بزماتی مین تا حلق ناظرین او کی عقلت قبیله کوا جاین بترقی او کست
 اسلام و ذلت کفر کوا پچا مین است بید مین فی الی طه و یاسین کوا بی و سیاهی خوار نیایا
 سارا قاطع ایک رین مین بانگی و ارا فساد کو بر یا بار اهرم کوا اندیشه تها کج مین یزید

کجاست که بگوید در این عالم که میگذرد
 ماه چنان در بیعت توام و لیکن میگذرد
 که میسر خط ابرای طالب را پیش میبرد
 قدر و منزلت تمام است و شاید
 چنانکه بگویند مجلس دربار نیریزی زینت بزرگانا ابلت کاخ را بیسی بارگاه بین جانا
 کجاست که بگوید در این عالم که میگذرد
 ماه چنان در بیعت توام و لیکن میگذرد
 که میسر خط ابرای طالب را پیش میبرد
 قدر و منزلت تمام است و شاید
 چنانکه بگویند مجلس دربار نیریزی زینت بزرگانا ابلت کاخ را بیسی بارگاه بین جانا
 کجاست که بگوید در این عالم که میگذرد
 ماه چنان در بیعت توام و لیکن میگذرد
 که میسر خط ابرای طالب را پیش میبرد
 قدر و منزلت تمام است و شاید
 چنانکه بگویند مجلس دربار نیریزی زینت بزرگانا ابلت کاخ را بیسی بارگاه بین جانا

کجاست که بگوید در این عالم که میگذرد
 ماه چنان در بیعت توام و لیکن میگذرد
 که میسر خط ابرای طالب را پیش میبرد
 قدر و منزلت تمام است و شاید
 چنانکه بگویند مجلس دربار نیریزی زینت بزرگانا ابلت کاخ را بیسی بارگاه بین جانا

و نهاده شد و از آن همدیگر و صلوات
 بعد از آن همدیگر و صلوات و راست کرد
 چنانچه در مجلس الحرم کو در میان لایزال کا این گهر او بنین جوان

امام زین العابدین که شهید گری یا چو رومی او در هم عورت بی وارث گویند که به پنهانی کون کلام
 پیوه ده که بی مانند بی خوف سی لرنی تاری غیرت کی پا تو گکی نه برستی ده و خیر اسیر انبیین
 جو قدسین بکنند بالا هتین کشته و کی آرین جاتین زبان حال بی نیب خاتون بسکو شلی فرامین
 ای خواهران در بدر آج ہماری مصیبت ہماری بی تقابلہ بین صد ہزار اذیت و رسوائی کی
 بقدری ای بہنہ پر آستین کشیدانی رکھو ہر کی بالوں سی چمک چکا پر وہ کہ وہ اگر سخت سہو
 تو نرم جواب دو کہ تو بی برابری کہی تو اچھا سمجھو امام زین العابدین کی نزدیکی گھنہ پا از در
 آئین سی آہستہ بولین ای فرزند بردار نیزیدی کلام و شربت در میان بین نہ لاراد و کی گفتا
 ناہنجاری جلال بین نہ لاراد و صبر بین نہ کم کما ناربا دہ و خنوار نکاو ہماری ہاتھہ سی کہوئی
 خدائے نسل رسول او لا و بتولی و نیاسی قطع ہوئی دراوی کہتا سی ایک بیدنی سی کپی
 کشان کشان جاتا کہ خبا نون کا پرچار و ن طرفتی سخن کو ہٹا نا امام زین العابدین علیہ السلام
 کی روایت شہو سی زبان اہل سیر پر اسکا نہ کو رہی سخن اشدنا عشت و جلا صفا
 یعنی ہم بارہ آدمی ایک ساتھ طوق پوش رہی بین جگر سی ہی جیسی قضا بگو گفتا
 قرانی کو باند کی لیجا تا ہی و سی پیندی کر ہی ہی گلو بین انکو ہاتھہ لگی ہی سی فونین دم کہ
 رکھی ہی زینب خاتون کو سیدہ بجا و کا بردار میان تھا داد کی حال بین ہر وقت تشویش کا سامنا
 دل ہر لسان تھا جب بندی آل رسول کی زینہ ایوان پر چڑھنی لگی زین العابدین کو سبب
 طوق و زنجیر اور زنجار نہایت بدن کی اور جانی بین وقت پڑی ایچہ توقف بین زینب وئی
 سہا دشکر و کھنی تازیانہ لیکل ماری اٹم کلو شرم کو پکاری ای خواہر دور و داس ناٹوان کی مدد کو
 جب وہ دو فوجیات زہرائی ارادہ و سنگیری کیلنا چاری بین ہاتھہ جو بندی ہی باز کو
 سہارا دیا نہ در جاکي محوم مروانی بین منہی ساری اسیر مقابل فرعون ثانی کہری جوی غیب

و پیش از آن کہ از عقیقت خود
 از حکمت خود و کشتن از لطافت
 شجاعت و کشتن از کھایت بود و پیش
 از حق کاس و نہادش از عصمت
 از خدمت خود و طهارت بود و صفات
 بود و تین از طهارت و دل بود و صفات
 قضا و خدای حق و جلا و در حق
 و حق بود خدای حق و جلا و در حق
 یاد کردہ و ساکتہ فوالہ تعالیٰ و حق
 بالکمال و بیادون و جانی یکہ گفتہ
 انت مشا و لکلم و حق
 و جانی یکہ گفتہ
 عنکم الی حبس اہل البیت و جانی یکہ
 کہتہ ان الشیخ و البصر و اللہ و جانی یکہ
 دیگر کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 علیہ الخیر الی اللہ و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 خدای حق و جلا و در حق و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 ایت و کایت و جلا و در حق و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 یاد کردہ و جلا و در حق و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 وی حضرت امام حسن و امام حسین و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 کہ این ہر دو برادر از حضرت حضرت
 محمد مصطفیٰ اند و جلا و در حق و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 بحق حضرت امام زین العابدین و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 کہ حافظہ و زائد و جلا و در حق و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 در ہمدیگر و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ
 بد و دیدہ و جانی یکہ کہتہ فیہم اللہ الی حبس الی حبس و جانی یکہ

و الله كما اياضت باوى نيات نكرد
و او با شهيد كند بره شما معلوم
از فرزندان و برادران و خویشان
حسين و ادمر كبله يا هفتاد و دوشتر
و فرزند و فرزند ديگر حضرت امام
عجلو بر ابطالب را شهيد كردند
چالشور عباس بارين دين حرم كما داخل غاصه زيب خرامام كماله

خاتون اور اقم کلثوم فی البکو کثیر و ان کی بیچ میں چھایا دیدہ نامحسوس سی ہنہ کو چھایا فلما
وَقَفُوا ابْنَ يَدَيْهِ وَهُمْ عَلَى الْكَلَالِ ہر گاہہ مسافران کر ملاکی صف روبرو
تخت زید تھری ہر ایک ظالم کی نظر او کی سر و صورت پریشان پر پڑی ہای ہای اب
حال تباہی و کیمیا خدا کسی کا ایسا درجہ نگر ی جو اونکا ہوا شہ جرد و جفا دست و گردن
کمر بین بندہ ماتھا ہر سی پیر تک شبیہ بر بادی اور نیز کیا مرقع کھنچا تھا کیل کپڑی جاسا کھی
ہو بی بی چادر و قفیر و رہنہ کھلی ہو ی پردہ رخسار کو بال بکھری وہ ہی کرد و خاک را
بھری و بو پ کی ماری رنگ عارض سونلای کثرت بجای انگھون بین طلقی بڑی ہونہ
پیرای کسی کا گوش دریدہ لہو جہا واکسی کا ماتھا شش زخم او بھرا ہوا کسی کا فرق بھائی کی گتہ
پیشا کسی کی او پر نشان نازیبا تو کی نیل کا گھسب کی سنہبہ پر ٹپی ہوئی گئی ہو ی شرم سی گردن
بچنی زمین کو بھکی ہو ی شیاں عند لب تصور خاموش بزرگ سلسلہ قید بلایں از خود و از شو
او کی عیانی اور تباہی میں نظر کو رفت سی فرصت نہیں رہر گردانی اور نا جاری پر سنگدل کو
ضبط کی قوت نہیں قَالَتْ فَاطِمَةُ بَغْتُ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا زَيْدُ بَنَاتِ
دَسُوْلِ اللّٰهِ سَلَا يَا اَوْسَدَ مِمِّقَارٍ و اشکبار ہو کی فاطمہ و خیر امام حسین علیہ السلام
کھای زید یہ هجوم عام نا محسوس کھا اور غارت زدہ رسوخ خدا کا کتبہ ہم ہو سبیاں اپنے پیر کی
بی چادر کھلی سراو کی رو برد او بین ماننا اسپر ان گنہگار کھڑی ہو کی بلوی سن و کہہ دادی
یہ لو کہ ہمیں خوار و زار و کینتی جن البیعت بنی باغرم اس کھڑی مرقی بین فکلی التلا
وَبَا اَهْلًا دَارِهِ حَتَّى عَكَتِ الْاَصْوَاتُ یہ بین سکی ساری جھنڈا دربارینے
بچا کر کی رو دیا اور کھڑی کی ہی شیون اور فریادی کہرام ہو با وجودی رمی کی سکوتر گیا
زن و مردش م فی نوحہ اور نالہ بلند کیا قَالَ لَهُ عَلِيٌّ بَنُ الْحُسَيْنِ اَسْتَدَلَّتْ اللّٰهُ

[illegible]

والله اعلم بالصواب

بر شما و انجیل و دو یقین میداد که خلافت
 ان جنت که با حضرت امیر المومنین
 ملا از جنت مشرکان و کشتید عذاب را

ادان توبه کرد و استغفار نمود و بسیار
 چنانچه در مجلس الحرم که در بارین لایزید کاظمی و بنین بجانا

بگفت و پیشانی خود را بر زمین نهاد
 این سخن شنید از حال بر دست خود

مخواستن بین من و در و در و در
 او را در و در و در و در و در

حَزِين تَفَرَّجَ الْفُؤَادِ يَا حُسَيْنَا يَا حَبِيبَ رَسُولِ اللَّهِ نَارِ حَزِين و
 اند و گوی سی بجای کو کجای که سامعین کی بجای اوس نعره جانسوزی بشنید که می
 ضبط نری یا مظلوم حسین ای نو عین رسول الثقلین ای پاری فرد ندیدید کونین ای
 سر پرست هر غریب و بیمار ای سیوه ادریتیم کی پرستار ای کمانا دینی و الهی هو کو کی ای
 کزینو ای بیارو کی یا بِنَبْکَ وَصْنِی یا بِنَبْکَ فَا طَلَبَ الرَّهْمَاءُ سَبَّکَ التَّسْلِی
 ای صاحب کد و نی کی لا و ای چشم فاطمه زهر کی او جلی ای سبط محمد مصطفی یا رسول
 سید و النساء زبان حال سی یہ سوال کی میر برادر سی اینی سرگشته نیتها کی ای ای
 بنظر حسرت بهاری طرف و بیکه جو صدای غم آورد که او شقایق بین غم که و کی با تهر
 بندی بین بهار ای عام بین فی مقصد او چاد و کی سرمانند کنگار ان کجی بین زاری
 اسیر مومنین بهاری شمع پر بین دین العابدین بهار که بهاری طوق پشیا یار نجی
 باند ما بیکینه کور و فی پرگار زوری طاغیر مارا فاطمه کا شونده چنیا سیرجی کی کان چیر که
 ابو جبار که کی اسباب کو ناخیمه جلا کی پروسی باهر کمالا در حسرت کو نا مشتری کجاوه
 همگو بهایا نامماری سواری فی چند بار زین پر گرایا بهر شمر و قریه بین فیل و خوار بمرنی
 لای منزل ویران اور پر رحمت بین شمرانی ای اب و طهام کی جا خون جگر و با جواب و کلام
 ماری تازیانو کی بی خبر کیمایه اطفال نادان کو کس بهانه سی بهلا و نیر حیا نالان کو
 کس بیان سی صبر و تسلیم بین بیاقون تم جنت بین اپنی جود و آبکی وصال سی شادمان
 بیناس غارت زده کنبه کی پرستاری بین حیران قال فَا بَکَتْ وَاللَّهِ کَا مَرَّتْ کَا
 فی المجلس و یزید ساکت راوی کستای که ساری حاضرین و بار فی اس کلام
 آه و ناله کیمافوس اورانده بین هر ایک فی رو و یازدینش و حسرتی چپ راناس

که سر ز بهر بخار شد سخن اندر میان
 افکند را و فردی سخن کوی بود
 جاس کرد و وقت ایها الشیخ و عالم
 زمانه و ده کی ترا بول دادند تو عالم
 که طایفه و زبیر خطا کرد تا کجینا این
 المومنین عطا کردند که کجینا این
 اکثر حدیث دیگر که کجینا این
 و محمد حقیقه بخانه خود و ده
 عطا کرد سخن کوی که کجینا این
 جواب سخن فرستاد و هر چه در دست
 گوید تا آخر و بین بجایا باند و جلافت
 بین و زمان بهر خاستند و حدیث
 همان و باجای خود بردند و حدیث
 سیکرند و بران قرار گرفت که دنیا
 ایشان صلح افکند و محمد حقیقه بخانه
 خود و ده و این بنشیند بین سیر زده
 خود و ده و سیکرند و نذر مایا که خواهد
 هر که باشد و اگر خواهد بدین نذر
 و هر حاجت که او خواهد و نذر

مخواستن بین من و در و در و در
 او را در و در و در و در و در
 جواب سخن فرستاد و هر چه در دست
 گوید تا آخر و بین بجایا باند و جلافت
 بین و زمان بهر خاستند و حدیث
 همان و باجای خود بردند و حدیث
 سیکرند و بران قرار گرفت که دنیا
 ایشان صلح افکند و محمد حقیقه بخانه
 خود و ده و این بنشیند بین سیر زده
 خود و ده و سیکرند و نذر مایا که خواهد
 هر که باشد و اگر خواهد بدین نذر
 و هر حاجت که او خواهد و نذر

ان کلامی که حسین بن علی
 در حین شهادت فرمود
 که من را در جنت
 ملا از جنت مشرکان
 و کشتید عذاب را

اوس سکل سی یا ظلم اور ہوا قر دلی یزید بقضیب خیزان جھک بیگ
 بہ شایا الحسنین علیہ السلام بیت کی چری خام سی سنگاں راہی ہاتھ سی ہنہ
 شاہ مظلوم کی گانی اوس لب نازین کو چوب سی کہو تہ زبان خوارت میں دہنو کی
 صریف کر تادیون ای خبان علی علیہ السلام برستم ہی بنقام فغان و دوحہ و ماتم ہی حسین
 فرزند ناز و وفا طمہ کاسرن سی کاٹا جای در بدر پھر تار و بر و نظیرید کی آئی دہہ بی ادنی
 ہاتھ برہای پیاسی ہونٹوں پر کڑی ضرب گئی فاقہ علیہ ابو بکرہ اللہ
 وقال ویک یا یزید انتک بقضیب ثغر الحسنین نیز فاطمہ حب اس
 شدت مصیبت کو ابو بکرہ اسلمی صحابی رسو گزانی و کیا با چشم گریان و دل بریاں کالی
 وای او پر تری یا زید ای دشمن ہذا حسین جان زہر کی لب و دندان کو اپنی چہرے کی
 اشہم لقد دانت النبی یوسف شایا و شایا الخیر الحسن اشک سہمی
 کو اپنی تیاہوں کہ باراد و پختار ہوں پیاسی احمد خمار حسین کی سہمہ کو چوٹی اور او کی چھائی
 حسن کی ہن کو بوسنی و یقول انما سیدا شباب اہل البیت فقتل
 اللہ فاکلکما وکھسہ واکھلکہ جہنم و ساء مصدیرا فرما کی تم دو کو
 جوانان خبان ہو بزرگیدہ اہل زمین اور آسمان ہو بخدا لعنت کری تمہاری قاتلو کو جہنم
 بھری دونوں کی ماری والو کو دہری جای بازگشت اور قراری و رکات سفر فی شریالی
 پیچھا مقام دارالبوارسی قال فقتل یزید و آخر یا خیرا جہ فخرج سہمی
 راوی ہنہا ہی زید بہت حصہ ہوا ملازمان شقی سی اخراج صحابی کا حکم دیا وہ بندہ خدا
 نشان نشان کھا لگیا آزدہ حال روانہ و باہر چلا قال و جھک جھک یزید
 بآیات ابنہ الزبیری اوس وقت زید شہارین زبیری سی شالی تیاہی اجڑا

بهاء المبین کی خدمت میں
 حضور بلند کردہ دروہ مبارک
 نامہ اتفاق کو فروغ دینا
 کہ تردید کو جوہر نامہ
 توفیقی کنندار زاد و نیا
 خیال خیل ہوو حقائق و
 وطنستان باشند کہ خود
 بیستاد گاہ خود فرستاد

[illegible]

از دهم دست
 خدا را از من و بهجت
 یی الله عنده از من که درم الله
 است که کند از عبد الله
 چنان که در خانه متکلف شد
 را در پیش خود را نه ندادی که
 صبح و شب از کردی که در
 یوت ایمنه و اگر مشکله داشت
 و روز دینه مشکله داشت
 شد

یوت ایچ اے کے ساتھ ساتھ
مقام کے ایک کمال دیکھا گیا
کے دعوے کے ساتھ ساتھ
مقام کے ایک کمال دیکھا گیا
کے دعوے کے ساتھ ساتھ
مقام کے ایک کمال دیکھا گیا

اعلام دین العالم بدین دولت کند
 اینجا در هیچ من ضایع شود بلکه باید که
 کرد تا او را از مک و حجاز بیرون کشد
 هر که بدین کیم اگر اهل آنست
 خورده باشند و سوخته باشند
 اگر دایم این مجلس بحمد امام و در بار و درم نریدین و اقله حضرت کرام

افسوس ده مسافر ملک عدم هوی سراغی شجاع و کادوم سینین بگشایان بخت شهادت
 اوی یاد آتای دیون بگوئی صحبت او کی بر هم جویی بر تصویر کا ایک ورق اولت جانی
 تمهید بکار ایت ابوهریر و احیای زن عروده ازادی غلام هروی و کنیز
 امام کی همدوی عظم الله اجورنا و اجورکم بمصابنا بالهستی جلیلا
 وایاکم من الظالمین بشان مع امام المهدی بن الی محمد صلوات الله
 علیه هم اجمعین حدیث من وارهی جو شخص برادر من سی غزین ملاقات کری بانی
 آفاکی مقام صحبت او بریکان ان کلمات که حضرت سی کی بمعاصی کبیره کی شود مغفرت بانی
 شفاعت بانی ساسته شهیدی که بلاکی بی سفارش بخت من جای جهان مولود غلامان با وفا
 گوش غبت من فضیلت آفاکی روایت حسن سنو چرخ ایمان که خلوت من کی و جان کی
 سهرت سی روشن که و صدق اداوت سی رونما او کی سر گذشت بر شعار ماتم سی حق بخت
 لوازم تفریت سی ادا هو نا افتخار عالمی ب عی افسس انین فالل س آیت
 الحسنین بن علی علیه السلام مع جائز لا صغاریه فصلکنا معک تکرار
 منتخب قمری من افسس انین ناکان سی روایت کی سی که اوستی که امام حسین علیه السلام بود
 اینی صاحب مروه کی همراه با هر قدم که شمع جنازه کی ای جماعت سلین ساسته علی اوی
 امام کی پی هم سب فی نمازیت بری کلنا و غنا من الصلوة رأیت اکابرین
 یفرض الثراب عن اقدام الحسنین و یسبحون به و سجدت جب که فارغ هوی
 فریضه موتی سی تو اکابر نیزه که نظر کی سینی خاک قدم امام حسین علیه السلام کی تحت سی او کتا
 پاک اعتقاد سی نام مبارک پرورد و پرستار چهری پر بصوت غاده بخت و غالی شیک و
 بی پاک شاد آینه رخسار کو خیا نعلین سی فرزند لاک کی جلالتا فقال له الحسنین

کرد و نه خاموش می توانم نشست
 کیست و ستاد بنده محمد حنفی و کت
 سینه و سولید احلا الله علیه و اله
 که نزد دست بر این بخت تباران
 که چنان سول سول من بی سول
 که از در محمد حنفی تبسم کرد و سول
 گفت باز کرد و بین من سینه بست
 گفت بگفت این شجاع ده بختی است
 که حضرت حبیب نیل روی نماز اگران
 و خایه کینه بی روی نماز که ده و ان
 ۹۶۵
 حضرت امام حسین و سید ده نماز حضرت
 امام حسین حضرت امام زین العابدین
 بر سام با نام محمد مهدی سست بدست
 صلوات الله علیهم اجمعین و و ان
 نیست که این را بکسی بدهم ای آنکی
 و از خود اند و اگر بکسی بدهم ای آنکی
 اینک من و بیغی بنیبرم تفریت من
 که و اگران و صلواتی می خواهد
 امام زین العابدین است و او در دست
 و امام زمان اوست و او را بدست

زین بخت من بر این راه
 ازو باشد و سول باز کرد و دید و پیوسته بود
 که روح بنیبر از قوت خود
 که او بر دگر از جهاد است ایستاد
 فرمود بر و تفریت او خواهد

و مستور بود و در زیر یک بود از هم پنهان می
 و صحبت حضرت یحیی علیه السلام در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام
 و مستور بود و در زیر یک بود از هم پنهان می
 و صحبت حضرت یحیی علیه السلام در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام

و در بار معلوم است که چون چه مقدار در
 کشید نام تا که استیلا را در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام

لَمْ تَفْعَلْ هَذَا يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَمَّا حُسَيْنٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي أَوَّلِ نَوَاحِيهِ أَوَّلِ بَنَاتِهِ
 يَحْيَى بْنُ مَرْثُومٍ كُتِبَ لَهُ مِنْ قِبَلِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنْ يَكُونَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ
 الثَّاسِ مِنْكُمْ مَا أَعْلَمُهُ مِنْ فَضَائِلِكُمْ لَمْ يَكُنْ عَلَى أَحَدٍ مِنْكُمْ صَلَاةٌ
 أَنْتُمْ أَهْلُ الْبَيْتِ وَفِيكُمْ أَهْلُ الْبَيْتِ وَفِيكُمْ أَهْلُ الْبَيْتِ وَفِيكُمْ أَهْلُ الْبَيْتِ
 سِيرَانُورَافَرَاهُ قَسَمُ خَدَايِ جَمِينِ وَأَقْفُ بَنُونِ كَرَامَتِ أَوَّلِ بَنَاتِهِ
 اَوْسَاكَا شَمَةِ جَانَتِي تَوَجُّهُ آيَةِ الْكُتُبِ كَيْ تَبْلُغَ بِرَبِّهَا نِيَّاتِي وَنَحْتِ قَدَمِ شَرِيفِ جَبْكَائِي
 يَا بَنَتِ رَسُولِ اللَّهِ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ عَلَيَّ تَوَكَّلْتُ
 اِي سَيِّدِ صَلَافِي اِنْ دَوَّكَ نَوَاسِي اِي بَنِي كَرِيمِي اِي اَوَّلِي فِي عَوْنِهِ نَبِيَّ رُكِّي مَحَبَّتِي فَرَمَا
 هَذَا وَلَدِي الْحُسَيْنُ سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْبَيْتِ مِنَ الْخَلْقِ لَجَّعْتَنِي
 يَهْ فَرَزَنِدُ وَلَدِ سَيِّدِ احْسَبِي سِرِّهِ وَارْجُو اِنْ جَانَتِي اَوْ سَارِي خَلْقِي مِنْ بَرَكَةِ خَدَايِ
 بِي وَنَهْتُهُ بِكَيْفِ مَذْهَبِي وَجَا عَظَمَتَاكَ مَطْلُوعًا لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ بِحَقِّكَ كَرِيمِ
 عَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ وَجُورِ وَجَاسِي يَا سَادَةَ رَجَائِي غَرِيبِ وَظَلَامَتِي خَوْنِ نَهَائِي كَانَتْ
 اَوْ كَيْ قَاتِلُو كَوْبِي شَفَاعَتِي مَحْرُومِي اَوْ اِنْ ظَلَمْتُكَ يَسِيبُ عَنْ اَيُّوْسِ بَنِي
 اَعْيُنِي عَنْ اَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ اِنَّ امْرَاةً كَانَتْ تَطْوِفُ وَتَحْلُمُ اَوْ
 تَحَابُّ تَهْدِيْبِ مِنْ اَيُّوْبِ بْنِ اَحْنَنٍ اَوْ اَبِي عَبْدِ اللَّهِ ثَانِي سِي سَادَةِ كِهَامِي كَرَامَتِي
 كِهَامِي مِنْ اِيَكِ عَوْرَتِ بَشِيرِ جَانَتِي اَوْ كَيْ مَحَبَّتِي مَرْوَانِ مَحْرُومِ جَلَالَتَا تَحَا فَاجْزَيْتُ ذِي الْعِلْمِ
 فَتَالِ بَيْدِهِ حَتَّى وَصَّعَهَا عَلَا ذِرَاعِيهَا اَنَّمَا عَوْرَتِي اِي بَنَاتِي بَانُو بَاهِرِ كَالَاءِ
 مَرْوِي كَانَتِي رَاثَةً بُرْهَانِي بَاهِمِ لَافِي فَانْبَتَ اللَّهُ بِكَ الرَّجُلُ فِي ذِرَاعِيهَا
 حَتَّى قَطَعَ الطَّوْفُ قَدْرَتِ خَدَايِ لَاهِتَهُ اَوْ بَشِيرِ مَرْوِي عَوْرَتِ كَا جُودِي كَسِي

و در بار معلوم است که چون چه مقدار در
 کشید نام تا که استیلا را در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام
 و مستور بود و در زیر یک بود از هم پنهان می
 و صحبت حضرت یحیی علیه السلام در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام

و در بار معلوم است که چون چه مقدار در
 کشید نام تا که استیلا را در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام
 و مستور بود و در زیر یک بود از هم پنهان می
 و صحبت حضرت یحیی علیه السلام در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام

و در بار معلوم است که چون چه مقدار در
 کشید نام تا که استیلا را در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام
 و مستور بود و در زیر یک بود از هم پنهان می
 و صحبت حضرت یحیی علیه السلام در بار و حرم نیریزین و آنکه اهل بیت کرام

در حقان سیف ما باید قوریست سلیمان
 داد و دی در جان یکدیگر میفرماید
 قوریست من اهل بیوقوف میگویم که نیست در لایت
 گفت این را بمنست من میباشند خدا را در و لایت
 نخواهم گذاشت پس کسی فرستاد و
 حاجب را بخواند و گفت ای حاجب
 سوار و پیاده بجای محمد حقیق و در آن
 تان را اگر بد دوست ترا
 اکتایب وین مجلس عزت امام و در بار یزدین و حسن که اهل خیر الانام

بنیبر از روی
 قوی گردانم هر چه خواهی با او
 برخاست و در سراسی عجله خفیه آمده
 اندازی بود که حضرت بنیبر چنان
 علیه الله العلیا قائل شده
 این سخن پس یکی روز پیش از آنکه
 انجام شد عجله خفیه می بود و بود
 که در میان راه به بنده رسید
 که در سراسی عجله خفیه
 که در سراسی عجله خفیه
 شنبه اند و این خبر در میان
 از هر سو مردم می آمدند و می گفتند
 چهره بی عهد شکست و سوخت
 خبر ای بنیبر مینماید عجله خفیه
 این سخن بنیبر برخاست و در میان
 و بی وزان بود و می آمد که چون او را
 خاموش شدند عجله خفیه که
 حاجب آمد

و قیودانی که حضرت یونس علیه السلام
طایفه فی و د آری آن می باشد

عبدالله بن عباس بن جابر بن عبدالمطلب
بن حارث الاشجعي و علي بن
مکه شاعر معروف بن قاصد و عبدالله
اسمي بکفت عيسيت تيزان زير کلاه
امام برحق بدايين دهرن زيادتر
منقح امام زين العابدين

نہ آیا فب فرمودی عن الحسن بن علی بن علی علیہ السلام کہ قال صحیح علیہ
 قول النبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سابق من سابق من روایت کی حسین بن علی
 علیہ السلام کی کہ اس حضرت نے کہا جس وقت کہ پہنچا میری نزدیکی یہ قول جناب
 رسالت کا افضل الاعمال بعد الصلوٰۃ اذ حال الشرور فی قال النبی
 بما لا اثم فیر بہترین عمل سنات بعد صلوٰۃ کی دل برداروس کو خوش کرنا ہی بہترین
 گناہ نہوا اور خلافت مثنیٰ مثنیٰ و زنا ہی فاقی راہت خلافاً یواک کلمہ فقلت
 کہ فی ذلک فرمایا ایک دن میں راہ کسی گذرنا تھا باگاہ ایک غلام کو و کچا کٹی کو اپنا
 طعام کھاتا تھا میں اس حرکت کا باعث اس مردی پوچھا فقال یا ابن رسول
 اللہ انی مفسد قوم اطلب سروراً و سرور یہ لاک صراحت ہے یہودی
 اُسید اُفارق اوس کہا ای امام ہندہ و آزاد میں یہودی کا غلام زرخیز یہوں
 اس کام کی کٹی کی خوشی میں اپنی مسرت کا طالب دیدہ ہوں اسید قوی ہی بلکہ ضعی
 الہی کا وسیلہ ہو جائی قای اسرار الہی علاقہ بیداری ترک بندگی مجاہدی فاقی النبی
 الی صاحبہ برائی دیدار گناہ امام میں علیہ السلام رحم فرما کی بغیر شناخت
 آپ یہودی کی ہر گئی دو سو دینار قیمت اوس دیکر مانی غلام کی طالب ہوی فقال
 الیہودی السلام فذاعلی فذلک و ہذا البستان لہ و مردہ دت و کلیہ
 المال یہودی نے عرض کی یا مولا غلام کو تمہاری اقدام پہنچنی شکر یاد و اپنا مال
 او سکوت بخدا اشر فی و زرا یکجا جولائی ہو پیر و یاد اس شریف آخر کو نقد تیرا
 سی مول لیا فقال علیہ السلام وانا قد و ہبت لک المال قال فقلت
 المال و و ہبتہ للعالم اوس خشنہ بی رشت اور صاحب جو دہشت فی ضعی

حکایتی از طایفه
 باجاست مزار او در دست راست
 پس عبد الله عباس بنده خجسته
 و گفت ای پسر من این خجسته
 یافته اکنون تو بکن کار او را
 افروخت که در دست
 هفت کوزه که در دست
 که در دست که در دست
 سوار که در دست
 از او جدا شد
 در این وقت
 و نسبت است
 که در دست
 من خودی
 پس در زیر
 افکند تا
 پس بر سر
 گفتند
 با او رفتند
 این فرزند
 علاء حوب
 در سوار
 حریف

از آنکه بیرون رفت و در مینه راه باز ماند
 چنانچه اول مارا سوزانید ابوالمقداد
 عباس را با خنجرش تادل بدین مینمود
 بیدار نگه میداشت ایشان میکنند و این
 و گفت ای پسر علقه تو هر جا که دانی برو
 و من طلب دیگران آمده ام پس دو
 بان نیست کسی کرد و گفت که ثابت
 الحرام باز کردید پیش از آن که کشیده
 یافتم بدین که در ازین شاهان دیگر
 ناید اینده آن نیست کسی کشیده که از
 راه که آمده باز کرد و در یکی رازش
 نداده بینکند از این بگفتند و بفرمایند
 کشیده اند و نیزه هار است که در
 هر پیش آمد و گفت ای یاران شاهان
 چه می دانید که در این راه است

که مال کوتهی بخشاید یهودی بی عرض کی مینی پای قبول سیار او او سکو بهی غلام کو دیافقا
 النسیئ اکتفت الغلام و وهبت له جهنما پھر طغش بابت ازادی
 رفته شای عقد بندگی فی فرمایا کرای یهودی اس غلام کو مینی عتیق سیار او خرقة عطا
 مال تو فی ابی فی او سکی و اهل سیار فقالت افرانه قد اسلمت و وهبت
 و قبحی خنجر بی زوجه یهودی فی کهایین طریق اسلام پریان لای او اینی خنجر شوهر کشت
 کردی فقال الیهودی وانا ایضا اسلمت و اخصیتها هلهذه الذاک
 یهودی بولایین بی مسلمان بولایین مکان کو تحت تصرف من زوجه کی سونید سوان
 سیار کست بی قدم سید الشهدا این جبر جاتی نفع پنهانی ذی کرم من یمن فدا من غلام
 یهودی بخت و رانی من شفاعت کرتی کافر کی راحت کو اپنی اوقات او مال دین
 زبستی چران چون جب دشمن پر بهر مانی فرمایین و دست کو کس و چه راست است
 و لو این دایب کی موالی جمال و جان کو او کی راه من او شجاعتی من اپنی و رانی
 جو دوات سر و سینه پیشت کی خاک او رانی من به کو که سیار به عالی من جانی سکت
 کس قدر صله و احسان بی خوشحالی پائین کی و قال حکایت که بیست و یک
 المبرود الشیخی فی السنداء ذکره قال انصرفت النبی الی منزل
 فی کها قارعة طافت لایها فخر بی زید مبرونی اپنی سندی ذکر یکبار که
 انیا کا جانب خانه فاطمه زهرا سی گذر بود و یکبار ده صومعه سیار در وانه بر کرسی این
 او یکبار و تنها فرامی روی من فقال ما مال حبیبی هوما فقال است
 اننا لست بخرجا خذ وة و قد عتیق علقه خبر ده پونه ای پاری بی بی
 توقف کاستب کیابی عرض کی صبح سی دو فرزند بهاری با گهی او خنجر این طاق

این که بیرون رفت و در مینه راه باز ماند
 چنانچه اول مارا سوزانید ابوالمقداد
 عباس را با خنجرش تادل بدین مینمود
 بیدار نگه میداشت ایشان میکنند و این
 و گفت ای پسر علقه تو هر جا که دانی برو
 و من طلب دیگران آمده ام پس دو
 بان نیست کسی کرد و گفت که ثابت
 الحرام باز کردید پیش از آن که کشیده
 یافتم بدین که در ازین شاهان دیگر
 ناید اینده آن نیست کسی کشیده که از
 راه که آمده باز کرد و در یکی رازش
 نداده بینکند از این بگفتند و بفرمایند
 کشیده اند و نیزه هار است که در
 هر پیش آمد و گفت ای یاران شاهان
 چه می دانید که در این راه است
 ۹۱۲
 این که بیرون رفت و در مینه راه باز ماند
 چنانچه اول مارا سوزانید ابوالمقداد
 عباس را با خنجرش تادل بدین مینمود
 بیدار نگه میداشت ایشان میکنند و این
 و گفت ای پسر علقه تو هر جا که دانی برو
 و من طلب دیگران آمده ام پس دو
 بان نیست کسی کرد و گفت که ثابت
 الحرام باز کردید پیش از آن که کشیده
 یافتم بدین که در ازین شاهان دیگر
 ناید اینده آن نیست کسی کشیده که از
 راه که آمده باز کرد و در یکی رازش
 نداده بینکند از این بگفتند و بفرمایند
 کشیده اند و نیزه هار است که در
 هر پیش آمد و گفت ای یاران شاهان
 چه می دانید که در این راه است

این که بیرون رفت و در مینه راه باز ماند
 چنانچه اول مارا سوزانید ابوالمقداد
 عباس را با خنجرش تادل بدین مینمود
 بیدار نگه میداشت ایشان میکنند و این
 و گفت ای پسر علقه تو هر جا که دانی برو
 و من طلب دیگران آمده ام پس دو
 بان نیست کسی کرد و گفت که ثابت
 الحرام باز کردید پیش از آن که کشیده
 یافتم بدین که در ازین شاهان دیگر
 ناید اینده آن نیست کسی کشیده که از
 راه که آمده باز کرد و در یکی رازش
 نداده بینکند از این بگفتند و بفرمایند
 کشیده اند و نیزه هار است که در
 هر پیش آمد و گفت ای یاران شاهان
 چه می دانید که در این راه است

بود بدین سید گفت ای مردم طایف همه بدهید او
 که پدر او از خال چو بود
 بدین سید را عجب آمد از گفتار عثمان
 عثمان گفت مال و جان ما همه بدهد
 و مردم ایستاد و تراد و دست و پایی
 سبب این را میفرماید مهربان و مبین
 گفت ای سید چنین بدانم عثمان
 و این که گفته پدرم بشنو قصه عجیب
 بدان که پدرم زندق بود قضا عجب
 بر خال او سزا میگفت و طعن میآورد
 چون که از کردی در ستره شاد بود میگرد
 پدرم را گفت ای پدر چرا بد میگرد
 و کسی که خدا او را سزا داد او را بسوزد
 و سبب این را میفرماید مهربان و مبین
 گفت ای سید چنین بدانم عثمان
 و این که گفته پدرم بشنو قصه عجیب
 بدان که پدرم زندق بود قضا عجب
 بر خال او سزا میگفت و طعن میآورد
 چون که از کردی در ستره شاد بود میگرد
 پدرم را گفت ای پدر چرا بد میگرد
 و کسی که خدا او را سزا داد او را بسوزد

این پاک سی وایت کی می که سید صبیح یه حکایت نقل می ای یکدی هم ریاضت
 امام حسین علیه السلام کی حاضر می یک حدیقه رسول کی رنگ و بوی اخلاق سی شکسته
 توی ناگاه ایک کوئی بصورت نیمه باری پانی ما تهنه شایخ ریحان کو سبزی
 باغ قبول کی اسید پرده لای فقال علیه السلام لها انت حره لوجه الله
 اوس آبای چمن عطای غنچه لب بهلا کی فرمایا اسکی عرض نمی راه خدایین گلزار آزادی
 برومند بنایا فقلت فحسبک مطاوعة و یحان لا خطر لها فقتلها
 راوی کتایبی سینی التماس کیا بهاری کتبی فی دشته نهال ناچیز و یکده قدر و قیمت کای
 کچه انداز بنین سوختار و سکی مقابل آبی طوق بندگی کچه لاجاریه کو میران عملایین نقد
 خوشه سی تو لا قال کذا اذ بنا الله قال الله تعالی سرور زمین و زمان و سحاب
 که است و احسان بولی بهما و ایسای اوب ستایا قرآن مین خدای تعالی فی و اذ انهم
 یحییو یا حسن منیرها او مرد و ها ایسای حبس کونی هر بی سختی پرتی
 تکلوت او سکو بهتر او غنچه سی بدل که و دیش و برابر سپرد و و کان احسن صبرها
 غنچه ها اس کوئی کی و اسکی آزادی سی اچکا کونی سیما و ل نهال مینی و بی سعادت
 مین او سکو و یاد پس ای عاشقانیان خیابان محبت وای کلچیان ریاض و لایست
 خوشا حال او نزار عیان حدیقه تخریب کاجو هر دم ریاضین آه و ناکه کو تر و تازده لای
 نهی کالی ستمکاران بسا یقین حبیب کما که بی هم سبیل و یاسمین فریاد کو رو خند ماتم پر
 بزماتی مین بهر یک کل اشک لاکو ن سید الشهدا کی عزایین و اس شینون مین بهر قی این
 دشته غم و الم کو رسته حضرت سی با ندکی سو لا و آفا کی بزم حضور مین سوگ زنی کتی بی
 روز حساب کو آزادی سید عقاب پانیگی بر نه آفرش لکی داخله خدایان کاسیاب عالمیگی

حضرت امیرالمومنین علیه السلام در این باره فرمودند که
 این را میفرماید مهربان و مبین
 گفت ای سید چنین بدانم عثمان
 و این که گفته پدرم بشنو قصه عجیب
 بدان که پدرم زندق بود قضا عجب
 بر خال او سزا میگفت و طعن میآورد
 چون که از کردی در ستره شاد بود میگرد
 پدرم را گفت ای پدر چرا بد میگرد
 و کسی که خدا او را سزا داد او را بسوزد

بندی بدای دلم منیتو نام بر جاشی
 ان تیرا دست بر باجم مالیدان بنده
 تمام از باجم بر خست و من میگوید
 گفت برو را شد از بیان بر اوست
 گفت ایست که حضرت نفیس
 میگوید گفت من با رسول الله بود
 اینست کار در را که بر و شکست زین
 او را بدست من و حضرت نفیس
 فرموده بود بعد از خواب بیدار
 ان بر ناکیا شدند و از خواب بیدار
 که دیدیم و بدست را شکم و بدیدیم
 شنبلیله و افاد و کن ندانست که کجا
 خبر و دست مردم از خانه بیرون شد
 نیست گفت که مردم و ناکیا شده بود
 و من پسر که در آنجا بودم و ناکیا شده بود
 ۹۱۵
 اینجور دیده بودم بایشان گفتن و از آن راه
 هر که گفتند که ما با تو نیستیم میگویم آنرا
 زمان ایمان آورده اند سید بنسبت
 و گفت هیچ دانشی که آن بر ناکیا بود
 گفتند گفت بر ادم حضرت نفیس
 بود و دیگر حضرت پیغمبر صلی الله علیه
 و آله بود و میگردانیدند بر دند و ضیافت
 از نازد بین دست و دست و ایشان را که
 و گفت ایشان را گفت گفت بنیتو نام که
 میگوید از مکه و اینست و عوایا ایشان

نظم لقا افندی موسو بنیتو نیت اهل وفاهی
 که می نیتن کنی کا فراموش الفت کی لای مال
 با خلاص جاگیر چنان کج نفیغ و سکا صله
 و در تنه که حسنی خلد سنای ای اهل عزاد
 بجای غافل بی و غافل که دم موت کو بولی
 احادیث و روایات کو ناظم و کر تاهای رستم
 به مد و لطیف حسنه ای

جلسه یازدهم کلام اخلاص و شکر خدا
 بندگان عتقه اند و دلمان و دستگان صد نه ناری
 منزل خواری و ابتلا ناظران خواب حسرت و پریشانی
 زمره اولیا که در و ارجمت و بلا بین قاعده
 که جیب شب تغیرت سحر الجبیه شرافت حشر بر خرا به
 جز و سطل و اسوزی ال خیر البشر کی ظاهر جوئی
 لباس و نایغ و مهابت کو قتل عزت بنی کی
 و یار نهاده رسوائی کو باجم طغیان اور شهرت
 شام کو همان بلایا صبر تا شامین امیران که بلا و سهر
 نخوت من باوه شقاوت کی بیانه پر ماهنه مارا در غیف
 مارا و از و حام و است و خواری پهنجانی کو در تیت
 غم پاکست پر امام حسین علیه السلام کی خن عید قرآن
 کلام از باجم بر خست و من میگوید
 گفت برو را شد از بیان بر اوست
 گفت ایست که حضرت نفیس
 میگوید گفت من با رسول الله بود
 اینست کار در را که بر و شکست زین
 او را بدست من و حضرت نفیس
 فرموده بود بعد از خواب بیدار
 ان بر ناکیا شدند و از خواب بیدار
 که دیدیم و بدست را شکم و بدیدیم
 شنبلیله و افاد و کن ندانست که کجا
 خبر و دست مردم از خانه بیرون شد
 نیست گفت که مردم و ناکیا شده بود
 و من پسر که در آنجا بودم و ناکیا شده بود
 ۹۱۵
 اینجور دیده بودم بایشان گفتن و از آن راه
 هر که گفتند که ما با تو نیستیم میگویم آنرا
 زمان ایمان آورده اند سید بنسبت
 و گفت هیچ دانشی که آن بر ناکیا بود
 گفتند گفت بر ادم حضرت نفیس
 بود و دیگر حضرت پیغمبر صلی الله علیه
 و آله بود و میگردانیدند بر دند و ضیافت
 از نازد بین دست و دست و ایشان را که
 و گفت ایشان را گفت گفت بنیتو نام که
 میگوید از مکه و اینست و عوایا ایشان

مناجبت او کنید اگر بهشت را
 میگویند و ز داعی اویم
 امام زین العابدین
 انظار او را در دست و امام زمان
 حق است باید کرد که
 بسیار از مکه و اینست و عوایا ایشان

[illegible]

فی کتاب الآخر مروی آنکه مالک از نیک نگارشی فقالت هو انکم
کتاب احمدین روایت کی بی سرگذشت اہمیت برقت کی ہی ناگاہ کاروان غارت
مین یزید کی نگاہ پڑی ایک زن بلند بالا کرخسیدہ پر نالہ وآہ دیکھی کہ مانند غل نامہ سرنگا
غریبی حلقی جھوٹ مین او کی طہارت او عصمت رسول و رسول کی شان کھانی پوچھا کھان
گوں پر لقب ہو کہ اسبب ہی بڑی و خیر علی ابن ابیطالب زینب ہی خاوندہ سیران حرم
سہرا و بیارگر مالکی پرستار یزید فی زینب کو خطاب کیا جمعی باتیں کر دی ہی پہلی جواب دیا
جو چاہتا ہی سید الشاہدین سی پوچھ لی اس کلام سی یزید طبعہ بتیاب ہوا و طالعہ امیر و
بنظر خطاب دیکھا ایک جوان مانند پور شیدہ یا بان کھڑا ہی قدر سہرا بالا انگہ سی طوق و کھنجر
و دم لہری چھوٹ اور زلف داشت کی زردی پوری پر عیان غلبہ جفا و محنت مین تیرگی کی
پوست و استخوان ہر برہنہ بی عمامہ و روا عاجز و ناچار و سادہ اہمیت سی بندہ لایق
گرفتار و پوچھایہ و دیگر کا نام تا واس و شیکر کا نسب کہ ام تھا و کو فی بولی و تیرہ
سید تقی مین ہی علی فرزند بزرگ نظام حسین ہی فاضلہ اللہ تعالیٰ حضرت زین العابدین
علیہ السلام فی طبع حزن سی یہ شعر تصنیف کی تھکا اید و کہیں مین الفاظ گزشتہ مین ہی
لا تظننہوا ان یتوبوا فقلل مکرم و ان تکفرت الا ذی حکم و فود
ای ہی امیہ ہر کہ طمع کر کہو حسب رشتہ جو مین زندہ مین کہ تم مین فیل کہ و ہم تہار
رہین و اللہ یعلم ان لا انا لیتکرم و لا نلکم ان لا یتوبوا فاقسم انی کا تم
دوست نہیں کہتی اگر مین کہو تو دم بھر نہیں رہتی فقال صدقت یا لکرم
ولکن اسرا د اقول و جدل ان یکنوا امیرین و الحمد للہ الذی
قللہما و صدقت و ما تھا یزید فی بیارگر بلا سی کہ مجھ ہی لاکن باب و لدا

[illegible]

[illegible]

این باشد و بکنان
سید گفت یا راهب خوشحال تر شد
خداوند که چنانکه است که بر او
عزیز است و شوق و دل است که
و امید که در این روز سال خوش

فازدم چون برآمد بر این چند آن کا چون
 گفت هر سال که ماه رمضان در آید
 که بران عاجز شدم گفت آن چیست
 که عجب بود که این گفت یک چیز بود
 آن لیسیر مجلس در این زمین حرم کا داخله عظم قتل چار که بلا

در این روز که برآمد بر این چند آن کا چون
 گفت هر سال که ماه رمضان در آید
 که بران عاجز شدم گفت آن چیست
 که عجب بود که این گفت یک چیز بود
 آن لیسیر مجلس در این زمین حرم کا داخله عظم قتل چار که بلا

قال یزید لکماله اذ خلعه فی هذا البستان واد فنه فیه
 سحاب جبارین یزید بن معاویه وایت کی بی جو امام بن العباس علیه السلام فی رسول نبی
 این نسبت قرابت کی بی یزید بن معاویه الی خیر البشر کی نسبت برآید ملازمان آنجا که چار
 جلا و بلا که اس جوان بی نو که باغچه سرسبز این لیسیر سرکاش اور وین خاک بین دیبا که با
 هرگاه ابرم فی خبر جگانه پانی زندگی بی یزید بن معاویه فراموشی سوز پانی چار طرف
 همی که اوس مظلوم کو بجایاراد و فریاد و شیون بین شور و غم کو بجایاراد نیت نقش سب
 اوس قطب سیمین کی پاس جمیع سیمین جلا و کو سید شجاع کی پیکر کی سیراج برین زمین
 خاقان کو یاری ضبط و قرار جانا را بشماحت فرزند برادرین یزید بن معاویه که کمال است
 تحقیرت نظیر این اگر چه تیری رشته جورین اسیر این بهیوشی اوس بی آنوری کی غریب
 بکس دیار ملاکی بی یار و مددگار بی حامی و پرستار این بهیوشی سوز چار کی حسیب پانی
 دلیل و خوار این ای یزید جاری مرد و زمین سبب چو بیرون کو مارا کوئی وارث او
 یوه عورت کی چنین راه جارا بدم بی ششم غم بی سوزن اور حامی چو کتا اسی کا دم به
 عاجز بی یزید بن معاویه کی رحم او و دوست که اس گرفتار ملا و محنت کی قتل بی و گذر هر چند او
 حیران رفتی خدا و رسول کی واسطی پریشانی هوشی زمین اوس پریشان اور دشمنین کو دنا
 باعث فرار محنت نهوشی ایک طرف اتم کاشوم تیاب ایک جانب اتم لی شیم برک
 حقیقت بهائی کا دین پیکر بی نالان فاطمه و رقیه و زوفا تهی بلا گردان ناگاه جلا و
 رشتارو کی آید سید شجاع باز و زور و ششون کینیا حسیب الیه که کچیس نه جلا و
 سبب بی چرخ کو و بیکر کی رودیلا اوس غریب کی چرخ بکسرت نگران نادر و شجره اوقیقه و اعلا
 حوافضان نه بی حال که ده سر و دست اسیر کی سبب جاسکین که درین جورین بهیوشی نه بی

فازدم چون برآمد بر این چند آن کا چون
 گفت هر سال که ماه رمضان در آید
 که بران عاجز شدم گفت آن چیست
 که عجب بود که این گفت یک چیز بود
 آن لیسیر مجلس در این زمین حرم کا داخله عظم قتل چار که بلا

ان من علی بن ابی طالب
 و یزید بن معاویه
 و یزید بن معاویه
 و یزید بن معاویه

سال یک ساله که از آنجا که در آنجا بود
 ماه رمضان اینده اید از آنجا که در آنجا بود
 آنکه از آنجا که در آنجا بود
 آنکه از آنجا که در آنجا بود

توان و لیکن بکس و عاجز که شهادت بودی و بکین در جوش اندوه من جیتی برین فلک خاک
 لَعَاوَنَ إِلَى الْبُشَانِ وَجَعَلَ خَيْرَ الْقَبْرِ وَالسَّجْدَ يُصَلِّي جَلادین عباد و کس
 باغین سنجاده باغی اول قبر که درونی بین فو خالی زهر کی مصروف بود و بیا که بلایا و خدا
 رو قضا که کثری بوی صدق نیست شهادت پر نماز پستی لگی و عینا که هرگاه اهل بیت پی
 و کجا تو علی بن الحسین علیه السلام کی زیست کا سها راز با سب خواتین مضطرب و پریشان نظر
 امید یزدی کی جانب و کینین که شاید پشیمان هو کی قتل سید جادوی باز ای اهل مجلس شوم
 ایک ایک کا سبختن بکس که امین کوئی خدای شفاعت کری بجای کوئی درگاه خدای
 دست التجار مانی امداد و فی اور نجات سید کی دعا یسع واکا و سنانی بهی جانب بستان
 بیکر کی سحر که شهادت بیا که بلاد بکین ای پنا چاری او قید و انبلاهی صیبت پراخ کرده و بی
 پو بر میان جین بکین سحر که شین و شین والد که بیان بکینان دست بسر زنان ناوکی
 در بطنان بر وای خدا کوئی تنها بختبان باو کی حالت زاری و استغباری پر حاضرین مجلس
 رقت آن لاکر خور یزدی و اندیشه بکین سید یزدی بکین زبان نه بلای فلک و بکین
 صومعه یزدی من الکو اکثر کوچه و شوق و دهنش جلا دین سید او خاک کی بر عباد کی
 سر بر چاهنا قمار کی با عمار و کاست و بکین حایت سی اید او کی سحر پراسیا طایفه ملا
 ما که غش هوا بکین بیا ابراهیم بکین دینم تو را قرآه خلد بکین یزدی و لکین او
 بعینه خلد پسر یزدی فرزند امام شهید کی غریب او صحت و کین بستان بین چاک
 شد بدو نظر پری مزید اعتقاد و دست آویز ملی جلا کی نزد یک کی گما ساز ملاکی او
 مرد و و کا و کجا مرده صد ساله سی بدین سحر پایا کانه لک الی ابیه و قش
 علیه فامر یزدی لَعَاوَنَ فِي الْحَقِّ خلد بکین پسر کی پاس پنا چاه بکین

نده ست تا اندر سید اید چید
 سید بسیار کینست کشت زبانی
 سید کشت نمود و شست که فاکل
 وایت مرده عبد الرحمن کیم ست که فاکل
 و ست خدا تعالی ان شست در سحر
 کرده ست تا هال بکین سید اید و دین
 که بکینش بدین سبب سید اید و دین
 تا و بیا بکینش بدین سبب سید اید و دین
 و و بکینش بدین سبب سید اید و دین
 بکینست بکینش بدین سبب سید اید و دین
 مشیت بکینش بدین سبب سید اید و دین
 ۹۹۳
 میشام سید کشت اس راهب توانا
 که شسته صفت او کشته سید اید و دین
 این در بلایه او کشته سید اید و دین
 از اهل بیت وینست که کک که رابینم
 شوم و قوم خود را این سید اید و دین
 که و در کتاب پیغمبران بدیدم که کک
 شود از نسل او را کک صفت اید و دین
 عله و در اینجا غایب شود و سید کک
 ان من در اینجا غایب شود و سید کک
 از نسل فاطمه بان و کک که کک
 مادر سحر کک نام داشت و کک
 است میکریم را کک که کک
 و زنده کک که کک
 بی راهب کک که کک
 اشکدان لا اله الا الله
 آنکه از آنجا که در آنجا بود

انسان را بدید و چون بدید که از عالم غیبی نجات
 یافته و به جوار رحمت حق تعالی رسیده
 و به جوار رحمت حق تعالی رسیده
 و به جوار رحمت حق تعالی رسیده

ساعت اجل میں سخطہ ہر کی مجال اقامت نہیں بہت خر و سال چوبی سی نہ اوٹی ہتی کہ
 تابوت میں مری پڑی صد ماجران باکمال و جمال مرا کو پہنچی ہتی کہ خاک میں گری پڑی ہتی
 کہ تنگنای گورنی سیا صورتین شانی بین جو مٹی کا عطر نہ ملتی ہتی اجل فی اوٹلی کیا سنگین
 بنائی ہیں جسم نازنین اوٹکا کپڑوں کی کما یابی دہر دکھ رک و پی کو سوانح میں پہنچا ہی
 ایتھا الخافک السکران اما تنقظ الموت الا حشره والاقران ای فاضل
 فشد زندگانی سی بہت کیوں عبرت نہیں کہ تا مرگ سی دوست و عزیز کی پیالہ ہوس
 نہیں ہوتا مروی عن ابي جعفر قال قال لي الصادق عليه السلام اما
 فخرن اما تهتم اما تنقظ الموت بل والله اني بصير في حضرت امام جعفر
 عليه السلام سی روایت کی اس جانب فی ایک دن کسی یہ بات پوچھی یا کسی کو
 غمیدہ و شگفتہ ہونامی بینی عرض کی و الله بہت ہجوم ام کا حال گذر نامی قال
 اذ کان ذلک منک فاذا ذکر الموت ووجدتک فی قبرک فرجک
 وہ صدمہ ہوتا یا دگر مرنی اور قبر کی تنہائی کو و سید لای عیسیٰ علیہ السلام
 و تقطع اوصلک فی قبرک و اکلک الدود من لک او بینا انہو کی تیرا
 رخصتارون پر جدا ہونا ہر ہنگام کی وسط و کنارہ پر وہ گوشت ناز پروردہ جو
 کیر و کی خوراک ہو گا سار اٹھلا حسن کا از ہم جدا میوند خاک ہو گا و بلاک و انقطاع
 عن الدنیا و میان میں لا اوس بلا کو سخت رفت بڑی دنیا کی علاقہ سی جب قطع ہد
 رہی کی فان ذلک یترک علی العک و یرد علیک عن کثیر من العی
 علی الدنیا یہ خیال نہیں آتا وہ کہ کجا اور عبادت کی فراہم ہو گا بہت خوش و بناو
 نصبت سی مروی عن الشیخ حسنہ اللہ علیہ السلام من کی علی ذنوبہ

انسان کو بدید و چون بدید کہ از عالم غیبی نجات
 یافته و به جوار رحمت حق تعالی رسیده
 و به جوار رحمت حق تعالی رسیده
 و به جوار رحمت حق تعالی رسیده

۹۹۵

و سید لای عیسیٰ علیہ السلام
 و تقطع اوصلک فی قبرک
 و اکلک الدود من لک
 او بینا انہو کی تیرا

رخصتارون پر جدا ہونا ہر ہنگام کی
 وسط و کنارہ پر وہ گوشت ناز پروردہ جو
 کیر و کی خوراک ہو گا سار اٹھلا حسن کا
 از ہم جدا میوند خاک ہو گا و بلاک و
 انقطاع عن الدنیا و میان میں لا اوس
 بلا کو سخت رفت بڑی دنیا کی علاقہ سی
 جب قطع ہد رہی کی فان ذلک یترک
 علی العک و یرد علیک عن کثیر من العی
 علی الدنیا یہ خیال نہیں آتا وہ کہ کجا
 اور عبادت کی فراہم ہو گا بہت خوش و
 بناو نصبت سی مروی عن الشیخ حسنہ
 اللہ علیہ السلام من کی علی ذنوبہ

و سید لای عیسیٰ علیہ السلام
 و تقطع اوصلک فی قبرک
 و اکلک الدود من لک
 او بینا انہو کی تیرا

و سید لای عیسیٰ علیہ السلام
 و تقطع اوصلک فی قبرک
 و اکلک الدود من لک
 او بینا انہو کی تیرا

غزا و سوگ بین سیدین پاکیزه پانی سی سب ملکی غلابین تھے کہ چہا خلعت اخست یعنی
پہنائیں بجز ایکو غرت و حرمت سی اوٹھائیں مزار شہدا و جوار علما بین پہچانیں کارڈ پرین
قبرین لسانین تھیں کہیں تختی برابر چہا بین تربت پر پانی بھائیں چادر گل او سپر چہا بین
خاکہ کار سوز جلا بین شمس و چراغ کی روشنی لکھائیں فاختہ خوانی کی واسطی لوگ تین سوز
چہا طام رنگین کھلا بین ادا کر مر و غریب و مسافر کا مرده نظر ٹری اوسکی قوم و خویش
یکجا بین کوئی ہم بین پہنچی تو اہل محلہ و مسایہ ترس کہاکے آتی ہیں تربت کو دوش پڑھاتے
ہیں غسل و کفن بین شہر ایک سو تری ہیں دفن و عزائیں برابر مسلمان کی جان کہہ تی ہیں
بین قربان سیکسی و مظلومی امام حسین علیہ السلام اور تنہائی و غریبی شہادت نام کہہ کر اوس
جان کہ بلا کو یہ کچھ میسر نہ ہوا جدائی سوز و تن کی بعد لاش کو دفن و کفن ایک نہ ہلا جیدہ بزرگ
ریت پر سیاہی بین پڑا تھا سہ سوز تو کہ تیرہ پر سیاہی کی چڑھا تھا دستور ہی تربت کو لکھتا
ہیں تہذیبانی یا شہر تربت پلاقی ہیں جہد مرده جان کنند بین جوشنگی کا خلبہ جوتا سہ
سیاسی بیاتی ہیں ہوا کو شدت گلش بین جوش آتی تو اعدای بی تیرہ و دہکونتی پانی
ترسانی ہر چند ضررہ ساقاقت خط کشا نا سدا ب خورش کلا سوا کا تیرہ ہی کہہ کر
دن پر رخصت آویش کو گس رانی کرتی ہیں ادا تاجو جہد ہی جو تربت کو ناگواری تو لا تہ
ہلاکی راحت دیتی ہیں ہوا کی جوش لاش امام حسین علیہ السلام پر کھڑی و ڈرائی کہہ
شید و کی اعضا توڑ کی خاک بین لائی فاعده جی جی کہہ بین کوئی مر جاتی اپنا بچا
ہر ایک پرسادنی کو آتاری اہلبیت کی یامیں عزیز مرئی سرکشی خاک و خون بین سادی
قبرین نہیں گڑھی تھی جو او پیر لشکر کو فداست کہ چڑھی ہر راضی منگی تو ایں چہا کی کو
مار پر گری تھی طریق سلو کہہ کہ مرین کو آقبا کی خبر مرگ بین سنائی ہیں فاختہ و رو کا تہ

[illegible]

تخلص انتقال ماراظره
و محبوب وی بخود بسیار دوست
در تدبیر و خلق چیز زیاد بسیار
دشمنان را محو کرد و کرم و جوی را نیز
فنا داشت است که در این
قلم حاتم

بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم
 که در آن روز که در کوفه باشی امید دارم
 بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم
 بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم

پیرایه دهنده و باقی بین و در شهر به سبدم با کجا سر زین العابدین میار که در کفاتی بجاری
 ز خیر و طوق بین و دست و پا و گردن باندی در بدر چهراتی در سبمی که عورت مانند کتا
 رقت بین که چهراتی بین آه و ناله بین صبر و شکیبایی کی راه بتانی بین او سکی بدلی است
 المهرم کی چادر پوشش او تارنی سر عریان کو ایک روی بی پردی کی و سبلی بخوری
 خیمه رکاو دیتی بی میم بخو کومان باکی غم بین و لاسا دیتی بین گر بیان دریده کو شسته
 الفت سی سیتی بین یکینه و فاطمه و ام کلثوم کی بندی کان چیرکی او تارنی دلو بها کی
 زیور و لباس کو کونا پردی کی روی بین طاحنه ماری بشهوهی که مانند کوسب خلق جاک
 تعزیت هستی بین فاطمه بزرگی حاضری که لاک باقی پانی بین است بیدین فی او کلاویه
 المصلین کو اندر گهر بین جاک با هر کجا لاجینه جاک غلام و کنیز بی بدیهو ک پاسبان بین دار
 معمول زمانه بی شاه و گدای می هم و چهل بین ختم قرآن کرتی بین اگر پردی بی تویی ایل
 حمله او سکی ای بیجا چالیسوان قرار دیتی بین و او دلا که دشمنان حق فی الملبت کو در است
 ندی که آفر با کاجازه و فن کرین موم و اربعین کیسا بتو معا و رقت کو بخور که دم بدم
 در بین کو ازیم دنیا و سنت شریع انبیای که نیست و نیست کبی و وارث هو او سکی بجایانی
 سبقت کری بهار مولانو و وقت شهادت قلنگاه بین تنها تهاذیر تیغ جانب رست
 چپ کو فی دوست ندیکه بین و در بیجا جو بی حاضری بی معذرت و زلله غلامو کونی
 نوز و خطاب کیای کلام رقت افزا حسرت کی کبابی بین چا چتا جون تم بهی تو
 عمر که او سپر کل کو سینه خاتون دختر امام جایون فی فرمایا چپ بهار قاضی سیرت
 شهد این آید هر ایک بانوی غمبار فی انی تین اوشتی کی گرایا شوق تیرانی بی روی
 بجایانی بی کاجازه کی سی لکایان بین بهی بی غم خاتون کی سابه بی بی باکی کش

بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم
 بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم
 بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم
 بگویند و در روز قیامت که در کوفه باشی امید دارم

نام علم دار است که در کوفه باشی امید دارم
 نام علم دار است که در کوفه باشی امید دارم
 نام علم دار است که در کوفه باشی امید دارم
 نام علم دار است که در کوفه باشی امید دارم

[illegible]

عبد الملك مروان بن هشام
بأمره انزلت هذه المراسم

باید رفت که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه

فَقَالَ قَتِلْ لَهِ لَبَنَ قَرْجَانَةَ لَوْ كَانَتْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ قَرَابَةٌ وَمِنْهُمْ هَاجِلٌ
 هَذَا بَيْنَكُمْ وَلَا بَعَثْ إِلَيْكُمْ عَلِيَّ هَذَا أَوْسُ مُرْتَقِ ابْنِ كَيْسِي يَنْزِيهِ فِي تَرْسٍ كَمَا يَأْتِي
 سَكَنُ كَا جَدِّي تَبِهُ صُورَتِي أَوْ كَيْ سَنَهُ كَوَا يَدُ لَعَارٍ وَسِيَاهُ كَرِي ابْنِ نَرْجَانَةَ كَابِرِ الْعِلْمِ
 سَتَمُ كَرَامِينَ فِي رَحْمَةِ سِيَاهِ الْأَهْلِيَّةِ أَلَمْ تَهَارِي أَوَا وَكَيْ وَبَيْنَ قَرَابَتٍ وَخُوشِي كَا
 بَوَا تَوَهَّرَ كَرَامِيَا تَهَرُّوْا سَاوُكُنْ تَا تَنِي ذَلَّتْ وَخَارِي مِينَ تَكُونُ سَهْبَتَا فَعَالَتِ
 رَسْتُ لَلَسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَمَا جَاءَنَا بَيْنَ يَدَيْ يَزِيدَ مَرَقِي لَنَا فَاطِمَةُ
 أَمَامَ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي كَهَامِ كَاهِ هَمِ الْمَحْرَمِ كِي فِي سِرِّهِ وَسَامَانِي كُوْنِي فِي دِي وَجْهِي بَا فِي نَرْوَكِي
 بَلَاكِي بَلَاكِي تَهَارِيَا جَبْ وَبَانِ تَهَرِي دَاوَسْ مَحَبَّتِي مَرْبِيَا تَهْتَا مَهْرِيَا فِي رَقَّتْ مِينَ يَا أَوْرُجِي
 فَتَا مَرَّ لَبَنُ رَجُلٌ فِي الشَّامِ أَحْمَرُ حُجُوتِ كَمَا هَمَّ سَبَابِي غَرِي بِكْسِي مِينَ تَقِي
 سِيمِ دَا سِيدِ مَرَ فِي حَنِي كِي خَا يَنْتَ مَوْتِي تَقِي جَارِطِ سِرَاكِي ظَالِمِ كَا مَهْنَتِي جَسْتَوِي تَا
 رَحَا يَنْتَ جَانِبِ كُو تَرْخِي تَا كَا وَآيَكِ مَرْوَسِي مَوْتِي تَهَرُّوْا سَاوُ كُوْنِي فِي دِي وَجْهِي بَا فِي نَرْوَكِي
 عَسَرَتْ شَاهُ شَهْدَا كُو جَوْرَادِي مِينَ بَدَلَا وَجْهِي كَرَنَهْ جَانَا يَكُنْ كَسَا هِي أَسِيرُ وَكَا فَالَهْ
 كِيُونِ رَسِي جَوْرَمِينَ بَدَلَا هِي جَبْ وَكِي نَظَرِ خَيْرِ أَمَامَ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِرُجِي بَوْرِي
 بَقُولِ بَعَثَ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ لَابَنَ كَيْسِي بِسَبْعِي فَقَالَ يَا أَلِ كَرَامِيَا تَهْتَا مَهْرِيَا فِي رَقَّتْ مِينَ يَا أَوْرُجِي
 هَذَا فِي النَّارِ تَبِهُ صُورَتِي أَوْ كَيْ سَنَهُ كَوَا يَدُ لَعَارٍ وَسِيَاهُ كَرِي ابْنِ نَرْجَانَةَ كَابِرِ الْعِلْمِ
 كَرِي كِي سِيرِي خَدَمَتِ كِي وَكُنْتُ جَارِيَةً وَصَنِيتُ قَانَرُ حَدَّتْ وَطَنَتْتُ
 أَنْ ذَلَّتْ جَانِي هَمَّ فَاطِمَةُ كَهْنِي مِينَ كَرَاوَسْ زَمَانِي مِينَ كَمُ عَزَمِي مِينَ دُرِي كِي شَاهِدِي
 أَيْتِي كِي نَرْوَكِي يَدَا يَدَا مَوْتِي كَا دَلَاوَا فَاطِمَةُ نَرْوَكُوْا بَوْنِي أَوْدِي بَانِي قَتْلِ دَا سِيرِي
 كَرِي كِي سَادَا نِيَا ظَلَمْتُ كَهْمَانِي قَا خَدَّتْ يَدَا سَبْعِي فِي رَقَّتْ مِينَ يَا أَوْرُجِي
 كَرِي كِي سَادَا نِيَا ظَلَمْتُ كَهْمَانِي قَا خَدَّتْ يَدَا سَبْعِي فِي رَقَّتْ مِينَ يَا أَوْرُجِي

باید رفت که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه

باید رفت که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه
 که او را بداند که این سپاه

مسیحا به
 در آن مؤمنان سال شصت و پنج
 بنویس و بفرموده ای
 در آن سال شصت و پنج
 در آن سال شصت و پنج
 در آن سال شصت و پنج

[illegible]

چنانچه میباید که در این باره
بدرستی و با دقت و با احتیاط
در این باره میباید که در این باره
در این باره میباید که در این باره

[illegible][illegible]

[illegible]

که شایع است و شایان توجه و گریختن از هنگام فروز نیست
ابراهیم بابک بروی زنده که فرجه
میدانی و باران را گفت که از تو
کلا کید و روشا را گفت که

خطبه اول در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه دوم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه سوم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه چهارم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین

برویشی با هر کمال و کمالی آفت و بلا این دلاور کی از خون پر چرخه یار و ذلیل و خوار
 در بدر چرخه یار و کوفی پر تازیانی تاری و در اوت سی خارجی پیکاری قریب بی انتهای کوفت
 او شصانی در فریاد و التماس کی تو ملاست پانی قلم و لافه رقت افزای جمهور گشت
 شاهین کس زبان یهویان جور و جانی اکی کین + مایم فرزند احمد و کینا پیکار گشت
 بی خدای صاحب عز و پر کبار روح الامین بشون و فریادین رستی بی زهر ارات و ن
 این صفت سی علی نالای حسن از و کین اشک حسرت و دیده ناظم سی هوی بین و ن
 بی یقین از و جز از غریبی بی غلبه بین و اب و دعا مانا که مطلب اکی مجلس کی جوین

بیا ای صاحب بر او ن تیرم المرحوم
 ۱۰۰۹
 خطبه پنجم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه ششم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه هفتم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین
 خطبه هشتم در مدح ائمه و صلوات الله علیهم و علی آله و سلم و علی جمیع مؤمنین و مسلمین

جهاد دست ایدم جهان ان که گفت این کان که
 و کلام بر سر کت از این لعل که بران ساع
 این سخن بگفت او ان تکبیران ساع
 برخاست و هر یک یک گفت که با او
 جان با فدا سی فیضی دست و پا
 میبایستیم تا اوقت که شهادت با او
 برایشان دعا کرد پس در و دیگر کس
 تا رسیدند که سپاه شام در چنگارند
 خیز و زدند که مستعد خفاک می شوند
 ابراهیم طایفه دو میبندید که از سپاه
 شام که نام کس بیدار و خواهد داد و این
 و صفهار است که دیگران که بایستادند
 قزاق میخواندند و در و دیگر ابراهیم
 هزار کس صفت بر کشیدند و سپاه شام صفدا
 علیه الله میبندید و رانیدند و پیروزید
 یا بخت هزار و ده و صد و ده و ده و ده
 لشکر با بخت و سپاه روی و یک که
 و ناله میفرمودند تا وقت چاشت

خون شده بود و گفت ابراهیم
 ناله بگویم تا از کفم ناله
 ناله بگویم تا از کفم ناله
 ناله بگویم تا از کفم ناله

[illegible]

محقق ناله و بجا می شنیدیم که اگر حق حسین بن علی علیه السلام کی عهد بین هفتی بلا تشک
نشد که در بلا بین نصرت فرزند رسالت کی واسطی جان اپنی کهوتی یاری بین او خطام
بیکس کی تلوار بین سینه پر کهانی مدد و گاریمین سید الشهدا کی پاسبی گلی کشائی و امام حسین
السلام کی سامنی سرخ رو و هو که جنت کو جانی بعلت شهادت او و حضرت رسالت کی
رضامندی باقی ملاکن ده وقت و هنگام تو با نه نه ایا + طلب سعادت کا زمانه گذرا
اب لازم ہی کہ او کی صحبت کو یاد کرو و فریاد و زاری بین مصروف بود و افسوس کو
الحکم کی بکوشش مل سو فغان و ناله سی خاموش نہ ہو و تہاری شفاعت کی واسطی مولانی
کیا بیخ ہی اوس جناب کی سب اصحاب و خویش و تبار لب تشنه ماری گئی علی کبر و
برجی کی کلیجا چید اصد روی زمین کی زمین پر گرا عباس علیہ السلام کی زخمی علقہ پر دیا
شون بین غولہ زن ہو افسوس نہ ناشاد خون و جعفر زخمی تیغ و نیزہ خاک ہلاک میں پائی
امام زمین العابدین بیمار قید جہان گنہگار کربلا سی شام کو گئی سیر لای شہدائیر دین
علم ساتھ اسیران حرم کی در بدر پھری اہلبیت پیغمبر خدا مانند گناہگار و گنہگار رسد جو
ستم سی بندہ در بار نہید میں سبکو کبر اگر کہا نہ ندان میں لیجا کی جنتوں گنہگار تہاری
شوق یاری و نصرت معلوم غریب ہو تو اس شکاری کر در ہر گاہ امید شفاعت رسو گنا
ر کہتی ہو تو اس مجلس باقم کو غنیمت جافوب عن ابی عبد اللہ علیہ السلام
قال لفضیل یا فضیل بن یونس و جنتی ثوب قال نعم جنتی و لک
بندہ معتبر کتاب بخارا انوار میں فضیل سی روایت کی ہی کہ او سی کہا ایک روز میں جنت
امام جبریلہ صادق علیہ السلام کی خدمت میں گیا ہر گاہ اوس جناب کی پاس پہنچا باو
بندگی سلام کیا اور جواب پایا جب بساط فیض بنا تو ابرہیا تو از روی لطف و محبت

این خطبه را در روز جمعه ۱۲۸۴ هجری قمری در مسجد اعظم
 قزوین ایراد نمود و در آن خطبه فرمود که در این روز
 منتهای سعادت و شرف را برای شما خواهم
 و این خطبه را در روز جمعه ۱۲۸۴ هجری قمری در مسجد اعظم
 قزوین ایراد نمود و در آن خطبه فرمود که در این روز
 منتهای سعادت و شرف را برای شما خواهم

و در میان بخواهم منقلب نامی را در روز گرفت
 دادان امام مظلوم شهید که بلا را از این
 ان و زحمان شیرین فدای الی عذر کنم و
 پیشانی سیزده مجلس فضا که بجای جهان بخورون اور و فان سکینه قانون

ایمان پس ناخانیان کشت و منقلب نامی را
 و در میان شوم و ناخانیان کشت
 و در میان شوم و ناخانیان کشت
 و در میان شوم و ناخانیان کشت

غم سب پرآه و فغان بود و آملی ہماری خون ناحق کی جو بهایای یایع ہمارا جو ہمین یکا
 یا حضرت و عزت اہلبیت کی جو شانی + اور ذلت و خواری . عداوت سی پختانی
 یا جو کو ہماری دوست جانی ستایای اور الفت و اخلاص میں ہماری بیخ و بیا
 او کی اجر و ثواب میں خدا جنت عطا کر چکا ہمیشہ و در خلد میں وہ ساکن رہیگا قالہ
 رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم قَوْمٌ لَّجْنَتُہُمْ عَوَّارٌ یُّوَسِّسُ سَیِّئَاتُہُمْ
 فَضَّلْنَا اَہْلَ الْبَیْتِ الْاَصْحَابَ یَوْمَ الْاَذِیْنِہٖ وَنَحْنُ سِیِّئَاتُہُمْ الرَّحْمَہُ
 مِنَ اللّٰہِ نَسْأَلُ عَزَّ وَجَلَّ وَاسْتَعِزَّزْتُ لَہُمْ الْاَذِیْنِہٖ اَنْ یَّکُوْنُوْا اَمْثَلًا
 قَوَّامٌ یُّسْتَفِیْہِمْ یَسْبِیْہِمْ مِّمَّنْ لَّہُمْ اَمْرٌ عَظِیْمٌ عَلَیْہِمْ وَاَنْہُ وَاَسْطٰنٌ عَنِ الْہَوٰی
 فرمایای جس مجلس میں پیاسِ محبت کو گرجی ہوئی ہیں اور سبزی اہلبیت کی فضائل
 مناقب بیان کرتی ہیں ملائکہ عظام او کی اطراف کو گھیر لیتی ہیں او کی اوپر رحمت و شفقت کی
 طبقات نازل فرماتی ہیں جو کوئی و اسلی فرشتہ کسی پر سر نہ رکھ سکے استغفر اگر کشتی میں ملے
 حسات میں اوس محکم کی مصروف رہتی ہیں مادامی کہ وہ سونہ میں برخواست کرے
 خارج ہو کی اپنی گہکارت میں و یبانی ہی ہم اللہ فی الاصلہ شارب باری ایسی بند
 خاص کی نام خضر و سیاحات میں بیتابی اور تلک عرش و ملائکہ پر او کو بزرگی و شرف
 و تباہی ہیں خوشحال تہا اگر جو سب اہی فی اس صفت کی تفرمائی ہی اور مجلس میں
 انکی باعث خدا تعالیٰ ہی تنی شرف و بزرگی پائی ہی کہ چہ کہ فقط صفت غم و الم
 انی اور جسد شنی ہی تہمین ترا نہیں رہا بلکہ اطراف محبت میں بہت سی رحمت کو اپنی دہ
 لیا آرایش و لذت برد کو دل ہی دور کیا سیاہ پوش ہو کی گریبان کھولی دیار اونی کا
 سونادن کا چین و آرام چور لگ کر ہی آفتاب میں غرا خانوں ہی سہنے نہیں سوزا بجائی باپک

ایں طعنوں سے ان کو زور و جبر
 خدا بر آید و بر آید
 حضرت امام زین العابدین
 شایان کفایتی و شایان کفایتی
 بر منقلب حال کہ منقلب بنی بران
 و در حال اول نیز بران ملحق
 و در حال اول نیز بران ملحق
 و در حال اول نیز بران ملحق
 و در حال اول نیز بران ملحق

چیز چنان دیب خاک شد و کشت
 ان نیز چنان دیب خاک شد و کشت
 و در حال اول نیز بران ملحق
 و در حال اول نیز بران ملحق

نام وی قزوینی خوارزمی فیلسوف و ریاضیات دان
پیر کرد و کبریا را جواب نیتواند داد

الاف این شک را از دل همدردی
و سر در آید و خلاصت از پی

بستان قزوینی خوارزمی فیلسوف و ریاضیات دان

و این کتاب را به صاحب آن تقدیم می‌نمایم

ای حسان سید الشهدا ای سوا ایان علی مرتضی علیه السّله و التّسایا یم رفتن وزاری و حکام
نادر و سقاری زیاد تر از عشره محرم این که اندون بین الملبس بتیمیر خدایم سمرهای قریبا
در هر گردن ابل ستم این کبھی بی جاد و مفسده سمر و پابرهنه مانند اسیران ترک و دو کلمه کوچ
بازارین بخرنی کبھی رسن جو و جناسی بندی شال کهنه کار و کبی روبروی این زیاد و نه
کبھی رشتی امام زین العابدین علیه السلام او چند طفل صغیر طوق و زنجیر سی بندی تنی تنی
روا کبھی پیشی خاک بصری زندانین قید سی فقط ملولانه و ن و ده این که مدینه سی کا
ویران سی محمد بین روح سیر طین و مالان سی سیر شک خون سی ترجن سی و انس کا و ان
فلک په زمره کت و بیان خروشان سی و جعده پیوسته و سینه او که و شیون که جبریل این سی
الم سی گریان سی بخوف من حیدر روز هر البقیه بین سیمین حسن فرامین مصروف و فغان
سبب عقیل و خفته و جعده کبھی قرار نهن جانان بین های حینا سمره کا سالکان

[illegible]

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

شکر کم فرزند اندیشه ندانم صلاح
 دماست که ماهره را بخت بینیم
 نمایان شود استنک شوند و پراکنده
 کرد و از این گفتن او اسان شود
 ایمان شام گفتند که راست میگوید پیر زیاده
 گفت و مان تراست و هم در آن حالت
 کس و ستادند بنزد ابراهیم و گفتند ای
 ابراهیم کرم بخت است و هر دو نه خوار
 پایدار که که در حق پیر زیاده

[illegible][illegible]

۱- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۲- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۳- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۴- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۵- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۶- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۷- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۸- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۹- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد
 ۱۰- هر که با وی جفا کند و او را از اسلام ببرد

دلت و خاری کو شمع و دیارین پھرا بادی چادر و شمع سہر چنک سہنہ مارا کہلا تھا دشمن نہا حرم
روقی آستین اور ہاتھ رخساروں پر دھرتا رہا جلتا قتلوا و اکطفنا دجوا و
اموالنا نہبوا ظلموا و عذوا وانی ہماری پدر و برادر سب عزیزنی شہریت مرگ سپاہ
پہوئی بھی حتی شہر خرا کو بھی فتح کیا، مال و اسباب کو بھی جلائی لوٹا نہنہ چپائی کو بھی
رو مال نہیں چوٹا و ظلم و ستم کی سنگی سہرو پا پردی ہی نکال دینے ہی باندھا طوق ایسے گروٹائی
الہم او سکی ہمراہ روقی سرسپت کی شہن کرئی ہیں، ہنگامہ ماتم میں سب شہریتی اسقدر آگاہ
بحرین میں فلکنا صبح بزمیڈ ذالک حال اڑ فغو اواس اینہا و حطوہ بین
یدینا و لستظنوا کسیر و کسیرنی یہ سب بیزیدی نی یکلام حسرت فرجام کو سنا، سناؤ
سیرجی ملازمو کو حکم دیا داکائی جلدی او سکی باجگاہ سرایا و قیبتہ ناداکی دور و دیکھو دست
پدر کھاد مرده و زندہ میں و طفل تنیر کرگی و رضی اس کھڑی چپڑائی کی بجاء و ایا الا
الشہر یسب الیہا مصلیٰ ہر نہ پیل دیکھتی ملازمان بیزدنی شعل سہل ہاتھ لگی فرما
الہیت میں آئی سپر نور امام حسین علیہ السلام شہریت زور و مال عزیز پوشیدہ الی و جمع
بین یکدینا و کسفت الغطاء حتم نیکو و دہانہ میں بکار کی دہ سرایہ ماتم
اور صفحہ غم و الم سکھنے کی روبرو دہرا قتالست ما لہذا الا اناسی اوسنی جانا بولائی کی کیا
ایا ہی شاید بجا ہو کہ پایا سنا تصور کیا ہی جب تافنی کی خوان پوشش کو اٹھا لیا سربر ہڈیا
را کہو کہ دیار دس مسعود میں ایکبارہ جو فلکی پاش پاش چہرہ و کپیک کی دگرئی مان پہنچ
حسرت پوچھا خون میں ڈوب باخوان میں سرسبز زرخون ہی پشیمان خاک میں اٹا ہو کہ خستہ
وٹھیں میں لگا کسا بھی اور میری پاس کیوں لاکے کسا بھی فقالوا لہا اراسی ایسا ہی جواب
ای بی بی زعفرانی دیکھو یہ تہذیبی باب کا سر ہی اسی پوچھا تو سکی فراق میں تود گیسری آؤ

[illegible]

حرم محترم روتی جن اولی اکہون سی آنسو کون پوچھی گا جو بیجاری مان پھوپھی کی ہر گشت
ہوش کہوتی جن اول غیو کو شکین کون دیکھا اچکی شہادت سی تمام کتبہ عارت و دربار
بی نقاب و چادر اونٹون پر سوار شھر و دیار میں پھر امیری بندی چھین لی مکان دو کو
بیمی بھائی سید شاہ کو زنجیر و طوق پہنائی پھوپھی زینب و ام کلثوم کہ تازیانی لکائی تھائی
لاش پر دفنی بھی مارا و دواع اخرو کہہ سنانی میں راہ و کھانا ہاتھ کھینچا بھکار و کئی نہ
ہمیں جتنی میں باز ماہ و بار بار بن زیا و نیزہ میں نگلی سرکہ لکھا تھائی بعد ہمارا سر پرست
غلو کر کی ز ماہ ملک غربت میں وارث و دھوکار بھگو نہ ملا و دراز وطن پر باد و ملک
ہوئی تمہاری ماتم میں گریبان صبر چاک ہوئی ہساری عزیز و اقربا کر بلا میں باری گئی بھائی و
یار و اشنا باقی نہ رہی رفاکے نہ رہا کی پھوپھی کو و اسادینی و الاہین میں مسافرت میں قیدی
نہیں محنت و بلا میں جب دشمنوں سی التجا کرتی ہیں جبر و قہر میں کوڑی اوٹھائی پھر
الہیت اپنی کہہ میں عاجز و ماچار بھجائی ہیں بیوک پیاس میں تمہاری مٹلوی کو یا کر کہ تم
میں ہم بھگین کی گزند ان ابتلائی حسرت و ناکامی ہی اسیتیم جو کھو عمر بھرا دی اراسی ہو
یا اہلہ لیسبتی کنت قبل ہذا الیوم غصیا یا اہلہ لیسبتی و سدت
التری و لا ادری شیتک غصبا بالذی ما اوی پرکاش تم سلامت رہتی ہر اپنی
جان کہوتی تمہارا گلا نہ کٹا سیری گردن بدن سی چاہوتی پرکاش میں سی پشترت کھینچی
روشنی جاتی تمہاری خون بھری صورت نظر نہ آئی پرکاش میں زندہ رہتی خاک میں مٹی نہ
تھان سفید کہ اوسی بھری خد کھیتی اسی پدر ہر مان اسی لایہ تھان فظلم فصیح تم قتل ہو
خون کی دریا میں خضائی بزندان میں الفت سی ملاقات کو کسی کہوتی تھی پھوپھی اچکی لپٹی کو
سدا رہی یہ معلوم ہوا پیاس میں با با گئی ماری میں جانتی تھی دیکھو گئی غلو ب سلامت

و طاقت حرب
غلامان ایشان که اسیر و برون دارند
چند خوار و ندان ایشان از حرب باور دارند
غلامان اهلک یکدیگر که در دست غلامان
غلامان اما آقا که از که مهتر غلامان
نیا بر روی با خیال خوش بیدان اهلک که
جمله در هر دو با فصل غلام خود ندان
ایشان از اندیشه ابراهیم و غلامان
آنها را که در دست غلامان
۱۰۶۱
مینه و میس را راست کرد و در هر دو
که هر دو لشکر متعجب بماندند و گوشت
جنگ خوردند و بیدان از آقا که از آقا
که بیکان بیکان بیرون شوند چنانکه
عرب بهت پس سوار از غلامان بشوید
بیرون آمد نام تاریخی بیست و هفت
از شاکست که خبر و نایب پس یک از غلامان
مالک اشتر بیرون آمد و از پادشاه
و موسی بر زمین کاه و باران غلامان کرد
وان ملک غلامان و باران غلامان کرد
غلامان و یکم از باران غلامان

کبریا کند و علامان شام و لشکر کند
 نوری دهد و سرش را برید و دم خزان
 عطا و بزره بر بدو و دزد کار طوطی
 بختا لک وین مجلس عشق بین وفات سکینه خاتون

مری رگهی افروز به حسرت درستی بین کمی مرتبه به سر نظر آید بچانه مینی تمهین او سکن
 پایاد آتاریتمی کی در جان گهی بین به صورت پر خون کی قربان گهی بین و آوی کهنای عورت
 اهرم چار طرف سکینه کی فغان واه بین شرکت کو فراهمی و او سکی بین جگر تراش کوگی
 با هم صرف ماقم تی قمر و ضعت فمها علی فیه الشریف و بکت بجا عین
 حقه غشیه علیها انما سکینه خاتون فی سر در کو سینه سی گایا شوق محبت بین افتاد
 باکی سوکهی لبون سی ملایا تا چای او ناله و رفت بین بر حال کیک که آخر کشت اندوه
 قفس سی و م رو کاغش فی کبیر ایاد شال لیل تصویر گل مراد پر خاموش بهی جیب عرصه گرد
 عاشق در هوش سی گهی گرون کا سند کا و پاسبینا آید چهی پر مری کا رنگ بهایا بهین
 دنیا کی محنت سی بند کین با تهر پیر وکی رگین کجا کچین های حسین ککی جان سی ایسی چهی
 که بهر سانس فی فکر شاکر کوها فاذا جهات قد فادقت دوسها الدنیا هیست
 گمان هوا که سوتی سی باپ سی بیار بین هزار هوتی سی چهو فی ما تون سی ایسی پر کی سر کو کچی
 جهاتی پر دهری هوی خاک بین پری سی چه اثار بی طور و کچی کبیر کی سبب کی پری بی گنی
 و خیر شاه مدینه ککی کجا راه گاه جواب نه پایا تو شان کچی ملایا زهیری کبیر بین خوشی
 کیکارین جو غوری او س فضل کی انهم و کچین رقرنی سی جاناک فرط قی سی مرغی باکی بهر
 جان سی گذر گهی فلک را و اهل البیت ما جری علیها علو البکاء و الفراق
 و انسجک و العزاء و غریبون فی جویه حال پر لال و کیک که سکینه بر لقای پیر
 گذر ایتیت صغیر کی گرد خیم هوکی بلبلای بیخون و فغان بین روکی مانده طبل چلا فی نوحه
 مانم کا شور و غل تانه کبیر سرین خاک غم واکلی بهت پشیمان صغیرت سی گیان مالان
 فکر و غم بین حیران و سرگردان تپی نه کوئی درو کا ک سکینه کا جازه او تهای نه دست

ایو لایان و بهر وی کبریا کند و علامان شام و لشکر کند
 نوری دهد و سرش را برید و دم خزان
 عطا و بزره بر بدو و دزد کار طوطی
 بختا لک وین مجلس عشق بین وفات سکینه خاتون
 کبریا کند و علامان شام و لشکر کند
 نوری دهد و سرش را برید و دم خزان
 عطا و بزره بر بدو و دزد کار طوطی
 بختا لک وین مجلس عشق بین وفات سکینه خاتون
 کبریا کند و علامان شام و لشکر کند
 نوری دهد و سرش را برید و دم خزان
 عطا و بزره بر بدو و دزد کار طوطی
 بختا لک وین مجلس عشق بین وفات سکینه خاتون

کبریا کند و علامان شام و لشکر کند
 نوری دهد و سرش را برید و دم خزان
 عطا و بزره بر بدو و دزد کار طوطی
 بختا لک وین مجلس عشق بین وفات سکینه خاتون

و گفت ای اهلک عارفی شما را متوجه بخاتم
 ابراهیم گفت ان کدام است گفت
 شما را به بیعت عبد الملک مروان می
 تینا لکین مجلس مشق بین وفات سکینه خاتون

و گفت ای اهلک عارفی شما را متوجه بخاتم
 ابراهیم گفت ان کدام است گفت
 شما را به بیعت عبد الملک مروان می
 تینا لکین مجلس مشق بین وفات سکینه خاتون

واقف کار که جای قبر و فرار بتائی در باب بنیت امر از القیش سکینه کی مان کو بر اصد به بوی که
 گری میئی کی لاش کو پها تیشی گک یاز میب خاتون سی زبان حال بین آنسو بجایا کار یک
 بادل بنقیر ایون بجایای وارث اسیران اهل بیت تهرای بجان کی پیدای سفر آخرت گئی
 امام حسین علیه السلام کی نشانی جنت بین جاسی سیری اغوش تناسخانی هوئی دل جلال کی
 امید اب کوئی باقی نری امام کشوم شتایی سی امام زین العابدین علیه السلام کی پاس گشتن
 وفات سکینه کی سرگذشت سناکی رونی لکین بزبان حال بولین ای مننه زند برادر گشتن
 سخن کی تدبیر کرد اس چوئی میت که او نمائی کمین لیا پوای ابل عزایا مانی عزت پیغمبر
 میو کریان کردن پریشانی و صیبت آل نبی کس زبان سی کون در یای سر شک بجای
 لاش کو مخطا یار پر دوشتم حسرت و غیرت سی کفن پنهان یار غم سینه قائم کا تابوت بنایا کار
 آه سر دمی خودا کرد دیار دوش غم و الم بر جنازه او نمائیا ناله فاک فرسا کا شمایا یک
 زمین عسرت و محنت بین شبر کوهی خاک طرب و طاهر بین بیت ربه کی دایغ و کی چرخ جلا
 ناسیدی دیان کی پهل چرمائی و کل من حصر من اهلک و مشق قضی و اقم
 یزنی ذلالت الیوم الا بالای و بالکیه راوی هتاهی سبایل شام با و از بند رو
 وه ماجرا سکی شال زن فرزند مرده نالان هوئی کوئی گهر نزدیک و دور کا باقی زماجو
 اوس راگو سکینه کا قائم و ان بر پانچیا بجایا باب میئی کی الفت کا چرچا بویا یک
 عورت و مرد کا شور و بجا هوش کوه تله و خرا امام حسین علیه السلام کی دوست و دشمن خرا و
 زینب خاتون فی حسب حال یہ بین شمر بار کئی فوج و احسرت و در و اهوئی بجای
 مظلوم پدر پر هوئی قربان سکینه ای لاؤئی صدق تری الفت کی مری جان باغوش
 پدر بین گئی نالان سکینه لاشی یہ ان مینی کهری کتی بین تیری بهو طرح کی دین سی امان

ز نیش دس رو بود و بر بالائی سر بر
 بز زمین زد که اندامش خنجر شد
 بر سپاه شام حمله کرد و ده ماهه
 کشت و باز کشت ای لکه روی کجا
 چیت شمشیر طایر بیرون کردند
 منی را بعضی لشکر شام و شاد و
 حجاب علیه اللعینان سپاه لشکر
 و در میان او و ابراهیم دوخته
 پیغام فرستاد و گفت ای ابراهیم
 اگر قبول کنی خواب واک کنی
 بدانکه پسر زیاد زندق است و برادر
 کنده خاندان حضرت پیغمبر است
 متاجست کردن از روی شرمیت
 بر خیز از روی و با ما یکجا باش
 خواب داشته باش و در باقره
 در صلاح و دجهان مدران باش
 و پیغام ابراهیم گفت ای زینب
 و گفت باز کرد رسول با کشت
 احوال گفت ابراهیم شادمان
 طایر که برادر خود را کشته
 و او را کشت اگر کشته بشد
 از قدم شام را هشت و هشتاد
 ابراهیم گفت پیغمبر که
 باز کشت عمر و خواست و ز
 زیاد آمد و هر چو از رسول ابراهیم

اصوات دنیا و ذکر احادیثی السلام علیکم یا اصحاب القبور من
 الشیوخ والنسب السلام علیکم ایها المفارقون لا فارب و
 الاحاب ای مجاوران فرمای تنگ و تاریک بڑھی اور جوان تیر سلام ہی ای مجاور
 قای عزیز دافر بارود وستان ہمارا یہ مختصر پیام ہی السلام علیکم ایها الخروون
 من الاموال والاسباب السلام علیکم ایها المتوسدون بالثرایب
 ای یائوس و نا امید بنی مال و اسباب ہی تیر سلام ہی مانوس فرش خاک اور سخا
 منزل خاب تیر سلام السلام علیکم یا اصحاب الثمایل المتعیرة السلام
 علیکم یا اسکان المنازل المتفرقة ای غلیں سوت فی کجائیں رشتہ دوست
 مٹی بھری صورت کی تیر سلام ہی رہنی و رواند جیری کفایت پر خشت کی تیر سلام
 کنتم سر حکم اللہ منصرف مہین بالحق والشبایر المستغفرین فی
 الیات باللہ والصلوات خد کجوت کر کی اپنی جوانی میں زور و قوت پھر
 غفلت زندگانی میں کھیل کو پڑھو لیون ہی سہ و رہی ادا انکون منکم من الخفا
 ومن یوفیکم تحت هذه الثراب اب کجو پیاری یا روت کی بدل کون نشینی
 اور اندکوشی میں کسی ساتھ دکھو تسکین ہی فکیف انتم فی وحدتکم و
 انفرادکم فکیف سلئت فی الثراب اجسادکم پرتا کر وہاں تہائی میں
 تہا ہی کجیے نہ سہرہی اور بدن نازنین جو خاک ہو گئی اوپر کجیا گدی افسوس و دینے کہ
 اس حال میں کوئی جواب دینی والا نہیں بولتا ہی اپنی اعمال و افعال کی سبکدھار ہونے
 لہو کجی ہی نتایجات اجلات و حق سکوت و وسخا نہا تحت الثراب
 حقوت بدستی کہ قبر میں ہماری اور تہا ہی مرئی کو جاتی ہن ہر چند اون میں سلا

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

کوری گوشت و پوست کا رنگ شقیقہ اور سی پائین ، نَقْلُ کَيْفَ أَفْنَى الْمَوْتِ قَوْمٌ
تَمُوتُ دَوْ قَوْمٍ فَوْعُونَ وَعَادَا اذْغُورُکُ و مَوْتِ نِ کِیسا قوم شود و عَادُو فَوْعُونَ کِیسا
اور فنا کیا جو اذغور و سامان قوت کس درجہ میں انتہا تھا و سَلَّ دَا و اَلْبَلَاکُم
قَدْ اَبَادَتْ مُلُوکًا طَال مَا رَکِبُوا الْعِلْبَادَا اِوِجْوَ و اربا و سیاسی کہ امیرین کی شاہ
گذر گئی جو تری و تازی سمندر و ہوم میں چڑھتی تھی اور کی جاہ و خشم میں نشان باقی نہ رہی
و سَلَّ بَيْتَ الْعَنَّاکُمْ مِنْ مُلُوکٍ عَظِيمٍ شَانَهُمْ صَا مُرُو ارماد اور بیت
کرد و مٹھای محمدی کتنی جہاندار و شہر یار تھی لیکن کہ سبکی بدن رضا خاک ہوئی اور اثر
استخوان ہی کچھ نہ بچی ، نَقْلُ عَنْ رَسُولِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّمَ قَالَ
اَکْثَرُ ذِکْرِہَا دِمِ اللِّدَاتِ فَانَّ یُحْضِرُ الذَّنُوبَ وَ یُزْهِدُ فِی الدُّنْیَا
علما ی ثقافت فی سید کائنات صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم روایت کی ہی فرمایا اکثر اپنی موت
شانہ والی لذت کو یاد کرو اور میرین صفت میں ہی وہ ذکر و فکر نمایان ہو و نسبت میں
آئی جھلاکو و ہوی سامان زاد آخرین شہول فرمائی و نَقْلُ عَنْ اَمِیرِ الْمُؤْمِنِینَ
عَلِیِّ عَکْرِی السَّلَامُ اَنَّهُ قَالَ اَکْثَرُ النَّاسِ مِنْ یَسْبِیْ عَلَی وَجْہِ الْاَرْضِ وَ اَنَّهُ
یَسْبِیْ اِلَی بَطْنِہَا مَوْلَی تَقِیْنِ امیر المؤمنین علی علیہ السلام سے حکایت کی ہی کہ آدمی
سبیل نجات فی یہ وصیت کی ہی ایک وہ خلائق جو صفحہ زمین پر چلتا پھرتا ہی لامحالہ لکیر
اور زمین جاکے پیوند ہو بنو الابی و الکیلک و التھار و مُسْرِ عَانِ فِی ہَاکُمِ الْاَحْجَارِ
مستقل ذرات مقراض کی پہل میں جوشہ حیات کا ٹٹی ہیں آدمی غفلت میں نہ رہی کہ وہ
جامہ زندگانی پہنچائی ہیں و اَلْکَلَّ ذِی وَتَقِ قُوَّتْ و اَلْکَلَّ حَبْرَ الْکَلَّ وَ تَقِ
الْقُوَّتْ لَمْ یَمُوتْ وَاِنْ مِنْ عَرَفَتْ الْاَلْیَامَ لَمْ یَقْضَ عَنْ الْاِسْتِعْدَادِ عَرَفَتْ

[illegible]

که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت

وَالسَّامِعَةُ وَالْحَبَّةُ فِي قلوبِ الْمُؤْمِنِينَ خَدَانِي صِفَتِ عِلْمٍ وَحِلْمٍ وَتَجَرُّدٍ
 وَفَضْلُنَا بِأَنَّ مَنَا النَّبِيَّ الْمُتَخَارُجُ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَمَنَا الْوَلَدُ
 وَمَنَا الطَّيَّارُ وَمَنَا أَسَدُ اللَّهِ وَأَسَدُ سُرُورِهِ وَمَنَا سَبْطُ هَذِهِ الْأُمَّةِ
 سَارِي جَانِ بِرَاتِبِ بَرَكَتِي وَيَكُنْ كَمَا هِيَ فِي سِيَانِ سَيِّدِهَا سَيِّدِ رُسُلِ خَلْقٍ وَخَلْقِ
 أَوْصِيَاءِ كَبَرِيٍّ صَفْوَةِ وَجْهِ طَيَّارٍ أَسَدِ كَرِيمٍ شَيْخِي الْفَرْدِيِّ أَوْصِيَاءِ
 حَسْبِي وَحَسْبِي شَيْدِ كَرَامَتِي فَقَدْ عَرَفْتَنِي وَمَنْ لَمْ يَعْرِفْنِي أَنَا
 بَحْسِي وَنَسْبِي جَوِيْرَ شَأْسَائِي وَهَاجِيٍّ أَوْصِيَاءِ تَوْجَرُونَ كَمَا هِيَ فِي سِيَانِ
 أَنَا ابْنُ مَكَّةَ وَمَنْ أَنَا ابْنُ مَرْوَمَ وَالصَّغَا أَنَا ابْنُ مَنْ جَلَّ لَوْ كُنْ بِأَطْلُفِ
 الرَّؤُفِ أَنَا ابْنُ حَيْرٍ مِنْ طَافٍ وَسَعَى مِنْ هَوْنٍ ابْنِ كَرَمٍ وَنَا ذُرِّيَّةَ وَصَفِ
 فَرْزِ دَاوُدَ سَكَا حَسْبِي كَوْشَرٍ وَابْنِ سَبَكِ كَرْنِ كَوَاوِصِيَاءِ أَوْصِيَاءِ بَرِّ طَافٍ وَنَسْبِي
 تَحَا أَنَا ابْنُ مَنْ جَلَّ عِلْمُ الْبَرِّاقِ فِي الْهَوَى أَنَا ابْنُ مَنْ أَسْرَى بِهِ مِنَ السَّجْدِ
 الْكِرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى مِنْ هَوْنٍ مِثْلِ أَوْصِيَاءِ سَوَابِقِ هَوْنٍ كَيْدِ أَوْصِيَاءِ
 مَسِيحِ الْقَصَى مِنْ هَوْنٍ مِثْلِ أَوْصِيَاءِ سَوَابِقِ هَوْنٍ كَيْدِ أَوْصِيَاءِ
 ابْنِ مَنْ دَفَى فَتَكَ لَكَ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى مِنْ هَوْنٍ سِرِّهِ
 وَأَوْصِيَاءِ جَلِيٍّ جَبَرِيٍّ سَائِرَتِ رَدَّةُ الْقَسَمِ سَيِّدِي نَسْبِي كَمَا هِيَ فِي سِيَانِ
 جَلَالِ مَكَّةَ سَابِقِ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى كَمَا هِيَ فِي سِيَانِ جَلَالِ مَكَّةَ
 ابْنِ مَنْ أَوْصِيَاءِ الْبَرِّ الْبَلِيَّ مَا أَوْصِيَاءِ فَرْزِ دَاوُدَ سَكَا حَسْبِي صَفِ طَائِفَةٍ
 أَمَامَتِي أَوْصِيَاءِ رَاكِيٍّ رَاكِيٍّ سَائِرَتِ رَدَّةُ الْقَسَمِ سَيِّدِي نَسْبِي كَمَا هِيَ فِي سِيَانِ

که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت

که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت
 که در این راه گفتند که این سخن و دلیل از حق و ضرورت

چو الیوسون مجلس دمشق میں سید جواد کا خطبہ پڑھنا
 از حق و بی بی و پتین و ابرار و اہل ایمان
 راہ و قند و ان لشکر جہانگیر و فرشتہ
 شبنم و جود و نجات کار و ان و سبکی و زار
 پیدایش انانیکہ غلامان و پاسبانان
 بر کھنکھان انشاف و خستہ پورند و شکر

اَنَا ابْنُ عَلِيٍّ الْمُؤْتَصِّلُ مِنْ نَوَابِهِ مُحَمَّدٍ صَافِيٍّ هُوَ مِنْ زَادِهِ عَلِيٌّ نَزَقَ مِنْ اَنَا ابْنُ
 مَنْ صَرَفَ خَرَا جِئِمَ الْحَافِقَ حَتَّى قَالُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ اَنَا ابْنُ مَنْ صَرَفَ
 لَيْسَ فَيَنْ وَطَعَنَ رُفْعَتَيْنِ بَيْنَ يَدَيَّ رَسُولِ اللَّهِ مِنْ اَوْسَا خُفِّ هُوَ
 لَمَّا رَمَاكِ وَبَارِعَ كَفَاكَ تَوَدُّ اَنَا كَرَبَانِ سَيِّدَةٍ شَاهِدِينَ كَوْ كَبَرُ مَادِدِ وَشِيرِي رَوَّزِي
 رَهْمَا كِيَا و ر دو ہما اولی سہ جانب خیر البشرین زینار ہا و ہاجر الجہنمینی و با یح
 الْبَیْعَتَيْنِ وَ قَاتَلَکَ بِسَکَرٍ وَ عَصِيٍّ وَ لَمْ یُکْشِرْ لَیْلَہُ طَرَفَةً عَنْ دُوبَا
 احمہ خمار کی رفاعت میں راہ و جہت بی دو مرتبہ تصدیق رسالت پر بیعت کی بغر و ہ
 حَقِّینِ مِنْ قَتْلِ شَرِکِیْنِ مَعِ شَرِّکِ اَنَا رَی شَرِّکِ و اَنَا خَاضِی اَبِی اَحْمَدِ وَ اَقْبَتِ نَوَی
 اَنَا ابْنُ صَالِحِ الْمُؤْتَصِّلِ وَ اَوَّلِ رِشَی الْبَیْعَتِیْنِ وَ نُورِ الْخَاطِیْنِ وَ
 زَنِیْرِ الْعَالِیْنِ وَ اَحْمَدِ الْقَائِمِیْنِ مِنْ اِلٰی یَا سَیْنِ رَسُوْلِ رَبِّ
 الْعَالَمِیْنِ مِنْ یَا کَمَارِ بَہْرِیْنِ سُوْنِیْنِ اَوْر و اَرِشَ اَنْبِیَا وَ فَرِکَیْنِ نُوْرِ جَاہِلِیْنِ زَیْنِ
 ہون غازیہ میں قیام کریدہ اولی افضل اولو یاسین کا اکل نشان رب العالمین پر
 مَکِیِّ مَدِیْنِیِّ مِنَ الْعَرَبِ سَیِّدُهَا وَ مِنْ اَلْوَحَا لَیْسُ شَہَا و اَرِشَ الْکَاشِیْنِ
 وَاَبُو السَّیِّطِیْنِ الْکَاشِیْنِ ذَا لَہِ جَدِّی عَلَیْہِ نَبِیُّ الْبَیْطِ الْبَیْطِیْنِ
 سرور مکی و مدنی جو جہاں سید ہی ہو کر کرب میں شہید احمد صمد ہی مالک شہرین والد
 سبطین الامم اور امام حسین علیہما السلام پر سیری حیدر کو ابر علی بن ابی طالب ہا
 ہن صنف ایجاد و جہاد میں سرور تاجدار و صاحب ذوق قاریں قال اَنَا ابْنُ
 فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ اَنَا ابْنُ سَیِّدَةِ الْاَنْسَاءِ یَحْضِرُ یَا مِیْنِیْنِ فَاطِمَةُ زَہْرَا بَیْتِ رَکَّوْ
 میں دل و جان نصیحت خیر النوری سیدہ نساموں اَنَا ابْنُ مَقْشُوْلٍ طَلَبَا اَنَا

میری بیعت میں سید جواد کا خطبہ پڑھنا
 از حق و بی بی و پتین و ابرار و اہل ایمان
 راہ و قند و ان لشکر جہانگیر و فرشتہ
 شبنم و جود و نجات کار و ان و سبکی و زار
 پیدایش انانیکہ غلامان و پاسبانان
 بر کھنکھان انشاف و خستہ پورند و شکر
 میخوشی و سبکی و سبکی
 ابرار و اہل ایمان و پاسبانان
 ان غلامان و پاسبانان و سبکی و شکر
 کشند ہی پاسبانان و سبکی و شکر
 فرشتہ و سبکی و سبکی
 کہ بیعت و سبکی و سبکی
 ابرار و اہل ایمان و پاسبانان
 باغ و سبکی و سبکی
 و او را بیعت و سبکی و سبکی
 راست ہو کر کہ شہید و سبکی و سبکی
 گفت ہر امیری و مبارزی کہ انہا
 چہ مقدار و سبکی و سبکی
 امیر اند و سبکی و سبکی
 باغ و سبکی و سبکی
 کہ تو چہ کہی تا دم این شود ابراہیم
 منم ابراہیم ہر جہاں شہید و سبکی و سبکی
 کہیں شہید و سبکی و سبکی
 پس گفت ابراہیم امیر و سبکی و سبکی
 استوار دستہ اند و سبکی و سبکی
 خدا می کشیم و سبکی و سبکی
 تو اندک شود ابراہیم گفت ابراہیم
 این باغ را می کشی تو را ز مال دنیا
 تو اندک کردم از دھشت ابراہیم
 بداند کہ این کو شک را جہاد و سبکی
 از و یکدل و سبکی و سبکی

در دست خزینه داران امیران است
 در دست باغ انداکور پناه را بنویسد
 در دست منبت واران سه در دیگر
 در دست و امشب کلید در چهل
 کلید و کلید های لری باغ در دست
 چو الیون مجلس خطیر بنیاسید الساجدین کا

حَجَرُ وَزَاوَا سِینَ الْعُقَا مِینَ هُونِ فَرْزَنْدَاوْ سَکَاوْ مَظْلُومِ وَغِیْبِ قُلْ هُوَ یُحْیِی
 قُضَا یِ گِرْدَنِ سِی کَا گِیَا هِیْ اَنَا اَبْنُ الْعَطْشَانِ کُتُّهْ قُضَا اَنَا اَبْنُ طَرِیْجِ کَلَا
 مِینَ هُونِ مِیَاوْ سَکَاوْ مَرْتِی دَمِ تَکِ پِیَا سَارِ مِلَاوْ سِیدَانِ کِ بِلَا مِینَ زِینِ سِی گِیَا اَنَا
 اَبْنُ مَسَاوِیْبِ الْعَظَامَةِ وَالرِّدَا اَنَا اَبْنُ مَن بَکَتِ عَلَیْهِ مَلَا نِکَلَةُ السَّمَاءِ
 اَوْ سَکَاوْ عَمَّاسَه وَرَوَاوْ پِیَا مِینَ اَوْمَارِ لِیَا لَاشْ صَدِ پَاشْ کُو دِ هُوبِ مِینَ سِیدَنْ رِهْنِ دِیَاوْ
 مَلَا کِ آسَا کِ گِیَا مِی پُتْرِ سِی مِینَ تَقَرَّبَانِ خَدَا کِ اَنَسُوبِیْ اَنَا اَبْنُ مَن نَاحَتْ عَلَیْهِ
 الْحَقُّ فِی الْاَسْرَیْنِ وَالطَّیْرُ فِی الْهَوَا مِینَ اَوْ سَکَاوْ حَقِّقْ هُونِ حِکِی مَاتَمِ رِزِ مِینَ کِ کِشَا
 نَوْجِ پُیَاوْ وِ مَرغَانِ هُوَا کَا شُورِ کَاسِ خَوْفَا بَرَا اَنَا اَبْنُ مَن رَاسُهُ عَلِی السِّدَانِ
 یَهْدِیْ اَنَا اَبْنُ مَن حَرَمُهُ مَن الْعِرَاقِ اِلِی الشَّامِ قُتْسِیْ اَوْ سَکَاوْ مِیَنْ
 نِزِی بَرِ چَرَمَ کِ شَمِروْنِ مِینَ پِچَرَا قِ دِیَاوْ لَای اَوْ رَاوْ کِ حَرَمِ حَرَمِ سِیرِ هُوَا کِ عِرَاقِ سِی کُتْمِ
 اَنِی اِی کِ رِیْهَ حَاضِرِ مِینَ جَا یِ شُکْرِ هِیْ کِ حِیْ تَعَالِی فِی مِیْمِ اَلْهَبِیْتِ طَمَارَتِ کُو بِلَا مِینَ اَوْ مَاتَمِ
 اَوْ شَانِ دَایِتِ وَتَقْوِیْ جَمَارِی گِیَا کُو نِیَا مِی فَلَکِ یَزَلْ یَقُولُ اَنَا اَنَا کُتُّهْ صَحِیْحُ لَنَا
 بِالْعِکَاوِ وَالْقَبِیْبِ وَخَسِیْ یَزِیدُ اَنِی کُتْمِ فِشَنَهْ یَوْمِ مِینَ وَهْ حِجَّتِ خَدَا مَصْلُ
 اَنَا اَنَا کِ سِی رِی تَا کِ حَاضِرِ مِینَ سِی رَوِی مِی شِیْ لَی اَوْ اَوْ شِیْ وِ فَرَاوْ کُو کُتْمِ کِیَا نِزِ دِیَاوْ
 فِشَنَهْ وَا شُوبِ هُوَا جِیَا فَا حَرَمِ الْمَوْفُورِ فَتَقَطَّعْ عَلَیْهِ الْکَلَامُ قَا مَاتَمِ قَالَ الْمَوْفُورُ
 اَللّهُ اَکْبَرُ اَللّهُ اَکْبَرُ قَالَ عَلِی لَاشْ اَکْبَرُ مَرَا اَللّهُ وَهْ بَا نِی اَقَامَتْ جَانِزِیْ دِیَا
 مَوْفُورِ سِی بُولَا اَوَانِ دِی اَوْ کَلَامِ فَرْزَنْدِ وَنَا یَطِیْلُ عَنِ الْقَوِی کُو رُو کِ لِی حِجَبِ اَوْ سِی اَللّهُ
 کَمَاتَمِ شِی دَانِی چَا کَلَاوْ هِیْ وِ تَمَا هُونِ کُو نِی خَدَا سِی مِینَ هِیْ بَرَا قَا مَاتَمِ قَالَ اَشْهَدُ
 اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اَللّهُ قَالَ عَلِی لَاشْ اَکْبَرُ مَرَا اَللّهُ وَهْ بَا نِی اَقَامَتْ جَانِزِیْ دِیَا

که درین باغ کلان با یسند و خوبیکر
 نایب راهی کلان با یسند و خوبیکر
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پناه
 ستانم و در وانه ها را بکلام نایب
 شوی در ایند و هر چه خواهی بکلام اراهم
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کفایت با اراهم بهرم تا آنکه در کشته
 و بهرم به پیش رو آورد آنرو پیش
 شد و چون از عقب و نایب جای تارک
 دست از آن خفته شد
 که درین باغ کلان با یسند و خوبیکر
 نایب راهی کلان با یسند و خوبیکر
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پناه
 ستانم و در وانه ها را بکلام نایب
 شوی در ایند و هر چه خواهی بکلام اراهم
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کفایت با اراهم بهرم تا آنکه در کشته
 و بهرم به پیش رو آورد آنرو پیش
 شد و چون از عقب و نایب جای تارک
 دست از آن خفته شد
 که درین باغ کلان با یسند و خوبیکر
 نایب راهی کلان با یسند و خوبیکر
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پناه
 ستانم و در وانه ها را بکلام نایب
 شوی در ایند و هر چه خواهی بکلام اراهم
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کفایت با اراهم بهرم تا آنکه در کشته
 و بهرم به پیش رو آورد آنرو پیش
 شد و چون از عقب و نایب جای تارک
 دست از آن خفته شد

در دست خزینه داران امیران است
 در دست باغ انداکور پناه را بنویسد
 در دست منبت واران سه در دیگر
 در دست و امشب کلید در چهل
 کلید و کلید های لری باغ در دست
 چو الیون مجلس خطیر بنیاسید الساجدین کا

و دست برین نهادند و عیدین پیش
 و درین خدمت را بوسه دادند و بپیکر
 که پیش دریا دست گفتند ای امیر نهان
 تو را در این باد و خدایت علی ترا داد
 نیکه بر شکم آمله و نیکه در شکم با هم
 آمد و بانگ کرد که بکنید این طاعت
 پیش شش بر زمین دند و بیکدیگر و افتاد
 هر دست بودند و بیکدیگر که دست
 و من گفتند که ای امیر با چه کار
 که تو بپوشیدم که فتنه با فرمان تو است
 اسد و ایم و یاران را بر همین دست
 امیر را برافروختند چنانکه در دست
 امیر را که داشتند اینجا هر دو دست
 و بپیکر که هر دو اسد اند و مال بسیار
 بپوشید و داشتند و بیکدیگر که دست
 و در دست و با هم در یکدیگر که دست
 و گفت که ای امیر با چه کار
 بپوشید و بپوشید که دست
 باد و ستان و هوا داران تو فرست
 مجلسی باز درم نام تو شش پیر زیاد
 مله و بپوشید و بپوشید که دست
 شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست
 و در شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست

و دخی هرگاه نمودن فی انهم ان لا اله الا الله كما بين العابدین فی ارشاد کیمیر ابی ابل
 اورگوش و پوست و خون بن شامی و سکا فاما قال النورون شهيد ان
 محمد ان رسول الله انعمت الي يزيد من فوق المنبر پس جوت نمودن فقه
 شهيد ان محمد ان رسول الله که پنهان جناب امام مجام فی فوق منبر پس بیکدیگر خطایا
 فقال محمد هات اجابتي ام جلد لا يزيد فان زعمت انك جلدك
 فقد كذبت و كذرت و ان زعمت انك جلدك فلم قتلت و غيره
 پوچهای پر خفا اگر اس محمد صلی الله علیه و آله کو اپنا ناما جانتای چه پوش بپوش و ای کفر کنای
 اور هرگاه سیرا خیزد و گویا پنهانای چه بپوش و ای کفر کنای
 کلا کانیری پر خفا پنهانای چه بپوش و ای کفر کنای
 و التعمير راوی کنایای گو فریاد و زاری من شغل تی اور حال فقر مان ماری
 بپوشی کنایای قال طرق یزدنی الاخری لم یزدنی شیء یقول یزدن
 شرم و ندامت می زمین پر بکار که فی جواب و دست نهاده و بهان کنایا قال و
 فرغ النورون من الاذان والا فامروا تقدم يزيد فقتل فقتل صاع
 الظلم فقتل فاست فی نورون که لکاهه یا نا اذان و اقامت که تمام میا پس یزدن
 صیف باطل که امیران را بکار که است جماعت می یزا قال و روى انک کان فی
 مجلس یزدن هذا جرد من اخبار اليهود فقال من هذه الغلام یا امیر
 المؤمنین راوی کنایای او سدن بزم یزدن یک عالم یهودی حاضر تھا و من
 ماجرا و بپوشید و بپوشید که دست
 قال ابن جریر البیضاوی که یزدن بن علی بن حسین علیه السلام سوال کیا او کی و اگر

و دست برین نهادند و عیدین پیش
 و درین خدمت را بوسه دادند و بپیکر
 که پیش دریا دست گفتند ای امیر نهان
 تو را در این باد و خدایت علی ترا داد
 نیکه بر شکم آمله و نیکه در شکم با هم
 آمد و بانگ کرد که بکنید این طاعت
 پیش شش بر زمین دند و بیکدیگر و افتاد
 هر دست بودند و بیکدیگر که دست
 و من گفتند که ای امیر با چه کار
 که تو بپوشیدم که فتنه با فرمان تو است
 اسد و ایم و یاران را بر همین دست
 امیر را برافروختند چنانکه در دست
 امیر را که داشتند اینجا هر دو دست
 و بپیکر که هر دو اسد اند و مال بسیار
 بپوشید و داشتند و بیکدیگر که دست
 و در دست و با هم در یکدیگر که دست
 و گفت که ای امیر با چه کار
 بپوشید و بپوشید که دست
 باد و ستان و هوا داران تو فرست
 مجلسی باز درم نام تو شش پیر زیاد
 مله و بپوشید و بپوشید که دست
 شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست
 و در شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست

و دست برین نهادند و عیدین پیش
 و درین خدمت را بوسه دادند و بپیکر
 که پیش دریا دست گفتند ای امیر نهان
 تو را در این باد و خدایت علی ترا داد
 نیکه بر شکم آمله و نیکه در شکم با هم
 آمد و بانگ کرد که بکنید این طاعت
 پیش شش بر زمین دند و بیکدیگر و افتاد
 هر دست بودند و بیکدیگر که دست
 و من گفتند که ای امیر با چه کار
 که تو بپوشیدم که فتنه با فرمان تو است
 اسد و ایم و یاران را بر همین دست
 امیر را برافروختند چنانکه در دست
 امیر را که داشتند اینجا هر دو دست
 و بپیکر که هر دو اسد اند و مال بسیار
 بپوشید و داشتند و بیکدیگر که دست
 و در دست و با هم در یکدیگر که دست
 و گفت که ای امیر با چه کار
 بپوشید و بپوشید که دست
 باد و ستان و هوا داران تو فرست
 مجلسی باز درم نام تو شش پیر زیاد
 مله و بپوشید و بپوشید که دست
 شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست
 و در شکست از شکست و شکست از شکست
 بپوشید و بپوشید که دست
 بپوشید و بپوشید که دست

اوس حال میں ایک دو سند را عزت الہارگی بڑا با جہنم اشتہار و دل نگار و بویا ای منہ نثر
 رسوخ کیا نقشہ ہی تمہارا کہ گویا وہ شخص منہاں ہی غم و طانی تھا یا کھول بھاسیہ غیر الہی
 دنیا ہمارے گذران تم کو گونہ میں شال بنی اسمائیل گذری ہی قوم فرعون میں بدیہ چون
 ابناء ہم و یستحقون نساء ہم و فی ذالک ملائکہ من ربکم عظیم جود
 اولاد پیغمبر کی فوج کرتی رہی عورت بیوہ کو قید و بند میں رکھتی تھی اس میں بلائی خدا کی سخت
 ہوتی اور تمہرہ غضب الہی ہی نہیں دتی قال و نقل عن ہند سر و جتہ برید
 قالت کنت اخذت مصعبی وایت با بامن السماء قد فحش ملکک
 یترلون ککایب ککایب الی راس الحسین علیہ السلام زبانی ہند زوئی کی
 نقل ہی جو اوس کی کہا ایک شب میں بستر ارام پر سوئی تھی ناگاہ خواب میں دیکھا کہ عیسیٰ
 دروازہ آسمان کا کھلا ہی فوج فوج ملائکہ خدا کا سر امام حسین علیہ السلام پر زور دھو رہا تھا
 وہم یعولون السلام علیک یا ابا عبد اللہ السلام علیک یاب
 رسول اللہ وہ سب تعظیم سلام پہ لاتی ہیں ادب میں یا ابا عبد اللہ یا بنی رسول
 کہتی جاتی ہیں قبیحہ انا کذالک اذ فطرت الی صلی اللہ علیہ وسلم فکرت من السماء
 و فیہا امر جال کثیرون یکایک نظر افسیہ ابر کا ملائکہ میں پر آسمان ہی اور بہت
 نورانی مرد و عورتیں بھی آئی ہر مظلوم کہ بلا پر سلام کرتی روتی ہوئی جھوم لائی وہ فہم جلا
 دہری الاون قمری الوجہ فاقبل منی جنت انکب علی شایا اللہین
 علیہ السلام یقبہا اون بزرگواروں میں ایک سردار سفید رنگ ماہ رخسار چہرہ کی
 دیکھا کہ سر امام حسین علیہ السلام پر جا کر پڑا نہہی نہہی ملائکہ انھوں ہی ملائکہ کی
 بوسی لیا تھا وہو یقول یا ولدی قتاولک اترام ما عرفک ومن شمر

چهار چنان دید
استوار کرد و بمیدان آمد و
هر جا که کردی شامیان را از فرجای
ناگاه سواری تاخت نیز دایه ابراهیم
آمد و گفت هم ایستاده که ما هر دو
خواهیم شد بیکه ناگفته شویم
بشت ما سواران بسیار و یک که هر غرض
مکاش که سوار بسیار و یک که هر غرض
نمده و نیزه ها را است که در دست
لشکر ۱۳۹
کار تباه است و با جاحمت خورند
ایشان رو و جاحمت که و با جاحمت
با این جاحمت جنت کم کرد و گفت
اگر ایام فتح ما تریب شده بود و حال
لشکر دیگر بد و پس زیاد آمده است
امید بخند ایا بد داشت و بنام فرزان
باید که شید و تن و جان را فدای
محمد میباید کرد ابراهیم گفت ای برادر
تو پیش این سپاه برو و مرا می بیند
میکنم که همیشه تا قیام نیست بگویند
ایان سپاه که با جاحمت خورند

کاکا گشته شوم بهتر از خدمت
 خانه که دو کف دست هر ساله مدد دارد
 حلاله بر لشکر شام که در روی مبارک آن
 میگوید که در خانه بدبان میپزد و میبرد
 و از ابراهیم نرغز سپاه پیروز یار دارد
 پس و در قمار

کت من مده امام السلمان سوادجوزنا
 از میان آن سیاه بیرون آمد و گفت
 امام حسین خواجه بود که را که در میان
 چو آئینون مجلس خواب و بختا بند زن نیرید کا

قارفا واسم علی ابن ابیطالب علیه السلام
 کت من مده امام السلمان سوادجوزنا
 از میان آن سیاه بیرون آمد و گفت
 امام حسین خواجه بود که را که در میان
 چو آئینون مجلس خواب و بختا بند زن نیرید کا

الحمد لله رب العالمین ما کی آنسو بجای بی بین جگر خاش ساقی های ایفرزند حسین
 مظلوم تنجی است فی ماله الا کما تیرا تیرا نهین بچا نا جو بیض نکالار کمانا در شمار جو رستم
 وقت فوج پانی بی نه پلایا جو تن صد پاره نهین کارا در سر کما هوا در بدر پیرا بی نه
 هوس تیری خضاب بی نظاره بین اس حال خراب کی سیر اول تیاب بی انا حاکم بقول
 الله وهذا ابوک علی المرتضی وهذا ابوک الحسن وهذا اعما جعفر
 وهذا عقیقک وهذا ان خورق و العباس ای بیامین تیرا ناما سوخته از بار کوه
 آیا بون به سر خاک و خون بین کمر کمر کوه بیون حسرت و اندوه کی بنیلا بی تیری والد علی
 اور بجای جری تنجی اور چخا تنجی و حقین مانتا لای بین حمزه اور عباس کوهی همراه ابی شهاب
 سو کوار ای بین قور جکر یعدا اهل کبیتهم واحدا بعدا واحدا پیرا یک یک
 باری باری ده بزرگوار قریب سر جانی اور گرد بین لکی بوسی دیتی لب جستی انجون سکی
 بتی قالت هتک فانتبهت من نوحی فو قه فو قه و اذا بوی قلا انشک
 علی راس الحسنین علیهما السلام بنده کتی بی کرین دشت و غرضی مضطرب کتی بنده
 میر امام حسین علیه السلام و وری نظری که او سپهر کاله نور کوه و کجا چایا هوا تنهار صحرای بین
 افلاک تا کت بند پایا ججعت اطلب یزید و هو قد دخل الی بیت مظلم
 قد دار وجهه الی الحائط و هو یقول ما الی الحسنین سر سینه و حیران بوی
 یزید کوه جاججا دهنه متی پیری ناگاه ایک جهره تار یک بین ده و سیاه ملایک دیوانی
 سرگردانا اور چلاتا تنهار مانی شقاوت و ندرت کیون حسین کوه ناهق تا یار کما کام کجا جاک
 جهره کوه دشمن بنایا و ذلک وقعت علیهما الموت و مات فقصصت علی الناس
 و هو من کس الراس و یرکب بین او کبی را بر تراشف کبری ری بهر ملات بی پانی نجر

کشته و شهید که ده وجود و پیرا ان
 کشته و شهید که ده وجود و پیرا ان
 کشته و شهید که ده وجود و پیرا ان

و این در روز بیست و یکم
 یاران میرفتند و این
 و این ۱۰۴
 و این جویدین قسطنطینی یاران ابراهیم
 داشتند بودند که پسر زیاد که کشته شد
 ابراهیم گفت ای یاران غم خو شیر که در
 روز میان مصافحه سواران و پسر
 از آن شد که کشته بر اسب زدی
 کجوی کاغذ از روی امده پسر
 که او پسر زیاد است فرزند
 چندی را بدیدی بر اسب زدی و و نیز
 ستاور را برهنایند و ضربه بر سرش
 زدی که کاسه اش بشکافت و تیغ
 از دستش افتاد و او را زدی
 که کاسه اش بشکافت و تیغ
 از دستش افتاد و او را زدی
 که کاسه اش بشکافت و تیغ
 از دستش افتاد و او را زدی

دیگر آنست که آن را بنیستنی نئون
 بسیار با خود میرداشت و ملا
 نطق مخصوص از آن بود که همیشه میخاست
 کسی او بدوست و گرفته شد
 این صفت بود که در آن زمان با
 رخ بود و

کسکه مبارک حضرت اور مدلمان لہین
 پسر زیاد طعوز اور ناپال خود
 سر مطهر ان حضرت بران طعوز
 طعوز خندان فرق مبارک حضرت
 بیکید واز قبا ان ملعوز بکدشت
 و بران ان لہین

گلی لگا کر پیچھو کھجور کو روئی پٹنی سی بھلائی دلا سا فرما تو دستوہی ماتم سر امین بیت کابریا
کر نیو الاکھہ ابو تہا ہی او کی خلیت دسر گشت کی ذکر سی سلسلہ رفت بڑا تہا ہی مختر
خاتمہ زہرا جو سر حلقہ عزائت ہی او ہنکی زبان حال میں شرح محنت ارشاد کرنی لگیں تھی مگر
شام آج کی دن تھوڑا ماجرہ ہمارا سنو تاکہ قدر تہا ہی خیر توڑی کی پہچانو اہل کوفہ فی ہمیں صرا
نامہ وقاصد پہنچی بلایا خوف ابن زیاد و طع دنیا میں یاری و نصرت سی ماتمہ او ٹھکانا
کئی دن آب و دانہ ہمارا بند کیا دو پھر میں ساری مروں کی کوئی نہ بجا رہتی چوٹی زکی
بانی پیچڑی شیر خان کا بھی تیر تیغ کئی ہا ہی تھی نہیں شاہد و کہ میں مہنی سر ہنایا کی
قطر کیو اطفال کیسا تر پتی تھی رخسار جان تلوار و نیزی کی گڑی ہو کی خاک و خون میں گڑی
وارثو ملکوار کی لشکر اعدا ہمیں اوٹنی کو وڑا کہ میں اندر کی ناموس میر کو ستایا باہر کا لا
ساری بوجہ بیٹوں کا زیور و لباس او تار لیا سامان و اساس کچھ نہیں چھوڑا خیر جلا و یاد
زین العابدین بیمار کو بہو کا پاسا زمین پر گر لیا یاد کی شہادت پر ہر کار ارادہ تھا خیر او ٹھکانا
مینی ایٹ کی سینہ سی لگا یا ابن سعد کو انتہا خفا میں پکاری رو رو کی بچا یا ای اہل شام
و بجا جو اس روز ہم پہنچا یہ جگہ راوہ فانی کا بھائی پاش پاش جہاں پر چھپنا اور
حسرت زدہ عاجز و مضطرب تھا واد سدھ میں پردہ ناھر مون میں خوف اعداسی چھتی تھی بگا
نلان ہر ناکس کی رو برو انتہا کرتی تھی آخر کو اسیر و حقیر کیڑی اوٹون پہنچا یاد ہماری
سامنی اقربا و فرزند و کھاسر تن سی کاگی نیر پر چڑھا یا محفل میں لاشیں عزیزوں کی
سیدن چھوڑی تھیں اوٹنی ٹکی کچھ وڑی تو میر جون کی تازیانی کہانی ہیں و احسرتا ہمیں
خار و زار و بد شہر دن میں پھر لایا میں و بار بار میں لوٹو کی شال بنایا ہی زخمیں
قد و گرفتار بلار ہی طعنہ و شامت کی بھلا و جوری انتہا سی اس تقریر سی خواہر شہیدی

[illegible]

ان دستانان که در این راه بودند و در این راه بودند و در این راه بودند

ماخو یاقیم و غنچه دارو
شهیدان اهلیت عاقبت
او را اخلاص و محبت
که دیم کار ظفر مار ابو و کایه
بایس زبانه غنچه دارو
خضار ارم

حضرت امام حسین علیه السلام
 در کس با وی ماند و بدر شد
 بیک چو کاشاک و پند و نیکوخت
 در کس با وی ماند و بدر شد
 بیک چو کاشاک و پند و نیکوخت
 در کس با وی ماند و بدر شد
 بیک چو کاشاک و پند و نیکوخت

اگر کسی از این میان ما را بخیر بخشد
 آن دو صلوات بر او فرستد و اگر بد
 از او بدی برساند یا از او بدی
 بدی از او بدی برساند یا از او بدی

در این روز و این وقت و این مکان
 این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که

سبط رسول شهادت این درجه اعلی باین راه کی ذکر و پاک و زیارت حق است اما و این
 هر چه از این درجه اعلی درجه رحمت کمالی بر جسد توفیق رفیق بود که توفیق مذکور پیدا کردی
 و کجی نظر حقین عظیم غایت و کرامت خداوند اجر و ثواب هم شک عرا و قدیم می زیارت
 حدیث و روایت سابقه لوامع حیات این او آینه بی عبارت لافه جامع علیات این
 مَرْوَى مُسْنَدًا عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ لَوْ يَعْلَمُ
 الرَّأُفُ مَا فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ مِنَ الْفَضْلِ لَمَا تَوَقَّعُوا وَتَقَطَّعَتْ
 أَنْفُسُهُمْ حَضَرَاتِ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَرَأَى أَمَامَ مُحَمَّدٍ بِفَرَعِ الْإِسْلَامِ بِرِوَايَتِ كِي فِي مَابَازِ
 زيار جانی فضیلت زیارت کوربت امام حسین علیه السلام و التَّحِيَّةُ كِي بِرِوَايَةِ غُلَبَةِ شَوْقِ مِي كِي
 دیکو او کی هرگز چنین آن قُلْتُ وَ مَا مَیْرَ رَاوِی کِ تَمَایِ مِی پُورِ عَایِ اَوْ مِی نِ ثَوَابِ کِ مِی
 قَالَ مَنْ آتَاهُ تَشَوُّقًا عَلَيْهِ كُتِبَ لَهُ أَلْفُ حَسَنَةٍ مَقْبُولَةٍ وَالْأَلْفُ عَشْرُ حَسَنَةٍ
 وَ أَجْرُ أَلْفِ شَهِيدٍ مِنْ شُهَدَاءِ بَدْرٍ مِی کِ تَمَایِ مِی پُورِ عَایِ اَوْ مِی نِ ثَوَابِ کِ مِی
 اللَّهُ تَعَالَى اَوْ کِی دَاسِطِ مَقْبُولِ اَجْرِ هَزَارِ حَسَنَةٍ مِی کِ تَمَایِ مِی پُورِ عَایِ اَوْ مِی نِ ثَوَابِ کِ مِی
 ثَوَابِ شَلِ شَهِيدِی بَدْرِ کِی مَقْدَرِ کِ تَمَایِ وَ أَجْرُ أَلْفِ صَاعِ مِی وَ ثَوَابِ أَلْفِ صَاعِ
 مَقْبُولَةٍ وَ ثَوَابِ أَلْفِ شَهِيدٍ اَوْ ثَوَابِ أَلْفِ حَسَنَةٍ مِی کِ تَمَایِ مِی پُورِ عَایِ اَوْ مِی نِ ثَوَابِ کِ مِی
 خدایم هزار بنده آزاد کردی چرا که راه الهی می گماهی و کَلِمَ يَرْكَبُ جَعْلُهَا سِتْرًا
 كَلِمَاتٍ أَهْوَمَهَا الشَّيْطَانُ اَوْ سَبْرَسَ مِنْ مَدَامِ حَلَلَاتِ مِی مَحْضُ ظَهْرِی کَا
 خفیف ده براهی که شیطان می چکاری کَا وَ کَلِمَ يَرْكَبُ جَعْلُهَا سِتْرًا
 يَكْفِيكَ وَمِنْ خَلِيفَةٍ وَعَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ شِمَالِهِ وَمِنْ فَوْقِ رَأْسِهِ وَمِنْ
 أَفْطَامِهِ اَوْ رَاكِبَ فَرَسٍ كَرِيمٍ كَوْ خَالَتِ اجازت و کَا تَمَایِ مِی پُورِ عَایِ اَوْ مِی نِ ثَوَابِ کِ مِی

خواست جواب نامه
 کلام و در این روز و این مکان
 این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که

این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که
 این دعا را بخواند که هر که

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

1

[illegible][illegible]

ساده بود گفت ایها الامیر القومین
 امروز نیست و بنیاد من نوین و افکار
 من بر پشت درستی است که بر اینست
 می بیند آنچه گفتند بر اینست
 بنیاد است بر اینست که بر اینست
 بنیاد است بر اینست که بر اینست

اور خبر محمد بن مسلمی آید که حضرت باقر علیه السلام فی فرمایای دهمای شیعه کو تاکید بین
 امر که ناکه زیارت امام حسین علیه السلام کی سفر کو چله واجب بی هر مونس پر جو اعتقاد برکت
 اور او نکو اپنا امام مقرر فی الطائفة جاتای ایضا و عن المعتمد فی الامیر شاد علی
 علیه السلام زیارت الحسن بن علی و ائمة علی کل مؤمن بقول الحسن
 بالامامة من الله عز وجل کتاب از شادین جعفر بن محمد علیها السلام کی کریمای
 جانب فی بها جان زیارت حسین بن علی علیها السلام خداسی واجب بر مونس و اصلی او کی
 جو کامل ی اور او کی امامت کا قال ہی ایضا و فی خبر الکوشا عن الصادق لکلی
 امام محمد بن عقیل اولیایه و شیعته و ان تمام الکفای بالهدی زیارت
 قبول و درایت و شایان امام رضا علیه السلام کی ذکر آید که هر امام کا حق او بر دست
 اور پیروی لازم جو نامی بدست کی تمام و فای عهده و هی جو او کی ترقد و قرون کی زیارت
 میا کی ایضا و فی خبر عن هشام بن سالم و فیة قال قلین زان قال الشیخ
 ان کان یا ثمیر هشام بن ابی طالب کی خبرین ذکر جو ای کی علیها السلام کی و خبرهای
 میا بر و ثواب ہی و اصلی او کی جو سید الشهدا کی زیارت کری جواب یا بهشت پائی اگر ماکه کی
 رسم جلای قال قلین ترکة و غيبة عنه قال الحسنة يوم القيامة سوال کیا که
 زیارت کی ای میا جو کافر یا بار و ز قسات حضرت اور ندانست او کهای کا ایضا و فی
 برایت ابی معین عن الصادق فی حدیث قال و من اتى قبر الحسن
 فی سفینه فکفرت بهم سفینه هم نادى من السماء طبعتم و کلام
 لکم البشارة وایت ابی سعیدین حضرت و صادق سی نقل کی که حدیث طوالانی میں یہ حدیث
 ہی جو زیارت امام حسین علیه السلام کو جواز پر سوار جای اگر کسی او کی اپنی مقام پر چھپی

من میروم و امیدوارم که خدا تعالی
 فی روزی دهد ما را بر ایشان انشاء
 تعالی و اگر چنین باشد که ما را مانع
 افتد باری تو زنده باشی غنا بر تو
 افزیزد و گفت میسر لاری پیروان
 و علی الله کما من را لطیف تو کردم
 گفت قبول کردم پس غنا را و اخلعت
 و ده ملک و نامزد او کرد و کا و کتاب
 در راه جاد او کرد و در دو سفینه
 فقدا و هفت از جنت رسول الله
 ۱۰۵۱
 با ایشان از کوفه بیرون آمد و بر سر
 راه ایستاد تا سایه وی بگذرند
 ایشان بنی هاشم و ایت میبکنه کن
 ایستاده تا او بهرامی پیوسته
 دیدیم در مقدمه لشکر خلد الله تبارک
 بود چهار مرکب در پیش و میبرد
 و خلاصت وی سر برود پیون سبزد
 غشا و سید پیاده شد و غشا و سبزد
 اورا در کنار گرفت و گفت ای دوست
 و غنا خدایتعالی ترا سلامت
 باز آورده پس اورا دعا کرد و رفت
 از پس وی عبد الرحمن بن صوفی و اید
 و خلاصت سبزد و غشا و سبزد
 افزیزد و اذن او ایشان
 سفید رسید با ایشان و شوق
 تمام چون بنی هاشم رسید یکدیگر

تجارت و بازرگانی
ایران را به دست خود بگیرد
و در این راه از هر چه لازم باشد استفاده کند

بهتر دانید
 سوار که در مومن بودندی بایک
 پنج کردند که به بنی ابرار با هفتاد هزار تن
 او سر زد و نام خود را بلند کردند شایسته را
 باشید که خدا یار شماست و آنچه
 کرد دل مبارزید پس به گفتند که
 و بر سب کردن و احسب شده است سوار
 در حال عید الله را بخواند و با صد سوار
 فرستاد و گفت اگر لشکر حضرت
 ایستادند ایشان را بکشی بکشان ایشان
 ۱۰۵۱
 جلایه فرستاده بود و از طلایه عبد الله
 عبد الرحمن نام فردی بیرون آمد تا با
 که طلایه حضرت سوار داد بدو و در
 و دانست که با سوار تمام پس عبد الرحمن
 اندک از اعداء شایسته پیشتر آمدند
 گنبد اگر چه بریده کرده ظفر بایک دلیک
 غنیمت چنان ساحتی بگذشت طلایه
 حضرت فریاد رسیدند و فریاد
 که کردند و از ایشان سوار بیست و
 قتلان حضرت به دست و کشت ای
 قتلان حضرت به دست و کشت ای

دست دارد که مصیبت بابت در تان سی
نداحی شیطانی بود
که بود

شاه احمد و سیدی

مجلس شورای عالی
سیانند و سپاهش
دند و برآمدند

سپاه در قصبه
برایان از جبارک
دون آفتاب

میکردند تا آنکه
که دند تا آنکه
تاق کرده

گفت ایوانه را
بجای بخت

پیش از انکه
کلام کند

١٢٥
نیتا السیرین مجلس ثواب زیارت قبر علی وفاطمه علیهما السلام و جمعیت المحرم امام عظام

[illegible]

از آن حضرت میگوید
از آن که دیده بود و سپاه ضعیف
کردند و علمای ایشان را نکوستا کردند و
بینه های ایشان شکسته شدند و ایشان را
از قتل ایشان شکسته شدند و ایشان را
و بسیار مردم را کشتند و بسیار را بکشتند
بیشتر که خود را از آمدن او
مضروبان

[illegible]

شش هزار و سیصد و پنجاه و دو
دوی رنجوانماز مردمان ملایر
نوازی که برخیزی و لشکر عراقی و بخار
پیشی که سپاه عراقی چنانست و بخار
لاشیانان است باینه و سپه بالا لاشیان
و باز کردی و مرا خبر کی تا ترا هر اردی
هرگز گفت البته بروم و او را
از شما و شکر دوشی

[illegible]

علم گفته بود و نه گفت که گویند
 چو گفتند ایصال با ما آمد کار است
 پس ایشان را آمدند تا بر سر چشمه نهاد
 شد و در رودی را بنواخت نام و خوشی
 پیتا لیسویس قصاب زیارت و ذکر ترتیب شد و شامی حرم کی از پشت کربلا

استانی که او بر عهد و پیمان قسم با هم بود جانی اش را فی بهت اختیار و ایاری حیدر کرار کرد
 یکدیگر و درین سینه چاهی جنی مع بنی آسینه او بر نیاری الهیبت اطهار اطهار نه کی فوراً جلاد و یار
 بود و از این الی خیر الانام که مدام سامان بضاعت لو ثا جاتا و جسم و جان کواندیش
 علف نام شاه خجی گکار به تار تهریه داری مین سوگ نشین مایم زندگانی هونی قصه
 زیارت پرستشای محرمین بر باد و عیال و اطفال کور و تی بهر ایک حقیقه بنی آسینه فی تقدیر
 اسکان الهوم او را و کی عین کو ساری انواع کینه و حسد سی بی جاس فی بی حق ایردین
 اگر ظاهر مین تلوار و نیزی سی پیاسا نهین مارا تو خنجر ابارسی زهر کی قطع رشته حیات کیم
 خرابی تربت نظره مین انواع تدبیری کاوش کی راه آمد و رفت مین زوار و کی بندش کی
 اطراف فاخته مین کنبان بهائی که جو کر بلا جای اوسی جاسوس بلا کید لای شونه سیست
 او کی حلق مرتفع جلای آخر کو ایسی غضب کا حکم میا که کو فی مرقه سینه الشهدا پرا تار است
 تقدیری سی اوسکا تا نه کا نا جاتا ایک شش غلبه شوق مین کیمار از این غلبه که باز و حوالی کیم
 و دسری برس جد به الفت فی اوس محبت یدانه کاشانه بلا لیکه حیث اسباب زیارت کتب است
 موجود او را و تونی قدم روانه نهین بر پای پس جانی که بلا یا حسین کیماسر زده و مینه سپر جلای حب
 مجاور و کوفه فراموش طریق و کیمابایان تا نه بهی راه مولا مین کوا یا دانه نه چیده و ارماری تیر
 کافی ده معانین بدن تنگ ای کو فی طرح افسانه آمد و رفت کی فتوبات نه پای ایکسان
 و ز راه مقرر بان بارگاه کو خلوت مین بلا یار و با سینه تهریه داری و آمد و رفت زیارین کی شتر
 مشوره بهما یا کیمینی که ای امیر خلافت کی با پس جنس جان بهت از ان موجودی حب و چا
 راه محبت الهیبت مین تقدیر کی لاکن مال مفعود بی بعد بهر کی رحمت مین کیمه پیدا هو جانای او
 کیمی ایاهی جو هر که شیر نهی آتای اگر تو سنا سب جانی تو به حکم جاری کردی که جوار و مندر قهر

بر لطف و صد و کشتی برادران
 زدی بود و دست راست بود
 و چنان باش تا او از تکبیر بشور صد
 را بهار انگیزد و بگذارد که کسی بکند
 و مستند بهین سار و نا جلیله و کور
 سوار همراه وی فرستاد که فرامهار انگیزد
 از طر فحسب و کشتند هر که از شربید
 او را بقدر ارب و خود در برابر ایشان دراد
 راننده و شاعر و ملاک بهر مملکت هر دو
 بودند و جز از غنم نداشتند که ناکاه کرد
 ایشان در آمدند و طبل زدند و او را
 بلند کردند که در دست و کرده می خندید
 جانب ایشان در آمدند و از کربلا
 و کربلا را از آنجا که می خندید
 گفت ای هم کشتید و این چا شوب
 که در لشکر ما افتاده است و گفت
 اب دهن بر روی و کشته شد
 فالکات الله تعالی اس معلقه شایع
 نده که عقار تر از این که دی خط تعالی
 این بر تو حرام کرده است و در یک
 باشد که بکشید و در کین مسلمانان
 این کشت و فیض تاسان بهر
 بر بلند و حالت بهر مملکت
 و خاق بسیار کشتند و از بی مملکت
 باز کشت و چنانچه خبر آید

حاسبها اگر کشته اند
 حاسبها اگر کشته اند
 حاسبها اگر کشته اند

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم من آل الله ورسوله الذين هم الصابون المحسنون

[illegible]

توضیح: مرقی کی پاس جاتی تھی ادبی سچی آئی دہنی بامین منہ بھرائی تھی فحاشت لفظ لایا
 بِاللّٰهِ وَبِالْاِيْمَانِ الْمَغْلَطَةُ لَكِنْ ذَكَرَ اَحَدُ هَٰذَا الْاَقْلَمَةِ عُنِي بِهِيَ سَبْكُو
 تائید شدہ ہی قسم دئی کہ اگر یہ حکایت کسی کی کہ بروہی ہر آئینہ مار ڈالو گھا بلکہ جتنا غلو
 مرقی عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ رَاسِيَةَ الطُّورِيِّ قَالَ سَجَّحْتُ نَسَمَةً وَمَمِيعَةً وَارْتَبَعْتُ
 وَهَاتَيْنِ فَلَمَّا اَصْلَحْتُ مِنْ الْخَمْرِ صَوْتُ اِلِ الْعِرَاقِ عِدَا سَابِيْنَ رَاسِيَةَ طُورِيِّ
 روایت کی ہی جو اوس کی کہا سال دو سو چالیس و سات ہجری میں کہ سکر کا سفر کیا جب
 حج سی فارغ ہوا ملک عراق کی طرف پہنچو نہرت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب
 علی احوال خبیثہ من الشَّاطِرَانِ وَشَرُّهُمَا دَارُ رُوکی نظری مخفی جب وادی بخت نصر
 پہنچا بہت خوف و دہشت میں علمہ سلطان سی اسیر المؤمنین علی علیہ السلام کی زیارت بجا لیا
 ثُمَّ تَوَجَّهْتُ اِلِ رِیَاضِ النَّسَبِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَذَاقَهُ قَدْ خَرَشَتْ اُذُنُهُ وَتَقَرَّرَ
 الْمَاءُ وَارْسَلَتْ الشَّيْرَانُ الْعَوَامِلُ فِي الْاَسْرَاجِ مِمَّنْ وَانِی قَدِمْتُ طَافَ مِنْ رِیَاضِ
 امام حسین علیہ السلام کی وادی کہ بلاکو چلا ہر گاہ اوس ارض اقدس میں وارد ہوا تو بخت
 ماجرا ملا و دیکھا کہ روضہ مطہر کو تو زین کو اطراف ہی کہو دایا بی او سپر چڑھی او کسیت کہو
 وَرَكَعَ اِلِ جَوَائِی قَبْعَيْنِی وَبَعَثَ رَاسِيَةَ الشَّيْرَانِ الْعَوَامِلَ تَسَانُّ
 فِي الْاَسْرَاجِ سَوَوْا فَنَسَاوْ لَهُمْ حَتَّى اِذَا حَادَتْ سَكَانَ الْقَبْرِ حَادَتْ عَنْهُ
 بِمِثْلًا وَفِي الْاَقْمَرِ هِی اِن اُنھوں کی وہ خوب یاد ہی جو بات دیکھی مزار عین تل جوی کو
 تل چلائی اُن حیوانات کہ قبر سنو کی طرف ہٹ گئی لیجائی وجوب وہ سکر کے بارگاہی دہنی بامین
 منہ بھرائی تربیت سہرور پر قدم نہیں بُرائی قَضَرْتُ بِالْعَصَةِ الصَّرْبِ الشَّدِيدِ فَلَا
 یَقُومُ فَاِذَا لَئِذَا الْقَبْرِ تَوَجَّهْتُ وَلَا سَبَبَ مِی وَشَرُّ سَکَرِ لَیون کہو جی

[illegible]

[illegible]

روایتی و حلالی که فریوم نامزد
اک ایضا با شتم میساید که در وانی
بالای شان نان و نان می خورد
صوابی است که بی فریوم می داد
بودی گفت نه ایضا با شتم به ایضا
بسی گفت نه

کلمه را گفت تا او را بکشند و آن شب
 که در آن روز که منار شد چنانکه میماند
 و برادر خود ابو جعفر را با یار خود
 خلاصه و ستادان بهیم از آن غدار برکشید
 و گفت ای برادر اهلان اینکو بکشد او
 منسوب که غدار با اهل برسد و قدیم
 هر چه نوشته بود و تو بر میگردد
 هر روز دیگر منتظر بماند چنانکه
 چهار هزار سوار صف بماند چنانکه
 بر پا کرد و غدار نیز بر او صف کشیدند و غدار
 چنانکه بایان خود را بر او صف کشید
 در میان جنگ نمی آمد پس چنانکه
 میشد که در میان خود و میدان جنگ
 آمد و بایستاده کهست و میدان جنگ
 خواهد بود و در این زمانه که اهل عراق
 قس هدان بر او را در جنگ که سفید
 و بر شمشیر را بماند و در جنگ که
 و بر شمشیر را بماند و در جنگ که

زید خوشحال و مسرور بارگاه سی سحلا و جعل یک و فری البلدان و هو یقول
 من اسرار ذی الق الحسین فله الامان طول الامان هر قریه و وشتین
 حاجاجتا بهر تاجو چاهی خیف زیارت حسین علیه السلام کو آنی که زمانه امان الله
 ای حاضران بریم ناله و فغان کیا مقام حیرت بی که استی فی یکبار ال و ذریب
 رسالت سی سنده موثر و حیوان تک پاس حرمت چکی کسین او کو شهادت کی می
 آرام سی بنین چید را یحیی چراغ خیرین کی جهانی پرده هوا پرست خاموش نمی آید
 فانوس شمع یقین کی نوشی پرواکی آخر کو شعله قهر الهی میں علی رعد افی آیه وانی
 یویدون ان یقطعوا انور الله باقوا هیم و یا فی الله الا ان یقیم
 نور الله و لو کره الکافرون هو یمن المصیر کی و یقیم که اولی مزار کربلا
 میں کسی اسباب که است نور منی این اورا بیکو که محل نزل ملائکه او و جود همان که
 دور بی این هو الی ان شاه مروان سینه زانان اشک ریزان اولی شهید این مکر کجور و طغیان
 کی تضرع واری کرتی این غریب الا و طمان الی هند و ایران شوق زیارتین و ما چاک
 قرین ناله و فغان شخت اس و امان هستی این نظم با فغانه و ظلم و ستم جابل بدعت کی کیا
 و نیایین کسی بشه فی و یکبار ناله صد حیرت جو کبیرا یکبار پیار نبوی و سر کشتی کی بعدی
 مصیبت میں رها بیاتی کو تو میرسم ماتم یارو و به برغم سزا ای جای اندوه و کما
 اس درد و الم سی انبیار و فی چین خاموش نه میگو که نهین رسم و فاع ناظم غم شیرین
 نالان زهنا به به شرط خلاصی می که و می کو ادا

حواله ای که در این کتاب
 حواله ای که در این کتاب
 حواله ای که در این کتاب

این کتاب در این کتاب
 این کتاب در این کتاب
 این کتاب در این کتاب

بیستم و ستاد مردمان دانستند که این
 سیاحت است و معصیت است و این غلام است
 باز گشت گفت ای یاران بخمار حاکم کردید و این
 بود بین یاران گفتند که حاکم کردید و این
 نایابان او حاکم کردند و درین میان
 آفریدند تا شب خفت میکردند
 لشکر افتاد تا شب خفت میکردند
 و هیچکدام غفلت نداشتند و درین میان
 شدند و طلایه میرفتند و گفتند ای یاران
 سر یاران خود کرد و گفتند ای یاران
 بیست و شصت و شصت و شصت و شصت
 و هیچکدام غفلت نداشتند و درین میان
 شدند و طلایه میرفتند و گفتند ای یاران
 سر یاران خود کرد و گفتند ای یاران
 بیست و شصت و شصت و شصت و شصت

هجدهمین شام غربت و غاری و آنرا دان ایام محنت و گرفتاری مسافران در شب
 بلار و در هر وان صحرای کربت و ابتلا و زایران هزار گشتگان تنم و دروایان استخبار حال
 لهم اخبار ما تم کو ساخته مراجعت المهر می وادی که بلاین صغیر غم پیون رقم کرتی بین
 که جب یزید پیدایشی ظلم شدیدی شیمان هواست و تر خواب خندید و غوغایف و بیکه کی
 بنتر خندان پرچو نگار زاده ابلهیت کو خانه زندان بن قید که بنا باعث تباہی جان
 ربانی کو سروران بنده و آزاد کی صلاح دولت پرچانا و سروی آن یزید عرض
 حکمهم المقام بد مشق فاقوا ذلالت یکدن راه مهربانی حرم سید نام کو پیام دیار
 واسطی بود و باش و شوق کی مدعای ل و پنجاه سب فی انکار سیار و قالوا ابلت سر دانا
 الی الله بنتر فانه هما جرح جلدنا عترت طاهره فی شوق چاکه که هکودینه بین ستا
 ای پنجاه دینا که او شهرین خیز بزرگوار کا سکن تهاد و محامل حیرت او بیام خدای بنایا
 فقال لنگمان بنیر ضایح رسول الله جهنم هؤلاء النشوة بما
 یصلهم یزیدنی او کی خوشی بین قبولی کیا نعمان ابن بنیر ضایح رسول کو باکی کها
 نو کار و ان حرم شاه مردان کو مدینه بین ایجا که کچه سامان سواری و ضروریات راه
 و کار و اچاناکه انخو سفرین کسی باکی تصدیع گذری راحت و آرامی منزل غربت
 قطع هوی و ابعت معهم و جلا من اهل الشام امینا ضالی و ابعت
 معهم خیال و انخوا انا مزید خاطر واری سی ایک مرد این بر میزگار ایل شام کا
 همراه ایجا که جو نعمان سی فرو گذاشت هو او سکو تو ایجا انا رننا چو کی پهری کوشت کراو
 خد سگزار کیو نوکرامو کئی سیکو طاعت و فرمان برداری کی مراتب سمجھا و بی شک کساکم
 و نخباهم و فوض کم الاسرا ذان و الا نزال محروان حله پوشان چاد و تلبیس کی خا

۱۰۴
 و هیچکدام غفلت نداشتند و درین میان
 شدند و طلایه میرفتند و گفتند ای یاران
 سر یاران خود کرد و گفتند ای یاران
 بیست و شصت و شصت و شصت و شصت
 و هیچکدام غفلت نداشتند و درین میان
 شدند و طلایه میرفتند و گفتند ای یاران
 سر یاران خود کرد و گفتند ای یاران
 بیست و شصت و شصت و شصت و شصت
 و هیچکدام غفلت نداشتند و درین میان
 شدند و طلایه میرفتند و گفتند ای یاران
 سر یاران خود کرد و گفتند ای یاران
 بیست و شصت و شصت و شصت و شصت

و از اسب در کردید و از اسب فرود
 آمد و سوار شد و با یارید و گفتند که
 که او را بکشتن پس همان مظهر بر در
 عشار بود و گفتند ای امیر و ده داد
 و او را بکشتن پس همان مظهر بر در
 و او را بکشتن پس همان مظهر بر در

ملازمیت مصطفیٰ انصاری که در آن روز
 ملازمیت مصطفیٰ انصاری که در آن روز
 ملازمیت مصطفیٰ انصاری که در آن روز
 ملازمیت مصطفیٰ انصاری که در آن روز

چار طرف پهرتی ز تنی انفس که آج سوای داغ مرگ عزیزان کونی نوس و پرستار همراهِ بنین
 علی اصغر و سینه کی بدلی دوش و سزارین حسرت لی تین بسب خرد و بزرگ عمارتی نجای
 سی او ترکی سیاه علی تاکه اوس زمین محنت اثر کی برابر پیچگی لی فرط قی یمن او دری +
 رشته بجا کی پندی گلی مین گلی دو مقام و بجا جهان فارم ضرب تیغ و تبر سی چور پال تم تنور
 هوا تصاحباس کی با تهر کی بدن پر تروکی پو چهار بونی سرین عمو و گکاتھا علی اکبری شیشو
 سناکی جراحات مین بر پی کهای تی لاش پاره پاره و خون و جگر کی خاک و خون بر پی کی
 تنی علی اصغر شیره خوار کا گلکاد هرف ناوک جها هوا تصاحب عبداللہ حسن آغوش مین چکانی
 سیاحتها بھائی بیو کی لاشین او پرتی بی گوزنی مین پری مین مان بنین روتی پیستی پیری
 پیاسی چاکر پری تین اوس جاکو و بجا جهان ماتم حسین علیه السلام تنهای مین استغنا
 فراتی اپنی بکسی اور عطش و ظلمی سی اده کو سناکی لشکر کی بکسی کی زین سی گرای تصاحب
 شرو و سنان و خون کی زخمی کو مارا تصاحب و بجا هو اسر کو نیزی پر پڑ یارید و اره کی کوی
 و درانی جنازی کور و نداد و غمو کی او پر هجوم لانا اده کا دود زبور و لباس کی لوٹ مین بجرنا
 صحر کا بچون کا دہشت سی ناله و تیرار مین تر پنا یا و آید ازیر خیر خوار نام زین العابدین
 بیار کا صد سہ آتھون مین پیارید راوی کھنای کی عورت کی آه و زاری سی وہ و بوم بونی
 جو شورش محشر کی اوس دم حقیقت زری خواہان شہیدان داغاه پکار تین و خزان تمہای
 بابا کا نعرہ داری مین رز و جات و مکتبات کی لب پروارث کا نام تھار ماور غمیدہ کا ذکر و
 کام تمام تھار گریبان عبرت اندوہ چاک بر سر بانوان پر دشت سو گوی کی خاک اس کی
 کاروان غارت زدہ نقل شہیدان مین دار و مو که زمین و زمان کو او کی شیون و فغان فغان
 زما جوحد و لجا و بر بن عبد اللہ الاضار و و جاحه من بنی ہاشم و مر جاکا

در شب تار دست غریب و قاتل زند
 در شب تار دست غریب و قاتل زند
 در شب تار دست غریب و قاتل زند
 در شب تار دست غریب و قاتل زند

خوار شکر حاضر شدند و این
 خوار شکر حاضر شدند و این
 خوار شکر حاضر شدند و این
 خوار شکر حاضر شدند و این

ابراهیم خان زند و چهار صد سال
 خلیفه بود داشتند سوخته و سوزان
 با عبد الله بن خاتم که آن را با مصطفی
 حبیبی ما نیز حبیبی و از نسبت
 پینا بیست و پنج مجلس شام سی انا المیت کار بلا برین و دو که ناعز می سید الشهدا برین

مِنْ آلِ الرَّسُولِ فَلَهُ مَرَدُّوا لِيَا لَيْتَ قَبْرَ الْخَسِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَتَقَاكَ أَوْ رُو
 جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ النَّصَارِيِّ أَوْ كَرُوهُنِي مَا شِئْتُمْ كَمَا سَأَلْتُمْ بَيْتَ سَادَاتِ آلِ رَسُولِ كِي وَنَانِ بَابِ
 كِه بِلَا وَنَرِ دِيكِب و دورسی او خفا فله و اصلی زیارت امام حسین علیه السلام کی تُولُوكِ گران بیا
 فَمَوَاقِفِي وَ قَسْتِ وَاحِدٍ وَ تَلَا قَوْلَا بِالنَّكَاءِ وَالْحُزْنِ وَالْكَطْمِ اَوْنِ سَبَا
 ايك وقت صحرای كِه بِلَا مین انا بوا حساری حاضرین و اوی فیتوانی استقبال كِه شور و نو كِه
 قدم كِه تفریاد و بختیاری مین دست و پای امام زین العابدین كِه بوسه لیازونی اوی
 پیغمبری مین حرم خیر المرسلین كِه پیر سادای حینا و ای دینجا چلاقی بهنیه پیر نیانی سی طایقی
 قتل سیاسی خیر كِه انا ساهتی جانی و فرط غمی مین پر چپا برین كِهانی غلبه لال مین كونی
 گریان ز با كِه چاك چاك كه نه شدت اهنال سی فرق تنها كِه سپهر خاك املاك نه و ده صب
 اشجار حبب نزار فرزند سید بار كِه بر این منجی حُوت خدا علی ابن الحسین علیهما السلام شیر باقی
 ساری همگسار اوی كِه چپي كِه می جوی صدق دل اوردیده خون نشان سی نیت كِه شایان
 الفاظ كِه تقریب خیر نیان برگزیدی ای آرزو مند ان روضه و لا و نو حفر و انان برغم حسنا
 مین اسدم نقشه كِه بلا كِه آب و رنگ بیان سی بنا تا هون و ده شیر كِه كِه بلا كِه مرقع تهار كِه
 حق مین كِه روبرو لا تا هون شبیه قبر آقا كِه حسی ظالم و بیکس بار برابر نظر كِه چو پاشی ق
 بژا كِه سرفوق سی آه و فریادین تسلیم كِه و السلام حلیات یا ابا عبد الله
 السلام حلیات یا بن رسول الله ای پادشاه بی سپاه یا ابا عبد الله سید سیر السلام
 ای سبط رسالت پناه جان حبیب الله تیر سلام بی السلام حلیات یا بن ابی
 المؤمنین و ابنت سید الوصیین السلام حلیات یا بن فاطمة الزهراء
 سیدتنا و نساء العالمین ای فرزندی علی مرتضی و بلند زنده اوصیا امیر المؤمنین

خوانده با آن چهار صد و سوخته
 بارین و حبیب نازان با ششم شست و ششم
 و در شب با این چهار صد و سوخته
 غنار و ازین خبر بود تا بمرد او بیاید
 مین مصعب روی بوی نهاد و بیاید و بماند
 بخواند و این چهار صد و سوخته
 عبد الله بن خاتم حبیبی و غنار و بیاید
 خود را با ایشان نه و غنار و بیاید
 هلاک کرد و بیاید و انا ساهتی
 ۱۰۶۱
 بسوی آن چهار صد و سوخته
 نیز مین و فتنه جنگ مشت كِه و بیاید
 مصعب هر چند خواستند كِه بیاید
 نوا شدند و از سپاه مصعب فرار كِه
 كشته شدند مصعب كشته همه جنگ
 سلاه كِه دزد و بیادگان تیر و صلت و بیاید
 ناگاه حبیب تیری و عبد الله آمد و آن را
 در كِه دید پس تیرها و صلت ها مین زد
 تا همه یاران او قتل و سر دزد و بیاید
 خاتم الحسین و چندان مومنان شهید
 كرده سپاه مصعب از انجا مرگشتند

و غنار و یاران خود در كشت و شراب مصعب
 در انجا ایشان را طعام و شراب داد و رفت
 با سپاه خود در كشت و شراب مصعب
 غنار و چنان دید با یاران خود
 كاسی یاران و ای دلبران بی وفای
 مکیید باید تا انجا دیکر و بیاید

کادریه بود سر بسوی آسمان کد و کند
 کد مکر آنکه کسنگ و قشنگ دروی
 کد غدا بود و چید و ندانست چه
 کد نام و ننگ کوشیم کسی فرمان او
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان

سلام می ای زاده خیر النساءین فاطمه زهرا سیده نساء عالمین تسبیح سلام می السلام علیک
 ایها الغریب عن الاوطان السلام علیک ایها الشہید العطشان
 ای غریب الوطن مدینه و مکه می کنای بوی ای بیوکی پایی فرج کنی بوی یا من هو شیخ
 مکتوم و صدق مکتوم ای جکی حلقوم پر خنجر خنجره مریه پیرا لاش صدایش
 رو و دکی استخوان سینه اور پیکو کو تو را و راسه علی الرواح مشهور و دقت
 بلا سید و لا کافور حبس کاسیر خون نیزی پر چرانی شهر و دیار من پیرایه کنی
 بعدی بند و کافور حدین پیرایه یا ابا عبد الله لقد عظمت التوریه و حلت
 الصبیته بات علینا و علی جمیع اهل الاسلام یا حسین تحقیق که تباری کن
 کما بخت اندوه و رفت می اس صیبت می ایگی ساری جهان کو خون و الم کی شدت می
 خلاصه کلام جب عسرت خیر الانام فی قضاگاه من قبرستان عزیزان پیرایه اور هر اکب فی کما
 مدفن شهدا کما پادشاهان ملایک جانب سی زینب خاتون اوراق کثوم های بجائی کجائی
 فراز طهر و دیرین و دوسری طرف سی فاطمه در قبه و در خزان یتیم یا ابا کافور ماری کجائی
 پیشین اقم لینی و رباب فی تربت علی اکبر و علی اصغر کی خاک پر یتیم رخ سیمایه بانوی کن
 نیست کور غریبان کی دید پر آب قدم بر بار زوین کل لگائی کی می کاد و میر آغوش من لیا
 اشتیاق پر سینه چو می کی گذار و پیشانی کو خاک میل پینه پر سوز من چراغ آه جلای سربالین کما
 کلاب پاش چشمی زلال رفت تعزیر و بهرون پر چرخ کاشی شرح ماجرای فراق کی تلخین پری حور
 بغض می تهنیت نوحه و فریاد کی زینب خاتون فرار برادر و دیرین ماری کی سرگشت شام
 کوفه یون زبان حال بین کشتن ای سر و ابرایت کلو خیز بنین چو کی بعد پیر آفتاب گذرین
 زنان بی وار و کونو کی خیمه جلاد یا سارا زور و چادر و خیمه کن بی پرده کما تامل می لای

کادریه بود سر بسوی آسمان کد و کند
 کد مکر آنکه کسنگ و قشنگ دروی
 کد غدا بود و چید و ندانست چه
 کد نام و ننگ کوشیم کسی فرمان او
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان

کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان
 کد پشیمان مجلس نشانی آنرا کربان

[illegible][illegible]

که بخارند حضرت امام زین العابدین
 علیه السلام بخت هزار دینار و ستاد
 ان حضرت قبول فرمودند و از آن خاند
 خانه خجسته بن ابیطالب و دیگر خانهای
 خواب شده ساختند و چون کلمات کلله
 از بخار رسیده و عیاران چهل
 هزار دینار دیگر فرستاد حضرت آن را
 بکر کنند و شش در کردند و سرکافی او
 امام جعفر صادق علیه السلام بنقل است
 که پیوسته اسرار مکتوم و مخفی بوده اند
 بیست و یک دینار رسید پس از این بخت
 و اوقاف بودند و هیچ حسن منسلبان در بخت
 حضرت گفته که بخار بن علیه السلام صد هزار
 امام زین العابدین علیه السلام که است کردند
 فرستاد حضرت در کشتن که است کردند
 در استاز و خوف داشتند پس آن را در استاز
 که استاز و خوف داشتند پس آن را در استاز

و رَحِمَهُ اللهُ وَ بَعَثَ كَاتِبَهُ لَلِإِثْلِ شَيْءٍ مِّنْهُ لِيُحْكَمَ كَوْنُهُنَّ جُزْءًا مِّنْهُ
 عَزَاسِي دَلِ نَبِيٍّ أَدُمَ بَانِدِ تَرَانِ تَرَانِ پاش پاش بی در و زاری می بگویند که ده و الم او حُضَرِ
 شربت حیات و یاد و شب عرم می سوزون که غم بهانی بر پایه وجود کافین لذات کی کج
 جلوه اعضا و جوارح من قوت، نافه، نوحه پنهانی کی عطا فرمائی چشم مردم که نور عافان کی بخت
 بین لباس تا تم کانی بهانی بهانی عطا فرمائی که سلاستی و صحت دهی که بار خزان و لال او حُضَرِ
 قدم که طاقیت رفتار کرامت کی تا جاسوس زاری و ابتهال بین بر مائین بهر که خار و زنی ایگان
 بحر که نشه ذوق بین میبش کی الوده خاک بر می بست و باز و کوز و دیاک حلقه سوگ بین گریبان
 چاک چری آبی می بزم مصیبت کی بهشت بین را و سفره سی جانا هوکا نشست می محفل تفریح
 تفریح حساب بین که در بهنا هوکا چاک می راقو کی می بین آرام می سونا می کار بهستانی می بخت
 اندوه کی سینه کلام که بچونا ساهنه چلک که مازون کی رحمت می روز خشر بین رحمت کا و ذوق
 ایک ساعت کی محبت توقف می بساط شیون پر جا و ان راحت و سه روزی شام چری
 ابیت کا و کینه می سی خراب سحر کی بجای کاد و ناس مذکره خیر بر بهرام ششم کبر بین
 پیاس کی تعب او حُضَرِ بین زلال کوشه و تنه کی سیرانی می بهر که بین آنسو بهانی بر نجات ایگان
 کاسیابی می پس خوش حال او سکا جو قد رحمت فرصت قبل زوال جانی باور سال ماه نرات
 هر ساعت ذکر و سوا که فرین عین پچاسه اگر تم اور هم دستدار امام هم فی دست نام می
 پای عرش بلایا لکن غم ده خاک زن و مروی مایه تم فی کئی برس پی هم بهایا هن حیرت
 عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ قَالَ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ لَيْسَ فِئَاءُ بَنِي هَاشِمٍ
 الشَّوَادُ الْمَسْجُودُ وَ بَنِي الْعَبْدِ سَيِّدُ سَجَادَتِي وَ رَوَيْتُ كِي جِبِ اِمَامِ عِلْمِ
 السلام شهید می عورت مدینه بنی مایه تم فی سوئی لباس کالی پنهانی می مروی می محبت
 پاره کشتن

۱۰۶۵
 مبارک است باری میگوید امام زین العابدین علیه السلام و بخار و بخت
 و می فرمود که او را و ما و خداوند و بخت
 بسته و می گفت که برون و می میاید و بخت
 امام زین العابدین علیه السلام و بخت
 فرمود جانب سید القیام و بخت
 و حسین علیه السلام در روز قیامت
 بر کار و فرخ خواهند که بخت
 وقت از میان آتش شخص سه مرتبه
 فریاد زنند که یا رسول الله یا رسول الله

در وقت جنگ رسول خدا
 به امام و کادی و کشتن
 بعد از آن سه دفعه خواهند گفت یا حسین
 به امام و کادی و کشتن
 به امام و کادی و کشتن

با امام حسین علیه السلام خواهند نمود
 پس حضرت بیگار مانند عقاب کبوتر
 پائین آمدن هر دو باز و راجع و کند
 منوجه او شده از دوزخ باز دارند و این
 میگوید رسیدیم که اینر کیست ظالمین
 سوم و بود غدا عرض کردم یا حضرت جان
 کارهای نیکو خفا بجا داند چنانچه شده
 و مورد مدد او با هر دو شاید عجب بود
 قسم میخورم کسیکه هر را مبعوث بجا کرد
 که اگر مدد جبرئیل شاید عجب اینها
 در دوزخ بر روی خود انداخته شوند
 و غدا سوخته را بر فراز آید و در دوزخ
 باشتی کرده شود پس آن هر دو را کذا
 یافته شود و کذا ایضا در هر دو
 میفرماید که کذا از جانب هر دو
 علیها السلام و دست هر دو
 اول امام حسین علیه السلام و دست دوم سبب

او خوشبو کونی بنین بوی جیب شتری گردن امام حسین علیه السلام کافی اینها بعضی نکاح لاکسی
 ایست سی فرق پرنگی نکی سدرین تل بنین و الا شیم حیرت بین جو غریز و نکاح اهویتا و یکپایا
 سو کواری سی هرگز استیو یک حل بالون من خضانت گایا جان زه زیاده و زینین پنا بنا و بالا
 طاق و هر چند سال که ما میا سونا عیش و آرام و دنیا گنج گذار و نا پنا حزن و الم سی ماکرم کرنا
 رها ما دایم که خدا کی بچه خدای و شیشه قمر سی خون اصد با بهر سخن عمر سعد و این زیاده مدینه
 و تو کا کان جناب امامی غدار کی با تبه سی رتبه خسر الدینا و الاخره پایا بی عن خلوت
 الحسن بن الفضال عن ابيه عن الرضا قال من تركه السقي في حوائج يوم
 عاشوراء قضی الله له حوائج الدنيا والاخره كتاب امامی بن علی بن حسن بن رضا
 سی روایت کی می که حضرت امام رضا علیه السلام سی به حدیث سی بی جو نمون که تار که جو نمون
 کار کواری روز عاشوراء سبب اندوه و نام سید الشهداء و ابتلا شیون و کما حق تعالی او کی جاتا
 و این کو بر لای او ثواب اجر صیبت سی کار و افرا می و من کان یوم عاشوراء یوم
 مصیبتیه و حزنه و بکایه جعل الله عمره و جعل یوم العیال منة فرقة و سوره
 و قوت بنانی النسان عین جبهه اهل اسلام یوم عاشوراء صرف اندوه ما
 و کرامات حسین علیه السلام کا فوج و مرثیه که ما کی محنت و بلا و محزون بوی که رویا و فرغم سی
 عیال و اقربا و احباب کا موش کویا قیامت کی دن اوی خدا شادمان و مسر و محزون کرگا
 او بهشت بین ہماری ساهته بهیچا کی انهم خو نور خوشی و یکا و من ستمی یوم عاشوراء یوم
 مکه و اذ حرقه لم تنزل شیهام یبارک له فیما اذ حرق و حشر یوم العیال
 مع یزید و عبید الله بن زیاد و عمن بنو عدی الی اسفک در امر بنو عدی
 جسی که دسوین مرم کا نام روز فرخ و برکت و عید که ما و گهر بین و اعلی اونی سو و اخیری

بیان کرده و در صورت دوم سبب
 بر امان او و از حدیث سرائر است
 مؤلفی شود و برین گفته اند که سبب
 ریاست و مال مقصودست و احتمال
 اول مقصودن جواب است و در کجا
 سیکر از آن کتاب فوجده که احادیث
 ملاح و دم خنار مختلف و ارسیده
 و کایا از بنیه بهیچا کی الی لایست
 با بنی بوی که خنار که چه کاره در بین
 و بنیان خودی ان جانب امام و در بین
 انتقام ازین صریح نیافته لکن چنان
 که باعث سرافراز بایر و پنازی
 حاکمیت اولی بنیر و نبات خواهد
 باشد و ان شاء الله

با امام حسین علیه السلام خواهند نمود
 پس حضرت بیگار مانند عقاب کبوتر
 پائین آمدن هر دو باز و راجع و کند
 منوجه او شده از دوزخ باز دارند و این
 میگوید رسیدیم که اینر کیست ظالمین
 سوم و بود غدا عرض کردم یا حضرت جان
 کارهای نیکو خفا بجا داند چنانچه شده
 و مورد مدد او با هر دو شاید عجب بود
 قسم میخورم کسیکه هر را مبعوث بجا کرد
 که اگر مدد جبرئیل شاید عجب اینها
 در دوزخ بر روی خود انداخته شوند
 و غدا سوخته را بر فراز آید و در دوزخ
 باشتی کرده شود پس آن هر دو را کذا
 یافته شود و کذا ایضا در هر دو
 میفرماید که کذا از جانب هر دو
 علیها السلام و دست هر دو
 اول امام حسین علیه السلام و دست دوم سبب

[illegible]

کتاب در منزل و در کلاس

و سرودن سرود و در انتقام هم طالبان شود
 هرگاه که بعد از حقیقت با ما می آید
 قابل بوده باشد پس چگونه می از
 مستفاد میشود که اعتقاد امام است
 با عادی دیگر عقیده او بود پس چرا
 از آن عقیده جدا باشد و جدا شود
 چنانکه منقول است که فائز قدس
 مطهر امام جعفر صادق علیه السلام
 طالبان است و ما را با او
 بسبب عداوت و انتقام
 بطریق دیگر جدا کرد و ما را
 شایان و ضایع و افکار و امر
 نظام و سیاست و افکار و امر
 کیم و قلم و کلام و کلام
 نرفته بود پس در حال فتنه
 زمان انتقام دقیقه و روزگار
 و زمانه و کلام و کلام و کلام
 شمشیر انتقام و کلام و کلام
 لغت و کلام و کلام و کلام
 انوار و کلام و کلام و کلام

کتابخانه عمومی مسجد اعظم
از تقدیر و دروایت حضرت مولانا
که امام علیه السلام کتب شرعی
اورا در مؤرخین نقل است

روایات استفسار کرد و حضرت فرمود
 از امام محمد باقر علیه السلام سبب اختلاف
 سبب است که در زمان زندان می شوند
 کاتبان عهد ما هر چند در ورطه
 بیابانی می بینیم که سبب اختلاف
 در این زمان این را می دانند که
 سبب اختلاف می شود هر چند که از ما
 امام علیه السلام حدای او باوصف
 بودن او و طریق و ضابطه استعدای نماند
 و هرگاه خوف در بعضی القای و قبول
 حدای او به باشد پس نهایت قبح
 میشود از بعضی علما که عدم حصول ازین
 صریح را قیاسه عدم مقبولیت او دارد
 چنانکه در بعضی موارد است که در زمان
 شدت خوف و استعدای او را در
 چنانکه در بعضی موارد است که در زمان
 شدت خوف و استعدای او را در

مِنْ الْقَوْمِ وَ هَاجَرَ مِنْ الْبُكَاءِ وَ ابْنَهُ حَتَّى فِي دَارِ الدُّنْيَا الْمَرْفُوقِ أُولَئِكَ
 اشتیاق کا در صدمه هوا جو بالون کو سفید پشت کو خیمه کی اکثریت رقت میں اکھوٹکا
 نور جاتا رہا باوجود اسکی جو خف اوٹکا دنیا میں زندہ تھا و انا فقذت ابی و اخی
 وَ سَبْعَةَ عَشَرَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي صَرَخِي مَقْتُولِينَ مَنِي نَوَسَارِ الْكَلْبَةِ وَ شَرِيت
 کہ بلا میں دست جناسی غایب ہوئی و کچھ ایسی والد بزرگوار برادران نامدار کو ایسی
 سی کو باہمی پیری سانی اوٹکا ستر سی اوٹکا بسترہ جوان عزیز و اقربا کو ایک ان بیٹا
 زین پر کا خاک و خون میں لوٹا اوٹکو چوڑا بیکار میں پاش پاش صحرا میں رہا مدینہ
 فَكَيْفَ يَنْقُصُ حُزْنِي وَ يُقَلِّدُ بُكَاءِي سِيرِي لِي وَ هَمْ كَيْفَ كَرَّ جَانِي تَسْكِينِي فِي بَنِي
 اوٹکا کمان سی ایسی ہر دم باجری کر بلا اکھوٹکی رو رو آتا ہی او صدای العطش حرم و مستحق
 پر کا و میان کان سی نہیں جاتا ہی ع عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَضَائِمِ قَالَ قُلْتُ
 لَا بِي عَمْدُ اللَّهِ يَا بُنْدُ سَوَّلِ اللَّهُ كَيْفَ صَارَ يَوْمُومُ غَاثُومُ الْيَوْمِ مُصِيبُهُ
 وَ هَمْ وَ جَرَّعَ وَ بَكَاءُ تَابِ عَلَّ الشَّرَّاءِ مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ قُتَيْبَةَ سِي رَوَايَتِ كِي ہوا و سبب
 کہ ایسی یہ بات حضرت صادق علیہ السلام سی اوٹچی ہی کہ یابن رسول اللہ کو کر بوم کا شور
 نصیبت اور شجون و رقت کا دن ہوا دُونَ الْيَوْمِ الَّذِي قُضِيَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ
 وَ الْيَوْمِ الَّذِي هَامَتْ فِيهِ فَاطِمَةُ الزَّهْرَاءُ مُقَابِلَهُ مِنْ أَوْسٍ رَوَى جَوْشَنُ كَا
 صلوان علیہ وآلہ فی دار جاودانی میں رحلت کی اور فاطمہ زہرا صلوٰۃ اللہ علیہا فی
 عَالَمِ فَا نِي جَنَّتْ كِي رَاهِي وَ الْيَوْمِ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ أَجِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْيَوْمِ الَّذِي
 قُتِلَ فِيهِ الْمُسْنُ بِالْهَيْمِ أَوْسٍ نِي كِي كَرْتِي تَقْضِي عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي دَرْجِ شَهَادَتِ بَابِ
 اور جس معنی علیہ السلام کو زہر جناسی مارا شربت و فاطمہ ایہ فقال ان یوم قتلت اللہین

سبب اختلاف می شود هر چند که از ما
 امام علیه السلام حدای او باوصف
 بودن او و طریق و ضابطه استعدای نماند
 و هرگاه خوف در بعضی القای و قبول
 حدای او به باشد پس نهایت قبح
 میشود از بعضی علما که عدم حصول ازین
 صریح را قیاسه عدم مقبولیت او دارد
 چنانکه در بعضی موارد است که در زمان
 شدت خوف و استعدای او را در
 چنانکه در بعضی موارد است که در زمان
 شدت خوف و استعدای او را در

از و هم آنکه اعتقاد را در حق ال عباد
 جاده خواهد بود و در سبب طاعت خواهد
 هلاک کم مارا پیش معارفه سبب قدرد
 منادی و کوفی اگر امام حسن علیه السلام را
 چه انیسوی مجلس نهم روز عاشورا و در محبت حرم سید الشهدا

پس آن عید اندک مارا جانگوش یا سب کاهی فایده و غایب هونا بهی و کنی وجودی
 پیغمبر کی نمود بی اسلمی روز عاشورا کی مصیبت ساری ایام غمی ترکی هونی قال
 عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْفَضْلِ الْأَشْجَعِيُّ قُلْتُ لَهُ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ قُلْ لِي لَنَا
 فِي عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَزَاءٌ وَسَاوَةٌ مِثْلَ مَا كَانَ لَهُمْ فِي آبَائِهِمَا رَأَى نِي
 عَرْضَ كِي آيَازِي الْعَابِدِينَ كُو سِرَّائِي تَكِينِ خَاجَا و رَأَى آبَا و سَابِغَةَ الْعَالَمِينَ
 فَقَالَ بَلَى إِنَّ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ كَانَ سَيِّدَ الْعَالَمِينَ وَ لِمَا مَأْوَجَّهُ عَلَى الْكَافِ
 عَبْدُ آبَائِهِ الْمَاضِينَ وَلَا كُتِبَ لَهُمْ يَأْتِي رَسُولَ اللَّهِ وَلَمْ يَنْفَعِ مِنْهُ فَرَايِدُ
 لَاسِ اذْكَرُ رَسُوخِ اذْكَرُ زِيَارَتِ هُنِي رَأَى و بَدُونِ و سَطِ اذْكَرُ سِي حَبِثِ خَافِ رِثَ
 هُنِي سِي وَ كَانَ عَلِيٌّ وَ رَأَتْهُ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ النَّبِيِّ اَوْ كَمَا عَمَّ وَ رَوَى
 تَحَاوِي و جَدِّ بَزْكَو اِي بِيخَا وَ كَانَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحُسَيْنَ
 قَدْ شَاهَدَهُمُ النَّاسُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ فِي أَحْوَالِ تَتَوَالٍ عَلِيٍّ زُحْنِي وَ فَاطِمَةَ
 وَ حُسَيْنِي وَ حُسَيْنَ سَيِّدِ الشَّهَدَاءِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ كُو خَلَّاقِي نِي خِيَمِي كِي تَمِينِ بِيخَا تَحَاوِي حَبِثِ
 خَيْرَ اَوْرِي كِي سَابِقَهُ اَوْ كَمَا جَلَسَهُ رَهْتَا فَكَأَنُ اَوْرَيْتُهُ نَظَرًا و اِلَى اَحَدِهِمْ تَدْكَرُوا
 خَالَهُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ وَ قَوْلَ رَسُولِ اللَّهِ لَهُ وَ قِيَرُ حَبِثِ اِي كِي اَوْرِي اَوْ رَوَى
 لَوْ كُ سَلَامَتِ بَاتِي تَوِيَا و سَابِغَةَ خِيَمِي اَوْرَا و رَأَى خَيْرَ الْبَشَرِ كُو زَبَانِ بَرَالَتِي فَلَمَّا صَحَّ
 فَقَدْ النَّاسُ مُشَاهِدَةً الْاَكْرَمِينَ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ حَبِثِ وَ هَبْ مَقْبَرَةً
 دُنْيَا كِي كَذَرِي تَوِيَا و سَابِغَةَ خِيَمِي اَوْرَا و رَأَى خَيْرَ الْبَشَرِ كُو زَبَانِ بَرَالَتِي فَلَمَّا صَحَّ
 مَرْتَمُ فَقَدْ جَمْعُهُمْ اِلَا فِي فَقْدِ الْحُسَيْنِ لَا تَهْ مَضَى فِي اَخْرَجُهُمْ فَلَمَّا لَاحَظَ
 صَارَ يَوْمُهُ اَعْظَمَ الْاَيَّامِ مَصِيبَةً اَمْرِي اَوْنِ حَضَرَاتِ هُنِي رِيَا تَهْتِي حُو

سید اندک اظهار نمیتواند کرد ظاهر
 ما را معلوم شود چنان بسیاریم و حضرت
 طرفی بر و نیز بریم عثمان بیامد و آن
 سخن را در سبب با عرض گفت عمن تر چندان
 مستفاد خاندان نبوت بوده و چنان
 داد که مورد خان تقدیر شده اند و عثمان
 کشت و مظهر القلب شد و از نیز می
 و عثمان عیبه و عاری بنویسد بلکه از نیز
 باب با هم خود گفت از غایت محبت و
 فط اخلاص و صفای اعتقاد بود و نه
 اغل مقامه
 اصلا کفای اعتقاد بود و نه
 بعضی سبب است
 ۱۰۸
 و مال را با سبب نمیتواند
 بر تفرقه سلیم فایده نمیتواند
 زیرا که ممکن نیست که طلب مال بر
 عزیزتر از خود نبوده باشد و طلب
 و مال و فقر منوع میشود که بر وجه
 غیر شریوع طلب کند و حق و قوت
 از آن نه و چنانکه جناب اخذند
 در عین الحیات فرموده و نه نبوت است
 امر نهایت دشوار است و علان نهیکه
 احتمال طلب سال و زیارت نهیکه
 ظلم منظر قیامت و هرگاه در کشته
 که در آنچه در مقام
 و حق و غایت بران غی با سبب
 پس جبارت بر سبب و شمران
 و نه تالیف و نه ان علماء ما
 و نه ان الله علیهم قایم ان

شده آری بعضی توقف در میان آن
 که ده اند و اکثر آنها صانع در میان
 او که ده اند و اکثر آنها صانع در میان
 الی آخره در حدیثی که قصه خوانان افشا
 بسیار در مصیبت و غمناک است
 و ظاهر است که قول ایشان علی علیه
 غفار لغیا نکه بابا طالع یا یک
 منسوخه کتبات و عاقل علمای
 امامیه در باب تالیف نموده
 رجوع نماید القصد حسن عقیده
 غفار لغیا نیست و علامه حلی علیه
 الرحمة اهل از متکلمان مشهوره حضرت
 امام محمد باقر علیه السلام
 بپای یاد میکردند منفعی و مودت
 امام جعفر صادق علیه السلام
 و مودده و هرگاه صد هزار کس
 که در ایام حرم کنند یا بهین که
 بخاطرشان گذرد کاشک در کار
 میبودم و در خدمت حضرت کشته
 میشدم از آتش و در خدمت خلافت
 بودم که غفار یک مشاعر و شعر
 و خولی و قریب این اشعار را بگوید
 و مثال آن ملاجی را بگوید و او را
 بهشت زود در خواب معتقد
 مذکور است که غفار این اشعار
 را بگوید هر یک یک

اسید غلایق کشتی که یک سرور کی جانی سی نشان سب بختن کاشی الا امام حسین علیه السلام
 جو واقعه غایت بود باقی جمیع ارباب کسانا جانا را با سوا علی که ده آبادی آخرین
 گذری با و رخسار الی عباس امام حسین علیه السلام در شرف الا و لیا هدی اندا جو روز شهادت مظلوم
 وه اعظم ایام صایب ایل و لای سروی فی کتاب کشف الغمّه عن ام سلمه
 قالت کان رسول الله ذات یوم عندهی وقد حی الوطین وقد
 دخل الی بیته ففرشت له حصیرا اذ نظرح منکبا کتاب کشف الغمّه
 ام سلمه سی روایت کی بی که ایک دن رسول خدا کو بخارین شدت ہوئی بی بی جبرئیل
 قدم رنجہ فرمایا بی او کی استراحت کو بور یا بچایا صاحب شہ قاضی فی کتبہ
 گایا و سپر لیت کی ضیف سی با نو سیلایا جاء الحسن فدخل وهو ملکی علی
 ظهر فقال هنا الحسن فوقع علی صدره اس حال میں امام حسین علیه السلام
 مانگی پاس آئی جناب پیغمبر چپ آرام کرتی تھی تو اسی کی طرف ہاتھ بڑھائی ہوئی اسی حسین
 یحسان اجا و بچائی بر پیشہ کی دل حلا و جملہ یلا عیبه و هو یسبح علی بطنہ پس
 وہ اولی خوشی میں کیلتی سینہ و شکم جبرگوار پر لوثی دخیل لوری ذکر خا این شیخ جری
 اپنی بیماری و تپ کا خیال نہ کہتی قالت ام سلمه فطارت من شقی الباب
 فاذا هو یلا عیبه ام سلمه فرماتی ہیں کہ شکاف در سی منی تاشی دیکھی کہ خاتم انبیا کو
 چیرتی اور ہستی رہی فقلت لا حول ولا قو الا بالله العظیم یوم صدر
 المصطفى ویوم وجہ الترنی ان هذا العجب می کہ اس جہان سے عجب جبر
 ایک روز حسین کا صدر مصطفی پر لوثا او کہی زمین تزلزل میں گرنا سہی قالت
 ثم عیبت عنه سالمة و عدت الی الباب و آیت الشی و هو معمود

کلفظ صد و بیست گز
 سر دران داده بودند و در
 شدند صد و بیست گز
 کز زمین باور دهند چون فانی
 هزار و دویست گز
 خود را عرض میدید
 مدکور است که غفار این اشعار
 را بگوید هر یک یک

و زمانی غمناک شد و بعد از آنکه بخود آمد
 و در آن روزی بخاک می مالید و میگفت
 خدا را از اسب زور داشت و سر خیزد
 و در آن روزی بود که در آن روز
 چنانچه میگویند که اسب کونان بگفت اشام و کرباسی مردم سید الشهدا پیر

وَلَمَّا عَصَى عِيسَى وَفِي وَجْهِهِ تَوَخُّعٌ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ فِي بَيَانِ كَيْفَ هُوَ
 و یکی طرف پر جاک در پیر چاقی ناگاه سر در کانیات کی صورت غمزه و اشکبار
 نَظَرَانِي فَقُلْتُ لَأَشْكُ أَنْ لِحُسَيْنٍ قَدْ شَطَّ عَلَى السَّبِيحِ بَصُوفُهُ سِرَّيَانِ
 آیاحسین کی نادانی و طغیانی سی کجه او پر شدت گذری و او حبیب خدا و او کی کج
 یغین سی ناگواری طبعیت هوی قَدْ حَلَّتْ عَلَيْهِ وَفِي يَدَيْهِ شَيْئٌ يَنْظُرُ إِلَيْهِ هَوْنِي
 پس من او کی پاس گهی پوچگون کیا سبب سی محزون هونی بین و یکجا کونی خیر ماتهین
 بی او سپر نظر کرتی روتی بین فَقُلْتُ يَا بَنِي آدَمَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا يَكُ
 مِنْ أَرْكَانِ بَابِكَ حَرْبًا مَا لَحِقَ بِنَبِيِّ عَرَضَ كِي اِيسُو خدای پیر مان باب او را پنی جان
 کون کیا ماجرای جاسدم ایا کونالان و محزون باقی هون فَقَالَ إِنَّ حَبْرَ بِلَسْ نَزَلَ
 عَلَيَّ فِي هَذِهِ الشَّاعِرَةِ وَآخِرُ بَنِي آدَمَ وَلَكِنِّي هَذَا سَمِعْتُكَ فَقُلْتُ كَيْفَ
 وَأَيْنَ فَمَا بَكَ اِهي حَبْرُ بِلَسْ سِرِّي پاس آیای جی خبری که یہ فرزند مار جانی کا پنی دریا
 ای حال و جی کبر یا کجگو نگه و در همان ایسا حادثه گذری کا قال بَعْدَ آيَتِهِ وَأَمِيرٌ فِي
 آسَرُضْ كُنْ بَلَا حَوَابِ دِيَا بِي شَمَا و ت پدرو حلت مادر کی یہ واقعہ ہونا ہی روبرو جاعا
 زمین بلاخیزمین جبکا نام کر بلا ہی و اِنْ اَنْتَ زَنْتَ اَنْ اَرْبَابُكَ مِنْ تَرْبَاهَا قُضِيَتْ
 اگر تم چاہو وادی اقدس میں جاؤں وہاں کی خاک لاکي تھیں و کہاؤں قَطَابِ
 عَجَبٌ فُجَاءَ بِهَذِهِ الْبُضَّةِ وَقَالَ هَذَا مِنْ تَرْبَتِهِ پس حبر بلس سیری روبروی
 غایت ہوا قدم بڑا یا تھوڑی دیر میں اوس ارضِ شکر کی یہ شئی لایا قال حَبْرُ بِلَسْ
 وَآخِرُهَا بَعْدَ ذَلِكَ فِي هَذِهِ الزَّجَاجَةِ وَانْقَضَى إِلَيْهَا فَادَارَ أَيْتُهَا فَلَمَّا
 دَمَا عَيْطًا قَا عَلَيَّ أَنْ وَلَدِي لِحُسَيْنٍ قَدْ قُتِلَ فِي ثَلَاثِ الشَّاعِرَةِ حَرْبًا كَا
 حَرْبًا كَا

و چون شد و بعد از آنکه بخود آمد
 و در آن روزی بود که در آن روز
 چنانچه میگویند که اسب کونان بگفت اشام و کرباسی مردم سید الشهدا پیر
 و یکی طرف پر جاک در پیر چاقی ناگاه سر در کانیات کی صورت غمزه و اشکبار
 آیاحسین کی نادانی و طغیانی سی کجه او پر شدت گذری و او حبیب خدا و او کی کج
 یغین سی ناگواری طبعیت هوی قَدْ حَلَّتْ عَلَيْهِ وَفِي يَدَيْهِ شَيْئٌ يَنْظُرُ إِلَيْهِ هَوْنِي
 پس من او کی پاس گهی پوچگون کیا سبب سی محزون هونی بین و یکجا کونی خیر ماتهین
 بی او سپر نظر کرتی روتی بین فَقُلْتُ يَا بَنِي آدَمَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا يَكُ
 مِنْ أَرْكَانِ بَابِكَ حَرْبًا مَا لَحِقَ بِنَبِيِّ عَرَضَ كِي اِيسُو خدای پیر مان باب او را پنی جان
 کون کیا ماجرای جاسدم ایا کونالان و محزون باقی هون فَقَالَ إِنَّ حَبْرَ بِلَسْ نَزَلَ
 عَلَيَّ فِي هَذِهِ الشَّاعِرَةِ وَآخِرُ بَنِي آدَمَ وَلَكِنِّي هَذَا سَمِعْتُكَ فَقُلْتُ كَيْفَ
 وَأَيْنَ فَمَا بَكَ اِهي حَبْرُ بِلَسْ سِرِّي پاس آیای جی خبری که یہ فرزند مار جانی کا پنی دریا
 ای حال و جی کبر یا کجگو نگه و در همان ایسا حادثه گذری کا قال بَعْدَ آيَتِهِ وَأَمِيرٌ فِي
 آسَرُضْ كُنْ بَلَا حَوَابِ دِيَا بِي شَمَا و ت پدرو حلت مادر کی یہ واقعہ ہونا ہی روبرو جاعا
 زمین بلاخیزمین جبکا نام کر بلا ہی و اِنْ اَنْتَ زَنْتَ اَنْ اَرْبَابُكَ مِنْ تَرْبَاهَا قُضِيَتْ
 اگر تم چاہو وادی اقدس میں جاؤں وہاں کی خاک لاکي تھیں و کہاؤں قَطَابِ
 عَجَبٌ فُجَاءَ بِهَذِهِ الْبُضَّةِ وَقَالَ هَذَا مِنْ تَرْبَتِهِ پس حبر بلس سیری روبروی
 غایت ہوا قدم بڑا یا تھوڑی دیر میں اوس ارضِ شکر کی یہ شئی لایا قال حَبْرُ بِلَسْ
 وَآخِرُهَا بَعْدَ ذَلِكَ فِي هَذِهِ الزَّجَاجَةِ وَانْقَضَى إِلَيْهَا فَادَارَ أَيْتُهَا فَلَمَّا
 دَمَا عَيْطًا قَا عَلَيَّ أَنْ وَلَدِي لِحُسَيْنٍ قَدْ قُتِلَ فِي ثَلَاثِ الشَّاعِرَةِ حَرْبًا كَا
 حَرْبًا كَا

و چون شد و بعد از آنکه بخود آمد
 و در آن روزی بود که در آن روز
 چنانچه میگویند که اسب کونان بگفت اشام و کرباسی مردم سید الشهدا پیر
 و یکی طرف پر جاک در پیر چاقی ناگاه سر در کانیات کی صورت غمزه و اشکبار
 آیاحسین کی نادانی و طغیانی سی کجه او پر شدت گذری و او حبیب خدا و او کی کج
 یغین سی ناگواری طبعیت هوی قَدْ حَلَّتْ عَلَيْهِ وَفِي يَدَيْهِ شَيْئٌ يَنْظُرُ إِلَيْهِ هَوْنِي
 پس من او کی پاس گهی پوچگون کیا سبب سی محزون هونی بین و یکجا کونی خیر ماتهین
 بی او سپر نظر کرتی روتی بین فَقُلْتُ يَا بَنِي آدَمَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا يَكُ
 مِنْ أَرْكَانِ بَابِكَ حَرْبًا مَا لَحِقَ بِنَبِيِّ عَرَضَ كِي اِيسُو خدای پیر مان باب او را پنی جان
 کون کیا ماجرای جاسدم ایا کونالان و محزون باقی هون فَقَالَ إِنَّ حَبْرَ بِلَسْ نَزَلَ
 عَلَيَّ فِي هَذِهِ الشَّاعِرَةِ وَآخِرُ بَنِي آدَمَ وَلَكِنِّي هَذَا سَمِعْتُكَ فَقُلْتُ كَيْفَ
 وَأَيْنَ فَمَا بَكَ اِهي حَبْرُ بِلَسْ سِرِّي پاس آیای جی خبری که یہ فرزند مار جانی کا پنی دریا
 ای حال و جی کبر یا کجگو نگه و در همان ایسا حادثه گذری کا قال بَعْدَ آيَتِهِ وَأَمِيرٌ فِي
 آسَرُضْ كُنْ بَلَا حَوَابِ دِيَا بِي شَمَا و ت پدرو حلت مادر کی یہ واقعہ ہونا ہی روبرو جاعا
 زمین بلاخیزمین جبکا نام کر بلا ہی و اِنْ اَنْتَ زَنْتَ اَنْ اَرْبَابُكَ مِنْ تَرْبَاهَا قُضِيَتْ
 اگر تم چاہو وادی اقدس میں جاؤں وہاں کی خاک لاکي تھیں و کہاؤں قَطَابِ
 عَجَبٌ فُجَاءَ بِهَذِهِ الْبُضَّةِ وَقَالَ هَذَا مِنْ تَرْبَتِهِ پس حبر بلس سیری روبروی
 غایت ہوا قدم بڑا یا تھوڑی دیر میں اوس ارضِ شکر کی یہ شئی لایا قال حَبْرُ بِلَسْ
 وَآخِرُهَا بَعْدَ ذَلِكَ فِي هَذِهِ الزَّجَاجَةِ وَانْقَضَى إِلَيْهَا فَادَارَ أَيْتُهَا فَلَمَّا
 دَمَا عَيْطًا قَا عَلَيَّ أَنْ وَلَدِي لِحُسَيْنٍ قَدْ قُتِلَ فِي ثَلَاثِ الشَّاعِرَةِ حَرْبًا كَا
 حَرْبًا كَا

[illegible]

1. The first step is to identify the problem. In this case, the problem is that the company is not meeting its sales targets. The second step is to analyze the data. The third step is to develop a plan. The fourth step is to implement the plan. The fifth step is to evaluate the results.

[illegible][illegible]

جلسه چهارم شام که در سی و نهمین روز و نیم که از قتل و کشتن

[illegible]

با مجلس ائمه دین که خدمت مآلوده که
 نظر حق کسی که خدمت است پس میاید
 بچایا بدم و اگر است است پس میاید
 مایروشن او کنیم تا مایروشن کرد تا
 فرعون حضرت موسی را پرورش کرد تا
 بر مایروشن که حاجت فرعون را حل کرد
 کرد و فرعون را قتل کرد و مایروشن
 مایروشن از حضرت موسی علیه السلام
 که با مایروشن علیه السلام
 ۱۰۹۱
 بل در مایروشن سال مایروشن
 فلان مایروشن سال مایروشن
 شمر فی الجوش در فلان مایروشن
 خواهد آمد و مایروشن فلان مایروشن
 مایروشن با شمر و مایروشن و مایروشن
 شود و مایروشن و مایروشن و مایروشن
 او بر طبق آنچه امام دین مایروشن و مایروشن
 حضرت با مایروشن مایروشن و مایروشن
 مایروشن که در مایروشن مایروشن و مایروشن
 کشته میشود و مایروشن با شمر و مایروشن
 کشته و مایروشن و مایروشن و مایروشن
 میکند و مایروشن و مایروشن و مایروشن

موجود و قریب در فلان سرفرو خواهند آمد
تقیات طعم با استقامت
برای تناول طعام با استقامت
خود نشسته بودند که در سرفرو

[illegible]

چہا لیسویں مجلس نینہ میں رحمتِ حرم و سیدِ سجاد کا بیان الم

مکارانکه طالب و ماکوفت و
کشت و عوض خون ماکوفت و
مذبحوران حضرت امام جعفر صادق
علیه السلام و نسبت کرومود هیچ
ها شیعیه موی خود را شانه نکرد و محتاج
نه نسبت تا هفتاد میکاه بخشان بر قلان
حسین را عین ما فرستاده و در کتاب
مستطرب از شیعیه علیه السلام
و فتاویه شیعیه علیه السلام
۱۰۹۳
و گفت شکر خدای را که انتقام ما را
اخذ گرفت و مختار را اجزای خود
و از اصفیای نیربنا نه منقول است که
مختار را بران مبارکه جناب امیر
علیه السلام فرستاده دیدم که دست
مبارک او بر سرش میکشیدند و
یا کس یا کس ازین بهرست او را کین
میکیند و کیناینه بد و مضی و
چنانچه واقفیه بنویسند
بر آدم را

[illegible]

سارے دنیا میں سنتی نہیں دیکھی ایتھا الناس فأتى رجالات منكم مشرؤن
بعده قتلہ اَمْ اَتَيْتُ مِنْكُمْ مَقْبَسٌ دَمْعُهَا وَقَتْنٌ عَنْ اَرْبَابِهَا اِي گروہوں
خلافت اس حادثہ عظمیٰ کی بعد تہا ری در میان کون لوگ ہوئی جس تہا دی کر نیکی اور کسی
انہوں سی شہادت امام حسین علیہ السلام پر سو گواہیں آئیں نہ پہنکی ایتھا الناس
اصْبَحْنَا مَطْرُودِينَ مَشْرُودِينَ مَذْذُودِينَ شَائِعِينَ عَنِ الْأَمْصَالِ
كَأَنَّا أَوْلَادُ ثُلَاحٍ وَكَأَلِيلٌ مِنْ غَيْرِ حَرِّمْ اجْتَرَمْنَاهُ وَلَا مَكْرُوهٍ اِنْكَبْنَا
وَلَا لَمْؤَةٍ فِي الْإِسْلَامِ ثَلَمْنَا هَاهُمْ عَصْرَتِ خِرَالَانِمْ وَطَنِ سَيِّدَانِمْ ہوی پریشان
در ہر پامال عدوان سلسلہ جو رہیں بندہ ہوی ایام بسر کرتی اور تقیم بل کو فرو نشا
کھا ترک و کابل سی بدتر تہا ہی زدہ ناکام ہوا میں ہجرتی ہر چہ تہا ہی کوئی فناء صُفُ
نہیں ہوا ہرگز عمل مکروہ ظہور میں نہیں آیا کوئی رنہ بدعت اسلام میں نہیں پایا چلی
حرام کا حکم خلاف نہیں دیا ایتھا الناس اَتَى قَلْبٌ لَا يَتَخَذُ لِقَتْلِهِ اَمْ اَتَى
قُوَادٍ لَا يَخْتِ اِلَيْهِ اَمْ اَتَى سَمْعٌ يَسْمَعُ هَلْهَلَهُ الشُّكْمَةُ اَللّٰهُ تَلَمَّسَتْ فِي
الْإِسْلَامِ اسی عبا بن سید ابراہر کا دل بی رحم تاب ضبط کر بیگا جو اس واقعہ شہید
اندوہ و حسرت سی نہیں دیکھیا کون بشر کا جگر ہی کہ خبر اون صدمات کی پائی گا
اور نالہ و فریاد سی نہیں بہت جائیگا جبکی ساعت میں یہ باجرا شست اسلام کا
لاچار کر بی چین ہوئی ذکر حسین علیہ السلام سی شک خونیں ہائیگا فلقد بكت
السَّمْعُ الشَّدَادُ لِقَتْلِهِ وَبَكَتِ الْمَوَارِدُ بِمَوَاجِئِهَا وَالسَّمَوْتُ بِأَسْجَارِهَا
تحقیق کہ ابی عبد اللہ کی حبیب شہادت سی شش بہت میں رونا پیلا اور درناو
ظالم موج سی اوٹھا شور و اولاد ساتون آسمان میں غلغلہ بجا چھا عالم اسکان میں اٹھ

فَضْرِبُ الْكِسْفِ ضَرْبًا بِالْفَتْحِ يَخْلُجُ كَرْدَنَ بَحْلِ رَدَّانِ شَدَنَ اشْكَبَ يَقَالُ جَمَلَتْ عَيْنُهُ اِيْ فَاضَتْ وَاِبْرَاهِيْمُ مَقَرَّ

و سر استغیث در سه سبب
مکمل این علی ابن الحسین را منجم
گفتم منم گفت مقادیر فرستاده
و شبا سلام گفت و عرض موفقه
که اینجایه در بینا چه است
احده بقه صد دنیا خریدم
و تنش هم آن سال خنده است
مهرت در مصرفت جایزد

و در پیشگاه من جایش نوشته جان
 کنیز پر سپیدم چنانم داری گفت
 و شب با او که سنانم و بهین پیر
 و آنچه از حال استقبال او گفتیم ظهور
 خواهد رسید و خواه دیدار او
 بخدا که هر چه از آنجمله زیادت
 بود معاینه کردم و از آنجمله در میان خود
 که شیخ مفید طایفه ائمه السلام علیه
 ایراد فرموده و آن اینست که السلام علیک
 ایها العبد الصالح سلام باد بر تو ای
 بنده مایه کار السلام علیک ایها العبد
 الصالح سلام باد بر تو ای دوست
 رهنده السلام باد بر تو ای ابراهیم
 اختیار السلام علیک ایها العبد الصالح
 السلام علیک ایها العبد الصالح
 ۱۰۹۵
 کسیده با کاوان فاجران السلام علیک
 ایها الخالص لله فی طاعتیه و ازین
 الطایفه نیز فی شصتیه سلام باد بر تو
 ای کسیکه مخلص بوده برای خدا
 در طاعت او و برای امام و ائمه
 علیه السلام در محبت السلام علیک
 یا فخر و خدیو عتد التی الخار و یقیم
 المنه و النار و کاشف الکرب و الهم
 و ظایما مقام مایه فیض الیه احدی
 الائمة سلام باد بر تو ای کسیکه راضی
 شده از وی و خدایا و خدایا

بها و الا من باسرها و الا شیار با خصلها زین و نورالمی کرم
 زار که آید اشجار کوئوم غم غی خاک پر گریا و الجیطان و لعل الخار و المکاشه
 المرفون و اهل السه و ایت جمعون جاوران صحرانی اضطراب پر مائی
 جاد کو صحت بقرای بوی بهت ساری و لایکه افاک سباند و نهناک موی تمام
 هر طوکی و اعی پیچی ما سیم غنا همدانی ابائنا الا و لاین ان هذا الا اختلاق
 والله لو ان التی تقدیرکم فی قتالنا کما تقدیرکم فی الوصایه
 بنا لما اردنا و اعلی ما فعلوا ساقم خدکی بر حاد گداز و افکر بلا جوگی نمای
 بهی سنا بهین سید و الله اگر پیغمبر جاری ماری کو فراتی جیسا که همیشه عفت و حرمت
 اخای در اینجه جو سول که همی کیا هرگز عمل بین نه لاتی ادرس شدت عدوت می یاده
 فان الله و انما الیه راجعون حالت کرب و قلق حدی زیاده بر روی
 سیر جاع بر پی پس زار و نالان کرسی برسی او تر آبی عورت و مرد حذر خواهی که جویم
 خیمه بین جرم مخترم کی پاس هر ایک خاتون املی زن جاک پیاو نشین و فاهوتی و کرشمه
 سکی شک غراسی سینه و هوئی سریش کی جان هوئی قال لکون نبی کتب فالت
 لی فاطمه بنت علی قلت لا یجوز لک فقلت فکون نبی فکون نبی فکون نبی
 حضرت علی کنا فله لک ان تکره حشر ابن کعب فی میان جای که نبی فاسه
 و خیر علی فرقتی علیه السلام کی زبانی ساهی جو فرمایا که اپنی بن زینب خاتون می که
 پیشتر فی تمام راه بین جاری طاعت می حق خدمت ثابت سید یا که چه موجودی که انجا
 دین و او را و سکی و لک خوش او رسا و کام کربن فالت و الله ما لنا ما
 الا ان نطیب حلیتنا جوابا و اسد مال نیاسی غی بهین را بهی اعدای که لایک

بذلک نفسی فی رضی الامره
 فی ضیق الطاهره و
 کسیده السلام علیک یا
 و شایده که میسره بان و
 جفت و دوزخ و دخی کند و خیر
 و شایده که میسره بان و

والله وعني اهلبيت عليهم السلام صلوات الله عليه
والاخذ بنارهم من العصابة الملعونة
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه

ايشه بسبب حضرت کردن عزت طاهر
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه

اوت لياهي گرد و چارچرخي جوستر و پاني بن زبوري وه اوتاركي سيجدين اورغدا
لائين ديه مختصركي فاختات يوارى و دملنجي و سوار اختي و دملنجي
و بختاها لياهي و اعتد سنان من قلتهها پس يني ايني اور بشيركي بازوب
اورنگي هيچي كمي عطامين ناداري و نجات كي اسباب طاهر كي و طنا هندا بعض
جراتك لحسن صحتك ايا ناهما كه يه تهر اعوض ي ساوگ رفات كا باقى
و عده جزاي جديزگوارى شفاعت كا فقال لو كان الذي صنعت للدين
كان في دون هذا و صافي بشيرني عرض كي اگر تباري پاسداری و امل و نياكي
بيري ماهه سي تهرين آني تهر آينه اسقدر عطا بلكه تهر يهي همي احسان مند بناتي
ولاكن والله ما فعلته الا لله و قرابتكم من رسول الله لكن صدقني
بهايون قسم پروردگار كي هي يني يه بر عايت رضاي خدا و قرابت خيرا توري كي و امل
كي يي اون سادات في جواب و ياكه هم اهلبيت كي بخشش حكم باران رحمت رهي يني بها
نازل هو جاي پير بنين ايك بوندي پير في يي ماگه محمد خفيه مبرار و استخار و بان آني ايا
تقريرت و ماتم پير كي بجالاي اتم سكه و اتم التمنين و اتم لقمان عوارت يني ما شكم همراه كي
ملين بعد از شيون و لوحه خواهران و زوجه جانت و دختران امام شهيد كو او طها كي رو بنه پير
سپلين ثم قال و اما اتم كلشوم فحين توجهت الى المدينة جعلت
سبكي و نقول او سوبت ام كلشوم في رو كي شكم مدنيه كو خطاب فرمايد مدنيه جاور
اينا قضين با شكم براب سنا ياد مدينه جاور نا لا نقبلنا و الا حسرات
و الا حزان چينا ابي مدنيه جديزگوار كي سكن و ما و اواقف رهنماها لشهرين
قدم رهنما كو اراكله ناكه حسرت و ازده ساهته لاي يني اور دشت بلا و طغيان يي پير كي

ايشه بسبب حضرت کردن عزت طاهر
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه
ايشه بسبب حضرت کردن عزت طاهر
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه

ايشه بسبب حضرت کردن عزت طاهر
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه
ايشه بسبب حضرت کردن عزت طاهر
بروای کسيکه نفس خود را در خشونت
بسيب حضرت کردن عزت طاهر
چهارايشون مجلس ندين حرم عطيه صلوات الله عليه

بازن
بازن
بازن

از حسن صباقتل از دیقان
شباب و بلند قامت مردان
فیلان از آن کثیر الصبح بلان
آن یوم عمره و قتلان

علیه السلام و صلوات بر خاندان
اوست و حضرت امام حسین
و فاطمه زهرا علیهما السلام
بر زمینهای حاصلخیز
بالکچینی با شلایچه نین سال
در این زمین تمام شود بخوار گشتن

وَتَنْذِبُ عَلَيْهِمْ يَنْذِبُ التَّوَكُّلَ وَتَسْأَلُ عَنْهُمْ أَهْلَ الْمَنَاهِلِ
شیر مادر من زنده رده اپنی صاحب کی نفسان پنهان و نذر کر کی بگو جان سی و ارنگی
درو دیوار بیتاب و توان رفتی آیند و روندی باعث او کی پھر ز آبی کا پوچھتے
وہ صدر نشین کیا ہوئی جو ہماری درسیان ہی رہتی و تہیج اخوانہ علی
مصارع قتلاہ و تنادی لاجہیم و انکلاہ حزن و الم و کما او پھر ہدی
جو خاک و خون میں گری ہی ہر دم پڑھتا و اس صیبت عظیم ہی ہر طاق و محراب
رہتیہ و انکلاہ پڑھتا و نقول یا قوم اعد مرو فی علی الشیخہ و العویل
و ساعد و فی علی المصائب الجلیلہ وہ خانہ تعزیت کا شانہ کہتا
ایجا ضربن بھی فوجہ و نہ یاد و لا یاد و کرد و اور سوگ میں کہ بیت شہادت کی سیرا
ساتھ دو فان القوم الدین الذب لفرایم و اخرج الی کرم اخلاقہم
کاوا سماء کلیل و نہاری و انوار و ظلی و استخاری و اطمان فی
و انقادی و اسباب قوتی و امصار فی حقیق وہ لو کہ حکلی منہ ان و درو کی
میں نو کہ ہون اور جلوس و قیام و اخلاق کر ام کو یاد آور ہوں پھری و زاری
مونس و باعث شرف و افتخاری اسباب قوت و تحمل نہ پھری کی انوار و پایہ شہادت
کا علی بنی محمد عن سہل بن زیاد عن محمد بن احمد عن الحسن
بن علی عن یونس عن مصقلة الطحان قال سمعت ابا عبد الله یقول
انما قبل اللسین انما مت اعزاة الکلمیة فلیہ ما قما صدقہ طحان
بنی عبد اللہ صادق ہی روایت کرتا ہی کہ سنائی حضرت فی ہما جب انہم ہی
علیہ السلام کو شہید کیا اور کاروان غارت زدہ مدینہ میں آیا ہی زو جسیہ شہادت

[illegible][illegible]

خواه زیاد و خود که خلاصه بنویسد
عبدالله بن زید بن ابی نفیسه که در
ان قید خانه بگرد و سرین الحاکم
از زندان بران سده که گفت مختار از
سه روز زیاد و سر کوفه ماند و از
ماند که درین مختار جانب ملک
کریت تا اینکه در فاصه رسید
در اینجا جفت بن زید و در
ای ابو احسان درین

و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند

و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند

بنیو این چار طرف سی لشکر اعدای گهیرایان بی وفائی حمایت و امدادی سنده پیرا
 عمر سعدنی چند روز و شب دانه پانی کچه ندیا عاشو کو نیره و تیره و شمشیر کی نرضه بین یا
 هر یک اصحاب و اقربای مظلوم کو مار خاک و خون مین غطان سر و کون سی اوقا
 رحم و مروت کا قتل سادات پر سنه سوزا طفل صغیر و بچه شیر خوار تک جیانش نه و
 فرزند رسول کو زین سی گرایا امام حسین علیه السلام کا سر لوبو بتا نوک سوسنان پر پهرایا
 بهم المیت ذریه تنول پر دوری خیمه جلایا دست جفاسی اسباب لو ما جورا کس پر
 نکالار و بند و چادر و قهر و زور باقی بچو مارا لاشون پر و ارتون کی رونی اور بی نیای
 ضرب تازیانه جوری بدن خسته و جگر نغمه که کهای یکسوی و غربت بین رخ متیون طایفی
 ماری ده عاجز و مضطرب کی روح عزیز و شکو پکاری ایام جوان علیل سینه سجاد حشون
 بچا تھا اوسی بھاری طوقی آہن پنهان یا زنجیر بین بند با بی محل و عماری مثل کفر و ظلم
 بگو اور تون پر بھایا جو خاتون یار کجانی متہ ارمو اگر ابر بھالون سی دریا اسیر و
 ہر شہر و قریہ بین لقب خارجی سی پھر ایدر بار بارین زیاد و نیردین روبرو کھرا کھایا ملوی
 عام کو دکھایا را دشانت سی المھر کم کو ہزارون طعنہ وی بارانی بعضی کینہہ جاری ک
 آل رسول سی عرض ای زین العابدین کو شہر و ابن زیاد و نیردین ارادہ قتل کیا جو رشت
 بیونس و یادنی لبت کی منت و عاجزی سی بھالیا ہر سیر سیر شدہ کو و نو عالم فی جو
 خیزان لگائی اسب و دھن چری سی ہوا لاجھو امیر المومنین علیہ السلام سنائی دھم نندان
 کوفہ و دوشین کھاری بندہ قید ری ہر تون خاک پر سینی ہوک پیاس کی انور کھ
 سنی رشتہ عدوان سی ہمت کی صھری کر بلا میں با حیرت و امان آئی گور غریبان
 تدقن بار و دھند زندر شہر یاد و نھان میں اشک بھائی ملو فائدہ کی جگر میں آب

و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند

و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند
 و بنابر او امام حسین علیه السلام را در روز شنبه بیستم به کربلا می بردند

انگی بیان کری پور و قمان مشر عظاما عیان کری چلتا ہی مل جو سور مصیبت سی اندون
لازم ہی آب چشم کو سوس روان کری اس غم پہ اہمیت رسالت پناہ کی زندہ رہی
دوام کو جو ترک جان کری مانخود عاذا سی کہ قبر حسین کا زائر نہاکی خاک ز شفا میں نہا
کری ناظم وہ انتخاب ہی تیر کا اصرار جو بسند قاسم نہ و چنانکی
قَمَّتِ الْكِتَابُ بِرَأْسِهِ رَأْسُ الْمَلَائِكَةِ الْوَسْطَى

بسم الله الرحمن الرحيم

حیدر پاک پروردگار کی ایسی مزار و ابرہی کہ اوس خالق فی اَبَ حاکم و اَنس ہوا سی خوش
یکبار اور تبارش لایقہ اللہ الصمد کی نام پر خوان گفتار ہی جسی قابل و روح انسان کہ
سجدہ لایک سی رتبہ صفا و یاد و بصورتی کہ عالم شود و کو اعلی نشو و نمای اہل معرفت
و یاد و بصورتی کہ مادہ امر کن سی آسمان و زمین و ما فہما کہ عرصہ نو وین لایا شریف
سلام خوان و ان ذات سید کائنات کی نام روای جہ طلب لایا لائے لَمَّا خَلَقْتَ
الْاَنَامَ سی زبدہ خاص و عام ہوا ہی ہو رُو د و ناسد و عطر قیان ہدیہ امام امام
او کی ال کرام پر واجب الادای چکی و اعلی اصناف خلوق کو الوان صوت و بوی و
وجاہ و جنت و نار کہ لای امانت کتاب اخبار تمام کا خانہ خزین سی و ان ضایع
جو مقدمہ بین و فکری و ادیان مختلف لوح و قلم و عرش و کرسی و مساوات و انجین و خوش
الوالبشر علیہ السلام کی مختصر شان ہی فی کتاب منهاج السالکین و تحفۃ
السالکین الشیخ احمد الشہید فصل رابع کی روایت ہی جو زبان ارو وین
مع و فانیہ شجر او کی عبارت ہی قَالَ الْفَضِيلُ رَحِمَهُ اللهُ الْعِلْمُ قَرَاهَةُ الْقُرْآنِ
فَاَمَّا الْفِكْرُ فِي الْمَشْغُولِيَّاتِ فَهُوَ الْمَرَادُ فِي هَذِهِ الْاَيَةِ وَاسْتِزَالُهَا وَفِي الْمَسْأَلَةِ

[illegible]

تأویس اهلان ^{مجلس} باران کندی
در قریب ۱۰۰۰ نفر است اکثری
عبدالله عمر کوکایند و در ۹۹
نشیند و مختار اهل حد
سید

خود را از نیلایم می کشاید و می بخت
ما بهیچ دستشمار است ستم رعایت

دستشمار را که در عرصه خورشید انزاعی
الغنا به یکیم گفت پیرگاه

بسیار

دیر فصلی در احمد علی خان و شیخ
الحی بخش جو اسان پر حسن دکانف
در کسری بی بی هم یافت می شود

حکایات انبیاء

فخیر شد که اسماء و سحلا و انبیاء کرام علیهم السلام میفرمودند که این
آدم علیه السلام که لقب او خلیفه الله و صلی الله علیه و آله است او یکی از اشرار و شریف
نویسنده است و در دوسری روایت میں ہزار سال معتبر ہی از سین روز بعد طرف
عصر همراه اپنی زوجہ و حوا کی پشت میں گئی اور شب شبکہ کو نکل سارے ساعت
جست میں رہی دو سو تیس فراق فردوس میں رونی حوا کی کہانش کہیا کرتی تھی تاکہ
سال قبل باہل پر خنجر و تیغ میرے پیروی اور میں سو تیس آباوی و نیایش کہ زانی خوا
پانچ سو تیرہ تھی ہر ایک بار ایک بٹیا اور ایک بیٹی او کی پیدا ہوئی تھی دس حقیر
نازل ہوئی فاست او کی بہت بلند تھی کہ حرارت آفتاب سے ایذا پائی جب وہ مانگی
تو خدا فی شرف کا قدر فرمایا و سدن او کو بخار آیا و وجہ گیارہویں مرحم کو فاست باقی
سویانی بعد ملک حضرت آدم کی ایک سال اور پندرہ دن جب گذری تو فاست کی
دو نو بزرگوار کہ میں غار اقبوس میں کی اندر دفن ہوئی ہنگام طوفان او کی استخوان کو فوج کی گھا
جب اشراف میں دفن کیا ۔

و شریف حکیم الکلام حضرت آدم تمہا پیدا ہوئی اور باقی سب اولاد تو آسمان ہوتی رہی
یہ فطر تیرائی ہی کہ او کی معافی بنیشتا اندر میں جامع فضائل آدم اور صورت میں شام
ہی آخر عمر میں باپ کی اپنا ولیمہ کہیا علم ساعات روز شب کہ خلق ہر وقت تیرا
کریم اور دوری شہ زندان قایل سی اور ہنگام طوفان اچھی استخوان کی
خداوند کو فرمایا شریفیت او کی مطابق ثابت آدم ہی اور پیر چپاس صیفہ نازل ہوئی
اور میرے حکم کی و ریاضی و سعادت الہی و شریفیہ چیزہ بہتری تھی وہیں
شام میں زندگانی گذرانی اولاد او کی شیعہ و خیر و میں موافقت ملکویات

ادھر علیہ السلام مختلف کیا
و شریف حکیم الکلام حضرت آدم تمہا پیدا ہوئی اور باقی سب اولاد تو آسمان ہوتی رہی
یہ فطر تیرائی ہی کہ او کی معافی بنیشتا اندر میں جامع فضائل آدم اور صورت میں شام
ہی آخر عمر میں باپ کی اپنا ولیمہ کہیا علم ساعات روز شب کہ خلق ہر وقت تیرا
کریم اور دوری شہ زندان قایل سی اور ہنگام طوفان اچھی استخوان کی
خداوند کو فرمایا شریفیت او کی مطابق ثابت آدم ہی اور پیر چپاس صیفہ نازل ہوئی
اور میرے حکم کی و ریاضی و سعادت الہی و شریفیہ چیزہ بہتری تھی وہیں
شام میں زندگانی گذرانی اولاد او کی شیعہ و خیر و میں موافقت ملکویات

و شریف حکیم الکلام حضرت آدم تمہا پیدا ہوئی اور باقی سب اولاد تو آسمان ہوتی رہی
یہ فطر تیرائی ہی کہ او کی معافی بنیشتا اندر میں جامع فضائل آدم اور صورت میں شام
ہی آخر عمر میں باپ کی اپنا ولیمہ کہیا علم ساعات روز شب کہ خلق ہر وقت تیرا
کریم اور دوری شہ زندان قایل سی اور ہنگام طوفان اچھی استخوان کی
خداوند کو فرمایا شریفیت او کی مطابق ثابت آدم ہی اور پیر چپاس صیفہ نازل ہوئی
اور میرے حکم کی و ریاضی و سعادت الہی و شریفیہ چیزہ بہتری تھی وہیں
شام میں زندگانی گذرانی اولاد او کی شیعہ و خیر و میں موافقت ملکویات

[illegible]

2

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

مصادر اصلی این دسته عبارتند از: ۱- فروش مستقیم به مصرف کنندگان
۲- فروش به واسطه نمایندگان
۳- فروش به واسطه شرکت های بازرگانی
۴- فروش به واسطه شرکت های خدماتی
۵- فروش به واسطه شرکت های تولیدی
۶- فروش به واسطه شرکت های توزیع

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

پیش از این در سال ۱۳۸۴ و ۱۳۸۵
در زمینه حقوق شهروندی و آزادی بیان
و همچنین در زمینه حقوق زنان
و کودکان و حقوق معلولان
و همچنین در زمینه حقوق معلولان
و همچنین در زمینه حقوق معلولان

الحمد لله رب العالمين

وہ درمیان میں کچل گیا حضرت ادریسین چپے شیطان فی پھمی کو شہید جامہ بابر نکلا درخت باہم
لا آخر کو آ رہی است فی دوبارہ کیا ۔

مخاطبهٔ بعوث بمونی اصحاب رس پجنهنون فی تئیس پیغمبر کو مارتا بلا و ایضا کینه یا حصر
موت میں برہتی بت پرستی کرتی مرد و لواط عورات با ہم مساحتہ میں مصروف پرتی
اور معتبر یہ پایا ہی کہ رس خطر منہنمای آذربایجان نزدیک کریمینہ بارہ شہر کنایہ
مذکور تھی سو سو امان نزد و دینی قزوین زمین زمین ار دینی ہشت خروا و تنور و مرد و دین
و شہر نوینہر دخت منور اور بارکہ دختر کی پرستش کرتی تھی جب نضرین پیغمبر سی شہر
سویکھا تو خط لکھ کر تعین ان میں بند کیا اور تہ دریا میں کاڑا ہر کھانہ بنی فی شہادت پانی
قر خداسی آگ شل شعلہ کو گر دخت قدم سی نکل سبکو جلا دیا و دوسری تہ میں ہی صبح کر کے
دراز الوان رنگ آجاسی عنقا ہستی ہن لطفا کہ کو خط استلاق کو مارتا گیا ۔

در کتابی معتدلی الکاتب بنی اسرائیل ذکر تورات و لی تدویر و الهامی نبوت المقدس می آید
بنی برین آرزوی فرزندان عمر گزری او کی زوجه چنانچه یا ایشیا همیشه و حتما در
همین اور قبولی خواهر میریم دو کم شویم پس کی هونی ایکدن همراه زوجه مرغ کو دیکها اپنی
چمکی منته بین دانه بهراتها و قایمخ اول عزم می اوسدن اشیتای پیدا ایشیا
اولاد کا شربانال و زاری بین دعا کی فی الحال زوجه کو حقیقت آیا طهارت پاک کی شو بهتری
هم بستر هون محل رسا اور قبولی بشارت ملائیکه سی بعد پنج سال کی قیسی عوج و دین
انی تنزل کر گزیا علیها السلام کو بهتیر گها سی که حسب فریم چاهو تین تو علمای یهودی و فو کو
زناسی بهتیا کیا اسرا اسفل کر بقیر از مرد سیث رهنه خلاف عادت دیکها او کو
مرد بیگانه سوای زکر یا جناب فریم کا صاحب نهاد و خوف سی قوم کی بقصد کر

با بانی که در شهر کاشان می بویست
 خلافت کرد و در شهر کاشان
 در سال ۱۶۵۳ هجری قمری
 بنام محمد علی خان
 در سال ۱۶۵۳ هجری قمری
 بنام محمد علی خان
 در سال ۱۶۵۳ هجری قمری
 بنام محمد علی خان

[illegible]

فوقه
خارج کرد که کیا او در آن
در آن که او سپردن
در آن که او سپردن
در آن که او سپردن

[illegible]

نورانی
مقامه ای که در این مقام است
در این مقام است
در این مقام است
در این مقام است

اور ہرگز نہ کہیں کہ میں نے اس کو دیکھا ہے۔

[illegible]

سلطانان کبریا کجاست
 و اینها را که در میان
 و اینها را که در میان
 و اینها را که در میان

حاکم الامام حسن و امام حسین علیهما السلام

بکار اور اعلام الوسی سی لکھا دو جہاد شہادت چار گامی از و اختیارات ایام عقد طلاق
مین سوای کثیران خاصہ ہوین ام بستر نبیانی ستمو عقیدہ بن علیہ تریخ و الدہ زید اور دو حوا
ثانی خولہ نبیست منظور فراریہ ما حسن ثالثہ ام بھی نبیست طلحہ بن عبد المطلبی ام الحسن نبیست باترم و
خاطر کبری با سہلہ تاسرو ف عقدہ نبیست اشعث مابقی اسمنا معلوم این آنکھ کا یہ جمع کثیر ہوگا
لشکر ہو کی جاتی زر و مال اور فریب پیش بر نرس سی پھرتی از حاکم چالیس ہزار چار سو پاس ہی
وہ ہی در باطن فکر قد کردنی مین ہی سامان لوشا لیا را کوزخی کیا ناچار حضرت فی صلح قبلہ
زمانی جان و ناموس اینی اور است کی بجائی او مین شاہیر و زوات حدیث نیک ہی خفت
بن قیس و اصعب بن نباتہ و اشعث بن سوار و جابر بن عبد اللہ الانصاری و جاز و بن المنذر و حبیب
بن مظاہر و خدیفہ الاسد و حارث بن الاسود و حجر بن عدی و رشید جوی و رقاعہ بن شداد
و زید بن ارقم و سہیم بن قیس ہلالی و یحییٰ بن عمرو و انزاعی و قتیان بن ابی لیلی الہللی و عمرو بن
حمق الخراسانی و عامر بن واثق و عبد اللہ بن جعفر بن ابی طالب و عبد اللہ بن عباس و عمار بن قیس بن
و حنیف بن زیاد و لوط بن یحییٰ و قتیان بن کلثم و شمر بن ذی الجوشن و مسلم بن عقیل ہلال
بن شافعی امام حسن علیہ السلام و اولاد اجداد و ہمہ مین حل کبرستہ السجادی بن العباس
کی والدہ شاہ زنان خواہ با و نبیست کسری نیز و ذریہ و بن شمر یار مین چون فاس وضع حمل نبیست
ہوین و علی اصغر جو بہار و الدہشید ہوی او کی مادر نبیست ابی قرۃ عقیق این عرقہ تین خلائق
معاظمت ہی کہ او مین حل کبر جانا و خضر کہ ز و جہ نصیاحہ سی پیدا ہو کی خرد سال رو بروی پر
دینہ مین در گذری و عبد اللہ الرضی عنہ طفل شیر خوار قتل عاشورا و سکینہ اولاد و رباب نبیست
انصرہ العقیس بن عدی بن اوس مین و فاطمہ نبیست ام بھی نبیست طلحہ بن عبد اللہ بنی تمیم
و جہادہ سوای کثیران خاصہ پانچ زن شرف نکاح مین بود یکدیگر مین اول شہر بانہ و

بکار اور اعلام الوسی سی لکھا دو جہاد شہادت چار گامی از و اختیارات ایام عقد طلاق
مین سوای کثیران خاصہ ہوین ام بستر نبیانی ستمو عقیدہ بن علیہ تریخ و الدہ زید اور دو حوا
ثانی خولہ نبیست منظور فراریہ ما حسن ثالثہ ام بھی نبیست طلحہ بن عبد المطلبی ام الحسن نبیست باترم و
خاطر کبری با سہلہ تاسرو ف عقدہ نبیست اشعث مابقی اسمنا معلوم این آنکھ کا یہ جمع کثیر ہوگا
لشکر ہو کی جاتی زر و مال اور فریب پیش بر نرس سی پھرتی از حاکم چالیس ہزار چار سو پاس ہی
وہ ہی در باطن فکر قد کردنی مین ہی سامان لوشا لیا را کوزخی کیا ناچار حضرت فی صلح قبلہ
زمانی جان و ناموس اینی اور است کی بجائی او مین شاہیر و زوات حدیث نیک ہی خفت
بن قیس و اصعب بن نباتہ و اشعث بن سوار و جابر بن عبد اللہ الانصاری و جاز و بن المنذر و حبیب
بن مظاہر و خدیفہ الاسد و حارث بن الاسود و حجر بن عدی و رشید جوی و رقاعہ بن شداد
و زید بن ارقم و سہیم بن قیس ہلالی و یحییٰ بن عمرو و انزاعی و قتیان بن ابی لیلی الہللی و عمرو بن
حمق الخراسانی و عامر بن واثق و عبد اللہ بن جعفر بن ابی طالب و عبد اللہ بن عباس و عمار بن قیس بن
و حنیف بن زیاد و لوط بن یحییٰ و قتیان بن کلثم و شمر بن ذی الجوشن و مسلم بن عقیل ہلال
بن شافعی امام حسن علیہ السلام و اولاد اجداد و ہمہ مین حل کبرستہ السجادی بن العباس
کی والدہ شاہ زنان خواہ با و نبیست کسری نیز و ذریہ و بن شمر یار مین چون فاس وضع حمل نبیست
ہوین و علی اصغر جو بہار و الدہشید ہوی او کی مادر نبیست ابی قرۃ عقیق این عرقہ تین خلائق
معاظمت ہی کہ او مین حل کبر جانا و خضر کہ ز و جہ نصیاحہ سی پیدا ہو کی خرد سال رو بروی پر
دینہ مین در گذری و عبد اللہ الرضی عنہ طفل شیر خوار قتل عاشورا و سکینہ اولاد و رباب نبیست
انصرہ العقیس بن عدی بن اوس مین و فاطمہ نبیست ام بھی نبیست طلحہ بن عبد اللہ بنی تمیم
و جہادہ سوای کثیران خاصہ پانچ زن شرف نکاح مین بود یکدیگر مین اول شہر بانہ و

بکار اور اعلام الوسی سی لکھا دو جہاد شہادت چار گامی از و اختیارات ایام عقد طلاق
مین سوای کثیران خاصہ ہوین ام بستر نبیانی ستمو عقیدہ بن علیہ تریخ و الدہ زید اور دو حوا
ثانی خولہ نبیست منظور فراریہ ما حسن ثالثہ ام بھی نبیست طلحہ بن عبد المطلبی ام الحسن نبیست باترم و
خاطر کبری با سہلہ تاسرو ف عقدہ نبیست اشعث مابقی اسمنا معلوم این آنکھ کا یہ جمع کثیر ہوگا
لشکر ہو کی جاتی زر و مال اور فریب پیش بر نرس سی پھرتی از حاکم چالیس ہزار چار سو پاس ہی
وہ ہی در باطن فکر قد کردنی مین ہی سامان لوشا لیا را کوزخی کیا ناچار حضرت فی صلح قبلہ
زمانی جان و ناموس اینی اور است کی بجائی او مین شاہیر و زوات حدیث نیک ہی خفت
بن قیس و اصعب بن نباتہ و اشعث بن سوار و جابر بن عبد اللہ الانصاری و جاز و بن المنذر و حبیب
بن مظاہر و خدیفہ الاسد و حارث بن الاسود و حجر بن عدی و رشید جوی و رقاعہ بن شداد
و زید بن ارقم و سہیم بن قیس ہلالی و یحییٰ بن عمرو و انزاعی و قتیان بن ابی لیلی الہللی و عمرو بن
حمق الخراسانی و عامر بن واثق و عبد اللہ بن جعفر بن ابی طالب و عبد اللہ بن عباس و عمار بن قیس بن
و حنیف بن زیاد و لوط بن یحییٰ و قتیان بن کلثم و شمر بن ذی الجوشن و مسلم بن عقیل ہلال
بن شافعی امام حسن علیہ السلام و اولاد اجداد و ہمہ مین حل کبرستہ السجادی بن العباس
کی والدہ شاہ زنان خواہ با و نبیست کسری نیز و ذریہ و بن شمر یار مین چون فاس وضع حمل نبیست
ہوین و علی اصغر جو بہار و الدہشید ہوی او کی مادر نبیست ابی قرۃ عقیق این عرقہ تین خلائق
معاظمت ہی کہ او مین حل کبر جانا و خضر کہ ز و جہ نصیاحہ سی پیدا ہو کی خرد سال رو بروی پر
دینہ مین در گذری و عبد اللہ الرضی عنہ طفل شیر خوار قتل عاشورا و سکینہ اولاد و رباب نبیست
انصرہ العقیس بن عدی بن اوس مین و فاطمہ نبیست ام بھی نبیست طلحہ بن عبد اللہ بنی تمیم
و جہادہ سوای کثیران خاصہ پانچ زن شرف نکاح مین بود یکدیگر مین اول شہر بانہ و

۱۲-۳

۱۴۰۲

۱۴۰۳

۱۴۰۴

۱۴۰۵

۱۴۰۶

۱۴۰۷

۱۴۰۸

۱۴۰۹

۱۴۱۰

۱۴۱۱

۱۴۱۲

۱۴۱۳

۱۴۱۴

۱۴۱۵

۱۴۱۶

۱۴۱۷

۱۴۱۸

۱۴۱۹

۱۴۲۰

۱۴۲۱

۱۴۲۲

۱۴۲۳

۱۴۲۴

۱۴۲۵

۱۴۲۶

۱۴۲۷

۱۴۲۸

۱۴۲۹

۱۴۳۰

۱۴۳۱

۱۴۳۲

۱۴۳۳

۱۴۳۴

۱۴۳۵

۱۴۳۶

۱۴۳۷

۱۴۳۸

۱۴۳۹

۱۴۴۰

۱۴۴۱

۱۴۴۲

۱۴۴۳

۱۴۴۴

۱۴۴۵

۱۴۴۶

۱۴۴۷

۱۴۴۸

۱۴۴۹

۱۴۵۰

۱۴۵۱

۱۴۵۲

۱۴۵۳

۱۴۵۴

۱۴۵۵

۱۴۵۶

۱۴۵۷

۱۴۵۸

۱۴۵۹

۱۴۶۰

۱۴۶۱

۱۴۶۲

۱۴۶۳

۱۴۶۴

۱۴۶۵

۱۴۶۶

۱۴۶۷

۱۴۶۸

۱۴۶۹

۱۴۷۰

۱۴۷۱

۱۴۷۲

۱۴۷۳

۱۴۷۴

۱۴۷۵

۱۴۷۶

۱۴۷۷

۱۴۷۸

۱۴۷۹

۱۴۸۰

۱۴۸۱

۱۴۸۲

۱۴۸۳

۱۴۸۴

۱۴۸۵

۱۴۸۶

۱۴۸۷

۱۴۸۸

۱۴۸۹

۱۴۹۰

۱۴۹۱

۱۴۹۲

۱۴۹۳

۱۴۹۴

۱۴۹۵

۱۴۹۶

۱۴۹۷

۱۴۹۸

۱۴۹۹

۱۵۰۰

۱۵۰۱

۱۵۰۲

۱۵۰۳

۱۵۰۴

۱۵۰۵

۱۵۰۶

۱۵۰۷

۱۵۰۸

۱۵۰۹

۱۵۱۰

۱۵۱۱

۱۵۱۲

۱۵۱۳

۱۵۱۴

۱۵۱۵

۱۵۱۶

۱۵۱۷

۱۵۱۸

۱۵۱۹

۱۵۲۰

۱۵۲۱

۱۵۲۲

۱۵۲۳

۱۵۲۴

۱۵۲۵

۱۵۲۶

۱۵۲۷

۱۵۲۸

۱۵۲۹

۱۵۳۰

۱۵۳۱

۱۵۳۲

۱۵۳۳

۱۵۳۴

۱۵۳۵

۱۵۳۶

۱۵۳۷

۱۵۳۸

۱۵۳۹

۱۵۴۰

۱۵۴۱

۱۵۴۲

۱۵۴۳

۱۵۴۴

۱۵۴۵

۱۵۴۶

۱۵۴۷

۱۵۴۸

۱۵۴۹

۱۵۵۰

۱۵۵۱

۱۵۵۲

۱۵۵۳

۱۵۵۴

۱۵۵۵

۱۵۵۶

۱۵۵۷

۱۵۵۸

۱۵۵۹

۱۵۶۰

۱۵۶۱

۱۵۶۲

۱۵۶۳

۱۵۶۴

۱۵۶۵

۱۵۶۶

۱۵۶۷

۱۵۶۸

۱۵۶۹

۱۵۷۰

۱۵۷۱

۱۵۷۲

۱۵۷۳

۱۵۷۴

۱۵۷۵

۱۵۷۶

۱۵۷۷

۱۵۷۸

۱۵۷۹

۱۵۸۰

۱۵۸۱

۱۵۸۲

۱۵۸۳

۱۵۸۴

۱۵۸۵

۱۵۸۶

۱۵۸۷

۱۵۸۸

۱۵۸۹

۱۵۹۰

۱۵۹۱

۱۵۹۲

۱۵۹۳

۱۵۹۴

۱۵۹۵

۱۵۹۶

۱۵۹۷

۱۵۹۸

۱۵۹۹

۱۶۰۰

۱۶۰۱

۱۶۰۲

۱۶۰۳

۱۶۰۴

۱۶۰۵

۱۶۰۶

۱۶۰۷

۱۶۰۸

۱۶۰۹

۱۶۱۰

۱۶۱۱

۱۶۱۲

۱۶۱۳

۱۶۱۴

۱۶۱۵

۱۶۱۶

۱۶۱۷

۱۶۱۸

۱۶۱۹

۱۶۲۰

۱۶۲۱

۱۶۲۲

۱۶۲۳

۱۶۲۴

۱۶۲۵

۱۶۲۶

۱۶۲۷

۱۶۲۸

۱۶۲۹

۱۶۳۰

۱۶۳۱

۱۶۳۲

۱۶۳۳

۱۶۳۴

۱۶۳۵

۱۶۳۶

۱۶۳۷

۱۶۳۸

۱۶۳۹

۱۶۴۰

۱۶۴۱

۱۶۴۲

۱۶۴۳

۱۶۴۴

۱۶۴۵

۱۶۴۶

۱۶۴۷

۱۶۴۸

۱۶۴۹

۱۶۵۰

۱۶۵۱

۱۶۵۲

۱۶۵۳

۱۶۵۴

۱۶۵۵

۱۶۵۶

۱۶۵۷

۱۶۵۸

۱۶۵۹

۱۶۶۰

۱۶۶۱

۱۶۶۲

۱۶۶۳

۱۶۶۴

۱۶۶۵

۱۶۶۶

۱۶۶۷

۱۶۶۸

۱۶۶۹

۱۶۷۰

۱۶۷۱

۱۶۷۲

۱۶۷۳

۱۶۷۴

۱۶۷۵

۱۶۷۶

۱۶۷۷

۱۶۷۸

۱۶۷۹

۱۶۸۰

۱۶۸۱

۱۶۸۲

۱۶۸۳

۱۶۸۴

۱۶۸۵

۱۶۸۶

۱۶۸۷

۱۶۸۸

۱۶۸۹

۱۶۹۰

۱۶۹۱

۱۶۹۲

۱۶۹۳

۱۶۹۴

۱۶۹۵

۱۶۹۶

۱۶۹۷

۱۶۹۸

۱۶۹۹

۱۷۰۰

۱۷۰۱

۱۷۰۲

۱۷۰۳

۱۷۰۴

۱۷۰۵

۱۷۰۶

۱۷۰۷

۱۷۰۸

۱۷۰۹

۱۷۱۰

۱۷۱۱

۱۷۱۲

۱۷۱۳

۱۷۱۴

۱۷۱۵

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

این کتاب در بیان احکام و عبادت و اخلاق و فروع دین
 و معانی و اسرار و کرامات و معجزات و غیره
 و در بیان احوال و سیرت و مناقب و فضائل
 و در بیان احوال و سیرت و مناقب و فضائل
 و در بیان احوال و سیرت و مناقب و فضائل

[illegible]

وَالْكَوْكِ الْخَرْمَةُ اِسْمُ جَهَنَّمَ يُوَلَّدُ مِنْهُ وَجَرَّ صَاعِدًا قَلْبًا اُظْفَرِي طَعْفًا فِيهِ
يَسِيرُ حَتَّى يَأْتِيَ بِغَيْرِ حِمَّةٍ قَالَ جُوْالِدُ فَقُلْتُ يَا بْنَ سُوْلَانَ اِنَّكَ لَكَاْنُ فَقَالَ
اَيُّ رُبِّي اِنَّ ذَاكَ لَمَكْتُوبٌ عِنْدَنَا فِي الصَّحِيفَةِ اَلَّتِي فِيهَا ذِكْرُ الْحَسَنِ اَلَّتِي تُجْرِي عَلَيْنَا
بَعْدَ رَسُوْلِ اللهِ قَالَ فَقُلْتُ لِمَا يَا بْنَ رَسُوْلِ اللهِ ثُمَّ يَكُوْنُ مَاذَا قَالَ ثُمَّ
يَمْتَدُّ الْعَيْبَةُ بِوَلِيِّ اللهِ لثَانِي عَشْرَ مِنْ اَوْصِيَاءِ رَسُوْلِ اللهِ وَالْاَيْمَةُ
بَعْدُهُ يَا اَبَا خَالِدٍ اِنَّ اَهْلَ زَمَانٍ عَيْبَتُهُ الْقَائِلِينَ بِاِمَامِيَّةٍ وَالْمُنْتَظَرِ
لظُهُورِهِ اَفْضَلُ مِنْ كُلِّ زَمَانٍ لِاَنَّ اللهَ تَعَالَى ذَكَرَهُ اَعْطَاهُمْ مِنَ الْعُقُولِ
وَالْاَفْهَامِ وَالْعُرْفِ مَا صَارَتْ بِهِ الْعَيْبَةُ عَنْدهُمْ بِمَنْزِلَةِ الشَّاهِدَةِ
جَاهُهُمْ فِي ذَٰلِكَ الزَّمَانِ بِمَنْزِلَةِ الْجَاهِدِيْنَ بَيْنَ يَدَيِ سُوْلِهِ بِالسَّيْفِ
اُولَٰئِكَ الْخَالِصُونَ حَقًّا وَشَيْعَتُنَا صِدْقًا وَالدُّعَاةُ اِلَى دِيْنِ اللهِ سَوْرًا
جَهْرًا وَفِيهَا عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَلِيطٍ قَالَ قَالَ السَّيْنُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ اَبِي
عَلِيٍّ السَّلَامُ مَا اَشْنَى عَشْرَ مَهْدٍ يَا اَوْثَمُ اَمِيرُ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلِيٌّ بْنُ اَبِي
طَالِبٍ وَاخِرُهُمُ التَّاسِعُ مِنْ وَلَدِي هُوَ الْقَاسِمُ بِالْحَقِّ يُحْيِي اللهُ بِهِ الْاُمَمَ
بَعْدَ مَوْتِهَا وَيُطَهِّرُ بِهِ دِيْنَ الْحَقِّ عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ كَعَيْبَةُ
يَرْثُ فِيهَا هَمًّا وَوَيْثُتٌ عَلَى الدِّيْنِ فِيهَا اٰخَرُونَ يَقُوْدُونَ وَيَعَالِيهِمْ
مَتَى هَذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِيْنَ اِمَّا اِنَّ الصَّابِرِيْنَ فِي عَيْبَتِهِ عَلَى
الَّذِي اَلْتَكْدِيْبُ لَهُ بِمَنْزِلَةِ الْجَاهِدِ السَّيْفِ بَيْنَ يَدَيِ رَسُوْلِ اللهِ صَلَّى اللهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَنْ صِلَتْ بَيْنَ بَنَاتِهِمْ كَمَنْ هَبْنَاهُ حَسْبِيْ خَيْرًا وَاِلَّا كَمَا دِيْنَانِيْنَ هَبْنَاهُ بَنَاتِنَا
اَوَّلُ عِيْسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا تَابَعْتَنِيْ يَسِيْ اُمَامُ ثَمَاعِشُ كَرَمَتْ خَلْقِيْ تَقْبَلِيْ سِرِّيْ

[illegible]

جَدَّوَلِي وَلَا تَدْرِي سِرِّي رَكَائِيَاتِ وَأَتَمَّةٌ هُدَاتِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالصَّلَاةُ

[illegible]

جدول ولادت و کیفیت نام و کنیت حضرت علیهم السلام و الصلوٰۃ

[illegible]

جدول نسب قریش و سرور انبیاء علیہ السلام و سادات اکرام

جدول ذیلین اسم آدم علیہ السلام جانب یسار بقید ہند نام پیر تحریر کیا و سیاہی سری طرہ میں انصر بعد از ان غیر قافی کی تمت پیر کیا

آدم	شیت	انوش	قینان	مہلہ	الیاز	انوش	میشخ	لیک	نوخ	سام	انوش	شالغ	حار	فالغ	ارغاد
آد	حدنان	معد	زاروکیکی	بابا	مصر										

مالا

فر

فال

لو

کد

م

کلاب

سعیہ زہرہ

ہاشم حارث

وکیل عبد

عبد الشمس

حسن قس

امیہ

عبد المطلب

عمر عبد

عبد الوہاب

عبد الوہاب

عبد الوہاب

عبد الوہاب

عبد الوہاب

جدول وفات سید کائنات و ائمه هدی علیهم السلام و الصلوٰة

[illegible]

جَدَّوَلٍ وَفَاتِ سَيِّدِ كَانَاتِ وَأَمْتِ هَدَاتِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَاجْتَلَاوِ

[illegible]

در این جدول در هر سال به ازای هر نفر از جمعیت این شهر که در هر سال در این شهر اقامت دارند و در هر سال در این شهر اقامت دارند و در هر سال در این شهر اقامت دارند

نام ملک	رقبه زمین	ایادی ادم ملک	لام دار السلطنته	تعداد مردم با تخت	نشان	تور	برگه
شهر زنشند	۱۵۰۰۰	۲۵۰۰۰۰۰	تختگاه	۳۰۰۰۰	آباده	۳۱	جوفا
شهر زنشند	۲۰۰۰۰	۱۴۵۰۰۰۰	تختگاه	۴۰۰۰۰	خزینان	۳۰	سرطان کرک
شهر زنشند	۸۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۴۰۰۰	شهر زنشند	۳۱	سرطان کرک
شهر زنشند	۳۴۸۲۰۰۰	۳۲۴۵۰۰۰۰	تختگاه	۸۶۶۹۰۰۰	ایمان	۳۰	سرطان کرک
شهر زنشند	x	۶۲۰۰۰۰۰	تختگاه	سال انگریزی شمسی ۱۲۵۰	ایمان	۳۰	سرطان کرک
شهر زنشند	نامعلوم	۱۰۰۰۰۰۰	تختگاه	شهر زنشند	شهر زنشند	۳۱	سرطان کرک
شهر زنشند	۳۴۰۰۰۰	۶۰۰۰۰	تختگاه	نامعلوم	شهر زنشند	۲۸	تیموری سال ۲۹
شهر زنشند	۳۵۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۶۲۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۳۰۰۰۰	۳۲۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۰	تختگاه
شهر زنشند	۸۶۰۰۰۰	۴۵۰۰۰۰۰	تختگاه	۱۵۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۲۶۰۰۰	۶۰۰۰۰	تختگاه	۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۰	تختگاه
شهر زنشند	۶۰۰۰	۳۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۲۰۰۰۰	۲۲۰۰۰۰۰	تختگاه	۱۲۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۰۰۰۰	۲۲۰۰۰۰۰	تختگاه	۱۸۰۰۰	تختگاه	۳۰	تختگاه
شهر زنشند	۲۰۰۰۰	۱۰۰۰۰۰	تختگاه	۱۸۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۹۰۰۰۰	۳۵۰۰۰۰۰	تختگاه	تختگاه	تختگاه	۳۰	تختگاه
شهر زنشند	۸۶۶۲۰۰۰	۲۶۵۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۶۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۱۵۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	تختگاه	سال فارسی شمسی ۱۲۵۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۲۰۰۰۰۰	۱۲۰۰۰۰۰	تختگاه	۳۵۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۵۰۰۰۰۰	۲۲۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۰۰۰۰۰	۸۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۴۵۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۵۰۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۴۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۱۰۰۰۰	۶۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۵۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۲۵۰۰۰۰	۱۶۰۰۰۰۰	تختگاه	۲۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۵۵۰۰۰۰	۵۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۸۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۸۰۰۰۰	۶۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۱۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۱۸۰۰۰۰	۶۰۰۰۰۰۰	تختگاه	۸۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۸۰۰۰۰	۲۵۰۰۰۰۰	تختگاه	۴۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۱۸۰۰۰۰	۲۵۰۰۰۰۰	تختگاه	۸۰۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۰۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	تختگاه	تختگاه	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۶۴۴۰۰۰۰	۲۲۶۵۰۰۰۰	تختگاه	۱۲۱۳۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۳۰۱۰۴۰۰۰	۱۰۱۸۶۲۰۰۰۰	تختگاه	۱۲۳۲۷۹۰۰۰	تختگاه	۳۱	تختگاه
شهر زنشند	۱۵۳	۱۱۳	تختگاه	۱۱۳	تختگاه	۳۱	تختگاه

۵۱

دنیای پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی		دنیای پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی		دنیای پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی	
۱۳۰۰۰۰	کاشین اب شور	۳۹۰۰	آیین	۲۳۹۲۹	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۳۲۰۰۰۰	سین پشیرین	۴۰۰۰	سین	۲۸۱۴۸	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۶۰۰۰۰	آرن	۳۰۰۰	سین	۲۶۸۶۲	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۳۰۰۰۰	پشیرین	۳۰۰۰	سین	۲۰۳۹۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۰۰۰۰۰	آرن	۲۶۳۰	سین	۲۹۰۰۲	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۵۰۰۰۰	پشیرین	۲۹۰۰	سین	۱۸۳۹۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۲۰۰۰۰	افریق	۲۳۰۰	سین	۱۸۰۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۱۰۰۰۰	افریق	۲۳۰۰	سین	۱۲۰۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۰۰۰۰۰	افریق	۲۲۰۰	سین	۱۲۴۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۸۰۰۰۰۰	افریق	۲۳۰۰	سین	۳۰۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۸۰۰۰۰۰	افریق	۲۲۰۰	سین	۱۰۰۰۸	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۶۳۳۰۰۰	افریق	۲۳۰۰	سین	۴۰۴	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۵۵۰۰۰۰	افریق	۲۰۰۰	سین	۱۵۰۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۴۸۰۰۰۰	افریق	۱۸۰۰	سین	۱۰۰۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۳۸۰۰۰۰	افریق	۱۸۰۰	سین	۸۵۹۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۳۲۸۰۰۰	افریق	۱۸۰۰	سین	۴۲۹۸	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۱۳۰۰۰	افریق	۱۸۰۰	سین	۶۴۶۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۱۳۰۰۰	افریق	۱۴۰۰	سین	۹۶۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۸۵۰۰۰۰	افریق	۱۴۰۰	سین	۶۱۵۲	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۷۴۰۰۰۰	افریق	۱۴۰۰	سین	۳۰۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۵۴۰۰۰۰	افریق	۱۴۰۰	سین	۱۰۸۴۲	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۳۳۰۰۰۰	افریق	۱۲۰۰	سین	۱۴۳۴۳	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۲۰۰۰۰	افریق	۱۱۲۰	سین	۱۹۱۲۶	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۲۲۸۰۰۰	افریق	۱۰۰۰	سین	۱۸۸۵۸	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۸۳۰۰۰	افریق	۱۰۰۰	سین	۲۳۹۱۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۹۲۰۰۰	افریق	۸۵۰	سین	۱۳۴۳۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۱۵۰۰۰	افریق	۸۰۰	سین	۱۸۳۱۲	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۹۹۰۰۰۰	افریق	۷۹۰	سین	۱۹۶۲۵	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۷۶۰۰۰۰	افریق	۶۹۰	سین	۲۱۲۸۶	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۶۶۰۰۰۰	افریق	۶۳۰	سین	۲۲۲۵۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۳۲۰۰۰۰	افریق	۲۲۰	سین	۱۴۲۲۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۱۵۰۰۰۰	افریق	۱۰۰	سین	۵۲۰۰	پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی
۵۰۰۰۰۰	افریق	۲۱۵	سین		پند و اندرز و خرد و دانش و آگاهی

عَنْ جَبْرِ جَابِ وَأَصْلُهَا وَالتَّغْيِيرُ وَالْإِصْلَاحُ وَالْقَبِيلَةُ الطَّيْفَةُ وَالْمَكْرُخُ الْكَافُ أَوْ كَوْنُهُ أَرْضٌ شَدِيدَةٌ وَقَعَتِ الشَّمْسُ عَلَى الْأَرْضِ بِغَيْرِ وَرْدٍ فَخَانَ أَنْ صَاحَ النَّاسُ مِنْ أَلْسَانِهِمْ مِمَّنْ تَقَعَتْ

[illegible]

[illegible]

حکمت و مشابہات از اندر پیدای دایم
 بن آید می دهد من جبر علی من الله عز وجل
 و بنی اسرائیل بنی من خیرین قلاً خداوند یکتا
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است

حکمت و مشابہات از اندر پیدای دایم
 بن آید می دهد من جبر علی من الله عز وجل
 و بنی اسرائیل بنی من خیرین قلاً خداوند یکتا
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است

صلی الله علیه و آله و سلم ای راورد و گوید من قبل از دو پیر باره رکعت نماز مذکور من هر دو رکعت
 ایک سلام می آورد هر رکعت من سوره حمد و سوره یا دینوری بعد از آن سوره
 قل هو الله و قل اعوذ برب الفلق و قل اعوذ برب الناس هر واحد کو چار مرتبه پس چاره
 لا اله الا الله و الله اکبر و سبحان الله و الحمد لله و لا حول و لا قوة الا بالله
 العلی العظيم پس چار مرتبه می الله ربی لا اشرک له به شیئاً پس چار مرتبه می
 لا اشرک له ربی احداً حضرت امام رضا علیه السلام می بخور ای جوای نیست و
 رجب کو روزه رکعی خوشی بر من کی اورست و منم کو سو بر من کی عصیان کا کفار هو جا
 او بیوین روز کا صوم جو اگر گنایان گذشته و آینده می مغفرت پائی فضا الله
 ماه شعبان کی بیان من اور آداب زیارت شاه شهیدان من جانا چا می که ایام من
 اسی منی کی روزه بر کنا سنت مؤکده فرمائی را و چنانچه ثواب پر حدیث و روایات
 تأکید آئی راه رجب ایبر الوصیین می منسوب می و شعبان نمی پناه سید المرسلین کا مخرج
 ارشاد و کبار و مخرج انی جو میری شهر مبارک من ایک روز صایم می ایوم قیام کو او سکایان
 شیخ مومکا که خداستغفر کر می هرگاه کو بنده شایسته و دین روزه رکعی کا گنایان
 گذشته می امروزید می گار اگر من روز نیت روزه پگز می او سکا مذکر می تری
 سیات بر و دگاری بخشی تفصیل جنات و امزش خطیات کتاب زاد المعاد من
 بی خوابت می و من کو و اسطی عمل خیر کی اشاره اور سکا ذکر موجب تطویل عبارات می
 امام رضا علیه السلام می ناؤر هو که هر روز من جو ستر مرتبه استغفار میکا اگر چه عصیان
 او کی بقدر ستارهای آسمان من بار عذاب نه می کا دای توبه استغفر الله
 و اسأله التوبه اور دوسری روایت من می که استغفار مرتبه من استغفار کر تا دوسری

حکمت و مشابہات از اندر پیدای دایم
 بن آید می دهد من جبر علی من الله عز وجل
 و بنی اسرائیل بنی من خیرین قلاً خداوند یکتا
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است

حکمت و مشابہات از اندر پیدای دایم
 بن آید می دهد من جبر علی من الله عز وجل
 و بنی اسرائیل بنی من خیرین قلاً خداوند یکتا
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است
 و بیکرم نظیر این غایب است

[illegible]

عن الزيدية فانهم خالفوه في ذلك وامامة
 وغيرهم من الضاربة الاثر منهم وروى
 على جميع الصحابة عنهم وتخصيصهم على
 في ذكر الامامة ومن ذلك تخصيصهم على
 المفضول والاختيار الذي قد مره
 لمات بعد النبي وتبرهم من بني كوكج
 لمحات تناسبها راقم حال ما تشاء انظم

لَا يَصْنَعُو مَذَارِ الدُّهْرِ وَنَوَاصِي الْعَصْرِ وَوَلَاةُ الْآخِرِ وَالْمَرْكَ عَلَيْهِمْ
 الذِّكْرُ وَمَا يَنْزِلُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَأَصْحَابُ الشَّعْرِ وَالشَّيْرَاجِمَةُ
 وَجِبِهِ وَوَلَاةُ آمِرٍ وَنَسِيهِ الْأَلَمِّ فَصَلِّ عَلَى خَاتَمِهِمْ وَثَابِتِهِمْ السُّنْهُ
 عَنْ عَوَالِيهِمْ وَأَنْدَرَاتِ آيَامِهِ وَظُهُونَ وَمِيَامِهِ وَاجْلُثْنَا مِنْ أَصَابِ قُرُونٍ
 ثَارًا ثَابِتًا يَا كُتُبًا فِي أَعْوَابِهِ وَخُصَائِرَ وَاحِبِنَا فِي دَوْلَتِهِ نَاعِمِينَ
 وَيَصْحَبَتِهِ غَائِبِينَ وَبَحَقِّهِ قَائِمِينَ وَمِنْ السُّوءِ سَالِمِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 وَلِلْحَمْدِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَالْكَافِرِينَ
 وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ الصَّادِقِينَ وَعِزَّتِهِ النَّاظِقِينَ وَالْعَنْ جَمِيعَ الظَّالِمِينَ
 وَأَحْكُمُ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ يَا أَحْكَمَ الْكَافِرِينَ أَيْضًا جَبَّ حَضْرَتِ صَاحِبِ الْأَنْكَرِ
 فَرَانِ يَا حَبِيبَ عَقْلِي سَيِّدَ الْخَلَاءِ أَوْسَمِينَ مَوَالِي كَوَلِيَّ كَلْبَاتِكُمْ كَرُورُ سَوْمِ شَهْرِ شَعْبَانَ يَوْمِ وِلَادَتِ
 حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْمَ رُزْدِهِ رَكْعَتُهُ أَوْسَمِينَ وَمَا كَوَلِيَّ كَلْبَاتِكُمْ كَرُورُ سَوْمِ شَهْرِ شَعْبَانَ يَوْمِ وِلَادَتِ
 بَنِي الْمُؤَلَّوْ فِي هَذَا الْيَوْمِ الْمُؤَوِّدِ بِشَهَادَتِهِ قَبْلَ اسْتِشْهَادِهِ وَوَلَادَتِهِ
 بَكَّةُ السَّمَاءِ وَمَنْ فِيهَا وَالْأَرْضِ وَمَنْ عَلَيْهَا وَكَلَامُهَا لَيْسَتْهَا قَبْلَ
 الْعَبْقِ وَسَيِّدِ الْأَسْرِ الْمَدُودِ بِالنَّصْرِ يَوْمَ الْكَلْبِ الْمُعْوَضِ مِنْ قَتْلِهِ إِيَّا
 الْأَكْبَرِ مِنْ نَسْلِهِ وَالشَّعَاءِ فِي رُبَّتِهِ وَالْفَوْزِ مَعَهُ فِي أَوْسَمِهِ وَالْأَوْسَمِ
 مِنْ عَدَّتِهِ بَعْدَ ظَاهِرِهِمْ وَعَيْبَتِهِ خَيْرُ بَدْرٍ كَوَلِيَّ الْأَوْتَارِ وَيَتَارُوُ النَّشَانِ
 وَيُرْضُو الْجَبَارِ وَيَكُونُوا خَيْرَ نَصَارٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَعَ اخْتِلَافِ الْكَلْبِ
 الْهَارِ اللَّهُمَّ فَيَسِّرْ لِي يَا كَرِيمُ أَنْتَ سَلِّ وَسَلِّ سَلِّ سَلِّ سَلِّ سَلِّ سَلِّ سَلِّ
 فَيَسِّرْ لِي نَفْسِي فَمَا وَطَنِي يَوْمِي وَأَمْسِي يَسْأَلُكَ الْعِصَّةَ إِلَى عِلَالِ نَفْسِي

من الزيدية فانهم خالفوه في ذلك وامامة
 وغيرهم من الضاربة الاثر منهم وروى
 على جميع الصحابة عنهم وتخصيصهم على
 في ذكر الامامة ومن ذلك تخصيصهم على
 المفضول والاختيار الذي قد مره
 لمات بعد النبي وتبرهم من بني كوكج
 لمحات تناسبها راقم حال ما تشاء انظم
 است شبيب سنها لارودية منسوبة الى
 اهل جارد وروى عن اهل جارد وروى عن اهل جارد
 وهو الامام قالوا ان النبي صلى الله عليه
 من على على بصفته لانه وبسبب
 الامانة الى الحسين ثم في سوري بينهم فمن
 خرج منهم والشيعة منسوبة الى الجمان
 كثير وقال الشافعي منسوبة الى الجمان
 وان يمتد الى بكر وعمر خلا لا يمتد الى
 والزيدية منسوبة الى ابوتهم
 التواتر ان كان يقرب من عليا
 ابو بكر وعمر ليست بخطا لان عليا
 ترك الامامة لهما وهم واقفون في عثمان
 ويقولون على امام حين يبيع بنو النعمانية
 منسوبة الى نعيم بن الجمان وهي قولنا
 الامانة انتقلت من عثمان وكنت بنو النعمانية
 يقولون بابي بكر وعمر ويكرهون النعمانية
 فيقولون الى صاحب يقال له يعقوب
 من نسب الى بكر وعمر
 ومنهم السامية منسوبة الى بكر وعمر
 يقولون بالنعمانية والنزدينية فيقولون
 ليس لهم الى فليس في يد بكر وعمر
 في قولنا ابو بكر وعمر اما الاحدية
 فبما انما عرفت في الامانة

من السلفين انما لا اله الا الله
 محمد رسول الله وفضلته
 يا ارحم الراحمين
 اللهم

هو المصنف وادعى
بانه واحداً ليس كمنه شئ البتة
الى يوضح السبب في دعوى الايمان
والخوض في فيه وان من ترك فضله منها
هو كافر في الايمان
ان الايمان هو المعرفة والاقرار بالله ورسوله
وبما لا يجوز في العقل لا يفعله التجارب
منسوبة الى الحسن بن محمد الجبار
الايان هو المصنف بالله ورسوله وراضية
منسوبة الى حسين وادعى التمسك
في دعواه ان العلم بجلوسه الاشياء
هو ضرورة العلم بالتحديد هو العلم بالاشياء
التي هي فيهم اصحابها غير شيب
بحدوثه وبقى الشيعة عنه وزعموا
ان الايمان كان في الجنب وانما هو لا سكا
الشيعة فيهم اصحاب ابي حنيفة نعمان
ثابت زعموا ان الايمان هو المعرفة
والاقرار بالله ورسوله وبما لا يجوز في العقل
على ما ذكره

والله اعلم بالصواب

كذا هو مومنين بالحققة وهو كذا في دوى و حيدر
 بالسان دوى القلب وان المناقذين
 امان الكفر الكريمة مسوبة الى ابي عبد الله
 وزعم ايضا ان اليهود للشس ليس بكفر
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء

معهُ وَيُسِرُّ لَيْلًا رَحِيحُهُ عَسْرٌ وَخَيْرٌ لَّيْلِيَّةٍ شَرُّهَا لَئِنْ آمَنَ وَإِيمَانٌ وَتَعْمُورٌ وَإِيمَانٌ
 وَسَلَامَةٌ وَسَلَامٌ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَحَقِّقْنَا مِنْ أَرْضِي مَنْ طَعِمَ عَلَيْهِ
 وَأَزْكِي مَنْ نَظَرَ إِلَيْهِ وَأَسْعِدْ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فِيهِ وَوَقَّنَا فِيهِ لِلتَّوْبَةِ وَأَعِصْنَا
 فِيهِ مِنَ التَّوْبَةِ وَاحْصِنَّا مِنْ مُبَاشَرَةِ مَعْصِيَاكَ وَأَوْعِنَا فِيهِ شُكْرَ نِعْمَتِكَ
 وَآلِئِنَّا فِيهِ جَنَّ الْعَالَمِينَ وَأَنْتُمْ عَلَيْنَا بِاسْتِكْمَالِ طَاعَتِكَ فِيهِ الْمُسْتَكْمِلُونَ
 الْمَثَانُ الْحَمِيدُ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الظَّاهِرِينَ أَدَاتِ شَرْحِ
 ماه رمضان طيب رويت بلال جنت او بعض في واجب جانبي حضرت صادق
 عليه السلام في رواية كى بي بركاه ماه رمضان كوكب جليل روي كى ما تبه او حكي
 خطاب كوكب دعى رويت هلال يهود روي وديك الله رب العالمين اللهم
 عَلَيْنَا يَا لَأَمَنِ وَالْإِيمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْإِسْلَامِ وَالْمُسَارَعَةِ إِلَى مَا تُحِبُّ وَ
 تَرْضَى اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِنَا هَذَا وَأَمْرُنَا خَيْرُهُ وَعَوْنُهُ وَأَصْرُفْ
 عَنْهُ صَوْرَةَ سُرَّةٍ وَبَلَاءٍ وَفِتْنَةٍ أَيْضًا ابْنِ أَبِي قَيْسٍ رَحِمَهُ اللَّهُ دَعَا رُوِيَ
 لال كوكب جانبي او روي مختصر دعى بي الحمد لله الذي خلقني وخلقك و
 قدر منازلك وخلقنا موافقت للثلاث اللهم اهله علينا اهل الايمان وال
 اللهم ادخلنا عليهما بالسلمة والسلام واليقين والايمن والبر والتقوى
 بل الخشب وروى زيارت حضرت امام حسين عليه السلام شب اول بين سنتى او روي
 روزه كويون كرى كل روزه ماه رمضان ركبو كذا واجب قرى الى الله على دن كى جانبي
 خنايس جلوبانى سهر بر دنا او كفى كلاب منبه بر جربنا وركعت نماز اول بين جمعه
 مرتبه سورة انا انزلنا وقرئنا او كرى خيرات كرنا چايمى بر بر نماز بر دنا كى ايضا يا اعلى

ان الحسن الصالح و ابنه الازدى و حيدر
 سبب و الحين بن عبد الغفار و اكثر ما يكون
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء
 من غير كرام و زعموا ان الايمان هو لا وفاء

ان الايمان مثل الكفر الطاعة
 كذا هو مومنين بالحققة وهو كذا في دوى و حيدر
 بالسان دوى القلب وان المناقذين
 امان الكفر الكريمة مسوبة الى ابي عبد الله
 وزعم ايضا ان اليهود للشس ليس بكفر

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي خلقنا من غير حساب
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

الحمد لله الذي خلقنا من غير حساب
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

الحمد لله الذي خلقنا من غير حساب
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

فصل في كتاب اخبار ائمه وعاي قرآنی

افطار کری حیوان قرآنی بی عیب و تندرست ہو کر اوی مسد لطیف راحت میں رو قبیلہ
ای پی ما تہم ہی گرون پر چری چلائی خواہ قصاب کا رو کا یہودی دعای قرآنی
وَجْهَتْ وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ خَبِيرًا مُسْلِمًا وَمَا أَنَا
مِنَ الشُّرَكِيِّ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ آخِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ اللَّهُمَّ مِنْكَ وَلَكَ
بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ نَسْ فَرَج کری اور بھی اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي جَنَابِکَ مَعْنِی مَرِی تُو
سرحد انگریز ایک حداد و اہل و عیال کہا میں اور ایک ہمسایہ و ایک حداد
پہچان میں پوست و کتہ و پائی وغیرہ قصاب کو مذی آپ صرف میں نہ لای ہنسی کے
ساکین کو خوار فرمائی اہا اہل روین ماہ و چھ گئی عید خیر ہی اوسدن ابراہیم علیہ السلام
فرقہ خانی رہائی دی ۱۲ اور وادی حدیث میں امیر المؤمنین کو رسد خدا صلی اللہ علیہ وسلم
باتفاق سند خلافت علی اوس روز سمیت افزو میں روزہ رکعت احیات و دعوت و حق
سرگرم رہنا میں روز تک نشاط و دل ہی باہم لڑا اور یہ کلمات بکثرت کہنا لازم ہی اللہ
لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنَا مِنَ الْمُتَشَكِّكِينَ يُولَايَةُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَكْبَرِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
السلام متقیم و فرخاک چہ نا چاہی حضرت صادق علیہ السلام فی منبر لایاک روزہ
قدیر کا برابر روزہ عجز و نیاز و ثواب سوچ و سوچہ ہی اور جو کوئی مؤمن کو طعام افطار
گو یا و قیام کو کہلایا ہی کہ قیام بعد رسد نہ را آدمی میں اما روز سبت و چهارم کو عید
اوسدن روزہ رکعت اشاء و فانی کرنا علامت احباب آل عبا ہی کہ اوسدن کرکٹ
پیش کو خدائی عالم پر ظاہر کیا ہی اما روز سبت و پنجم سدن فانی البیت میں روزہ کہا
روٹی فیکر کو وکی پانی ہی روزہ کہلانہ انی سورہ کل انی نازل کیا ابراہیم سرگرم نہ رہتی

وَجْهَتْ وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ خَبِيرًا مُسْلِمًا وَمَا أَنَا
مِنَ الشُّرَكِيِّ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ آخِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ اللَّهُمَّ مِنْكَ وَلَكَ
بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ نَسْ فَرَج کری اور بھی اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي جَنَابِکَ مَعْنِی مَرِی تُو
سرحد انگریز ایک حداد و اہل و عیال کہا میں اور ایک ہمسایہ و ایک حداد
پہچان میں پوست و کتہ و پائی وغیرہ قصاب کو مذی آپ صرف میں نہ لای ہنسی کے
ساکین کو خوار فرمائی اہا اہل روین ماہ و چھ گئی عید خیر ہی اوسدن ابراہیم علیہ السلام
فرقہ خانی رہائی دی ۱۲ اور وادی حدیث میں امیر المؤمنین کو رسد خدا صلی اللہ علیہ وسلم
باتفاق سند خلافت علی اوس روز سمیت افزو میں روزہ رکعت احیات و دعوت و حق
سرگرم رہنا میں روز تک نشاط و دل ہی باہم لڑا اور یہ کلمات بکثرت کہنا لازم ہی اللہ
لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنَا مِنَ الْمُتَشَكِّكِينَ يُولَايَةُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَكْبَرِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
السلام متقیم و فرخاک چہ نا چاہی حضرت صادق علیہ السلام فی منبر لایاک روزہ
قدیر کا برابر روزہ عجز و نیاز و ثواب سوچ و سوچہ ہی اور جو کوئی مؤمن کو طعام افطار
گو یا و قیام کو کہلایا ہی کہ قیام بعد رسد نہ را آدمی میں اما روز سبت و چهارم کو عید
اوسدن روزہ رکعت اشاء و فانی کرنا علامت احباب آل عبا ہی کہ اوسدن کرکٹ
پیش کو خدائی عالم پر ظاہر کیا ہی اما روز سبت و پنجم سدن فانی البیت میں روزہ کہا
روٹی فیکر کو وکی پانی ہی روزہ کہلانہ انی سورہ کل انی نازل کیا ابراہیم سرگرم نہ رہتی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي خلقنا من غير حساب
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

اور وقت و شوق و فراوانی کی حالت میں
وفا و درود و دعا و سب سے بڑا اللہ استغفرہ
و غیرہ سے کہتا ہے کہ اے اللہ! اس کو
رکھنا اور کڑی خاص نگاہ سے دیکھنا
اور دیکھنا تو شکر از زبان و خیال کو جاری
علیہ السلام کی عیسیٰ مسیح الیہ السلام
یہ ساری کتبیں کو امیر المؤمنین

بنا کرد و این را در میان او و جابر و برادرش
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان

الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ وَابْنَ خَيْرَتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا
 ثَارَ اللَّهِ وَابْنَ ثَارٍ وَالْوَرِثَةَ الْمَوْتُورَةَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى لَأْسِ وَاجِجٍ الَّتِي
 حَلَّتْ بِغِيَاثِكَ وَأَنَا حَتَّ رِحْلَتِكَ عَلَيْكُمْ مَتَى جَمِيعًا سَلَامُ اللَّهِ أَبَدًا
 مَا بَقِيَتْ وَبَقِيَ الْكَلْبُ وَالْتِهَارُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ
 عَلَيْكَ لَقَدْ عَظُمَتِ الرَّزِيَّةُ وَجَلَّتِ الْمُصِيبَةُ يَا عَلِيًّا وَعَلَى جَمِيعِ
 أَهْلِ السَّمَوَاتِ فَكُنْ اللَّهُ أُمَّةً اسْتَسْتِ اسَاسَ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ عَلَيْكُمْ
 أَهْلَ الْبَيْتِ وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً دَفَعَتْكُمْ عَنْ مَقَامِكُمْ وَأَزَالَتْكُمْ عَنْ قَرَارِكُمْ
 الَّتِي رَتَبَكُمْ اللَّهُ فِيهَا وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً مَلَكَتْكُمْ وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً هَدَيْتُمْ
 بِالْعَمَلِ مِنْ مَقَالِكُمْ وَبَرَّتُمْ إِلَى اللَّهِ وَلَكَيْتُمْ مِنْهُمْ وَمِنْ أَسْيَابِهِمْ وَأَسْمَاءِ
 وَأَوْلِيائِهِمْ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ إِنَّي سَأَلْتُكَ
 سَأَلْتُكَ وَخَرَّبْتُ لِي حَارِبَكَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَلَعَنَ اللَّهُ الْإِذَا وَادَّ وَال
 قُرْآنَ وَلَعَنَ اللَّهُ نَبِيَّ أُمَّيَّةٍ فَاطِمَةَ وَلَعَنَ اللَّهُ بَنَ مَرْجَانَةَ وَلَعَنَ اللَّهُ عَمْرًا
 سَعِيدَ وَلَعَنَ اللَّهُ شَمْرًا وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً اسْرَجَتْ وَكَلِمَتٌ وَتَغَيَّبَتْ
 وَهَيْبَاتٍ لِقِيَالِكَ يَا بَنِي آدَمَ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ لَقَدْ
 عَظُمَ مُصَابِي يَا فَاسَّالَ اللَّهُ الَّذِي أَكْرَمَ مَقَامَكَ وَأَكْرَمَ رَجُلَكَ أَنْ يَزِيدَ
 طَلَبَ نَارِكَ مَعَ إِمَامٍ مَنْصُورٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَتَمِّ
 أَجْعَلْنِي عِنْدَكَ وَجْهًا بِالْحُسَيْنِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَلَوَاتُ
 اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ إِنَّي أَعْتَرَبْتُ إِلَى اللَّهِ وَإِلَى رَسُولِهِ وَإِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ
 وَلِإِلَافَةِ وَلِيِّ الْحُسَيْنِ وَالْبَيْتِ الْبَرِّ الْأَنْبِيَاءِ وَالْبَرِّ الْأَنْبِيَاءِ وَالْبَرِّ الْأَنْبِيَاءِ

بنا کرد و این را در میان او و جابر و برادرش
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان

الحمد لله الذي جعل في كتابه...

بنا کرد و این را در میان او و جابر و برادرش
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان
 که در آن روز در آنجا بودند و این را در میان

[illegible]

[illegible]

وَسَيُجِئُكَ بِمَقَرِّ عَالِيَاتِ جُودِكَ وَكَرَمَاتِ كِبَرِ أَمَلِكِ وَالتَّجَاوُزِ عَنَّا
وَقَبُولِ قَلْبِكَ عَلَيْنَا وَكَثِيرِهِ وَالْإِزَادَةَ فِي آيَاتِي وَتَبْلِيغِي ذَالِكَ الْمَشَاهِدِ
وَأَنْ تَجْعَلَنِي مِمَّنْ يَدْعُو فَيُجِيبُ إِلَى طَاعَتِهِمْ وَمَعُوْلَاتِهِمْ وَصَرَفِهِمْ
وَتَرْسِيْنِي ذَالِكَ قِيَامًا سَهْرًا بَعْدَ عَافِيَةِ لَيْلِكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ فَلَيْسَ بِسُكُونٍ
خَالِكٍ سِوَا اَوْحَايِ آسَانِ كِي طَرَفِ نَهْرٍ بُلَامَى اَوْ كَهَيِّ اَهْوَايَاكَ اَنْ اَكُوْنُ مِنْ
الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ اَيَّامَكَ قَاعِدِيْنَ يَا اَلْهِي بِرَحْمَتِكَ مِنْ ذَالِكَ اَوْ مَنَّا
بِوَاوَجِ رُتُوَابِ جَاهِي تَوَهَّرَ رَهْمَتُهُ سَوْرَةً اَنَا اَنْزَلْنَاهُ كُوْثُرِي حَيْثُ مِنْ وَارِدِهِ بِوَاوَجِ
كَرُوْرِهِ حَاشُوْرًا بِهَرَاكَ اَسْوَءِ دَعَا كُوْثُرِي كَا اَعْدَانُكَ اَنْزَلْتَ دِيَارَتِ كِي سَالِ لَيْلِيْكَ تَكْسِيْرُ
اَمَانِ خَدَايِيْنِ رِي كَا اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَسَلِّمْ عَلَى جَمِيْعِ الْاَوْلِيَّاءِ
وَالْمُسْلِمِيْنَ سُبْحَانَ اللهِ مَلَاءَ الْمِيْزَانِ وَمُسْتَهِي الْعِلْمِ وَمَبْلَغِ الرِّضَا وَ
رُتْنِ الْعَرْشِ لَا مَلْجَا وَلَا مَنَاجَا مِنْ اِلَهِ الْاَلَمِيْهِ سُبْحَانَ اللهِ حَكْمَةً
الشَّعْخُ وَالْوُزُوْءِ وَحَكْمَةً كَمَالِهِ الثَّمَاتِ اَسْأَلُهُ السَّلَامَةَ بِرَحْمَتِهِ
وَالْاَوَّلِ وَالْآخِرِ اَلَا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيْمِ وَصَلَّى اللهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ الطَّاهِرِيْنَ بَعْدَ اسْكِيْ دَسْ بِاِبْرَاهِيْمَ اَبِيْ بَكْرٍ وَمَالِكُوتِ كِي يَا قَارِيْهِ
كَتِيْبِيْ رِي التَّوْنِ يَوْمَ حَاشُوْرًا يَا حَاطِعِ شَمَلِيْ يَعْقُوْبِ يَوْمَ حَاشُوْرًا
يَا كَاثِبِيْ خَيْرِ اَيُّوْبِ يَوْمَ حَاشُوْرًا يَا غَاوِرِ ذَنْبِ دَاوُدَ يَوْمَ حَاشُوْرًا
يَا حَاطِعِ دَقِيقِ مُوسَى وَهَارُونَ يَوْمَ حَاشُوْرًا يَا زَحْنِ الشَّيْءِ وَالْاٰخِرَةِ
وَنَجِيْمِهِمَا وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلِّمْ عَلَى جَمِيْعِ الْاَنْبِيَاءِ وَالرَّسُوْلِ
وَأَقْضِ حَاطِعِيْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَخَوَّلْ عُمَرِيْ فِي طَاعَتِكَ رِضًا

اور کمانی اور صفائی ظرف طعام یونان هر ذرا کی
 ہی کہ پس بدن کو چروا کی جان کہ پسین کی کیا چیز
 تپوہ و چار و دو کو آہستی ہی چروا کی کہ پسین کی
 گوش ہیں اور نہ حاجی کہ مرض کلاکت تپوہ اور
 سستایش محبت دیدہ جعفر و یونان صاف بدن کی
 تاکر زیادہ کو چروا اور ویران خلق شہور و یونان
 صاحب پیچم آداب صولک و شانه و جانت و
 وراثت باطن کا حدیث یونان اگر روز و صلی و
 عید و لانی و حدیث یونان اگر روز و صلی و
 اگر ہی رہی میدان تاک چرخ و یونان اگر روز و صلی و
 غرض و اصل ہر مذاک بہتر ہی سوک و الا سبب و
 تپوہ و چار و دو کو آہستی ہی چروا کی کہ پسین کی
 گوش ہیں اور نہ حاجی کہ مرض کلاکت تپوہ اور
 سستایش محبت دیدہ جعفر و یونان صاف بدن کی
 تاکر زیادہ کو چروا اور ویران خلق شہور و یونان
 صاحب پیچم آداب صولک و شانه و جانت و
 وراثت باطن کا حدیث یونان اگر روز و صلی و
 عید و لانی و حدیث یونان اگر روز و صلی و
 اگر ہی رہی میدان تاک چرخ و یونان اگر روز و صلی و
 غرض و اصل ہر مذاک بہتر ہی سوک و الا سبب و

و تشریف است من سرور ایشان و سرور ایشان و سرور ایشان
 و تشریف است من سرور ایشان و سرور ایشان و سرور ایشان
 و تشریف است من سرور ایشان و سرور ایشان و سرور ایشان
 و تشریف است من سرور ایشان و سرور ایشان و سرور ایشان

بِوَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَصَلَّى اللّٰهُمَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ اَجْمَعِينَ
 پس این جو حاجات چون با تهنه پیلاکی طلب کری که خدا بر لای ادر مرین برکت
 و رزق بین و سعت دی ادر جب دن آخر ہو توبه زیارت جو شتمل می ادر تعزیت
 حضرت رسالت و شاه ولایت کی آداب سی پیری زیارت عصر عاشورا
 السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ اَدَمَ صَفْوَةَ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ
 مُوْحِدِ نَبِيِّ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ اِبْرَاهِيْمَ خَلِيْلِ اللّٰهِ السَّلَامُ
 عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ مُوسٰى كَلِيْمِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ عِيسٰى
 رُوحِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ مُحَمَّدٍ حَبِيْبِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
 يَا وَاْرثَ عَلِيٍّ اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَاْرثَ الْحَسَنِ الشَّهِيدِ
 سَيِّدِ سُرَّوْلِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُوْلِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
 يَا بَنَ الْكَبِيْرِ النَّبِيِّ وَابْنَ سَيِّدِ الْوَصِيَّةِيْنَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ هَلَا
 سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِيْنَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
 يَا خَيْرَةَ اللّٰهِ وَابْنَ خَيْرَةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ثَارَ اللّٰهِ وَابْنَ ثَارِ السَّلَامُ
 عَلَيْكَ يَا اَبَا الْوَرَثَةِ الْمُؤْتَوِّدِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اَبَا الْاَسْمَاءِ الْهَادِيِ الرَّحِيْمِ
 وَعَلَى اَرْوَاحِ حَلَّتْ بِعِيَانِكَ وَاقَامَتْ فِي جَوَارِكَ وَفَكَدَتْ مَعَ دَوْلَةِ
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ مَّا قَبِضَتْ وَفِي الْكَلْبِ وَالنَّهَارِ فَلَقَدْ عَظُمَتْ بَيَاتُ
 الرِّزْيَةِ وَجَلَّتْ الْمَصَابِ فِي الْمُؤْمِنِيْنَ وَفِي السُّلَيْمِيْنَ وَفِي اَهْلِ السَّمَوَاتِ
 اَجْمَعِينَ وَفِي سُكَّانِ الْاَرْضِ حِينَ قَاتَا اللّٰهُ وَارْتَا اللّٰهُ رَا جُحُوْنَ وَصَلَوَاتُ
 وَكَرَّاهِيَّةٌ عَلَيْكَ وَعَلَى اَبَائِكَ الطَّيِّبِيْنَ الْمُسْتَحْبِبِيْنَ وَعَلَى اُمَّهَاتِكَ

صفا کی پر حکم و ابواب خدیجه اشغال کردن
 آجی که عطر گلها و گل خوشبو سینه اشغال
 پس خدیجه انبیا کی روزانه اشغال کردن
 مقدور بود و تا یک دن در میان ادر جرم
 عذر و گناهی ارشاد و سینه با یک ناز
 بری پیر جی ستر خلوتی باش خوشبو
 نرسی تین حاصل زیور ساقی فیض و ک
 عطا کین سحر کجبت و حجت عورت و جنت
 بری کجبت و غنیمت کجبت و کجبت و کجبت
 و خوشنودان هرگز در بین زمان ادر قبول
 ارجان امام المؤمنین علیه السلام کی کجا
 کجبت که پیران زمین مگر که با ده خوشبو
 محروم از عطران و مشک و غنیمت کی کجبت
 علم السلام کی باس ظرافت قلمی دانی کجبت
 چون نادر غنیمت ادر سیمین شک به کجبت
 کجبت حصار و تهنه ناز کجبت و کجبت
 کجبت کجبت و کجبت کجبت و کجبت کجبت
 کجبت کجبت و کجبت کجبت و کجبت کجبت

حضرت امام باقر علیه السلام کی کجبت
 کجبت کجبت و کجبت کجبت و کجبت کجبت
 کجبت کجبت و کجبت کجبت و کجبت کجبت
 کجبت کجبت و کجبت کجبت و کجبت کجبت

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمَهْدِيِّ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَانِي وَعَلَيْكُمْ وَعَلَى رُجَاكَ
 وَعَلَى اسْرَاحِمِمْ وَعَلَى رُتَبِكَ وَعَلَى رُتَبِهِمُ اللَّهُمَّ لَقِّمِهِمْ رَحْمَةً وَ
 رَحْمَتَنَا وَرَوْحًا وَيَخَانَا السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَانِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ
 يَا بْنَ حَاطِرِ النَّبِيِّينَ وَيَا بْنَ سَيِّدِ الْوَحْشِيِّينَ وَيَا بْنَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ
 الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَهِيدَ يَا بْنَ الشَّهِيدِ يَا أَخَا الشَّهِيدِ
 يَا أَبَا الشَّهِيدِ اللَّهُمَّ بَلِّغْهُ عَنِّي فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَفِي هَذَا الْيَوْمِ وَ
 فِي هَذَا الْوَقْتِ وَفِي كُلِّ وَفْتٍ خَيْرًا كَثِيرًا وَسَلَامًا سَلَامًا اللَّهُ
 عَلَيْكَ وَسَرَّحَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ يَا بْنَ سَيِّدِ الْعَالَمِينَ وَعَلَى الْمُتَشَبِّهِينَ
 مَعَكَ سَلَامًا مُتَّصِلًا مَا أَتَّصَلَ الْكَلْبُ وَالنَّهَارُ السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ
 بْنِ عَلِيٍّ الشَّهِيدِ السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ الشَّهِيدِ السَّلَامُ عَلَى
 عُبَّاسِ بْنِ أَبِي الْمُؤْمِنِينَ الشَّهِيدِ السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ مِنْ وَلَدِ أَبِي
 الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ
 مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ مِنْ وَلَدِ جَعْفَرٍ وَعَقِيلِ السَّلَامُ
 عَلَى كُلِّ مُتَشَبِّهٍِ مِنْهُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
 وَبَلِّغْهُمْ عَنِّي خَيْرًا كَثِيرًا وَسَلَامًا سَلَامًا يَا رَسُولَ اللَّهِ
 احْسِنِ اللَّهُ لَكَ الْعَرَاءُ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةَ
 الْحُسَيْنِ اللَّهُ لَكَ الْعَرَاءُ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ
 احْسِنِ اللَّهُ لَكَ الْعَرَاءُ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ
 الْحُسَيْنِ احْسِنِ اللَّهُ لَكَ الْعَرَاءُ فِي رَجُلِكَ الْحُسَيْنِ يَا مَوْلَانِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ

[illegible]

۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲

جو کہ کسی ایسی بات کو جاننا چاہتا ہے جو اس کے دل میں ہے وہ اس کے دل میں لکھ دے

در احوال و محنت من جلسه و آنکه در وقت کسب بنایا
در غلوه و فاقی و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
سجابت پر کم و در بانش سسلیا جیکو هر یک کتی
یکی از غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
بودی و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
هرگاه و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
بانهت منبر و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
بانهت منبر و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
چامی و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
کو نام و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
بو و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
الک و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
الک و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
حق و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
او و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
پیش و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
در و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
چاو و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
بلا و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
مجال و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
اجر و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی
سکرات و در غل و غل و فاقی و در غل و غل و فاقی

اوردی حکم می ضرب تیر دست و دق کا وقت
 ارکان باقی بود و دق کرد و دعای تو حلال جان
 علم خواند باقی من گری غلطی بی بیکی بر پیغمبر
 اگر کسی اورد و دهنه پانی کو نایکی یکی اگر نهد پانی
 محقق کتاب خبار ما تم عمل گرفته و کند و دعای تو به حقیقت مكرم

بی عیب مانند حیوان شده باقی لاین ریزه و مندر هر واحد کی سینه بین و یکی اطراف عرض چرخ
 هر مرتبه دعا کو آب سی پیش چند سوس فقیر کو حاکم برن خواه بعد کج کوشت و پوست و کله و کچ
 عو کا کو بنیامین اگر کجه نقد بهی اضافه ہو تو بهت ثواب و اجر این جسم الله التی تحمیر الرحمن
 اللَّهُمَّ يَا مُنْزِلَ السَّيْفَاءِ وَمُنْزِلَ الدَّاءِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْ
 عَلَى هَذَا الْمَرْضَى الشِّفَاءَ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ عمل کند هر دو و دق سی
 نقل میوای که حضرت صادق فی ارشاد میسای جو بیار کار مرض طول بکشد و حلال می گویند
 ایک صاب صبی می صاف لی رنجور کو چیت ثانی سینه پر کشته اجماعی و دو ناله بین وانی و شفا
 چاقی پر توری توری و انماهای و عاکی الفاظ آمانی من زبان پر لای میهر سکوچ میگری علاجه هر کج
 اورشل اول گرای و دعا فرمای تین مرتبه تکرار چاسی میهر سکوچ کوسید با شمای عک کو او طحانی عاقرتا
 ری چار صحرای پارچه طاهرین ماند کی موشن می کو دی که نقد می کجه موهو بهتری را دی که شای می
 ایسای کیکو یا که قید و بندی را که دیا اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا مُنْزِلَ السَّيْفَاءِ إِذَا أَسْأَلُكَ
 بِرَ الْمَضْطَرِّ كُنْتَ طَائِفَةً مِنْ خَيْرٍ وَكُنْتَ لَكَ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْتَ خَلِيقَتَكَ
 عَلَى خَلْقِكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِمْ وَأَنْ تُعَافِيَهُمْ مِنْ عَذَابِ
 اور جو و صهر قاری موهومی و آن مُعَافِيَةً مِنْ عَذَابِ أَهْلِ بَيْتِهِمْ أَهْلِ بَيْتِهِمْ
 نداشت و پیشانی یادین او کی دل و زبان پر لای شاک نیت سبب سی و دو کشت نماز جلال
 حضور قلب می تو بهری ترک صیبت بر عهد حکمی بی دعا بهی اللَّهُمَّ يَا مَنْ لَا يَصْرِفُهُ عَذَابُ
 الْوَاحِدِينَ وَيَا مَنْ لَا يَخْلُوهُ رَجَاءُ الْوَاحِدِينَ وَيَا مَنْ لَا يَضَعُ لَدَيْهِ كَبِيرُ الْكَافِرِينَ
 وَيَا مَنْ هُوَ مُشْتَرِكٌ خَوْفِ الْعَرَادِينَ وَيَا مَنْ هُوَ غَايَةُ حَسَنَةِ الْمُتَّقِينَ هَذَا
 مَقَامُ مَنْ تَدَاوَلَتْهُ أَيْدِي الدُّوْبِ فَقَادَتْهُ أَوْسَةُ الْخَطِّ الْوَاحِدِ اسْتَوْفَى عَلَيْهِ السَّلَامُ

نشان ندازی صید چند پند بر لبم اندیک
 اوردی حکم می ضرب تیر دست و دق کا وقت
 ارکان باقی بود و دق کرد و دعای تو حلال جان
 علم خواند باقی من گری غلطی بی بیکی بر پیغمبر
 اگر کسی اورد و دهنه پانی کو نایکی یکی اگر نهد پانی
 محقق کتاب خبار ما تم عمل گرفته و کند و دعای تو به حقیقت مكرم

کتاب چینی و اوردی حکم می ضرب تیر دست و دق کا وقت
 ارکان باقی بود و دق کرد و دعای تو حلال جان
 علم خواند باقی من گری غلطی بی بیکی بر پیغمبر
 اگر کسی اورد و دهنه پانی کو نایکی یکی اگر نهد پانی
 محقق کتاب خبار ما تم عمل گرفته و کند و دعای تو به حقیقت مكرم

[illegible]

داستان خاصه در
سارایان کمال زارین اودوس
نوراجیکه چادر و باری باری سی سی
دواری هرگاه و بسته بودی نانی چوری
فهرست نام تک او که با کوه ادا می کرد
برجای تو ایک شریانی جانین اودوس
آینه در کسین زار و بیج که فی ادر شده
سویب ادر چایش او یکی بایش
و فتح و مستوسط فاست او می او
دابر و الی می
سارایان کمال زارین اودوس
چاس و دل هرگاه اودوس
قبل من عقد فتح و بسته بودی
اودوس فتح و بسته بودی
اگر کمال زارین اودوس
گری چایس و دل هرگاه
سارایان کمال زارین اودوس
دول هر حال من بهتر ساری پانی
ای هرگاه گری اودوس
مرجای تین و دل ساری
نوراجیکه چادر و باری باری سی سی

[illegible]

جس کا یہ خیال ہے کہ وہ اپنے لیے ایک نیا ملک بنائے گا۔

عقلمندی اگر انسانی عمل کوئی تہہ نہ ہو
تو عقل تمام کی بعد اس کی و عقل کی اصلاح
فنانہ عقلی کہ مرد و عورت کی اصلاح

[illegible][illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
ولا ندرى انما وجدنا
لہ حجب من دون الالباب
والحمد لله رب العالمين

[illegible]

[illegible]

اور خدا کے نام پر دعا کرتے ہیں کہ خدا کے فضل سے ہمیں یہ سب کاموں میں کامیابی نصیب ہو۔

اور دوسرے حکمت شکاری اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ

ثُمَّ الْكَافِرُ مُوسَى وَصَاحِبُهُ نُوْرُ الْيَقِيْنِ مُحَمَّدٌ سَمِ الْيَقِيْنِ عَلِيٌّ ثُمَّ الْكَافِرُ الْحَسَنُ
 الْعَسْكَرِيُّ سَمِ الْجَنَّةِ الْخَلْفُ الصَّالِحُ الْقَائِمُ الدَّائِمُ الْمُسْتَظَرُّ الْكَافِرُ
 الَّذِي يَبْقَاةُ بَقِيَّةِ الدُّنْيَا وَيُمَيِّنُ رُزْقَ الْوَرِيَّةِ وَيُوجِدُهُ بَهْتِ
 الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ بِمِلَاةِ اللَّهِ الْأَرْضِ قِسْطًا وَعَدْلًا بَعْدَ مَا مَلِكَتْ
 ظُلْمًا وَجَوْرًا وَاشْهَدَ أَنْ أَقْوَاهُمْ حُجَّةً وَأَمَنَّا لَهُمْ رَيْبَةً وَطَاعَتَهُمْ
 مَفْرُوضَةً وَمَوَدَّةً لَهُمْ لِأَنَّ مَنَاقِصَهُمْ وَالْأَقْدَاءَ بِهِمْ مُنْجِيَةٌ وَ
 مُخَالَفَتُهُمْ مُرْدِيَةٌ وَهُمْ سَادَاتُ أَهْلِ الْجَنَّةِ أَجْمَعِينَ وَشَقَاءُ نَفْسٍ
 الَّتِي رَأَتْ أَهْلَ الْأَرْضِ عَلَى الْيَقِيْنِ وَأَفْضَلُ الْأَوْصِيَاءِ الْمُسْتَشِيرِينَ
 وَاشْهَدَ أَنْ الْمَوْتَ حَقٌّ وَالْقَبْرَ حَقٌّ وَمَسْأَلَةَ سُكَّرٍ كَلْبٍ فِي الْقَبْرِ
 حَقٌّ وَالنَّسَابَ حَقٌّ وَالْكَفَالَ حَقٌّ وَالْمِيزَانَ حَقٌّ وَالْبَشَّةَ حَقٌّ وَالنَّادِ
 حَقٌّ وَالْهَرَّاطَ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَإِنَّ اللَّهَ يَمِيعُ
 مَنْ فِي الْقُبُورِ اللَّهُمَّ فَضْلَكَ رَجَائِي وَكَرَمُكَ وَمَرْغَبَاتِي وَنُورِي
 أَمَلِي لَا أَعْلَى لِي أَسْتَحْيِيكَ بِهَلْجَةٍ وَلَا طَاعَتِي أَسْتَوْجِبُكَ بِالْضُّوْنِ
 إِلَّا أَنِّي أَعْتَقِدْتُ تَوْجِيْدَكَ وَعَدْلَكَ وَأَرْجَيْتُ إِحْسَانَكَ وَ
 فَضْلَكَ وَتَشَقُّعْتُ إِلَيْكَ بِالْشَّيْءِ وَالْأَلِ وَأَوْصِيَاءِ مِنْ أَحِبَّتِكَ
 وَأَنْتَ أَكْرَمُ وَأَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ صَلِّ عَلَى نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ وَالْأَجْمَعِينَ
 وَعَمْرِيَّةِ الظَّاهِرِينَ يَا اللَّهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ لِي وَقَدْ أَوْفَيْتُنَا
 بِعَهْدِكَ الْوَدَّاعِ وَرَدَّكَ عَلَيَّ وَقَدْ حُضِرَ مَوْتِي وَرَحِمْتَ يَا أَرْحَمَ
 الرَّاحِمِينَ أَدَابُ سَكَاتِ مَوْتٍ لَزِمِي كَرَمَتِ مَالِ بْنِ وَصِيَّتِ نَيْزِ

اور دوسرے حکمت شکاری اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ

اور دوسرے حکمت شکاری اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ

اور دوسرے حکمت شکاری اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ
 حکمت میں اور غریب کی گیارہ حکمت ہیں چنانچہ

[illegible][illegible]

چون هر يك كى بى دى هم بهو كى را
كه خست بولانو بهر سلام كى بخالادى
كسى اگر دى چيزى بولانو دى بولادى
بخالادى چيدادى بىكه دى بولادى
صوت بى دى بولادى
دشمنى بى دى را

[illegible]

عَلَيْنَ وَخَلَفَ عَلَى أَهْلِهَا فِي الْغَائِبِينَ وَادَّخَمَهَا رَحْمَتَكَ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ شَيْخِ جَزَاهُ مُؤْمِنٌ مَاعِثِ حَسَنَاتِهِ دُشٌّ رَاسَتْ بِرَشَانِهِ جِبِ اَوَامِي
طَلَفَ كَاسِ سَيْتِ اَوْثَمًا مَوْرَثِ دَفْعِ سَيَّاتِهِ بَارِدِيكَ جَوَّاهِي تَرْغِيهِ جَزَاهُ كَرِي
پِرِدِيكَ طَرْفِي جَوَّاهِي بَابِي كَنْدِي بِرَدَاهِنَا بِهَلُو دَوَّاهِ
رَاهِ نَبَلِي جَلِي كَپْچِي مُتَدَمِ دَمَرِي كَلَمَ پُرَنَهَا جَانَا ثَوَابِ هِي اِسْتَفْغَارِ كَرَامَتِ كَا سَبَابِ
جَبِ قَبْرِ كِي نَزْدِيكَ تَابُوتِ كُو لَامِينَ پَانِشْتِي تَمِينَ مُرْتَبِه رَكْبِينَ اَو اَوْثَمَانِينَ حَوْتِي وَفَضْلِي
سَكْرِي تَهْلِي كِي كَالِي اِيچَا تَمِينَ عَوْرَتِ كُو پِلَو سِي قَبْرِ كِي اَوَلِ نَزَلِ پَهْنِي تَمِينَ نَدَنِ كُو قَدَا اَمَرِ كَالِي
عَمِيَّتِي كَمُودِ اَمِينَ عَرْضِ تَمِينَ بَقْدَرِ جُلُوسِ بَا فَرَاغَتِ بَابِي تَابُوتِ وَصَنْدُوقِ تَمِينَ دَفْنِ
كُو تِي بَسْتَرِ اِيكَلِ دِرِجَانِ نَه پَهْنِ تَمِينَ مَرُوحِ سَفَرِ دِي اَمِينَ دِرِي اَو كَمُوشِي تَمِينَ رَكْبِينَ سِرْ سَبَابِ
اَمَرِ جَوَّاهِي خَوَاهِ بَوَجْهِ بَانْدِ كِي قَبْلَه رَوْدُو دَوِينَ سَلْتِ هِي مَادِي كِي سَيْتِ كُو خَاكِ تَمِينَ سَوِي
حَاضِرِ جَزَاهُ نَه مَشِينِ جَوَّاهِي قَبْرِ تَمِينَ اَوْتَرِي بِلَا پُوشِشِ دُشْتِي وَجُوتَا دُورِ كَرِي سَبَدِ تَابُوتِ
وَ كَلَمَ كَرِي اَن كَمُولِ دَلِي اَكْرَا يَكِ سِي اِهْتِمَامِ نَه اَو دُورِ كُو بِلَالِي عَوْرَتِ كُو مَرْدِ قَرِيبِ وَ قَطْمِ
وَالَا زَنِ صَاحِبِ جَوَّاهِي نَه اَو دَمِ نِيكِ اَو سِرْ قَدَمِ مَارِي جَبِ دَفْنِ كَرِي كَبُورِ بَرِي جَزَاهُ اَوْثَمًا
وَقْتِ يَه دَعَا بِهِي بِسْمِ اللّٰهِ وَ بِاللّٰهِ وَ عَلَى مَلَأَتْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اَللّٰهُمَّ اِلَى رَحْمَتِكَ
لَا اِلٰهَ اَعْدَابُكَ اَللّٰهُمَّ اَفْشَحْ لَنَا فِي قَبْرِهٖ وَ لَقِنَتْهُ جَنَّةً وَ رَنَّتْهُ بِالْقُوَّةِ
الْمُنَابِتِ وَ قَسَا اَوْرَاقُهُ هَكَذَا بَ الْقَبْرِ سَيْتِ كُو لُكَا كِي بَنْدِ كَالِي كَمِينَ وَ سَبَدِ اَوْثَمًا
كَمُونِ قَبْلَه رَو كَرُونِ دِي كُو اَمَنَّا كَالِ خَاكِ سِي لِي رِخْشَارِ وَ شَيْتِ كِي بَرَابَرِ دُشْتِي سَبَدِ
خَضَرِ قَبْرِ تَمِينَ كَرِ تَابِ سَبَدِ پَرِ وَ سَبَدِ گَاهِ رَو دُورِ اَمَرِي اَكْرَا تَمِينَ فَرِي تَمِينَ خَاسْتِ بَدَنِ تَمِينَ
نِيكَلِ خُضْرُ جَسَمِ دِي اَمَرِ كَمُونِ دُشْتِي جَوَّاهِي عَوْرَتِ كِي اَمَرِ طَاهِرِ جَوَّاهِي اَوْثَمًا وَ لَشْتِ اِيچَا كِي طَاهِرِ كَرِي

[illegible]

اودھو دھان کی اورچیں سب سے زیادہ
 اور چنبیہ کی آٹا کباب بھی بہت سی
 سوئی قلم
 خجری والے جھاڑا اور جب سردی
 سوئی کا فی آٹا نہایت
 آٹا اللہ واسطہ آتی ہے
 و

[illegible]

جب ہوں کسی قراض ہی کٹر الدین و ہنگام دین میں ہی آعود بالشیطن الشیطان
 الرجیم و سورہ فاتحہ و قل أعوذ برب الفلق و قل أعوذ برب الناس و قل و ما تسمعون
 اے الکرسی پر ہی ہر گاہ سیر ناس ہی تلاوت کریں تو بہتر ہی پس کی یتیم اللہ و فی صلاتہ
 و علی ملائکہ مرسلو اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ اللہم عبدہ لسان عبدہ
 ترک بات و انت خیر منقول بہ اللہم افسح لہ فی قورہ و الحقہ
 یتیمہ اللہم انا لا نعلم منہ الا خیر و انت اعلم بہ مناس و ہی ایسی
 بایان ثناء اور باین ہی و اما باز و سیت کا پکڑی بلائی اور یہ تفسیر عقاید حقہ سنانے
 اسمع ارفعهم اسمع ارفعهم اسمع ارفعهم یا فلان بن فلان نام لیت و او کی
 یا کما ہل انت علی المہدی الہی فارقتنا علیہ من تنہادہ ان لا الہ الا
 اللہ و حدیث لا شریک لہ و ان محمد صلی اللہ علیہ و آلہ عبدہ و رسولہ
 و سید النبیین و خاتم المرسلین و ان علیا امیر المؤمنین و سید
 الوصیین و امام مقرر من اللہ طاعت علی العالمین و ان الحسن و حسین
 و علی بن الحسین و محمد بن علی و جعفر بن محمد و موسیٰ بن جعفر و
 علی بن موسیٰ و محمد بن علی و علی بن محمد و الحسن بن علی و القاسم بن محمد
 الہدی صلوات اللہ علیہم ائمہ المؤمنین و علی اللہ علی الخلق اجمعین
 و ائمتہ ائمہ ہدیہ ابرار یا فلان بن فلان اذا اتاک الملک
 المقربان و سؤلین من عند اللہ بآذک و تقال و سلاما عن
 ربک و عن نبیک و عن دینک و عن کلمات و عن قیلت و عن
 امیک فلا تخف و قل فی جوابہما اللہ جل جلالہ دینی و محمد صلی اللہ علیہ

طلب کیلک فوکر دو گنا کر دو گنا کر کرنا
 غلام کو چھینا اور اس کو چھینا
 بہت بڑی اور گریب سے
 یاد ہوئی کہ اس کی فطر کیا تھی

لا اله الا الله محمد رسول الله
والسنة النبوية هي سنة الاسلام
التي فيها ولد النبي صلى الله عليه وسلم

او کی پیش رو کی گواہی اور گواہی کا حق سزا و عذاب و جزا
 بر کسی که گداری ہوگی اور گناہ پچاس برس بزدلی
 پہنچی تو اس صاحب سے دوزخ کا گناہ کسی شایع
 دوزخ میں نہ کیے ہوئی روایت سی صاحب زکوة

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي عَلَى صُحْبَةٍ وَأَخْلَفَ عِلْمٍ
 أَفْضَلَ مِنْهَا صَاحِبُكُمْ كُرْدَاهِي ابْنِي وَضَعِ لِي مِنْ كُتُبِهِ تَغْيِيرَ وَتَاكِتِي جَانِي الْكُتُبِ
 او کی تفسیر یہ ہے سایہ خواہ اور لوگ طعام و اطعمہ کوہ کی روانہ کرین تین صفت
 واقعی سب کا جو نہ کیا جای جوت او میں نہ کہیں زوہ کو سوگ میں شوہر کی چار ما
 وہ روز ترک جامہ گئیں و آرایش سر و ملازم ہی آداب زیارت قبول جب
 گورستان میں مومنین کی جای حسرت و اندوہ میں ان کلمات کو زبان پر لائی السلام
 عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ أَنْتُمْ لَنَا وَطْءٌ وَنَحْنُ لَكُمْ
 اللَّهُ يَكْفِيكُمْ لَاحِقُونَ اور دوسری روایت میں آیا ہی السلام عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ
 الدِّيَارِ مِنْ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَكَائِهِ أَنْتُمْ لَنَا سَلَفٌ وَنَحْنُ
 لَكُمْ تَبَعٌ رَحِمَهُ اللَّهُ الْمُتَقَدِّمِينَ مِنْكُمْ وَالْمُتَأَخِّرِينَ وَاللَّهُ وَتَالِيبَهُ
 لَاحِقُونَ اَعْمَالِ بَاقِيَاتِ بَنَاتِ حَيْثُ مِثْلُ وَارِثِيں چہ چیز کی خیرات ہوگی
 نصیب دیتی ہی آوے فرزند صالح کہ او کی نئی استغفار و کار نواب کری دوزخ مخصوص
 کتاب علم ایسی کہ کہے کہ بعد از ان کو کہ پڑھیں تفسیر یہ درخت جبرئیل کی خلق کو و نصیب
 سایہ و ثمری چوتھی کوئی بانی نکالی اور جاری جو مانند کاریز یا نضر یا فخر بن کنعان
 کہو کی مائی جو آب شیرین او سکا انسان و حیوان کو سیراب کری چستے است
 کہ مردم کی عمل میں آئے ارشاد و دو است
 و تفسیر یہ کہ خیر و خصلت بختی اتم کی نزدیکی
 افضل بزرگواران کا قیامت تک
 دنیا میں بانی رہتا ہے

کی عبارت یہ ہے اس آوے کی مخالفت و مخالفت
 سے محض اپنے عزیزان میں سے کہ مخالفت و مخالفت
 اور بلا و گناہ کے بڑا صفت و مخالفت و مخالفت
 او کی گواہی کا حق سزا و عذاب و جزا
 بر کسی که گداری ہوگی اور گناہ پچاس برس بزدلی
 پہنچی تو اس صاحب سے دوزخ کا گناہ کسی شایع
 دوزخ میں نہ کیے ہوئی روایت سی صاحب زکوة

او کی تفسیر یہ ہے سایہ خواہ اور لوگ طعام و اطعمہ کوہ کی روانہ کرین تین صفت
 واقعی سب کا جو نہ کیا جای جوت او میں نہ کہیں زوہ کو سوگ میں شوہر کی چار ما
 وہ روز ترک جامہ گئیں و آرایش سر و ملازم ہی آداب زیارت قبول جب
 گورستان میں مومنین کی جای حسرت و اندوہ میں ان کلمات کو زبان پر لائی السلام
 عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ أَنْتُمْ لَنَا وَطْءٌ وَنَحْنُ لَكُمْ
 اللَّهُ يَكْفِيكُمْ لَاحِقُونَ اور دوسری روایت میں آیا ہی السلام عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ
 الدِّيَارِ مِنْ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَكَائِهِ أَنْتُمْ لَنَا سَلَفٌ وَنَحْنُ
 لَكُمْ تَبَعٌ رَحِمَهُ اللَّهُ الْمُتَقَدِّمِينَ مِنْكُمْ وَالْمُتَأَخِّرِينَ وَاللَّهُ وَتَالِيبَهُ
 لَاحِقُونَ اَعْمَالِ بَاقِيَاتِ بَنَاتِ حَيْثُ مِثْلُ وَارِثِيں چہ چیز کی خیرات ہوگی
 نصیب دیتی ہی آوے فرزند صالح کہ او کی نئی استغفار و کار نواب کری دوزخ مخصوص
 کتاب علم ایسی کہ کہے کہ بعد از ان کو کہ پڑھیں تفسیر یہ درخت جبرئیل کی خلق کو و نصیب
 سایہ و ثمری چوتھی کوئی بانی نکالی اور جاری جو مانند کاریز یا نضر یا فخر بن کنعان
 کہو کی مائی جو آب شیرین او سکا انسان و حیوان کو سیراب کری چستے است
 کہ مردم کی عمل میں آئے ارشاد و دو است
 و تفسیر یہ کہ خیر و خصلت بختی اتم کی نزدیکی
 افضل بزرگواران کا قیامت تک
 دنیا میں بانی رہتا ہے

او کی تفسیر یہ ہے سایہ خواہ اور لوگ طعام و اطعمہ کوہ کی روانہ کرین تین صفت
 واقعی سب کا جو نہ کیا جای جوت او میں نہ کہیں زوہ کو سوگ میں شوہر کی چار ما
 وہ روز ترک جامہ گئیں و آرایش سر و ملازم ہی آداب زیارت قبول جب
 گورستان میں مومنین کی جای حسرت و اندوہ میں ان کلمات کو زبان پر لائی السلام
 عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ أَنْتُمْ لَنَا وَطْءٌ وَنَحْنُ لَكُمْ
 اللَّهُ يَكْفِيكُمْ لَاحِقُونَ اور دوسری روایت میں آیا ہی السلام عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ
 الدِّيَارِ مِنْ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَكَائِهِ أَنْتُمْ لَنَا سَلَفٌ وَنَحْنُ
 لَكُمْ تَبَعٌ رَحِمَهُ اللَّهُ الْمُتَقَدِّمِينَ مِنْكُمْ وَالْمُتَأَخِّرِينَ وَاللَّهُ وَتَالِيبَهُ
 لَاحِقُونَ اَعْمَالِ بَاقِيَاتِ بَنَاتِ حَيْثُ مِثْلُ وَارِثِيں چہ چیز کی خیرات ہوگی
 نصیب دیتی ہی آوے فرزند صالح کہ او کی نئی استغفار و کار نواب کری دوزخ مخصوص
 کتاب علم ایسی کہ کہے کہ بعد از ان کو کہ پڑھیں تفسیر یہ درخت جبرئیل کی خلق کو و نصیب
 سایہ و ثمری چوتھی کوئی بانی نکالی اور جاری جو مانند کاریز یا نضر یا فخر بن کنعان
 کہو کی مائی جو آب شیرین او سکا انسان و حیوان کو سیراب کری چستے است
 کہ مردم کی عمل میں آئے ارشاد و دو است
 و تفسیر یہ کہ خیر و خصلت بختی اتم کی نزدیکی
 افضل بزرگواران کا قیامت تک
 دنیا میں بانی رہتا ہے

وَهُهَذَا كَمَا دَلَّ عَلَى ذَلِكَ بِكَلِمَاتٍ فَخْرِيَّةٍ

ببین من شما را میخوانم و این است حسرت

ذکر سیاہی آداب و خاتمہ کتاب صداقت نامہ

انجم پناه کیدان با گاهه ایجاچه پسر دکتخانه بنجاب علی القاب گرد و قیاب بلال کائنات مینه
اکلیل و سر شایه خادم حضرت ختمی پناهی حاجی وزیر حسین شیرازی زند و لید پروغی علی
انجلیسیه فواب علی ملکب علی خان صاحب بهادر لافانک شهنشاهی علی طایفه و دانست
انجلیسای طایفه جو افروخته شمس کی آتانی نایب امورین اور و ساد و ایالت پر والی دارالریاسته کانی
را پیون عمده افانی و آتال که تاز و انجام سی فدی کاعین مدعی رتی عمر و ان سال
والای و حاجی اسید که جنگید و لید مرکز عالم ذکر خاصان خدایر کل تنگهای مجلس عش و عشرت
نرم سلاستی بی طایفه کی بر باری اس فرغ فضیلت و عینیت شهنشاهی که نقش و عین
نمایست عین دست و قلم تعلیق سی خوشنویس اعجاز رقم کی جو عمار سادات و شیرین نظم بنی طایفه
نستعلیق سی ای صیاحیه سواد فضل کثر که سبب هنر و کمال جوش صنعت مدعا کی بدین صلی
نسک بوی بهنامی و شیده کی کی شیخ عبدلی متفکر اریق و لایست شمس بن علی کی او
متمن بنی سادات برجات شرافت و خجابت کی علی خلاف میرزا ملک محمود و برادر
میر پرورش علی و میر قاضی و قد و قح الفرائض فی بیایچه عینی بنشم و میرزا ملک رمضان لایست سواد سواد
بجری که چاه خانه جیدنی فی قح حاصلی آباد و لیدورین جمله اختتام با لید و سیاق فونیکش ۱۰۴۰
عیسوی کی سرکار انگیز بهادر بن جتیری پراکنکاران خدایر فی شمس و شهر خاص عالم فدا یکدستا
طبع فی اجابت رانم پناهی که قسید هرگز نگری و از کتاب میرزا حسن خات سیمت محتاط و مختصر
والله اعلم و السلام علی خاتم الانبیاء محمد الفاضل و آله الطیبین
خادم و ذرین ال بنی محمد حسین بن محمد علی

[illegible]

ایضا حاجت نامه که در فصلی و نامش ...
شکر آشکارا آورده شود و خواننده ...
پس پیشانی سجده گاه بر روی ...
رضا - سجده گاه بر روی ...
یا آنکه یاد نماز یا سجده ...

صفر	سطر	عاط	صحيح	صفر	سطر	عاط	صحيح	صفر	سطر	عاط	صحيح	صفر	سطر	عاط	صحيح
٥٢	١٤	تَقْصِلُ	تَقْصِلُ	٦١	٣	الْمُسْتَعْرِضُونَ	الْمُسْتَعْرِضُونَ	٤٢	١٣	سُتْرًا وَحْدَانِي	سُتْرًا وَحْدَانِي	٥٣	١٥	أَشْجَى وَحْدَانِي	أَشْجَى وَحْدَانِي
٥٣	٦	تَيْسِيلُونَ	تَيْسِيلُونَ	"	"	عَلَى بَنِي كَلْبَانَ	عَلَى بَنِي كَلْبَانَ	١٧	"	تَيْسِيلُونَ	تَيْسِيلُونَ	٥٤	٧	تَيْسِيلُونَ	تَيْسِيلُونَ
"	"	تَيْسِيلُونَ	تَيْسِيلُونَ	"	"	وَلَقَصْنِي	وَلَقَصْنِي	١٨	"	أَهْدَانَا	أَهْدَانَا	"	"	أَهْدَانَا	أَهْدَانَا
٥٥	١٣	وَلَقَصْنِي	وَلَقَصْنِي	"	١٥	وَلَقَصْنِي	وَلَقَصْنِي	٤٦	٦	عَقْطَنِي	عَقْطَنِي	٥٦	١٤	عَقْطَنِي	عَقْطَنِي
"	"	كَمْ يَدِيرُ وَفَضْلُهُ	كَمْ يَدِيرُ وَفَضْلُهُ	٦٣	١٣	قَوْلِي	قَوْلِي	"	٩	الْقَوْلِي	الْقَوْلِي	"	"	الْقَوْلِي	الْقَوْلِي
٥٦	١٩	وَالْقَوْلِي	وَالْقَوْلِي	"	"	أَقُولُ النَّاسِ	أَقُولُ النَّاسِ	"	"	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	٥٧	٢٠	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي
٥٧	٢	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	حَتَّى تَوَارِيحِي	حَتَّى تَوَارِيحِي	"	"	عَقْطَنِي	عَقْطَنِي	٥٨	٢١	عَقْطَنِي	عَقْطَنِي
"	٩	أَعْدَاؤِي كَمْ	أَعْدَاؤِي كَمْ	"	"	مَنْظَرِي فِي كَفِّهِ	مَنْظَرِي فِي كَفِّهِ	٤٤	١٩	ابْنُ أَمْسَكْنِي	ابْنُ أَمْسَكْنِي	"	"	ابْنُ أَمْسَكْنِي	ابْنُ أَمْسَكْنِي
"	"	أَوَّلِيَا كَمْ	أَوَّلِيَا كَمْ	٦٤	٢	وَبَيْحِي	وَبَيْحِي	٤٨	١	فَاطِمَةُ	فَاطِمَةُ	"	"	فَاطِمَةُ	فَاطِمَةُ
"	٩	مُودَّةٌ	مُودَّةٌ	"	١٣	خَاصَّتِي	خَاصَّتِي	"	"	بَيْتُ مَيْسَرِي	بَيْتُ مَيْسَرِي	"	"	بَيْتُ مَيْسَرِي	بَيْتُ مَيْسَرِي
٥٩	١	زَوَارِكُ زَوَارِكِ	زَوَارِكُ زَوَارِكِ	"	١٨	فَضْلِي	فَضْلِي	"	١٢	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي
"	٦	زَوَارِكُ زَوَارِكِ	زَوَارِكُ زَوَارِكِ	٦٥	١٤	فَضْلِي	فَضْلِي	٤٩	١٦	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي
٥٩	١٤	حَاكِيَتِي	حَاكِيَتِي	٦٦	٢	فَضْلِي	فَضْلِي	٥٠	٢	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي
٥٨	٢	يَوْمُ لَاهِدِي	يَوْمُ لَاهِدِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	يَوْمُ لَاهِدِي	يَوْمُ لَاهِدِي	"	"	يَوْمُ لَاهِدِي	يَوْمُ لَاهِدِي
"	"	الْبَيْتُ بَيْتِي	الْبَيْتُ بَيْتِي	"	١١	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	الْبَيْتُ بَيْتِي	الْبَيْتُ بَيْتِي	"	"	الْبَيْتُ بَيْتِي	الْبَيْتُ بَيْتِي
"	١٩	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	١٣	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	١٠	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي
٥٩	٨	فَضْلِي	فَضْلِي	"	١٨	يَكُونُ	يَكُونُ	٥١	٩	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	"	"	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ
"	١٩	بَيْتِي	بَيْتِي	٦٩	١٢	بَعْدَ الْأَمْرِ	بَعْدَ الْأَمْرِ	"	١٣	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	"	"	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ	فَاطِمَةُ لَا إِلَهَ
"	"	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	وَعَوْلِيَتِي	وَعَوْلِيَتِي	"	١٨	يَكُونُ	يَكُونُ	"	"	يَكُونُ	يَكُونُ
٦٠	١	تَرْوِيلِي	تَرْوِيلِي	٤٠	١٤	عَيْنِي عَيْنِي	عَيْنِي عَيْنِي	٦٢	١	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي
"	٢	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	١٩	أَمْسَكْنِي	أَمْسَكْنِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي
"	٥	عَايَتِي	عَايَتِي	٤١	١١	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي	"	"	فَضْلِي	فَضْلِي
"	٦	فَضْلِي	فَضْلِي	"	١٧	لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ	لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ	٦٣	١	يَرْزُقِي	يَرْزُقِي	"	"	يَرْزُقِي	يَرْزُقِي
"	"	نَحْنِي	نَحْنِي	٤٢	٣	فَضْلِي	فَضْلِي	"	٢	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي
"	١٠	يَرْزُقِي	يَرْزُقِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي
"	١١	بَيْتِي	بَيْتِي	"	١٢	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي	"	"	وَفَضْلِي	وَفَضْلِي

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۸۳	۳	رِسْمَانَا	رِسْمَانَا	۹۲	۱۱	رِسْمَانَا	رِسْمَانَا
۸۵	۵	رَاو	رَاو	"	۱۲	رَاو	رَاو
"	۱۱	بَرَزِ الْبَرَوِشِ	بَرَزِ الْبَرَوِشِ	"	۱۳	بَرَزِ الْبَرَوِشِ	بَرَزِ الْبَرَوِشِ
"	"	کَمِ تَنَابِ	کَمِ تَنَابِ	"	۱۴	کَمِ تَنَابِ	کَمِ تَنَابِ
"	۱۵	کَمِ تَنَابِ	کَمِ تَنَابِ	"	۱۵	کَمِ تَنَابِ	کَمِ تَنَابِ
"	۱۰	وَاوِ الْبَرَوِشِ	وَاوِ الْبَرَوِشِ	"	۱۶	وَاوِ الْبَرَوِشِ	وَاوِ الْبَرَوِشِ
"	۱۱	عَنْ كَلْبِ	عَنْ كَلْبِ	"	۱۷	عَنْ كَلْبِ	عَنْ كَلْبِ
"	۱۲	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۱۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۳	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۱۹	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۰	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۰	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۲	مُسْتَقِ	مُسْتَقِ	"	۲۱	مُسْتَقِ	مُسْتَقِ
"	۳	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۲	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۹	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۳	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۲	لَا يَزِيدُ	لَا يَزِيدُ	"	۲۴	لَا يَزِيدُ	لَا يَزِيدُ
"	۱۰	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۵	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۶	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
۸۸	۲	اَسْلَامِ	اَسْلَامِ	"	۲۷	اَسْلَامِ	اَسْلَامِ
"	۱۲	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۲۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
۸۹	۲	مَوَدَّ	مَوَدَّ	"	۲۹	مَوَدَّ	مَوَدَّ
"	۳	مَوَدَّ	مَوَدَّ	"	۳۰	مَوَدَّ	مَوَدَّ
"	۴	مَوَدَّ	مَوَدَّ	"	۳۱	مَوَدَّ	مَوَدَّ
"	۱۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۳۲	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
۹۰	۴	وَاوِ	وَاوِ	"	۳۳	وَاوِ	وَاوِ
۹۱	۱۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۳۴	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
۹۲	۵	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۳۵	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ
"	۸	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ	"	۳۶	اَوَّلِ النَّاسِ	اَوَّلِ النَّاسِ

صفحہ	سطر	خط	صیغہ	صفحہ	سطر	خط	صیغہ	صفحہ	سطر	خط	صیغہ	صفحہ	سطر	خط	صیغہ
۱۱۱	۱۵	خط	مکینے	۱۰۵	۱۴	خط	اللیل	۱۱۹	۶	خط	دوسوگی	۱۰۵	۱۱	خط	دوسوگی
۱۱۸	۱۸	خط	خط	۱۰۸	۱۸	خط	ابادہ	۱۱۸	۱۸	خط	جابر بن	۱۰۸	۱۸	خط	جابر بن
۱۱۹	۱۹	خط	فائوت	۱۰۶	۴	خط	فاطمہ آخرتھا	۱۲۰	۴	خط	یوم القیامہ	۱۰۶	۱۹	خط	یوم القیامہ
۱۲۰	۲	خط	اطلاقا	۱۱۲	۱۲	خط	یسو ونگ	۱۲۲	۱۲	خط	امانی	۱۱۲	۲	خط	امانی
۱۲۱	۳	خط	فائوت	۱۱۳	۱۳	خط	ارغی	۱۲۴	۱۴	خط	علی بن	۱۱۳	۳	خط	علی بن
۱۲۲	۴	خط	قرب السجد	۱۱۴	۱۴	خط	رسول اللہ	۱۲۵	۱	خط	برہمی	۱۱۴	۴	خط	برہمی
۱۲۳	۵	خط	الصفا	۱۱۵	۱۵	خط	فارجع	۱۲۶	۸	خط	یوم القیامہ	۱۱۵	۵	خط	یوم القیامہ
۱۲۴	۶	خط	اعینک	۱۱۶	۱۶	خط	اللہ	۱۲۷	۱۲	خط	طہور	۱۱۶	۶	خط	طہور
۱۲۵	۸	خط	الزہراء	۱۱۷	۱۹	خط	خط	۱۲۸	۱۳	خط	طہور	۱۱۷	۸	خط	طہور
۱۲۶	۹	خط	کنت	۱۱۸	۲۰	خط	عام الفیل	۱۲۹	۱۴	خط	اسلام	۱۱۸	۹	خط	اسلام
۱۲۷	۱۰	خط	الزہراء	۱۱۹	۲۱	خط	اولاد کو	۱۳۰	۱	خط	ابن	۱۱۹	۱۰	خط	ابن
۱۲۸	۱۱	خط	اجساد	۱۲۰	۲۲	خط	بجہ	۱۳۱	۱۲	خط	آخر	۱۲۰	۱۱	خط	آخر
۱۲۹	۱۲	خط	فیصلون	۱۲۱	۲۳	خط	امام	۱۳۲	۱۳	خط	لا	۱۲۱	۱۲	خط	لا
۱۳۰	۱۳	خط	جبار	۱۲۲	۲۴	خط	یاقہ	۱۳۳	۱۴	خط	دست	۱۲۲	۱۳	خط	دست
۱۳۱	۱۴	خط	الزہراء	۱۲۳	۲۵	خط	فی الزہراء	۱۳۴	۱۵	خط	احد	۱۲۳	۱۴	خط	احد
۱۳۲	۱۵	خط	آخر	۱۲۴	۲۶	خط	آخر	۱۳۵	۱۶	خط	سعد	۱۲۴	۱۵	خط	سعد
۱۳۳	۱۶	خط	پہ	۱۲۵	۲۷	خط	خط	۱۳۶	۱۷	خط	سعد	۱۲۵	۱۶	خط	سعد
۱۳۴	۱۷	خط	ورقہ	۱۲۶	۲۸	خط	واللہ	۱۳۷	۱۸	خط	سعد	۱۲۶	۱۷	خط	سعد
۱۳۵	۱۸	خط	لہ	۱۲۷	۲۹	خط	اور	۱۳۸	۱۹	خط	سعد	۱۲۷	۱۸	خط	سعد
۱۳۶	۱۹	خط	خط	۱۲۸	۳۰	خط	ایوب	۱۳۹	۲۰	خط	سعد	۱۲۸	۱۹	خط	سعد
۱۳۷	۲۰	خط	خط	۱۲۹	۳۱	خط	ایوب	۱۴۰	۲۱	خط	سعد	۱۲۹	۲۰	خط	سعد
۱۳۸	۲۱	خط	خط	۱۳۰	۳۲	خط	ایوب	۱۴۱	۲۲	خط	سعد	۱۳۰	۲۱	خط	سعد
۱۳۹	۲۲	خط	خط	۱۳۱	۳۳	خط	ایوب	۱۴۲	۲۳	خط	سعد	۱۳۱	۲۲	خط	سعد
۱۴۰	۲۳	خط	خط	۱۳۲	۳۴	خط	ایوب	۱۴۳	۲۴	خط	سعد	۱۳۲	۲۳	خط	سعد
۱۴۱	۲۴	خط	خط	۱۳۳	۳۵	خط	ایوب	۱۴۴	۲۵	خط	سعد	۱۳۳	۲۴	خط	سعد
۱۴۲	۲۵	خط	خط	۱۳۴	۳۶	خط	ایوب	۱۴۵	۲۶	خط	سعد	۱۳۴	۲۵	خط	سعد
۱۴۳	۲۶	خط	خط	۱۳۵	۳۷	خط	ایوب	۱۴۶	۲۷	خط	سعد	۱۳۵	۲۶	خط	سعد
۱۴۴	۲۷	خط	خط	۱۳۶	۳۸	خط	ایوب	۱۴۷	۲۸	خط	سعد	۱۳۶	۲۷	خط	سعد
۱۴۵	۲۸	خط		۱۳۷	۳۹	خط	ایوب	۱۴۸	۲۹	خط	سعد	۱۳۷	۲۸	خط	سعد

صفحة	سطر	خط	صحیح	صفحة	سطر	خط	صحیح
١٣٩	١٣	عبد الرحمن بن عبد الرحمن بن	١٥٣	٦	أبني أبناء	أبني أبناء	عائقة
		عليه السلام	١٥٣	٦	بترقم	بترقم	أحسن
١٤٠	٣	نكرة	١٥٨	١٦	جندة	جندة	يخبرني
١٤٢	٢	انقضية	١٦٢	٦	المقتضى	المقتضى	حتى يقبل
١٤٣	٤	عظيم	١٦٢	١٣	يمنون	يمنون	عليه
١٤٤	١	أبناؤه	١٦٥	٣	رواها	رواها	حسن
	٢	مردا	١٥	١٥	ضابطة	ضابطة	أبناؤه
	١٣	يحيى	١٦٢	١٠	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
١٤٥	١٦	مهاجرين	١٦٢	١٥	سيدة	سيدة	أبناؤه
١٤٦	٦	السلام	١٦٥	٣	أبناؤه	أبناؤه	يحيى
	١٦	فأشوة	١٦٥	٦	أبناؤه	أبناؤه	يحيى
١٤٧	٢	أبناؤه	١٦٥	١٠	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	٤	انقضية	١٦٥	٤	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	٨	أبناؤه	١٦٥	١١	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	١٤	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
١٤٨	١	أبناؤه	١٦٥	١٣	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	٢	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
١٤٩	١٢	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	١٠	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	١٣	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
١٥١	٢	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	٤	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
		أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
١٥٢	١	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه
	١٩	أبناؤه	١٦٥	١٥	أبناؤه	أبناؤه	أبناؤه

[illegible]

صفحہ	سطر	علا	صحیح	صفحہ	سطر	علا	صحیح	صفحہ	سطر	علا	صحیح	صفحہ	سطر	علا	صحیح
۲۳۰	۱۱	بہارِ صحیح	بہارِ صحیح	۲۳۲	۸	حقِ ترقی	حقِ ترقی	۲۳۳	۸	بہارِ صحیح	بہارِ صحیح	۲۳۴	۸	حقِ ترقی	حقِ ترقی
۱۴	۱۴	اوسیلہ	اوسیلہ	۱۱	۱۱	خاتبہ	خاتبہ	۱۱	۱۱	اوسیلہ	اوسیلہ	۱۱	۱۱	خاتبہ	خاتبہ
۱۹	۱۹	ان سبکی	ان سبکی	۲۵۱	۳	حال ملال	حال ملال	۲۵۱	۳	ان سبکی	ان سبکی	۲۵۱	۳	حال ملال	حال ملال
۲۳۱	۷	آلہ بنیہ	آلہ بنیہ	۲۵۲	۱۲	تہایج	تہایج	۲۵۲	۱۲	آلہ بنیہ	آلہ بنیہ	۲۵۲	۱۲	تہایج	تہایج
۹	۹	بہشتی	بہشتی	۱۵	۱۵	ان سبکی	ان سبکی	۱۵	۱۵	بہشتی	بہشتی	۱۵	۱۵	ان سبکی	ان سبکی
۱۳	۱۳	العد	العد	۸	۸	نیقض	نیقض	۸	۸	العد	العد	۸	۸	نیقض	نیقض
۷	۷	دعوت	دعوت	۱۵۳	۱۵	اولما	اولما	۱۵۳	۱۵	دعوت	دعوت	۱۵۳	۱۵	اولما	اولما
۶	۶	الی آتہ	الی آتہ	۲۵۲	۲	سیرت العیز	سیرت العیز	۲۵۲	۲	الی آتہ	الی آتہ	۲۵۲	۲	سیرت العیز	سیرت العیز
۲۳۵	۲	اسمار	اسمار	۹	۹	یحیٰ	یحیٰ	۹	۹	اسمار	اسمار	۹	۹	یحیٰ	یحیٰ
۱۲	۱۲	خاتبہ	خاتبہ	۲۵۸	۱	مکمل	مکمل	۲۵۸	۱	خاتبہ	خاتبہ	۲۵۸	۱	مکمل	مکمل
۲۳۶	۱	حقِ بول	حقِ بول	۳	۳	مکمل	مکمل	۳	۳	حقِ بول	حقِ بول	۳	۳	مکمل	مکمل
۱۱	۱۱	دعوت	دعوت	۸	۸	مکمل	مکمل	۸	۸	دعوت	دعوت	۸	۸	مکمل	مکمل
۱۹	۱۹	سبکی	سبکی	۱۳	۱۳	مکمل	مکمل	۱۳	۱۳	سبکی	سبکی	۱۳	۱۳	مکمل	مکمل
۲۳۸	۱۰	یزید	یزید	۱۵۹	۵	دعوت	دعوت	۱۵۹	۵	یزید	یزید	۱۵۹	۵	دعوت	دعوت
۲۳۹	۲	سبکی	سبکی	۱۶۰	۱۱	مکمل	مکمل	۱۶۰	۱۱	سبکی	سبکی	۱۶۰	۱۱	مکمل	مکمل
۲	۲	دعوت	دعوت	۱۶۵	۲	مکمل	مکمل	۱۶۵	۲	دعوت	دعوت	۱۶۵	۲	مکمل	مکمل
۷	۷	یزید	یزید	۲۴۵	۷	مکمل	مکمل	۲۴۵	۷	یزید	یزید	۲۴۵	۷	مکمل	مکمل
۷	۷	مکمل	مکمل	۷	۷	مکمل	مکمل	۷	۷	مکمل	مکمل	۷	۷	مکمل	مکمل
۵	۵	مکمل	مکمل	۱۲	۱۲	مکمل	مکمل	۱۲	۱۲	مکمل	مکمل	۱۲	۱۲	مکمل	مکمل
۱۱	۱۱	الی سبکی	الی سبکی	۱۸	۱۸	مکمل	مکمل	۱۸	۱۸	الی سبکی	الی سبکی	۱۸	۱۸	مکمل	مکمل
۱۲	۱۲	یزید	یزید	۲۴۶	۳	مکمل	مکمل	۲۴۶	۳	یزید	یزید	۲۴۶	۳	مکمل	مکمل
۱۸	۱۸	مکمل	مکمل	۵	۵	مکمل	مکمل	۵	۵	مکمل	مکمل	۵	۵	مکمل	مکمل
۲۴۰	۱۱	مکمل	مکمل	۸	۸	مکمل	مکمل	۸	۸	مکمل	مکمل	۸	۸	مکمل	مکمل
۱۵	۱۵	مکمل	مکمل	۹	۹	مکمل	مکمل	۹	۹	مکمل	مکمل	۹	۹	مکمل	مکمل
۲۴۱	۱۵	مکمل	مکمل	۱۳	۱۳	مکمل	مکمل	۱۳	۱۳	مکمل	مکمل	۱۳	۱۳	مکمل	مکمل
		مکمل	مکمل	۱۴	۱۴	مکمل	مکمل	۱۴	۱۴	مکمل	مکمل	۱۴	۱۴	مکمل	مکمل

صفحة	سطر	عاطف	صحيح	صفحة	سطر	عاطف	صحيح	صفحة	سطر	عاطف	صحيح
٢٨٠	١١	الفتح	الفتح	٢٨٠	٥	على أن يجاروا	على أن يجاروا	٢٨٠	٥	الفتح	الفتح
٥	١٢	يقب	يقب	٢٨٨	١٣	ويش	ويش	٢٨٨	٥	باعدرة الفجرة	باعدرة الفجرة
٢٨١	٢	الحرب	الحرب	١٥	١٥	الحرب	الحرب	٢٨١	٢	الحرب	الحرب
٩	٩	فستور	فستور	٢٨٩	١٠	ان يقبها	ان يقبها	٢٨٩	٩	فستور	فستور
٢٨٢	٣	استشمة	استشمة	١١	١١	وزيها وشيها	وزيها وشيها	٢٨٢	٣	استشمة	استشمة
٤	٤	نسخ وطلع	نسخ وطلع	١٤	١٤	نسخ وطلع	نسخ وطلع	٢٨٢	٤	نسخ وطلع	نسخ وطلع
٥	٥	ليال كلال	ليال كلال	٢٩٠	٢	ان لا يحل	ان لا يحل	٢٩٠	٥	ليال كلال	ليال كلال
٩	٩	لا يقو	لا يقو	١١	١١	كرهى لا كنه	كرهى لا كنه	٢٩٠	٩	لا يقو	لا يقو
١٠	١٠	او اصل	او اصل	٣	٣	ولا انظر	ولا انظر	٢٩٠	١٠	او اصل	او اصل
١٥	١٥	يا سينا	يا سينا	١١	١١	فاطمة كليل	فاطمة كليل	٢٩٠	١٥	يا سينا	يا سينا
١٦	١٦	والتشاة	والتشاة	١٦	١٦	ولشم	ولشم	٢٩٠	١٦	والتشاة	والتشاة
١٤	١٤	تبارى	تبارى	٢٩١	٥	ما خلفنا ربا	ما خلفنا ربا	٢٩١	١٤	تبارى	تبارى
٢٨٣	١٢	سطح	سطح	٨	٨	لا ينجس	لا ينجس	٢٨٣	١٢	سطح	سطح
١٨	١٨	يزيد	يزيد	١١	١١	خديسة	خديسة	٢٨٣	١٨	يزيد	يزيد
٢٨٤	٢	ان امر	ان امر	٢٩٢	٢	يشكو	يشكو	٢٩٢	٢	ان امر	ان امر
١٠	١٠	أعزبه بلك	أعزبه بلك	٨	٨	وشعشع	وشعشع	٢٩٢	١٠	أعزبه بلك	أعزبه بلك
١١	١١	يجي بيشة	يجي بيشة	٢٩٣	٥٠	جبريل	جبريل	٢٩٣	١١	يجي بيشة	يجي بيشة
١٤	١٤	دخول	دخول	٢٩٣	١٣	طوعه	طوعه	٢٩٣	١٤	دخول	دخول
٢٨٥	٨	شعرين	شعرين	٢٩٥	١٢	المرأة	المرأة	٢٩٥	٨	شعرين	شعرين
٩	٩	رضان	رضان	١٥	١٥	وتساة	وتساة	٢٩٥	٩	رضان	رضان
١٠	١٠	ابل الكوفة	ابل الكوفة	٢٩٦	١٥	شعرين	شعرين	٢٩٦	١٠	ابل الكوفة	ابل الكوفة
١١	١١	قيس بن العبد	قيس بن العبد	٢٩٦	١٣	بجدرين	بجدرين	٢٩٦	١١	قيس بن العبد	قيس بن العبد
١٢	١٢	بن	بن	١٥	١٥	فانيا	فانيا	٢٩٦	١٢	بن	بن
١٣	١٣	عمار بن	عمار بن	١٤	١٤	شعرين	شعرين	٢٩٦	١٣	عمار بن	عمار بن
١٤	١٤	يسان	يسان	٢٩٩	٢	عن وكنك	عن وكنك	٢٩٩	١٤	يسان	يسان
٢٩٩	٢	الكتب	الكتب	١٣	١٣	يها	يها	٢٩٩	٢	الكتب	الكتب

سفر	سطر	صفحة	صحيح	غلط	صحيح	سطر	صفحة	صحيح	غلط	سفر	سطر	صفحة	صحيح	غلط
٣١٠	٤	٣٢٩	١٩	٣٢٩	٣٢٩	١٩	٣٢٩	٣٢٩	٣٢٩	٣٢٩	١٩	٣٢٩	٣٢٩	٣٢٩
١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥
١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦
٣١٢	١٩	٣١٢	١١	٣١٢	٣١٢	١١	٣١٢	٣١٢	٣١٢	٣١٢	١١	٣١٢	٣١٢	٣١٢
٣١٣	٢٧	٣١٣	٣	٣١٣	٣١٣	٣	٣١٣	٣١٣	٣١٣	٣١٣	٣	٣١٣	٣١٣	٣١٣
١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨	١٨
٢٦٤	٢	٢٦٤	٢	٢٦٤	٢٦٤	٢	٢٦٤	٢٦٤	٢٦٤	٢٦٤	٢	٢٦٤	٢٦٤	٢٦٤
١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩	١٩
٣١٥	٣	٣١٥	٣	٣١٥	٣١٥	٣	٣١٥	٣١٥	٣١٥	٣١٥	٣	٣١٥	٣١٥	٣١٥
٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥	٥
١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦	١٦
٣١٦	١٢	٣١٦	١٢	٣١٦	٣١٦	١٢	٣١٦	٣١٦	٣١٦	٣١٦	١٢	٣١٦	٣١٦	٣١٦
٣١٧	١٩	٣١٧	١٩	٣١٧	٣١٧	١٩	٣١٧	٣١٧	٣١٧	٣١٧	١٩	٣١٧	٣١٧	٣١٧
٣١٨	١٥	٣١٨	١٥	٣١٨	٣١٨	١٥	٣١٨	٣١٨	٣١٨	٣١٨	١٥	٣١٨	٣١٨	٣١٨
٣١٩	٤	٣١٩	٤	٣١٩	٣١٩	٤	٣١٩	٣١٩	٣١٩	٣١٩	٤	٣١٩	٣١٩	٣١٩
٣٢٠	١٠	٣٢٠	٣	٣٢٠	٣٢٠	٣	٣٢٠	٣٢٠	٣٢٠	٣٢٠	٣	٣٢٠	٣٢٠	٣٢٠
١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢	١٢
٣٢٣	٩	٣٢٣	٩	٣٢٣	٣٢٣	٩	٣٢٣	٣٢٣	٣٢٣	٣٢٣	٩	٣٢٣	٣٢٣	٣٢٣
٣٢٤	١١	٣٢٤	٩	٣٢٤	٣٢٤	٩	٣٢٤	٣٢٤	٣٢٤	٣٢٤	٩	٣٢٤	٣٢٤	٣٢٤
٣٢٥	١	٣٢٥	١٣	٣٢٥	٣٢٥	١٣	٣٢٥	٣٢٥	٣٢٥	٣٢٥	١٣	٣٢٥	٣٢٥	٣٢٥
٣٢٦	٩	٣٢٦	١٤	٣٢٦	٣٢٦	١٤	٣٢٦	٣٢٦	٣٢٦	٣٢٦	١٤	٣٢٦	٣٢٦	٣٢٦
١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥	١٥
٣٢٧	٢	٣٢٧	١	٣٢٧	٣٢٧	١	٣٢٧	٣٢٧	٣٢٧	٣٢٧	١	٣٢٧	٣٢٧	٣٢٧

صغره	سطر	عاطف	صحيح	صغره	سطر	عاطف	صحيح	صغره	سطر	عاطف	صحيح
٣٣٨	٥	ان شاتي	ان شاتي	٣٣٥	١٨	والاوت و	والاوت و	٣٥٥	٦	نرما	نرما
١١	٦	صحيح	صحيح	٣٣٦	١٣	الاشجار واطنا	والاطيار	٣٥٦	١٠	مع الحزين	مع الحزين
١٣	١٣	شبي	شبي	٣٣٧	١٣	وناعنه الزهر	وناعنه الزهر	٣٥٧	١١	اسفوا العدم	اسفوا العدم
١٣	١٣	انقص	انقص	٣٣٨	١٧	ولم تخرج	ولم تخرج	٣٥٨	١١	رشفوا	رشفوا
١٤	١٤	وغيرني	وغيرني	٣٣٩	١٠	منقصه	منقصه	٣٥٩	٤	حق البني	حق البني
١٤	١٤	احبته	احبته	٣٤٠	١١	فان كنت	فان كنت	٣٥٩	١٥	ولسارين	ولسارين
١٩	١٩	الافيه	الافيه	٣٤١	٣	واوصيهم	واوصيهم	٣٤٠	١	كسبكم	كسبكم
٣٣٨	٥	شبهه	شبهه	٣٤٢	١١	فلقيني ساعه	فلقيني ساعه	٣٤١	٦	الذين	الذين
١٥	١٥	شبهه	شبهه	٣٤٣	١١	فانبر	فانبر	٣٤٢	١١	مليون	مليون
١٦	١٦	اوت	اوت	٣٤٤	٩	لنساكه	لنساكه	٣٤٣	٣	ياين	ياين
١٩	١٩	عبيد الدين	عبيد الدين	٣٤٥	١٧	خبر	خبر	٣٤٤	١٩	لايدفك	لايدفك
١٧	١٧	زباد	زباد	٣٤٦	١١	اخره	اخره	٣٤٥	١٤	ولايدفك	ولايدفك
١٧	١٧	اقبال	اقبال	٣٤٧	١٩	يرون	يرون	٣٤٦	١٥	الذين	الذين
١٥	١٥	مليون	مليون	٣٤٨	٢٠	شوق	شوق	٣٤٧	١٤	قد افسدوا	قد افسدوا
٣٣٩	١	اصحى	اصحى	٣٤٩	٥	اصحى	اصحى	٣٤٨	١	فدعوا	فدعوا
١٧	١٧	الفا	الفا	٣٥٠	١٠	اصحابه	اصحابه	٣٤٩	١٠	وسيدون	وسيدون
١٨	١٨	فلايدفك	فلايدفك	٣٥١	١٣	اكشروا	اكشروا	٣٥٠	١١	وخلصهم	وخلصهم
١٤	١٤	لنساكه	لنساكه	٣٥٢	١٩	خبر	خبر	٣٥١	٢	اقبلوا	اقبلوا
١٧	١٧	انقص	انقص	٣٥٣	٢٣	خبر	خبر	٣٥٢	١١	ان ارون	ان ارون
٣٣٨	١١	شبهه	شبهه	٣٥٤	١٧	يقطر	يقطر	٣٥٣	١١	وانك لا تفهم	وانك لا تفهم
١٧	١٧	ياين	ياين	٣٥٥	١١	من حب	من حب	٣٥٤	١١	بني	بني
١٨	١٨	لنساكه	لنساكه	٣٥٦	١٣	طاعه	طاعه	٣٥٥	١١	ونيك	ونيك
١٣	١٣	بنت عمرو	بنت عمرو	٣٥٧	١٩	على	على	٣٥٦	١٥	وانسا	وانسا
٣٣٩	٢	اصحى	اصحى	٣٥٨	٣	الافيه	الافيه	٣٥٧	١١	بني	بني
١٧	١٧	يقطر	يقطر	٣٥٩	١١	على	على	٣٥٨	١١	ولم	ولم
٣٣٨	١٧	يقطر	يقطر	٣٥٠	١٩	باصبر	باصبر	٣٥٩	١١	الذين	الذين

صفحہ	خط	صفحہ	خط	صفحہ	خط	صفحہ	خط	صفحہ	خط
۲۹۵	الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي	۳۷۳	حَتَّى تَنْزِلَ	۳۸۴	حَتَّى تَنْزِلَ	۱۵	حَتَّى تَنْزِلَ	۱۵	حَتَّى تَنْزِلَ
۱۶	حَتَّى تَنْزِلَ	۸	عَلَى سَائِلِي الْفَرَقِ	۳۸۵	عَلَى سَائِلِي الْفَرَقِ	۵	عَلَى سَائِلِي الْفَرَقِ	۵	عَلَى سَائِلِي الْفَرَقِ
۳۶۶	هَذَا الصَّطَاطُ	۱۲	وَمُسْتَقْنَا	۱۰	وَمُسْتَقْنَا	۱۰	وَمُسْتَقْنَا	۱۰	وَمُسْتَقْنَا
۲	عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْحَزْزِ	۱۸	وَالْمَكِينَةِ	۳۸۶	وَالْمَكِينَةِ	۱۳	وَالْمَكِينَةِ	۱۳	وَالْمَكِينَةِ
	الْمَكِينَةِ	۱۲	أَلْفَ عَامٍ	۱۶	أَلْفَ عَامٍ	۱۶	أَلْفَ عَامٍ	۱۶	أَلْفَ عَامٍ
۸	غَيْرُ ذَا	۳	مَسْكُونٍ كُنْهٍ	۱۹	مَسْكُونٍ كُنْهٍ	۱۹	مَسْكُونٍ كُنْهٍ	۱۹	مَسْكُونٍ كُنْهٍ
۱۰	غَيْرُ ذَا	۷	أَوَّلُ رَوْضَةٍ	۳۸۷	أَوَّلُ رَوْضَةٍ	۱	أَوَّلُ رَوْضَةٍ	۱	أَوَّلُ رَوْضَةٍ
	لَتَجَلَّيْكَ		وَفَضْلٍ سَكِينٍ	۱۳	وَفَضْلٍ سَكِينٍ	۱۳	وَفَضْلٍ سَكِينٍ	۱۳	وَفَضْلٍ سَكِينٍ
۱۷	أَوَّلُ	۱۲	سَيِّدِي سَيِّدِي		سَيِّدِي سَيِّدِي		سَيِّدِي سَيِّدِي		سَيِّدِي سَيِّدِي
۳۶۷	وَقَرْنِيَّةٌ	۲	أَوَّلِيَّةٌ	۱۵	أَوَّلِيَّةٌ	۱۵	أَوَّلِيَّةٌ	۱۵	أَوَّلِيَّةٌ
۲	أَوَّلِيَّةٌ	۱۶	يَوْمَ الْوَقْفِ	۳۸۸	يَوْمَ الْوَقْفِ	۱۶	يَوْمَ الْوَقْفِ	۱۶	يَوْمَ الْوَقْفِ
۸	وَلَمْ يَكُنْ		أَخْرَجَ	۱۰	أَخْرَجَ	۱۰	أَخْرَجَ	۱۰	أَخْرَجَ
۱۷	عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْحَزْزِ	۳	يَتَبَيَّنُ	۱۲	يَتَبَيَّنُ	۱۲	يَتَبَيَّنُ	۱۲	يَتَبَيَّنُ
	الْبَحْثِ		فَقَبَا تَرْوِ	۲	فَقَبَا تَرْوِ	۲	فَقَبَا تَرْوِ	۲	فَقَبَا تَرْوِ
۳۶۸	أَوْشَرُكَ	۸	مَنْ يَأْتِي فَيُفَرِّدُ	۱۹	مَنْ يَأْتِي فَيُفَرِّدُ	۱۹	مَنْ يَأْتِي فَيُفَرِّدُ	۱۹	مَنْ يَأْتِي فَيُفَرِّدُ
۱۲	بَضَائِعُ		أَخْبَرِي	۱	أَخْبَرِي	۱	أَخْبَرِي	۱	أَخْبَرِي
۳۷۰	بِزِيَّةٍ	۱۱	الْمُسْتَحْطِ	۳	الْمُسْتَحْطِ	۳	الْمُسْتَحْطِ	۳	الْمُسْتَحْطِ
۱۳	أَشْهُوَا	۱۵	مَلَاكِيَّةٌ	۷	مَلَاكِيَّةٌ	۷	مَلَاكِيَّةٌ	۷	مَلَاكِيَّةٌ
۳۷۱	فَجَعَلَ	۱۰	دِرْزِي	۹	دِرْزِي	۹	دِرْزِي	۹	دِرْزِي
۵	وَلَا يُفَارِقُكَ	۱۸	أَنْ يَكُونَ	۱۹	أَنْ يَكُونَ	۱۹	أَنْ يَكُونَ	۱۹	أَنْ يَكُونَ
۷	بِأَفْزَاكَ	۵	لَقِيَ اللَّهَ	۳۸۹	لَقِيَ اللَّهَ	۹	لَقِيَ اللَّهَ	۹	لَقِيَ اللَّهَ
۱۵	وَالْخَاصِرِيَّةُ	۱۵	وَلَوْ كُنْ		وَلَوْ كُنْ		وَلَوْ كُنْ		وَلَوْ كُنْ
۳۷۲	فَلَمْ يَسْجُدْ	۷	وَجَعَلَتْ	۱۹	وَجَعَلَتْ	۱۹	وَجَعَلَتْ	۱۹	وَجَعَلَتْ
۷	لَا يَدْرِي	۹	وَعَلِمَ بِالْقِي	۳۹۰	وَعَلِمَ بِالْقِي	۱	وَعَلِمَ بِالْقِي	۱	وَعَلِمَ بِالْقِي
۸	فَقَدْ أَمْسَدَ	۴	مَنْ يَكُونُ	۱۵	مَنْ يَكُونُ	۱۵	مَنْ يَكُونُ	۱۵	مَنْ يَكُونُ
۳۷۳	وَلَيْسَ بِوَدِيدٍ	۹	فَلَمْ يَكُنْ	۱۶	فَلَمْ يَكُنْ	۱۶	فَلَمْ يَكُنْ	۱۶	فَلَمْ يَكُنْ

صنف	سطر	فاصل	صحيح	صنف	سطر	فاصل	صحيح
٣٩٥	١٦	وَلَمْ نَرَم	وَلَمْ نَرَم	٣٩٥	١٩	وَلَمْ نَرَم	وَلَمْ نَرَم
٣٩٦	١٧	مِنْ جَانِبِ	مِنْ جَانِبِ	٣٩٦	٢٠	مِنْ جَانِبِ	مِنْ جَانِبِ
"	١٨	لَا تَقْضَا	لَا تَقْضَا	"	٢١	لَا تَقْضَا	لَا تَقْضَا
٣٩٧	١٩	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	٣٩٧	٢٢	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ
"	٢٠	أَعْتَرَلْ	أَعْتَرَلْ	"	٢٣	أَعْتَرَلْ	أَعْتَرَلْ
"	٢١	إِلَىٰ قَوْمِ غَارِ	إِلَىٰ قَوْمِ غَارِ	"	٢٤	إِلَىٰ قَوْمِ غَارِ	إِلَىٰ قَوْمِ غَارِ
٣٩٨	٢٢	خَلَبْ	خَلَبْ	٣٩٨	٢٥	خَلَبْ	خَلَبْ
٣٩٩	٢٣	لَا يَجُوزُ	لَا يَجُوزُ	٣٩٩	٢٦	لَا يَجُوزُ	لَا يَجُوزُ
"	٢٤	أَلَا وَجْهَ السَّيِّئِ	أَلَا وَجْهَ السَّيِّئِ	"	٢٧	أَلَا وَجْهَ السَّيِّئِ	أَلَا وَجْهَ السَّيِّئِ
٤٠٠	٢٥	وَمَا الْعَصْرُ إِلَّا مَعَهُ	وَمَا الْعَصْرُ إِلَّا مَعَهُ	٤٠٠	٢٨	وَمَا الْعَصْرُ إِلَّا مَعَهُ	وَمَا الْعَصْرُ إِلَّا مَعَهُ
٤٠١	٢٦	شَرَفًا	شَرَفًا	٤٠١	٢٩	شَرَفًا	شَرَفًا
٤٠٢	٢٧	بِالتَّقَىٰ	بِالتَّقَىٰ	٤٠٢	٣٠	بِالتَّقَىٰ	بِالتَّقَىٰ
٤٠٣	٢٨	فَالْمُحْسِنِينَ	فَالْمُحْسِنِينَ	٤٠٣	٣١	فَالْمُحْسِنِينَ	فَالْمُحْسِنِينَ
٤٠٤	٢٩	أَتَمَّ إِلَىٰ أَبِي الطَّيِّبِ	أَتَمَّ إِلَىٰ أَبِي الطَّيِّبِ	٤٠٤	٣٢	أَتَمَّ إِلَىٰ أَبِي الطَّيِّبِ	أَتَمَّ إِلَىٰ أَبِي الطَّيِّبِ
٤٠٥	٣٠	أَوَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ	أَوَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ	٤٠٥	٣٣	أَوَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ	أَوَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ
٤٠٦	٣١	شَيْبَابُ	شَيْبَابُ	٤٠٦	٣٤	شَيْبَابُ	شَيْبَابُ
٤٠٧	٣٢	أَمِيرُكُمْ	أَمِيرُكُمْ	٤٠٧	٣٥	أَمِيرُكُمْ	أَمِيرُكُمْ
٤٠٨	٣٣	وَلَا يَكْفُرُونَ	وَلَا يَكْفُرُونَ	٤٠٨	٣٦	وَلَا يَكْفُرُونَ	وَلَا يَكْفُرُونَ
٤٠٩	٣٤	رَمَوْا	رَمَوْا	٤٠٩	٣٧	رَمَوْا	رَمَوْا
٤١٠	٣٥	سَبَّحُونَ	سَبَّحُونَ	٤١٠	٣٨	سَبَّحُونَ	سَبَّحُونَ
٤١١	٣٦	عَتَقَ	عَتَقَ	٤١١	٣٩	عَتَقَ	عَتَقَ
٤١٢	٣٧	وَيَذِخْ	وَيَذِخْ	٤١٢	٤٠	وَيَذِخْ	وَيَذِخْ
٤١٣	٣٨	لَا يَكْفُرُونَ	لَا يَكْفُرُونَ	٤١٣	٤١	لَا يَكْفُرُونَ	لَا يَكْفُرُونَ

صفحة	سطر	عاط	صحيح	صفحة	سطر	عاط	صحيح	صفحة	سطر	عاط	صحيح	صفحة	سطر	عاط	صحيح
٢٦٠	٥	أَنَا	أَنَا	٢٦١	١١	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ	٢٦٢	١١	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ	٢٦٣	١١	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ	بِرَّ عَقْدَةِ الْعُقُودِ
٢٦١	٦	يُخْتَرُونَ	يُخْتَرُونَ	٢٦٢	١٢	أَخُوهُ	أَخُوهُ	٢٦٣	١٣	أَخُوهُ	أَخُوهُ	٢٦٤	١٤	أَخُوهُ	أَخُوهُ
٢٦٢	٧	تَنْتَبِ	تَنْتَبِ	٢٦٣	١٤	أَبُو بَكْرٍ	أَبُو بَكْرٍ	٢٦٤	١٥	أَبُو بَكْرٍ	أَبُو بَكْرٍ	٢٦٥	١٦	أَبُو بَكْرٍ	أَبُو بَكْرٍ
٢٦٣	٨	رَبِّهِ	رَبِّهِ	٢٦٤	١٥	رَبِّهِ	رَبِّهِ	٢٦٥	١٦	رَبِّهِ	رَبِّهِ	٢٦٦	١٧	رَبِّهِ	رَبِّهِ
٢٦٤	٩	وَالْتَبَا	وَالْتَبَا	٢٦٥	١٦	عَلِيٌّ	عَلِيٌّ	٢٦٦	١٧	عَلِيٌّ	عَلِيٌّ	٢٦٧	١٨	عَلِيٌّ	عَلِيٌّ
٢٦٥	١٠	وَعَمْرٍو	وَعَمْرٍو	٢٦٦	١٨	وَعَمْرٍو	وَعَمْرٍو	٢٦٧	١٩	وَعَمْرٍو	وَعَمْرٍو	٢٦٨	٢٠	وَعَمْرٍو	وَعَمْرٍو
٢٦٦	١١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٦٧	١٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٦٨	٢٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٦٩	٢١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٦٧	١٢	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٦٨	٢١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٦٩	٢٢	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٠	٢٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٦٨	١٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٠	٢٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧١	٢٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٢	٢٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٦٩	١٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧١	٢٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٢	٢٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٣	٢٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٠	١٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧١	٢٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٢	٢٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٣	٢٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧١	١٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٢	٢٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٣	٢٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٤	٢٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٢	١٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٣	٢٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٤	٢٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٥	٢٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٣	١٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٤	٢٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٥	٢٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٦	٣٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٤	١٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٥	٢٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٦	٣٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٧	٣١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٥	٢٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٦	٣١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٧	٣٢	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٨	٣٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٦	٢١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٧	٣٢	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٨	٣٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٩	٣٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٧	٢٢	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٨	٣٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٧٩	٣٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٠	٣٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٨	٢٣	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٠	٣٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨١	٣٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٢	٣٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٧٩	٢٤	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨١	٣٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٢	٣٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٣	٣٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٨٠	٢٥	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٢	٣٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٣	٣٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٤	٣٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٨١	٢٦	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٣	٣٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٤	٣٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٥	٤٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٨٢	٢٧	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٤	٣٩	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٥	٤٠	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٦	٤١	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ
٢٨٣	٢٨	أَلَيْسَ	أَلَيْسَ	٢٨٥	٤١	أَلَيْ									

صنف	سطر	غلط	صحيح	صنف	سطر	غلط	صحيح
٥٠٥	٢	فاقره اسلام	فاقره اسلام	٥٢٥	٣	سكتتي	سكتتي
٨	٨	اوكون الشرائي	اوكون الشرائي	١٧	١٧	لما دمج	لما دمج
		كنيا	كنيا	٥٢٦	٤	بميط	بميط
		حسن الشورى	حسن الشورى	٥٢٨	١٣	انبرى	انبرى
		وضع الكينا	وضع الكينا	٥٢٩	١٩	من تترتها	من تترتها
٥٠٦	١	وعاريد	وعاريد	٥٣١	١٣	عن سلمان	عن سلمان
	٣	بصيا وان	بصيا وان	٥٣٢		منزل	منزل
	٥	سبيتي شيا	سبيتي شيا		٤	اجتته	اجتته
	٨	رايا	رايا	٥٣٣	٢	احدتها	احدتها
	١٢	قصة امد	قصة امد		١٨	وقصده	وقصده
٥٠٤	٤	عده الحسين	عده الحسين	٥٣٣	١٢	وانما شفع	وانما شفع
	١٨	تحرر	تحرر	٥٣٥	٢	بحر بن	بحر بن
٥٠٨	٦	بذره	بذره		٣	يرضي	يرضي
٥١٣	١٤	ابن علي	ابن علي		٩	الملك	الملك
٥١٤	١٩	الحسين	الحسين	٥١٤	١٥	يسل	يسل
٥١٩	١١	اخر	اخر	٥٣٩	١	الاسر	الاسر
٥٢٠	١٨	سائل	سائل		٨	ليصرفنا	ليصرفنا
٥٢١	٢	طفت جميع الارض	طفت جميع الارض		١٥	يحبك	يحبك
	٣	مثل	مثل		١٧	ولم تحفظ	ولم تحفظ
	١٤	طفت	طفت	٥٢٠	١٤	علي بن	علي بن
	١٨	مثل	مثل		١٩	انكمسكم	انكمسكم
٥٢٢	٨	سائل	سائل	٥٢٢	١٥	خانسه	خانسه
	١٨	استغفرت	استغفرت	٥٢٣	٢	تام	تام
٥٢٣	٣	افخر	افخر		٩	يا ابناء	يا ابناء
	٤	يزيد	يزيد		١٠	اسلام	اسلام
	١١	خجيك	خجيك		١٥	منقذ	منقذ

١٦											
صنف	سطر	عاط	صحيح	صنف	سطر	عاط	صحيح	صنف	سطر	عاط	صحيح
٥٥٨	١٢	نقيرت	نقيرت	٥٥٥	٩	ان يهدر	ان يهدر	٥٥٥	٩	ان يهدر	ان يهدر
"	١٤	نقيرت	نقيرت	٥٥٤	٢	حتى يقول	حتى يقول	٥٥٤	٢	حتى يقول	حتى يقول
٥٥٢	١٣	علي بن	علي بن	٥٥٤	٣	الى اخرها	الى اخرها	٥٥٤	٣	الى اخرها	الى اخرها
"	"	المسعودي	المسعودي	"	٤	دع عن الماء	دع عن الماء	"	٤	دع عن الماء	دع عن الماء
٥٥٣	١	تدفع لعلهم	تدفع لعلهم	٥٨٣	٥٢	الطفل	الطفل	٥٨٣	٥٢	الطفل	الطفل
"	٢	جميع	جميع	"	١٤	الاسدي	الاسدي	"	١٤	الاسدي	الاسدي
"	٤	علي بن	علي بن	٥٨٣	١٢	الصبي	الصبي	٥٨٣	١٢	الصبي	الصبي
"	١٠	ولد آدم	ولد آدم	٥٨١	١٠	كل من	كل من	٥٨١	١٠	كل من	كل من
٥٦٥	٢	شد فحان	شد فحان	٥٨٤	١٤	قتل منهم ألف	قتل منهم ألف	٥٨٤	١٤	قتل منهم ألف	قتل منهم ألف
٥٦١	١٣	باصيدون	باصيدون	"	"	وتسجاة	وتسجاة	"	"	وتسجاة	وتسجاة
٥٦٩	٧	دعوك	دعوك	٥٨٨	٢	الانزع	الانزع	٥٨٨	٢	الانزع	الانزع
٥٤٢	٣	يحيى الله	يحيى الله	"	١١	يا شبيبة	يا شبيبة	"	١١	يا شبيبة	يا شبيبة
"	"	يحيى الله	يحيى الله	٥٨٩	١٤	المرني	المرني	٥٨٩	١٤	المرني	المرني
"	٢	داوود	داوود	٥٩١	"	كلمة موشة	كلمة موشة	٥٩١	"	كلمة موشة	كلمة موشة
"	١٣	ثم يذب	ثم يذب	٥٩٢	٨	بيت السار	بيت السار	٥٩٢	٨	بيت السار	بيت السار
"	١٤	وكيف	وكيف	"	١٧	ليت احيال	ليت احيال	"	١٧	ليت احيال	ليت احيال
٥٤٣	٢	يعسر	يعسر	٥٩٣	٢	عسر	عسر	٥٩٣	٢	عسر	عسر
"	١٣	اؤخر	اؤخر	٥٩٥	١	تسجاة	تسجاة	٥٩٥	١	تسجاة	تسجاة
"	١٣	"	"	"	١٦	توقيت	توقيت	"	١٦	توقيت	توقيت
"	١٨	تقوم الساعة	تقوم الساعة	٥٩٨	١٠	صبيان	صبيان	٥٩٨	١٠	صبيان	صبيان
٥٤٣	٢	وتسجاة	وتسجاة	٥٩٩	"	تسجاة	تسجاة	٥٩٩	"	تسجاة	تسجاة
"	٤	وتسجاة	وتسجاة	٦٠١	٣	اخرها	اخرها	٦٠١	٣	اخرها	اخرها
"	١١	تقير	تقير	٦٠٣	١٣	فلا اجد	فلا اجد	٦٠٣	١٣	فلا اجد	فلا اجد
٥٦٥	١	دموعه	دموعه	٦٠٣	١	فاني نال	فاني نال	٦٠٣	١	فاني نال	فاني نال
"	٥	الفرقة	الفرقة	"	٤	يسبها	يسبها	"	٤	يسبها	يسبها
"	"	حتى يرد	حتى يرد	"	١٠	اخرها	اخرها	"	١٠	اخرها	اخرها

[illegible]

ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع	ردیف	نوع	موضوع
۸۳۱	۱	نصیر الکلی	۱۰۴۱	۲	کمال فانی	۸۳۲	۳	کمال فانی	۱۰۴۲	۳	کمال فانی	۸۳۳	۴	سوره	۱۰۴۳	۴	سوره	۸۳۴	۵	سوره
۸۳۵	۱۱	آقای	۱۰۴۵	۱۶	آقای	۸۳۶	۱۲	آقای	۱۰۴۶	۱۲	آقای	۸۳۷	۱۳	آقای	۱۰۴۷	۱۳	آقای	۸۳۸	۱۴	آقای
۸۳۹	۱۵	گل و جبهه	۱۰۵۱	۱۹	گل و جبهه	۸۴۰	۱۵	گل و جبهه	۱۰۵۲	۱۵	گل و جبهه	۸۴۱	۱۶	گل و جبهه	۱۰۵۳	۱۶	گل و جبهه	۸۴۲	۱۷	گل و جبهه
۸۴۳	۲	و صایح	۱۰۵۷	۱	و صایح	۸۴۴	۲	و صایح	۱۰۵۸	۱	و صایح	۸۴۵	۳	و صایح	۱۰۵۹	۳	و صایح	۸۴۶	۴	و صایح
۸۴۷	۱۵	بیط	۱۰۶۱	۱۳	بیط	۸۴۸	۱۵	بیط	۱۰۶۲	۱۳	بیط	۸۴۹	۱۶	بیط	۱۰۶۳	۱۶	بیط	۸۵۰	۱۷	بیط
۸۵۱	۱۰	و	۱۰۶۷	۱۵	و	۸۵۲	۱۰	و	۱۰۶۸	۱۵	و	۸۵۳	۱۱	و	۱۰۶۹	۱۱	و	۸۵۴	۱۲	و
۸۵۵	۴	القصه	۱۰۷۱	۳	القصه	۸۵۶	۴	القصه	۱۰۷۲	۳	القصه	۸۵۷	۵	القصه	۱۰۷۳	۵	القصه	۸۵۸	۶	القصه
۸۵۹	۵	و	۱۰۷۷	۱۸	و	۸۶۰	۵	و	۱۰۷۸	۱۸	و	۸۶۱	۶	و	۱۰۷۹	۶	و	۸۶۲	۷	و
۸۶۳	۱۲	و	۱۰۸۱	۳	و	۸۶۴	۱۲	و	۱۰۸۲	۳	و	۸۶۵	۱۳	و	۱۰۸۳	۱۳	و	۸۶۶	۱۴	و
۸۶۷	۱	و	۱۰۸۷	۱۸	و	۸۶۸	۱	و	۱۰۸۸	۱۸	و	۸۶۹	۲	و	۱۰۸۹	۲	و	۸۷۰	۳	و
۸۷۱	۱۳	و	۱۰۹۱	۱۰	و	۸۷۲	۱۳	و	۱۰۹۲	۱۰	و	۸۷۳	۱۴	و	۱۰۹۳	۱۴	و	۸۷۴	۱۵	و
۸۷۵	۱۱	و	۱۰۹۷	۹	و	۸۷۶	۱۱	و	۱۰۹۸	۹	و	۸۷۷	۱۲	و	۱۰۹۹	۱۲	و	۸۷۸	۱۳	و
۸۷۹	۷	و	۱۱۰۱	۱	و	۸۸۰	۷	و	۱۱۰۲	۱	و	۸۸۱	۸	و	۱۱۰۳	۸	و	۸۸۲	۹	و
۸۸۳	۱۱	و	۱۱۰۷	۹	و	۸۸۴	۱۱	و	۱۱۰۸	۹	و	۸۸۵	۱۲	و	۱۱۰۹	۱۲	و	۸۸۶	۱۳	و
۸۸۷	۷	و	۱۱۱۱	۱۰۸	و	۸۸۸	۷	و	۱۱۱۲	۱۰۸	و	۸۸۹	۸	و	۱۱۱۳	۸	و	۸۹۰	۹	و
۸۹۱	۱۵	و	۱۱۱۷	۱۲	و	۸۹۲	۱۵	و	۱۱۱۸	۱۲	و	۸۹۳	۱۶	و	۱۱۱۹	۱۶	و	۸۹۴	۱۷	و
۸۹۵	۱	و	۱۱۲۱	۱۲	و	۸۹۶	۱	و	۱۱۲۲	۱۲	و	۸۹۷	۲	و	۱۱۲۳	۲	و	۸۹۸	۳	و
۸۹۹	۱۲	و	۱۱۲۷	۱۱	و	۹۰۰	۱۲	و	۱۱۲۸	۱۱	و	۹۰۱	۱۳	و	۱۱۲۹	۱۳	و	۹۰۲	۱۴	و
۹۰۳	۵	و	۱۱۳۱	۱۵	و	۹۰۴	۵	و	۱۱۳۲	۱۵	و	۹۰۵	۶	و	۱۱۳۳	۶	و	۹۰۶	۷	و
۹۰۷	۱۱	و	۱۱۳۷	۱۳	و	۹۰۸	۱۱	و	۱۱۳۸	۱۳	و	۹۰۹	۱۲	و	۱۱۳۹	۱۲	و	۹۱۰	۱۳	و
۹۱۱	۳	و	۱۱۴۱	۱۱	و	۹۱۲	۳	و	۱۱۴۲	۱۱	و	۹۱۳	۴	و	۱۱۴۳	۴	و	۹۱۴	۵	و
۹۱۵	۱۳	و	۱۱۴۷	۱۶	و	۹۱۶	۱۳	و	۱۱۴۸	۱۶	و	۹۱۷	۱۴	و	۱۱۴۹	۱۴	و	۹۱۸	۱۵	و
۹۲۱	۱۳	و	۱۱۵۱	۱۶	و	۹۲۲	۱۳	و	۱۱۵۲	۱۶	و	۹۲۳	۱۴	و	۱۱۵۳	۱۴	و	۹۲۴	۱۵	و
۹۲۵	۱۳	و	۱۱۵۷	۱۶	و	۹۲۶	۱۳	و	۱۱۵۸	۱۶	و	۹۲۷	۱۴	و	۱۱۵۹	۱۴	و	۹۲۸	۱۵	و
۹۳۱	۱۳	و	۱۱۶۱	۱۶	و	۹۳۲	۱۳	و	۱۱۶۲	۱۶	و	۹۳۳	۱۴	و	۱۱۶۳	۱۴	و	۹۳۴	۱۵	و

